Vầng Sáng Bạch Hóa Của Nhân Vật Phản Diện

Contents

Vầng Sáng Bạch Hóa Của Nhân Vật Phản Diện **3**

1. Chương 1: Bị Lừa Đảo Khai Hàng ~ Tới Đây Chơi Nào! ~ . . . 3
2. Chương 2: Địa Lao . . . 9
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ . . . 16
4. Chương 4: Vấn Tội . . . 21
5. Chương 5: Ra Khỏi Tù . . . 30
6. Chương 6: Xét Xử (1) . . . 37
7. Chương 7: Xét Xử (2) . . . 44
8. Chương 8: Tĩnh Dưỡng . . . 53
9. Chương 9: Danh Kiếm . . . 58
10. Chương 10: Học Phủ (1) . . . 66
11. Chương 11: Học Phủ (2) . . . 70
12. Chương 12: Chiết Hoa . . . 74
13. Chương 13: Ràng Buộc . . . 82
14. Chương 14: Sửa Soạn . . . 88
15. Chương 15: Đưa Tiễn . . . 94
16. Chương 16: Tiễn Chúc.* . . . 100
17. Chương 17: Giới Hạn . . . 105
18. Chương 18: Bão Phác . . . 111
19. Chương 19: Quần Tinh . . . 119
20. Chương 20: Đổi Thư . . . 126
21. Chương 21: Yến Hành . . . 132
22. Chương 22: Yến Hành (2) . . . 137
23. Chương 23: Diệp Thành . . . 143
24. Chương 24: Lời Tiên Đoán . . . 148
25. Chương 25: Đường Hẹp . . . 153
26. Chương 26: Cược Thua . . . 159
27. Chương 27: Nhiên Phù . . . 163
28. Chương 28: Dạy Dỗ . . . 172
29. Chương 29: Chung Sơn . . . 179
30. Chương 30: Ly Hỏa . . . 187
31. Chương 31: Cùng Dìu Nhau . . . 198
32. Chương 32: Giằng Co . . . 206
33. Chương 33: Phá Chướng . . . 214
34. Chương 34: Gian Nan . . . 226
35. Chương 35: Giao Chiến (1) . . . 233
36. Chương 36: Giao Chiến (2) . . . 241
37. Chương 37: Dạ Ẩm . . . 248
38. Chương 38: Pháp Nhãn . . . 254
39. Chương 39: Ngắm Biển . . . 261
40. Chương 40: Ỷ Hồ . . . 269

41. Chương 41: Hoàng Hôn . . . 276
42. Chương 42: Mối Tình Đầu . . . 283
43. Chương 43: Đến Chiến . . . 290
44. Chương 44: Mưa Gió (phong Vũ) . . . 298
45. Chương 45: Mưa Gió (phong Vũ) (2) . . . 305
46. Chương 46: Mưa Gió (phong Vũ) (3) . . . 313
47. Chương 47: Chử Hoán . . . 319
48. Chương 48: Chử Hoán (2) . . . 328
49. Chương 49: Leo Núi . . . 335
50. Chương 50: Hái Hoa . . . 343
51. Chương 51: Dạ Đàm . . . 350
52. Chương 52: Ma Tu . . . 357
53. Chương 53: Thanh Loan . . . 364
54. Chương 54: Tương Phùng Ngàn Chén Rượu, Một Câu Sắp Chia Tay . . . 372
55. Chương 55: Phiên Ngoại Kiếm Thánh – Chính Là Không Muốn Buông Tay . . . 378
56. Chương 56: Núi Sâu Giấu Chùa Cổ . . . 385
57. Chương 57: Người Mơ Tâm Thức Đâu Mà? Trụ Đâu Tội Phước Đều Là Thành Không . . . 393
58. Chương 58: Nhưng Nếu Nhất Định Phải Tin Cái Gì Đó, Ta Tin Sư Huynh . . . 400
59. Chương 59: Cũng Không Phải Là Không Quay Đầu Lại Được, Mà Là Không Muốn Quay Đầu 406
60. Chương 60: Nếu Vậy Thì Rút Kiếm Nói Chuyện Cuộc Đời Đi . . . 414
61. Chương 61: Nơi Có Lợi To, Lòng Người Đều Hướng Đến . . . 420
62. Chương 62: Hôm Qua Chúng Ta, Hôm Nay Ngươi Ta . . . 427
63. Chương 63: Nếu Như Là Vận Mệnh, Vậy Hãy Khiến Nó Thay Đổi . . . 435
64. Chương 64 . . . 444
65. Chương 65: Có Lúc, Hắn Cho Là Đã Đi Đến Đường Cùng . . . 452
66. Chương 66: Hướng Về Trời Xanh Hỏi Đạo Lý . . . 459
67. Chương 67: Kiếm Của Thánh Nhân Chính Là Đạo Lý . . . 466
68. Chương 68: Lá Vàng Phơi Mưa Gió, Lầu Xanh Rộn Tiếng Đàn . . . 474
69. Chương 69: Uống Rượu Ngon Say Giấc Nồng, Vui Thì Cười Giận Thì Mắng, Cuộc Sống Sảng Khoái Như Người Thiếu Niên . . . 482
70. Chương 70: Đến Thẳng Về Thẳng. Lấy Cứng Khắc Cứng . . . 489
71. Chương 71: Gió Thu Thổi Mây Trắng Bay . . . 498
72. Chương 72: Chỉ Nói Chuyện Sống Chết, Không Xét Chuyện Thắng Thua . . . 505
73. Chương 73: Nếu Không Tính Được, Bọn Ta Sẽ Cùng Giết Kẻ Đó . . . 513
74. Chương 74: Nhân Gian Biệt Hữu Hành Nan Lộ . . . 521
75. Chương 75: Nàng Đẹp Như Vậy, Nhưng Không Ai Ở Đây Dám Nhìn Nàng . . . 527
76. Chương 76: Chuyện Này Đúng Là Chẳng Có Lí Lẽ Gì Cả . . . 534
77. Chương 77: "sẽ Trở Lại, Cùng Lắm Là Mấy Trăm Năm Sau." . . . 541
78. Chương 78: Băng Tuyết Ban Đầu Tan Ra, Thanh Lãnh Nhưng Đẹp Như Hoa Trà Mi . . . 548
79. Chương 79: Rốt Cuộc Ông Đã Đứng Ở Chỗ Cao Nhất Thế Gian . . . 555
80. Chương 80: Lướt Qua Gò Núi, Có Người Đang Chờ . . . 561
81. Chương 81: Là Đồ Đệ Của Sư Phụ, Cũng Phải Làm Chút Gì Đó . . . 570
82. Chương 82: Tựa Như Thấy Được Chính Mình Khi Còn Trẻ . . . 577
83. Chương 83: Người Có Được Lâm Uyên Sẽ Đạt Được Chân Ý Kiếm Đạo, Có Cả Thiên Hạ . . . 585
84. Chương 84: Đệ Chỉ Sợ Thế Giới Tiếp Theo Sẽ Không Có Huynh . . . 592
85. Chương 85: Đệ Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Huynh . . . 600
86. Chương 86: Anh Hùng Cần Phải Chết Trên Chiến Trường . . . 608
87. Chương 87: Có Gia Trưởng Thông Suốt Thiệt Đúng Là Cảm Động Trời Đất . . . 615
88. Chương 88: Không Bằng Ngủ Với Huynh . . . 621
89. Chương 89: Quà Tốt Của Chân Tiên, Mở Được Thì Tặng Cho . . . 629
90. Chương 90: Sau Khi Đánh Giặc Xong Liền Về Nhà Thành Thân . . . 636
91. Chương 91: Dịu Dàng Của Thế Gian, Cùng Lắm Cũng Chỉ Thế Này Mà Thôi . . . 640
92. Chương 92: Sư Phụ Thật Sự Là Có Số Hưởng, Có Tool Hack Nghịch Thiên! . . . 647
93. Chương 93: Thật Ra Cũng Không Khó Như Thế . . . 655

94. Chương 94: Mối Bất Bình Lớn Trong Đời, Không Dùng Kiếm Không Sao Nguôi Được 663
95. Chương 95: Năm Mới 2016 Vui Vẻ 670
96. Chương 96: Đại Thừa Thật Sự Là Một Thế Giới Tốt Đẹp 676
97. Chương 97: Có Bằng Hữu Từ Phương Xa Tới 684
98. Chương 98: Cứ Như Ngươi Thì Chín Cái Mạng Cũng Không Đủ Cho Ngươi Chết 689
99. Chương 99: Có Thể Rút Đao Chém Nước Thì Làm Sao Chứ 696
100. Chương 100: Y Nhìn Vực Sâu, Vực Sâu Cũng Đang Nhìn Y 702
101. Chương 101: Chôn Xương Không Cần Nơi Quê Cha Đất Tổ 707
102. Chương 102: Ngươi Nói Là Đông Thì Chính Là Đông 713
103. Chương 103: Huynh Để Đệ Ôm Một Chút 722
104. Chương 104: Người Tuổi Trẻ Bây Giờ, Thật Lắm Trò Gian Mà 729
105. Chương 105: Ta Từ Ba Ngàn Thế Giới Cầu Đệ Ấy 735
106. Chương 106: Nếu Có Thể Bắt Đầu Lại Từ Đầu 740
107. Chương 107: Khổ Hải Từ Hàng 751
108. Chương 108: Đạo Lữ Của Ta Đa Nhân Cách Thì Phá Thế Nào Đây 757
109. Chương 109: Trong Tay Ta Có Kiếm, Trong Lòng Có Người Nọ 766
110. Chương 110: Chưa Từng Hứa Hẹn, Nói Gì Phụ Lòng 773
111. Chương 111: Gió Đêm Xuân Thổi Nghìn Cây Hoa 782
112. Chương 112: Sao Lại Hận? 794
113. Chương 113: Kiếp Tận Thành Duyên 801

Vầng Sáng Bạch Hóa Của Nhân Vật Phản Diện

Giới thiệu

Thể loại : Cường cường, tiên hiệp, tu chân, 1×1, HE. Editor : BelleĐộ dài : 114 chươngXung quanh

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vang-sang-bach-hoa-cua-nhan-vat-phan-dien

1. Chương 1: Bị Lừa Đảo Khai Hàng ~ Tới Đây Chơi Nào! ~

Ánh nắng chiều tà le lói xuyên qua cửa sổ to lớn sát đất. Ánh sáng đan xen với bóng đen càng khiến nơi đây trở nên trống vắng.

Nhân viên thực tập – Lưu Tiểu Ngốc nằm úp sấp ở trên bàn làm việc, buồn bực ngán ngẩm nghịch hạt châu thủy tinh trên tay, nhẹ nhàng vứt lên rồi tiếp được, vừa canh đồng hồ chờ đến giờ đổi ca làm.

Bỗng nhiên gió nổi lên, poster quảng cáo bị gió thổi bay lên, vang lên tiếng ào ào, giống như đàn bướm bay lượn khắp trời.

Lưu Tiểu Ngốc trợn to mắt, hốt hoảng đứng lên, suýt chút nữa đã làm lật ghế xoay.

Cuối hành lang, trong bóng tối bỗng lóe tia sáng ra chói mắt.

Như một hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, cả không gian như gợn sóng. Trong ánh sáng sáng rực dường như có một người đi đến. Bóng người dần dần rõ ràng, ánh sáng cũng nhạt dần.

Lưu Tiểu Ngốc lúc này mới nhìn rõ ràng. Đó là thân hình của một người đàn ông trưởng thành, cao to mà thẳng tắp, có chút gầy gò.

Từ trong ánh sáng, người nọ từng bước một đi tới, bước chân phảng phất như không bàn mà hợp ý nhau tạo ra một loại nhịp điệu, khoảng cách giữa các bước chân không hề chênh lệch nhau.

Rốt cục, người đàn ông nọ đã đến ngay trước mắt.

Khuôn mặt tuấn tú, thần sắc hờ hững.

Lưu Tiểu Ngốc nhớ lại những nhân vật xuất sắc khác. Trong công ty, người hào hoa phú quý đoan trang, người phong lưu tuấn nhã, kẻ kiêu ngạo điên cuồng; tiên nhân thanh lãnh cùng yêu tinh xinh đẹp, những thứ xinh đẹp nhất mà người ta có thể tưởng tượng ra, không loại nào là không có.

Nhưng lại không có một người như thế này.

Dung mạo của hắn không hẳn là khắc sâu vào lòng người, song ánh mắt lại sâu và rộng như biển, cùng cảm giác xa cách bẩm sinh khiến hắn ta tựa như là đang ở một thế giới riêng.

Mặc dù gần ngay trước mắt, lại dường như xa cách tận mây.

Nếu như Trình Tiểu Bạch có thâm niên ở đây, nhất định sẽ tát cậu ta một cái, “Tỉnh lại đi Tiểu Ngốc, tên này cùng lắm chỉ là giả vờ cool ngầu ở trình độ cao cấp thôi, không thấy nội tâm hắn ta phun tào hay sao?!” (phun tào: có những phát ngôn tương tự rủa thầm, độc mồm)

Giống như là thật sự bị tát cho tỉnh, chỉ là sững sờ trong nháy mắt, Lưu Tiểu Ngốc lập tức phục hồi tinh thần lại.

Người này có thể là khách hàng đầu tiên trong cuộc đời sự nghiệp của cậu ta đó!!!

Lưu Tiểu Ngốc đưa tay ra, “Chào ngài, chào ngài!”

Sau đó mới nhớ ra người nọ không thể chạm vào người sống, thực sự rất bất lịch sự, lại vội vàng thu tay về, đẩy một cái ghế xoay qua, "Mời ngồi, tôi trước tiên xin tự giới thiệu một chút, tôi gọi Lưu Tiểu Ngốc, là nhân viên nghiệp vụ phụ trách mảng Nhân vật phản diện của 'Công ty Trọng sinh'…Không đúng, trước hết cần phải giới thiệu công ty mới đúng, quý khách, người tới hữu duyên tức là khách, công ty chúng tôi có slogan 'Chăm chỉ trọng sinh ba mươi năm, luôn có một nơi thích hợp bạn'! Ngài tìm hiểu một chút…"

Lưu Tiểu Ngốc lấy poster, màu sắc rực rỡ ở trên bàn, thổi thổi bụi bám phía trên, mới dùng hai tay đưa tới.

Người trước mắt chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt trầm tĩnh.

"Quý khách, ngài xưng hô như thế nào?"

Giọng nam thế mà ngoài ý liệu ôn hòa vô cùng, "Ta là một nhân vật phản diện."

Lưu Tiểu Ngốc nghẹn một chút, "Ý tôi là họ tên?"

Trên mặt người đàn ông hiện lên một tia thất vọng,

"Từ lúc bắt đầu có ký ức, ta đã xuyên qua rất nhiều thế giới. Vườn trường, hào môn (nhà giàu), cung đấu, thương chiến, võ hiệp, giới giải trí, tên và thân phận cũng thay đổi rất nhiều lần. Tuy nhiên, lời kịch lại khá giống nhau, phần diễn cũng chỉ ít không nhiều, sau khi chết mới có thể biết hết kịch bản, mới biết cũng chẳng hơn 'Diễn viên quần chúng' là mấy… Nói chung, ta là một nhân vật phản diện."

Tư thế ngồi của hắn đoan chính, ngữ điệu nói chuyện không nhanh không chậm, hiển nhiên là có giáo dưỡng cực tốt.

Lưu Tiểu Ngốc có chút sững sờ, trong thời hạn thực tập cậu ta vẫn luôn đi theo đàn anh, nhưng mà tình huống này chưa từng gặp.

Boss của công ty – Bích Mộc Ninh, lưu lại một 'Cánh cửa' trong hàng vạn thế giới, hồn phách nào may mắn thì sẽ xuyên qua 'Cánh cửa', đi đến công ty, trả giá một phần thần hồn, đổi lấy thứ mong muốn.

Trên 'Cánh cửa' có cấm chế ngăn cản một số hồn phách, ví dụ như hồn quách quá mạnh, lệ khí quá nặng, hoặc oán niệm quá sâu đậm. Theo cách nói của Boss thì là —— kiếm bộn tiền tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng để hưởng.

Lưu Tiểu Ngốc vốn tưởng rằng người nọ là một nhân vật to lớn, số mệnh may mắn, mới có hồn phách tinh khiết như vậy. Bây giờ xem ra, đó là bởi vì không biết rõ nguyên nhân mà nhiều lần xuyên qua xuyên lại, vượt qua muôn vàn thử thách, mới sẽ như vậy.

Người kia thấy cậu ta sửng sốt, không khỏi hỏi, "Ta nói như vậy, cậu có thể hiểu không?"

Rất rõ! Làm sao không hiểu!

Không phải là một trong mấy cái gì mà 'XX một chưởng đánh ra, nhất thời đệ tử phái XX chết một đống' sao!

Việc này cũng chẳng có gì, có thể kiếm lời là được, Lưu Tiểu Ngốc rất điều chỉnh tinh thần trưng ra nụ cười đã trải qua trăm lần huấn luyện, "… Nhân vật phản diện, ngài cần phục vụ gì?"

Người đàn ông rũ mắt xuống, bàn tay khớp xương rõ ràng chỉ vào poster, "Những thứ trên này, cái gì cũng có thể làm?"

Lưu Tiểu Ngốc cảm thấy mình rất may mắn! Có hi vọng nha!

"Đương nhiên! Trọng sinh giảm 8%, nghịch tập giảm 9%, trọng sinh kèm nghịch tập giảm 12%! Rất hời! Hiện tại đang có dịch vụ 'Nhân vật phản diện theo ý muốn', dịch vụ đó hiện đã có mặt trong công ty!!"

"Ta muốn làm Boss cuối, nhân vật phản diện lớn nhất cũng được?"

Đơn đặt hàng lớn nha! Lưu Tiểu Ngốc kích động không nói nên lời, "Đương, đương nhiên! Chúng ta còn có vầng sáng 'Hung thần ác sát'! Thần cản giết thần, phật chặn giết phật! Người từ tám tuổi trở xuống, chỉ cần nhìn ánh mắt của ngài sẽ bị doạ khóc ngay!"

Người đàn ông hơi nhíu mày, dường như bất mãn, trầm ngâm nói, "… Kiểu này chẳng khác nào viết lên mặt 'Ta là người xấu' cả?"

Vậy làm sao có thể diễn được sự hai mặt của nhân vật phản diện?! Rất không chuyên nghiệp!

Lưu Tiểu Ngốc vội vàng giải thích: "Không không không, còn cần phải làm ra biểu tình tiêu chuẩn của nhân vật phản diện nữa, như là 'Lạnh lùng cười', 'Ánh mắt như đao', nói ra lời kịch tiêu chuẩn của nhân vật phản diện, như là 'Ta vốn cũng không phải là người tốt lành gì', vầng sáng mới có thể kích hoạt, ừm… Đương nhiên, lúc thường cũng có xác suất tùy cơ kích hoạt nhất định…"

Hai mắt cậu ta tỏa ánh sáng chào hàng nói, "Như thế nào, quý khách, có muốn lấy một cái hay không?"

Người đàn ông khẽ mỉm cười, "Lấy một cái!"

"Ánh mắt của quý khách thật tốt! Công ty chúng tôi hiện tại đang có khuyến mãi! Cho quý khách một phần 'Nhân vật phản diện nghịch tập' miễn phí!!" (nghịch tập: phản công hay đại loại như vậy)

Người đàn ông lại lắc đầu, "Không, ta không muốn nghịch tập."

Cái gì?!! Lưu Tiểu Ngốc trợn to mắt!! Thời đại này lại có nhân vật phản diện không muốn nghịch tập?

"Quý khách… Đây thật sự là tặng không, chúng tôi…"

Quý khách nhân vật phản diện lần đầu tiên đánh gãy lời cậu ta, "Ta biết, cám ơn ý tốt của cậu, thật sự không cần."

Lưu Tiểu Ngốc còn muốn khuyên hai câu, bỗng nhiên nhớ tới câu nói 'Khách hàng là Thượng đế' của mấy đàn anh, đành phải gật đầu, "Vậy quý khách…Ngài còn muốn gì nữa không?"

"Ta có thể lựa chọn thế giới không?"

"Chuyện này… Đây là do bộ kỹ thuật nghiệp vụ phụ trách."

Lúc Lưu Tiểu Ngốc mang theo quý khách nhân vật phản diện đi đến bộ kỹ thuật, màn đêm đã buông xuống, đèn rực rỡ sáng lên.

Kỹ thuật viên thực tập Vương Vĩ đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về, vừa muốn tắt máy, đã bị Lưu Tiểu Ngốc ngăn cản.

"Anh hùng chậm đã! Bên tôi có khách!!"

Vương Vĩ nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng nhìn sang.

Sau khi nghe giải thích một hồi lâu, Vương Vĩ gật đầu thật mạnh, "Làm nhân vật phản diện, chọn nhân vật chính để đối đầu rất quan trọng! Đúng dịp! Tôi lúc nãy buồn chán dò kênh, gặp một nhân vật rất tốt!"

Nói xong lại kéo hai người kia đến màn ảnh.

Trời cao xanh thẳm, núi cao nối tiếp trùng trùng, giữa trời chim bay hạc kêu, sương mù cuồn cuộn.

Bên trong bức tranh màu xanh nhợt nhạt này, một mảnh bạch y hiện lên vô cùng chói mắt.

Người thanh niên hành tẩu trên đường mòn trên núi, sương sớm dính trên vạt áo trắng. Chợt có một cô gái áo váy đỏ tươi xông tới, rũ mắt, dáng vẻ vội vã, dường như trong lúc lơ đãng va vào vai của người thanh niên, nàng lảo đảo hai bước liền sắp ngã xuống. Lại được một đôi tay trầm ổn mạnh mẽ đỡ lấy.

Lại thấy thanh niên rất nhanh mà lui bước giữ lễ tiết, mặt mày ôn nhuận, nhợt nhạt nở nụ cười, tựa như ánh sáng do noãn ngọc phát ra. Khiến cô gái đỏ mặt như hoa đào ngày xuân, e lệ không thôi, cẩn thận

nhấc lên làn váy đi xuống núi.

"Nhìn đi, tư thái này, dáng dấp kia, khí chất này, chắc chắn là vai chính rồi, không sai được!"

Lưu Tiểu Ngốc cảm thán, "Không bực bội khi bị người va chạm, vậy mà còn dìu người ta nữa, thật là quý ông nha!"

Vương Vĩ cũng tràn đầy cảm xúc, "Thời đại này, mười tên vai chính tám tên hắc hóa bận báo thù, một tên thì ẻo lả bị người ta vứt. Nhân vật chính chân thành, chính nghĩa thế này so với ếch ba chân còn-khó-tìm-hơn!" (hắc hóa: trở nên độc ác, tàn nhẫn)

Lưu Tiểu Ngốc gật đầu liên tục, quý khách nhân vật phản diện muốn chọn nhân vật chính như vậy, coi như không lấy dịch vụ 'Nhân vật phản diện nghịch tập' cũng không khiến ngài ấy thấy lỗ!

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào màn ảnh, không tự giác đến gần hai bước, dường như muốn nhìn xem người thanh niên kia có gì tương tự con ếch.

Một bên âm thầm oán thầm, tầm thường, cái cảnh này máu chó muốn chết, nói tầm thường đã là đề cao tác giả. Nghĩ như vậy nhưng lại đưa tay đến trước màn ảnh…

Trước mắt đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt!

"Bỏ mẹ! Tôi mới kết nối cái màn ảnh này với máy xuyên qua!"

Vương Vĩ nhảy dựng lên lao nhanh đi tắt máy.

Nhưng đã muộn, thân hình người đàn ông nhanh chóng trở nên trong suốt.

"Quý khách! Chờ chút! Vầng sáng của ngài!!!"

Lưu Tiểu Ngốc nắm vòng tròn lóe lên ánh sáng trắng ném qua, vòng tròn nhanh chóng hóa thành một vệt sáng nhập vào cơ thể người đàn ông.

Trong chớp mắt, màn ảnh tắt, bụi bặm lắng xuống, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Chỉ còn lại hai người hai mặt nhìn nhau.

Nửa ngày sau, Vương Vĩ mới lẩm bẩm nói, "Đơn hàng này coi như thành công nhỉ?"

Lưu Tiểu Ngốc có chút chột dạ, "Ừm…Hẳn là vậy đi."

"Không nghĩ tới hai tên thực tập sinh chúng ta cũng có ngày là nên đại sự!"

Lưu Tiểu Ngốc bỗng nhiên giật mình một cái, "Cậu tới thế giới kia mau, coi xem thế nào rồi!"

"Được được được… Ôi trời, chờ chút! Tôi, tôi hình như đóng…'Cánh cửa' lại rồi…"

2. Chương 2: Địa Lao

Chuyện tuyệt vọng nhất thế gian này là gì?

Rơi vào làn sương mờ mịt nhưng hóa ra là sương độc, độc vật quấn thân; đi biển gặp lốc, cuốn lên cơn sóng thần; hay là rơi vào Thập Vạn Đại Sơn, đối mặt nguy hiểm trùng trùng? (Thập Vạn Đại Sơn: Một chiến dịch quân sự của Trung Quốc.)

Những thứ kể trên mặc dù nguy hiểm, nhưng nếu tu vi cao thâm, thân mang báu vật, chưa chắc không có một đường sống.

Không giống như địa lao Thương Nhai sơn.

Hang động ẩn sâu trong rừng, ẩn dưới những dãy núi dày đặc, lại có huyền cơ khác.

Hành lang không nhìn thấy điểm cuối, cách mỗi năm thước lại đặt một chân đèn, ánh lửa yếu ớt leo lét trong đêm như đôi mắt thú.

Không có hình phạt tàn khốc đẫm máu, không có tiếng rống khóc nỉ non. Chỉ có sự nặng nề tĩnh mịch, bóng tối trĩu nặng, thanh âm duy nhất là tiếng nước rơi tí tách.

Vòng đi vòng lại, ngàn lần giống nhau.

Liền ngay cả thủ vệ mỗi ba canh giờ một đổi một lần, đều thần sắc thẫn thờ, im miệng không nói.

Trên thế gian này, trong các thứ có thể bức chết người, cô độc là một thứ.

Không biết ban ngày hay là không đêm, không biết mưa hay nắng. Sự im lặng bị khuếch đại đến tận cùng.

Kẻ có quyền thế lên trời xuống biển, kẻ giết người để tìm thú vui, thanh niên tuấn tài phạm sai lầm lớn, kẻ tà tu có tu vi khó lường lâm vào ma đạo. Nếu ở đây, thân phận cũng chỉ là một tên tù binh.

Nếu thật sự muốn phân chia cũng có thể phân chia thành 4 loại: Đã phán tội, chưa phán tội; có người đến thăm, không có người đến thăm.

Kẻ có người tới thăm, so với việc nhìn thấy ánh sáng mặt trời thì tính khả thi còn nhỏ hơn.

Chưa nói tới nơi này là nơi quan trọng của Thiên Nhai, người có thân phận cực kỳ quan trọng mới có tư cách xin chỉ thị tiến vào; chỉ nói riêng Thương Nhai sơn địa thế đặc biệt, người lên núi phải có tu vi cao.

Đối với võ tu thì nén xương chèn gân, đối với linh tu thì ngăn cản hấp thụ linh khí, người tu bình thường bị áp chế không khác gì người bình thường. Thủ vệ mặc dù nhiều năm tu tập chống lại thế núi, cũng chỉ có thể chống đỡ nửa ngày, liền cảm thấy xương thịt đau nhức.

Lúc này lại khác.

Bầu không gần như đọng lại bị phá vỡ, trên hành lang vắng lặng, vang lên tiếng bước chân. Trầm ổn mạnh mẽ, khí tức mềm mại.

Không nhanh không chậm, tuy là đi vào địa lao không thấy ánh sáng mặt trời, lại dường như đi trên đường bằng phẳng.

Lúc bóng người đi qua chân đèn, ánh lửa nhảy nhót chiếu sáng khuôn mặt người tới, là một cô gái!

Trang phục màu cam đất, tóc đen buộc cao. Mày kiếm mũi cao, khí khái anh hùng hừng hực.

Quanh thân nàng không có một món binh khí, nhuệ khí của người võ tu lại nồng nặc.

Liễu Khi Sương chẳng hề bình tĩnh như mặt ngoài.

Trên thực tế, nàng căn bản không biết làm sao để đối mặt vị sư đệ vi phạm sai lầm lớn kia. Nàng say mê tu hành, không quen giao thiệp cùng người khác, lại càng không thạo ngôn từ, lần này lại càng không biết nói sao.

Bọn họ là đệ tử Hề Hoa phong, không thể so với các phong khác. Sư tôn mặc dù cực kỳ nổi danh, lại nhiều năm du lịch ở bên ngoài.

Tính ra, từ năm đó, Đại sư huynh thay sư tôn thu đồ đệ đến nay, vị sư đệ này ngay cả mặt sư phụ cũng chưa từng gặp.

Lại thêm ngọn núi bọn họ ở lại hoang vắng, lúc thường cũng đều là tự tu hành, nửa năm cũng chưa chắc gặp mặt nhau một lần.

Mà cho dù tình cảm nông cạn cỡ nào, tóm lại là cùng một sư tôn, nàng cũng không nguyện nhìn thấy đối phương ở trong địa lao như thế này.

Nói đến, ấn tượng của nàng đối với vị sư đệ này chỉ dừng lại ở chỗ tuổi trẻ lại chín chắn, ủ dột ít lời.

Hình như hắn có thiên phú cực cao, trước khi lên ngọn núi này tu hành, dường như là người đứng đầu bảng khảo thí của học phủ năm đó…

Tâm tư bay đi xa, thủ vệ phía trước dẫn đường đã dừng lại. Trầm mặc chắp tay với nàng, làm cái tư thế mời, rồi tự mình lui ra.

Nàng tiến lên hai bước, cách bức tường song sắt, dưới ánh sáng yếu ớt, dựa vào thị lực của cũng đủ thấy rõ người trong ngục.

Đây là lần thứ hai nàng quan sát cẩn thận vị sư đệ này, lần trước, là tại đại điển bái sư ba năm trước.

Khi đó thiếu niên mang thân hình chưa thành thục, khẽ cúi đầu. Lúc tên hắn vang lên, hắn ngước mắt quét qua, ánh mắt âm lãnh, như một con rắn độc tùy thời mà cắn người.

Nàng không hiểu Đại sư huynh tại sao đột nhiên thay sư tôn thu đồ đệ. Bất quá Đại sư huynh làm việc chắc chắn có đạo lý riêng.

Nàng từng thử biểu hiện làm là sư tỷ ân cần, mà thiếu niên tựa hồ cũng không cần. Thiếu niên tu hành chưa bao giờ gặp gỡ bình cảnh, cũng chưa từng giao thiệp với bất luận người nào.

Lâu dần, cũng ít có người nguyện ý nói chuyện cùng hắn.

Người trong ngục vốn là ngồi khoanh chân, lúc này tựa như có cảm giác, chậm rãi đứng dậy.

Thân hình gầy gò, khuôn mặt tái nhợt, trên tay chân là dây khoá chặt leng keng vang vọng.

Hắn tiến lên hai bước, khẽ gật đầu với nàng, “Nhị sư tỷ.”

Sau đó lại trầm mặc, không nói nữa.

Liễu Khi Sương bừng tỉnh, phát hiện đối phương cũng chỉ lớn hơn thiếu niên một chút, vẫn chưa đến nhược

quán (20 tuổi), mặt mày còn chưa thoát khỏi nét trẻ con.

Với tu giả có sinh mệnh dài đằng đẵng mà nói, càng không tính là thành niên.

Cho dù ở thế tục, vẫn là tuổi học trò ru rú trong thư viện, vẫn còn ham chơi vui đùa.

Nhưng bây giờ, hắn đang đứng ở trong địa lao khó thoát nhất thế gian.

Nàng bỗng nhiên không biết làm sao mở miệng, đành phải nghĩ kỹ lời giải thích, "Chưởng môn nói, đệ ở trong Tử Tiêu bí cảnh, lập kế muốn giết hại Lạc Minh Xuyên cùng ba mươi hai đệ tử khác, có đúng là đệ làm không?"

Thiếu niên bỗng nhiên giương mắt, trong mắt pha trộn sự khiếp sợ không thể tin được, nỗi bi ai tha thiết tận xương, cảm xúc nồng nặc như vậy, như là ngọn lửa bùng cháy.

Sau đó lại tựa như ánh nến tắt lịm trong gió.

Sau cái chớp mắt, thiếu niên rũ mắt xuống, âm thanh trầm thấp truyền đến, "Đúng, là đệ làm."

Dường như còn có một tiếng thở dài như có như không. Người trước mắt quanh thân che đậy sự cô đơn sâu sắc, tựa như là xây nên một bức tường cao vô hình, ngăn cách chính mình trong đó.

Thiếu niên từ chối giải thích, thiếu niên cảm thấy không có người nào có thể giúp hắn.

Nàng bị chấn động vô cùng.

Trong lòng không khỏi cảm thấy hoài nghi cùng chua xót, chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình khác?

Nhưng chưởng môn cũng không phải người bất công…

Sự thật chứng minh, mẫu tính của phụ nữ là thứ rất đáng sợ. Liễu Khi Sương dù tu vi cao đến đâu, cũng chỉ là một cô gái.

Nàng còn chưa lần ra hết manh mối, lời nói liền không tự chủ được mà nói ra, "Sư đệ, đệ nếu như có cái gì oan khuất, cứ việc nói với tỷ, dù cho sư tôn không có ở đây, đệ tử ở núi ta cũng không phải là dạng có thể mặc cho người khác tùy ý ức hiếp! Mặc dù tỷ không bảo vệ được đệ, nhưng còn có Đại sư huynh, chắc chắn sẽ đòi lại công đạo cho đệ!"

Đôi môi mỏng mất máu của thiếu niên hé mở, dường như muốn nói gì, cũng không biết nghĩ tới chuyện gì

mà chuyển đề tài, “Cho đến ngày hôm nay, đều là do đệ gieo gió gặt bão, không liên quan đến chuyện gì khác.”

Hắn quay người đi đến chỗ góc tù tăm tối, tiếng dây khóa va chạm trong không gian yên tĩnh đặc biệt chói tai, “Nhị sư tỷ, mời trở về đi.”

Liễu Khi Sương không cam lòng lên tiếng, “Sư đệ!”

Thủ vệ đã trở lại, làm một tư thế ‘Thỉnh’ với nàng. Không tiếng động thúc giục, đã đến giờ.

Thương Nhai địa lao tự có quy tắc riêng. Mặc dù thân phận tu vi như nàng cũng không thể phá quy củ này.

Liễu Khi Sương cuối cùng liếc mắt nhìn chằm chằm người trong ngục, người kia bóng lưng gầy gò mà thẳng tắp, tựa như bóng tối cũng không thể bẻ gãy nó.

********** lần đầu gặp gỡ, tui là đường phân cách đáng yêu *********

Quý ngài nhân vật phản diện nhìn bóng người dần dần biến mất ở cuối hành lang, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Không, hiện tại nên gọi là Ân Bích Việt.

Thương Nhai sơn, Hề Hoa phong, tứ đệ tử, Ân Bích Việt.

Hắn mới vừa tỉnh lại ở nơi này đưa tay không thấy được năm ngón, còn chưa có làm rõ đầu cua tai nheo thì trong óc đã vang lên tiếng leng keng ầm ầm, làm cho hắn hận không thể đem đầu óc mình ném đi.

“Hoan nghênh ngài sử dụng, đây là hàng chính phẩm, không thể kiểm hàng trước khi sử dụng, mua rồi không thể trả lại…”

“Đo lường xong xuôi, điều kiện phù hợp, vầng sáng có thể bắt đầu có hiệu lực…”

“Vẫn không chắc chắn vầng sáng có hiệu lực sao?”

“Dữ liệu cài đặt còn đang download…Xin kiên nhẫn chờ đợi.”

May mà lúc trông thấy người tới, ký ức của thân thể gốc liền nhảy ra ‘Nhị sư tỷ’.

Ký ức chợt lóe làm cho hắn cực kỳ thoả mãn.

Không sai được! Đây là tiêu chuẩn hoàng kim của nhân vật phản diện!

Xem tính cách này, 'Tối tăm, lòng dạ nhỏ mọn'!

Xem thân thể này, tu ma cực tốt!

Có công mài sắt, có ngày nên kim!

Chắc chắn sẽ không còn là lời kịch ba câu rưỡi nữa, phần diễn sẽ còn tăng lên nữa!!

Có thể bị nhốt vào nơi như thế này, tuyệt đối là một đại Boss công thành danh toại nha!

Khi nhìn thấy Liễu Khi Sương, dữ liệu cài đặt gì đó liền bắt đầu download, hắn tận lực ít lời, sợ bị nhìn ra đầu mối. Cho tới bây giờ người đi rồi hắn mới bình tĩnh lại, tinh tế chỉnh lý dòng suy nghĩ.

Đây là một thế giới huyền huyễn.

Thiên hạ đại thế, có thể chia thành 'Nhất sơn ba phái, Phật môn song tự, Ma Tông thập nhị cung'.

Nhất sơn, phái Thương Nhai hắn đang ở. Hoàn toàn xứng đáng đệ nhất thiên hạ.

Mà nguyên thân bởi vì 'Tàn hại đồng môn, tâm thuật bất chính' cho nên bị giam ở đây, chờ ngày phán tội.

Chân nguyên bị phong bế nhưng lại một lòng một dạ muốn trốn ngục, cưỡng ép giải trừ đi phong bế, lại bị phản phệ. Vốn nên thành công bạo seed, 'Cánh cửa' lúc này lại mở ra, sau đó không biết xảy ra sự cố gì, vừa lúc gặp phải hắn xuyên đến. (bạo seed: mang ý phát huy tiềm lực của bản thân đến tối đa. – Theo Wikia)

Khi Liễu Khi Sương nói ra câu 'Lập kế muốn giết hại Lạc Minh Xuyên cùng ba mươi hai đệ tử khác', ký ức tương ứng như thủy triều vọt tới, làm hắn nháy mắt không ứng phó kịp, không biết có bị nhìn ra thần sắc không hợp lý gì hay không.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ, hướng đi lần này của mình là 'Thiên tài nhân vật phản diện bị nghịch tập còn bị người ta đánh vào mặt'.

Nhân vật phản diện tư chất vô cùng tốt, sau khi bị nghịch tập lòng sinh oán hận, muốn giết vai chính cùng đồng bọn của hắn ta, không biết có phải là do đùi vàng của vai chính quá to hay không, người nọ dẫn mọi

người tránh thoát vòng vây, còn hắn thì người không giết được, ngược lại còn bị tống vào ngục.

Loại kịch bản gập khuôn này, chỉ liếc mắt nhìn một cái, chương cuối ra sao hắn cũng biết.

Ân Bích Việt nhớ lại trước khi xuyên tới, thanh niên mặc áo trắng ở trên màn ảnh kia, hừm, vai chính hẳn là người nọ, không sai được.

Tới lúc làm chút đại sự rồi!

…Chờ chút, chờ chút, hắn không biết cách trốn ngục của nguyên chủ.

Nói cách khác, nguyên chủ có thể thành công rời đi, mà hắn bây giờ, không được.

Chỉ có thể ngồi chờ bị ngược.

"Đinh —— download thành công! Chúc mừng quý khách! Chúc ngài hưởng thụ hành trình vui vẻ!"

… Tình hình lúc này thì vầng sáng có tác dụng quái gì đâu!

Ân Bích Việt nuốt xuống một ngụm máu, tội nặng như tàn sát đồng môn này, trục xuất sư môn còn đỡ, có gì thì đi tu ma, nhưng vấn đề là lỡ như bị phế bỏ tu vi thì sao?!

Bị phế tu vi = trở thành người phàm = thoát khỏi nội dung vở kịch = con đường nhân vật phản diện bị chôn vùi!

Về phần có thể dựng lại sau khi bị phế hay không, chẳng lẽ tu luyện lại từ đầu? Anh đây không phải nhân vật chính! Anh không dám cược đâu!!

Căn cứ ký ức của nguyên chủ, ngọn núi của bọn họ tính cả hắn chỉ có năm người.

Ngoại trừ tam sư huynh ở bên ngoài du lịch, những người khác đều đến thăm hắn, đều bị hắn không bạo lực, không hợp tác đuổi đi. Liễu Khi Sương là người cuối cùng đến thăm hắn.

Em gái, chờ chút, cho tui một cơ hội nữa đi!

Tui nhất định sẽ quay đầu là bờ mà!! (Tay Nhĩ Khang*)

Ân Bích Việt lục lọi ký ức, sẽ còn có ai đến thăm hắn nữa không nhỉ?

…Dùng nhân duyên của nguyên thân, người ta không tới giết hắn đã là tốt lắm rồi.

Ha ha, chẳng lẽ phải gửi hy vọng vào nhân vật chính não tàn thánh mẫu kia, đợi tên kia tới đây thăm hắn?! Rồi để tên khuyên hắn quay đầu?!

Có cái 'Vầng sáng Hung thần ác sát' này, cơ hội thoát tội càng nhỏ hơn.

Lỡ như kích hoạt bậy bạ thì sẽ kéo đến cả đống giá trị cừu hận lung tung.

Huống hồ sau khi hắn tỉ mỉ hồi ức, phát hiện chỉ có mấy đoạn ký ức rải rác, không biết tại sao, cái đoạn 'Tàn hại đồng môn' kia là mơ hồ không rõ nhất.

Cứ như vậy, lúc bị thẩm vấn cũng không có thể nói lung tung. Còn phải duy trì hình tượng tối tăm, miễn cho bị nhìn ra đầu mối.

Thật đúng là tay thúi! Đừng nói cờ tỉ phú! Đánh vương bát cũng không thắng được đâu!!!

Không, không thể loạn.

Hắn rất nhanh trấn định lại, nhất định có chỗ sơ sót, nhất định còn có khả năng chuyển mình…

Đúng rồi, nhân vật chính Lạc Minh Xuyên! Hình như tên đó cực kỳ thánh mẫu. (thánh mẫu: chỉ những con người dù người khác có đối xử tệ với họ cỡ nào thì họ cũng đối xử tốt lại.)

Ân Bích Việt ngồi xổm ở dưới chân tường cẩn thận nghĩ.

Cùng lúc đó, trong công ty Trọng sinh ở tầng 24 vang lên một tiếng gầm, "Lưu Tiểu Ngốc, cậu ra đây cho tôi!! Vầng-sáng-bạch-hóa của bà mới để ở đây biến đâu mất rồi?!!"

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Giữa tiết xuân phân. Đêm qua một cơn mưa rơi xuống Thiên Nhai. (tiết xuân phân: khoảng 20, 21 tháng 3)

Sáng nay sương mù khắp núi, màu xanh biếc như được người gột rửa, khiến bầu trời trở nên cao hơn.

Thanh niên hành tẩu trên con đường gồ ghề trong núi, mây khói nhàn nhạt vây trên người y, hơi nước ẩm

ướt bám lên vạt áo.

Y mặc dù vội vàng, nhưng bước chân vẫn vững chãi, không nhanh không chậm. Ánh mắt trầm tĩnh, không thấy một tia gấp gáp nào.

So sánh với y, thiếu nữ váy đỏ đuổi theo phía sau y lại có vẻ gấp gáp hơn nhiều.

Hà Yên Vân nhìn bóng lưng người trước mắt.

Lạc sư huynh vừa mới tham gia lễ phong Thủ đồ Thương Nhai, trên thân vẫn còn mang lễ phục rườm rà phiền phức. Nhưng vẫn là màu trắng đơn giản. (Thủ đồ tương đương với thủ lĩnh, huynh trưởng, leader,...)

Hoa văn xinh đẹp màu xanh trên cẩm bào, trên áo thêu rừng Tùng tinh tế, trên tay áo dùng chỉ bạc thêu chìm họa tiết mây, bên hông ngoại bào là long thanh ngọc kết.

Trong lúc đi, tầng tầng lớp lớp vạt áo buông xuống tựa như biển mây cuồn cuộn. Khiến thân hình cao to càng thêm rõ ràng.

Mắt thấy người thanh niên ngày càng xa dần, sắp bị bỏ lại phía sau. Thiếu nữ đề khí, bỗng dưng nhảy lên, thân ảnh vút đi, liền xuất hiên trước mặt người thanh niên, vội vã kêu, “Sư huynh!”

Thanh niên cũng không ngạc nhiên, ôn hòa nói, “Sư muội nếu như có việc, hãy đợi huynh trở về lại bàn.”

Ngũ quan của y vốn là sắc bén, tuấn mỹ, nhưng bởi vì khí chất ôn hòa quanh thân, làm người ta cảm thấy tin cậy khó thể giải thích.

Có vài người dường như từ lúc sinh ra đã mang theo năng lực đặc biệt, cho dù nói ra lời cự tuyệt, cũng chẳng thể làm người khác sinh ra ác cảm.

Lạc Minh Xuyên chính là một người như vậy.

Thiếu nữ tựa như cậy vào sự ôn hoà của y nên vẫn cản đường như trước, trong giọng nói thậm chí mang theo mấy phần hờn dỗi, “Sư huynh, muội nghe nói huynh thỉnh Thương Lan lệnh từ chỗ chưởng môn, huynh rốt cuộc muốn làm gì?”

Nàng vốn xinh đẹp mỹ mạo, hành động như vậy không khiến người cảm thấy vô lễ, ngược lại cảm thấy cô gái nhỏ này đáng yêu ngây thơ.

Sắc mặt của người thanh niên không thay đổi chút nào, “Sư muội mời trở về đi, huynh phải xuống núi một chuyến.”

“Huynh xuống núi làm gì còn mang theo Thương Lan lệnh?” Thiếu nữ nhíu đôi mi thanh tú, suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên dường như nghĩ tới điều gì, mắt hạnh mở to, “Thương Nhai địa lao?!”

“Sư huynh không phải là muốn đi thăm người họ Ân kia đi?!”

Thanh niên trầm mặc không nói.

Hà Yên Vân biết, Lạc sư huynh sẽ không nói dối, phản ứng như thế này tương đương với ngầm thừa nhận.

Cho nên nàng càng thêm kích động, “Đến thăm hắn ta làm cái gì?! Hề Hoa phong thì làm sao? Có gì đặc biệt đâu?! Rõ ràng là tâm tư hắn ta ác độc, quỷ kế đa đoan muốn hại chúng ta, sư huynh bây giờ là Thủ đồ Thương Nhai, sư huynh sao lại đi thăm hắn ta?!”

Lạc Minh Xuyên nhíu mày, “Hà sư muội, nói năng cẩn thận.”

Thiếu nữ không chút nghĩ ngợi bật thốt lên, “Lẽ nào muội nói sai? Bảy ngày nữa sẽ thẩm tội, hắn ta nên bị phế đi tu vi đuổi xuống núi, theo muội thấy, tội nặng như tàn hại đồng môn này, Hề Hoa phong cũng không bảo vệ được hắn ta, dù có là Kiếm…”

Bỗng nhiên nàng im lặng, như bị một bàn tay vô hình chặt chẽ bóp lấy cuống họng.

Cảm giác sợ hãi nhanh chóng tuôn ra, làm nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trong nháy mặt. Loại uy hiếp không phải bắt nguồn từ người nào hay vật nào, mà là bắt nguồn từ sâu trong nội tâm.

Không chỉ là nàng, dường như mỗi người trên thế gian đều như vậy.

Cho dù chỉ là thuận miệng mà hơi có bất kính, sợ hãi khắc sâu trong xương sẽ trào ra trong nháy mắt, khiến người ta không thể thở nổi.

Nàng lúc này mới rõ ràng, Lạc sư huynh vừa mới nhắc nhở nàng ‘Nói năng cẩn thận’, cũng không phải ngăn nàng bôi nhọ Ân Bích Việt. Mà là sợ nàng thất lễ với người nọ.

Người nọ là sư phụ trên danh nghĩa của Ân Bích Việt, vị phong chủ ra ngoài vân du nhiều năm của Hề Hoa phong —— ‘Kiếm thánh’ Vệ Kinh Phong.

Nàng đã quá ngông cuồng rồi, đây không phải là chuyện nàng có thể nói.

Hà Yên Vân hít sâu một hơi, nỗ lực khôi phục như thường, ngữ khí cũng yếu ớt, năn nỉ nói, “Sư huynh, huynh nhất định phải đi sao? Vậy huynh dẫn muội đi cùng đi, muội cũng muốn xem địa lao kia ra sao…”

Ngữ khí của thanh niên mặc dù ôn hòa, nhưng không có một tia dao động, chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Muội đừng náo loạn."

Hà Yên Vân còn muốn nói gì, liền thấy thân người trước mắt như là sóng khẽ gợn lên, trong chớp mắt liền tiêu tan không thấy.

Nàng kinh hãi đến biến sắc, lại rất nhanh mà hiểu ra, phép không gian thần thông thế này, Lạc sư huynh tất nhiên là không sử dụng được, nhưng hôm nay Thương Lan lệnh ở trong tay huynh ấy, có thể mượn sức mạnh của Thương Nhai sơn mạch, dùng trận pháp trong núi nháy mắt rời đi.

Thiếu nữ cáu giận giậm chân một cái.

****

Huyền Thiết môn dày nặng từ từ mở ra, khe tối từ từ mở rộng, dường như muốn nuốt sống người ta vào vực sâu, rốt cục lộ ra bộ mặt thật của nó.

Lạc Minh Xuyên vừa mới bước vào, liền cảm thấy khí tức hơi ngưng lại, y là linh tu, cảm giác chân nguyên lưu chuyển bị phong bế thật sự khó chịu. Ban đầu chỉ là hơi không khỏe, nhưng bởi vì càng tiến sâu vào cảm giác ấy càng khuếch đại. Đợi đến khi y đến nơi, liền giống như bị người ta trói vào gông xiềng vô hình.

Thủ vệ đã được truyền tin từ lâu, mang theo đuốc, ánh lửa gần như tắt, đứng ở cửa chờ y.

Lạc Minh Xuyên hơi khom mình hành lễ, nói một tiếng, "Làm phiền."

Thủ vệ nghiêng người tránh né cái thi lễ của y, âm thanh nghiêm túc, "Không dám."

Lạc Minh Xuyên biết mình vì sao mà tới. Y biết, bên trong bí cảnh, người Ân Bích Việt muốn giết là y, những người khác chỉ là liên quan.

Nhưng y không hiểu, Ân Bích Việt tại sao muốn đẩy y vào chỗ chết?

Rõ ràng năm đó bọn họ có quen biết ở Lan Uyên học phủ, mặc dù sau khi đến Thiên Nhai cũng không lui tới nữa, cũng không có liên hệ gì với nhau.

Lúc y thấy địa lao tăm tối, đáy lòng nhất thời thổn thức. Lần đầu gặp gỡ thiếu niên kia thiên tư tuyệt diễm, hôm nay lại rơi xuống nước này.

Tiếng nước rơi hòa cùng tiếng bước chân, trầm ổn mạnh mẽ, dọc theo hành lang hẹp dài, vang vọng không dứt.

Ân Bích Việt dựa vào ở trên vách tường mở mắt ra.

Bây giờ chân khí của hắn bị phong bế, thị lực kém xa lúc trước.

Mãi đến tận khi bóng người cách chỉ vài bước, ánh lửa chưa tắt soi lên khuôn mặt người tới.

Ngọc quan bạch thường, mi dày mắt sắc…

Lạc Minh Xuyên!

Đồng tử Ân Bích Việt đột nhiên co rút nhanh! Cơ thịt toàn thân trong nháy mắt căng thẳng, suýt nữa đã nhảy lên một cái.

Lập tức hắn dùng hết toàn lực cưỡng bách chính mình thanh tĩnh lại.

Đây là phản ứng bản năng của nguyên thân, đã đến mức độ như vậy, thần hồn sau khi rời đi nhưng phản ứng vẫn lưu lại ở trong thân thể.

Cái này…Phải thù hận bao nhiêu đây?!

Thủ vệ đưa đuốc qua, sau đó tự mình lui ra.

Lạc Minh Xuyên nhìn ngục tù u ám, thử thăm dò gọi, “Ân sư đệ?”

Trong bóng tối vang lên tiếng vải vóc ma sát, tiếng xiềng xích va chạm, chói tai sắc bén.

Tiếng động theo người trong ngục đến gần, xuất hiện ở bên trong ánh lửa.

Sắc mặt trắng bệch, mặt mày u ám.

Hắn mang thường phục màu trắng đơn giản, không hoa văn không trang sức, tóc dài chưa buộc, rũ xuống cả người.

Áo bào rộng lớn dưới ánh lửa, càng khiến thân hình hắn thêm gầy gò.

Thiếu niên nhấc mắt, nhìn thẳng, thâm thúy thanh lãnh, như là hàn tinh trên trời.

Lạc Minh Xuyên nhất thời sững sờ.

Trực giác nhạy bén khiến y cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, Ân sư đệ trong ấn tượng của hắn không phải như vậy.

Ánh mắt của thanh niên vốn là âm lãnh ủ dột, tình cờ giương mắt nhìn y, khiến người ta cảm thấy như bị động vật máu lạnh theo dõi.

Mà cái lạnh của người trước mắt, như vị thần đứng trên mây nhìn xuống, từ lúc sinh ra đã mang theo lạnh lùng.

Làm y nháy mắt hoảng hốt.

Năm đó, trong lần đầu gặp gỡ ở học phủ, y liền biết vị sư đệ này nhìn rất ưa mắt. Lúc này cẩn thận nhìn, mới kinh ngạc phát hiện thiếu niên mặc dù thân hình chưa thành thục, mà ngũ quan đã hoàn toàn nẩy nở, môi mỏng mũi cao, mày kiếm mắt sáng như sao, không một nơi tỳ vết.

Như là dương chi bạch ngọc, thần tư cao triệt.

Không dính chút bụi trần.

4. Chương 4: Vấn Tội

Lạc Minh Xuyên đánh giá người trước mắt, chợt thấy môi mỏng của người nọ hé mở, trầm thấp kêu một tiếng, “Lạc sư huynh.”

Âm thanh xa cách mà lãnh đạm.

Lạc Minh Xuyên bỗng nhiên hoàn hồn.

Lúc trước ở Lan Uyên học phủ… Người này cũng gọi y như vậy.

Đã rất lâu rồi y chưa từng nghe Ân Bích Việt gọi y như vậy. Dường như từ khi bọn họ vào Thương Nhai, đã có rất nhiều chuyện thay đổi. Tình nghĩa đồng môn khi xưa, một chốc liền biến thành như người dưng nước lã.

Tâm tư bay bổng cũng chỉ trong nháy mắt, nhìn người trước mắt trước mắt, những lời chất vấn đã chuẩn bị đột nhiên không thể bật nên lời.

Ngữ điệu của y không tự chủ trở nên nhẹ nhàng: "Ân sư đệ…"

Không đợi y nói tiếp, thiếu niên đã mở miệng trước.

"Sư huynh tới hỏi đệ chuyện trong bí cảnh Tử Tiêu?"

Lạc Minh Xuyên đành phải gật đầu, "Đúng vậy."

Y không biết mình bị làm sao, rõ ràng sự thật đã rành rành như vậy.

Vì sao trong đáy lòng còn mơ hồ ôm chút hy vọng, theo bản năng không muốn tin tưởng người thiếu niên này muốn hại y?

Thậm chí hi vọng… Thiếu niên trước mắt vô tội.

Y nhất định là điên rồi.

Lạc Minh Xuyên trở nên nghiêm túc, lại một lần nữa đề cao cảnh giác.

Thiếu niên không lên tiếng nữa, chỉ là nhìn thẳng y, ánh mắt không đau khổ cũng chẳng vui sướng.

Không nói nguyên nhân. Cũng không giải thích.

Sự trầm mặc khiến người ta không thở nổi tràn khắp địa lao.

Ân Bích Việt đang rất muốn chết!!

Bây giờ giải thích sao đây!!

Hắn vẫn luôn diễn theo kịch bản: Nhân vật chính vừa đến liền chất vấn, chỉ trích lên án, hắn thuận thế làm ra vẻ chịu nhục, ban đầu không muốn giải thích, sau đó bị ép nói ra hắn bị bức ép làm vậy trong bí cảnh, không thể không bố trí trận pháp, trước tiên làm dáng một chút, thời khắc sống còn sẽ hy sinh cùng tên tà tu bức ép hắn làm vậy.

Kịch bản rất tốt, tình tiết rất hoàn hảo, tính cách nhân vật cũng được chăm chút!

Tuy rằng lỗ thủng cả đống, nhưng dựa vào kỹ năng diễn xuất nhiều năm của hắn, cùng sự thánh mẫu chính trực của nhân vật chính, hắn ít nhất có bảy phần mười nắm chắc lừa đảo được. Thời điểm công thẩm có nhân vật chính cầu xin, rất có khả năng hắn sẽ thoát nạn.

Bây giờ thế nào?! Nhân vật chính sao không diễn! Không-thuộc-lời-thoại-hả?!

Hắn còn chưa hiểu rõ, liền thấy người đối diện đã hơi nhíu mày, dường như bất mãn sự trầm mặc của hắn…

Vậy thì đành diễn theo nhân vật chính vậy! Chơi luôn!

Ân Bích Việt vừa định mở miệng, bỗng nhiên vừa giương mắt lên, lại đối diện với một đôi mắt sâu thăm thẳm như vực.

Đen như mực, lại giống như những vòng xoáy vô tận, hút lấy hồn phách người ta!

Ân Bích Việt đột nhiên cả kinh! Già Lan đồng thuật!

Lạc Minh Xuyên vậy mà dùng đồng thuật!

Trời má! Thánh mẫu đâu rồi?! Nhân vật chính sao chưa gì đã dùng chiêu bự rồi?!

Xuyên qua nhiều lần, kinh nghiệm đương nhiên phải phong phú. Cái pháp thuật có thể làm rung động hồn phách của người ta như thế này, rất tương tự nhiếp hồn thuật của ma đạo, tu luyện tới cảnh giới cuối cùng có thể điều khiển tâm trí của người khác.

Mà đồng thuật mà Lạc Minh Xuyên dùng là pháp môn chính phái, sẽ không gây thương tổn lên người khác, đòi hỏi thiên phú cực cao mới có thể tu hành.

Lấy năng lực của Lạc Minh Xuyên bây giờ, cũng chỉ có thể khiến tâm trí người ta hoảng hốt, nói ra lời thật mà thôi.

Mà trình độ xâm nhập thần hồn thế này, lấy tu vi của nguyên thân cũng không thể ngăn cản, thậm chí là Liễu Khi Sương, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được nếu không phòng bị.

Ân Bích Việt một bên vừa than thở nhân vật chính thật nghịch thiên, công pháp khó như vậy cũng có thể tu luyện, một bên hận không thể vỗ đùi cười to!

Ông đây xuyên qua nhiều năm như vậy, bản lãnh khác không có, nhưng hồn phách có thể so với hợp kim Titan mạ vàng 24K, chưa có địch thủ nào địch được!!

Không phục thì nhào vô!!

… Nhưng diễn vẫn phải diễn.

Chỉ là trong nháy mắt sững sờ, con ngươi thanh lãnh của thiếu niên trở nên trống rỗng, như là gió núi chợt nổi lên, thổi tới sương mù mịt mờ.

Đối diện đôi mắt trong trẻo như trẻ con như vậy. Lạc Minh Xuyên nói không nên lời, trong lòng không khỏi cảm thấy tội lỗi…

"Sư đệ, đệ… Đến cùng vì sao muốn giết huynh?"

Ân Bích Việt hận không thể tát y một cái!

Người anh em à! Sao chú lại không hiểu tâm lý nhân vật phản diện như vậy!!

Thiên tư cực cao lại nhiều lần bị cướp danh tiếng, dưới suy nghĩ đố kị tiêu cực dẫn đến hắc hóa! Đây chính là thiết lập của nhân vật phản diện đó!

Nguyên chủ năm đó đứng đầu kỳ thi vào học phủ, sau khi vào môn phái lại bị nhân vật chính áp đầu mãi, mỗi ngày đều ngẫu nhiên có thể nghe mấy cái chuyện nhảm nhí như là, 'Tuy nói thiên tư của Lạc sư huynh không bằng Ân sư huynh nhưng Lạc sư huynh thật sự rất tốt!' cho tới 'Tên họ Ân đó dựa vào cái gì mà được thu vào Hề Hoa phong. Ta thấy Lạc sư huynh tốt hơn hắn ta gấp trăm lần!', nghe đến hai chục lần!

Nguyên chủ vốn chỉ là cao ngạo không ưa nói chuyện với người khác, kết quả sau khi nhập môn hai năm tính cách liền vặn vẹo rồi hắc hóa!! Bước chân trên con đường nhân vật phản diện một đi không trở lại luôn!!

Thiếu niên bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười.

Như hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, ý cười từ đáy mắt tầng tầng lớp lớp tràn ra như sóng.

Mặt mày thanh lãnh như tuyết chợt tan chảy, gió xuân thổi khắp núi hoa đào.

Hắn tựa như vị thần trên mây, vì nụ cười này, về tới nhân gian.

Khiến người ta sa vào trong đó.

"Sư huynh, huynh đã đến thăm đệ." Trong nụ cười thiếu niên hiện ra một phần ngây ngô trẻ con, sau đó lại

nghiêng đầu như đứa trẻ, “Thật tốt.”

“Đệ vẫn có thể nhìn thấy sư huynh, thật tốt.”

Lạc Minh Xuyên giật mình. Sư đệ sao lại…Nói như vậy?

Ân Bích Việt như vậy thật quá xa lạ.

Giống như tháo xuống tất cả các lớp phòng bị, sự lạnh lùng xa cách người khác từ từ tan chảy. Chân thật… Mà yếu đuối.

Đúng, yếu đuối.

Y không hiểu, một con người kiêu ngạo lạnh lùng, vì sao lại yếu đuối. Mà chính y, lại cảm thấy một sự chua xót không thể giải thích…

Ân Bích Việt chỉ thấy ánh mắt Lạc Minh Xuyên lóe lên, gợn sóng trong đôi mắt màu mực.

Trong nháy mắt, hắn như bị giội nước lạnh, lập tức tỉnh táo lại.

Lẽ nào Lạc Minh Xuyên nghi ngờ?

Đúng! Người nọ hỏi ‘Tại sao muốn giết huynh’, trúng đồng thuật của người ta mà lại hỏi một đằng trả lời một nẻo!

Quá sai! Quá sơ suất! Nếu thần hồn của hắn bị nhìn ra khác thường…

Nhất định phải lập tức nói gì đó khiến người này dời đi chú ý, bỏ qua chỗ sơ hở này!!

Ân Bích Việt vẫn giả bộ mê mang, nhưng đại não lại nhanh chóng vận chuyển.

Làm sao đây?! Dừng một lúc lâu thì Lạc Minh Xuyên dù cho có thánh mẫu cỡ nào cũng phải biết không đúng chỗ nào rồi!!

“Đinh —— Vì để cho khách hàng có thể sử dụng sản phẩm tốt hơn, xin tặng cho quý khách ba lần hỗ trợ, giúp quý khách giải quyết nan đề, có lựa chọn sử dụng hay không?”

Hỗ trợ là thứ gì?!

Lạc Minh Xuyên đã nhíu mày…

Dùng! Dùng dùng dùng!!! Giải quyết nan đề!!

"Đinh —— Vầng sáng vì ngài phục vụ!"

Ân Bích Việt chỉ cảm thấy tâm thần ngưng lại, trong cơ thể như có một sợi dây, dẫn dắt hắn làm ra biểu tình và động tác.

Thiếu niên thu liễm ý cười.

"Huynh cho rằng đệ muốn giết huynh?"

Hắn dường như tự hỏi, vừa tựa như là hỏi đối phương, âm cuối mang theo run rẩy không dễ phát giác, như là đang đè nén cái gì, "Giết huynh?… Sao đệ lại giết huynh?! Lạc sư huynh…Huynh biết không…"

Trong con ngươi thanh lãnh đột nhiên bắn ra ánh sáng lộng lẫy, nhìn chăm chú vào người trước mắt, rất nhiều thứ phức tạp đan xen ra khóe mắt, "Cho dù đệ có chết cũng sẽ không để cho huynh xảy ra chuyện gì!"

Lạc Minh Xuyên chấn động mạnh!

Điên cuồng, chấp niệm, không cam lòng, oán hận, còn có…Những thứ mà y không hiểu. Sự yêu thương khắc cốt, đều ngưng đọng trong đôi mắt xinh đẹp nọ, tồn tại nơi đuôi mắt khiến nơi đó dường như trở nên đỏ tươi.

Y lẩm bẩm nói, "Sư đệ, đệ…"

"Đệ chỉ là muốn cùng huynh rời đi Thương Nhai, nhưng tại sao truyền tống trận lại biến thành sát trận?! Tại sao lại lan đến người khác?! Vì sao lại trở thành như vậy… Đệ không thể khống chế nó… Rõ ràng đệ đều làm đúng theo lời người kia…"

Thiếu niên lảo đảo nhào tới trước, xích sắt vang lên tiếng leng keng, mười ngón tay nắm chặt thanh sắt tới trắng bệch.

Lạc Minh Xuyên nhìn xích sắt nặng nề trói trên cổ tay hắn.

Cùng nhau… Rời đi Thương Nhai?

"Ai bày cho đệ làm vậy, đệ muốn dẫn huynh đi đâu?"

"Ở trong bí cảnh, đệ gặp một tu giả bên Tịnh hồ, hắn ta nói, có cách khiến mong muốn của đệ thành sự thật…" Nói tới chỗ này, thiếu niên bỗng nhiên kích động, đôi vai gầy yếu khẽ run, "Huynh hỏi đệ đi đâu?! Rõ ràng chúng ta đã nói với nhau! Học phủ tiên sinh từng nói 'Quân tử một lời đã hứa, thì không thể hối hận!', sư huynh quên rồi sao?"

Tịnh hồ! Đúng rồi, Tịnh hồ! Sư đệ nhất định là gặp phải tà tu trong Tịnh hồ! Bị người tính kế!

Không đợi y ngẫm nghĩ hỏi lại, thiếu niên liền tự mình nói tiếp,

"Đi Quỳnh Châu nha!…Đệ biết huynh không muốn đi theo đệ, cho nên mới dùng cách này."

Thiếu niên vừa cười, đôi mắt lóe sáng lên, như là đang nói 'Đệ rất thông minh! Mau khen đệ đi'.

Không đợi ý cười nảy nở, liền bỗng nhiên trở nên đau thương, "Nhưng mà sư huynh, sao huynh lại thay đổi cơ chứ?"

Quỳnh Châu?! Lạc Minh Xuyên không thể tin được trợn to mắt, "Đệ làm sao biết được?"

…Biết được Quỳnh Châu?

Bỗng nhiên y phản ứng lại, không được! Dưới tác dụng của đồng thuật vui quá mức hay đau thương quá mức cực kỳ dễ tổn thương tới tâm thần!

Hơn nữa trực giác nói cho y biết, không thể hỏi tiếp, nếu tiếp tục thì thiếu niên sẽ nói ra một bí mật rất lớn!

Lạc Minh Xuyên quát khẽ, "Thần lai hồn dư, phá!"

Đáng tiếc tu vi của y bây giờ, vẫn không thể làm phép bằng miệng được.

Đã muộn.

Thiếu niên chậm rãi mở miệng, "Ba năm trước, đêm đó trăng thu tròn vạnh, sau khi kết thúc khóa học ở Lan Uyên học phủ, suốt đêm đệ cùng huynh uống rượu hoa lê, huynh không phải đã nói như vậy sao…"

Trong đầu Lạc Minh Xuyên đầu ầm một tiếng, nổ tung.

Trong ký ức xa xôi, một đêm hoang đường như vậy đã trở nên mơ hồ.

Thiên đạo trên cao, y rốt cuộc đã làm những gì!

Lan Uyên học phủ vang danh thiên hạ, hàng năm người trúng tuyển cùng lắm cũng chỉ có ba mươi, những kẻ thuận lợi kết thúc khoá học càng hiếm như lá mùa thu. Chế độ giáo dục cũng không có giới hạn, chỉ cần thông qua kỳ thi thì có thể kết thúc khoá học. Những người không ở lại được cũng chỉ có thể tự động rời đi, chỉ là suốt đời không thể vào được học phủ nữa, tự xưng là con cháu của học phủ. Chỉ cần vào được học phủ thì tương lai cũng rộng mở.

Mà những người vượt qua khoá học đều cầu đạo cầu pháp, hoặc cầu quyền cầu thế, không có một hạng xoàng xĩnh, có thể nói anh hùng trên thiên hạ này đều xuất thân từ học phủ.

Lạc Minh Xuyên lớn hơn Ân Bích Việt bốn tuổi, nhưng lại cùng năm vào học phủ, làm đồng môn 3 năm, sau đó cùng vượt qua kỳ thi.

Ân Bích Việt lại đứng đầu bảng năm đó, trở thành người đứng đầu nhỏ tuổi nhất trong lịch sử học phủ. Lúc ấy,các đại thế gia hoàng tộc, môn phái cùng tranh giành hắn, danh tiếng hắn cũng hiển hách một thời gian.

Vào đêm bọn họ kết thúc khóa học, hơn hai mươi người tụ hợp ở đình giữa hồ sen, nâng cốc tung hô.

Đám thiếu niên thiên tư tuyệt diễm, trong tương lai có thể bễ nghễ thiên hạ, lang bạt tứ hải hào hùng, cũng có ngày say đến mức chẳng biết đường về.

Lần từ biệt này hoặc là cách nhau vạn dặm, không có ngày gặp lại, lúc gặp lại cũng đã kẻ sống người chết không biết chừng; hoặc người có tiền đồ rực rỡ, phú quý suốt đời, hoặc kẻ thì khổ tu nơi núi cao cô quạnh.

Con đường phía trước mênh mông, thế sự khó liệu, chỉ biết, sau tối nay, cuộc đời bọn họ từ đây không giống nhau nữa.

Trăm mối ngổn ngang, rối loạn trong lòng, hóa thành rượu trong chén.

Năm đó Ân Bích Việt chỉ là một thiếu niên ngạo kiều.

Năm đó Lạc Minh Xuyên còn là một tên nhóc vắt mũi chưa sạch mượn rượu làm càn.

Trong đình giữa hồ sen, chén đũa hỗn độn, có tiếng đũa chạm vào chén hòa với tiếng ca, hoa thơm rượu ngon, họ vui vẻ uống suốt đêm.

Ký ức dần dần phủi đi lớp bụi, lộ ra sự thật, “Ta không muốn vào Thương Nhai sơn gì đó, tu hành có cái gì tốt, không bằng về quê nhà Quỳnh Châu cưới vợ sinh con…”

“Ha ha, vậy ngươi đi theo ta đi, chúng ta cùng về nhà…”

Lạc Minh Xuyên bị trong đầu lóe lên đoạn đối thoại ngắn.

Trợn mắt há hốc mồm giật mình tại chỗ.

Người y lôi kéo là ai, y đã sớm không nhớ rõ, chẳng lẽ không phải là vị sư muội cho y một cái tát vào hôm sau kia?!

Mà là… Ân sư đệ?!

Sau đó thì sao? Y có nói gì hay làm chuyện gì quá đáng hay không,…

Sư đệ lúc đó mới bao nhiêu tuổi?! Mười bốn tuổi chăng?!

Y hận không thể quay trở về đêm đó, tát mình hai bạt tai cho tỉnh, mày không bằng cả cầm thú!

Khi y muốn nói tiếp, liền thấy trong con ngươi của người trước mắt, sương mù dần dần tản đi.

Lông mi dày che xuống, lúc mắt mở lại, lại trở nên lạnh lùng.

Thiếu niên hơi nhíu mày, đáy mắt chợt lóe một phần kinh ngạc, dường như không hiểu vừa mới rồi mình bị làm sao.

Đồng thuật đã giải.

Sau khi trầm mặc, thiếu niên không nói gì, chỉ là lui về phía sau hai bước, quay người trở về trong bóng tối.

Thanh âm đạm mạc trầm thấp truyền đến, “Lạc sư huynh nếu không còn chuyện gì, vậy mời huynh trở về đi.”

Lạc Minh Xuyên gần như chạy trối chết.

5. Chương 5: Ra Khỏi Tù

"Thật sự không liên lạc được quý khách nhân vật phản diện sao?" Lưu Tiểu Ngốc gục xuống bàn, ủ rũ nói, "Nếu vầng sáng kia thật sự xảy ra vấn đề gì, tôi có thể sẽ phải cuốn gói đi đó…"

Vương Vĩ thò nửa người ra từ trong dàn máy, lau mặt, "Vẫn không đo được bất cứ dao động nào… Mang sai vầng sáng có tác dụng gì không? Tự động tẩy trắng? Nghe rất không ổn…"

"Vầng sáng đó còn trong giai đoạn sửa chữa, không biết có còn tác dụng phụ gì không nữa!"

"Ha ha ha ha! Vầng sáng bạch hóa thì có thể có tác dụng phụ gì chứ? Chẳng lẽ là chứng bạch tạng?!"

Lưu Tiểu Ngốc hung hăng nguýt cậu ta một cái, Vương Vĩ ngượng ngùng cúi đầu.

"Rất có thể là chứng bạch tạng nha…"

******* tui là đường phân cách ngốc nghếch **********

"Quá trình hỗ trợ kết thúc. Khách hàng thân mến, ngài còn hai lần hỗ trợ."

Lạc Minh Xuyên đã đi rồi, Ân Bích Việt bị tiếng nhắc nhở trong đầu làm cho tỉnh táo lại.

Vừa nãy lúc hắn tiếp xúc với Lạc Minh Xuyên, kích thích một số ký ức lúc còn ở học phủ, xem ra là phải tiếp xúc với người hoặc vật liên quan, mới có thể 'Kích hoạt' ký ức.

Hắn bận xem ký ức, ngay cả việc bị vầng sáng dẫn dắt hạ làm ra biểu tình gì, nói cái gì, đều không để ý.

Có thể Ân Bích Việt vẫn không hiểu, trong ký ức của hắn, cái đêm kết thúc khóa học ở học phủ, hắn đi uống mấy chén rượu, sau đó rất sớm trở về phòng ngủ.

Xem Lạc Minh Xuyên mấy cái biểu tình xoắn xuýt, thống khổ, hối hận của Lạc Minh Xuyên lúc nãy, chẳng lẽ là mượn tiền của nguyên thân mà không trả?

Không không không, quá low, chẳng là ngủ với em gái mà nguyên thân thầm mến? Ấy, không không không, đạo pháp Thương Nhai cần chú ý ham muốn, nếu người nọ ham muốn phóng túng như vậy, nhập môn cũng rất khó khăn.

Lẽ nào 'Quỳnh Châu' là nhược điểm của nhân vật chính? Bởi vì bị nói đúng mà chột dạ chạy?

Hắn thực sự không nghĩ ra, đầu còn có chút choáng.

Bất quá đây cũng tính là lừa được nhân vật chính đi?

Tạm thời, tin tưởng lần hỗ trợ của vầng sáng vậy.

Nghĩ như vậy, hắn liền ngồi dựa sát vào vách tường, thay đổi tư thế thoải mái, tiếp tục thử đào móc ký ức rải rác trong đầu.

Trong ngục tăm tối, nâng cao chất lượng giấc ngủ rất tốt.

Bảy ngày thoáng một cái đã qua.

Ngày tháng giêng trời trong xanh, gió mát ấm áp dễ chịu.

Ân Bích Việt từ trong tù bước ra, thủ vệ đưa cho hắn một cái áo choàng màu đen rộng thùng thình. Có mũ trùm che đậy, mới không bị ánh sáng làm cho đau mắt.

Giữa mũi là mùi thơm trong veo, nơi nơi xanh biếc, ngước mắt nhìn ra xa là dãy núi kéo dài vô tận.

Bốn đệ tử mang trên mình đạo bào Thương Nhai, chào thủ vệ địa lao, sau đó hai kẻ trước hai kẻ sau giải hắn lên núi. Đến Thanh Hòa điện ở núi cao nhất tiến hành phán xử.

Nhân duyên của Ân Bích Việt lúc trước không tốt, là bởi vì kiêu ngạo và u ám.

Sau khi nổ ra việc tàn hại đồng môn, bởi vì tâm thuật bất chính, làm việc độc ác bị người người phỉ nhổ. Trên mặt mỗi đệ tử áp giải đều mang theo ý xem thường, có một người thậm chí hừ lạnh một tiếng.

Ân Bích Việt thầm than, đại môn phái có khác!

Tố chất thật tốt, vậy mà không mở miệng mắng hắn!!

Thân thể này đã quá lâu không nhúc nhích, lại bị phong bế tu vi, có lẽ còn có sự áp lực trong địa lao Thương Nhai, đi hai bước liền cảm thấy eo mỏi run chân, không có chút sức.

Hắn đột nhiên bị đẩy một cái, đệ tử áp giải phía sau không kiên nhẫn nói, “Nhanh lên một chút!”

Sau đó lại nghe thấy một tiếng gầm như sét, “Dừng tay!”

Ân Bích Việt đang chuyên tâm suy nghĩ đến việc công thẩm, bỗng nhiên bị cắt đứt dòng suy nghĩ cũng không phản ứng lại, thuận miệng nói rằng, "Không liên quan đến bọn họ, là ta đi chậm."

Đột nhiên trong lòng căng thẳng, thanh âm này…Lạc Minh Xuyên!

Liền thấy cách đó không xa hiện ra một điểm bạch y, thân pháp nhẹ nhàng, mũi chân điểm nhẹ trên cành cây, chỉ cần mấy bước liền rơi xuống trước mắt hắn.

Ân Bích Việt cảm thán, chậc chậc chậc, mặt mũi đẹp đẽ của nhân vật chính dưới nắng ban ngày còn đẹp hơn.

Người trước mắt chỉ kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt tha thiết, dường như chứa thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại nghẹn ở cổ họng.

Ngay cả đệ tử áp giải cũng chắp tay thi lễ hô một tiếng 'Lạc sư thúc' mà y cũng không phản ứng lại.

Cái nhìn này khiến Ân Bích Việt mờ mịt.

Nhân vật chính bị cận thị sao? Nhìn nãy giờ cũng nửa ngày rồi đi?

Lạc Minh Xuyên sau khi rời đi ngày ấy, bảy ngày cũng không ngủ trọn được một giấc.

Nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra bộ dáng thiếu niên trong địa lao, ngây thơ cười yếu ớt, cố chấp thành cuồng, lạnh lùng xa lánh…

Y liền suốt đêm tĩnh tọa, cố gắng bình tĩnh lại.

Hình ảnh ba năm ở học phủ cứ lóe lên trước mắt.

Cuối cùng dừng lại ở đêm trăng trong đình giữa hồ sen, y làm đổ ly rượu lên chiếc áo xanh nhạt.

Câu nói lúc say của y năm đó, lại khiến sư đệ làm thật, cố chấp đến vậy…

Đúng rồi, sư đệ dù cho thiên tư thông tuệ, lúc đó cũng còn nhỏ tuổi, không thông đạo lí đối nhân xử thế, mang tấm lòng son, đơn giản ngây thơ.

Là do y ước hẹn trước, sau đó lại phụ lời

Sư đệ bởi vì lời bội ước không giải thích của y, ngạo khí tận trong xương tủy khiến đệ ấy không muốn đến hỏi, chỉ có thể nghẹn trong lòng.

Đè nén lâu, tính tình đại biến, sinh chấp niệm.

Mới đi tới hôm nay…

Tính cách của đệ ấy qua những năm này, đều có thể giải thích.

Là y hại sư đệ.

Lần này trước khi tới, vốn y đã cho rằng y suy nghĩ rõ. Việc xảy ra trong bí cảnh lần này, đề là do y, y tình nguyện chịu hết trách nhiệm.

Tình thâm đến chấp niệm của Ân sư đệ, mặc dù y không thể đáp lại, nhưng có thể kiên trì dẫn dắt, khiến đệ ấy thoát khỏi mê chướng, thả xuống si giận.

Lúc y nhìn thấy thiếu niên yếu ớt bị người đẩy đến lảo đảo, lại thẳng tắp lưng đứng dậy, tâm y không khỏi nhấp nhỏm. Ngay cả y cũng không chú ý, y chưa bao giờ quát người khác như vậy.

Chỉ là bảy ngày, thiếu niên dường như gầy đi không ít… Gầy chỉ còn xương, tựa như một cơn gió có thể thổi sư đệ đi mất.

Mặt mày thanh lãnh ẩn dưới áo choàng, chỉ lộ ra cái cằm gầy gò cùng đôi môi mỏng nhợt nhạt.

Y không khỏi nghĩ, lúc ở trong Tử Tiêu bí cảnh, có bị thương hay không? Nếu như có thương tích lại bị người phong bế tu vi, sau đó vào ngục, những ngày ấy khổ sở đến nhường nào.

Bốn đệ tử áp giải Ân Bích Việt hành lễ, thấy Lạc Minh Xuyên không nói lời nào, cũng không dám đứng dậy.

Nhớ lại tình hình lúc nãy, lại âm thầm suy nghĩ, Lạc sư thúc rất ôn hòa mà, sao lại có thanh âm nghiêm khắc như lúc nãy?

Sau đó bọn họ lại nghe thấy một tiếng nói thanh lãnh, bình tĩnh giải thích.

‘Không liên quan đến bọn họ, là ta đi chậm.’

Người này lại giải vây vì bọn họ? Người này…Sao không giống như trong lời đồn?

Lạc Minh Xuyên trong lòng cảm xúc ngổn ngang, một lúc lâu, khàn giọng nói, “Đệ… Không có sao chứ?” Mới nhớ tới bên cạnh còn có mấy người, ho nhẹ một tiếng, “Bắt đầu đi.”

Bốn cái đệ tử không hẹn mà cùng lui qua một bên.

Thiếu niên trầm mặc không nói lời nào.

Lạc Minh Xuyên trong lòng căng thẳng, sư đệ sẽ không hiểu lầm là y tới cười đệ ấy đi?

Liền tiến lên hai bước, vội vã giải thích, “Đệ không cần lo lắng, huynh có cách!”

Ân Bích Việt luôn cảm thấy phản ứng của Lạc Minh Xuyên có chút kỳ quái, thật giống như… Quá tích cực một chút?

Nhưng sau đó lại thoải mái, thánh mẫu thật tốt nha!

Đành vậy! Liền cậy vào nhân vật chính vậy!!

Trục xuất sư môn không quan trọng lắm! Bảo vệ tu vi là được rồi!!

Đúng lúc gặp gió thổi qua, tiếng gió thổi qua rừng cây xào xạc, vang vọng không dứt.

Gió thổi bay vạt áo thêu mây của Lạc Minh Xuyên, cũng thổi đi mũ trùm màu đen của Ân Bích Việt.

Lạc Minh Xuyên kinh ngạc thốt lên, “Sư đệ, tóc của đệ!”

Thiếu niên đứng dưới gió, ba ngàn sợi tóc như chỉ bạc dưới ánh mặt trời tản mạn như tuyết, tự do tung bay!

Ân Bích Việt nhìn thoáng qua, thầm kêu gay rồi.

Địa lao rất tối, hắn chưa bao giờ lưu ý đến tướng mạo của mình, căn bản không biết lúc nào đã trở nên như vậy.

Là di chứng do nguyên chủ nỗ lực cưỡng ép phá tan phong ấn tu vi? Hay là do lúc hắn xuyên qua thần hồn không phù hợp nên xảy ra sự cố? Loại dấu hiệu hi hữu giống như tẩu hỏa nhập ma này phải giải thích sao đây?

Mặc kệ nó, Lạc Minh Xuyên lại không dùng đồng thuật hỏi, bảo trì tính cách giống thiết lập là được.

Thiếu niên chỉ là nhàn nhạt liếc y một cái, lạnh lùng nói, "Không có chuyện gì."

Ý tứ là, chuyện này không liên quan tới huynh.

Lạc Minh Xuyên cảm thấy sự lạnh lùng của thiếu niên lại như một cây kim nhỏ bé, nhẹ nhàng đâm vào nơi yếu ớt nhất trong lòng y, khiến y ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn.

Y càng tình nguyện nhìn sư đệ hận y mắng y.

Hoặc giống như lúc ở trong ngục vậy, biểu cảm linh động đầy tha thiết. Cũng không muốn bị đệ ấy xem như người lạ như lúc này.

Đối mặt với y lại như một người dưng không quá quan trọng.

Bốn vị đệ tử áp giải cũng cả kinh, người này sao tóc đen lại biến thành tóc bạc…Chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?

Lại nhìn phản ứng của Lạc Minh Xuyên, tình huống này… Tại sao lại không giống lời đồn?!

Chẳng lẽ có bí mật gì không cho người khác biết?! Sự thật chứng minh, danh ngôn chính phái cỡ nào cũng rất nhiều chuyện, mấy đệ tử áp giải khẽ cúi đầu ra vẻ vô hình, nhưng hai mắt đều sáng, lỗ tai lại dựng lên.

Trực tiếp nha! Hiện trường phát sóng trực tiếp nha! Thủ đồ Thương Nhai cùng thiên tài Hề Hoa phong không thể không nói hai ba câu với nhau!

Chỉ tiếc hai vị ngôi sao điện ảnh nhất định phải làm cho bọn họ thất vọng rồi.

Thiếu niên nhìn về phía một vị đệ tử áp giải, thanh âm thanh lãnh lần thứ hai vang lên, "Đi thôi, chớ bỏ lỡ canh giờ."

"Đinh —— Biểu tình của nhân vật phản diện 'Ánh mắt như đao' xuất hiện, điều kiện thành lập, vầng sáng kích hoạt!"

Ân Bích Việt phát điên, cái gì vậy! Hắn chỉ là tùy tiện liếc mắt một cái thôi mà!!

Như đao ở đâu chui ra!! Đâu hả!!!

Ngay cả giá trị thù hận của người qua đường cũng không tha! Vầng sáng, mày thật trâu bò!!

Trình Tây bị liếc mắt một cái, lại như đối mặt một con suối lạnh lẽo, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên căng thẳng.

Hắn ta là đệ tử thuộc công đường, hôm qua mới nhận nhiệm vụ 'Áp giải Ân Bích Việt'. Đại danh của vị sư thúc này hắn ta sớm đã nghe qua, là người đứng đầu bảng trong kỳ thi của học phủ, là thiên tài của Hề Hoa phong. Đối với một đệ tử nhỏ ở công đường như hắn ta, đương nhiên chỉ có thể nhìn Ân Bích Việt mà thèm khát.

Mà bất kể là ai, chỉ cần tâm thuật bất chính, tàn hại đồng môn, chính là tội không thể tha thứ.

Hắn ta nghĩ vị Ân sư thúc nhất định là giống như đồn đãi, tính tình hẹp hòi, u ám, nhưng bây giờ, cũng không dám chắc chắn.

Thân hình thiếu niên gầy gò chỉ là đơn giản đứng ở nơi đó, thật giống như cây Tùng trên núi, dù đã qua bao năm mây gió cũng vẫn vững chắc.

Lạnh lùng xa xăm, không thể chạm tới.

Bởi vì đố kị nên muốn giết hại Lạc sư thúc? Trong mắt người này có Lạc sư thúc à? Căn bản là không có!

Lạc sư thúc phản ứng cũng cực kỳ kỳ quái…Hắn ta đang suy nghĩ đến xuất thần, thình lình bị thiếu niên liếc mắt nhìn, thúc giục.

Thiếu niên vậy mà suy nghĩ thay những đệ tử áp giải như bọn họ?

Lo lắng bọn họ bởi vì bỏ lỡ canh giờ mà bị phạt…

Người như vậy, thật sự tàn hại đồng môn sao? Trong lòng Trình Tây lần đầu tiên cảm thấy hoài nghi.

Hắn ta giống như che giấu mà ho nhẹ một tiếng, hành lễ với Lạc Minh Xuyên nói, "Sắp đến thời gian công thẩm, kính xin Lạc sư thúc không nên làm khó chúng đệ tử."

Ba đệ tử còn lại cũng dồn dập hành lễ.

Lạc Minh Xuyên còn muốn nói thêm gì nữa, thiếu niên đã xoay người. Bốn vị đệ tử áp giải vội vàng đuổi theo.

Chỉ để lại bóng lưng cứng cỏi cao ngất, ba ngàn sợi chỉ bạc lóe lên dưới ánh sáng, rối tung phủ trên áo choàng đen như mực, như là băng tuyết trên núi cao.

Rõ ràng là đang đi lĩnh phạt, lại giống như đi trên con đường huy hoàng. Không hề sợ hãi.

Lạc Minh Xuyên bỗng chốc thất thần.

Nhìn thiếu niên bước lên thềm đá, bước chân vững chãi, bước lên từng bậc, từng bước một biến mất vào mảnh cây xanh biếc cuối đường.

Xa xa là trời xanh trên cao, núi non trập trùng, nhưng không gì có thể ngăn cản người nọ.

6. Chương 6: Xét Xử (1)

Thứ gì tạo nên thiên hạ?

Là đốm lửa trại ở nơi đồng hoang bát ngát, là sức mạnh nguyên thủy nhất; là kỵ binh nơi sa trường cố gắng mở rộng lãnh thổ, là niềm tin của bậc làm vua; là thôn trang ở hai bên bờ sông màu mỡ, là nền văn minh mà thời gian khắc xuống.

Con đường tu hành cũng vậy, nó thuộc về mọi người trong thiên hạ.

Đối với vạn ngàn người tu hành mà nói, nếu có thể lên đỉnh Thương Nhai xa xôi vạn dặm, tất nhiên sẽ được xưng là —— bễ nghễ thiên hạ!

Trời đất bao la, chia làm năm phần lục địa, Đông Địa, Tây Địa, Nam Địa, Bắc Địa và Trung Địa, môn phái đa dạng, đạo pháp hỗn tạp.

Mà từ 200 năm trước, chỉ có một người thành Thánh tới nay, liền chỉ có Thương Nhai sơn ở Tây Địa, hoàn toàn xứng đáng đệ nhất thiên hạ.

Từ đây mới có câu 'Nhất sơn ba phái, Phật môn song tự, Ma Tông thập nhị cung'.

Mỗi người đều rõ ràng trong lòng, chỉ cần 'Kiếm Thánh' còn trên đời này một ngày, thế cục này vẫn vững chãi như bàn đá.

Khắp thiên hạ này, một người đã đủ rồi.

Thế núi trập trùng trăm dặm không dứt, mây khói mênh mông, chim bay hạc kêu. Thương Nhai có sáu ngọn núi, hình dáng địa mạch cũng khác nhau. Thế núi hùng vĩ trắc trở có, thế núi nguy nga tú mĩ có, thế núi tĩnh mịch cũng có.

Linh tu đứng đầu Hề Càn phong, võ tu đứng đầu Hề Hoa phong.

Hôm nay Thương Nhai sơn có một việc lớn.

Vì chuyện này, trước cửa điện Thanh Hòa trên Hề Càn phong trái ngược cảnh tượng tiêu điều lúc trước, từ cửa điện dài đến quảng trường đầy ắp người chen chúc nhau, kiễng chân nhìn lên.

Không ít đệ tử từ lúc trời chưa sáng liền dậy thật sớm để chiếm vị trí có góc nhìn tốt.

Các đệ tử mặc đạo bào Thương Nhai, thần sắc khác nhau, dù có người nói chuyện, cũng hạ thấp giọng không dám náo động.

Người ở trong điện có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đại điện rộng lớn không thấy chỗ cuối, bàn ngọc bích năm thước vuông được bày ra, trơn bóng như một tấm kính. Đỉnh điện cao vút, hai mươi trụ ngọc mà ba người ôm mới xuể chia đều hai bên điện, đều được khắc hoa văn sóng nước tinh tế.

Cuối đại điện đặt sáu chiếc ghế làm từ gỗ đàn hương.

Ở giữa vị trí hướng Tây là một vị lão giả râu tóc bạc trắng, khuôn mặt nghiêm túc, không giận tự uy. Đứng phía sau là một thiếu nữ áo hồng xinh đẹp.

Ở giữa vị trí phía Đông là một thanh niên mặt mày lạnh lẽo. Đứng ở phía sau là một cô gái anh khí bừng bừng.

Đây cũng là người của Hề Càn phong và của Hề Hoa phong.

Còn hai vị trí trống lần lượt ở hai bên là vị trí của bốn vị phong chủ còn lại. Phía sau mỗi người đều mang theo đệ tử thân truyền.

Trong điện hơn mười người đứng, một vị công tử áo gấm đang cùng mười vị đệ tử mặc đạo bào Thương Nhai giằng co.

"Mọi chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, làm gì có chuyện định tội?"

“Còn điều tra cái gì! Chúng tôi là nhân chứng còn chưa đủ sao?!”

Công tử áo gấm cầm quạt nhẹ lay động, “A, chiếu theo lời vị sư đệ này, hôm nay, Chưởng môn cùng Đại sư huynh của ta, các vị phong chủ, và các vị sư huynh sư đệ khác, đều đi một chuyến uổng công rồi, mọi người chuẩn bị vất vả như vậy, vậy mà công thẩm vô dụng rồi.”

Người nọ lấy một cãi mười, nhưng mà khí định thần nhàn, qua mấy lần liền khiến mười vị đệ tử nghèo từ vựng kia đuối lý.

Lão giả ngồi ở vị trí trung tâm không khỏi cau mày trắng xóa lại.

Chẳng biết vì sao, trước điện bỗng nhiên ồn ào, sau đó lại im lặng.

Các đệ tử chen chúc nhau tự động nhường ra một con đường.

Mấy người bên trong điện như có cảm giác, đều quay đầu nhìn ra.

Thanh niên tóc trắng mang áo choàng đen từ từ bước đến. Đi qua cửa điện rộng lớn, dung sắc thanh lãnh, ánh mắt không vui không buồn.

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong đại điện bỗng chốc không hề có một tiếng động nào.

Ân Bích Việt một đường bị vây xem, nhịn xuống kích động muốn gào thét.

Nhìn cái gì vậy! Màu tóc mô-đen thì làm sao hả!!

Thiếu niên style Punk tu chân cũng cần được tôn trọng! Biết chưa!!

“Sư đệ, tóc của đệ…”

Vừa vào điện đã bắt gặp ánh mắt lo lắng của Liễu Khi Sương, đành phải giải thích, “Đệ không sao.” Suy nghĩ một chút lại bỏ thêm một câu, “Sư tỷ chớ lo.”

…Nhưng sao ánh mắt kia càng ngày càng không yên lòng vậy!

Bỗng nghe một giọng già nua vang lên, “Tứ đệ tử thiên nhai sơn Hề Hoa phong, Ân Bích Việt!”

Tiếng nói vang như chuông, tiếng vọng không dứt.

Hắn điều chỉnh biểu tình trở nên nghiêm túc, bỗng nhiên giương mắt lên, liền thấy vị lão giả ngồi ở phía Tây, ánh mắt như điện nhìn thẳng hắn!

Cao thủ Đại thừa cảnh, cho dù uy thế thu liễm không mảy may bộc lộ, vẫn vẫn mang theo sức mạnh chấn nhiếp lòng người.

Ký ức của nguyên thân bỗng nhiên chợt lóe, Chưởng môn Chính Dương Tử.

Hắn đoan chính hành lễ, "Có đệ tử!"

"Mùng bảy tháng trước, ba mươi hai đệ tử làm chứng, ngươi bố trí trận pháp 'Huỳnh Hoặc Thủ Tâm' trong bí cảnh Tử Tiêu, muốn giết hại đồng môn, ngươi có lời gì muốn nói hay không?"

Ánh mắt Ân Bích Việt đảo qua mỗi người trong điện.

Tuy là công thẩm, người nhỏ lời nhẹ đương nhiên không có ghế.

Trừ sư phụ trên danh nghĩa của hắn ra, sáu vị phong chủ đều có mặt, mỗi người đều mang theo đệ tử thân tín.

Thần sắc hoặc thờ ơ hoặc xem thường.

Ngồi ở vị trí của sư phụ hắn là một vị thanh niên, ánh mắt lạnh lẽo không nhìn ra hỉ nộ. Trong đầu bỗng nhiên chợt lóe năm chữ 'Đại sư huynh Quân Dục'. Mà Liễu khi Sương đứng phía sau thanh niên, giữa chân mày của nàng mang vẻ ưu lo sâu đậm.

Ở chỗ gần hắn là hàng chục vị đệ tử mang đạo bào Thương Nhai, tức giận nhìn hắn chằm chằm, chắc là ba mươi hai người bị nguyên thân hại trong bí cảnh.

Về phần vị công tử áo gấm kia, vẫn mang dáng vẻ khí định thần nhàn hờ hững. Mà trong ký ức của nguyên thân vẫn không nhìn ra thân phận của người nọ.

Ân Bích Việt nháy mắt hoảng hốt, Lạc Minh Xuyên đâu? Lạc Minh Xuyên đâu rồi?

Chính Dương Tử nhíu mày.

Thiếu niên đạm mạc nói, "Không có."

Đây cũng là nhận tội.

Câu này khiến rất nhiều người 'Đại thế đã định' dường như thở phào nhẹ nhõm, thậm chí có người hừ nhẹ một tiếng.

"Động cơ của ngươi là gì? Có nỗi khổ tâm nào trong lòng không? hay là bị người bức ép hay nghe lệnh kẻ khác? Tội nặng cỡ này lẽ ra nên phải bị phế bỏ tu vi, đời này không được vào lại Thương Nhai, ngươi biết không?"

Trong lòng Ân Bích Việt lo lắng, thái độ Chính Dương Tử hỏi câu này, rõ ràng là cho có lệ thôi, dù có giải thích thì lời giải thích của hắn cũng có độ tin cậy rất thấp, cũng không đủ chứng cứ.

Đoạn ký ức kia quá mơ hồ, dù hắn có tùy tiện bịa đại một lý do cũng có trăm ngàn chỗ hở, cho nên duy trì tính cách đã thiết lập nói không có. Bây giờ diện vẻ chịu nhục không được rồi, hạ sách chính là khóc rống muốn hối cải…

Công tử áo gấm kia xếp quạt lại, tiến lên vài bước. Che ở trước người hắn.

Ân Bích Việt một lần nữa đánh giá người này.

Người này giữa đám người trong Thiên Nhai rất kỳ lạ, trường bào thêu hoa hải đường dưới trăng thu, mang thắt lưng ngọc bằng tơ lụa, đầu mang mão ngọc màu tím.

Rõ ràng là trang phục lòe loẹt, nhưng mang ở trên người người nọ, cũng không cảm thấy tục, chỉ cảm thấy quý khí ngất trời.

Ký ức chợt lóe, khóe miệng Ân Bích Việt suýt nữa giật một cái.

Nguyên thân ngoại trừ oán hận nhân vật chính, cũng chẳng có tình cảm thừa thãi nào đối với người khác.

Trong ký ức chỉ có những danh từ đơn giản như 'Đại sư huynh Quân Dục', 'Nhị sư tỷ Liễu Khi Sương', nhưng đến phiên người này…

Lại có từ ngữ xác định rồi!!

"Lải nhải, ngũ sư đệ, Đoàn Sùng Hiên."

Người Hề Hoa phong lúc nào lại có cái từ ngữ miêu tả như vậy!

Nhưng mà, không nghĩ tới nguyên thân chưa từng nói một câu nào với người này. Bây giờ người này lại nguyện mở miệng giúp hắn.

Đoàn Sùng Hiên đang muốn mở miệng nói cái gì, không ngờ có người nhanh hơn hắn.

"Chậm đã!"

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Thanh niên tuấn lãng mang đạo bào trắng, tóc dài rối tung, thần sắc quả quyết, nâng kiếm mà vào.

Ngoài điện lẫn trong điện bắt đầu vang lên tiếng, ồn ào vô cùng.

"Đây là...Lạc sư huynh!"

"Sao huynh ấy lại mang theo kiếm...Chẳng lẽ muốn trừng trị kẻ họ Ân kia?"

"Nhìn cách ăn mặc này, hình như không phải vậy."

Chính Dương Tử nhíu mày lại. Thiếu nữ áo hồng phía sau lại hô lên một tiếng kinh hãi.

Ân Bích Việt nhìn Lạc Minh Xuyên đi vào trong điện, người nọ nhìn hắn, chẳng dời mắt.

Đến rất đúng lúc! Người anh em, nhờ anh support đó!

Lạc Minh Xuyên đi thẳng đến chỗ cách Chính Dương Tử mười bước chân, sau đó quỳ mạnh xuống, khiến gạch xanh bên dưới vang lên tiếng rầm.

Mở miệng liền kiên quyết nói, "Đệ tử có lời muốn nói!"

Tất cả mọi người bị biến cố này làm cho chấn động rồi.

Chính Dương Tử đột nhiên cảm thấy mắt bị giật.

Lấy tu vi của ông lúc này, có thể tự dò xét thiên cơ, thậm chí có dự cảm sắc bén vô cùng đối với chuyện sắp xảy ra. Ông không biết Lạc Minh Xuyên muốn nói gì, nhưng trực giác nói cho ông biết, chuyện này tuyệt đối nằm ngoài tầm khống chế của ông.

Dự cảm cực kỳ không tốt.

Gần như không chần chờ gầm lên, “Câm miệng! Chỗ này không có chuyện của ngươi!”

Lạc Minh Xuyên mạnh mẽ dập đầu một cái, liền muốn mở miệng.

Chính Dương Tử quát lên, “Cấm ngôn!”

Vừa dứt lời, mọi người trong điện đều im lặng.

Ân Bích Việt yên lặng cúi đầu.

Nhân vật chính, chú quá liều mạng rồi, phản ứng đừng có kịch liệt như vậy nha, chú chỉ cần đứng ra, nhẹ nhàng nói vài câu cầu xin là được, đó là sự phụ của chú đương nhiên sẽ cho chú mặt mũi thôi…

Ngoài điện vẫn chen chúc, vô số đệ tử tranh nhau ló đầu vào xem,

“Trời ạ! Lạc sư huynh sao lại quỳ xuống!”

“Buông buông buông, đừng có đè ta xuống…”

Các đệ tử ngoài điện cố gắng cản người lại.

Bên trong điện, vô số con mắt rơi xuống người Chính Dương Tử cùng Lạc Minh Xuyên.

Rất nhiều người trong lòng thất kinh, hành động này của Chưởng môn là có ý gì, Lạc Minh Xuyên rõ ràng là có lời muốn nói, chẳng lẽ việc này có ẩn tình khác?

Lại nhìn người thanh niên ngồi ở ghế Hề Hoa phong, vẫn mang vẻ không hề có cảm xúc, hỉ nộ khó phân biệt.

Chính Dương Tử hít sâu một hơi, vung vung tay, “Kết quả xét xử ngày mai sẽ có, chắc chắn sẽ cho chư vị một câu trả lời. Các vị phong chủ và đệ tử Hề Hoa phong lưu lại, còn lại mau giải tán.”

Thái độ này, rõ ràng là muốn đóng kín cửa nói chuyện mà.

Các đệ tử đứng sau lưng các phong chủ thức thời xin cáo lui.

Mấy người vừa tranh chấp cùng Đoàn Sùng Hiên ở bên kia, nhìn Lạc minh Xuyên quỳ trong điện, một người đứng ra nói, "Chúng đệ tử tin Lạc sư huynh!" rồi cũng cùng lui ra.

Đoàn Sùng Hiên trở về đứng phía sau Quân Dục. Đệ tử chấp pháp xua tan mấy người vây xem ngoài điện, cánh cửa to lớn đóng lại vang lên tiếng rầm, nặng nề đóng lại, ngăn cách trong và ngoài điện.

Sự ồn ào ngoài điện dần biến mất. Dù cho có người suy nghĩ đủ loại nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Ân Bích Việt nhìn từng người.

Bây giờ những người còn lại, toàn là những người nắm trong tay quyền lực và sức mạnh Thiên Nhai sơn.

Nhân vật chính đúng thật là được lòng người, những đệ tử kia không nói tin Chưởng môn, hoặc là tin Hề Hoa phong, chỉ nói tin Lạc Minh Xuyên, chậc chậc.

Mấy huynh đệ ở Hề Hoa phong cũng thật là lợi hại, không người nào đi ra, ngay cả tên nhóc đạo đồng kia cũng không đi ra… Ấy, đó hình như là đồng tử ôm kiếm của đại sư huynh Quân Dục?

Chính Dương Tử giải 'Cấm ngôn', trầm giọng nói, "Ngươi có lời gì muốn nói?"

Lạc Minh Xuyên quỳ ở trong điện, y quay đầu nhìn thoáng qua.

Gạch làm từ ngọc bích phản chiếu thân ảnh cao ngất của thiếu niên. Môi mỏng khẽ mím, mái tóc bạc, ánh mắt lạnh lùng.

Những lo lắng cùng tâm tư khó giải thích những ngày qua bỗng chốc trở nên bình tĩnh.

Không cần lo lắng kết quả ra sao, y biết mình sẽ không hối hận.

Trong điện, mỗi người đều nghe thấy một tiếng nói thật mạnh mẽ,

"Đệ tử nguyện chịu phạt thay Ân sư đệ!"

7. Chương 7: Xét Xử (2)

Lạc Minh Xuyên vừa dứt tiếng.

Trong điện, mỗi người đều thay đổi sắc mặt.

Hà Yên Vân kinh ngạc thốt lên, "Lạc sư huynh, huynh đang nói cái gì vậy!"

Chính Dương Tử run cả râu mép, cả giận nói, "Hồ đồ! Có liên quan gì tới ngươi! Ngươi dựa vào cái gì chịu phạt thay hắn?"

Không chỉ mọi người, Ân Bích Việt cũng bối rối.

Phong chủ Hề Lăng phong – Trình An Thái khụ một tiếng, "Lạc sư điệt vốn là người bị hại, bây giờ nói muốn thay chịu phạt nhất định là có ẩn tình khác, mà chuyện này tại sao lại như vậy, dù sao cũng nên có lời giải thích."

Trình An Thái xuất thân từ Chấp pháp đường, bây giờ kiêm nhiệm vị trí Chấp pháp trưởng lão, thích nhất là giảng đạo lý.

Lời vừa nói ra, những người khác cũng dồn dập phụ họa.

Ân Bích Việt luôn cảm thấy Lạc Minh Xuyên hôm nay có chút không đúng.

Nhưng vẫn tự khuyên mình thả lỏng, ừm, có support ở đây chắc chắn không sao đâu.

Lạc Minh Xuyên hít một hơi thật sâu, giải thích?

Nếu y không có Già Lan đồng thuật, e rằng vĩnh viễn sẽ không biết được sự thật.

Nhưng mà sư đệ mới bây lớn, nhất thời ỷ lại mà thôi, trong tương lai sau khi hiểu chuyện, sau này chuyển sang thích nữ tử cũng chưa biết chừng, dù sao âm dương điều hòa mới là chính đạo. Nếu lúc này nói ra chuyện sư đệ ái mộ y, chẳng phải sẽ tuyệt đường lui của sư đệ sao?

Sư đệ kiêu ngạo đã khắc cốt như vậy, chắc chắn là không muốn để cho người khác biết.

Huống chi, đây cũng là trách nhiệm của y.

Thanh niên cúi đầu, "Không phải là lỗi của sư đệ, là do đệ tử, đệ tử lúc trước say rượu…Từng có ý đồ cưỡng bách sư đệ. Sư đệ chỉ muốn cho đệ tử một bài học, cũng không có tâm hại người hoặc liên lụy người khác! Tất cả đều là đệ tử sai. Hại ba mươi hai đệ tử Thương Nhai bị vây vào hiểm cảnh, đệ tử nguyện một mình gánh tội!"

Bên trong điện nháy mắt yên tĩnh.

Lúc trước say rượu? Ý đồ cưỡng bách? Có ý gì?

Chuyện này, dù thế nào cũng không giống như bọn họ nghĩ.

Vẫn là Ân Bích Việt phản ứng lại trước hết, trợn to hai mắt, "Lạc Minh Xuyên! Huynh nói nhăng nói cuội gì đó?!"

Thần sắc trước sau lạnh lùng của thiếu niên đột nhiên thay đổi, trên mặt lộ ra hoảng loạn cùng buồn bực.

Trong lòng mọi người chấn động, chẳng lẽ thật sự có chuyện này ư, nếu không phải vì sao lại phẫn nộ như thế? Chẳng lẽ là giấu đầu hở đuôi?!!

Cố tình Trình An Thái còn nghiêm trang hỏi tới, "Lời ấy thật chứ? Lạc sư điệt, chuyện như vậy cũng không thể nói lung tung."

Trong lúc nhất thời, các loại ánh mắt kinh ngạc cùng hoài nghi không xác định đảo quanh hai người.

Mặt mày Chính Dương Tử trắng bệch, run rẩy chỉ vào Lạc Minh Xuyên, nhưng lại nói không nên lời.

Thanh niên lại dập đầu mạnh một cái, nâng lên trường kiếm, "Phẩm hạnh đệ tử không hợp, phụ ân đức của sư phụ, càng phụ Thương Nhai. Không xứng kiếm này, hôm nay trên điện Thanh Hòa, mặc cho xử trí."

Ngày xưa, lúc y mới nhập môn bái sư, khi y là võ tu, Chính Dương Tử liền vì y mà tìm thanh 'Trầm Chu' này.

—— Là tác phẩm tốn mười năm tâm huyết của người đúc kiếm, là kiếm của người quân tử.

Ai biết sau đó linh mạch thức tỉnh, ngược lại thích hợp làm linh tu hơn. Chính Dương Tử cũng không thu hồi kiếm lại, cho nên Lạc Minh Xuyên vẫn luôn giữ nó.

Lúc này Chính Dương Tử nhìn thấy kiếm, càng thêm giận dữ, ông không tin đồ đệ của mình sẽ làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, mà ông cũng biết đồ đệ mình sẽ không nói dối, nhất thời xoắn xuýt đến thở không nổi.

Ân Bích Việt còn muốn rít gào hơn so với ông, tại sao lại như vậy! Hắn đúng là muốn thoát tội, nhưng không phải là loại lý do này!

Nhân vật chính, đây là cách của chú đó hả!!!

Nếu thanh danh này bị gán, vậy sau này làm sao nhậm chức Boss bự!

Hắn vừa định biện giải, đã bị đánh gãy lời.

Liễu Khi Sương tiến lên hai bước, chỉ tiếc mài sắt không nên kim nói, "Sư đệ, có chuyện như vậy vì sao đệ không nói! Mọi người Hề Hoa phong không bảo vệ được đệ, khiến đệ phải chịu oan khuất rồi!"

Sư tỷ, thời điểm như thế này tỷ cũng không cần support thêm đâu!

Ân Bích Việt gấp đến nói không biết lựa lời, "Căn bản không có chuyện oan ức ủy gì hết, đệ vốn cũng không phải là người tốt lành gì!"

"Đinh —— Lời kịch 'Ta vốn cũng không phải là người tốt lành gì' của nhân vật phản diện xuất hiện, điều kiện thành lập, vầng sáng kích hoạt!"

Ân Bích Việt cảm động muốn khóc!!!

Đến rất đúng lúc!!

Vầng sáng thật có lương tâm!!

Hà Yên Vân đang muốn biện giải thay Lạc Minh Xuyên, không biết làm sao, ánh mắt nhìn vào thân ảnh thẳng tắp trong điện, sau đó thốt không nên lời.

Thiếu niên gầy gò kia, từ khi tiến vào đến bây giờ, không quan tâm mọi người chỉ chỏ hay là khiêu khích, một câu giải thích, một tia biểu tình cũng chưa từng thay đổi.

Mãi đến tận khi Lạc sư huynh nói như vậy, mới đột nhiên kích động, âm thanh đột nhiên cất cao, như là vội vã che giấu cái gì.

Đệ vốn cũng không phải là người tốt lành gì.

Ai lại đi nói mình như vậy?

Thật ra, người này chịu rất nhiều oan ức đi…

Không chỉ là Hà Yên Vân, dường như trong lòng mỗi người đều hiện lên ý nghĩ tương tự.

Ân Bích Việt rất nhanh phát hiện không đúng.

Tại sao thần sắc mọi người nhìn hắn lại càng kỳ quái, có người thương xót thấu cảm, có người lại thương tiếc. Ánh mắt nhìn Lạc Minh Xuyên hoặc thì xoắn xuýt, hoặc thì căm phẫn sục sôi.

Không, chờ chút, vầng sáng không phải có hiệu lực sao? Tại sao lại như vậy?!

Một ánh mắt liền dọa kẻ khác khóc đâu rồi?!

Đoàn Sùng Hiên đi ra, đứng cùng một chỗ với Liễu Khi Sương, "Sư huynh, huynh không muốn nói ra ẩn tình, có phải là bị người uy hiếp hay không?"

Liễu Khi Sương cũng dường như nghĩ đến cái gì, "Hơn nữa, nửa tháng trước tỷ từng thấy, khi đó sư đệ vốn là tóc đen, bây giờ lại tóc bạc, chẳng phải là rất kỳ lạ sao?"

Không không không, đừng suy diễn nữa!

Ân Bích Việt còn chưa mở miệng, Đoàn Sùng Hiên liền nói tiếp, "Sư tỷ, ấn theo lời của tỷ, tóc bạc phần lớn là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, Chưởng môn mặc dù phong bế tu vi của sư huynh, cũng không thể khiến huynh lạc lối…Còn về Lạc sư huynh, phải nói sao đây, huynh ấy hôm nay vốn là Thủ đồ Thương Nhai, thân phận quý trọng, sao có thể tùy tiện thế tội cho sư huynh?"

Chính Dương Tử quát lên, "Ngươi… Ngươi, toàn là nói bậy!"

Lời này của Đoàn Sùng Hiên tựa như ca ngợi nhưng lại là đá xéo, vừa mắng Lạc Minh Xuyên có hành vi không ngay thẳng ỷ thế hiếp người, vừa mang ý Chưởng môn xử sự bất công bao che đệ tử dưới trướng, sự tình chưa điều tra rõ đã oan uổng Ân Bích Việt. Thậm chí muốn còn đem chuyện tóc trắng của Ân Bích Việt nói thành có dây mơ rễ má với bọn họ, thật sự từng từ đâm thẳng vào tim gan người nghe.

Quả nhiên, ánh mắt mọi người càng bất thiện.

Lúc này, nam tử ngồi ở ghế Hề Hoa phong lên tiếng, "Đoàn sư đệ, lui ra."

Thanh âm của người nọ không lớn, lại ẩn chứa sức mạnh nào đó. Từ nơi xa xăm truyền đến, như là băng tuyết qua ngàn năm vẫn không tan chảy, rơi vào trong lòng mỗi người.

Ân Bích Việt nghe tiếng nhìn lại.

Đây là lần đầu tiên hắn quan sát tỉ mỉ Quân Dục.

Một thân trường bào màu đen, không hoa văn không trang sức, tóc đen rối tung như thác nước. Mặt mày sắc bén như tạc, môi mỏng như cánh ve. Rõ ràng là ngồi ngay ngắn trên ghế, lại giống như một thanh thần binh tuyệt thế, lúc nhìn thấy liền khiến người ta cảm thấy lãnh ý uy nghiêm đáng sợ, không thể lại gần.

Từ đầu đến giờ, người nam nhân lạnh lùng này chỉ nói một câu.

Lúc hắn không nói lời nào, rất ít có người chú ý tới hắn.

Nhưng lúc hắn mở miệng, không ai dám nói nữa.

Đoàn Sùng Hiên cùng Liễu Khi Sương cũng yên lặng lui về.

Tất cả mọi người lắng xuống, chờ thái độ của hắn.

Chính Dương Tử thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như còn có Quân Dục, hiểu chuyện lại giữ được bình tĩnh, không hổ là đồ đệ của Vệ Kinh Phong, đại sư huynh Hề Hoa phong…

Chỉ thấy người mà ông khen quay đầu nói với đồng tử ôm kiếm rằng, "Đi lấy kiếm của ta đến đây."

Chính Dương Tử chỉ cảm thấy mắt mình tối sầm lại.

Đồng tử ôm kiếm đáp một tiếng dạ, liền lùi ra.

Toàn bộ không khí của đại điện bầu im lặng một cách chết chóc.

Không biết qua bao lâu, Chính Dương Tử khụ một tiếng, dường như muốn nói gì.

Chỉ thấy đồng tử kia đã nâng hộp kiếm đi vào, vô số ánh mắt đặt trên nó, tựa như muốn nhìn thủng luôn hộp gỗ đào lâu năm.

Nội tâm Chính Dương Tử m kêu rên một tiếng, xong rồi, bệnh cũ của Hề Hoa phong lại tái phát, bao che khuyết điểm, không nói lí.

Hết một tên Vệ Kinh Phong, lại tới một Quân Dục!

Đã vậy Lạc Minh Xuyên lại còn muốn rước thêm phiền nói, "Sư phụ, từng chữ đệ tử nói là thật, hại ba

mươi hai đệ tử Thương Nhai rơi vào hiểm cảnh là do đệ tử, nguyện chịu phạt thay sư đệ!"

Chính Dương Tử thật muốn ném y cho Hề Hoa phong giết chết luôn cho rồi!

… Mà dù cho có vô liêm sỉ cỡ nào, cũng là đồ đệ do ông tự tay nuôi dạy.

Chính Dương Tử thở dài, ngữ khí cũng mềm đi, "Ân sư điệt, nghiệt đồ này có lỗi với ngươi?"

"Chuyện đó hoàn toàn không xảy ra! Không liên quan đến huynh ấy!"

Ân Bích Việt muốn quỳ lạy rồi!

Rốt cục cũng đến lượt người trong cuộc như hắn nói chuyện!

Mà trong đầu của hắn phảng phất vang lên âm thanh điện tử lạnh như băng, tít tít, IQ của đồng đội của bạn đã log out.

Phong chủ Hề Bình phong khụ một tiếng, "Theo ta thấy, có lẽ là Lạc sư điệt lòng sinh ái mộ với Ân sư điệt nhưng không được đáp lại, người trẻ tuổi nhất thời kích động… May là chưa biến thành sai lầm lớn, khụ, Quân sư điệt, rút lại kiếm đi, có chuyện gì thì từ từ nói…"

Hề Bình phong vốn rất am hiểu nhân nhượng cho yên chuyện, chuyện lớn hóa nhỏ.

Lúc trước Chính Dương Tử hận chết cái loại thái độ ba phải này, lúc này lại gật đầu liên tục, "Đúng vậy."

Phong chủ Hề Lăng phong cũng lên tiếng, "Việc của người tuổi trẻ, vẫn nên tự giải quyết riêng, nếu trừng phạt trắng trợn, nếu truyền ra ngoài, cũng không tốt…"

Cái phong chủ khác cũng dồn dập phụ họa, "Đúng là như thế."

Liễu Khi Sương suy nghĩ, nàng không thèm để ý Lạc Minh Xuyên, nhưng chuyện này đối với danh tiếng của sư đệ cũng không tiện.

Nàng có thể nghĩ ra, người khác đương nhiên cũng có thể nghĩ ra.

Bàn tay khớp xương rõ ràng của nam tử khoát lên cái hộp kiếm. Gần như là cùng lúc đó, ở nơi sâu nhất trong thần hồn mỗi người đều vang lên tiếng kiếm reo, không khỏi vì nó mà chấn động.

Âm thanh lạnh lẽo lần thứ hai vang lên, “Chuyện hôm nay, chấm dứt ở đây. Người biết chuyện, không thể truyền ra ngoài.”

Dứt lời nhìn về phía Chính Dương Tử.

Chính Dương Tử biết Quân Dục đây là đang hỏi ý kiến của ông, cuối cùng cũng cho ông mấy phần mặt mũi. Liền nói, “Chư vị hãy nhớ, việc này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.”

Quân Dục gật gật đầu, đem hộp kiếm đưa cho đồng tử kia, bắt đầu đứng dậy.

Liễu Khi Sương cùng Đoàn Sùng Hiên đi theo phía sau hắn.

Ân Bích Việt nhìn mấy vị sư huynh đệ kia đến gần, nội tâm xoắn xuýt hỗn loạn…Nói gì bây giờ?

Nếu nói cảm ơn, cách mấy người này support sai rồi! Thiếu chút nữa khiến hắn trở thành quân tử như Lạc minh Xuyên luôn rồi!

Nếu không nói cảm ơn, dựa vào độ thân thiết của nguyên thân đối với những người này, đâu chỉ là một sự giúp đỡ bình thường!

Dàn đồng môn bao che khuyết điểm của nhân vật phản diện gì gì đó biến hết đi! Đi nhầm trường quay rồi!

Rất nhanh hắn liền phát hiện mình cả nghĩ quá rồi, chờ Quân Dục đi tới trước mặt hắn, hắn một chữ cũng không nói ra được.

Nam tử từ từ giơ tay lên, mang theo chút cảm giác mát mẻ, điểm tại mi tâm của hắn.

Khí tức mát lạnh thuận theo đầu ngón tay chảy vào linh đài.

Như là một dòng suối tinh khiết chảy róc rách, rào chắn vô hình trong cơ thể đột nhiên biến mất, chân nguyên dồi dào chảy ra, nhanh chóng chạy khắp thân thể, phảng phất như mỗi một tấc cơ thịt đều giãn ra, toàn bộ xương cốt đều trở nên đầy sức mạnh.

Toàn thân khoan khoái, tinh thần sảng khoái.

Quân Dục giải phong ấn tu vi của hắn.

Ân Bích Việt nhất thời hơi ngớ ra, thân thể đầy sức mạnh, thật sự quá tốt.

Liền nghe nam tử nhàn nhạt mở miệng, "Cũng không phải là tẩu hỏa nhập ma." Câu tiếp theo là nói với hai người khác, "Đưa sư đệ đi về nghỉ ngơi."

Đoàn Sùng Hiên cười nói, "Tứ sư huynh đã khổ cực rồi, đúng là nên nghỉ ngơi một chút."

Liễu Khi Sương nói, "Tỷ đi thỉnh Trữ trưởng lão, kiểm tra tỉ mỉ thân thể một chút."

Ân Bích Việt gần như là bị hai người lôi ra điện Thanh Hòa.

Những phong chủ khác cũng đứng dậy lần lượt cáo từ.

Lạc Minh Xuyên nhìn bóng lưng thiếu niên đi xa, lại bỗng nhiên bị thân hình cao lớn ngăn trở tầm mắt.

Quân Dục từng bước một đi tới trước mặt y, lúc còn cách ba bước thì dừng lại, nhìn y.

Lạc Minh Xuyên trong nháy mắt bị ghim tại chỗ không thể động đậy, lãnh ý hủy thiên diệt địa trong khoảnh khắc vọt tới, như đối mặt vực sâu, lại như có kiếm treo trên đầu!

Y gần như cho là một giây sau, hộp gỗ đào sẽ tan nát, thanh kiếm có thể chém núi phá đá, có thể san bằng Thương Nhai kia, sẽ đâm thủng lồng ngực của y.

Sự đau đớn lạnh lẽo như ngâm trong băng mười năm kia, rõ ràng chỉ kéo dài khoảng một chốc. Quân Dục đã quay người mà đi.

Lạc Minh Xuyên cúi người há mồm thở dốc.

Mới phát giác ra mồ hôi lạnh đã thẩm thấu quần áo.

Cách đó không xa, Hà Yên Vân ngốc lăng lúc này mới dám nhào lên, nâng mấy lần mới nâng nổi người dậy, vội la lên, "Lạc sư huynh, huynh sao rồi? Huynh có sao không?"

Chính Dương Tử lần này không ra tay.

Ông biết ông không ngăn được Quân Dục. Lạc Minh Xuyên cũng sẽ không có chuyện gì, chỉ là một sự trừng phạt nhỏ mà thôi. Tóm lại là hạ thủ lưu tình.

Không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may quá, lần xét xử này cuối cùng cũng coi như kết thúc… Đang muốn mang theo đồ đệ của mình trở về đánh một trận.

Lại thấy tên đồ đệ bất hiếu kia đứng dậy đuổi theo đi ra điện,

"Xin hãy để đệ gặp mặt sư đệ! Đệ có lời muốn nói với sư đệ!"

Ta muốn đánh chết tên đồ đệ vô liêm sỉ này!

8. Chương 8: Tĩnh Dưỡng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chấp pháp đường ở Thương Nhai sơn vốn ồn ào, mọi người tập hợp ở đây không chỉ là để nhận nhiệm vụ môn phái.

Kẻ Nam người Bắc đều muốn nhiều chuyện, mở rộng quan hệ, đây là hoạt động giải trí duy nhất trên con đường tu hành.

"Làm sao lại ra kết quả thế này, nói Lạc sư huynh có lỗi, ta không tin!"

"Cấm túc một tháng cũng là phạt? Mỗi người trong Hề Hoa phong mỗi lần bế quan cũng có thể kéo dài tới nửa năm! Ngược lại là Lạc sư huynh, rất nhiều chuyện của Thương Nhai đều do huynh ấy giải quyết, bây giờ huynh ấy phải làm sao đây?"

"Cũng chưa chắc là thiên vị Hề Hoa phong, lúc đó ta chiếm được một vị trí rất tốt, Lạc sư huynh tóc tai bù xù nâng kiếm đi vào, rất giống như là đi nhận sai…"

Chợt có một người cúi đầu hạ thấp giọng, "Các ngươi có cảm thấy, kết quả xử lý lần này… có lẽ là vướng phải uy danh của Kiếm Thánh không?"

Dường như bởi vì nhắc tới Kiếm Thánh, trong lúc nhất thời thanh âm của mọi người đều hạ thấp đi rất nhiều.

Thiếu niên ở bên trong góc vẫn luôn trầm mặc không nói, đột nhiên quát lên, "Các ngươi thì biết cái gì!"

Mọi người nhìn qua, chính là Trình Tây của Chấp pháp đường.

Có người vội vã vỗ bả vai hắn ta, "Này, tiểu tử ngươi biết cái gì? Nghe nói là ngươi áp giải cái vị kia của Hề Hoa phong đúng không?"

Ánh mắ của thiếu niên kiên định, "Ân sư thúc, là người tốt. Các ngươi nếu tiếp xúc với sư thúc, sẽ không bị lời đồn che mắt!"

Lời này thốt ra gây nên sự xôn xao.

Mọi người tràn đầy phấn khởi vây đến, còn có người mang ghế và trà đến, để cho hắn ta thấm giọng rồi kể chuyện.

So với sự sục sôi của bên ngoài, Ân Bích Việt ở trong sân Hề Hoa phong yên tĩnh hơn nhiều.

Cho dù, Đoàn Sùng Hiên vẫn còn chưa đi.

"Sư huynh, đây là thuốc của Trữ trưởng lão, huynh nhanh uống lúc còn nóng."

"Sư huynh, thiên tư của huynh trác tuyệt, con đường tu hành rộng mở, chớ để chuyện kia ở trong lòng."

"Sư huynh, huynh nếu không thông suốt, chúng ta nói chuyện đi…"

Ân Bích Việt dựa trên giường uống thuốc, suýt nữa phun ra ngoài, tên này đang suy diễn cái gì đây!!

Hắn khụ một tiếng, "Sư đệ, huynh muốn yên tĩnh…"

Được rồi đừng hỏi ông đây yên tĩnh là thằng nào!!

Hắn quá ngây thơ rồi, vậy mà lại nghi ngờ cái nhãn mác của nguyên thân gán cho tên này, ai có thể tin một công tử văn nhã trông quý khí ngất trời thật sự là một tên thích lải nhải!

"Không được, sư tỷ giao cho đệ, để đệ chăm sóc huynh thật kỹ… Sư huynh, huynh muốn tìm cái gì, huynh đừng xuống giường, đệ đi lấy cho huynh."

Được rồi ông đây cũng không tàn phế!

Ân Bích Việt thở dài, "Ngũ sư đệ, huynh cảm giác chân nguyên vận hành trôi chảy, huống hồ Trữ trưởng lão cũng nói linh mạch khí hải của huynh không có gì đáng ngại, còn 'Chứng tóc bạc' này, bây giờ chỉ tạm thời chưa tìm được nguyên nhân thôi, đệ và nhị sư tỷ chớ vì vậy mà lo lắng…"

Lời còn chưa nói hết, liền thấy Lải Nhải ngạc nhiên nhìn hắn.

Trong lòng căng thẳng, đây hình như là phá vỡ tính cách thiết lập rồi?!

Đúng, nguyên thân căn bản sẽ không nói nhiều lời như vậy!!

Ân Bích Việt vội vàng câm miệng.

Đã muộn.

Người đang ngồi trên ghế cạnh giường hắn, xách ghế lên ngồi gần hắn thêm mấy phần, một bên kinh hỉ, "Tứ sư huynh, đệ biết mà, huynh là người có thể nói chuyện!"

Tim Ân Bích Việt thắt lại, "… Huynh không phải."

"Đệ không tin!"

Được rồi, nếu muốn nói chuyện, không bằng nói chính sự đi.

"Một năm trước lúc đệ nhập môn, huynh vẫn còn đang bế quan, lúc trước gặp nhau cũng không nhiều, không thể hoàn thành trách nhiệm của một người sư huynh. Trên điện Thanh Hòa, phải cám ơn đệ đã nói giúp…"

Lời nói này ngoại trừ biểu đạt cám ơn, còn mang theo thăm dò.

Quân Dục, Liễu Khi Sương thì hắn hoàn có thể hiểu, đó là trách nhiệm của sư tỷ và sư huynh.

Đoàn Sùng Hiên thì hắn có chút không hiểu, nếu như nói chỉ là vì tình đồng môn, vậy người kia cũng quá nhiệt tình rồi.

"Tứ sư huynh, huynh sao lại khách khí như vậy? Đệ vẫn nhớ, câu nói đầu tiên của huynh là một câu dài nha!… Tuy rằng sau đó huynh không để ý đến đệ nữa, nhưng đệ vẫn cảm thấy huynh là người có thể nói chuyện được!"

Tại sao lại tổ lái tới nói chuyện rồi!

Hừm, hắn nhớ rồi, hắn đúng là có nói với Đoàn Sùng Hiên, 'Huynh tên Ân Bích Việt, nhập môn sớm hơn đệ hai năm, xem như là tứ sư huynh của đệ. Thường ngày huynh tu luyện trên ngọn núi trong viện, nếu đệ có việc khó hiểu trong tu hành, có thể dùng bùa để truyền tin, nếu không có việc gì, đừng quấy nhiễu huynh.'

Đây coi như là câu dài! Nhưnh thấy thế nào đều là 'Ông đây là Tứ sư huynh của chú, chú không có chuyện gì thì chớ phiền ông'!!

Ân Bích Việt đỡ trán, "Đối với đệ, nói chuyện rất quan trọng sao?"

"Cũng không phải…" Trên mặt Đoàn Sùng Hiên hiện ra hoài niệm,

"Chỉ là trước đây lúc ở nhà, mỗi ngày đệ nhất định phải nói rất nhiều lời. Lời tốt lời xấu, lời thật lời dối, lời người khác thích nghe, nhưng không lời nào là thật lòng… Đệ nhập môn là để trốn đến một nơi thanh tịnh có thể không nói lời nào, nơi nào thanh tịnh nhất thì đệ đi nơi đó. Ai biết… Nơi này thật sự là quá thanh tịnh rồi!"

"Đại sư huynh một năm không nói được ba câu, đệ có đếm một chút, ngày hôm nay huynh ấy bởi vì huynh nói bốn câu, ừm… Phỏng chừng đến sang năm huynh ấy cũng sẽ không nói nữa."

Đoàn Sùng Hiên vô cùng đau đớn nói, "Nhị sư tỷ cũng không thích nói chuyện. Tam sư huynh, có thể nói nhiều một chút, nhưng đáng tiếc nói toàn lời say, còn không hay về môn nữa."

"Đệ cũng không thể nói chuyện với bức chân dung của sư phụ, sư phụ còn chưa qua đời, ông ấy sẽ rất không vui!"

Không, tui hiện tại quan tâm vì sao sư phụ lại thu chú nhập môn hơn…

Đoàn Sùng Hiên tự mình rót một chén trà, "May mà có huynh đó, tứ sư huynh!"

Khóe miệng Ân Bích Việt giật một cái, tình hữu nghị của Lải Nhải, thực sự là đơn giản.

Đoàn Sùng Hiên liền rót cho hắn một chén trà, "Đệ biết bây giờ huynh gặp chuyện lớn, có chuyện phiền lòng, nhất định là muốn người nói chuyện một chút, cho dù là mắng tên mặt ngoài dạ thú kia một chút cũng tốt…"

Ân Bích Việt vội vã mở miệng, "Sư đệ, đệ hiểu lầm, huynh và huynh ấy không có chuyện gì cả!"

Đoàn Sùng Hiên thở dài nói, "Huynh nếu không muốn nhắc lại chuyện thương tâm đó, chúng ta nói chuyện khác đi… A, đúng rồi, đây là thứ tên cầm thú kia đưa tới, thịnh tình của tên đó không thể chối từ, đệ liền nhận thay huynh, huynh nếu nhìn phiền lòng, ném đi cũng được, Hề Hoa phong chúng ta, cũng không thiếu chút thứ này."

Nhắc tới Lạc Minh Xuyên, tâm tình Ân Bích Việt lại trở nên phức tạp.

Trên điện Thanh Hòa, ngay cả ý muốn rút kiếm đâm người nọ hắn cũng có, sau khi tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy đầy xoắn xuýt.

Mạch não của người này phải kỳ diệu cỡ nào đây!! Làm sao có thể bịa ra loại lý do như thế chứ!!

Người tuổi trẻ bây giờ, hắn thật sự không thể hiểu nổi!

Ân Bích Việt tiếp nhận bình sứ trắng cùng linh chi, "Lạc sư huynh ở đâu?"

Sắc mặt Đoàn Sùng Hiên thản nhiên, "Đương nhiên là trở về, tên đó làm sao có thể nhìn mặt huynh."

Thật ra, chuyện là như vầy.

Lạc Minh Xuyên bị ngăn ở bên ngoài cấm chế Hề Hoa phong, hô to, "Huynh muốn gặp sư đệ."

Đoàn Sùng Hiên một mặt làm khó dễ, "Tứ sư huynh ở trong địa lao Thương Nhai đã lâu, e là gân cốt có tổn hại."

Lạc Minh Xuyên vội hỏi, "Chỗ của huynh có ba viên cửu phẩm Hồi Nguyên đan!"

Đoàn Sùng Hiên tiếp nhận bình sứ, yếu ớt thở dài, "Địa lao âm hàn…"

"Huynh có một cây Bích Hỏa linh chi." Lạc Minh Xuyên khát khao nói, "Có thể để huynh gặp đệ ấy một lần hay không…"

Đoạn Sùng Hiên cầm linh chi cùng đan dược vẫy vẫy tay, "Đồ vật sẽ đưa thay huynh, Lạc sư huynh đi thong thả, không tiễn."

Lúc y xuống núi thì gặp phải Liễu Khi Sương.

"Lạc Minh Xuyên mới tới?"

Đoàn Sùng Hiên hừ lạnh, "Đệ không cho tên đó vào, hại tứ sư huynh thành như vậy mà còn muốn gặp huynh ấy, không cho tên đó một chút bài học sao được!"

Liễu Khi Sương gật đầu ngầm đồng ý, "Tỷ đi tìm đại sư huynh thương lượng việc này, đệ chăm sóc, bảo vệ sư đệ cẩn thận."

Đoàn Sùng Hiên còn muốn nói hơn hai câu, liền thấy người ta đã đi xa.

Ân Bích Việt cau mày.

Không đúng lý nha, tuy Lạc Minh Xuyên nghĩ ra cái loại lý do kia, nhưng cũng đưa cho hắn mấy thứ này, giống như đã thật sự làm chuyện gì có lỗi với hắn…

Ấy không không không!

Vì vậy chờ khi Liễu Khi Sương trở về, nhìn thấy Ân Bích Việt mặt ủ mày chau, mặt lộ vẻ ưu lo.

"Sư đệ, tỷ đã tra cứu sách ở thư viện, chứng tóc bạc này tuy kỳ lạ, nhưng cũng có trường hợp đã chữa trị thành công, đệ không cần lo lắng."

Ân Bích Việt đang muốn xuống giường, liền bị Liễu Khi Sương lấy tay cản lại.

Đành phải nói, "Nhị sư tỷ, đệ bây giờ thật sự đã khỏe."

Liễu Khi Sương lắc đầu, "Địa thế ở địa lao đặc biệt, dù sao cũng không tốt cho thân thể. Đệ nếu không tỉ mỉ tu dưỡng, sẽ tổn hại đến linh mạch, sau này tu hành sẽ có rất nhiều ngăn trở. Mấy ngày này, vẫn là nằm trên giường đi."

Ân Bích Việt không còn gì để nói.

"Đệ nghỉ ngơi cho tốt, lúc nào khỏe hẳn, hãy đến gặp đi Đại sư huynh. Tỷ và Đoàn sư đệ không quấy rầy đệ nữa."

Ân Bích Việt gật đầu, "Đa tạ sư tỷ quan tâm, nhị sư tỷ, ngũ sư đệ đi thong thả."

Đoàn Sùng Hiên một mặt chưa hết thèm còn muốn trò chuyện tiếp một chút, liếc nhìn Liễu Khi Sương một cái, vẫn yên lặng đi theo.

Ân Bích Việt vươn mình xuống giường.

Hắn đã vào Ngưng Thần cảnh, tĩnh tọa cũng có thể thay thế giấc ngủ. Nguyên thân mỗi ngày luyện kiếm ở hàn đàm bên trong ngọn núi, ban ngày luyện cả ngày, buổi tối về phòng tĩnh tọa, rất lâu rồi chưa từng vào phòng ngủ. (hàn đàm: hồ nước lạnh)

Huống hồ hiện tại chân nguyên dồi dào vận chuyển không gì đáng ngại, tội gì cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi chứ.

Sợ là y tu Trữ trưởng lão, tìm không ra nguyên nhân tóc bạc, lại bị Liễu Khi Sương hỏi đến hết cách rồi, mới miễn cưỡng nói ra cái gì mà 'Có nhiều chuyện trong lòng, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng, không được ưu tư'.

Lý do nhảm nhí vậy đó! Nhị sư tỷ vậy mà tin thật!!

Màu tóc chỉ hơi mô-đen một tí thôi mà! Hắn căn bản không quan tâm đâu!!

Muốn làm một thiếu niên style Punk tu chân cũng không được sao!!

Ân Bích Việt đi ra phòng ngủ, quan sát tiểu viện của nguyên thân.

Tường trắng ngói xám, trang trí đơn giản vô cùng, không có cả một thứ dư thừa.

Tọa Bắc triêu Nam (quay lưng về phía Bắc, nhìn về phía Nam), cửa viện đối diện một khoảng trời rộng lớn, nhìn xa xa, giữa mây mù cuồn cuộn hiện ra vài điểm xanh của Tùng.

Cửa viện có một cấm chế, ngăn cách không cho người khác tự tiện đi vào hay dùng linh thức để dò xét.

Hắn dẫn chân nguyên đánh tới, cấm chế bỗng chốc gợn sóng, hoa văn rắc rối, xếp thành bát môn cửu độn* không ngừng thay đổi. Nếu như có người xông vào, cấm chế sẽ mượn lực đánh ngược lại kẻ xông vào.

Hình như rất lâu trước kia, hắn từng xuyên qua một thế giới tiên hiệp, cũng gặp phải thủ pháp tương tự. Có thể thấy được nguyên thân ngoại trừ kiếm thuật, còn hơi tinh thông trận pháp.

Xuyên qua nhiều cũng có ít chỗ tốt, trải qua rất nhiều hoàn cảnh khác nhau, kinh nghiệm cũng phong phú.

Hắn đẩy ra cửa tĩnh thất, chỉ cảm thấy một tia sắc bén bắn thẳng đến trước mặt, trong nháy mắt làm tinh thần căng thẳng đến mức tận cùng.

Ngưng thần một chút lại đi vào. Nơi này mặc dù không phải nơi nguyên thân luyện kiếm, chỉ là nơi tĩnh tọa, nhưng khắp nơi lại tràn ngập kiếm khí sắc bén.

Đi trong đó, có một áp lực vô hình thật lớn từ bốn phương tám hướng xông tới.

Tĩnh thất này chia thành hai gian trong ngoài, gian ngoài càng giống như là thư phòng, có bàn, có bút, có mực, ở vách tường phía Đông là một giá sách cao vút, phía trên vừa có ngọc giản, cũng có sách buộc chỉ. Gian trong có một cái giường nhỏ dựa vào tường, trên giường nhỏ có đệm để ngồi.

Ân Bích Việt nhắm mắt ngưng thần, tinh tế cảm thụ được nơi đây có chân nguyên lưu động, quả thế, nơi này cũng có một trận pháp.

Nếu như ngay chính lúc ở trong phòng tĩnh tọa mà có người ở ngoài cửa công kích cấm chế, có thể ra đòn trực tiếp từ nơi này, trong nháy mắt đánh bay kẻ công kích.

Hắn nhớ tới lúc nguyên thân mới vừa vào Hề Hoa phong, rất nhiều người không phục tới cửa khiêu chiến, nguyên thân liền ở đây, cửa cũng không ra đem người đuổi xuống núi.

Đơn giản vô cùng cũng kiêu ngạo vô cùng.

Cho nên đắc tội cũng không ít người, lúc gặp rủi, liên tục có người không ngừng bỏ đá xuống giếng.

Ân Bích Việt ngồi ở trên đệm, càng thêm nghi ngờ.

Trong đây chứa đầy kiếm ý sắc bén, một kẻ si mê tu hành như vậy, tại sao nhất định muốn giết Lạc Minh Xuyên?

Quả nhiên là bởi vì căm ghét sao?

Hắn nhất thời có chút không chắc chắn.

Hắn cũng chẳng tốn công suy nghĩ nữa, bởi vì trước mắt có chuyện quan trọng hơn.

Hắn nắm lấy kiếm ở bên hông.

Thanh kiếm này lúc hắn bị tạm giam đã bị người ta tịch thu, ngày hôm qua đồng tử ôm kiếm của Quân Dục mang đến trả lại cho hắn.

Trong nháy mắt hắn nhìn thấy kiếm, lại cảm thấy một áp lực còn kinh khủng hơn cả thanh kiếm nằm trong hộp gỗ đào của Quân Dục.

May mà chỉ là trong nháy mắt, cái cảm giác này liền biến mất hầu như không còn.

Kiếm dài ba thước hai tấc, toàn thân đen kịt, trên vỏ kiếm không hoa văn không trang sức. Thân kiếm mặc dù mỏng, nhưng lại nặng, lúc ra khỏi vỏ lại không thấy sắc bén. Truyền vào chân nguyên, lại vô dụng như đá chìm đáy biển.

Thanh kiếm này, không thừa nhận hắn.

Rất kỳ quái, một thanh kiếm không phải linh kiếm, vậy mà có thể nhận chủ hay sao?

Hắn là võ tu, cụ thể là kiếm tu. Cảnh giới mặc dù cao, nhưng nếu không dùng kiếm, chẳng khác nào có bảo vật mà không biết dùng.

Đây mới là vấn đề lớn nhất bây giờ.

Bất kể là nhân vật chính thánh mẫu có mạch não kỳ lạ kia, hay vị sư phụ chỉ sống ở trong truyền thuyết của hắn, hoặc là mấy huynh đệ tỷ muội đồng môn bao che khuyết điểm như là đi nhầm trường quay của hắn, dù sao sau này cũng phải tách ra.

Muốn sống tiếp ở thế giới này, làm một Boss cuối thật tốt, mà không muốn làm một vật hy sinh sự sống ngắn hạn, quan trọng nhất là sức mạnh.Hoàn chương 8.

*Bát môn cửu độn:

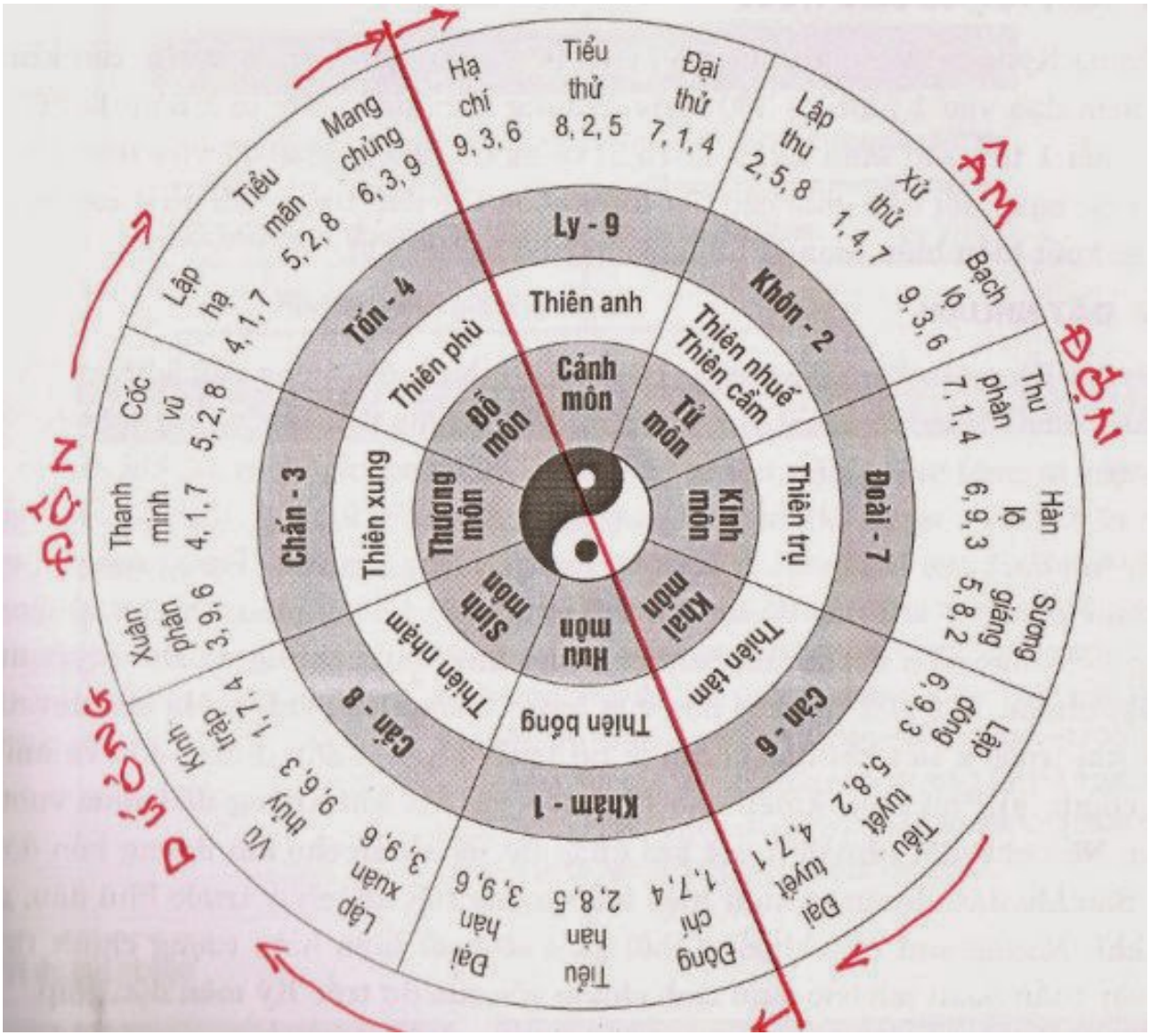

9. Chương 9: Danh Kiếm

Hề Hoa phong giao thiệp mỏng manh, ngoại trừ 'Thủ viện' – nơi Kiếm Thánh ở đóng cửa nhiều năm, bắt đầu từ 'Đệ nhất viện' của đại sư huynh Quân Dục là năm sân liên tiếp. Diện tích và kiến trúc đều trang trí theo ý muốn của người ở.

Mấy đồng môn bị Ân Bích Việt nói thành đi nhầm trường quay đang tập hợp trong đình ở 'Đệ nhất viện' của Quân Dục mở hội nghị.

Nơi Quân Dục ở còn đơn giản hơn chính hắn.

Không có vật trang trí hay gia cụ thừa thãi nào, ngay cả ghế cho lần hội nghị này đều do Đoàn Sùng Hiên

mang đến.

Nói là hội nghị, cũng chỉ có ba người Quân Dục, Liễu Khi Sương, Đoạn Sùng Hiên. Tam sư huynh Yến Hành ở bên ngoài du lịch, đã lâu rồi chưa về phong.

Nếu như không phải có chuyện lần này, e rằng mấy vị đồng môn này chỉ có thể chờ đến lúc Kiếm Thánh trở về mới tụ tập cùng một chỗ, cũng chẳng biết là phải đến mấy trăm năm sau hay không nữa.

Đoàn Sùng Hiên xếp lại quạt, "Hôm nay đệ tìm tứ sư huynh nói chuyện, tứ sư huynh ngôn từ khẩn thiết, còn… Còn không thấy đệ phiền."

Liễu Khi Sương gật đầu, "Tỷ cũng cảm thấy, bây giờ tứ đệ hòa hợp, lễ độ. Không giống lạnh lùng ít lời khi xưa… Tính ra, chuyện này chúng ta đều có trách nhiệm rất lớn."

Quân Dục không nói lời nào, chỉ là gật gật đầu.

Liễu Khi Sương tiếp tục nói, "Có thể thấy được, sư đệ cũng không phải là trời sinh tính cách ủ dột, sợ là sau khi bị Lạc Minh Xuyên kích thích, mới trở nên như vậy…"

Đoàn Sùng Hiên phân tích mọi chuyện lại một lần nữa.

Kết quả thảo luận rất nhanh đã có:

Ngày xưa Ân Bích Việt không thích ở chung với người khác, ngay cả đệ tử cùng phong cũng cực ít. Tuyệt đối là bị Lạc Minh Xuyên thương tổn, có bóng ma trong lòng. Làm đồng môn, không trợ giúp đúng lúc, đúng là không nên, bụng làm dạ chịu. Việc cấp bách bây giờ là vấn đề trị liệu.

Đoàn Sùng Hiên tổng kết nói, "Đại sư huynh yên tâm, đệ sẽ tìm tứ sư huynh nói chuyện thường xuyên hơn!"

Quân Dục gật đầu, lông mày lại hơi nhíu, "Việc tóc bạc."

Hắn nói chuyện không đầu không đuôi, nhưng hai người đang ngồi đều hiểu ý hắn.

Liễu Khi Sương nói, "Muội cũng đã nghĩ về vấn đề này… Trước mắt, tuy rằng không thấy vấn đề, mà lỡ như lưu lại mầm họa, sau này phát tác thì sao?!"

Người tu hành từ khi tẩy kinh phạt tủy, thân thể liền khác hẳn với người bình thường, không thể nói theo lẽ thường.

Quá trình tu hành khó dò, không thiếu những ly kỳ hi hữu, tự bạo cũng không phải đặc biệt gì. Trong thời gian ngắn, tóc bạc sẽ bị cho rằng là di chứng của tẩu hỏa nhập ma.

Ân Bích Việt lúc ở địa lao bị phong bế tu vi, không thể tu luyện, sau đó Trữ trưởng lão cũng đã kiểm tra, cũng không phải là sự cố tu hành. Còn nguyên nhân, cũng chỉ có thể nói là do 'Có chuyện trong lòng', cực kỳ qua loa.

Hiển nhiên, lý do này không khiến ba người tin tưởng.

Đặc biệt là dù cho Ân Bích Việt có uống thuốc cũng không chuyển biến tốt.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu như chỉ là ảnh hưởng bên ngoài, đương nhiên không ngại, mà nếu thật là mầm họa trên con đường tu hành thì sao? Trong tương lai cái mầm này sẽ đâm chồi, khi đó e rằng muốn giải quyết cũng khó.

Đương nhiên, nếu như Kiếm Thánh trở về, tất cả vấn đề cũng không tính là vấn đề, nhưng là không ai biết người đó ở nơi nào.

Quân Dục trầm mặc.

Liễu Khi Sương nói, "Việc này nhất định phải giải quyết, nếu không được muội sẽ cùng sư đệ đến Hưng Thiện tự một chuyến."

Y tu tốt nhất ở Phật môn, Phật môn nổi danh nhất là Hưng Thiện tự cùng Giai Không tự.

Lời này đã là hạ sách, quan hệ giữa Hề Hoa phong cùng Giai Không tự không tính là như nước với lửa, nhưng cũng không khá hơn chút nào. Còn Hưng Thiện tự, đường xá xa xôi, phải đi qua sa mạc cùng đồng tuyết.

Quân Dục lại lắc đầu. Mặc dù chưa nói bây giờ phải làm sao, nhưng thái độ lại kiên quyết.

Hai người còn lại liền biết đến trong lòng hắn đã có quyết ịnh, cũng không nói thêm nữa.

Quân Dục cùng Liễu Khi Sương thường ngày chìm đắm trong tu hành, nên rất ít lời. Đoàn Sùng Hiên tuy rằng nói nhiều, mà nhập môn muộn, thường ngày thật không tiện đi quấy rối bọn họ.

Thêm vào Kiếm Thánh đã lâu không về, tam sư huynh Yến Hành cũng đi quanh năm không trở về, theo lý thuyết đây cũng là nơi mà tình đồng môn đạm bạc nhất trong Thiên Nhai.

Tuy nhiên khi một người có chuyện, loại tình đồng môn này lại bền vững nhất.

Cái cảm giác này khiến Đoàn Sùng Hiên cảm thấy rất ấm áp, cảm thấy đại sư huynh và nhị sư tỷ lúc này thân cận hơn nhiều.

Nếu như Chưởng môn Chính Dương Tử biết được, nhất định vỗ chân mắng to, cái gì mà tình đồng môn!

Bao che khuyết điểm chính là đồ gia truyền của mấy người Hề Hoa phong các người thì có! Sư phụ thế nào sẽ có đệ tử thế ấy!!

Chính Dương Tử liếc nhìn Lạc Minh Xuyên đang quỳ gối trước điện, thở dài, nói với Hà Yên Vân, "Trời giá rét, để sư huynh con vào đi."

Lạc Minh Xuyên đi tới, liền quỳ gối trước mặt Chính Dương Tử, "Sư phụ."

Cơn giận của Chính Dương Tử tiêu tan, tỉnh táo lại mà ngẫm nghĩ, đồ đệ do ông nuôi dạy đương nhiên ông hiểu, e rằng là nó ôm hết sai lầm vô mình.

Ban đầu, ông phong Lạc Minh Xuyên là Thủ đồ Thương Nhai, chỉ dưới Chưởng môn, ngoại trừ thiên phú tu hành, chính là nhìn trúng tâm trách nhiệm của y.

Chưởng môn có thể không phải là người có tu vi cao nhất, nhưng nhất định phải là người có trách nhiệm.

Nhưng bây giờ Chính Dương Tử vô cùng bất đắc dĩ, loại ý thức trách nhiệm quá mức của Lạc Minh Xuyên đã thành gánh nặng.

Cũng giống như chuyện lần này, mặc dù ông giải thích với bên ngoài là 'Tà tu quấy phá, Ân Bích Việt không có tâm hại người, chỉ là bị đầu độc, Lạc Minh Xuyên tùy tiện ra tay trừng phạt, Ân Bích Việt chưa thể giải thích rõ ràng đã vào trại giam, hai người đều có lỗi, phạt cấm túc', nếu nói theo kiểu đồ đệ của ông, tuyệt đối sẽ trở thành vết nhơ trên người y.

May là có kiếm của Quân Dục, người ở trong điện lúc đó, không dám nói vớ vẩn ra bên ngoài.

Đó là kiếm của Vệ Kinh Phong cho Quân Dục —— danh tác 'Xuân Sơn Tiếu'. Chưởng môn râu tóc bạc trắng có chút mệt mỏi xoa mi tâm, nếu nó ra khỏi vỏ, ngay cả ông cũng phải tránh né sự sắc nhọn của nó.

Cũng không biết lúc nào thì người lưu kiếm sẽ trở về quản lý nhóm đồ đệ của mình, chẳng lẽ quên mất trên đời này còn có thứ gọi là Thương Nhai sơn rồi sao?

Lập tức ông chợt nghĩ tới điều gì đó… Thôi, tốt nhất đừng nên trở về.

Suy nghĩ bay bổng, tâm tư cũng làm theo, nâng dậy đồ đệ đang quỳ,

“Con không muốn nói ra nguyên nhân thực sự, sư phụ sẽ không buộc con. Ta chỉ là tức giận cách làm việc lần này của con, quả thật rất vô tâm với hậu quả, con có bao giờ nghĩ tới hậu quả lúc đó nếu như ta không hạ lệnh cấm ngôn, mặc con nói với tất cả mọi người Thương Nhai sơn như vậy chưa?”

“Cũng không phải tất cả chuyện sai là do con, con phải chịu trách nhiệm với tất cả, bởi vì trên vai của con còn phải chịu trách nhiệm Thương Nhai, không có trách nhiệm nào lớn hơn việc này…”

Nhìn đồ đệ bây giờ đã cao hơn ông, lại than thở nói, “Dù sao trăm năm sau, Thương Nhai còn phải giao cho con.”

Lạc Minh Xuyên cúi đầu, thành khẩn nói, “Đệ tử biết sai rồi.”

Chính Dương Tử vung vung tay, “Thôi, chuyện này cho con tự giải quyết. Yên Vân, con cũng lui xuống đi.”

Người trẻ tuổi tự có cách của người trẻ tuổi. May mà tuổi thọ của ông vẫn còn dài, vẫn còn có thể bảo vệ mọi người thêm một đoạn thời gian.

********** thật tình cờ lại gặp rồi, tui là đường phân cách ngu xuẩn **********

Những ngày gần đây của Ân Bích Việt toàn là cố gắng luyện kiếm, giống như có kẻ đuổi theo sau lưng hắn vậy.

Cũng bởi vì sợ bị người khác nhìn ra đầu mối, hắn một tháng chưa từng xuất môn, đều là ở trong sân luyện kiếm.

Từng chiêu kiếm quyết của nguyên thân đều tồn tại trong ký ức. Nhưng thanh kiếm này vẫn không chấp nhận chân nguyên của hắn, không để cho hắn sử dụng nó hoàn toàn, chẳng khác nào cầm trong tay thanh sắt vụn đồng nát.

Sự thật này như một thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu hắn, khiến hắn không thể thở nổi.

Ngày hôm nay hắn quyết định dùng cách khác, ít nhất phải tạm thời che giấu tai mắt người khác.

Đúng lúc này cửa viện bị gõ vang lên, âm thanh của Lải Nhải xa xa truyền đến, “Tứ sư huynh, đệ tới thăm huynh. Tứ sư huynh —— “

Ân Bích Việt mang theo kiếm đi mở cửa.

Đoàn Sùng Hiên lắc quạt đi tới, quan sát hắn một phen, “Sư huynh, mấy ngày nay huynh cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không khỏe không? Huynh có uống thuốc đúng giờ không?”

Rồi rồi, ông đây mỗi ngày đều uống thuốc, không dám bỏ trị liệu!

Trên mặt lại bình tĩnh gật gật đầu, "Huynh không ngại, không cần lo lắng."

Hắn uống thuốc chỉ để nhị sư tỷ và Lải Nhải an tâm thôi, thật ra cái màu tóc style Punk này chẳng ảnh hưởng gì đến hắn cả, hắn chẳng lo lắng tí nào.

Đoàn Sùng Hiên muốn nói lại thôi nhìn hắn, thấy người ta chẳng có ý muốn hắn nói tiếp, sờ mũi một cái, rồi lại tự biên tự diễn, "Tứ sư huynh đang luyện kiếm sao… Kiếm pháp của tứ sư huynh tinh diệu, lúc nhập môn đệ từng may mắn thấy qua một lần, nội tâm lay động, đến nay vẫn không thể quên…"

Cầu chú đừng kêu ông biểu diễn cho chú coi! Ăn ý một chút đi!!

Ân Bích Việt không dấu vết đổi chủ đề, "Nếu như nói kiếm pháp tinh diệu, cả Thương Nhai, ai sánh bằng đại sư huynh?"

Cho nên chú hãy qua chỗ khác kêu người ta múa kiếm cho chú coi đi!

Ngày ấy, lúc ở điện Thanh Hòa hắn đã cảm thấy kỳ quái, tại sao đại sư huynh nói chuyện cầm kiếm, tất cả mọi người, bao gồm cả Chưởng môn, đều mang vẻ 'Có chuyện thì từ từ nói, đừng kích động'.

Chờ đến lúc hắn nhìn thấy cái hộp gỗ đào chứa kiếm kia đã bắt đầu nghĩ ra, thanh kiếm kia là 'Xuân Sơn Tiếu'.

Kiếm Thánh có trong tay Thiên Ngoại Lưu Hỏa, Vẫn Tinh Sa, Tây Hải Trầm Thiết, lại mời bậc thầy đúc kiếm Nghiên Thanh đúc kiếm, đúc lại thái cổ thần binh 'Lâm Uyên' thành một đôi song kiếm.

Qua ba năm, kiếm đúc thành, Thương Nhai sơn đang ở mùa xuân nhưng gió đông lại xuất hiện.

Kiếm Thánh coi là điềm hay, vỗ tay cười to. Ngã kiến thanh sơn đa vũ mị, thanh sơn ứng ngã kiến như thị. (Nghĩa: Ta trông núi xanh thật xinh đẹp, núi xanh cũng cảm thấy ta như vậy.)

Trường kiếm gọi là 'Xuân Sơn Tiếu', đoản kiếm thì đặt là 'Thu Phong Ly'. (Xuân Sơn Tiếu: núi xuân cười, Thu Phong Ly: gió thu đi)

Xuân Sơn Tiếu ở trong tay Quân Dục trấn thủ Thương Nhai, Phong Thu Ly thì được Kiếm Thánh mang đi vân du tứ hải.

Nếu như nói hiện nay trên đời có thần binh, đôi song kiếm này thuộc về đệ nhất.

Ân Bích Việt vừa dứt lời, ánh mắt Đoạn Sùng Hiên liền sáng lên, trên mặt viết 'Tứ sư huynh, cầu nhiều chuyện'.

Hiển nhiên, Ân Bích Việt cũng không có ý mời hắn vào uống trà. Thế nhưng sau đấy, lập tức cố nén xúc động muốn đỡ trán.

Chú dùng không gian chứa đồ để chứa bàn ghế thì thôi đi! Nhưng sao lúc nào cũng tìm ông nhiều chuyện vậy!… Còn có trái cây cùng trà? Cái quỷ gì đây!!

Lải Nhải lưu loát vỗ vỗ ghế, "Sư huynh, mời ngồi!"

Khóe miệng Ân Bích Việt hơi co rút.

Lải Nhải ngồi xuống châm trà, "Nói về kiếm pháp của đại sư huynh đi… Tứ sư huynh, huynh cảm thấy nếu bây giờ đại sư huynh đánh với Chưởng môn, bên nào có phần thắng?"

… Cho nên nghề chính của chú là chủ tòa soạn báo lá cải của Thương Nhai?

Nhưng hắn cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Chưởng môn là Đại Thừa cảnh."

Dù Quân Dục có danh kiếm trong tay, nhưng chỉ là nửa bước Đại Thừa.

Theo lý thuyết, chênh lệch cảnh giới như trời với đất. Hắn không có nhiều hiểu biết với sự chênh lệch đẳng cấp cảnh giới ở thế giới này, bởi vậy không có nói nhiều.

Chỉ biết cảnh giới chia thế này, Luyện Khí, Phạt Tủy, Ngưng Thần, Phá Chướng, Tiểu Thừa, Đại Thừa, Á Thánh, độ kiếp thành Thánh. Mỗi lần đột phá cảnh giới như vượt ải, hướng tới ải cao hơn.

Người tu hành trên thế giới này đến Tiểu Thừa đã là hiếm như lá mùa thu, cũng đủ tư cách để khai tông lập phái. Người đến Đại Thừa cảnh lại càng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Còn sáu vị Á Thánh, đều là những nhân vật lớn có thể thay đổi thế giới này. Chấn tọa một nơi, không dễ dàng xuất thế.

Mà vị Thánh nhân của cả thiên hạ này, chỉ có một.

Đoạn Sùng Hiên nói, "Cảnh giới cũng không có nghĩa là sức chiến đấu, cách võ tu thường làm để vượt cảnh giới là chiến đấu, không dễ nhận xét. Có người nói, đại sư huynh tuy là nửa bước Đại Thừa, nhưng mà…"

Ân Bích Việt lúc này mới có hứng thú, "Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng mà nghe đâu, đại sư huynh ba năm trước ra ngoài du lịch, gặp một lão tổ thèm khát kiếm của huynh ấy ở núi Mãng Hoang. Huyết chiến năm ngày, làm cho lão tổ kia bị thương nên chạy trốn, đại sư huynh liền một đường mở núi phá đá đuổi theo, cuối cùng rồi sẽ chém vị lão tổ kia dưới kiếm…"

Ân Bích Việt suýt nữa đổi sắc mặt.

Dùng nửa bước Đại Thừa chiến với Đại Thừa, còn ép đối thủ đến chạy trốn.

Thật đúng là sức chiến đấu đáng sợ.

Đoàn Sùng Hiên nói tiếp, "Nhưng mà huynh cũng biết, đồn đại mà, nói không chừng cũng bị người ta nói quá lên… Nhưng mà đại sư huynh đúng là rất mạnh, lúc đó huynh ấy vẫn chưa dùng 'Xuân Sơn Tiếu', chỉ dùng một thanh kiếm chưa thành danh, lại có thể phát ra sức mạnh như vậy." Đoàn Sùng hiên có chút tiếc nuối, "Nói thật, đến nay đệ vẫn chưa từng thấy đại sư huynh dùng 'Xuân Sơn Tiếu', cũng không biết kiếm kia dung mạo ra sao…"

Mặt trời như điểm đen nhỏ lặn về Tây, Thương Nhai như chiếc lồng nhốt lấy bầu trời, xa xa mơ hồ truyền đến về quạ kêu ai oán.

Đảo mắt nhìn bình trà đã thấy đáy, Đoàn Sùng Hiên bỗng nhiên vỗ bàn, "À đúng rồi, nói hồi lâu mới nhớ, đại sư huynh lần trước có nói, huynh chừng nào thì rảnh, chúng ta phải mở một cuộc họp… Hôm nay sắc trời đã tối, không bằng sáng mai chúng ta cùng đi đi?"

Chú bây giờ mới nhớ tới chính-sự-đó-hả!!!

Sắc trời đã tối không phải do chú nhiều chuyện tới bây giờ sao!!

Ân Bích Việt bất đắc dĩ gật đầu nói, "Được."

Tiễn Lải Nhải đi, Ân Bích Việt một người đứng ở trong viện, ánh chiều kéo dài chiếc bóng của hắn.

Ngẩng mắt, mây trắng cuồn cuộn bị nắng chiều nhuộm một màu vàng tươi. Yên hà côi lệ, đẹp không sao tả xiết.

Hắn nhìn kiếm trong tay, ngón tay vô ý thức ma sát cán kiếm.

Lại nhớ đến uy thế của thanh kiếm trên điện kia.

10. Chương 10: Học Phủ (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm ngày tiếp theo, cuối cùng cũng không thể đi mở hội.

Bởi vì có một con Thanh Xu tước bay đến trong sân Ân Bích Việt truyền tin.

Là một lá thư mỏng màu trắng, mực Huy châu trầm thủy, chữ viết ngay ngắn đoan trang.

'Lan Uyên học phủ thỉnh các hạ qua phủ một chuyến, học phủ đón chào. Chưởng Viện tiên sinh kính bút.' Dùng kính ngữ trang trọng.

Tuy phong thư này rất trang trọng, nhưng bất cứ thế gia nào cũng có loại thư thế này.

Điểm khác biệt là, cuối thư không phải là ấn 'Sinh hoa bút' của học phủ, mà là ấn riêng của Chưởng Viện tiên sinh.

Lan Uyên học phủ không thuộc 'Nhất sơn ba phái, Phật môn song tự, Ma Tông thập nhị cung', nó ở thế trung lập. Có thể nói sau lưng những thế lực trên, đều mơ hồ có bóng dáng của học phủ. Chưởng môn đương nhiệm của Bão Phác tông từng học tại học phủ, người đứng đầu Giai Không tự cũng từng học phật pháp ở học phủ, bất kỳ nhân vật trụ cột bên trong các đại môn phái, không thể thiếu mấy đệ tử xuất thân từ học phủ. Thậm chí các vị quan hiển hách trong triều đình Bắc Hoàng đô, cũng không thiếu người tốt nghiệp từ Lan Uyên học phủ.

Quan trọng nhất là, học phủ tiên sinh là một trong sáu vị Á Thánh.

Được một nhân vật to lớn như vậy gửi thư đương nhiên không phải bình thường.

Đoàn Sùng Hiên cầm thư tấm tắc lấy làm kỳ lạ, "Pháp trận thần thông đến bậc này, không hổ là Á Thánh... Tứ sư huynh, trận pháp này có thể chứa hai người không? Huynh mang theo đệ đi cùng đi?"

Đi em gái chú!

Khóe miệng Ân Bích Việt hơi rút.

Xuyên qua không gian còn mang theo người, chú muốn tan xác à!

Ân Bích Việt cầm lấy thiệp mời đánh giá, từ ngữ lịch thiệp, nhưng không nói rõ thời gian.

Ý này rất đơn giản, chính là buộc người nhận thư phải đến ngay lập tức.

Hắn chợt nhớ tới một câu nói thô tục trong giới tu hành, "Thương Nhai sơn bá đạo chỉ là dạng vừa thôi, 'Ngươi không phục liền đánh tới khi ngươi phục, lão tử chính là đạo lý'! Mà Lan Uyên học phủ, bên ngoài như thuận theo, hòa hòa khí khí, nhưng không cho phép ngươi từ chối."

Ngón tay hắn cẩn thận sờ sờ dấu ấn của Chưởng viện tiên sinh. Dấu ấn mực đỏ gồ lên, sờ lên cảm thấy trơn bóng, thoạt nhìn bình thường nhưng đây là ấn của Chưởng viện tiên sinh.

Đoàn Sùng Hiên ở một bên nhìn, sắc mặt căng thẳng, chỉ lo trong một cái nháy mắt người trước mắt sẽ không thấy tăm hơi.

Bên trong ấn của Chưởng Viện tiên sinh ấn là một trận pháp không gian, truyền vào chân nguyên liền có thể mở ra đường hầm không gian. Lan Uyên học phủ ở Vân Dương thành thuộc Trung Địa, mà Thương Nhai sơn ở Tây Địa, cách nhau đâu chỉ ngàn dặm.

Bây giờ lại có thể đến trong giây lát.

Ân Bích Việt không nghĩ ra một nhân vật lớn như Á Thánh sao lại muốn gặp hắn, cũng cảm thấy không phải là lý do Đoàn Sùng Hiên đoán 'Bởi vì năm đó kết thúc khoá học thành tích tốt, tiên sinh thỉnh huynh đi giảng bài'.

Bởi vì trong ba năm hắn ở học phủ, ngay cả chỗ ở của Chưởng Viện tiên sinh ở chỗ nào cũng không biết. Việc to việc nhỏ trong học phủ bên đương nhiên có phó Chưởng Viện cùng mấy vị tiên sinh giảng dạy lo liệu.

Chưởng Viện tiên sinh, dường như chỉ phụ trách làm một truyền thuyết sống.

Không nghĩ ra vậy không nghĩ nữa, tóm lại là phải đi.

Hắn nói với Lải Nhải một câu, "Sư đệ, huynh đi."

Đoàn Sùng Hiên bận nhào tới, "Tứ sư huynh, huynh thật sự không mang đệ theo sao?!… Ấy, sư huynh, sư huynh…"

Tiếng Lải Nhải kêu gào còn ở bên tai, mà hắn trong nháy mắt đã

đứng ở một nơi xa lạ.

Trên nền gạch xanh đọng lại vết nước, trong không khí còn mang theo hơi nước lành lạnh.

Vân Dương thành vừa có một cơn mưa. Ánh nắng vừa ló ra.

Ân Bích Việt quay đầu lại liếc nhìn trời, suy tính khoảng cách và chênh lệch thời gian giữa hai đại lục.

Hắn đang đứng tại cửa lớn đỏ thắm trong học phủ, quay người liền đối diện hoàn đá trấn phủ có hình dạng như nấm linh chi cực to. Sự khí phách đập vào mặt.

Tiểu đồng tóc trái đào mang áo đỏ đứng một bên, chắp tay với hắn, "Vị sư huynh này, xin mời đi theo đệ, tiên sinh chờ đợi đã lâu."

Học phủ tuy nói nói là một toà phủ, chẳng bằng nói là một toà thành.

Bởi vì nó lớn vô cùng.

Vòng qua đá trấn phủ, chính là trung tâm học phủ, xa xa là điện Cần Học mỗi ngày học sinh đều phải tới, lúc này đang là giờ 'Thượng sinh thư', học sinh đều ở lớp học nghe các tiên sinh giảng bài.

Cho nên bây giờ chính điện có vẻ trống vắng.

Qua điện Cần Học, con đường trước mắt bỗng nhiên trở nên phức tạp, vừa có hành lang uốn lượn khúc chiết, vừa có những con đường lát gạch xanh kéo dài khắp nơi.

Ân Bích Việt đi trên con đường mà nguyên thân đã đi qua vô số lần.

Hòe gai to lớn mà ba người ôm mới hết, thanh đằng bò đầy bốn tầng tàng thư lâu, xa xa chỉ nhìn thấy một mảnh xanh mướt. Trước cửa từng gian phòng học là những cái trụ sơn son đã có chút loang lổ, lộ ra màu sắc tối tăm vốn có.

Trong gió mang theo mùi thơm ngát của cây cỏ, cũng có tiếng đọc sách truyền tới.

Nơi này vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Lan Uyên học phủ dạy cái gì?

Lan Uyên học phủ cái gì cũng dạy.

Thư pháp hội họa, cửu chương số học, biền văn ly cú, âm luật khúc phổ.

Tu hành nhập môn, bách gia chư tử, vũ trụ hồng hoang, sách lược chính trị.

Chưởng Viện tiên sinh từng nói, "Có thể học hỏi thì tốt, nhưng không được giấu dốt. Đại đạo ba ngàn, trăm sông đổ về một biển."

Đây cũng là tôn chỉ của học phủ.

Tiểu đồng dẫn đường liền đi đến một cổng vòm, cười nói, "Sư huynh kết thúc khoá học đã nhiều năm rồi, có còn nhớ đường hay không?"

Ân Bích Việt nói, "Ba năm đi qua ngàn vạn lần, tất nhiên là nhớ. Chỉ là nói ra thật xấu hổ, xuất thân là đệ tử học phủ nhưng cũng không biết tục danh của Chưởng viện tiên sinh."

Hắn cho là tiểu đồng này là thị đồng của Chưởng viện tiên sinh, chắc chắn biết tục danh của Chưởng viện tiên sinh. Như vậy sau khi hắn có gặp Chưởng viện tiên sinh, cũng thuận tiện xưng hô.

Không ngờ tiểu đồng lại nói, "Tục danh của tiên sinh, không ai biết cả, đệ nghĩ, có lẽ chính tiên sinh cũng chẳng nhớ nữa."

Ân Bích Việt hơi kinh ngạc, "Giống như thế nhân không dám gọi thẳng tục danh của Kiếm thánh sao, cho nên thời gian lâu dài, không nhớ rõ tên nữa?"

Nhưng hắn nhìn thần sắc ngây thơ của đồng tử, tính cách hoạt bát, có thể thấy được tiên sinh rất ôn hòa với người bên cạnh. Ít nhất mặt ngoài như vậy.

Tiểu đồng xoắn xuýt phồng lên cả mặt bánh bao của mình,

"Có phải thế không. Tiên sinh bối phận rất cao, cho nên trong người trong thiên hạ dù có thân phận lớn cỡ nào đều gọi một tiếng 'Tiên sinh'. Mà tiên sinh liền lòng dạ rộng rãi, dù là kẻ thấp hèn, cũng có thể gọi tiếng 'Tiên sinh'. Sau đó trở đi, họ tên ngược lại không quan trọng nữa. Dù sao trước khi được sinh ra, thiên địa chúng sinh, đều bình đẳng."

Chúng sinh bình đẳng? Ân Bích Việt khẽ cười. Có vẻ vị Tiên sinh đúng là Thánh nhân chân chính.

Nhưng dưới chân thánh nhân, đều là con kiến.

Đều là kiến, đương nhiên bình đẳng.

Sắc mặt hắn trầm tĩnh như nước, cùng tiểu đồng vòng qua tàng thư lâu, đến một nơi yên tĩnh cách xa học phủ.

Bỗng nhiên chỉ một bước ngoặt, hắn chỉ bước sau một bước, lúc nhìn lại, thân ảnh tiểu đồng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ân Bích Việt cũng không hoảng loạn. Nhàn nhã đi về phía trước.

Bởi vì cả tòa học phủ, đều thuộc phạm vi của Tiên sinh.

Ở đây, mỗi một đóa hoa hay lá, mỗi động tĩnh của một con chim đều nằm trong lòng bàn tay, không gạt được mắt của Tiên sinh.

Dù hắn lạc đường, cũng nằm trong mắt Tiên sinh.

Hắn đi qua một võ trường, các thiếu niên có nề nếp luyện kiếm, khuôn mặt non nớt, thần sắc kiên nghị. Mồ hôi thuận theo trán chảy vào cổ áo.

Hắn đứng ở ngoài cửa, ở trên võ trường học sinh chia làm hai phái tranh chấp không ngừng, đỏ mặt tía tai căm tức nhìn đối thủ.

Nhìn lướt qua tàng thư các rồi quay người, trong cửa sổ thoáng qua một thân ảnh. Bước đi vững chãi, ôm cả một chồng sách.

Đó là một thiếu niên phong nhã hào hoa.

Hắn nhớ tới hai môn học 'Tư biện thuyết' cùng 'Kiếm pháp tham sơ', đây là môn do hắn chọn, vị tiên sinh giảng dạy cũng nổi danh nghiêm khắc.

Hắn nhớ lúc vừa vào tiết, người bên ngoài bàn luận, 'Tuổi nhỏ như vậy sao có thể hoàn thành khóa học', cuối cùng nhìn hắn quang vinh đứng đầu bảng.

Hắn nhớ tới vô số đêm đốt đèn học vào buổi tối, dậy sớm luyện kiếm vào sáng sớm, đứng trên lầu ngắm hoàng hôn.

Ân Bích Việt chưa bao giờ là một thiên tài bẩm sinh, nhưng Ân Bích Việt chăm chỉ hơn bất cứ thiên tài nào.

Ký ức như như sóng vọt tới, từng hình ảnh khi xưa tràn ngập trong đầu hắn.

Mọi chuyện như một giấc mộng.

Hắn trải qua ba năm sướng vui đau buồn ở học phủ. Từ lo lắng bất an khi nhận kỳ thi sơ thí vào học phủ, đến cả lúc hắn nâng ly rượu ngửa đầu uống giữa đình sen, mỗi một ngày đều ghi lòng tạc dạ.

Cho đến giờ phút này, hắn chính là Ân Bích Việt, Ân Bích Việt chính là hắn.

Những chuyện trước đó, bây giờ cũng chính là chuyện của ta.

Hơi suy nghĩ, trường kiếm phát ra tiếng kêu lảnh lót.

Gạch xanh dưới chân hắn vỡ ra một vết nứt thật sâu.

Nắng chiều đỏ như máu.

Cùng lúc đó, dưới tàng cây hoè, một vị nho sĩ trung niên nga quang bác đái*khẽ mỉm cười, “Kiếm chưa ra mà khí đã phát, rất tốt.”

Hoa hòe trong viện chập chờn trong gió, dường như hô ứng theo người nọ.

Ân Bích Việt hoàn toàn đắm chìm trong kiếm ý mới vừa rồi, đó là một cảm giác rất kỳ diệu.

Cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi.

Đổi thành một đình viện đầy hòe.

Thời tiết rõ ràng là đang giữa xuân, nhưng nơi này hòe đã kết hoa, trong không khí tràn ngập mùi hương thơm ngát.

Dưới tàng cây hoè có một người đứng, là chủ nhân của cả tòa học phủ.

Trước khi gặp Chưởng viện tiên sinh, Ân Bích Việt vô số lần nghĩ tới hình dáng người này sẽ ra sao.

Có lẽ cũng có rất nhiều người tò mò, con người đứng trên vị trí cao nhường ấy sẽ có bộ dáng, uy thế như thế nào.

Nhưng không có một suy đoán nào của hắn ứng với người trước mắt.

Hắn trước kia cho là Tiên sinh tất nhiên là một lão giả tiên phong đạo cốt, lại không nghĩ tới người trước mắt có bộ dáng của một vị nho sĩ trung niên.

Người kia chỉ đứng dưới tàng cây, có chút lười nhác ôm tay, tựa như một con người phú quý giàu có đang rãnh rỗi.

Ngay cả nga quan bác đái đoan chính ở trên người, cũng hiện ra ba phần nhàn nhã.

Không có uy thế lộ ra ngoài như của Chưởng môn, cũng không có kiếm ý không thể đến gần như của Quân Dục, thậm chí ngay cả anh khí của Liễu Khi Sương cũng không có.

Ân Bích Việt không dám buông lỏng cảnh giác chút nào. Bởi vì hắn có trực giác với thần hồn.

Người trước mắt có thần hồn vô cùng mạnh mẽ.

Trong hành trình dài đằng đẵng của hắn, hiếm có người mạnh thế này.

Ân Bích Việt tiến lên hai bước, vẫn duy trì khoảng cách hữu lễ, đoan chính thi lễ, “Học trò bái kiến Tiên sinh.”

Người phú quý giàu có rãnh rỗi nọ vung tay ra hiệu hắn không cần đa lễ.

Một giây sau, cảnh giác bị khuếch đại đến mức tận cùng.

Tựa như máu thịt trên người hắn đều như rơi vào hầm băng!

Bởi vì người kia cười híp mắt liếc hắn một cái, có chút tiếc nuối cảm thán,

“Ngươi không thể giết hắn ta, vậy quên đi.”Hoàn chương 10.

*Nga quang bác đái: Tóm lại nó là cái mão với thắt lưng trong hình.

11. Chương 11: Học Phủ (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu như người khác gặp phải tình huống thế này, nhất định hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Nhưng mà Ân Bích Việt phục hồi tinh thần lại, đầy đầu đều là: Không phải ông đây là Boss cuối sao?!

Sao còn có kẻ bự hơn?!! Sao bên phe nhân vật phản diện còn có một ngọn núi lớn thế này! Rồi ông đây ở đâu?!!

Quả nhiên tăng cao thực lực mới là vương đạo!!!

"Việc này tạm thời bỏ đi, sau này ngươi cũng không được nhớ." Tiên sinh chỉ chỉ cái ghế mây bên cạnh, "Lại đây ngồi."

Lời này mang ý là đừng nghĩ đến việc giết Lạc Minh Xuyên nữa.

Ân Bích Việt cũng không chối từ, yên lặng ngồi xuống.

Trong đầu, đoạn ký ức này lại trống rỗng. Nhưng xem ra bây giờ, lúc trước ở cùng với Tiên sinh, coi như ôn hòa.

Tiên sinh cũng ngồi vào ghế mây bên cạnh. Mấy đóa hoa hòe rơi trên bàn đá trước mặt, là một bộ trà cụ đã nửa cũ bằng men đen.

"Ngươi tới thật đúng lúc, đến đây ngắm sao cùng ta."

Ân Bích Việt nghĩ, khi hắn đến là sáng sớm, sau khi tiến vào khu vực huyền diệu kỳ dị này, lúc tỉnh táo lại đã là hoàng hôn. Nắng cuối ngày dần tắt, ước chừng thời gian một chén trà, liền có thể thấy sao hiện ra.

Quả nhiên tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Tiên sinh.

Đun nước, nghiền nhỏ lá trà, rót nước vào, dùng trà tiển* khuấy, trong chén trà nổi lên bọt trắng nổi bật trên nền men đen, nhưng lại sinh ra cảm giác hài hòa.

Ân Bích Việt cực kỳ gắng kiềm chế, mới không để cho mình đổi sắc mặt. Hắn kính cẩn cúi đầu, làm ra bộ dáng thụ giáo.

Tâm tư thay đổi thật nhanh lại trở nên bình tĩnh. Bởi vì một tia biến hóa, nhất định không gạt được mắt Tiên sinh.

'Hắn ta', đương nhiên là Lạc Minh Xuyên.

Nguyên thân là do Chưởng viện tiên sinh sai khiến mới hạ thủ giết người?

Tiên sinh tại sao muốn giết Lạc Minh Xuyên? Lạc Minh Xuyên không phải đã từng học tại học phủ sao?

Huống hồ dùng cảnh giới cùng địa vị của Tiên sinh, có hẳn cả một trăm cách để giết chết Lạc Minh Xuyên, tại sao lại muốn mượn tay người khác?

Có thể khiến cho một Á Thánh lập kế mưu hại, mục đích cuối cùng chỉ là Lạc Minh Xuyên thôi sao?! Hay là… Thương Nhai sơn?

Thế nhưng học phủ ở thế trung lập nhiều năm, lại có giao tình tốt với Thương Nhai. Nghe đâu Kiếm Thánh và Tiên sinh còn là tri kỉ.

Hay là nói, Lạc Minh Xuyên này, có cái gì đó đặc biệt?

Mệnh lệnh này cho hắn lúc nào? Lúc vừa vào học phủ hay là lúc vào làm môn hạ của Kiếm Thánh? Kiếm Thánh có biết không?

Hắn cảm thấy hắn rơi vào một cái bẫy khó thoát rồi.

Chỉ là một quân cờ bé nhỏ không đáng kể trong tay các nhân vật lớn có thể hô mưa gọi gió.

Động tác của Tiên sinh nước chảy mây trôi tiêu sái tự tại, lại đều đâu vào đấy, không kém chút nào. Ân Bích Việt nghĩ, đại khái đây chính là 'Tùy ý nhưng không bỏ qua phép tắc'.

Hắn nhìn nghiêm túc, tâm lý có chút buồn cười nghĩ, cũng không biết đãi ngộ được chính tay Tiên sinh pha trà, thiên hạ bao nhiêu người nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Nhưng hắn tự dưng lại có cái phúc này. Đây coi như là phúc lợi khi làm việc cho nhân vật lớn?

Hai người ngồi dưới tàng cây, không nói lời nào, đun nước pha trà.

Trong lúc vô tình, suy nghĩ miên man trong đầu hắn yên tĩnh lại.

Dường như cũng chẳng giống như suy đoán của hắn, phản ứng của nguyên thân lưu lại, cũng không phòng bị với Tiên sinh.

Thật giống như ngồi ở chỗ này, những suy nghĩ vẩn vơ, thấp thỏm bất an cũng dần dần biến mất.

Từ lúc hắn đến thế giới này, thần kinh hắn vẫn luôn căng thẳng cao độ, rốt cục trong hương trà thoang thoảng cũng trở nên thả lỏng.

Hắn cầm lấy cốc trà, trong ly trà phản chiếu ngôi sao sáng nhạt.

Tiên sinh uống một ly, hài lòng nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn trời cao.

Mây nhiều che khuất cả trăng, khiến mấy ngôi sao càng thêm lộng lẫy.

Đáy mắt người nọ tựa như chứa ý cười, "Thật ra những ngôi sao này không hề chậm chạp như trong mắt chúng ta, chúng nó cũng rất nhanh."

Ân Bích Việt có chút giật mình, cũng ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ có thể trông thấy sao đầy trời.

Hắn liền biết Tiên sinh thấy trời, nhưng không giống cách thấy của hắn.

Hắn không thể nào tưởng tượng được thế giới trong mắt Á Thánh, tựa như phù du không thể biết thiên hạ to lớn, tựa như con trùng không biết đến tuyết. Những hành trình trước kia của hắn, cũng chưa bao giờ nhìn thấy vũ trụ xa vạn dặm.

Tiên sinh nhìn say sưa, thay đổi một tư thế thoải mái dựa vào trên ghế mây.

Rất nhanh, Ân Bích Việt lần thứ hai cảm thấy hiểu biết của hắn bị nát.

Người kia mở miệng than thở một câu, " 'Cang Long' cùng 'Dực Xà' năm ngoái còn cách nhau hằng hà sa trượng, bây giờ lại chuyển động cùng quỹ đạo."

'Cang Long' cùng 'Dực Xà' là tên của sao trời.

Hằng hà sa là đơn vị tính toán trong nhà Phật, chừng mười mũ năm mươi hai.

Tiếp tiên sinh nheo mắt lại, trong miệng lẩm bẩm, Ân Bích Việt càng nghe càng không rõ, chỉ nghe được mấy chữ 'cực', 'thuận theo' cùng mấy đơn vị lớn.

Tiên sinh bỗng nhiên giơ ngón tay lên, xẹt qua giữa không trung, giống như nối hai điểm lại.

Hóa ra đây mới là cách Thánh nhân bói toán.

Không phải thật sự 'nhìn thấy' tương lai, cũng không phải dự cảm trong cõi u minh vừa sâu xa vừa khó hiểu, mà là tính toán thật sự.

Dùng tri thức phong phú tích lũy được, sau đó tính toán bằng phương pháp đặc biệt, năng lực tính toán đáng sợ, đó là kinh nghiệm do đã tính toán qua nhiều lần, cuối cùng tính ra kết quả.

Ân Bích Việt chấn động mạnh.

Xem sao tính số mệnh con người, thứ Tiên sinh muốn nhìn thấy, đến tột cùng là cái gì?

Lúc này, người bên cạnh thả xuống ly trà, khẽ mỉm cười với hắn, "Ngươi nên đi ra Thương Nhai, tốt nhất là đi hướng Nam."

Một bình trà đã thấy đáy.

Gió đêm chợt nổi lên, thổi đến mức hương trà lẫn vào hương hòe thoang thoảng trong đêm.

Thổi đến mức mây cũng bay đi, một tia trắng bạc lộ ra, từ bầu trời xa xôi rơi đến nhân gian.

Trăng sáng phá mây mà ra.

Cùng lúc đó, những ngôi sao vừa sáng đầy trời lúc nãy chợt trở nên ảm đạm.

Thậm chí có mấy ngôi sao vốn là nhỏ bé, lúc này Ân Bích Việt đã nhìn không rõ ràng.

Trăng lên sao xuống.

Ý cười của Tiên sinh cũng ẩn trong đuôi mắt nhăn nheo.

Tiên sinh bắt đầu dọn dẹp trà cụ.

Ân Bích Việt biết, việc ngắm sao tối nay đã kết thúc.

Vì vậy hắn đứng lên, phất đi hoa hòe trên vạt áo. Chắp tay làm lễ như các đệ tử khác. Là để cáo biệt.

Tiên sinh dựa vào trên ghế mây gật gật đầu.

Ân Bích Việt từ trong tay áo lấy ra lá thư kia. Thân ảnh như gợn sóng, trong giây lát biến mất ở tiểu viện.

Trong hậu viện chỉ còn lại một người.

Dù cho có ánh trăng sáng ngời làm bạn, cũng có vẻ hơi cô độc.

Vị nho sĩ nga quang bác đái mang thần sắc tối tăm không rõ, nhìn bóng đêm tự nói,

"Thật ra mặt trăng cũng là một vì sao."

Dường như có một tiếng thở dài vang vọng trong học phủ yên tĩnh.

Chỉ là ngôi sao này quá sáng, không ngôi sao nào dám tranh với nó.

****

Lúc Ân Bích Việt về viện của hắn ở Hề Hoa phong. Hắn vẫn đứng ở vị trí lúc đi hồi sáng.

Lá thư trong tay biến thành bụi, chôn vùi trong bóng đêm.

Hắn có chút tiếc nuối nghĩ, hóa ra cái giấy thông hành đến học phủ chỉ dùng được một lần, hắn vốn nghĩ hắn đã có pháp bảo tự do đến học phủ rồi chứ.

Không biết lúc nào hắn mới thể đạt đến cảnh giới đó. Chỉ là một cái ấn là có thể khiến người ta đến một không gian khác.

Lúc này Ân Bích Việt không ý thức được, trải qua thời gian ở học phủ, vấn đề hắn suy nghĩ đã trở thành 'Khi nào mới đến cảnh giới Á Thánh' chứ không còn nghĩ hắn có thể đạt đến Á Thánh hay không.

Trong một trăm người tu hành ở Ngưng Thần cảnh, có lẽ sẽ có bốn mươi người có thể vào Phá chướng, có hai mươi người suy nghĩ vào Tiểu Thừa cảnh sẽ như thế nào, năm người nghĩ rằng Đại Thừa cảnh sẽ như thế nào. Nhưng không ai nghĩ đến cảnh giới Thánh nhân.

Ân Bích Việt không nghĩ tới những thứ này. Bây giờ trong đầu hắn chỉ nghĩ rằng hắn phải tu luyện chăm chỉ.

Không ngờ vực, không do dự.

Đây là tự tin trong tiềm thức.

Không cần nghi ngờ bản thân có làm được hay không hay lãng phí thời gian do dự.

Tay phải hắn nắm lấy cán kiếm, ngẩng đầu nhìn lên.

Không còn những ngôi nhà cao cửa rộng ở Vân Dương thành, ánh trăng ở thương Nhai càng thêm sáng.

Thỉnh thoảng dường như có tiếng xào xạc trong rừng truyền đến, chim đa đa hót vang, khiến cho đêm tối càng trở nên cô tịch.

Ban ngày tại học phủ, kiếm vẫn còn trong vỏ, kiếm ý sắc bén dâng lên, bây giờ hắn lại không thể sử dụng.

Đó là tâm ý sở chí, có thể gặp không thể cầu.

Nhưng cũng mang đến sự dẫn dắt to lớn cho hắn.

Hắn ở trong viện đứng một đêm. Lúc tờ mờ sáng, cả người đều ướt đẫm sương sớm. Ánh mắt lại càng lúc càng sáng.

Hắn nghĩ, hắn đã tìm được cách sử dụng kiếm.Hoàn chương 11.

*Trà tiển:

12. Chương 12: Chiết Hoa

Mặc dù Ân Bích Việt chưa nghỉ ngơi một đêm, nhưng ngày thứ hai lúc đi họp tinh thần rất tốt.

Dáng người cứng cỏi, ánh mắt trong suốt sáng ngời.

Liễu Khi Sương nhìn thấy cảm thấy vui mừng, “Xem ra thân thể sư đệ đã tốt rồi.”

Ân Bích Việt gật đầu, “Đa tạ sư tỷ quan tâm.” Vừa nhìn về phía Quân Dục, Đoàn Sùng Hiên, “Đa tạ đại sư huynh, ngũ sư đệ.”

Hắn tạ ơn chính là vì đã đi thăm hắn trong ngục, che chở hắn trên điện Thanh Hòa.

Tuy rằng Liễu Khi Sương cùng Đoàn Sùng Hiên support sai bét hết rồi… Mà dù sao, kết quả cũng thành công.

Liễu Khi Sương nhìn ánh mắt thành khẩn của thiếu niên, trong lòng có chút hổ thẹn.

Nàng cảm thấy lúc trước nàng không làm tròn trách nhiệm của một sư tỷ, lần này cũng không làm gì nhiều, dù cho thiếu niên đã chịu nhiều thương tổn, vẫn chân thành cảm tạ bọn họ. Người sư đệ này thật tốt tính.

Địa điểm họp đương nhiên là 'Đệ nhất viện' của Quân Dục. Bàn ghế vẫn do Đoàn Sùng Hiên cung cấp.

Ân Bích Việt nói cám ơn sau, liền nhìn về phía Quân Dục. Hắn biết đến nếu mở họp, nhất định là vị đại sư này huynh có lời muốn nói.

Thanh niên huyền y ngồi ngay ngắn ở đó, lưng thẳng tắp, như một thanh kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể ra khỏi vỏ, lộ ra lãnh ý uy nghiêm đáng sợ.

Người nọ nhìn hai vị sư đệ, mở miệng nói, "Ba tháng sau, là Chiết Hoa hội ở Trọng Minh sơn, các đệ hãy đi một chuyến."

Dường như là bởi vì bình thường không nói chuyện, thanh âm có vẻ hơi lạnh giá, ngữ khí cũng cứng ngắc.

Liễu Khi Sương nói bổ sung, "Thiên diệp liên ở Minh hồ có công dụng 'Trừ khử tạp niệm, khai hóa uất ức trong tâm', cũng đúng lúc hai đệ có cơ hội ra ngoài du lịch."

Ân Bích Việt bỗng nhiên nghĩ đến, Chưởng viện tiên sinh nói hắn tốt nhất là đi hướng Nam.

Mà Trọng Minh sơn, chính là ở Nam Địa.

Tới thật nhanh.

Chiết Hoa hội, chính là chiết (hái) Thiên diệp liên trong Minh hồ. (Thiên diệp liên: Sen ngàn lá)

Toàn Minh hồ, lá sen to lớn có thể che kín cả trời thì vô số, nhưng hoa sen cũng chỉ có một đóa. Mười năm mới nở.

Mười năm trong sinh mệnh dài đằng đẵng của tu giả dài không tính là lâu, nhưng không ai nguyện ý chờ.

Bởi vì Thiên diệp liên là bảo vật của Trọng Minh sơn, ngoại trừ có tác dụng 'Trừ khử tạp niệm, khai hóa uất ức trong tâm', còn có thể làm sạch thể chất, tăng cao tư chất tu hành, rất tốt cho con đường tu hành trong tương lai.

Đối với người tu hành từ 'Tiểu Thừa' trở xuống mà nói, không có thiên tài địa bảo nào có thể sánh bằng nó.

Dùng thực lực để tranh, người thắng có thể leo núi hái hoa. Trọng Minh sơn, 'Chiết Hoa hội' bắt nguồn từ đây.

Cuối cùng trải qua sự thương lượng của các phái, vì thúc đẩy người tu hành trẻ tuổi, định ra giới hạn từ 'Tiểu Thừa' trở xuống, 'Phạt Tủy' trở lên đều có thể tham gia. Bởi vì qua 'Tiểu Thừa' cảnh, hoa này liền trở nên vô bổ. Mà dưới 'Phạt Tủy', vẫn không thể hoàn toàn hấp thu linh khí bên trong hoa.

Từ 'Nhất sơn ba phái, Phật môn song tự' thay phiên chủ trì. Phát triển đến giờ, đã trở thành chỗ thi đấu dành cho người trẻ tuổi.

Vô số thiếu niên kinh tài tuyệt diễm các nguyện đi ngàn dặm. Không chỉ vì Thiên diệp liên, còn bởi vì dương danh.

Cũng là cơ hội cho các đại môn phái chấn hưng thanh uy, xác định địa vị, dò xét lẫn nhau.

Thương Nhai sơn mỗi lần đều đi, thế nhưng người Hề Hoa phong chưa bao giờ đi.

Quân Dục làm ra quyết định này, chủ yếu là bởi vì 'Chứng tóc bạc' của Ân Bích Việt.

Liễu Khi Sương cũng cho là vậy, bất kể là chữa bệnh hay là du lịch, Chiết Hoa hội ở Trọng minh sơn là lựa chọn tốt nhất.

Kiếm Thánh có ba đồ đệ, Quân Dục, Liễu Khi Sương, Yến Hành, đều không đi lễ hội này, nghe thì có chút khó mà tin nổi.

Quân Dục là Thủ đồ của Kiếm Thánh, lúc thành danh vẫn chưa có 'Chiết Hoa hội'. Sau đó lúc ra phong du lịch, đã là Tiểu Thừa cảnh. Lại toàn đi đến những nơi hoang vắng lại nguy hiểm, ví dụ như Thập Vạn Đại Sơn, đầm lầy Man Hoang, đồng tuyết Tây Bắc, người thật sự gặp được hắn đã ít lại càng ít.

Liễu Khi Sương ngược lại là vốn có ý đi Trọng Minh sơn, không vì Chiết Hoa, chỉ vì muốn tìm đối thủ có thực lực ngang nhau để tôi luyện bản thân. Nhưng năm ấy lúc nàng xuống núi, lại gặp phải 'Quỳnh cung' ma tông thập nhị cung, liền đi theo Chưởng môn và các chư vị trưởng lão một đường trừ ma trên núi Tây Linh.

Lần kia rất nhiều kẻ Tiểu Thừa cảnh chết, lúc đó còn Liễu Khi Sương đang ở Ngưng Thần cảnh lại còn sống. Chiết Hoa hội tuy đã bỏ lỡ, may mà nàng đã tìm được đối thủ trong trận chiến đó, cũng không có tiếc nuối.

Đến Yến Hành xuống núi năm ấy, đi Chiết Hoa hội dạo một vòng, nhìn tất cả mọi người tự nhận không ai có thể thắng hắn, cảm thấy vô vị, vì vậy giương đao cưỡi ngựa, nghênh ngang rời đi, tung tích khó tìm.

Mà trên thực tế, bất kể là Quân Dục 'Giết người vượt cấp', hay là Liễu Khi Sương và 'cuộc chiến trên núi Tây Linh', hay Yến Hành 'một đêm Phá Chướng', đều là nghe người ta nói thì nhiều, kẻ tận mắt nhìn thấy thì ít.

Ân Bích Việt cùng Đoàn Sùng Hiên chuyến này nếu như đi, không chỉ đại diện Thương Nhai, mà còn đại diện Hề Hoa phong, đại diện cho đồ đệ của Kiếm Thánh.

Đây chính là lần đầu tiên đệ tử Kiếm Thánh chính thức xuất hiện ở trước mặt người đời sau trăm năm.

Không phải bên trong tài liệu được ghi chép cứng ngắc, cũng không phải trong câu chuyện khuếch đại của người khác, hay trong suy nghĩ của vô số người tu hành.

Đây là trận chiến trực diện với những thiếu niên trẻ tuổi thiên tư trác tuyệt khác, không thể nhường nhịn mà là ganh đua cao thấp.

Ân Bích Việt nghĩ tới những thứ này, tâm tình có chút nặng nề.

Bởi vì hắn hiểu rõ, đây không chỉ là chuyện thắng bại của một mình hắn, mà trên vai hắn còn gánh trách nhiệm uy danh của vị sư phụ hời kia của hắn.

Liễu Khi Sương lại có nhiều cân nhắc hơn. Nàng cho là, sư đệ lúc này ra ngoài du lịch, cùng người luận bàn, vừa vặn có thể mở rộng tầm nhìn, mỗi ngày càng thêm mạnh mẽ.

Không còn hạn chế ở một góc nhỏ nữa, vậy có thể khiến sư đệ quên đi việc Lạc Minh Xuyên đã làm.

Bây giờ sư đệ như có chút ngây thơ, có khả năng rất lớn là bởi vì hoàn cảnh lớn lên quá đơn giản. Không phải đóng cửa đọc sách trong học phủ thì chính là ở trên núi bế quan tu luyện khổ cực.

Bên ngoài mặc dù sẽ trải qua mưa gió, thấy lòng người khó lường, nhưng sư đệ sẽ trưởng thành. Sư đệ cần phải trưởng thành.

Nàng nhìn Ân Bích Việt, khẽ cười, "Người thiếu niên, dù sao cũng nên có chút nhuệ khí."

Ân Bích Việt nhịn xuống khóe miệng co giật.

Nếu như lấy kinh nghiệm xuyên qua vô số lần của hắn… Câu nói này hẳn phải biến thành, 'Ông già, hăng hái lên chút đi.'

Quân Dục dường như đoán ra sự lo lắng của hắn, "Năm nay, bên trong những người tham dự, có kẻ luyện 'Phong Vũ kiếm' hơi tàm tạm, những người khác không đáng để lo, nếu đệ không bỏ cuộc, không người nào

có thể thắng đệ."

Trời má! Niềm tin của chú là ở đâu ra hả?!

Tui không phải chú đâu!! Tui mới ở hậu kỳ Ngưng Thần thôi!!

Ân Bích Việt rất hậm hực, bởi vì cái kẻ 'Phong Vũ kiếm' kia tên là Chung Sơn, thanh danh chấn động Nam Địa, hai mươi tuổi Phá Chướng, người đứng nhất dưới 'Tiểu Thừa' cảnh. Thanh Lộc kiếm phái vẫn luôn lấy làm kiêu hãnh, đây là thiên tài có thể vào cảnh giới Thánh nhân nhất trong tương lai ba trăm năm sau.

Kết quả đến trong miệng đại sư huynh, cũng chỉ được một câu 'Hơi tàm tạm'. Nếu như Thanh Lộc kiếm phái biết được, nói không chừng giơ kiếm tự vẫn tập thể mất.

Bất quá hắn vẫn rất cảm kích, bởi vì đại sư huynh vì cổ vũ hắn, lại còn nói một câu dài nữa!

Liếc mắt vừa nhìn, quả nhiên hai mắt Đoàn Sùng Hiên đều sáng, trên mặt hưng phấn viết rằng 'Đại sư huynh, huynh nói tận hai câu'.

Ân Bích Việt trong lòng thở dài, nhưng vẫn trịnh trọng nói, "Đại sư huynh, nhị sư tỷ hãy yên tâm, lần này đệ sẽ tận lực, không bôi nhọ uy danh Hề Hoa phong, cũng sẽ chăm sóc ngũ sư đệ thật tốt!"

Thế nhưng lời vừa nói ra, Liễu Khi Sương mang thần sắc kinh ngạc, mà ngay cả Quân Dục đều hơi run mà nháy mắt.

Trong lòng Ân Bích Việt thấy kỳ quái, đâu có gì sai đâu! Nửa câu đầu chắc chắn hoàn toàn đúng!

Nửa câu sau... Hắn là sư huynh của Đoàn Sùng Hiên, tu vi cũng cao hơn tên đó, đương nhiên là phải bảo vệ tên đó!

Đoạn Lải Nhải cười chắp tay, "Vậy thì làm phiền sư huynh chăm sóc."

Ân Bích Việt không rõ.

Đoàn Sùng Hiên còn muốn trêu đùa vài câu, liền nghe Quân Dục trầm giọng nói, "Lạc Minh Xuyên đến."

Cấm chế Hề Hoa phong ở trong tay Quân Dục. Hắn nói người đến, vậy Lạc Minh Xuyên nhất định đang bị chặn ở ngoài cấm chế.

Bầu không khí nhất thời yên lặng.

Liễu Khi Sương cau mày nói, “Hắn tới làm cái gì?”

Đoàn Sùng Hiên liếc nhìn sắc mặt Ân Bích Việt, “Xem ra…Là muốn gặp tứ sư huynh.”

Quân Dục đã chuẩn bị nếu người bên ngoài cấm chế dám tiến thêm một bước nữa, liền đánh ra một đạo kiếm khí.

Điều bọn họ đều không nghĩ tới chính là, Ân Bích Việt vậy mà gật đầu, coi như là chuyện đương nhiên nói, “Vậy đệ đi gặp huynh ấy một chút… Sư huynh sư tỷ, còn có những chuyện khác không?”

Ân Bích Việt không biết tại sao vẻ mặt của mọi người sốt sắng một chút.

Nhân vật phản diện đi gặp nhân vật chính để làm gì? Đương nhiên là biết người biết ta, như vậy mới chọc đúng điểm mấu chốt của nhân vật chính, do đó mới có thể liên tiếp bóp chết mục đích của nhân vật chính.

Thần sắc Liễu Khi Sương nặng nề, Đoàn Sùng Hiên muốn nói lại thôi.

Cuối cùng Quân Dục nói, “Cùng đi.”

Vì vậy các đệ tử Hề Hoa phong chầm chậm xuống núi.

… Tuy rằng bọn họ chỉ có bốn người.

Mà Lạc Minh Xuyên một thân một mình.

Nhân số trái ngược.

Quân Dục là nửa bước Đại Thừa, Liễu Khi Sương là Tiểu Thừa cảnh.

Lạc Minh Xuyên là Phá Chướng cảnh.

Cảnh giới trái ngược.

Ân Bích Việt đã hiểu, đây là cho hắn chỗ dựa!

Thế nhưng, căn cứ vào định luật ‘Cho nhân vật phản diện chỗ dựa chắc chắn không có kết quả gì tốt’ còn chắc ăn hơn ba định luật của Isaac Newton, hắn vẫn muốn khuyên các vị đồng môn này một chút.

Mà khi hắn nhìn thấy Lạc Minh Xuyên, lại không thể nói nên lời.

Thanh niên trước mắt, khí chất vẫn ôn nhuận, dung mạo vẫn tuấn lãng.

Mà rõ ràng là thời tiết đang cuối xuân, y đứng ở trong gió xuân, lại sinh ra cảm giác tiêu điều trong thu.

Hốc mắt xanh đen hơi lõm xuống, đạo bào màu trắng bay lên trong gió.

Chỉ cách biệt một tháng, người trước mắt dường như tiều tụy rất nhiều. Nào chỉ khác biệt một trời một vực so với lần đầu gặp.

Ánh mắt của y nặng nề, âm thanh có chút khản đặc, "Ân sư đệ."

Lạc Minh Xuyên cho rằng y đã suy nghĩ rất rõ ràng, mà khi y nhìn thấy thiếu niên ở trước mắt, lời nói lại không nói ra được.

Bây giờ y thay sư phụ xử lý mọi việc ở Thương Nhai, ngọc giản mà các phong truyền đến điện Thanh Hòa đương nhiên cũng qua tay y, chuyện nào lớn sẽ báo cho sư phụ.

Sáng nay y thấy được ngọc giản 'Danh sách người Hề Hoa phong tham gia Chiết Hoa hội' mà Quân Dục truyền tới.

Hề Hoa phong chỉ có hai người từ Tiểu Thừa cảnh trở xuống.

Ân sư đệ.

Chỉ là nghĩ đến bộ dáng thiếu niên ở trong ngục, liền cảm thấy cả người như thở không nổi.

"Sư phụ, đệ tử muốn đi Chiết Hoa hội ở Trọng Minh sơn."

"Vốn là con nên đi, quỳ cái gì mà quỳ?!"

"Con muốn đi cùng với Ân sư đệ."

Chính Dương Tử trầm mặc. Chỉ có tiếng đồng hồ nước vang trong đại điện.

Cuối cùng ông vung tay, "Đi đi."

Lạc Minh Xuyên đoan đoan chính chính dập đầu.

Quân Dục cùng Liễu Khi Sương đều không lên tiếng.

Vì vậy Đoàn Sùng Hiên tiến lên hai bước, mở miệng trước, "Lạc sư huynh đến để làm gì?"

Lễ nghi của hắn chu toàn, trên mặt mang ý cười, dù là ai cũng không chê được.

Ân Bích Việt nghĩ, cái chức bộ ngoại giao của Hề Hoa phong thật sự quá thích hợp Đoàn Sùng Hiên.

Lạc Minh Xuyên nhìn thiếu niên trước mắt, "Huynh đến là muốn đi Chiết Hoa hội cùng Ân sư đệ."

Y cũng không phải là người không thạo ngôn từ. Y từng được khen ngợi ở luận đạo hội tứ phương vì tài ăn nói, cũng từng ở trong khốn cảnh tại bí cảnh, dùng ngôn ngữ ngưng tụ lòng người.

Nhưng hiện tại, chỉ nói một câu mà y tốn hết sức lực.

Liễu Khi Sương lạnh lùng nói, "Không thể."

Sắc mặt Lạc Minh Xuyên tái nhợt trong nháy mắt.

Nhưng y chẳng thể nói được lời nào.

Vì vậy y dùng linh lực cắt tay. Máu đỏ tươi nhỏ từng giọt từng giọt, y nói rõ từng câu chữ, "Ta, Lạc Minh Xuyên ở đây tuyên thề, bảo đảm sẽ giúp sư đệ lấy được Thiên diệp liên ở Minh hồ, bằng không tu vi mãi mãi không tiến!"

Lời thề máu.

Lời thề này rất ít người dùng. Bởi vì nếu thề bằng máu, ảnh hưởng rất lớn đến người tu hành. Càng đừng nói tới hậu quả sau khi thề.

Đây là lời thề phải trả giá lớn, nói là phải làm.

Liễu Khi Sương kinh hãi đến biến sắc.

Đoàn Sùng Hiên xếp lại quạt, nheo mắt lại, "Lạc sư huynh, không thể nói lung tung được."

Ngay cả Quân Dục luôn mang biểu tình lạnh lẽo cứng rắn, cũng có một tia buông lỏng.

Đôi môi mỏng của người thanh niên không còn chút máu.

Nhưng y nhìn chằm chằm vào người trước mắt, đáy mắt tựa như đã tuyệt vọng lộ ra chút hy vọng, nhẹ giọng nói, “Sư đệ, đệ có thể tin huynh không?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Ân Bích Việt.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy, Ân Bích Việt khẽ gật đầu.

13. Chương 13: Ràng Buộc

Tháng ba, gió xuân rốt cục đã ấm áp.

Lạc Minh Xuyên lộ ra thần sắc kinh hỉ không thể tin nổi, cuối cùng hóa thành một nụ cười.

Từ lần từ biệt Ân Bích Việt ở địa lao, y chưa cười lần nào nữa. Bởi vậy nụ cười này, hơi có chút trúc trắc, còn có chút ngớ ngẩn mà y không biết.

Y đứng ở nơi đó, bởi vì Ân Bích Việt ngoài ý liệu đồng ý mà tay chân luống cuống, “Sư đệ, cám ơn đệ, huynh, huynh nhất định sẽ nói được là làm được…”

Liễu Khi Sương không yên tâm hỏi, “Tứ sư đệ, đệ suy nghĩ rõ chưa?”

Ân Bích Việt gật đầu, “Sư tỷ yên tâm, đệ có chừng mực.”

Quân Dục không nói gì, chỉ là nhíu nhíu mày.

Đoàn Sùng Hiên không biết nghĩ tới điều gì, vẫn mang ý cười như cũ nhìn Lạc Minh Xuyên.

Trong lòng Ân Bích Việt chẳng hề bình tĩnh như hắn biểu hiện.

“Thời đại này, mười tên vai chính tám tên hắc hóa bận báo thù, một tên thì ẻo lả bị người ta vứt. Nhân vật chính chân thành, chính nghĩa thế này so với ếch ba chân còn-khó-tìm-hơn.”

Hắn chẳng hiểu sao nhớ tới lời người kỹ thuật viên kia đã nói.

Nếu như nhân vật chính cứ mãi mang cái mạch não kỳ diệu kiểu này hoài, như vậy…

Tui muốn đổi sang nhân vật chính hắc hóa!!

Tốt xấu gì người ta cũng sẽ diễn theo kịch bản!!!

Cho đổi lại không?! Cho không!!

Hắn không thể hiểu được mạch não của Lạc Minh Xuyên, mà nhân vật chính mời hắn, làm sao có thể không đi?

Huống hồ bên cạnh hắn còn có 'Đồng môn chỗ dựa của nhân vật phản diện', thật là đau đầu! Làm sao mới có thể thoát cảnh 'Đối đầu nhân vật chính' đây.

Nhưng khi hắn nhìn thấy biểu tình vui sướng của Lạc Minh Xuyên. Hắn đột nhiên cảm thấy thông suốt.

Thật là thâm!

Hóa ra kịch bản lần này là 'Nhân vật chính đối xử chân thành, nhân vật phản diện lòng lang dạ sói, nửa đường trước là bạn tốt cùng chí hướng, nửa đường sau phản bội đâm cho một dao.'

Loại bước ngoặt thần kỳ kiểu này, mấy người nhiều chuyện rất thích!

Nghĩ tới đây, hắn vô cùng an tâm, quả nhiên kịch bản vẫn còn ở trong tay!

Vì vậy sắc mặt của hắn cũng khá hơn mấy phần, lúc nhìn Lạc Minh Xuyên trong mắt thậm chí có ý cười, "Lạc sư huynh còn có việc?"

Lạc Minh Xuyên dường như thấy được băng tuyết trên núi chợt tan, hóa thành dòng suối chảy róc rách trong lòng hắn.

"Không, không có… Sư đệ, nghỉ ngơi cho tốt. Huynh đây liền cáo từ."

Nói là cáo từ, không biết tại sao lại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mãi đến tận khi Đoàn Sùng Hiên ho khan một tiếng. Mới lưu luyến không rời xoay người đi.

Mọi người lại bàn đường đi, đợi đến khi Ân Bích Việt cũng cáo từ ——

Liễu Khi Sương mới ẩn ý sâu xa nói,

"Đệ coi chừng Ân sư đệ cho tốt, chớ để đệ ấy bị người lừa… Tuy giờ ai cũng nhìn ra, Lạc Minh Xuyên có tình thâm với sư đệ, nhưng hắn dù sao cũng từng có ý đồ cưỡng bách, không thể cứ đem sư đệ giao cho hắn như vậy."

Đoàn Sùng Hiên sắc mặt nghiêm nghị, ngả ngớn lúc trước biến mất, trịnh trọng nói, "Sư tỷ yên tâm, đây là đương nhiên."

Ân Bích Việt bảo nàng yên tâm, nàng đương nhiên không yên tâm.

Nhưng khi Đoàn Sùng Hiên nói như vậy, nàng biết Lạc Minh Xuyên tuyệt đối không làm được gì cả.

Quân Dục không nói gì, nhưng cũng có ý nghĩ như vậy.

Vậy là chuyện này cứ quyết định như thế.

Sau chuyến đi tới học phủ, Ân Bích Việt đã tìm được phương pháp luyện kiếm. Ngày sau cũng chăm chỉ luyện kiếm, không hề nghỉ ngơi.

Hắn cảm thấy hắn sắp đến cảnh 'Phá Chướng'.

Chỉ hận thời gian không thể chạy chậm một chút, để hắn có thể thành thạo kiếm pháp một chút, cảnh giới càng thêm vững chắc.

Mà trong nháy mắt một tháng đã qua, đã đến ngày xuất phát.

Một ngày trước khi lên đường, hắn quyết định đi gặp đại sư huynh, nhị sư tỷ, coi như là cáo biệt.

Quân Dục không ở trong 'Đệ nhất viện'.

Ân Bích Việt bị kiếm khí dẫn dắt, đi tới dốc núi sao viện.

Quân Dục đang luyện kiếm.

Trên tay chỉ là một cành cây khô.

Ân Bích Việt đứng cách mười trượng, đã biết người nọ đang say mê luyện kiếm, rơi vào cảnh đẹp, liền dừng tại chỗ không tiến lên, tránh khỏi quấy rối.

Sau cái chớp mắt, như có ngọn núi trước mặt hắn, thế núi bức người, bức người đến không thể thở nổi.

Hắn điều động chân nguyên chống đỡ kiếm khí, đồng thời tập trung chân nguyên vào mắt, nhìn kỹ lại.

Kiếm quyết mà Quân Dục đang luyện là kiếm quyết 'Tiểu Trọng Sơn' do Kiếm Thánh tự nghĩ ra.

Đứng ở dốc núi, thấy rừng cây rậm rạp, tạo thành thế núi.

Cũng giống như Ân Bích Việt luyện kiếm ở cạnh hàn đàm, mượn nước tôi luyện kiếm thế của thanh kiếm 'Ỷ Hồ' trong tay hắn.

Tâm tình, công pháp, kiếm chiêu, kiếm thế hòa hợp với trời đất, biến hóa tùy ý.

Gió nổi lên thổi bay sương mù, ánh sáng nơi xa viền lên màu vàng cho núi.

Hàng vạn ngàn ánh sáng ngưng tụ trên nhánh cây khô, hội tụ thành một dòng sông. Dòng sông mở núi phá đá, quyết chí tiến lên, khí thế cuộn trào gột rửa những ngọn núi phía xa, cuối cùng lặng yên không tiếng động chảy vào biển rộng.

Quân Dục đã thu hồi thế kiếm, đứng ở bên cạnh vách núi, xa xa gật đầu với hắn.

Áo đen tóc đen, gió thổi tay áo.

Hóa ra không có ánh sáng nào cả, không có dòng sông nào cả, không có ngọn núi xa xa nào cả, cũng chẳng có biển rộng nào cả.

Chỉ có rừng núi rậm rạp, vững chắc và yên lặng.

Tất cả chỉ là do kiếm ý.

Ân Bích Việt phục hồi tinh thần lại. Đi lên phía trước, thi lễ một cái, "Quấy rầy sư huynh."

Không ngờ Quân Dục trực tiếp hỏi: "Thế nào?"

Ân Bích Việt ngẩn ra, mới phản ứng được đối phương đang hỏi về bộ kiếm pháp lúc nãy.

Hắn suy nghĩ một chút, "Sư huynh lấy thế núi luyện kiếm quyết 'Tiểu Trọng sơn', thế núi đầy mà không tràn, thu phóng tự nhiên. Có lẽ đan trong kiếm ý đã có tâm của sư huynh."

Lời này không hề nịnh nọt, bởi vì kiếm của Quân Dục rất tốt.

Cho dù cầm là cành cây khô, chưa điều động chân nguyên. Kiếm khí cũng đủ để cho hắn cảm thấy như có nguy hiểm sau lưng.

Đây là chênh lệch cảnh giới. Càng là chêch lệch kiếm đạo.

Quân Dục lại nói, "Huynh mỗi ngày vung kiếm 63,000 lần, cũng đã ba năm nhưng không chỗ nào tiến bộ."

Ân Bích Việt giờ mới hiểu được, đối phương là đang bàn về tu vi với hắn.

Trong Hề Hoa phong cũng chỉ có hai người họ luyện kiếm.

Tuy nói cảnh giới chênh lệch hơi lớn, Quân Dục cũng muốn nghe ý kiến của hắn.

Kiếm pháp của người nửa bước Đại Thừa, đương nhiên người ở Ngưng Thần cảnh nhìn không ra.

Mà Ân Bích Việt dù sao cũng từng trải. Huống hồ hắn đã gần như cảm giác được ràng buộc của Quân Dục ở nơi nào. Thậm chí là từ lần Đoàn Sùng Hiên nói, 'Lúc đại sư huynh chiến đấu với kẻ Đại Thừa cảnh cũng không sử dụng Xuân Sơn Tiếu', trong lòng hắn vẫn có nghi vấn…

Lúc này hắn trực tiếp hỏi, "Đại sư huynh luyện kiếm, tại sao không cầm 'Xuân Sơn Tiếu'?"

Quân Dục không chút nghĩ ngợi nói, "Huynh chưa đến Đại Thừa, không xứng kiếm này."

Ân Bích Việt nghĩ, hắn đã biết vấn đề ở chỗ nào rồi.

Mấy vị đồng môn này che chở cho hắn rất nhiều, hắn vẫn không có cơ hội báo đáp bọn họ.

Bởi vậy dù bây giờ biết lời nói của hắn có vẻ múa rìu qua mắt thợ, nhưng vẫn quyết định nói ra.

Hắn nhìn vào mắt Quân Dục, nói rất là nghiêm túc,

"Cảnh giới của đệ không cao, mà kiếm chính là kiếm, cành cây há có thể thay kiếm, búa rìu câu xiên không thể làm kiếm. Bởi vậy, trong tay có kiếm, mới xem như là luyện kiếm."

Quân Dục hơi nhíu mày.

"Nếu như không được người sử dụng, vậy còn gì là kiếm? Bị để trong phòng, treo trên tường, chẳng lẽ là để trang trí?"

Quân Dục trầm mặc không nói.

Ân Bích Việt nói tiếp, "Dưới cái nhìn của đệ, 'Xuân Sơn Tiếu' tất nhiên rất tốt, mà nếu như chỉ ở trong hộp gỗ, như vậy chẳng còn là thần binh nữa, mà là gông xiềng!"

"Nó đang trói buộc huynh!"

Lời nói như kiếm, nhắm thẳng vào lòng người! Phá tan sương mù mờ mịt của người trong cuộc!

Quân Dục mở to mắt, kiếm khí sắc bén phun ra!

Một thân chân nguyên của Ân Bích Việt trong nháy mắt thôi phát đến mức tận cùng, vẫn cảm giác được một trận khí huyết sôi trào.

Chỉ là một hơi thở, khí tức bạo động của người nọ chợt trở nên trầm lặng, như chìm vào biển.

"Đại sư huynh, huynh có nghĩ tới, sư phụ nếu đã cho huynh thanh kiếm này, vậy nói rõ trong thiên hạ, trừ huynh ra, không ai có thể xứng với kiếm này!"

Quân Dục nhẹ phẩy ống tay áo, giống như phất đi một hạt bụi trần nhỏ bé.

Trói buộc nhiều năm như vậy, dưới cái phẩy tay này biến mất hoàn toàn.

Người nọ trịnh trọng nói, "Đa tạ sư đệ."

Ân Bích Việt cúi đầu, "Đảm đương không nổi tiếng tạ ơn này."

Mà Quân Dục vẫn thi lễ với hắn một cái. Ân Bích Việt vội vàng nghiêng người, tránh né cái thi lễ này.

Quân Dục ngơ ngác tại chỗ, nhìn núi xa.

Ân Bích Việt nói cáo từ, một mình quay người xuống núi.

Hắn biết ràng buộc trong lòng Quân Dục đã mất, lúc này cần thời gian để suy nghĩ.

Hắn có thể nhìn ra những thứ đó, cũng không phải là hắn thông minh hơn Quân Dục, chỉ là do người trong cuộc mơ hồ mà thôi.

Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng Quân Dục rất mạnh. Đều không nghĩ ra rằng Quân Dục có trói buộc.

Ngay cả Đoàn Sùng Hiên khi nói đến việc Quân Dục chiến đấu không cần Xuân Sơn Tiếu, ngữ khí cũng tràn đầy tán thưởng.

Quân Dục đúng là rất mạnh. Mà trên vai người nọ có quá nhiều gánh nặng.

Thủ đồ của Kiếm Thánh, trách nhiệm của đại sư huynh, Hề Hoa phong và Thương Nhai sơn thậm chí là bố cục của thiên hạ.

Đâu chỉ là một 'Xuân Sơn Tiếu'?

Thiên hạ chẳng hề gió êm sóng lặng như bề ngoài.

Bởi vì Kiếm Thánh không có tin tức đã lâu, thậm chí có kẻ bụng dạ khó lường đồn đãi: Kiếm Thánh đã không còn trên thế giới này.

Mà Thương Nhai sơn không có Á Thánh.

Chuyện này nghĩa là, nếu có một ngày Kiếm Thánh thật sự biến mất. Người có sức chiến đấu mạnh nhất ở Thương Nhai là Quân Dục, có thể sẽ phải đối đầu không chỉ là một vị Á Thánh.

Ân Bích Việt nghĩ tới đây, tâm tình có chút nặng nề.

Bởi vì nếu như hắn có thể nghĩ ra, người trong tối cũng có thể nghĩ ra.

Thậm chí đã có người đoán trước những biến ảo khôn lường của thế cuộc. Ví dụ như vị Chưởng viện tiên sinh kia.

14. Chương 14: Sửa Soạn

Tâm tình của Ân Bích Việt nặng nề, cuối cùng khi nhìn thấy nhị sư tỷ Liễu Khi Sương thì biến mất.

“Sư đệ, mang theo bảo y long lân hộ thể này đi!”

“Còn có cả chủy thủ Nam Hải Trầm Sơn này nữa!”

“Mang cả quạt ngọc Tử trúc cốt thanh, áo choàng Cửu Long thần hỏa, đỉnh Tứ phương sơn hà, tất cả phải đem theo…”

Liễu Khi Sương còn đang suy nghĩ đến những thứ khác.

Ân Bích Việt nhìn cả đống pháp khí xếp thành núi nhỏ, khóe miệng hơi co rút.

… Hắn từ lúc tiến vào đến bây giờ còn chưa nói được một câu.

Hắn biết Liễu Khi Sương luyện quyền pháp, lúc thường tu hành không xem trọng ngoại vật. Nghĩ rằng những thứ này, phần lớn là chiến lợi phẩm từ ‘Trận chiến trên Tây Linh sơn’.

Như vậy, hắn càng không thể nhận.

Cho nên hắn ho nhẹ một tiếng, “Sư tỷ, đệ biết ý tốt của tỷ, nhưng đệ là kiếm tu, mang theo nhiều pháp khí như vậy xuất môn du lịch, chẳng phải là bỏ gốc lấy ngọn?” (bỏ gốc lấy ngọn: bỏ cái chính, lấy cái phụ)

Liễu Khi Sương suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có lý. Những thứ đồ này, bình thường nàng cũng không cần.

Nhưng lại không yên lòng, “Sư đệ, mang một cái để phòng thân cũng tốt mà!”

Vì vậy hai người thỏa hiệp. Ân Bích Việt cuối cùng vẫn mang theo một cây chủy thủ.

Liễu Khi Sương tỉnh táo lại, tự cảm thấy nàng hồ đồ rồi.

Xuất môn du lịch đầy rẫy nguy cơ biến số không thể đoán được, nào có sự chuẩn bị nào tuyệt đối chu toàn? Nào có hậu chiêu nào chắc chắn? Nàng nếu thật sự suy nghĩ quá nhiều, trông trước trông sau, trái lại hại sư đệ.

Con đường phía trước mênh mông không thể đoán được, tóm lại sư đệ phải tự mình đi.

Liễu Khi Sương nghĩ rõ ràng, sau đó trở lại bình thường. Nói một ít lời động viên, sau đó mới thả Ân Bích Việt đi về.

****

Thanh niên ngồi ở trước bàn đọc sách.

Tư thế ngồi rất thẳng, không nghiêng cũng không tựa.

Ánh mắt trầm tĩnh, như vực sâu giữa biển. Thứ người nọ xem không phải ngọc giản, mà là một quyển sách cũ, góc sách đã hơi ố vàng, cũng không phải điển tịch quý giá. Cho dù như vậy, người nọ vẫn vô cùng tập trung.

Giới hạn bản thân và ý thức trách nhiệm đã cắm rễ trong tính cách của Lạc Minh Xuyên, sâu tận xương tủy.

Cho dù là lúc ở một mình, hành động cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, đoan chính.

Ngay cả sư phụ y – Chính Dương Tử, có lúc cũng cảm thấy y quá hà khắc với bản thân.

Nhưng loại đoan chính này của y, cũng sẽ không khiến cho người khác cảm thấy ngột ngạt.

Ngược lại, mỗi người từng tiếp xúc với y, đều có thể cảm thấy như gió xuân ấm áp khoan khoái.

Ý cười của y không nồng không nhạt, mang theo sự thân thiết vừa mức. Không cần biết đang nói chuyện với ai, nói cái gì, y sẽ luôn đứng ở khoảng cách giữ lễ. Sẽ không quá gần, cũng sẽ không quá xa.

Gian phòng này cũng như con người của y, không phô trương cũng không đơn sơ. Tất cả trang hoàng bố trí đều đúng quy đúng củ.

Để một chút băng hương vào lò huân bằng ngọc xanh khắc hoa sen. Đối với tu giả mà nói, có tác dụng làm tỉnh táo tinh thần.

Mùi hương ngọt ngào mát lạnh quanh quẩn ở trong phòng. Khói nhàn nhạt che đi biểu tình của thanh niên.

Y ngồi ở trước bàn, như cây Tùng cứng cáp mọc trên núi.

Chỉ có Lạc Minh Xuyên tự mình biết.

Hương này là do bạn cũ từ Thanh Lộc kiếm tông lúc đến Thương Nhai bàn luận đưa cho y, trước đây y chưa bao giờ dùng qua. Bởi vì không cần.

Nhưng mà lòng người không yên tĩnh, chỉ vì một lò hương sao có thể an tĩnh được?

Bởi vậy có khi có người đến trước cấm chế ở cửa viện, y đơn giản để sách xuống, đẩy cửa đi ra ngoài.

Người tới là Hà Yên Vân. So với sự hoạt bát vui vẻ bình thường, bây giờ giữa chân mày tựa hồ nhiều thêm vài vẻ ưu lo.

Lạc Minh Xuyên nghênh đón người tiến vào trong viện, nhưng vẫn không vào nhà.

Tuy nói người tu hành không xem trọng chuyện nam nữ trong một phòng, nhưng y bình thường vẫn giữ lễ.

Hà Yên Vân ngồi trên băng đá dưới tàng cây, mới vừa ngồi xuống liền trực tiếp hỏi, "Sư huynh, huynh thật sự không đi cùng chúng muội sao?"

Lạc Minh Xuyên thản nhiên nói, "Huynh đi cùng với Ân sư đệ, Đoàn sư đệ Hề Hoa phong. Các đệ ấy đi đường khác, nên có chút xa, cần xuất phát sớm một tháng." Y liền dặn dò, "Lần Chiết Hoa hội này là do Trình sư thúc của Hề Bình phong dẫn dắt, các muội đều phải nghe lời sư thúc."

'Chiết Hoa hội' tự nguyện báo danh, cũng không có tiêu chuẩn hạn chế. Bởi vì đệ tử Ngưng Thần, Phá Chướng cảnh không nhiều, cũng bởi vì ở Thương Nhai, không phải người nào đều nóng lòng dương danh. Cũng có những đệ tử cảnh giới không vững chắc, tự nhận vô duyên đoạt giải nhất hái sen, liền đơn giản tiếp tục bế quan tu hành.

Lần này Thương Nhai sơn có ba mươi người đi.

Nhưng so với rất nhiều môn phái thanh danh không nổi, mỗi lần cũng không lấy ra nổi hai mươi đồ đệ Phá Chướng cảnh, đây thật sự là quá đáng sợ rồi.

Hà Yên Vân chẳng hề kinh ngạc vì câu trả lời của Lạc Minh Xuyên. Nàng trước khi tới liền nghe nói Lạc Minh Xuyên đã quyết định.

Nhưng nàng xoắn ống tay áo, dừng một chút, cuối cùng lấy dũng khí hỏi, "Sư huynh, huynh thật sự làm chuyện có lỗi với Ân sư huynh sao?"

Trong lòng nàng, chưa từng cảm thấy Lạc sư huynh sẽ mắc sai lầm. Nếu có sai, đương nhiên cũng là người khác sai.

Đây là một loại tin tưởng mù quáng, gần như tín ngưỡng.

Nàng biết Lạc sư huynh không nói dối, cho nên cũng cảm thấy buồn thay cho Ân sư huynh.

Mà lúc này vẫn hỏi một lần nữa, mang theo ước ao.

Lạc Minh Xuyên trầm mặc.

Gió xuân thổi qua vạt áo của y, nhưng lại mang theo ý lạnh của mùa thu.

Sau một hồi lâu, y nói, "Là huynh phụ đệ ấy."

Hà Yên Vân cắn môi nói không ra lời. Vành mắt lại hơi ửng đỏ.

Nàng hốt hoảng đứng lên, cũng chẳng thi lễ, liền chạy ra khỏi sân.

Nàng một đường chạy đến bên hồ nước trong vắt ở Hề Càn phong, cảm thấy khổ sở đến thở không nổi.

Nàng nhìn thấy bộ dáng chật vật muốn khóc lại không thể khóc của mình trong hồ rồi từ từ bình tĩnh lại.

Bởi vì nàng nhớ, khi nàng còn là một bé gái, sư phụ cũng ở đây nhìn hồ nước, nói một đạo lý.

"Tiểu nhân không sai, quân tử sẽ sai."

—— Kẻ tiểu nhân vĩnh viễn sẽ không cho là mình có lỗi, mà quân tử sẽ luôn tự biết mình sai và sẽ sửa.

Nàng nhớ lúc đó nàng còn tranh cãi với sư phụ, "Không chừng là do mọi người quá nghiêm khắc với quân tử, cho nên dù chỉ một sai lầm nhỏ cũng không bỏ qua, biến thành sai lầm lớn. Mà kẻ tiểu nhân bởi vì lúc thường chính là tiểu nhân, lúc phạm lỗi thì cũng không ai trách. Đây thực sự là không công bằng, làm quân tử thật thảm! May mà con là nữ tử!"

Sư phụ dựng cả râu mép trừng nàng, "Nha đầu không thể dạy! Sư huynh con mạnh hơn con nhiều!"

Sư huynh đương nhiên mạnh hơn nàng. Trong lòng nàng, sư huynh mạnh hơn bất cứ người nào.

Nàng lấy nước trong hồ rửa mặt, nở nụ cười với hồ nước.

Bởi vì đột nhiên nàng cảm thấy, sư huynh thừa nhận sai lầm, so với một sư huynh không phạm lỗi lầm, còn đáng giá hơn!

Gió đêm làm cho lòng người yên tĩnh.

Nàng ngồi ở bên hồ, suy nghĩ cẩn thận về từng hành động của hai người trên điện Thanh Hòa kia, ngôn ngữ thần sắc, cùng nét tiều tụy của sư huynh trong một tháng này.

Cuối cùng làm ra một quyết định.

Thiếu nữ đứng ở bên hồ, hào hùng nắm chặt nắm tay,

"Sư huynh, lần này rốt cục đến phiên muội giúp huynh! Huynh yên tâm đi!"

******** tui là đường phân cách ngu xuẩn nà ********

Ngày mùng 5 tháng 4, ngày hoàng đạo.

Thích hợp xuất hành, thích hợp mai táng, thích hợp gả cưới, thích hợp xây nhà. Vạn sự đều tốt.

Đoàn Sùng Hiên tra hoàng lịch mới ra cửa.

Liễu Khi Sương cùng Quân Dục tiễn hai người đến bên ngoài Hề Hoa phong. Trước khi chia tay, ngược lại cũng không có gì để mà dặn dò.

Ân Bích Việt chú ý tới khí thế của Quân Dục không thể thu thả tự nhiên, đứng hơi gần liền có thể cảm nhận được áp lực, như là đối mặt một ngọn núi cao.

Đây là chuyện tốt, nói không chừng chờ hắn trở về. Đại sư huynh đã đột phá Đại Thừa cảnh.

Hắn cùng với Đoàn Sùng Hiên sau khi thi lễ, quay người xuống núi.

Sau đó bọn họ đã nhìn thấy Lạc Minh Xuyên đang đứng giữa đường.

Mấy ngày không gặp, khí sắc dường như tốt hơn rất nhiều.

Y khẽ gật đầu hỏi thăm, "Ân sư đệ, Đoàn sư đệ."

Đoàn Sùng Hiên cười nói, "Lạc sư huynh, lần này đường xa, kính thỉnh chiếu cố nhiều hơn."

Ân Bích Việt yên lòng, xem ra Lải Nhải cũng không mang nhiều địch ý với Lạc Minh Xuyên, cũng gật đầu nói, "Lạc sư huynh."

Vì vậy mấy người cùng xuống núi.

Tản sáng, phía Tây còn mang theo ánh trăng nhạt.

Từ ngọn núi chính truyền đến tiếng chuông sáng vang vọng, nhiều tiếng không dứt, chấn động tới mức khiến mấy con chim lao ra khỏi rừng.

Mặc dù vẫn còn ở trong núi, địa thế vẫn bằng phẳng, bọn họ lại đi đường chính nên lại càng rộng rãi đủ để cho cả hai chiếc xe ngựa đi song song.

Lúc gần đến Chấp pháp đường, đã có thể nghe thấy tiếng người mơ hồ.

Rất nhiều đệ tử đã thức, tập hợp tại một chỗ đang nói chút gì đó. Thấy ba người bọn họ song song đi tới, những tầm mắt đánh giá như có như không chiếu đến.

Sáng sớm yên tĩnh an lành, cũng như hàng vạn buổi sáng ở Thương Nhai sơn, chẳng có gì khác.

Mà Ân Bích Việt rất nhanh phát hiện không đúng.

Bởi vì trên tay những đệ tử này, đều cầm kiếm.

Thường ngày lúc rảnh rỗi, kiếm của những người tu hành đều treo bên hông, trọng kiếm thì đeo ở sau lưng, người nào dùng không gian thì đem kiếm thu vào, rất ít khi cầm trên tay.

Trừ khi, lập tức phải dùng

15. Chương 15: Đưa Tiễn

Càng ngày càng nhiều dòng người từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Trong tay mỗi người đều có kiếm.

Ân Bích Việt không lộ ra vẻ gì đánh giá hai người bên cạnh, cảm giác hai người kia làm như không phát hiện, vẫn bình tĩnh bước đi như trước. Đoàn Sùng Hiên thậm chí có chút hưng phấn.

Chờ bọn họ cách Chấp pháp đường một trượng, trước mắt đã tràn ngập đệ tử Thương Nhai.

Trong lòng Ân Bích Việt cảm thấy nặng nề.

Khi bọn họ đến gần, những đệ tử này tự động dạt ra hai bên đường, chừa một con đường cho họ đi.

Ánh mắt mỗi người nhìn bọn họ đều nóng rực, lại không có người nào nói chuyện, bầu không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của mọi người.

Ân Bích Việt đã điều chỉnh tư thế sẵn sàng để xuất kiếm, thậm chí ở trong lòng đã tính toán đường lui.

Nhưng hắn nắm chắc năm phần, bởi vì nhân số thực sự quá nhiều. Hắn thậm chí không biết trong những người này, có cao thủ thu liễm khí tức hay không.

Lúc này, trong đám người giơ lên một thanh kiếm, quát to một tiếng,

"Ân sư thúc! Chiết Hoa hội tất thắng!! —— "

Ân Bích Việt bỗng nhiên cả kinh, nhìn về phía phát ra tiếng la, đây, đây không phải là đệ tử áp giải hắn ngày đó sao?

…là tên bị vầng sáng lôi kéo giá trị thù hận.

Không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, bởi vì rất nhanh liền vang lên những tiếng la hét, dâng trào như thủy triều!

"Lạc sư thúc! Trọng Minh sơn đoạt giải nhất!! —— "

"Ân sư huynh trăm trận trăm thắng! —— "

"Lạc sư huynh đánh đâu thắng đó không gì cản nổi! —— "

"Ân sư huynh kiếm đạo số một! —— "

Các đệ tử tập hợp hai bên đường, bối phận không giống nhau cho nên xưng hô cũng không giống nhau, nhưng bọn họ đều giơ lên kiếm trong tay. Từ xa nhìn lại, như một biển kiếm lưu động.

Đoàn Sùng Hiên thở dài nói, "Đệ đây là lần đầu tiên được hưởng thụ đãi ngộ 'Vung kiếm đưa tiễn' này."

Ân Bích Việt luôn cảm thấy có chuyện gì đó mà hắn không biết.

Dự cảm của hắn đúng rồi.

"Ân sư thúc là người tốt. Nếu mọi người tiếp xúc với sư thúc, sẽ không bị lời đồn che mắt!"

Nếu như nói lời này chỉ có mình Trình Tây nói, dĩ nhiên sẽ không tạo nổi sóng gió gì.

Nhưng nà ngày đó, đệ tử áp giải Ân Bích Việt có tận bốn.

Trong lời đồn, tam nhân thành hổ, bốn người thì khỏi nói luôn. (Tam nhân thành hổ: Ba người nói có cọp, thiên hạ cũng tin có cọp thật. Một việc, dù cho sai lầm, nếu nhiều người cùng tin là như vậy thì cũng dễ khiến người ta đem bụng tin mà cho là phải.)

Bọn họ nhất trí cho rằng, giữa Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt, tuyệt đối không bình thường, nhưng chắc chắn không phải đối địch. Trái lại người chột dạ là Lạc Minh Xuyên.

Đệ tử Thương Nhai sơn có tu vi cao cấp nhất, năng lực nhiều chuyện cũng là cao cấp nhất.

Tương tự mấy cái lời đồn "Con gái của Lưu sư bá cùng con trai của Trương sư thúc, hai bên tình nguyện, đã ở cùng một chỗ." truyền tới cuối cùng biến thành, "Lưu sư bá và Trương sư thúc ở cùng một chỗ, cuối tháng thành hôn, người chủ hôn là Chưởng môn", nhưng mấy cái này cũng thuộc dạng vừa thôi.

Những đệ tử rơi vào hiểm cảnh trong bí cảnh tập hợp lại cùng một chỗ, cố nhớ lại mấy chi tiết nhỏ, phát hiện lúc đó cho dù có dính trận pháp nhưng cũng không bị thương, bởi vì tất cả công kích, đều tập trung ở trên người Lạc Minh Xuyên.

Nhưng mà Lạc Minh Xuyên lại lựa chọn chịu phạt thay Ân Bích Việt. Sự thật ấy lại quá kỳ quái.

Kết hợp với phản ứng của Lạc Minh Xuyên trên điện Thanh Hòa, cùng điều bốn người Trình Tây tự mắt thấy. Mọi người suy diễn ra không dưới mười cái phiên bản 'Thủ đồ Thương Nhai và thiên tài Hề Hoa phong chắc chắn có chuyện gì đó', thế nhưng yêu hận gút mắc hoặc yêu quá sinh hận chỉ là suy nghĩ của số đông thôi.

Cuối cùng Hà Yên Vân xuất hiện, đem đề tài tổ lái sang hướng 'Mình nói chuyện gì khi mình nói chuyện tình'. (Mình nói chuyện gì khi mình nói chuyện tình – sách của tác giả Raymond Carver: Một tuyển tập truyện ngắn đầy ám ảnh xoay quanh những người đàn ông và đàn bà vùng Trung Tây nước Mỹ. Mỗi câu chuyện không quá vài trang giấy, tình tiết và ngôn ngữ đều ở mức tối giản nhưng dồn nén trong đó là sức mạnh đích thực của những cảm xúc phức tạp dồn nén, những số phận con người, nỗi cô đơn kết tinh, tình yêu và niềm đam mê mãnh liệt mà ngôn từ đành khuất phục. – Trích Nhã Nam.)

Rất nhiều người đến phòng của nàng, bên trong đến cùng xảy ra chuyện gì. Nàng lại không nói.

Cuối cùng có cảnh ngày hôm nay.

'Vung kiếm tiễn biệt, cảnh tượng hùng tráng' là tập tục của Thương Nhai.

Các đệ tử tự tổ chức, từ Chấp pháp đường kéo dài đến sơn môn. Rất nhiều năm trước, các nhóm võ tu vung kiếm, nhóm linh tu cầm pháp khí muôn hình muôn vẻ, hình ảnh thật sự quá đẹp. Vì vậy từng bước biến thành vung kiếm, không vẫy tay tạm biệt.

Trong hàng đệ từ, không ít người phải mượn kiếm của người khác.

Nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến nhiệt tình của bọn họ, tiếng gầm chấn động toàn bộ Thương Nhai.

Chờ ba người Ân Bích Việt đi qua mấy chục mét, dòng người cũng đi cùng bọn họ, tiếng kêu gào vốn hỗn độn, trở nên chỉnh tề như một. Hai phe tựa hồ có chung ý tưởng, một nhóm người đồng thời gọi câu, "Lạc sư huynh Trọng Minh sơn đoạt giải nhất!" Một nhóm khác liền gọi, "Ân sư huynh Chiết Hoa hội tất thắng!"

Bỗng nhiên trong rừng một cơn gió nổi lên, trong gió mang theo mùi thơm.

Ân Bích Việt giương mắt, liền thấy hơn mười vị nữ tử áo trắng bay bay phi tới. hai vị nữ tử đi đầu khẽ kiễng chân, một nam một bắc bay đến ngọn cây, vung tay lên phất ra biểu ngữ, phía trên là chữ viết to lớn phiêu dật, viết theo kiểu hành thư: Phía Nam là 'Minh châu hoa hoè', phía Bắc là 'Bạch bích vô hà'.

Đoàn Sùng Hiên thấy thế lấy quạt lắc lắc, cười càng phong lưu phóng khoáng, "Vẫn là sự cổ vũ sư tỷ muội của chúng ta sáng tạo nhất."

Ân Bích Việt khóe miệng hơi rút.

Thiếu niên, chú quá tự tin rồi, ít nhất biểu ngữ trên tay em gái Hà Yên Vân là tới cổ vũ Lạc sư huynh của chú đó.

Đoàn Sùng Hiên thở dài nói, "Đây chính là khen dung mạo của đệ như minh châu hoa hoè, nhân phẩm tựa bạch bích vô hà!"

Ân Bích Việt phát hiện mình càng không có gì để nói.

Nếu như dùng từ ngữ của giới giải trí để miêu tả thì tình huống trước mắt rất rõ ràng.

Một con đường chứa hai bên người.

Phía Nam là fan của Lạc Minh Xuyên, phía Bắc là fan Ân Bích Việt. Mấy cây kiếm tương đương với lightstick.

Fan Lạc Minh Xuyên thắng ở số lượng.

Cả một biển người mênh mông, tần suất vung kiếm cũng chỉnh tề vô cùng.

Fan Ân Bích Việt thắng ở chất lượng.

Ngoại trừ bốn đệ tử áp giải hắn dẫn đầu kia, còn có fan cuồng 'Kiếm Thánh' cùng Quân Dục nữa. Đây là lần đầu tiên Hề Hoa phong tham gia Chiết Hoa hội, đương nhiên cũng đại diện cho danh uy của Kiếm Thánh.

Nhân số mặc dù không bằng bên kia, nhưng tu vi cũng không yếu, tiếng hô vang vọng, chân nguyên đầy đặn.

Hai bên không phân cao thấp.

Đáng tiếc Ân Bích Việt chỉ xuyên qua hai lần ở giới giải trí, đương nhiên không hiểu những thứ này.

Bằng không hắn sẽ giơ tay lên hô, mấy anh em vung kiếm đằng xa ơi! Cho tui thấy hai tay của các bạn nào!!

Hà Yên Vân đứng ở ngọn cây, nhìn bọn tỷ muội của nàng hai bên, phân cho mọi người mấy cái khăn tay viết chữ 'Minh châu hoa hoè, bạch bích vô hà', khẽ cười.

Nguyễn Tiểu Liên ở cây bên cạnh nhướng lông mày với nàng.

—— chuyện này cũng được sao?

Hà Yên Vân gật gật đầu.

—— Không thành vấn đề!

Mấy cái khăn tay đó là do Hà Yên Vân cùng tỷ muội của nàng thêu suốt đêm, cần phải dùng vải tốt, từng đường kim mũi chỉ phải khéo léo, khiến người ta không thể từ chối nhận. Huống chi, tại Thương Nhai sơn, rất nhiều nữ tử biết cách thêu khăn đẹp, thật sự rất đáng để khoe khoang!

Khăn rất nhanh liền phát xong, Hà Yên Vân lộ ra nụ cười hài lòng, cảm kích liếc mắt nhìn Nguyễn Tiểu

Liên.

—— Cám ơn các ngươi.

Nguyễn Tiểu Liên trừng nàng một cái.

—— Khách khí cái gì mà khách khí!

Vì vậy Hà Yên Vân cũng không nói thêm nữa, không, nàng từ đầu tới đuôi đều chưa từng 'nói'.

Các nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chỉ cần một ánh mắt, một biểu tình cũng hiểu rõ.

Dùng cách nói của Hà Yên Vân, đây chính là tình bạn định mệnh.

Từ lúc trộm xuống núi ăn gà nướng rồi bị chộp về… đó là định mệnh.

Trong nhóm tỷ muội Thương Nhai sơn bị tóm toàn là Hà Yên Vân đứng ra chịu trách nhiệm, cái biệt danh 'Nữ hiệp chịu oan' vẫn theo nàng đến năm 13 tuổi. Sau đó mọi người dần lớn lên, cũng sửa lại tính tình ham ăn, cần cù tu hành, đã lâu rồi chưa tụ tập với nhau.

Bởi vậy khi Hà Yên Vân đưa ra 'Kế hoạch tiễn đưa', mấy người nọ như uống phải máu gà, đều hăng hái đồng ý.

Những thứ này Ân Bích Việt không biết.

Hắn cầm khăn tay bị nhét vào trong tay, chẳng qua là cảm thấy… Có gì đó hơi sai sai.

Dòng người đứng sơn môn rộng mở, yên tĩnh lại.

Ba người xoay người thi lễ một cái, Lạc Minh Xuyên nói, "Làm phiền đã đưa tiễn."

Đám người lần thứ hai bạo phát thêm một trận hoan hô.

Gió thổi bay tay áo của ba người đi về hướng Nam.

Phía sau là mặt trời mới mọc, rừng núi xanh hùng vĩ, tiếng hoan hô và biển kiếm.

Con đường phía trước cũng chẳng biết có chông gai hay không.

16. Chương 16: Tiễn Chúc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có rất nhiều cách để người tu hành xuất hành, từ Á Thánh trở lên có thể cưỡi gió, một ngày vạn dặm, hoặc là có thể dịch chuyển tức thời.

Mà chỉ cần bước vào ngưỡng cửa tu hành, cũng có thể tự dùng chân nguyên tăng tốc độ lên, hoặc dùng pháp khí, hoặc điều khiển dị thú.

Chẳng qua là sau khi trải qua 'Thời đại mạt pháp', pháp khí xuất hành đã là hi hữu, dị thú càng hiếm thấy hơn. Bởi vì điều kiện sinh tồn của dị thú rất hà khắc, không thể thiếu linh khí từ linh mạch, muốn làm chủ nhân của dị thú còn phải được chúng nó công nhận.

Nghe đâu Hoàng đế Bắc Địa, một trong sáu Á Thánh, nuôi dưỡng bốn con Thanh Dực Loan dùng để kéo Hoàng liễn. Hàng năm phải tiêu hao 80 vạn tinh thạch cùng 60 ngàn cân quả Bích tỳ chu. (Hoàng liễn: xe Vua ngồi)

Người có thể đạt được trình độ như thế này, trong thiên hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Dùng tu vi của ba người Ân Bích Việt bây giờ, nếu thôi phát chân nguyên đến mức lớn nhất, cũng có thể một ngày đi ngàn dặm.

Nhưng theo cách nói của Đoàn Sùng Hiên, chính là "Lâu lâu mới có thể xuống núi một chuyến, thời gian vẫn còn nhiều, cần gì phải gấp gáp lên đường? Đại ý của sư huynh cũng là muốn chúng ta đi dạo nhiều một chút."

Ân Bích Việt không có ý kiến, bởi vì hắn vẫn chưa hiểu thật rõ thế giới này. Dù cho trong ký ức cũng có vô số điển tịch ghi chép, nhưng trăm nghe đâu bằng mắt thấy?

Lạc Minh Xuyên thấy hắn gật đầu, cũng gật đầu.

Ra khỏi địa giới của Thương Nhai sơn, qua Tấn thành, Dương thành, núi Bàn Long, chọn tuyến đường thứ tư ra khỏi Tây Địa, một đường hướng Nam, đi thuyền ra khỏi Tây Địa, vượt qua biển Phù Không. Cuối cùng đến Diệp thành ở Nam Địa, hợp với đội ngũ của Thương Nhai sơn rồi cùng đi Trọng Minh sơn.

Đây là con đường bọn họ chọn. Nói chính xác, là Liễu Khi Sương chọn.

Con đường này cũng không thuận buồm xuôi gió vững vàng, cũng không cần đi qua 'Thập Vạn Đại Sơn' hung hiểm, là con đường mà Liễu Khi Sương sau nhiều lần cân nhắc cuối cùng mới định ra, một con đường có độ khó thích hợp.

Tại Tấn thành ngựa xe như nước, bọn họ vào trà lâu nghe kể chuyện, nghe khách ở sảnh đường bàn về Chiết Hoa hội.

Sau đó đến Dương thành thay đi đạo bào, đặt mua một số quần áo bình thường, dưới sự phụ trợ của trang phục, tựa như ba công tử trẻ tuổi rời nhà ra ngoài học hỏi.

Làm Ân Bích Việt kinh ngạc chính là, dọc theo con đường này Lải Nhải và Lạc Minh Xuyên ở chung rất hòa hợp. Bởi vì hắn không thích nói chuyện, cho nên ngược lại là hai người này nói chuyện nhiều nhất.

Lễ tiết chu toàn, nói cười vui vẻ, hơi có chút mùi vị quân tử chi giao. (tình bạn cũng như tình yêu, suốt đời tha thiết, thâm trầm, lắng đọng vào bên trong, không sôi nổi, bồng bột ra ngoài.)

Không biết còn tưởng rằng Đoàn Sùng Hiên là tri kỉ của Lạc Minh Xuyên mà không phải người có địch ý với y tại Hề Hoa phong.

Ân Bích Việt nghĩ, đây là bị vầng sáng của nhân vật chính thuyết phục đi.

… Mãi đến tận lúc trước khi bọn họ tiến vào núi Bàn Long một ngày, Đoàn Sùng Hiên quyết định thay quần áo khác.

Ân Bích Việt cũng bởi vì màu tóc nên bị vây xem mà không dễ chịu, suy nghĩ một chút, loại khoác thêm cái áo choàng có mũ màu đen.

Hắn bây giờ rất hài lòng với hình tượng của bản thân, từ mũ trùm chỉ lộ ra chiếc cằm gầy gò, cộng thêm mười điểm tối tăm luôn!

Nhưng chờ sau khi Đoàn Sùng Hiên ra khỏi phòng, hắn cảm thấy muốn mù luôn rồi.

Cái bộ trang phục này dù cho là người giàu nhất ở Dương thành cũng không mua được, chắc chắn là tự mang theo.

Cổ áo và viền áo đều thêu kim tuyến, đầu đội mão vàng gắn ngọc, thắt lưng thêu họa tiết rồng bằng chỉ bạc, chỗ gài thắt lưng đính san hô.

Phục trang đẹp đẽ khiến người ta không mở mắt nổi, nhìn xa xa như là…

Cục vàng di động!!!

Nếu như nói trang phục trước kia quý khí ngất trời, thì đây chắc chắn là công tử bột giàu trong một đêm, còn là loại giàu mà ngu nữa.

Ân Bích Việt suy đoán, Đoàn Lải Nhải có thể là bị cái gì kích thích rồi.

Thế nhưng Lải Nhải cười rất vui vẻ, hắn cũng không tiện nói gì.

Lạc Minh Xuyên lúc đi ra, cũng hơi run run, hiển nhiên cũng là bị bộ đồ này dọa rồi.

Lập tức ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu đi, "Đi thôi."

Ân Bích Việt tựa như thấy được năm chữ 'Không đành lòng nhìn thẳng' viết trên mặt y.

Bóng cây rậm rạp, che kín bầu trời. Gió núi mát mẻ mang theo mùi cây cỏ.

Ba người đi trên con đường nhỏ uốn lượn gồ ghề hồi lâu, một đường không lời. Bóng dần dần ngả về Tây.

Ân Bích Việt đang nghĩ, tuy rằng chưa từng nghe có hung thú gì ở núi Bàn Long, Nhưng để Lải Nhải mang một thân trang phục FLAG thế này được sao? (Flag: Là những sự kiện hoặc lời nói mang tính chất đánh dấu/cảnh báo cho việc sắp có một sự kiện quan trọng sắp xảy ra, ngôn ngữ trong game.)

Muốn cái gì tới cái đó.

Thần thức Ân Bích Việt khẽ dao động, dừng bước.

Lạc Minh Xuyên cũng dừng chân tại chỗ.

Năm giây sau, trong rừng vang lên thanh âm huyên náo, càng lúc càng gần.

"Người đến không tốt", lệ khí rất nặng, không hề có ý che dấu tung tích.

Theo đó là một tiếng quát to, "Dừng lại cho ta!!" Trong rừng rậm nhảy ra hơn mười đại hán.

Kẻ cầm đầu mặt mang sẹo, cao chừng tám thước, tay cầm lưỡi búa nặng chừng nghìn cân (500kg), "Người từ đâu tới? Có hiểu quy củ hay không! Hôm nay nếu các ngươi còn muốn về nhà an ổn, bạc cũng được, linh thạch cũng được, lưu lại tất cả!"

Mấy lâu la ở phía sau cao giọng phụ họa, "Nếu không có vậy lưu mạng lại!"

Tiếp theo vang lên một trận cười.

Từ lúc thủ lĩnh của bọn sơn phỉ bắt đầu nói chuyện, Ân Bích Việt nhẩm đọc theo lời kịch.

Một chữ cũng không sai.

Cảnh tượng quen thuộc cỡ nào nha!

Từng có lúc, hắn còn cầm gậy sắt, a không, ngay cả cơ hội dùng gậy sắt cũng không tới lượt hắn.

Hắn chính là tên cầm gậy sắt cho thủ lĩnh, trên người mặc quần bò rách rưới, tóc mái dài qua mặt đi đằng sau đứa thủ lĩnh, nghe thủ lĩnh nói 'Tiểu cô nương, có muốn đi chơi cùng mấy anh không', hắn sẽ cười đê tiện, sau đó nghe thấy một tiếng 'Dừng tay!', dưới tiếng hô của thủ lĩnh 'Các huynh đệ lên đi' sau đó bị nhân vật chính đá bay.

Nghĩ tới đây, Ân Bích Việt có chút ghét bỏ.

Bởi vì này nhóm người rõ ràng không luyện tập mỗi ngày, xem cái tên đằng sau kìa, biểu tình cũng chưa đủ đê tiện! Rõ ràng là mất tập trung!

Thật là kém!

Có lẽ là bởi vì đi cùng nhân vật chính nên kịch bản thay đổi, Ân Bích Việt đếm tới ba, cũng không nghe tiếng nói quen thuộc kia hô dừng tay.

Lại nghe được một tiếng cười khẽ ở bên người.

Người cười ra tiếng chính là Đoàn Lải Nhải.

Chẳng trách Lải Nhải cười, ba người bọn họ vốn đi tham gia Chiết Hoa hội, một là Thủ đồ Thương Nhai còn lại là đệ tử của Kiếm Thánh, vậy mà… Gặp cướp!

Việc này nếu truyền ra sẽ bị giới tu hành cười cho một năm.

Ân Bích Việt nhìn trang phục của ba người bọn họ một chút, rất giống như hai tên tùy tùng bồi công tử nhà mình đi chơi.

Chuyện này không thể trách ánh mắt đám cướp vụng về.

Lạc Minh Xuyên thần sắc bình tĩnh, không hờn không giận, dường như đang định giảng đạo lý.

Không chờ y mở miệng, Đoàn Sùng Hiên khí định thần nhàn vẫy quạt nói, "Các ngươi biết người đứng bên cạnh ta là ai không?"

Đánh cướp tiểu đội sửng sốt.

Đoàn Sùng Hiên cây ngay không sợ chết đứng đi đến phía sau lưng Lạc minh Xuyên,

"Vị bên cạnh ta này là đại đệ tử Thương Nhai sơn, là Chưởng môn đời tiếp theo của Thương Nhai, Lạc Minh Xuyên, Lạc sư huynh!" Sau đó hắn vểnh mũi lên trời, biểu tình cực kỳ khinh bỉ muốn ăn đòn, "Các ngươi còn không mau quỳ xuống gọi cha!"

Thủ lĩnh lập tức bùng nổ, "Cái con khỉ! Đại đệ tử Thương Nhai cái gì, ông mày là Hoàng đế Bắc Địa đây!"

Biểu tình Đoàn Sùng Hiên trở nên kỳ dị, "Không, ngươi không phải."

Đám cướp đã vọt lên.

Bọn chúng còn chưa đến cách bọn họ mười bước chân, như đụng phải cái gì lại bay ngược ra ngoài. Tên thủ lĩnh bị nặng nhất, đụng gãy hai cây đại thụ mới ngã xuống đất.

Bức tường vô hình bằng chân nguyên bắn người bay ra ngoài.

Thân hình Lạc Minh Xuyên cũng chưa hề đụng tới.

Đám cướp nằm co quắp trên mặt đất rên rỉ nôn ra máu. Chết cũng không tin được kinh nghiệm đánh cướp nhiều năm vậy mà thất bại. Đám dê béo tại sao lại biến thành tấm sắt rồi.

Thủ lĩnh của nhóm người này đã qua Phạt Tủy, xem như là đã bước vào ngưỡng cửa tu hành, còn có mấy người cũng là Luyện Khí, chỉ là không có tiềm chất để tiến thêm một bước nữa. Đám sơn tặc như thế này trong núi Bàn Long, đối phó với đội buôn không thể tìm nổi người bảo vệ hay người gấp rút lên đường thì rất dễ dàng. Linh khí trên núi Bàn Long ít ỏi, càng không có thiên tài địa bảo, rất ít người tu hành sẽ đến.

Không nghi ngờ chút nào, bọn họ là bị cục vàng di động hấp dẫn.

Từ lúc đám cướp vọt tới đến khi bị ngã xuống chưa đến mười giây, Lạc Minh Xuyên quay đầu lại nói, "Đi thôi."

Ba người đi qua những tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ..

Cứ như vậy, mỗi mười dặm họ lại gặp một đám cướp như thế, ngay cả đang lúc hoàng hôn, còn có cả đám mang theo đuốc tới cướp.

Vì vậy, tình huống này đã trở thành bộ phim truyền hình phát đi phát lại mãi.

Ân Bích Việt dường như đã hiểu rõ nguyên nhân Lải Nhải lại làm vậy.

Nếu như chỉ muốn gây rắc rối cho Lạc Minh Xuyên, thủ đoạn này không khỏi quá thấp kém.

Như vậy Lải Nhải đến cùng là muốn làm gì?

Dù thế nào cũng sẽ không phải vì quét sạch sơn phỉ, thay trời hành đạo đi?

Đêm xuống. Cuối cùng cũng coi như thanh tịnh.

Ánh trăng thanh lãnh xuyên qua bóng cây dày đặc, gió cuối xuân cũng mang theo ý lạnh.

Ba người tìm một sơn động yên lặng, Đoàn Sùng Hiên đốt một tấm phù, đốt cháy cành khô cùng mạng nhện. Lấy ra một viên châu cắm vào khe hở trên động, ánh sáng dìu dịu phát ra.

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt chuẩn bị ngưng thần tĩnh tọa.

Đoàn Sùng Hiên liền lấy ra một cái giường lớn khắc hoa làm từ gỗ tử đàn có màn màu tím, hỏi, "Tứ sư huynh, đệ còn chuẩn bị một cái giường, huynh muốn không?"

Ân Bích Việt vốn tưởng rằng hắn đã thích ứng sự trang bị đến tận răng của tên này, nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được hơi co rút, "Không cần."

Lải Nhải có chút tiếc nuối 'Ừm' một tiếng, lên giường đi ngủ.

Ánh trăng ở hướng Tây, chiếu vào trong động, giao hòa cùng ánh sáng của viên châu.

Trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang và tiếng gió thổi qua rừng.

Sơn động không lớn, chỗ Ân Bích Việt đang tĩnh tọa chỉ cách Lạc Minh Xuyên cùng lắm ba thước. (3 thước=1m)

Tại giới tu hành, đây là khoảng cách phạm vào kỵ húy.

Nếu như là người xa lạ, đứng trong vòng ba thước chính là thất lễ.

Nếu như là kẻ địch, gần người ba thước mang nghĩa nguy hiểm.

Ân Bích Việt cảm thấy có chút không dễ chịu.

Hắn không biết đây là phản ứng của thân thể này lưu lại, hay là phòng bị trong lòng hắn.

Sau Ngưng Thần cảnh, ngũ giác của người tu hành đặc biệt nhạy cảm, cho dù không cần cố gắng, cũng có thể cảm nhận hô hấp của người bên cạnh, thậm chí là nhiệt độ của người nọ trong buổi tối mát mẻ này.

Đêm dần trôi đi theo thời gian, cái cảm giác này lại bị khuếch đại gấp mấy lần.

Hắn không biết Lạc Minh Xuyên vốn vẫn luôn giữ lễ, lúc này không cảm thấy khó chịu như hắn. Hay là đã đắm chìm trong suy nghĩ, thậm chí rơi vào cảnh đẹp, dự định lấy ra linh thạch bắt đầu tu luyện. Dù sao cũng là linh tu, trên người chắc chắn sẽ mang theo linh thạch.

Ngược lại, Lạc Minh Xuyên đang nhớ lại.

Y cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc, như là về đêm đọc sách trong Lan Uyên học phủ, thiếu niên lãnh ngạo trầm mặc ngồi ở trước bàn đọc sách, ánh nến vàng rơi trên má, khiến người ta cảm thấy một sự dịu dàng khó hiểu.

Mà y đang ở đâu?

Lúc đó, y cũng ngồi bên bàn bên cạnh, cũng đốt đèn, trên bàn là từng chồng sách thật dày.

Đọc sách mệt mỏi, liền ngắm người kia..

Thiếu niên cho dù mặt mày vẫn còn mang tính trẻ con, cũng rất ưa nhìn, nhìn thêm vài lần thật giống như đỡ mệt. Người kia đọc sách cũng cực kỳ chăm chú, xưa nay cũng không phát hiện động tác nhỏ của y.

Có một hành lang nối Tàng thư các đến phòng đọc sách ban đêm, có chút sách không được phép mang ra ngoài, nếu bắt buộc phải xem xong trong đêm, các học sinh sẽ tới nơi này.

Lạc Minh Xuyên chẳng thường đến, mà mỗi lần đến thì luôn có thể nhìn thấy thiếu niên kia, ngồi ở vị trí cố định ở cửa sổ phía Tây.

Có lúc không khỏi bật cười, "Sư đệ này, đệ vẫn còn nhỏ như thế, thức đêm nhiều thì sẽ không cao nổi đâu."

Lời này đã nghĩ vô số lần trong đầu, nhưng chưa lần nào nói ra.

Bởi vì y nhớ rằng hình như thiếu niên đó không thích người khác nói hắn nhỏ tuổi.

Các học sinh đến đây, đêm khuya mệt mỏi, thường xuyên hạ giọng nói với người bàn bên cạnh vài câu, vừa có thể nâng cao tinh thần, có lúc cũng có thể kết bằng hữu.

Nhưng y ngồi cạnh thiếu niên vô số lần, một câu nói cũng chưa từng nói.

Bởi vì thiếu niên chưa từng lộ ra thần sắc uể oải, càng không có ý mở miệng nói chuyện.

Y liền không thể mạo muội quấy rối.

Mãi đến tận một lần, thiếu niên nhìn đèn, hơi nhíu lông mày.

Trong học phủ mọi thứ rất đơn giản, không có đèn dầu. Mà dùng nến, bấc đèn rụt lại, ánh sáng mờ lại.

Lạc Minh Xuyên liếc mắt nhìn, không khỏi cười rộ lên, thấp giọng hỏi, "Vị sư đệ này, quên mang kéo cắt bấc nến sao?"

Thiếu niên nghiêng mặt sang, đôi mắt trắng đen rõ ràng lấp lánh ánh nến, lãnh ngạo ban ngày rút đi, "Đúng vậy."

Lạc Minh Xuyên liền đứng dậy cắt bấc nến thay cho hắn, hơi nghiêng người qua, tóc dài buông xuống. Gần đến mức có thể nhìn thấy lông mi của thiếu niên, hai cái bóng hiện lên trên cửa sổ phía Tây, dường như đang hòa làm một.

Chỉ chốc lát sau, bàn sáng ngời như cũ. Y cũng lui về khoảng cách giữ lễ.

Thiếu niên gật đầu, "Đa tạ."

"Sư đệ khách khí." Y buông kéo cắt bấc đèn ra, tự giới thiệu,

"Đông Địa, Quỳnh Châu, Lạc Minh Xuyên."

"Trung Địa, Toánh An thành, Ân Bích Việt."

Sau khi nhập học một năm, đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện. Cũng là một trong những câu nói có thể đếm trên bàn tay suốt ba năm trong học phủ.

Ánh đèn chiếu khắp phòng, những tài liệu xưa, cũ kỹ hiện ra dưới ánh đèn.

Thời gian dừng lại vào lúc đó.

****

Ân Bích Việt cảm thấy Lạc Minh Xuyên chắc cũng là rất không được tự nhiên. Bởi vì khí tức của y bất ổn.

May mà đã đến giờ Mão ba khắc, trời mờ sáng, Ân Bích Việt nâng kiếm đi ra sơn động. (giờ Mão ba khắc: khoảng 5h45 sáng)

Gió lướt qua mặt, thổi đi tâm tư rối loạn cả đêm.

Trời sắp sáng hẳn, chính là thời điểm tốt để bắt đầu một ngày luyện kiếm.Hoàn chương 16.

*Tiễn chúc: Là hành động cắt bấc nến. Khi ngọn nến cháy lâu, ánh sáng yếu đi do bị tro bấc dài cản trở, người ta dùng kéo cắt tàn tro để nến cháy sáng hơn. Văn học cổ dùng hình ảnh này để chỉ cảnh lãng mạn của đôi lứa tâm sự suốt đêm trong ánh nến. Kéo cắt bấc nến:

17. Chương 17: Giới Hạn

Kiếm của Ân Bích Việt tên 'Ỷ Hồ', là lúc Quân Dục thay vị sư phụ kia nhận hắn làm đồ đệ đưa cho.

Trong ba năm ở Thương nhai sơn, hắn đã luyện hàn Thủy kiếm quyết ngàn vạn lần. Sớm đã khắc sâu tận xương tủy, trở thành bản năng.

Sau chuyến đi đến Lan Uyên học phủ, thứ hắn luyện cũng chẳng phải là Hàn Thủy kiếm quyết nữa.

Lúc trời tảng sáng, Ân Bích Việt thu kiếm.

Cây đại thụ to chừng hai người ôm ngã xuống sau lưng hắn.

Giây tiếp theo, các cây trong phạm vi mười trượng đều ngã, khiến mấy con chim sợ hãi bay ra khỏi rừng.

Hắn đứng giữa đống cây ngã, quanh thân là kiếm khí chưa biến mất, nhìn về phía sau. Trong lòng không yên.

Chỉ thấy Đoạn Lải Nhải hưng phấn nói, "Đã lâu không thấy tứ sư huynh luyện kiếm! Hóa ra kiếm pháp của huynh đã tinh tiến! Chúc mừng sư huynh!"

Lạc Minh Xuyên đứng ở bên cạnh tên kia, cũng mỉm cười gật đầu.

Cục đá trong lòng Ân Bích Việt biến mất.

Lạc Minh Xuyên cũng nhìn không ra dị thường, chứng minh ít nhất từ 'Phá Chướng cảnh' trở xuống đều không nhìn ra gì.

Thậm chí bởi vì Lạc Minh Xuyên tu hành Già Lan đồng thuật, nhãn lực cao hơn người thường, có lẽ giới hạn này có thể nâng cao.

Xem ra trong hành trình Trọng Minh sơn này nếu gặp phải đối thủ, cũng không có ai hoài nghi.

Chân nguyên của hắn không có cách nào truyền vào thanh kiếm này, sau khi được dẫn dắt trong học phủ, hắn nghĩ tới một cách khác.

Đem chân nguyên bao trùm mặt ngoài của kiếm, hoàn toàn bao lấy thanh kiếm. Phương pháp này lúc trước nhất định cũng có người từng thử.

Nếu hắn làm như vậy, chân nguyên rất nhanh sẽ tiêu tán, hơn nữa cần lượng lớn chân nguyên. Dùng chân nguyên của hắn bây giờ, thời gian kéo dài không quá một chén trà.

Nhưng thần hồn của hắn mạnh mẽ, chỉ cần tụ lại thần hồn, lại dùng thần thức bọc lại chân nguyên bên ngoài kiếm.

Điểm yếu là, đối thủ càng mạnh, thần thức của hắn tiêu hao càng nhanh. May mà có thần hồn mạnh mẽ, thời gian khôi phục lại cũng nhanh. Dùng tu vi cảnh giới của hắn, một đêm là đủ.

Ân Bích Việt quyết định, đây là cách tốt nhất để ứng phó tình huống trước mắt, chờ xong Chiết Hoa hội, hắn trở về Thương Nhai bế quan nghiên cứu.

Tuy nói kiếm tu đột ngột đổi kiếm là điều tối kỵ, nhưng nếu như vẫn không được, hắn cũng không thể không thay đổi thanh kiếm này.

Ân Bích Việt quay người lại gật đầu, "Đi thôi."

Đoàn Lải Nhải vui vẻ đi tới.

Hôm nay, vở hài kịch lớn nhất giới tu chân vẫn tiếp tục xảy ra.

Đợi đến lần thứ ba, Lạc Minh Xuyên không chờ Đoàn Sùng Hiên đứng ra nói 'Còn không quỳ xuống gọi cha' đã xuất thủ trước.

Ân Bích Việt chú ý, ý chí khống chế của Lạc Minh Xuyên rất tốt.

Bất kể người khác bày ra tư thế hung hăng ra sao, thô tục mắng bao nhiêu lời khó nghe ra sao, y từ đầu đến cuối không hề nổi giận, cũng không hề thương tổn tính mạng người khác.

Nếu như nội tâm của y thật sự cũng bình tĩnh như vẻ ngoài, thì đúng là một năng lực tự kiềm chế kinh khủng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đoàn Sùng Hiên chắc cũng là muốn thăm dò Lạc Minh Xuyên. Hoặc là nói, muốn nhìn rõ y là một người như thế nào.

Khi đối mặt đối thủ yếu như con giun con dế, bị mắng bằng những lời khó nghe nhất, y sẽ làm cái gì.

Kết quả chính là, Lạc Minh Xuyên không phụ sự mong đợi của mọi người, làm chuyện mà mỗi thánh mẫu cần phải làm.

Mùa xuân đã tạm biệt, mùa hạ đẽ đến.

Đất xốp và bóng cây loang lổ dưới chân, đều khiến cho lòng người khoan khoái.

Ngay tại lúc Ân Bích Việt cho rằng mọi chuyện vẫn sẽ tiếp tục như thế, chợt biến cố xảy ra khiến hắn như mở ra một chân trời mới.

Lần này, Lạc Minh Xuyên giết người.

Máu đỏ tươi chảy ra từ cổ người nọ, ngấm vào trong đất bùn màu nâu. Thi thể chia lìa, biểu tình của cái đầu vẫn còn nét sợ hãi.

Ân Bích Việt giật mình.

Thánh mẫu Lạc Minh Xuyên… vậy mà ra tay gọn gàng như thế?

Bấy giờ, Ân Bích Việt mới bắt đầu hồi tưởng lại chuyện xảy ra.

Nhóm người này không hoàn toàn là sơn phỉ, chỉ là mấy tán tu Luyện Khí và mấy kẻ học được chút võ, loanh quanh tại núi Bàn Long, mục tiêu cũng không phải những người rải rác gấp rút lên đường, mà là tùy cơ ứng biến, chuyên nhắm vào những đội người phòng ngự yếu mà ra tay.

Lạc Minh Xuyên lần này vốn là muốn giảng đạo lý trước tiên. Nhưng vẫn bị Đoàn Lải Nhải giành nói trước lời 'Quỳ xuống gọi cha đi'. Những lời thô tục của đám người kia cũng bắt đầu nhả ra.

Nhưng lần này, rất kỳ dị, người trúng đạn không phải Đoàn Lải Nhải khiêu khích trước, cũng không phải Lạc Minh Xuyên bị Đoàn Lải Nhải lôi vào.

"Cái khỉ! Cái gì mà Thương Nhai sơn! Nhìn cái tên phía sau đi, che cả mặt, che che giấu giấu như mấy ả đàn bà! Rõ ràng là không có mặt mũi gặp người khác!"

Ân Bích Việt vẫn còn chưa có cảm giác mình bị mắng thì tiếng cười vang đã mất, bởi vì Lạc Minh Xuyên đã ra tay rồi.

Hắn chỉ giết một người, còn lại chỉ là trọng thương.

Mà uy thế lúc thường thu liễm rất tốt lại bắn ra, áp lực vô hình khuấy động trong không khí.

Ân Bích Việt không tự chủ lui về phía sau hai bước.

Lạc Minh Xuyên phục hồi lại tinh thần.

Y hù sư đệ rồi? Cũng đúng, sư đệ nào gặp qua chuyện thế này.

Nghĩ tới đây, mù mịt trong lòng trong khoảnh khắc mất đi.

Y nhìn thiếu niên, âm thanh cũng không tự chủ thả nhẹ, "Ân sư đệ, đệ lúc nhỏ đã vào học phủ, ra đời không lâu, đương nhiên không biết thế gian hiểm ác. Nhưng chúng ta là người tu hành phải hành tẩu thế gian, cũng không thể để kẻ khác vô cớ bôi nhọ, vẫn có những lúc cần phải rút kiếm…"

Không biết y là đang giải thích với Ân Bích Việt, hay là đang giải thích với chính mình, "Huống chi, đây đều là kẻ ác, hôm nay huynh không thương tổn bọn họ, về sau bọn họ sẽ khiến người khác bị thương."

Ân Bích Việt đã sợ ngây người rồi!

Hắn, hắn đây là bị nhân vật chính thánh mẫu dạy cách làm người?!

Nào còn đâu là mặt mũi của nhân vật phản diện nữa?!

Sắc mặt Ân Bích Việt không khỏi lạnh lẽo.

"Đinh —— 'Ánh mắt như dao' của nhân vật phản diện xuất hiện, điều kiện thành lập, vầng sáng nhân vật phản diện kích hoạt!"

Ân Bích Việt bây giờ đã chẳng còn hy vọng gì với vầng sáng.

Cho 0 điểm! Quá kém!

Người bán lừa đảo! Chẳng có chút nào gọi là một ánh mắt liền bị dọa khóc gì cả!

Lạc Minh Xuyên thấy thiếu niên vẫn ngẩn ngơ tại chỗ cũ, tựa như quá đỗi kinh hoảng.

Trong lòng hơi cảm thấy bất đắc dĩ, vừa cảm thấy ảo não vì đã mất khống chế, vừa cảm thấy tính tình sư đệ quả nhiên lương thiện ngây thơ. Thôi được rồi, dù sao có y ở đây, lúc nào cũng có thể chăm sóc sư đệ.

Sư đệ không thích y giết người, vậy lần sau không để đệ ấy thấy là tốt rồi.

Lạc Minh Xuyên mới vừa quyết định xong. Liền thấy thiếu niên đã đi tiếp, Đoàn Sùng Hiên cũng đi theo.

Lạc Minh Xuyên không dám tiếp tục để Đoàn Sùng Hiên đi trước, vì vậy nói nhanh 'Huynh đi dò đường' sau đó nhấc nhẹ chân, lắc người một cái liền biến mất tăm.

Ân Bích Việt còn đang phun tào người bán không có lương tâm, liền nghe thấy Lải Nhải thấp giọng hỏi, "Tứ sư huynh, huynh giận à?"

"..."

"Tứ sư huynh, huynh đừng nóng giận, đệ biết sai rồi." Ngữ khí của Lải Nhải hơi có chút cẩn thận, "Ngày mai đệ sẽ đổi y phục lại."

"..."

Ánh mắt của nhân vật quần chúng là sáng nhất mà? Con mắt nào của chú thấy ông đây giận vì thấy Lạc

Minh Xuyên giết người!!!

Việc liên quan đến tôn nghiêm của nhân vật phản diện, Ân Bích Việt cảm thấy vẫn phải giải thích một chút, “Huynh không hề tức giận.”

Đoàn Sùng Hiên rất cảm động, bởi vì cho dù hắn hồ nháo như vậy, tứ sư huynh cũng có thể tha thứ cho hắn!

“Tứ sư huynh, huynh cảm thấy giới hạn của Lạc Minh Xuyên là ở chỗ nào?”

“…”

Đề tài sao lại chuyển nhanh như vậy!

Chuyện này Ân Bích Việt không biết thật. Hắn vốn nghĩ rằng giới hạn của thánh mẫu là không có giới hạn.

Mấy lần trước, Lạc Minh Xuyên khống chế quá tốt, sao tự dưng lại bùng nổ.

Âm thanh Lải Nhải ở trong gió có chút nhỏ, nhưng Ân Bích Việt vẫn nghe rõ,

“Giới hạn của Lạc Minh Xuyên là huynh.”

Chú! Nói! Cái! Gì! Nói! Lại! Một! Lần! Nữa! Coi!

Ân Bích Việt quá mức khiếp sợ, cho nên ngay cả lời nói thầm mang theo vui mừng của Lải Nhải cũng không nghe rõ, “Như vậy đệ có thể cân nhắc giao huynh cho hắn ta, nói không chừng nếu sư tỷ mà biết, cũng sẽ suy xét… Nhưng vẫn nên quan sát tiếp, xem biểu hiện của hắn ta…”

Hắn chỉ nghe được âm thanh cứng ngắc của mình phát ra,

“Không được vọng ngôn.”

Đoàn Sùng Hiên liền không tiếp tục nói nữa.

Không cho phép Ân Bích Việt nghĩ nhiều nữa, bởi vì hắn đã thấy bóng dáng của Lạc Minh Xuyên.

Bắt mắt hơn chính là ở phía đối diện Lạc Minh Xuyên, đứng hơn mười người. Đạo bào màu xanh, mão bằng gỗ vấn tóc, thần sắc lạnh lẽo.

Rất hiển nhiên, đây là một đội người cản đường Lạc Minh Xuyên.

Có lẽ không phải ngăn cản, mà là khó thể nhường nhịn.

Đường rừng quá hẹp, phải có một bên nhường đường.

Ân Bích Việt đi tới, nhìn thấy trên đạo bào những người kia là hoa văn Bát quái trận.

Bão Phác tông.

Chỉ biết chuyện lần này không đơn giản là một bên nhường đường nữa.

18. Chương 18: Bão Phác

Bão Phác tông cũng ở Tây Địa. Cùng Thương Nhai sơn tọa ở hai phía Nam Bắc, nhìn nhau từ xa xa, là một trong ba phái của 'Nhất sơn ba phái'.

Nhắc đến Tây Địa, mọi người nghĩ tới Thương Nhai sơn đầu tiên, sau đó chính là Bão Phác tông.

Rất nhiều người đều quên mất, hai ngàn năm trước, Bão Phác tông là tông môn đệ nhất Tây Địa, thanh uy hơn xa Thương Nhai sơn.

Nếu như... Thương Nhai không có một vị Kiếm Thánh. Mà vị Kiếm Thánh này không có quan hệ tốt với Bão Phác tông.

Nói cách khác, Thương Nhai sơn hưng khởi kèm theo là sự suy yếu của Bão Phác tông.

Bánh xe lịch sử lăn đi, mang đi vinh quang của ngày xưa, dần dần bị bụi trần dập tắt.

Mà luôn có người không muốn quên mất, càng không cam lòng.

Sự không cam lòng này của Bão Phác tông đã bị đè nén 1,600 năm. Giống như Thái Cực trận đồ, đời đời truyền lại cho đệ tử trong tông môn.

Lạc Minh Xuyên vì để tránh cho phiền phức, lúc trước khi đi đường đã thả ra uy thế của Phá Chướng cảnh.

Quả nhiên sơn phỉ cùng bọn đạo chích đều tránh đi, bớt đi rất nhiều chuyện. Mà không nghĩ tới, còn có một đội người tu hành khác đi Chiết Hoa hội, cũng chọn tuyến đường núi Bàn Long xa xôi này. Uy thế như vậy trông có vẻ hơi khiêu khích.

Vì vậy mới có cục diện thế này.

Một người đi ra từ trong đám người mặc đạo bào màu xanh, cảnh giới chỉ là Ngưng Thần sơ kỳ, đối mặt Lạc Minh Xuyên Phá Chướng cảnh, khí thế lại hống hách, "Bão Phác tông ở đây, sao lại có bọn đạo chích ở đây cản đường?"

Lạc Minh Xuyên vốn là định nhường đường.

Nhưng sau khi nghe người này nói, thân thể vốn hơi nghiêng qua của y dừng lại, sau đó làm nửa lễ, "Thương Nhai sơn, Hề Càn phong, Lạc Minh Xuyên."

Lúc này Ân Bích Việt cùng Đoàn Sùng Hiên đã đến, cũng nghe thấy Lạc Minh Xuyên tự giới thiệu, vì vậy Ân Bích Việt cũng nói, "Thương Nhai sơn, Hề Hoa phong, Ân Bích Việt."

"Hề Hoa phong, Đoàn Sùng Hiên."

Bọn họ chỉ làm nửa lễ, nhưng bọn họ phải trả toàn bộ lễ.

Bởi vì Lạc Minh Xuyên là Thủ đồ Thương Nhai, Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên là đệ tử Kiếm Thánh. Mà nhóm người Bão Phác tông đối diện, tất cả đều là đệ tử đời ba.

Đệ tử vừa rồi nói ra lời kia khiếp sợ, sắc mặt đã trở nên tái nhợt, nhưng vẫn hành lễ theo mọi người.

Khi Lạc Minh Xuyên báo ra tên, gã ta suýt chút nữa chửi ầm lên 'Ngươi nghĩ ta là thằng nhóc ba tuổi sao, đại đệ tử Thương Nhai sơn sao lại mặc trang phục lụi bại này?!'

Nhưng sau khi nghe lời hai người phía sau, hắn phải nuốt lại sự bực bội.

Bởi vì tên tuổi của đệ tử Kiếm Thánh, không người nào dám mạo nhận.

Không thể trách đệ tử Bão Phác tông hống hách, bởi vì Lạc Minh Xuyên không mặc đạo bào Thương Nhai, mà là thường phục màu trắng. Ân Bích Việt mặc áo choàng che phủ cả nửa mặt, thêm vào cục vàng di động Đoàn Sùng Hiên…

Nhìn thế nào cũng chẳng giống đệ tử của một đại môn phái.

Nhìn qua rất giống miếng tàu hũ mềm mại dễ bắt nạt.

Nhưng khi Lạc Minh Xuyên hành lễ trước, cái sự mềm mại này liền biến thành thủ đoạn mềm dẻo.

Đệ tử Bão Phác tông biến thành đám người trên rừng trên rú vô lễ, thô bỉ.

Nếu như Lạc Minh Xuyên không hành lễ, bọn họ cũng không phải là đồng môn, không cần phải chú ý bối phận cùng lễ nghĩa.

Mà lúc này, bọn họ không có lựa chọn nào khác, đành phải đáp lễ, khó chịu mà không cam lòng.

Lúc này trong rừng vang lên một giọng nam, lạnh lùng lại mang theo sự bức ép không cho người khác cự tuyệt, "Sư điệt, lui ra."

Đệ tử cầm đầu Bão Phác tông kia mang sắc mặt vui vẻ, kính cẩn đáp một tiếng, "Vâng, Hà sư thúc."

Không chỉ là hắn ta, hơn mười đệ tử Bão Phác tông đều lộ vẻ vui mừng. Tự động tách ra hai bên, chào đón người đi từ trong rừng ra.

Ân Bích Việt sớm biết nhóm người này có thể hống hách như thế, chắc chắn có người mạnh chống lưng.

Mà những người này sau khi biết lai lịch của bọn họ, tuy rằng khiếp sợ nhưng lại không kinh hoảng, có thể thấy được người đứng đầu nhóm người này, nhất định là một kẻ có thân phận địa vị, tu vi cảnh giới không phân cao thấp với ba người họ.

Tuy là được gọi là sư thúc, nhưng từ trong rừng đi ra lại là một thanh niên.

Thân hình gầy gò, sắc mặt trắng bệch, đạo bào màu xanh giống như những người khác mang trên người gã, chẳng hiểu sao lại sinh ra cảm giác ủ dột, như là rêu xanh bám trên đất lâu ngày.

Uy thế Phá Chướng kỳ trên người gã phát huy hết mức, hình thành tư thế ngang nhau với Lạc Minh Xuyên.

Các đệ tử Bão Phác tông đứng ở phía sau gã, để gã dẫn đầu.

Thế cục đã thay đổi.

Ân Bích Việt đã bắt đầu cân nhắc lúc rút kiếm nên dùng kiếm quyết nào.

Thanh niên vừa chắp tay, trả lại nửa lễ cho bọn họ, “Bão Phác tông, Hà Lai.”

Tên của gã rất đơn giản, đơn giản đến có chút kỳ quái.

Thế nhưng Lạc Minh Xuyên đã lộ ra thần sắc hiểu rõ. Bởi vì gã đúng là rất nổi danh.

Ngữ khí thanh niên mang theo mấy phần xem thường, “Không biết cao đồ của Thương Nhai ở đây, không thể nhận ra, nếu có đắc tội, xin hãy tha lỗi.”

Gã nói xin hãy tha lỗi, nhưng không hề có ý nhường đường. Lại còn nói ‘Không thể nhận ra’, đây là chỉ trang phục của ba người bọn họ kỳ quái, không đứng đắn.

Gã quét mắt nhìn Đoàn Sùng Hiên, mắt lộ ra vẻ xem thường, còn mơ hồ có chút thất vọng.

Hà Lai đúng là thất vọng.

Bởi vì thế nhân đều thử đoán xem đệ tử Kiếm Thánh sẽ ra sao, nhưng hôm nay gã gặp mặt, chỉ cảm thấy dưới cái thanh danh vang dội, lại thối nát. Lần này gã tới tham gia Chiết Hoa hội là do nghe rằng xác suất đệ tử Kiếm Thánh tham gia là rất lớn.

Bây giờ nhìn lại, chỉ như thế thôi. Thật sự không xứng đáng với chuyến đi xuống núi này của gã.

Ở đây không có kẻ ngu si, đương nhiên đều nghe hiểu ý của gã.

Trong đám người Bão Phác tông vang lên vài tiếng cười nhạo. Nhẹ nhàng mà chói tai.

Đoàn Sùng Hiên cũng cười, hắn tiến lên hai bước, gật đầu hỏi thăm,

“Hà sư huynh, ngưỡng mộ đã lâu, hạnh ngộ.”

Ân Bích Việt nhạy bén phát hiện khí thế của Lải Nhải thay đổi.

Không phải khí thế phô trương, mà là khí thế đã có từ lúc được sinh ra.

Ngay cả trường bào bằng lụa thêu kim tuyến phù phiếm trên người hắn, cũng giống như biến thành hoàng bào đoan chính khoan thai.

Hắn nói ‘Hạnh ngộ’, lại như đang nói ‘Quỳ xuống’.

Đoàn Sùng Hiên nói tiếp, "Sư phụ thường giáo dục chúng tôi, người tu hành 'Tuỳ ý nhưng không bỏ qua phép tắc', không vì ngoại vật mà nội tâm dao động, không mù quáng tin tưởng những gì mắt thấy, 'Ta xoay chuyển vật' mà không phải 'Vật xoay chuyển ta', nếu đạo tâm kiên định, tuỳ ý, danh kiếm hay quạt, đạo bào hay hoa phục, đều là ngoại vật."

Sắc mặt Hà Lai có chút không dễ nhìn. Nhưng gã không thể nói lời Kiếm Thánh không đúng.

Đoàn Sùng Hiên chuyển đề tài, ý cười trên mặt dần sâu hơn,

"Gặp nhau tức là hữu duyên, tuy nói có câu kẻ đến trước đi trước kẻ đến sau đi sau, nhưng hôm nay ta lại gặp nhiều đạo hữu Bão Phác tông như vậy, mỗi người đều đoan chính, trong ngọc có châu, lối sống thanh bần như vậy, thật là khiến ta bội phục! Nếu nhiều đạo hữu vội vã như vậy, chúng ta há có thể không nhường đường sao?"

Hắn xếp quạt, thoải mái lui lại, "Thỉnh chư vị đi qua trước!"

Sắc mặt mọi người trong Bão Phác tông tái nhợt, chờ Hà Lai quyết định.

Lạc Minh Xuyên cũng không cho bọn họ cơ hội mở miệng,

"Tranh chấp một con đường hẹp tuy là việc nhỏ, nhưng nếu như truyền đi, không khỏi có người sẽ nói Thương Nhai dùng thế ép người. Phái của ta từ trước tới nay thông hiểu lễ nghĩa, tiếng xấu này truyền ra thì thật sự không gánh nổi!"

Y lui qua một bên, tạo một tư thế nhường đường,

"Thỉnh chư vị đi trước!"

Ân Bích Việt không rút nổi kiếm nữa.

Nếu như nói Đoàn Sùng Hiên nói là đi vòng một vòng lớn, hàm súc biểu đạt 'Mấy người là người xấu, mấy người đi trước'.

Lạc Minh Xuyên chính là trực tiếp biểu đạt ý 'Mấy người yếu, mấy người có lý'.

Bộ trưởng bộ ngoại giao Hề Hoa phong và Bộ trưởng bộ ngoại giao Thương Nhai sơn —— hai tên có kỹ năng ngôn ngữ level MAX này chẳng hiểu thế nào lại tụ lại với nhau!!

Ân Bích Việt lần đầu tiên sâu sắc cảm thấy 'Mắng người một cách có văn hóa'.

Nói đến mức này, Bão Phác tông nếu không đi qua, thì có vẻ rất làm giá.

Bởi vì… Người ta đã nhường đường! Bọn họ dù cho có cái gì hay làm cái gì đi nữa! Đều không có lý!

Hà Lai chắp tay, nói một tiếng, "Sau này còn gặp lại", quay người liền mang theo đệ tử Bão Phác tông đi qua.

Chờ người Bão Phác tông đi xa, Lạc Minh Xuyên một lần nữa đi ở phía trước.

Ân Bích Việt cùng Đoàn Lải Nhải đi một đường, không rõ hỏi, "Sư phụ thật sự có nói như vậy sao?"

Đoàn Sùng Hiên vô cùng đứng đắn nói, "Đệ chỉ nhìn thấy chân dung của sư phụ, ai biết ông ấy có từng nói hay không đâu!"

Ân Bích Việt phát hiện mình lần thứ hai không có gì để nói.

Ngay cả lời của Kiếm Thánh cũng dám bịa, nếu như tên này sống ở Bắc Hoàng đô…

Chắc chắn sẽ dám giả mạo thánh chỉ luôn. Sớm muộn gì cũng sẽ bị kiểm tra đồng hồ nước! (Ý nói bị công an sờ gáy)

Trên con đường núi nhỏ, bóng cây che lấp mặt trời.

Đệ tử mang đạo bào màu xanh không cam lòng nói, "Hà sư thúc, việc này cứ bỏ qua như vậy sao?"

Hà Lai một đường trầm mặc nghe lời này, trên mặt lại hiện ra ý cười,

"Thương Nhai sơn bây giờ thối nát đến mức chỉ còn cách khoe miệng lưỡi, có gì phải sợ?"

Lời vừa nói ra lập tức có người phụ họa, "Đúng đúng! Đến Chiết Hoa hội, sư thúc sẽ dạy dỗ bọn họ!"

Còn có người hỏi, "Cái người mang áo choàng đen che cả nửa mặt kia, thật sự là đệ tử Hề Hoa phong sao? Chẳng hiểu sao lại nhìn không giống người tốt?"

Vị đệ tử tranh chấp cùng Lạc Minh Xuyên lúc nãy trả lời, "A, ta vốn còn không tin ba người bọn họ thật sự là đệ tử Thương Nhai sơn, nhưng khi thấy người nọ thì ta chắc chắn rồi! Nửa tháng trước, mật thám ở Thương Nhai sơn truyền đến tin tức, Hề Hoa phong có người tu hành xảy ra sự cố, một đêm đầu bạc! Chắc là tên che che dấu dấu đó!"

Những người còn lại lộ ra thần sắc hiểu rõ, còn có người nói, “Lần này e là hắn ta không tránh được tổn thất tu vi, thật không biết lại đến Chiết Hoa hội làm gì!”

Đệ tử Bão Phác tông chuyện trò vui vẻ, thần thái sáng láng đi về phía trước.

****

Đoàn Sùng Hiên không phải thích lanh mồm, hắn chỉ là không thích chịu thiệt.

Hoàn cảnh sinh sống từ nhỏ đến lớn dạy cho hắn, bất kể là nói chuyện hay là động thủ, chắc chắn không thể để bản thân chịu thiệt.

Lạc Minh Xuyên cũng không thích đấu mồm, nhưng y cho là, nếu có chuyện có thể dùng mồm để giải quyết, thì cũng không cần phải động thủ.

Mà mặc dù chỉ là động khẩu, cũng không thể tùy ý người khác bắt nạt.

Bọn họ có đạo lý của chính mình, không thèm để ý đến ánh mắt của những người khác ra sao.

Ân Bích Việt nghĩ, có khả năng trước khi đến Chiết Hoa hội, hắn cũng không có cơ hội rút kiếm.

Mà hắn vẫn còn có chút vấn đề không hiểu, “Cái người gọi là Hà Lai kia lúc nãy, rất nổi tiếng sao?”

Đoàn Sùng Hiên kinh ngạc nhìn hắn, lập tức cười đê tiện,

“Tứ sư huynh à, lời này huynh nên hỏi trước mặt hắn ta, chắc chắn có thể khiến hắn ta tức đến phun máu!”

Ân Bích Việt đúng là không biết. Dù cho đọc rất nhiều tài liệu ở Lan Uyên học phủ, cũng chỉ hiểu sơ sơ nguồn gốc của các phái, cũng không rõ ràng những thiên tài mới trong trăm năm gần đây.

Chỉ biết là Thanh Lộc kiếm phái có Chung Sơn ‘Phong Vũ kiếm’ bởi vì thật sự là quá có tiếng.

Đoàn Sùng Hiên hỏi tiếp, “Huynh biết ‘Bão Phác Thất Tử’ không?”

Ân Bích Việt suy tư, “Hình như có nghe qua. Có phải trong đó có người gọi là Lâm Viễn Quy không?”

Đoàn Sùng Hiên cảm thấy sáu người còn lại có thể phun máu được rồi.

Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn giải thích cho sư huynh mình, "Hà Lai lúc nãy, chính là người đứng thứ năm trong 'Bão Phác Thất Tử'."

Ân Bích Việt bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đến người thứ năm còn như vậy, vậy hai người còn lại ra sao.

Đoàn Sùng Hiên nói tiếp, "Bão Phác Thất Tử, bốn linh tu ba võ tu, đứng đầu là Lâm Viễn Quy, cũng giống như đại sư huynh của chúng ta ở Thương Nhai sơn. Còn sáu người khác, đều có chút danh tiếng trong giới tu hành… Có lúc đệ cảm thấy, Bão Phác tông là vì thu hút đệ tử, mới khiến cho họ nổi danh như Lâm Viễn Quy."

Lải Nhải bước vào mode nói không dừng được,

"Huynh xem đây có hợp lý không? Nhiều người thì tốt à?! Vậy Thương Nhai chúng ta cũng chọn ra 36 Thiên cương, 72 Địa sát, tổng cộng 108 người, chẳng lẽ có thể nghiền ép giới tu hành sao?! Nếu như đệ là Lâm Viễn Quy, mỗi ngày phải đi trình diễn với sáu tên kia, đã sớm phất tay xuống núi phản bội sư môn rồi!"

Ân Bích Việt cảm thấy Lải Nhải có thù hận với Bão Phác tông… Phải nhiều bao nhiêu đây?!

Hắn nghĩ lại, vừa nghĩ liền hiểu, Bão Phác tông cứ đứng mãi ở chỗ á quân, thái độ cứ mãi dùng dằng với Thương Nhai. Quan trọng nhất là, nghe đâu Kiếm Thánh có quan hệ không tốt với Bão Phác tông.

Kiếm Thánh, lại là Kiếm Thánh.

Ân Bích Việt mỗi lần nghĩ đến vị sư phụ hời này, trong lòng đều rất xoắn xuýt.

Hắn không biết Kiếm Thánh ở bên ngoài vân du nhiều năm, vì sao lại truyền tin để đại sư huynh thay sư phụ thu đồ đệ, thu hắn vào Hề Hoa phong.

Nhưng hắn liếc mắt nhìn Đoàn Sùng Hiên đang đắm chìm trong phun tào…

Không, hắn căn bản không biết tiêu chuẩn thu đệ tử của Kiếm Thánh là gì!

Nói đến Kiếm Thánh liền nghĩ đến Chưởng viện tiên sinh. Nghe đâu hai người này vẫn là tri kỉ.

Học phủ có nhiều người ưu tú như vậy, tại sao lại chọn hắn làm việc?

Chẳng lẽ là cùng trận doanh với nhân vật chính nên dễ làm việc hơn?

Chết tiệt, bây giờ mấy nhân vật lớn làm việc, thật khiến người ta chẳng hiểu gì cả.

Ân Bích Việt nghĩ, nếu như hắn có CV (viết tắt của cụm từ Curriculum Vitae trong tiếng Anh, có nghĩa là Sơ yếu lý lịch), nhất định sẽ viết thế này:

Tui tên là Ân Bích Việt.

Tui là một nhân vật phản diện.

Yêu tu hành, yêu luyện kiếm, yêu nghĩ ngợi, yêu bất cứ thứ gì tui thích.

Tui muốn trở thành Boss bự cuối màn.

Mấy người có thể sỉ nhục tui, nhưng không thể sỉ nhục lý tưởng của tui.

Mấy người có thể nghi ngờ tui, nhưng không thể nghi ngờ công sức luyện tập của tui mỗi ngày.

Nhân vật chính có bàn tay vàng, tên đó muốn đi đâu, toàn thế giới đều nhường đường.

Tui có vầng sáng nhân vật phản diện hung thần ác sát, thần cản giết thần, phật chặn giết phật.

Tui là Ân Bích Việt. Tui đang tự mang muối cho tui.*

Êu, thật mặn!**Hoàn chương 18.**

19. Chương 19: Quần Tinh

Xe ngựa lộc cộc, chạy thật nhanh trên con đường Tây Địa, khói bụi mù mịt.

Công tử nhấc lên màn xe, một đôi mắt phượng hơi nhíu lại xem xét cảnh bên ngoài. Chợt có một cô nương nhấc lên bức màn trên xe ngựa bên cạnh, bỗng nhiên đối diện với đôi mắt xinh đẹp của người nọ, cuống quít đỏ mặt tránh né ánh mắt, nhưng cũng rất gan góc, che miệng nhẹ giọng cười duyên.

Đoàn Sùng Hiên cũng cười lại.

Ân Bích Việt không biết nói gì, cười cả đoạn đường này rồi… Mặt không cứng sao?

Trải qua chuyện Bão Phác tông, ba người cũng mất đi hứng thú, tăng nhanh hành trình, không tới ba ngày liền ra núi Bàn Long.

Quả nhiên, một đường này rất yên ổn. Đoàn Sùng Hiên thuê xe ngựa ở dịch quán, mời phu xe, không có chuyện gì liền nhấc màn xe nhìn ra ngoài, dùng cách nói của tên này thì là, cái này cũng là một loại du lịch. Là tu hành, cũng là hưởng thụ cuộc đời.

Đối với phản ứng hưng phấn của Lải Nhải với việc ngồi xe ngựa tựa như ngồi trên Thanh Dực Loan, Ân Bích Việt thật sự không thể hiểu nổi.

Lẽ nào tên này toàn bay trên trời không à?

Không, hẳn là do nhịn gần chết ở Hề Hoa phong.

So sánh với Lải Nhải, Lạc Minh Xuyên thì lại trầm mặc hơn nhiều.

Khi trong xe chỉ có ba người, Lải Nhải lại toàn dòm ra ngoài ngắm phong cảnh với cô nương, loại trầm mặc này, liền trở nên có vẻ hơi lúng túng.

Có lẽ người cảm thấy lúng túng chỉ có Ân Bích Việt.

May là bây giờ chỉ còn là lúng túng, không còn cảm giác như có gai ở sau lưng.

Lúc trước, chỉ cần Lạc Minh Xuyên đứng trong khoảng cách hơi gần, cả người Ân Bích Việt sẽ bắt đầu không được tự nhiên mà đề phòng. Nhưng bây giờ suốt đoạn đường này, xe ngựa không lớn, hai người cho dù ngồi ở hai bên, cách xa nhau cùng lắm chỉ ba thước. (3 thước=1m)

Thời gian lâu dài, cũng dần dần quen.

Lúc tình cờ đối diện ánh mắt Lạc Minh Xuyên, cũng có thể miễn cưỡng nâng khóe miệng, mỉm cười.

Loại tiến bộ này, thật sự rất đáng mừng.

Sau khi Ân Bích Việt trở nên bình tĩnh, người chột dạ liền biến thành Lạc Minh Xuyên.

Y cảm thấy lúc trước chỉ một câu nói của y đã lỡ hại sư đệ, cho nên lúc sau này phải tìm cơ hội xóa đi chấp niệm của sư đệ, khiến cho đệ ấy không lạc đường nữa.

Qua những kinh nghiệm lúc trước, y tin tưởng rằng y là một con người biết sai biết sửa.

Nhưng khi sư đệ ngồi ở chỗ đó, khoảng cách chỉ có ba thước. Lúc giương mắt nhìn y, đáy mắt dường như có một ý cười nhưng biến mất trong chớp mắt.

Y đột nhiên cảm thấy rối loạn trong lòng.

Giống như đêm hè ở tàng thư các trong học phủ, gió đêm thổi qua, mang theo cánh hoa hòe rơi đầy người sư đệ.

Lạc Minh Xuyên bắt đầu tập trung tinh thần đọc thầm 'Thanh tâm ngôn'.

Vì vậy Ân Bích Việt nhạy bén cảm giác thấy trong xe ngựa xảy ra một biến hóa rất nhỏ.

Loại biến hóa này bắt đầu sau khi Lạc Minh Xuyên nhắm mắt lại, linh khí quanh người y trở nên ổn định và lắng dịu hơn.

Nếu như nói võ tu chú trọng thời gian dài cực khổ luyện tập hơn, giống như nhóm kiếm tu ngày qua ngày luyện kiếm, tôi luyện kiếm thế.

Như vậy, đối với linh tu, thiên phú linh mạch và công pháp thích hợp quan trọng hơn.

Ân Bích Việt nhớ tới lúc Lạc Minh Xuyên mới vừa vào Thương Nhai là võ tu, sư phụ y khổ tâm cô nghệ tìm một thanh kiếm tốt vì y, danh tác 'Trầm Chu'.

Ai ngờ rằng sau khi vượt ải 'Phạt Tủy' thì linh mạch thức tỉnh, ngược lại thích hợp làm linh tu hơn.

Ân Bích Việt nghĩ cẩn thận.

Lúc giao thủ ở bí cảnh Tử Tiêu, Lạc Minh Xuyên mượn cây cối cản trở kiếm thế của hắn, nhưng sau đó cây cối lại khô héo. Hắn suy đoán, linh mạch của Lạc Minh Xuyên thiên về khả năng khống chế sự sống của cây cối.

Trong địa lao Thương Nhai, Lạc Minh Xuyên dùng Già Lan đồng thuật.

Ân Bích Việt đã điều tra, đây là công pháp của Phật môn, bắt nguồn từ Hưng Thiện tự – một trong 'Phật môn song tự'.

Thương Nhai không dạy cái này, có lẽ Lạc Minh Xuyên học được ở Lan Uyên học phủ, hoặc có lẽ có cơ

duyên khác. Mặc dù không tính là công pháp bí mật không thể truyền cho người khác, thế nhưng có yêu cầu thiên phú cực cao.

Có thể thấy được, linh mạch thiên phú của Lạc Minh Xuyên gần như tinh khiết không chút bẩn.

Dọc theo con đường này, gặp phải mấy đội sơn phỉ, Lạc Minh Xuyên đều là dùng chân nguyên ngưng tụ thành bình phong, trực tiếp đánh bay người. Có thể thấy được y có chân nguyên dồi dào, nói cách khác, linh mạch của y rất rộng, có thể chứa đựng rất nhiều chân nguyên.

Ân Bích Việt cảm thấy linh tu thật là phiền phức, ai biết Lạc Minh Xuyên có công pháp gì nữa không, còn có chiêu chót nào không.

Sau đó hắn chợt thấy được thanh kiếm bên hông Lạc Minh Xuyên.

Trường kiếm màu xanh đậm, vẻ ngoài mộc mạc.

Như tre mọc thẳng, gió mưa không thể bẻ gãy nó. Như con thuyền cô độc trên sông, mặc cho gió mưa, vẫn đi thẳng về phía trước.

Quân tử là như thế.

Bậc thầy đúc kiếm Nghiên Thanh dùng mười năm tâm huyết đúc thành tuyệt phẩm, kiếm của quân tử, Trầm Chu.

Lạc Minh Xuyên vẫn luôn mang theo kiếm, thế nhưng rất ít người chú ý.

Bởi vì khí thế trên người y quá mức êm dịu ôn hòa, cho nên làm yếu đi sự sắc bén của kiếm.

Cho dù có người chú ý, cũng sẽ cho rằng y do cảm động và nhớ nhung ân đức của vị sư phụ Chính Dương Tử, nên mới mang kiếm bên người.

Ân Bích Việt đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Nếu như Lạc Minh Xuyên thật sự không sử dụng kiếm, vì sao thanh kiếm kia không hề cũ kỹ? (ý ở đây là nếu sử dụng kiếm thì sẽ lau kiếm thường xuyên nên kiếm trông như mới)

Nếu như y vẫn kiên trì kiếm đạo, sao lại luyện công pháp linh tu?

Vô số kinh nghiệm của người đi trước chứng minh, một lúc luyện hai đường, chính là tử lộ.

Ân Bích Việt nhớ điển tịch ở Tàng thư các của học phủ rất đa dạng.

Lúc này nhanh chóng tìm kiếm trong đầu, cuối cùng tìm được kết quả.

Người như vậy lúc này không có, 'Thời đại Chư Thánh' trăm vạn năm trước thì có một người.

Thánh nhân ở Phật môn Hưng Thiện tự, được xưng là 'Vạn pháp đều biết'. Từ khi nhân loại bắt đầu biết cách chuyển hóa linh khí đất trời thành chân nguyên của mình mà bắt đầu tu hành tới nay, có ghi lại trong điển tịch, một vị phật tu duy nhất phá vỡ giới hạn của cả hai lĩnh vực linh tu và võ tu

Nhưng vị Thánh nhân kia đã ngã xuống từ lâu, không để lại truyền thừa, thời đại kia cũng đã tan thành mây khói.

Bầu không khí trong xe ngựa yên lặng như mặt hồ, rất thích hợp để hồi tưởng về dòng lịch sử và chuyện xưa.

Ân Bích Việt cũng giống như Lạc Minh Xuyên, nhắm mắt suy ngẫm.

Xuất hiện cùng với nhân loại trên đại lục là dị thú do thiên địa linh khí mà tích tụ mà thành. Con người cổ xưa nhất trong lúc tranh đấu với dị thú và điều kiện sống khắc nghiệt, chậm rãi biết cách tu hành, tiến vào thời đại văn minh.

Sau bốn mươi vạn năm, giới tu hành đạt đến mức mạnh nhất.

Tuôn ra vô số Thánh nhân Á Thánh, thậm chí còn có cảnh giới trên cả Thánh nhân, chạm tới ngưỡng 'Tiên nhân' của trời. Đồng thời ma đạo hưng khởi, xuất hiện 'Ma tôn' có thể đối địch với 'Tiên nhân' cùng rất nhiều ma tu rất mạnh.

Đây cũng là trận giằng co suốt mười vạn năm ở 'Thời đại Chư Thánh'.

Trong con sông dài lịch sử, ngắn ngủi mà huy hoàng.

Sau đó chính là trận chiến hủy thiên diệt đất, vô số tu giả ngã xuống, rất nhiều tông môn thế gia bị đứt đoạn truyền thừa. Ma đạo ở Đông Địa cũng phân tán thành 'Thập nhị cung'. Sau đó là trời giáng đại nạn, dịch bệnh, động đất, thiên kiếp giằng co suốt một năm, năm lục địa trở nên tan hoang, sinh linh đồ thán.

Lại qua ngàn năm, vạn vật thức tỉnh, cây cỏ hồi sinh.

Các đại lục bắt đầu nảy nở sức sống mới.

Đại lục phía Đông bởi vì ma tu nhiều, nên vẫn hỗn loạn, mấy thành lớn đều làm theo ý mình.

Ở Tây Địa, Bão Phác tông lập phái, Thương Nhai sơn khai sơn, dùng Thập Vạn Đại Sơn làm ranh giới, một Nam một Bắc, trở thành những người thiết lập trật tự mới ở Tây Địa. Rất nhiều thế gia dựa vào bọn họ thành lập thành trấn, cuộc sống của người phàm cùng người tu hành cũng dần dần trở lại quỹ đạo.

Ở Nam Địa, Thanh Lộc kiếm tông cùng Hưng Thiện tự truyền thừa chưa đứt đoạn, vì vậy vẫn mang trật tự như lúc đầu.

Ở Bắc Địa xuất hiện một vị Á Thánh, rất nhiều người mạnh dưới sự hướng dẫn của người nọ, trục xuất ma tu, thống nhất Bắc Địa, thành lập Bắc Hoàng triều.

Mọi thứ tựa như trở nên tốt hơn.

Mọi người lại rất nhanh phát hiện, tu giả tu vi cao nhất đến Á Thánh không thể tiến thêm một bước nữa. Có lẽ bởi vì tư chất hạn chế. Chỉ có thể ngã xuống sau một thời gian dài.

Trong sáu mươi vạn năm sau, sau khi vị Á Thánh kia ngã xuống liền xuất hiện một vị Á Thánh mới, may mà sinh mệnh Á Thánh cũng dài đằng đẵng, có thể so với ngàn năm.

Mọi người dần dần thích ứng một thế giới không có Thánh nhân.

Đây chính 'Thời đại mạt pháp' dài đằng đẵng.

Mãi đến tận khi Vệ Kinh phong vượt qua lôi hỏa thiên kiếp.

Trở thành Kiếm Thánh.

Gió mây biến sắc, thiên hạ khiếp sợ.

Như là một tín hiệu nào đó của trời hoặc là chỉ là do trùng hợp.

Sau ngàn năm, các thiên tài ở các đại lục cũng xuất hiện rất nhiều, như măng mọc sau cơn mưa. Đã có không ít người có tiềm chất bước vào cảnh giới Thánh nhân.

Ví dụ như những người nổi tiếng khắp thiên hạ: Thủ đồ của Kiếm Thánh – Quân Dục, Lâm Viễn Quy của Bão Phác tông, trẻ hơn chút thì có Chung Sơn của Thanh Lộc kiếm phái, Khúc Đôi Yên của Liêm Giản tông. Còn có những người trẻ tuổi chưa xuất thế dương danh, trầm mặc tu hành, chỉ là tình cờ có chút lời đồn đãi truyền tới.

Có thể tưởng tượng, trong tương lai trăm ngàn năm, khi những thiên tài này lớn lên, bố cục giữa năm đại lục sẽ thay đổi.

Đương nhiên, chuyện sau này, biến số quá nhiều khó có thể dự liệu.

Chưởng viện tiên sinh gọi thời đại này là 'Quần tinh'. (quần tinh=chòm sao)

Vì vậy rất nhiều người tu hành, nếu biết trong tông môn mình có một thiên tài, đều sẽ tự hào nói, "Nơi chúng tôi tu hành có một ngôi sao lộng lẫy của thời đại!"

Kiếm Thánh xuất hiện, tiêu chí thời đại trước kết thúc, thời đại mới bắt đầu.

Ân Bích Việt nghĩ, chuyện này đúng là rất chói sáng.

Mà thời đại thay đổi thật sự là việc tốt sao?

Thay đổi mang ý nghĩa phân tranh, phân tranh mang ý nghĩa thời loạn.

Lúc Ân Bích Việt mở mắt ra, vẫn thấy Lạc Minh Xuyên nhắm mắt. Tư thế vẫn ngay ngắn trong xe ngựa lắc lư, khí tức yên tĩnh, Trầm Chu cũng yên tĩnh như y.

Hắn không biết Lạc Minh Xuyên sẽ đóng vai nhân vật như thế nào trong tương lai.

Có lẽ đây là thời đại tốt nhất, cũng là một thời đại xấu nhất.

Lúc này Lạc Minh Xuyên tỉnh lại từ trong nhập định, mở mắt ra liền đối diện một đôi mắt như hàn tinh.

Thiếu niên ở đối diện nhìn chăm chú vào y, chăm chú mà yên lặng. Đáy mắt tựa như có ưu tư.

Như hòn đá rơi trên mặt hồ yên tĩnh, trong khoảnh khắc đánh vỡ sự yên tĩnh.

Y không biết làm sao, theo bản năng tránh né ánh mắt của thiếu niên, giấu đầu hở đuôi hỏi, "Sư đệ có việc gì sao?"

Ân Bích Việt ngay từ lúc Lạc Minh Xuyên mở mắt đã cứng đờ rồi.

Nhìn lén nhân vật chính rồi bị tóm thì-phải-làm-sao!!!

‘Đệ đang suy nghĩ con đường diễn trong tương lai của huynh là theo lối anh hùng hay kiêu hùng’

‘Dung mạo của huynh thật là đẹp, không có chuyện gì đâu, đệ chỉ tùy tiện nhìn vài cái thôi ha ha’

Ha ha cái lông!! Mấy câu đáp này nghe là thấy ngu rồi!!

Cố tình lúc này Lạc Minh Xuyên còn hỏi một câu, “Sư đệ có việc gì sao?”

Đậu xanh rau má!!

Trong truyện không được nói tục!!!

Ân Bích Việt chỉ cảm thấy máu của mình tràn hết lên mặt rồi, hắn chưa bao giờ rơi vào tình cảnh lúng túng như thế này.

Căn cứ vào mạch não kỳ lạ của Lạc Minh Xuyên, đừng nói là cho rằng hắn dòm người nọ cả mấy canh giờ luôn đi?!

Chắc chắn sẽ bị coi thành tên biến thái! Quá mất mặt!!

Càng lúng túng lại càng không nghĩ ra cách, ngay lúc Ân Bích Việt quyết định vò đã mẻ lại sứt nói ‘Không có chuyện gì đệ chỉ tùy tiện nhìn thôi’…

‘Đinh —— Giá trị quẫn bách của người sử dụng đã vượt qua 100, tự động phán định rơi vào khốn cục, có xác định dùng sự giúp đỡ của vầng sáng hay không?’

20. Chương 20: Đổi Thư

Ân Bích Việt gần như quên mất còn có cái thứ ‘Hỗ trợ của vầng sáng’ này.

Từ khi dùng một lần ở địa lao Thương Nhai thì nó không xuất hiện nữa, hình như là phải đạt thành điều kiện đặc biệt mới có thể kích hoạt.

Mà lần sử dụng đầu tiên cũng không ra sao, hắn chỉ có thể bị một lực lượng vô hình dẫn dắt làm ra biểu tình và động tác.

Lạc Minh Xuyên đã nhìn sang một lần nữa, đánh giá hắn.

Ân Bích Việt yên lặng cắn răng…

“Chúng ta đến Hiện cảng rồi!”

Đoàn Sùng Hiên hưng phấn la to một tiếng, hạ màn xe xuống, thăm dò xoay người lại nói, “Tứ sư huynh, chúng ta phải đi biển rồi!”

Bầu không khí cứng ngắc trong xe bất chợt biến mất không còn sót lại chút gì.

Ân Bích Việt khẽ gật đầu, ra hiệu mình biết rồi.

Không không không! Dùng cái lông ấy!!

‘Đinh —— Ngài đã từ bỏ quyền sử dụng hỗ trợ của vầng sáng. Xin nhắc nhở, ngài còn lại hai lần sử dụng. Hỗ trợ của vầng sáng là bạn tốt, chuyên giúp đỡ giải quyết nan đề trong cuộc sống.’

Không! Nếu như có thể, ông đây một lần cũng không muốn dùng!

Ân Bích Việt nhìn gương mặt hưng phấn của Lải Nhải, cảm thấy rất không hiểu, tại sao một con người (có lẽ) bình thường như vậy, vừa ra khỏi cửa sao lại phấn khởi đến bất thường như cắn thuốc thế này.

Vậy mà cứ dùng mãi một tư thế xem bên ngoài lâu như vậy?

Bên ngoài rất đẹp sao?

Lúc này phu xe huýt dài một tiếng, xe ngựa ngừng lại, cười nói, “Mấy vị, đến Hiện cảng rồi!”

Đoàn Sùng Hiên nhảy xuống xe trước tiên, trả một nén bạc cho phu xe.

Phu xe thật khó khăn, “Gia, ta không có tiền lẻ.”

Đoạn Lải Nhải thoải mái vung tay lên, “Không cần thối!”

Sau đó lập tức không kịp chờ đợi mà nhanh chân đi về phía trước.

Ân Bích Việt vừa xuống xe liền nhìn thấy bóng lưng hưng phấn của Lải Nhải, nghĩ thầm nếu như tên này có đuôi, nhất định là đang lắc qua lắc lại thật nhanh.

Thật… Mất mặt.

May là không có mặc đạo bào Thương Nhai sơn. May là trên mặt không viết chữ 'Đệ tử Kiếm Thánh'.

Lạc Minh Xuyên xuống xe cuối cùng, nói một tiếng đa tạ với phu xe. Mới cùng Ân Bích Việt ở sau lưng đi về phía trước.

Gió biển mang hơi ẩm và vị mặn đập vào mặt.

Hiện cảng là cảng lớn nhất ở phía Nam của Tây Địa, mỗi ngày người đi kẻ đến rộn ràng, có hơn trăm chiếc đậu sát cạnh nhau hoặc giương buồm xuất phát.

Từ lúc mặt trời mọc đến mặt trời lặn, đều có tiếng người huyên náo. Đêm xuống, tháp đèn của bến cảng soi sáng con sóng ngoài khơi, cũng rọi sáng những khuôn mặt đang chờ thuyền về từ phương xa.

Lúc này chỉ mới hoàng hôn, ánh chiều tà như dát vàng biển cả. Có thể nhìn thấy đường chân trời từ phía xa xa, vài con chim biển lượn quanh không đi, cũng bị ánh nắng chiều nhuộm thành màu vàng óng.

Sóng lớn vỗ bờ, vang lên tiếng ầm ầm.

Ánh nắng cuối ngày đỏ như lửa, thôn thiên phệ địa.

Đoàn Sùng Hiên đứng ở bến tàu ngóng nhìn, tay áo đón gió, ánh mắt sáng ngời.

Ân Bích Việt cơ hồ có thể não bổ cái hệ điều hành của tên này:

Sắp được ngồi thuyền rồi, thật là kích động mà! ( )/~… Hay mấy cái quỷ đại loại như vậy đó.

So với hành trình trên biển dài dằng dặc sắp tới, đoạn đường trước tựa như không tính là gì. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ phải ở trên biển đi nửa tháng, sau đó cập vào cảng Bạch Kình ở Nam Địa, rồi đi đến Diệp thành.

Ân Bích Việt nghĩ đến lúc đó, Lải Nhải rất có thể đời này cũng không muốn ngồi thuyền nữa, không khỏi cảm thấy tiếc hận thay tên đó.

Bến tàu vẫn náo nhiệt, tiếng thét to, tiếng nói chuyện, tiếng trả giá pha trộn với nhau.

Cái thuyền có khí thế nhất cảng, có tới bốn tầng với chín cánh buồm, một vị hán tử trung niên y phục màu nâu gọn gàng đứng trên mạn thuyền, chỉ huy người đi xuống dỡ hàng. Tiếng nói của người nọ to như

chuông, mắt lộ ra tinh quang, khí tức không giống người phàm.

Ân Bích Việt ngưng thần nhìn lại, phát hiện đối phương là một tu giả Phạt Tủy kỳ. Đại khái chắc là người đứng đầu đội thuyền lớn nhất bến cảng này.

Lạc Minh Xuyên hiển nhiên cũng nghĩ như hắn. Vận chuyển chân nguyên, tung người một cái, nhẹ rơi trên thuyền. Dẫn tới chuỗi tiếng hét kinh hãi của mấy người dỡ hàng trên thuyền, cuống quít tản ra, có người hiếu kỳ thì đánh giá y một chút.

Thủ lĩnh của đội tàu chào đón, khách khí bắt chuyện.

Ân Bích Việt từ xa trông thấy Lạc Minh Xuyên cùng người kia nói mấy câu, người kia vốn rất là nhiệt tình, sau đó lại gượng cười giải thích. Lạc Minh Xuyên vẫn chắp tay nói tạ ơn, mới thả người rời thuyền đi về.

Ân Bích Việt rất kinh ngạc, thường ngày bất kể là đội tàu loại nào, đều rất tình nguyện chở khách là người tu hành. Tuy có thuyền trang bị pháo có uy lực lớn, nhưng người tu hành rất linh hoạt, nếu gặp phải quái vật biển hay hải tặc, cũng sẽ hỗ trợ thuyền.

Huống hồ Lạc Minh Xuyên mang theo ngọc bài của Thương Nhai sơn, theo lý thuyết phải vô cùng được hoan nghênh mới đúng chứ.

Rất nhanh hắn đã hiểu, Lạc Minh Xuyên bất đắc dĩ nói, "Nhà đò nói mấy ngày gần đây trên biển Phù Không đột nhiên có rất nhiều quái vật tạo thành thú triều, bốn ngày trước có thuyền đi biển nhưng hôm qua chẳng còn tung tích, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, gần mười ngày sau cũng chẳng có chiếc thuyền nào ra biển."

Đoàn Sùng Hiên nhìn ngoài khơi, thần sắc bất biến, tựa hồ cũng không lo lắng.

Ân Bích Việt thất kinh, dựa theo quy luật xuất hiện của thú triều những năm qua ở biển Phù Không, hẳn là những tuần cuối của tháng tám, bây giờ chỉ là tháng năm, thật sự là trái với lẽ thường.

Bây giờ trước mặt bọn họ có hai con đường, ở thành bên cạnh Hiện cảng chờ đợi, chờ qua mười ngày sau. Hoặc là đổi đường, quay trở lại, đi qua đồng tuyết tiếp giáp giữa Tây Địa và Nam Địa.

Rất hiển nhiên, cái phía trước tốt hơn nhiều.

Thế nhưng Ân Bích Việt đột nhiên phát hiện, có lẽ còn có con đường thứ ba?

Dưới tháp đèn có một tiểu đồng đang đứng, thần sắc bình tĩnh, hai sợi dây đỏ búi trên hai búi tóc trái đào tung bay theo gió.

Chính là đồng tử đã dẫn đường Ân Bích Việt vào học phủ mấy tháng trước.

Tiểu đồng cũng nhìn thấy bọn họ, lộ ra nụ cười mừng rỡ, chạy tới.

Cười với Ân Bích Việt, "Tiên sinh nói quả nhiên không sai, sư huynh thật sự ở nơi này."

Lạc Minh Xuyên chưa từng thấy đồng tử, thần sắc hơi ngạc nhiên. Nhưng lập tức đoán được vị 'Tiên sinh' trong lời nói kia.

Tiểu đồng từ lấy ra ba tờ giấy mỏng từ trong tay áo, "Tiên sinh nói, ba vị không thể qua biển, nên sai đệ đến đưa lá thư này cho các huynh."

Dứt lời đưa từng cái cho ba người bọn họ.

Lạc Minh Xuyên dùng hai tay tiếp nhận, "Làm phiền thay huynh cảm ơn Tiên sinh."

Trưởng giả ban thưởng, không thể từ chối.

Huống hồ là do Chưởng viện tiên sinh ban tặng.

"Theo gió vượt sóng, lên núi Chiết Hoa. Hãy dùng thư này lên đường. Không nên chậm trễ, chậm ắt sinh biến. Chưởng viện tiên sinh kính bút."

Ân Bích Việt nhìn dấu ấn màu đỏ quen thuộc trên nền giấy trắng như tuyết.

Dường như bất cứ nơi nào trên thế gian này, đều nằm trong lòng bàn tay của tiên sinh.

Đây chính là sự thần thông của Á Thánh?

Cảm giác này khiến Ân Bích Việt bất an.

Lẽ nào năm vị Á Thánh khác, cũng biết mọi thứ như Tiên sinh?

Đoàn Sùng Hiên hỏi, "Lá thư này dẫn đến nơi nào?"

"Tiên sinh nói là phía Bắc ngoài Diệp thành."

Ân Bích Việt âm thầm gật đầu.

Ở ngoài phía Bắc Diệp thành là một ngọn núi hoang ít người đến, không có nguy hiểm cũng sẽ không khiến người ta chú ý. Cách Trọng Minh sơn cũng rất gần.

Tiểu đồng đang chuẩn bị hành lễ cáo từ, lại đột nhiên nhớ cái gì đó chuyển hướng sang Đoàn Sùng Hiên, "Tiên sinh còn hỏi, lệnh tôn có khỏe không?"

Đoàn Sùng Hiên ngẩn ra, lập tức đáp,

"Rất tốt, thân khang thể kiện, tinh thần khỏe mạnh, có thể cưỡi ngựa chạy mười vòng trên mã tràng, bắn tên vẫn chuẩn như hai mươi năm trước. Mỗi ngày phải ăn bốn bát lớn gạo ngọc Nam châu, hàng đêm cũng không quên ăn điểm tâm ngọt, đa tạ Tiên sinh đã hỏi thăm."

Tiểu đồng nghe cẩn thận, nghe xong cũng không hỏi lại, thi lễ với ba người bọn họ một cái, thân ảnh biến mất không còn tăm hơi ở bến cảng.

Ân Bích Việt cảm thấy rất kỳ lạ, Tiên sinh hỏi rất kỳ quái, Lải Nhải đáp cũng kỳ quái.

Có thể làm phiền Tiên sinh hỏi một câu, cha của Đoàn Sùng Hiên nhất định không phải người bình thường. Điểm ấy hắn sớm đã đoán được, thậm chí ngay cả cái ý nghĩ đại nghịch bất đạo như Lải Nhải là con riêng của Kiếm Thánh cũng từng nghĩ rồi.

Nhưng nếu là người bất phàm, vì sao ngay cả ăn mấy bát cơm cũng phải nói?

Trừ khi, ý Tiên sinh muốn hỏi là, 'Cụ ộng ở nhà, còn ăn cơm được không?'

"Hai mươi năm trước… Đệ mới bây lớn? Còn nhớ…"

Còn nhớ tư thế oai hùng của phụ thân năm đó sao?

Đoàn Sùng Hiên nói như chuyện đương nhiên, "Đương nhiên là bịa! Ba năm ngay cả một phong thư còn không có, ai biết ông ta ra sao."

… Ân Bích Việt lần thứ hai không có gì để nói.

Ân Bích Việt nhìn lá thư trong tay ba người, đều giống nhau về mặt ngoài nhưng chia làm ba lá thư, giống nhau như đúc.

Hắn thử ngưng thần chạm vào mặt trên của con dấu, lập tức cảm thấy thần thức như bị kim đâm.

Quả nhiên không được. Như vậy xem ra, không có cách khác rồi.

Hắn đưa lá thư của mình cho Lạc Minh Xuyên,

"Chúng ta đổi."

Đoàn Sùng Hiên kinh ngạc hỏi, "Tứ sư huynh, làm sao vậy?"

Lạc Minh Xuyên cũng không rõ, "Sư đệ?"

Không có giải thích, cũng không có lý do gì.

Thiếu niên trầm mặc đưa tay ra, giống như nếu không đồng ý thì người này cũng không bỏ qua.

Gió biển gào thét, thổi bay mũ trùm hắn mang, lộ ra sự kiên trì cố chấp trên mặt.

Ba ngàn sợi tóc bạc rơi trên áo choàng màu mực, càng chói mắt.

Hắn lặp lại lời của mình lần nữa, tiếng sóng cùng tiếng gió cũng không át được tiếng hắn, "Chúng ta đổi."

"... Được."

21. Chương 21: Yến Hành

Ân Bích Việt vừa lấy được thư của Lạc Minh Xuyên, liền nắm kiếm trong tay. Lập tức truyền vào chân nguyên, thân ảnh liền biến mất ở bến cảng.

Hắn mơ hồ cảm thấy tiếng sóng gió gào thét, phố phường huyên náo, con đường đầy bụi dưới nắng hè gay gắt chỉ tồn tại trong nháy mắt.

Cái chớp mắt tiếp theo, chân hắn đã chạm đất.

Còn chưa thấy rõ rừng cây trước mắt, gần như là cũng trong lúc đó, một luồng sức mạnh to lớn kéo hắn về phía sau!

Cho dù có đề phòng, Ân Bích Việt vẫn lảo đảo hai bước, không kịp xoay người lại, kiếm vẫn còn trong vỏ tỏa ra chân nguyên bàng bạc về đâm về phía sau, nhưng lại như đá chìm đáy biển, không có một tiếng động!

Kẻ Tiểu Thừa cảnh!

Hắn không sử dụng chiêu cuối, bởi vì sức kéo biến mất, phía sau vang lên âm thanh người kia, "Huynh đài chậm đã! Tại hạ cũng không có ác ý!"

Người kia buông ra cánh tay kéo hắn lúc nãy, lui về phía sau hai bước, khí tức quanh thân thu liễm không còn hình bóng, "Vị đạo hữu này…"

Ân Bích Việt quay đầu nhìn lại, thoáng chốc sửng sốt.

Không phải là bởi vì người này quá ưa nhìn khiến người ta nói không ra lời.

Mà là… Rất quen mặt.

Một thân áo nâu đậm gọn gàng nhưng đã cũ, bên hông mang theo một bầu rượu, phía sau đeo một cây trường đao. Tóc rối như tơ vò buộc ở sau ót, trên cằm còn có mấy sợi râu lởm chởm mới nhú.

Bộ dáng 'Ma men nghèo túng trên giang hồ' này, không giống như là người tu hành.

Nhưng nếu nhìn kỹ, ngũ quan người này góc cạnh rõ ràng, mày dài kéo đến bên tóc mai. Bởi vì ánh mắt quá mức trong trẻo, khiến cho đôi mắt hoa đào mang nét phong lưu kia yếu đi.

Cả người mang theo kiêu ngạo và nhàn nhã.

Người trước mắt cũng đánh giá hắn, hình như run lên.

Cuối cùng không xác định hỏi, "Lão tứ?"

Lúc này phía sau vang lên âm thanh của Lải Nhải, "Tam sư huynh! Huynh sao lại ở chỗ này?!"

Người kia quay đầu lại, lập tức kinh hãi đến biến sắc, "Lão ngũ!"

Lập tức chỉ vào hắn và Đoàn Lải Nhải, "Quái! Sao hai đệ lại chui ra đây!… Lão tứ này, tóc đệ làm sao vậy? Lúc nãy huynh cũng chẳng nhận ra đệ!"

Ân Bích Việt nghĩ, hắn rốt cuộc biết tại sao người này lại quen mặt.

Bởi vì người này, chính là tam sư huynh ba năm hiếm lắm mới trở về Thương Nhai sơn một lần, Yến Hành.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, chính là lúc Đoàn Sùng Hiên đi đến Hề Hoa phong, làm lễ bái sư trước bức chân dung của sư phụ.

Ân Bích Việt gật đầu với Yến Hành, "Tam sư huynh, việc này nói ra rất dài dòng..." Hắn cũng không rõ ràng nguyên nhân tóc mình bạc, bởi vậy chuyển đề tài, "Đệ và ngũ sư đệ lần này đến Nam Địa, là tới tham gia Chiết Hoa hội."

Lải Nhải nói tiếp, "Còn tam sư huynh?"

Yến Hành lộ ra thần sắc khó xử, "Chuyện của huynh còn dài hơn..."

Đột nhiên Yến Hành biến sắc, "Giấu hơi thở mau!"

Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên trong khoảnh khắc trở nên khẩn trương.

Tam sư huynh đã là Tiểu Thừa cảnh, người huynh ấy muốn trốn tránh, sẽ là ai?

Ánh mắt Ân Bích Việt rơi xuống nơi hắn vừa mới đặt chân, cách nơi đó không tới hai tấc, là một cái kỳ trận. (kỳ trận: trận dùng cờ)

Nghĩ đến việc Yến Hành đột nhiên kéo hắn lui về phía sau, chính là sợ hắn làm hư trận này.

Kỳ trận có đến tám cái, bố trí phức tạp, phạm vi khoảng ba trượng, vây ba người bọn họ ở giữa.

Ân Bích Việt nhìn kỹ một chút, đây là một trận ẩn nấp.

Thế nhưng thủ pháp bố trí rất thô ráp đơn sơ, nếu như không phải Yến Hành tu vi cao thâm, chỉ sợ một người chỉ cần biết sơ qua trận pháp cũng nhìn thấu.

Ngón tay Ân Bích Việt khẽ nhúc nhích, một đạo chân nguyên đánh ra, đã có hai kỳ trận thay đổi vị trí, tay hắn lại động đậy, kỳ trận ở hướng Bắc dịch qua hướng Nam nửa tấc.

Chính lả một sự cải biến nhỏ nhưng khiến cho trận pháp khác đi, ngay cả ngọn gió thổi tới trong trận đều trở nên tĩnh lặng.

Yến Hành cảm nhận được loại biến hóa này, khí tức trong khoảnh khắc thanh tĩnh lại. Vỗ mạnh một cái trên vai Ân Bích Việt, vui vẻ nói, "Lão tứ! Đệ được đó!"

Ân Bích Việt bị cử chỉ của người nọ làm cho có chút ngượng ngùng, hơi cúi đầu, "Sư huynh quá khen."

Trong lòng hắn rõ ràng, nếu như không phải Yến Hành tin tưởng hắn, hắn cũng không thể thay đổi kỳ trận của Yến Hành.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy kỳ quái, nếu như là cường địch cảnh giới cao hơn Yến Hành, sao lại không thể nhìn thấu trận pháp này? Nếu như cảnh giới của đối phương không bằng Yến Hành, vì sao người này phải trốn?

Lúc này, trong rừng cây ở xa xa vang lên động tĩnh, loáng thoáng có một cái bóng trắng xuyên qua.

Người kia càng ngày càng gần, giày đạp lên lá rụng và cỏ dại, phát ra tiếng vang nhỏ bé. Không có ý che giấu tung tích chút nào.

Là một người thanh niên, trong tay cầm kiếm mà tới.

Thanh niên càng ngày càng gần, gần đến mức có thể nhìn thấy hoa văn núi nước trên vạt áo, giữa mi phong mang theo hàn ý đáng sợ.

Thần sắc Yến Hành lại trở nên khẩn trương, lần thứ hai ngậm miệng không nói.

Ngay cả Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên cũng bị sự căng thẳng của người này lây sang, nghiêm mặt nhìn chăm chú người đến.

Trong rừng đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc, "Tống Thiếu môn chủ."

Là âm thanh của Lạc Minh Xuyên.

Thanh niên được gọi là Tống Thiếu môn chủ xoay người lại, hơi kinh ngạc, "Lạc sư huynh?"

Ân Bích Việt rốt cục xác định, Tiên sinh lúc này đã không còn ý muốn để cho Lạc Minh Xuyên chết rồi.

Bằng không, chỉ cần một chút thủ đoạn ở trong đường hầm không gian, đều có thể khiến Lạc Minh Xuyên yên lặng chết đi, ngay cả hài cốt cũng không tìm được.

Ngược lại, Tiên sinh đúng là muốn để ba người bọn họ thuận lợi tham gia Chiết Hoa hội.

Mà tình huống trước mắt, e rằng ngay cả Tiên sinh cũng không ngờ tới, bởi vì… Tiên sinh không có buồn chán như vậy.

Tính toán ân oán cá nhân của vị Tống Thiếu môn chủ này và Yến Hành.

Hai người gặp nhau ngoài trận, đã hàn huyên.

"Lạc sư huynh sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây?"

"Biển Phù Không đột nhiên xuất hiện thú triều, may mắn được Chưởng viện tiên sinh đưa cho thư, có ấn không gian mới có thể đến đây. Thiếu môn chủ có từng gặp những người khác trong rừng không?"

"Chưa từng… Nếu là thư của Tiên sinh, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì, có lẽ là ở chỗ khác. Lạc sư huynh không cần lo lắng. Ta cũng đang tìm người, chúng ta có thể đi cùng nhau."

Nghe đến đó, Đoàn Sùng Hiên nói, "Chưởng môn tương lai Thương Nhai sơn và Thiếu môn chủ Thanh Lộc kiếm phái, chậc chậc, vậy mà quan hệ rất không tồi."

Thương Nhai sơn không có 'Thiếu môn chủ', thế nhưng thân phận Thủ đồ, sớm đã được ngầm thừa nhận thành Chưởng môn đời kế tiếp.

Ân Bích Việt cũng xác định được thân phận của người thanh niên này, là Tống Đường – người sẽ phải tiếp nhận Thanh Lộc kiếm phái sau này.

Kinh Hồng kiếm – Tống Đường. Lớn tuổi hơn vị đồng môn Chung Sơn, tu vi càng cao hơn, cũng thành danh sớm hơn.

Bên kia Lạc Minh Xuyên dời đi lực chú ý của Tống Đường.

Yến Hành thở phào nhẹ nhõm, "Tiểu tử kia cũng nhìn thật quen mặt…" Hắn tiếp tục tập trung tinh thần nhìn lại, bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Hóa ra là Lạc Minh Xuyên của Hề Càn phong… Lão tứ, lão ngũ, hai đệ có cách nào khiến hắn dẫn người họ Tống kia ra chỗ khác không?"

Ân Bích Việt gật đầu. Ngưng tụ chân nguyên, dùng thần thức khống chế, truyền đến bên tai Lạc Minh Xuyên.

"Lạc sư huynh, đệ và Đoàn sư đệ cách huynh một trượng về phía Bắc, sư huynh Yến Hành đang ẩn nấp trong trận. Yến sư huynh là người Tống Thiếu môn chủ muốn tìm."

Ý này rất rõ ràng, nếu ở trong trận, đương nhiên là không muốn bị tìm ra.

Sắc mặt Lạc Minh Xuyên không hề thay đổi, ngạc nhiên nơi đáy mắt lóe lên liền biến mất, Tống Đường bên cạnh không chút nào chú ý tới.

Lập tức y cười nói, "Chuyện tìm người cũng không gấp, ta dự định đến Diệp thành, tìm chỗ ở tạm trong thời gian tham gia Chiết Hoa hội."

Lần Chiết Hoa hội này do Thanh Lộc kiếm phái làm chủ, Tống Đường là Thiếu môn chủ, đương nhiên có rất nhiều chuyện đều do y lo liệu, ví dụ như chỗ ở cho các đệ tử trong Diệp thành.

Quả nhiên Tống Đường xin lỗi nói, "Là ta suy nghĩ không chu đáo, quên mất Lạc sư huynh một đường từ nơi xa tới, tàu xe mệt nhọc, ta đã phái người chuẩn bị sớm, ta đây mang Lạc sư huynh qua đó."

Nhìn hai người đi xa, thân ảnh biến mất trong rừng.

Yến Hành vỗ một cái thật mạnh vào vai Ân Bích Việt, "Lão tứ! Đệ thật lợi hại!!"

Ân Bích Việt chỉ cảm thấy vị Yến sư huynh này, rất không giống trong tưởng tượng của hắn.

Không khỏi nghĩ tới rất nhiều việc liên quan đến vị sư huynh này.

22. Chương 22: Yến Hành (2)

Đao của Yến Hành tên là 'Đoạn Thủy', danh tự này không phải do hắn đặt.

Hắn cảm thấy rằng đao chính là đao, không cần có tên.

Cái tên này là do thế nhân đặt.

Năm đó, Yến Hành xuống núi không lâu, đến cánh đồng hoang ở Đông Địa, thấy dòng sông to lớn, nước xiết mạnh. Hắn muốn qua bên kia bờ, vì vậy thuận sông mà đi. Dọc theo đường đi khí tức liên tục tăng lên, đi tới giữa sông lớn, đã vào Tiểu Thừa cảnh.

Hắn phá cảnh quá mức dễ dàng, khí tức quá dày, cho nên khiến một vị trưởng bối vô tình gặp phải hắn rất không vui.

Vị kia là trưởng lão của Bão Phác tông, lệnh cho hạ nhân hạ liễn xuống, toàn thân quý khí ra khỏi liễn, cách con sông nói với Yến Hành, "Ngươi là hậu sinh nhà ai, quả là thô bỉ vô lễ, gặp tiền bối sao không thu liễm khí tức? Kẻ tự đại như ngươi, con đường tu hành chắc chắn không dài! Cần phải biết 'Rút đao chém

nước, nước càng chảy', 'Con đường đến trời như đường bùn, khổ cực không người nào vượt qua nổi'. Những người tuổi trẻ bây giờ! Có một chút sức mạnh thì coi mình làm được mọi thứ, chắc chắn sẽ có ngày té ngã!"

Lời này nghe như là lời trưởng bối răn dạy, nhưng lại tràn đầy nguyền rủa và oán giận.

Yến Hành nghĩ thầm, người này thật vô lý, cách một dòng sông, khí tức của ta coi như có lộ ra ngoài cũng không thể chạm đến người này, huống hồ cảnh giới của người này còn cao hơn ta.

Người này vừa không dạy dỗ hắn, cũng không nuôi dưỡng hắn, bây giờ lại trưng ra bộ dạng trưởng bối răn dạy hắn.

Điều này khiến cho hắn nhớ đến lời của sư phụ,

"Không phải tất cả các vị tiền bối có tu vi cao, sống lâu đều đúng mực. Luôn có những con người khác, bọn họ càng mạnh, lại càng tự đại. Sống càng lâu, lại càng sợ chết. Người như thế không chịu nổi sự tài năng của người trẻ tuổi, chỉ cảm thấy lúc còn trẻ bọn họ quá thất bại."

Sau đó nhìn hắn cảm thán, "Lão phu khi còn trẻ cũng gặp không ít, trong ba đồ đệ của lão phu, ngươi giống lão phu nhất, sau này chắc chắn cũng sẽ gặp không ít những kẻ như vậy. Tới lúc đó, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại cũng phải khiến kẻ đó tức chết."

Cuối cùng Kiếm Thánh tổng kết nói, "Người trẻ tuổi dù sao cũng nên bộc lộ tài năng."

Đáng tiếc lúc này Đoàn Sùng Hiên còn chưa nhập môn, nếu không chỉ cần dăm ba câu cũng có thể khiến kẻ khác tức đến chết.

Lúc này Yến Hành rất trẻ, cũng có cách riêng của hắn.

Đã là thiếu niên, nếu không thích, vậy thì rút đao.

Yến Hành rút đao chém thẳng!

Không phải chém kẻ bên kia dòng sông, mà là con sông chảy xiết!

Ba ngàn con sóng đứng thẳng hướng trời!

Bởi do chân nguyên tỏa ra từ trên người đứng ở bên bờ, sóng trên sông vỗ mạnh lên bờ sông!

Nước xông thẳng lên trời, cả một ngày không dứt. Hai bên bờ sông như có mưa to trút nước!

Khiến rất nhiều người đến cánh đồng hoang xem xét, thế nhưng trận chiến của Tiểu Thừa cảnh, mọi người chỉ có thể ngóng nhìn từ xa xa.

Đợi đến khi nước sông hạ xuống, những người kia khiếp sợ phát hiện, con sông đã tách ra, chia thành hai dòng.

Đao của thiếu niên đã trở về vỏ, quần áo hoàn toàn bị nước sông làm ướt, nước chảy dọc theo tóc đen trên trán.

Lúc này đám người nhìn hắn, không cảm thấy hắn chật vật, ngược lại, trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

"Gia sư Vệ Kinh phong."

Câu này là trả lời câu hỏi lúc trước của kẻ kia, 'Ngươi là hậu sinh nhà ai?'

"Cái gì mà 'Rút đao chém nước, nước càng chảy', ta không hiểu những thứ này."

Ý chưa nói ra là, ta chém cho ngươi xem.

Chuyện này được đồn khắp nơi, bởi vì chuyện này quá đặc sắc, khiến cho một người thanh niên thành danh.

Hắn dùng một đao chém đứt nước.

Khiến một con sông từ đây thay đổi dòng chảy.

Vì vậy đao của hắn gọi là 'Đoạn Thủy'.

Một vị nhân vật như vậy, đối mặt trưởng lão Bão Phác tông nửa bước Đại Thừa, cũng dám rút đao chém nước.

Lúc này lại trốn ở khu rừng phía Bắc Diệp thành, dùng trận pháp mà chẳng quá rành, cẩn thận tránh né một thanh niên cảnh giới thấp hơn hắn.

Không thể không nói, đây là một câu chuyện rất thảm, thảm đến hài hước.

Không chỉ là Đoàn Sùng Hiên, mà ngay cả Ân Bích Việt cũng bắt đầu có chút ngạc nhiên, đây rốt cuộc là chuyện gì.

Yến Hành rất không tình nguyện kể ra ân oán của hắn và Thiếu môn chủ Thanh Lộc kiếm phái.

Nửa năm trước, Yến Hành đi đến Nam Địa, vì hầm rượu 'Túy Lưu Tiên' ở Dung thành.

Hắn đi du lịch đã lâu, bạn rượu nào của hắn cũng đều biết, Yến Hành càng say, ánh mắt lại càng tỉnh táo. Vẻ say rượu hoàn toàn không có, ngoại trừ cái miệng nói đầy lời say.

Hắn uống từ buổi trưa uống đến tối khi tửu quán đóng cửa, không dùng chân nguyên chuyển hóa rượu, hắn đã say lắm rồi. Thế nhưng bước đi lại trầm ổn, ai cũng nhìn không ra, lúc này hắn đã không phân biệt được nam nữ, cũng chẳng rõ đâu là người đâu là vật.

Vừa vặn lại gặp phải Tống Đường của Thanh Lộc kiếm phái.

Tống Đường mang theo một đám đệ tử trong môn phái, từ núi Thanh Lộc tới Diệp thành, đi ngang qua nơi này. Thấy người cản đường là tu sĩ Tiểu Thừa cảnh, tuy rằng trang phục lôi thôi lếch thếch, y vẫn quyết định nhường đường. Lại bị đối phương ngăn cản.

"Ngươi tên gì?"

Theo lễ phép, Tống Đường tự giới thiệu, "Thanh Lộc kiếm phái, Tống Đường, đạo hữu có gì chỉ giáo?"

Ai biết Yến Hành nghe xong thì cười ha ha,

"Tặng Đường? Mỹ nhân, tên của cưng thật ngọt!" (Tống và Tặng cùng âm)

Lúc này là nửa đêm, trên đường không có người nào. Tống Đường tức giận trực tiếp cầm kiếm đánh tới Yến Hành.

Yến Hành đã say, suy nghĩ hỗn loạn vô cùng, cảm thấy đây là lần đầu tiên hắn đùa giỡn cô nương nhà người ta, để cho cô nương đánh một chút cũng không có gì.

... Ầy, cô nương này sức lực rất lớn.

Tống Đường không ngờ tới đối phương căn bản không có ý ngăn cản, một đòn này, đánh gãy luôn chân của người nọ.

Nhưng y cũng không thể xin lỗi, may là tu sĩ Tiểu Thừa cảnh, loại vết thương này nuôi mấy ngày là khỏe. Vì vậy cuối cùng chỉ để lại bình đan dược thì đi.

Theo lý thuyết chuyện này tới đây là kết thúc.

Tống Thiếu môn chủ người cũng đã đánh, cũng hết tức.

Xấu chính là ở chỗ, sau một tháng Yến Hành ngẫu nhiên gặp bạn rượu ở Diệp thành, lại uống một đống rượu.

Có người hỏi hắn, "Nghe nói ngươi chạy đến ngay trước mặt Tống Đường nói tên của y rất ngọt?"

Yến Hành khoát tay, "Ha ha ha! Người còn ngọt hơn!"

Hôm đó hắn ở quán rượu, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, không tới nửa ngày, chuyện này liền truyền khắp Diệp thành.

Chuyện đã xảy ra, không thể ngăn cản nên truyền khắp Diệp thành.

Từ đó về sau, ở Nam Địa khi người ta nhắc đến tên Tống Thiếu môn chủ, người ta nhớ tới không phải là Thanh Lộc kiếm phái, cũng không phải Kinh Hồng kiếm cùng Vũ Y quyết, mà là…

—— Người còn ngọt hơn.

Vì vậy Tặng Đường, à không, Tống Đường lần này thật sự rất tức giận. Thề phải tìm được Yến Hành đánh một trận.

Cho dù có chênh lệch cảnh giới, y cũng không cho là mình nhất định thắng không nổi Yến Hành.

Ân Bích Việt cảm thấy cũng hiểu, lại như hắn tên là Ân Bích Việt, ai dám nói tên hắn thành kiểu 'Hoa nhường nguyệt thẹn', Ân Bích Việt cũng sẽ rút kiếm dạy tên đó nên người! (Hoa nhường nguyệt thẹn = Bế nguyệt tu hoa. Sau này từ Bế Nguyệt được tác giả đặt thành nickname cho Ân sư huynh)

Trọng tâm của Đoạn Lải Nhải để ý đương nhiên là lệch, cười đến không có ý tốt,

"Lúc trước người ta đánh gãy cái chân nào của huynh?"

Yến Hành ngẩn ra, phản ứng lại, "Chân phải! Đệ nghĩ bậy cái gì đó!!" (Có một thứ gọi là chân giữa cho người nào không hiểu.)

Yến Hành tự nhận đuối lý, không muốn động thủ với Tống Đường. Dự định rời Nam Địa.

Hắn thở dài nói, "Yến Hành huynh lớn như vậy, ngay cả tay của cô nương nhà người ta còn chưa nắm, cũng bởi vì một câu nói này, bây giờ bị toàn bộ Nam Địa nói thành kẻ xấu xa! Đều do uống rượu hỏng việc!"

Sau đó hắn cởi xuống bầu rượu bên hông uống ực một hớp.

Ân Bích Việt lặng lẽ nhìn ba người bọn họ một chút.

Rất tốt, ba người, gu rất dị.

Sư phụ!

Lão nhân gia ngài thật sự có nghiêm túc mà thu đồ đệ không vậy!

Ba đồ đệ này là quà tặng kèm của chương trình khuyến mãi tăng tỉ lệ tiêu thụ – "Mua bảo kiếm tặng đệ tử" đi!!

Nói xong chuyện của hắn, Yến Hành đột nhiên nhớ đến mục đích đến đây của bọn họ, "Tứ sư đệ, Chiết Hoa hội bỏ đi, đừng tham gia! Không ai có thể thắng đệ!"

Trời má!

Sư huynh, cái niềm tin mù quáng của huynh vào tui là đào ở đâu ra vậy!!

Yến Hành uống rượu xong, cũng không thèm thu kỳ trận trên đất, vung vung tay, "Không cẩn thận thì họ Tống kia lại tìm tới nữa… Non xanh còn đó, nước biếc còn đây, còn ngày gặp lại! Lần sau huynh mời rượu!"

Lời còn chưa dứt, người đã cách ba trượng.

Nhìn bóng lưng Yến Hành, Ân Bích Việt rất nhanh nhận ra một vấn đề còn nghiêm trọng hơn.

Hề Hoa phong vốn không hợp với Bão Phác tông, nhất định sẽ có ác chiến.

Hơn nữa tam sư huynh lại đắc tội Thanh Lộc kiếm môn. Thanh Lộc kiếm môn còn có Chung Sơn.

Chiết Hoa hội lần này, đánh như thế nào?!

23. Chương 23: Diệp Thành

Diệp thành là thành gần Trọng Minh sơn nhất. Người đến đây tham gia Chiết Hoa hội đều được an bài vào ở trong thành.

'Nhất sơn ba phái, Phật môn song tự' thay phiên làm ban tổ chức, năm nay đến phiên Thanh Lộc kiếm phái.

Thanh Lộc kiếm phái liền vốn ở Nam Địa, lại thường có quan hệ với phủ thành chủ ở Diệp thành phủ, nên có rất nhiều chuyện đều thuận buồm xuôi gió.

Các việc liên quan đến Chiết Hoa hội lần này, mọi chuyện càng phải được chuẩn bị chu đáo.

Không chỉ vì muốn thể hiện thanh uy của đại môn phái, mà còn bởi vì nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, niềm tự hào của tông môn của họ, Phong Vũ kiếm Chung Sơn, sẽ đoạt giải nhất lần này.

Nơi đệ tử các phái nghỉ ngơi, trận pháp phòng hộ dưới chân Trọng Minh sơn, bảo trì sửa chữa đường núi, đã sớm được chuẩn bị từ nửa năm trước.

Ba người Ân Bích Việt tuy rằng đến sớm một tháng, nhưng tòa nhà ven hồ, nơi được chuẩn bị cho các đệ tử Thương Nhai sơn đã thu dọn gọn gàng từ lâu.

Sau khi Lạc Minh Xuyên được Tống Đường đưa tới trong thành, lại đi tới cửa thành chờ Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên.

Các kiến trúc trong Diệp thành tồn tại đã lâu, lâu đến mức có thể nhìn ra dấu vết của 'Thời đại mạt pháp'. Bởi vì vị trí địa lý cùng điều kiện vận tải tiện lợi, ngàn năm trước đã là thành lớn số một số hai ở phía Tây Bắc của Nam Địa.

Sau đó có Chiết Hoa hội, lại càng ngày càng phát triển rộng mở. Bây giờ trong thành đã xây tám cửa thành lớn, mỗi ngày có hơn vạn người vào ra.

Lúc ba người vào thành đã là giờ Dậu (từ 7h đến 9h), chính là giờ thủ vệ trong thành thay ca.

Toà thành đệ nhất vùng Tây Nam Địa, rốt cuộc hiện ra diện mạo của nó.

Nhiều đội binh sĩ gấp gáp mà chỉnh tề đi trong thành, bộ giáp màu đen lóe sáng, bên hông trang bị trường đao. Thần sắc nghiêm túc.

Dân chúng trong thành đều không cảm thấy kinh ngạc.

Lão bá bán ven đường vẫn lo bán mì vằn thắn, người làm ở rạp xiếc không ngừng kêu la, những hài tử trên đường cầm kiếm gỗ và kẹo hồ lô rượt đuổi nhau.

Đội Thành vệ sát khí hừng hực, lại vô cùng hòa hợp với ngôi thành đầy sức sống.

Ân Bích Việt không rõ, "Đội Thành vệ này làm cái gì?"

Chẳng lẽ không phải là để duy trì sự sạch sẽ, nghiêm túc trong thành sao? Tại sao những người buôn bán nhỏ bên đường không sợ bọn họ chút nào?

Ba người đi ở trên đường cái rộng rãi, Đoàn Sùng Hiên vỗ quạt, đầy hứng thú nhìn cô nương vẫy khăn lụa với hắn, "Đội Thành vệ của Diệp thành rất khổ cực. Không nói đến việc trời nóng như vậy còn phải ăn mặc nghiêm túc đi tuần, gặp phải người tu hành đánh nhau ẩu đả, phải duy trì trật tự, mời bọn họ đổi chỗ đánh, không được thương tổn trẻ nhỏ, người dân bên đường hay cây cảnh trong thành. Gặp phải người mạnh gây sự ở trong thành, phải mở đường hầm trong thành, để phụ nữ, người già và người bình thường đi xuống tị nạn trước… Nếu gặp phải một bà lão xách vật nặng, cũng phải giúp người ta xách đồ! Huynh xem có khổ hay không?"

Lạc Minh Xuyên cười cười, giải thích cho Ân Bích Việt, "Con đường mà chúng ta đang đi là phố chính của Diệp thành, dòng người đông đúc, nếu như chúng ta cưỡi ngựa, những người trong đội Thành vệ sẽ tới nhắc nhở chúng ta xuống ngựa, tránh đụng phải người đi đường và người buôn bán nhỏ. Khuôn mặt nghiêm túc lạnh lẽo của bọn họ chính là vì biểu lộ ra thành uy, khiến cho người tu hành ngoài Diệp thành, không nên hống hách ở chỗ này."

Đoàn Sùng Hiên cười nói, "Tuy rằng công việc hơi khổ cực, nhưng bổng lộc rất cao, lại được dân chúng trong Diệp thành kính trọng, còn có phủ thành chủ làm chỗ dựa. Ở đây, con trai nhà ai thông qua sát hạch, trúng tuyển vào đội Thành vệ, là một chuyện rất vinh quang. Việc như thế này, e rằng chỉ có mỗi Diệp thành ở Nam Địa này."

Ân Bích Việt cảm khái trong lòng mấy lần.

Người bình thường và người tu hành, rượu ngon và đao kiếm, người buôn bán nhỏ và đội Thành vệ.

Khi ở trong tòa thành này, lại vô cùng hòa hợp.

Tiếp đó hắn bỗng nhiên nghĩ đến, tất cả nguồn gốc của thứ này là thành chủ, là một vị cường giả Đại Thừa cảnh.

Mạnh đến mức có thể định ra quy củ của mình, rất ít người trên toàn bộ Nam Địa dám gây sự trong thành của người nọ.

Mạnh đến mức đủ để che chở một nơi.

Hắn bỗng nhiên có chút bội phục vị thành chủ kia.

Lúc này Ân Bích Việt không chút nào ý thức được, hắn có cảm xúc này, là bởi vì trong tiềm thức, trong lòng đã có nơi hắn muốn bảo vệ.

Có lẽ là Hề Hoa phong mây khói mênh mông, có lẽ là những đồng môn bao che khuyết điểm lại chân thành, có lẽ là Thương Nhai sơn hùng vĩ, có lẽ là các đệ tử vung kiếm tiễn hắn.

Điều này rất trái với cảm xúc của nhân vật phản diện, nhưng Ân Bích Việt không cảm thấy sai chỗ nào.

Sắc trời đã tối dần, ánh chiều tà bé lại, đèn đuốc trong thành không kịp chờ đợi đã sáng lên.

Trên vòm cong của những ngôi nhà cao cửa rộng là đèn lồng to lớn màu đỏ, đèn hoa nơi ca lâu sơn son thếp vàng, ánh đèn vàng nhạt bên trong tửu quán xuyên qua màn cửa, pha với hương rượu và tiếng nói cười bay ra.

Sau khi vào đêm, trong thành càng huyên náo, dòng đèn như biển, dòng người đông như mắc cửi.

Ba người dần đi khỏi trung tâm của thành, để lại phía sau ánh đèn và tiếng sáo trúc, sự phồn hoa và ồn ào.

Đi đến thành Nam, bóng đêm yên tĩnh, những cột đá chạy dọc theo con đường, đen trắng đan xen, thỉnh thoảng lại lộ ra tấm biển đề tên viện và những bức tượng khắc hình thú trước viện.

Qua phủ trạch của các quý nhân này, chính là Thu hồ.

Không có đèn đuốc nơi sầm uất. Chỉ có ánh sao chiếu sáng, lấp lánh trên mặt hồ. Yên tĩnh nhưng không hiu quạnh.

Ven hồ là một sân nhỏ vừa mới xây im lặng trong màn đêm, hòa với bóng đêm.

Trong lúc Chiết Hoa hội kéo dài nửa tháng, bọn họ sẽ ở nơi này.

Ba người đứng ở ven hồ, gió đêm lướt nhẹ qua mặt, khiến người ta thoải mái.

Lạc Minh Xuyên nói, “Tính cả chúng ta, lần này có ba mươi người, tổng cộng mười viện, cũng chính là ba, bốn người ở cùng một viện.”

Ân Bích Việt còn không phản ứng lại, Đoàn Sùng Hiên đã nói, "Được đó, chúng ta cùng ở một viện."

Lạc Minh Xuyên thấy Ân Bích Việt không nói gì, dường như chấp nhận, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thanh tĩnh lại, "Vậy đi thôi."

Ba người ăn ý đi đến viện gần hồ nhất, để lại sân lớn nhất ở hướng Bắc cho các đệ tử Thương Nhai sơn khác.

"Nơi này vốn có người hầu đến quét dọn mỗi ngày. Mà trước mắt chỉ có ba người chúng ta, cũng không cần nhiều người hầu hạ, để huynh bảo về."

"Nhiều người rất lộn xộn, ba người chúng ta là được rồi, tứ sư huynh, huynh cảm thấy thế nào?"

Ân Bích Việt yên lặng gật đầu. Hắn chỉ là đang suy nghĩ, cái chỗ này, rất thích hợp luyện Hàn Thủy kiếm.

Đây là cái sân nửa năm trước mới xây, quét dọn rất sạch sẽ, trong đình trồng một ít cây cùng mộc lan. Lại đúng vào lúc nở hoa, đóa hoa màu trắng nổi bật trên nền lá xanh, điểm thêm chút màu sắc cho tiểu viện.

Sân không lớn, có bốn phòng trống. Ân Bích Việt tùy tiện chọn một gian phòng. Thanh ngọc án (bàn làm từ ngọc bích), lưu sa trướng (màn làm từ lụa), vừa không tráng lệ, cũng không quá đơn giản, khiến hắn rất hài lòng.

Lúc này sát vách đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, trong lòng Ân Bích Việt đột nhiên cả kinh, sát vách là phòng của Lải Nhải!

Hắn nhấc theo kiếm chạy ra, trực tiếp phá cửa mà vào!

Sau đó liền nhìn thấy… Lải Nhải đang thu dọn phòng.

Giường gỗ màn lụa kia đã bị tên này đổi thành giường gỗ khắc hoa của hắn. Bàn ngọc biến thành bàn khắc hoa sen khảm ngọc trai.

Về phần tiếng vang lúc nãy, là một đóa lê cúc trăm cánh khắc trên tủ rơi xuống đất.

Toàn bộ gian phòng không có kỳ trân dị bảo giì cả, nhưng chỉ riêng cái bộ gia cụ đính ngọc trai, kim cương, bảo thạch này lại tỏa ra hào quang sáng chói.

Ân Bích Việt quả thật hoài nghi tên này có thể biến ra cả một cung điện!

Lải Nhải thấy hắn, rất nhanh đã hiểu, xin lỗi nói, “Tứ sư huynh, khiến huynh phiền rồi.”

Ân Bích Việt lắc đầu, “Không… Huynh còn tưởng rằng đệ đã xảy ra chuyện gì.”

Đoàn Lải Nhải nghe vậy cười rất vui vẻ, “Sư huynh, huynh tới thật đúng lúc! Đệ đang định đi tìm huynh!”

Sau đó tên này thoáng hạ thấp giọng, “Vân Tưởng Dung, Vân cô nương của Diệp thành, đàn tỳ bà rất hay, mỹ danh có một không hai ở Nam Địa, tối hôm nay ở Kim Phong Ngọc Lộ lâu…”

Ân Bích Việt trong nháy mắt đã hiểu! Đoạn Lải Nhải là đang mời hắn đi! Hoa! Lâu!!

Đêm lên lầu đài, tay áo uốn lượn dưới ánh đèn, mỹ nhân và sáo trúc.

Không đi hoa lâu, cuộc sống không hoàn chỉnh!

Ngẫm lại còn có chút… Hơi kích động.

Ân Bích Việt không phải muốn đi làm gì gì đó, mà là trong suốt quãng đời trước đó, hắn vẫn chưa từng đi. Chuyện không biết lại càng khiến người ta tò mò, huống chi, đêm khuya mây đen gió lớn, chạy đến hoa lâu, ngẫm lại rất có cảm giác kích thích.

Hắn đang muốn gật đầu, liền thấy sắc mặt Đoạn Lải Nhải đột nhiên nghiêm nghị, “Đối diện Kim Phong Ngọc Lộ chính là Thái Hòa lâu, buổi tối có tiên sinh lên đài kể chuyện, lối kể chuyện rất hấp dẫn, khiến người vỗ tay tán dương, thật sự đáng để đi. Tứ sư huynh, huynh cảm thấy thế nào?”

Ân Bích Việt chấn kinh rồi!

Hắn vì suy nghĩ thấp kém của mình mà thấy xấu hổ với sự trong sáng của Đoạn Lải Nhải!

Lúc này hắn thuận theo ánh mắt Lải Nhải mà quay người, liền thấy Lạc Minh Xuyên đứng ở cửa, ý cười nhàn nhạt, một bộ dáng quân tử đoan chính, “Hóa ra hai vị sư đệ là muốn đi nghe kể chuyện.”

Đoạn Lải Nhải gật đầu liên tục, “Đúng vậy, Lạc sư huynh có muốn cùng đi hay không?”

Ân Bích Việt cảm thấy càng xấu hổ.

24. Chương 24: Lời Tiên Đoán

Nếu như nói hình thức giải trí ở Thương Nhai sơn là nhiều chuyện và đồn đãi, như vậy phong tục đặc sắc của dân chúng ở Diệp thành chính là xem trò vui và kể chuyện.

Sự an bình và trù phú kéo dài khiến cho dân chúng hào phóng mà gan góc, chuyện gì cũng dám nhìn, chuyện gì cũng dám nói.

Bọn họ đàm luận về ma tu ở Đông Địa hết lòng phục hưng ma cung như thế nào, hoàng tộc ở Bắc Địa xa xỉ giàu có ra sao, đoán xem đệ nhất mỹ nhân Liêm Giản tông xinh đẹp cỡ nào, cũng đoán xem thành chủ chừng nào thì đón dâu.

Dân chúng Diệp thành, tràn đầy phấn khởi nói chuyện lớn chuyện nhỏ trong thiên hạ, giống như mỗi người đều là nhân vật lớn có thể chỉ điểm thiên hạ.

Cho dù vào đêm, chuyện làm ăn ở Thái Hòa lâu cũng chẳng kém Kim Phong Ngọc Lộ lâu chút nào.

Ở đại sảnh lầu một có một bục đài cao, vị tiên sinh kể chuyện mặc áo khoác ngoài dài, dùng mao tiêm súc miệng, chắp tay với tất cả vị khách ở sảnh. Lập tức đưa tới tiếng vỗ tay như sấm cùng tiếng khen ngợi.

Phòng lớn ở lầu một đã sớm ngồi đầy, ở một chỗ hẻo lánh ở lầu hai, có ba vị nam tử tuổi trẻ đang ngồi.

Một người là quân tử đoan chính nho nhã, một người là công tử phong lưu tuấn dật. Còn có một vị mặc áo choàng màu đen có mũ trùm, không thấy rõ khuôn mặt.

Mà Diệp thành kẻ đến người đi rộn ràng, người tu hành kỳ quái gì đều có, loại trang phục này cũng chẳng khiến người ta chú ý.

Ân Bích Việt uống bình trà do Đoạn Lải Nhải đem ra, trong lòng cảm khái vạn ngàn lần.

Triệu lần không nghĩ tới, ba người bọn họ…

Vậy mà đi nghe kể chuyện thật!

Vị tiên sinh kể chuyện ở lầu dưới đã bắt đầu, giọng nói trung khí mười phần truyền thật xa.

“Chư vị ngồi ở đây đều biết, một tháng sau Chiết Hoa hội sẽ diễn ra ở Trọng Minh sơn cách thành ta hai dặm, đến lúc đó các thiếu niên mạnh mẽ ở các môn phái đều tham gia, các chiêu thức hoa lệ sẽ được biểu diễn, thật sự là thịnh hội mười năm khó được!”

Mọi người ở đây đều cho là hôm nay vẫn sẽ kể về Chiết Hoa hội, người kể chuyện lại chuyển đề tài, "Thế nhưng chúng ta hôm nay sẽ không nói về Chiết Hoa hội, chúng ta sẽ nói về chuyện gì? Chúng ta sẽ nói về lời đoán của Chưởng viện Tiên sinh của học phủ ở Trung Địa!"

Tiếng khen ngợi dưới đài lại vang lên.

Chiết Hoa hội tuy rằng đặc sắc, nhưng đã nói rất nhiều ngày, tất cả mọi người nghe đã thuộc lòng luôn rồi. Chuyện lần này rất mới, đương nhiên hấp dẫn người nghe hơn.

Ân Bích Việt nghe thấy bốn chữ Chưởng viện Tiên sinh, trong lòng căng thẳng.

Lời đoán gì?

Người kể chuyện nói, " 'Song tinh hiện thế, Long Xà đấu, sinh tử đồng môn, chỉ có một người sống sót.' Đây là lời Tiên sinh nói 300 năm trước ở Minh hồ, chắc chắn có người đã nghe nói qua, nhưng cũng có người không biết."

Ân Bích Việt đúng thật không rõ ràng, 300 năm trước hắn còn chưa có sinh ra, câu nói này chỉ nhớ rõ hình như đã nghe qua ở nơi nào.

"Thế nhưng hai câu này là có ý gì? Làm sao để hiểu? Chắc chắn tất cả mọi người rất muốn biết, hôm nay cái chúng ta sẽ nói chuyện này!" Trong muôn vàn tiếng khen, người kể chuyện không thừa nước đục thả câu nữa, "Trong 28 chòm tinh tú trên trời có một Long, Cang Kim Long, là 'Cang tú' – một trong 7 chòm sao ở phía Đông… Còn Xà, là 'Dực tú' một trong 7 chòm sao ở phía Nam, Dực Hỏa Xà!"

Đây không phải là kiến thức thiên văn thâm sâu gì, mấy người dưới đài cũng phụ họa, "Nói rất đúng!"

Cũng có người nghi vấn, "Chuyện này mọi người đều biết, tiên sinh nói hai chòm sao này để làm gì?"

Người kể chuyện cười nói, "Chưởng viện Tiên sinh là người nào! Chính là người có thể tính thiên cơ! Hai chòm sao này, rõ ràng là chỉ người! Cang Kim long và Dực Hỏa Xà, nằm ở vị trí đối nhau, ta đoán chính là 'Thương Nhai sơn' và 'Bão Phác tông', hai chòm sao trong lời đoán chính là đại đệ tử Quân Dục của Hề Hoa phong, và Lâm Viễn Quy đứng đầu Thất Tử của Bão Phác tông. Hai người bọn họ là người trẻ tuổi mạnh nhất trong môn phái, đương nhiên được nhắc đến trong lời đoán."

Mọi người trong tửu lâu bàn đến vui vẻ, căn bản không nghĩ tới ở đây, lúc này, sẽ có ba vị đệ tử Thương Nhai sơn.

Ân Bích Việt nhìn hai người bên cạnh, sắc mặt Đoàn Sùng Hiên và Lạc Minh Xuyên vẫn không thay đổi.

Ở lầu một có người nói, "Ha, 'Long Xà đấu' đã được giải thích, vậy 'Sinh tử đồng môn' giải thích như thế

nào?"

Người kể chuyện cũng không giận, xếp lại quạt và nói, "Dưới hoàn cảnh trên, môn phái hai người kia sẽ phải có một trận đấu sinh tử."

"Ha, tiên sinh chắc chắn như vậy sao, nếu sai thì sao?"

Người kể chuyện cao giọng cười nói, "Ha ha, sai rồi thì vị khách này có thể đến tìm ta để lấy lại tiền trà!"

Tất cả mọi người biết việc trả lại tiền trà chỉ là lời đùa, những lời kể kia, toàn là suy đoán và phóng đại, sao lại tin là thật. Người kể chuyện thuận thế nói về chuyện giữa Thương Nhai và Bão Phác tông, trong lầu lại vang lên tiếng thảo luận xì xào.

Người kể chuyện hiểu chút thiên văn, ở quán trà có rất nhiều người, các môn phái hỗn tạp cũng nghe được. Dưới giọng kể du dương, những người trong quán trà cũng nghe say sưa.

Ân Bích Việt đã không còn tâm tư để nghe. Lạc Minh Xuyên thấy tinh thần hắn không yên, cốc trà trong tay hơi giật giật, trong nháy mắt, sự ồn ào nơi quán trà không còn nữa.

Cho dù là người ngồi ở bàn gần nhất ở đó, cũng chỉ có thể nhìn thấy ba người kia trầm mặc uống trà.

Ân Bích Việt cảm thấy khí tức bên người chợt thay đổi, giống như có một cái lồng bao trùm bọn họ.

Lại biết đây là do Lạc Minh Xuyên lần đầu tiên triển lộ ra mánh khóe của Phá Chướng cảnh.

Vì vậy Ân Bích Việt nói thẳng ra nghi vấn trong lòng. Hắn hỏi Đoàn Sùng Hiên, "Chuyện này… Là thật?"

Hắn biết Đoàn Sùng Hiên bởi vì thân phận bất phàm mà có đường tìm tin tức đặc biệt, biết rõ rất nhiều bí ẩn, huống hồ chuyện có liên quan đến đại sư huynh, tên này nhất định biết.

Đoàn Sùng Hiên không trực tiếp trả lời phải hay không phải, mà là nhẹ nhàng nói,

"Nghe đồn 300 năm trước, Tiên sinh từng uống rượu ở Minh hồ, uống 17 hũ Lưu Tiên ủ 70 năm, nên say mèm, hát vang trên thuyền."

Ân Bích Việt không tưởng tượng nổi, vị nho sĩ pha trà dưới tàng hòe, cũng sẽ có lúc uống say mà hát.

"Sao rọi trên mặt hồ, lấp lánh trăm dặm, Tiên sinh ngước mắt nhìn sao, trên thuyền 'Phượng Hoàng Du' hát: 'Song tinh hiện thế, Long Xà đấu, sinh tử đồng môn, chỉ một người sống sót'. Tiếng ca vừa dứt, sương

trên hồ chợt nổi lên, tới canh ba vẫn không tan. Cho đến khi sương đêm rút đi, mọi người mới biết Tiên sinh đã tỉnh ngộ, cưỡi gió bay đi. Này lời ca đoán này cũng được người ghi nhớ, từ đây truyền tụng."

"Lúc đầu lời truyền nóng hổi, không ít môn phái vô cùng đắc ý khi có đệ tử tên Long Xà, nhưng không có bằng chứng rõ ràng. Thời gian qua đi, mọi chuyện cũng dần yên tĩnh… Mãi đến tận khi sư phụ mang về đại sư huynh. Cùng năm đó, Lâm Viễn Quy bái nhập vào Bão Phác tông. Sau đó, danh tiếng hai người cũng truyền ra, lời đoán lại bị người có tâm nhắc lại. Những năm qua, cũng có rất nhiều manh mối, cũng chẳng phải là không có lửa sao lại có khói."

Đoàn Sùng Hiên nói tới chỗ này lại thở dài, "Tứ sư huynh, huynh chuyên tâm tu hành, chưa từng vào đời, tất nhiên không biết. Chuyện kể hôm nay, thật sự chẳng mới mẻ gì cả. Chuyện này đã truyền khắp nơi."

Ân Bích Việt hỏi, "Đệ tin không?"

"Đệ cũng hi vọng chuyện này không thật. Theo đệ được biết, ngày sinh tháng đẻ của Lâm Viễn Quy đối với 'Dực túc'. Tuy nói cố sức dò xét thiên cơ dễ dàng tổn thương cảnh giới, mà thiên cơ thay đổi trong nháy mắt khó dò. Nhưng Tiên sinh khi đó đã đi vào 'Vô nhân vô ngã cảnh', trong lúc tỉnh ngộ, đương nhiên tính toán chuẩn xác gấp trăm lần. Huống chi… Tiên sinh chưa bao giờ nói sai."

"Đại sư huynh có biết không?"

Đoàn Sùng Hiên gật đầu, "Hẳn là biết."

Nghe đến đó, tâm tình Ân Bích Việt có chút nặng nề.

Lúc trước hắn vẫn cho là trên lưng đại sư huynh gánh danh dự Hề Hoa phong, danh tiếng của Xuân Sơn Tiếu và an nguy của Thương Nhai sơn.

Bây giờ mới biết, hóa ra, sinh tử cũng là một loại gông xiềng.

Cũng không phải hắn không có lòng tin với Quân Dục. Mà là Lâm Viễn Quy cũng rất mạnh. Có thể nói là ngoại trừ vị Á Thánh ở Bão Phác tông kia, Lâm Viễn Quy cũng là người có sức chiến đấu mạnh nhất.

Nếu như ấn theo lời Tiên sinh, đây không phải là trận chiến thắng thua, mà là trận chiến sống còn.

Sống chết chỉ cách nhau một lằn ranh, thật tàn nhẫn.

Đoạn Lải Nhải dường như đoán được hắn đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên cười cười, ngữ khí cũng buông lỏng rất nhiều, "Tứ sư huynh không cần quá lo lắng. Tóm lại có

sư phụ ở đây, sư phụ sẽ không để cho Đại sư huynh có chuyện."

Ân Bích Việt ngẩn ra.

Nói thật, hắn hoàn toàn không có lòng tin với vị sư phụ mấy trăm năm chưa từng trở về phong kia.

Lúc này Lạc Minh Xuyên cũng cười, bầu không khí lại trở nên thanh tĩnh.

Đoàn Sùng Hiên nói, "Tứ sư huynh, huynh có biết quan hệ giữa ta và Bão Phác tông không?"

Ân Bích Việt gật đầu, "Nghe đồn, sư phụ từng ở trên bờ sông Bá, dùng một chiêu 'Thanh Thiên Bạch Nhật kiếm', phế bỏ một vị trưởng lão Đại Thừa cảnh của Bão Phác tông."

Đây không phải là bí mật gì, một kiếm kia quá có tiếng, chiếu rực toàn bộ sông Bá, cả năm đại lục đều biết.

"Trong lời truyền của Bão Phác tông, Kiếm Thánh làm việc bừa bãi, không nói chuyện lý, trưởng lão của bọn họ nghe nói Kiếm Thánh thu Thủ đồ, chỉ là muốn xem một chút, không chỉ bị mắng về, mà còn bị trả thù, phế bỏ tu vi… Tứ sư huynh, huynh tin không?"

Ân Bích Việt quyết đoán nói, "Không tin."

Nếu như Kiếm Thánh thật sự là người như vậy, cũng sẽ chẳng dạy ra tính cách của đại sư huynh và nhị sư tỷ.

Đoàn Sùng Hiên nở nụ cười, "Trên thực tế, lúc đó Bão Phác tông phân ra hai phái cũ mới. Phái mới chủ trương đạo pháp tự nhiên, tu hành do giác ngộ của bản thân. Phái cũ lại nói số mệnh do trời đã định, chỉ do một Kiếm Thánh đã độc chiếm hết đệ tử qua Thương Nhai sơn, những đệ tử còn lại ít vô cùng. Hiện tại Thương Nhai sơn đã có Kiếm Thánh, uy hiếp địa vị củ Bão Phác tông. Cho nên đại sư huynh xuất hiện, khiến cho bọn họ rất căng thẳng, rất sợ Thương Nhai sơn trong tương lai sẽ có Kiếm Thánh thứ hai."

Ân Bích Việt đã đã gần như đoán được một ít chuyện. Nhất định là Bão Phác tông ra tay với đại sư huynh trước tiên.

"Các trưởng lão bên phái cũ của Bão Phác tông liền bắt tay với các kẻ mạnh của mấy môn phái nhỏ khác, thừa dịp Kiếm Thánh đi vắng bắt đi đại sư huynh. Lúc đó đại sư huynh còn là một tiểu hài tử, kiếm còn cầm không vững, liền bị mang đến bên bờ sông Bá của Bão Phác tông, để bức Kiếm Thánh tự hạ cảnh giới! Không, không chỉ là tự hạ cảnh giới, bọn họ còn muốn Kiếm Thánh tự phế linh mạch."

Ân Bích Việt nghe cũng nổi giận, nhưng vẫn chú ý tới một chỗ điểm đáng ngờ, "Bọn họ? Không phải một vị trưởng lão của Bão Phác tông thôi sao?"

Đáy mắt Đoàn Sùng Hiên hiện ra mấy phần châm chọc,

"Không chỉ một vị, mà là sáu vị. Thêm vào mấy người của môn phái nhỏ khác, tổng cộng mười hai người. Bọn họ cho là, Kiếm Thánh dù có lợi hại ra sao, cũng không thể giết tất cả bọn họ. Hoặc là nói, không dám giết nhiều người như vậy, danh tiếng sẽ ra sao? Căn cứ vào tâm tư 'Luật pháp không trách nhiều người, nhiều người tạo thành chính nghĩa', mới dám làm ra chuyện như vậy."

Ân Bích Việt lúc này đã đoán được kết cục.

Quả nhiên, Đoàn Sùng Hiên nói, "Thế gian đã lâu chưa từng xuất hiện 'Thánh nhân cảnh', bọn họ đã quên mất sức mạnh của Thánh nhân. Kiếm Thánh, đúng là chỉ dùng một kiếm, giết mười một người, phế bỏ trưởng lão Đại Thừa cảnh của Bão Phác tông. Lưu một mạng lại cho lão kia, cũng là bởi vì đại sư huynh ở trên tay lão, sợ ngộ thương đến đại sư huynh."

"Sau chuyện kia, Bão Phác tông nguyên khí đại thương. Phái mới cho rằng chuyện này do bọn họ sai trước, không muốn nhắc lại. Các trưởng lão phái cũ dù chết, nhưng các đệ tử của bọn lão vẫn còn, liền bắt đầu truyền lời Kiếm Thánh tàn nhẫn thích giết chóc, không nói lý lẽ trong tối."

Ân Bích Việt nghe đến đó, rốt cục cười rộ lên, "Sư phụ là một nhân vật như vậy, sao lại màn đến thanh danh?"

Tuy chưa từng gặp Kiếm Thánh, nhưng qua lời kể. Hắn thậm chí có thể tưởng tượng hào quang của kiếm kia trên sông Bá.

Không quan tâm thế nhân nghĩ gì, hắn cảm thấy đây mới là một nhân vật đáng nể.

Đoàn Sùng Hiên cũng cười, "Sư phụ đương nhiên sẽ không quan tâm đến những chuyện ruồi bọ ấy… Cho nên, tứ sư huynh không cần quá mức lo lắng."

Đoàn Sùng Hiên uống một hớp trà, thở dài nói,

"Nếu như nói sư phụ có một giới hạn, thì giới hạn ấy chính là sư huynh."

25. Chương 25: Đường Hẹp

Một tháng kế tiếp, có rất nhiều người tu hành bên ngoài xuất hiện liên tục ở Diệp thành, thủ vệ trong thành cũng yên lặng không tiếng động mà tăng lên. Các tu sĩ mặc đạo bào môn phái, đội Thành vệ mặc giáp đen ở khắp mọi nơi, khiến cho tòa thành thêm phần sầm uất mà nghiêm túc.

Buổi tối ngày hôm ấy sau khi trở về, Đoàn Sùng Hiên mời Ân Bích Việt ra ngoài nghe kể những chuyện chưa từng xảy ra vào đêm —— mặc kệ chuyện đó có thật hay không.

Vì vậy Ân Bích Việt ban ngày luyện Hàn Thủy kiếm ở bên Thu hồ. Buổi tối lại ở trong phòng tĩnh tọa, diễn kiếm trong đầu, rèn luyện thần thức.

Tiểu viện cạnh hồ rất yên tĩnh. Dù cho ngoài Diệp thành ồn ào cỡ nào cũng không truyền tới đây.

Nhưng nếu đến thành trung tâm, người người tấp nập qua lại, những người mang đạo bào màu xanh có hình Bát quái chính là Bão Phác tông, trường sam màu tím chính là Liêm Giản tông, áo bào trắng thêu hoa văn mây chính là Thương Nhai sơn.

Tăng bào màu xám chính là Giai Không tự, áo cà sa màu vàng sáng chính là Hưng Thiện tự.

Đi ở trước mặt bọn họ là người phụ trách dẫn đường tiếp đón trên người mặc trường bào màu trắng bát mặc sơn thủy, là đệ tử Thanh Lộc kiếm phái chủ nhà lần này.

Hà Yên Vân đi theo con đường bằng phẳng sau ngọn núi, xuyên qua các phố phường náo nhiệt, đi đến cạnh hồ ở thành Nam. Lúc nhỏ nàng thường chuồn xuống núi, nhưng chưa thấy nơi nào náo nhiệt như Diệp thành này.

Nhưng đệ tử Thanh Lộc kiếm phái vẫn còn ở đây, đương nhiên không thể tỏ vẻ chưa từng thấy. Vậy thì quá mất mặt.

Vì vậy nàng liếc mắt ra hiệu cho Nguyễn Tiểu Liên. Nguyễn Tiểu Liên trả về một ánh mắt.

—— Buổi tối đi dạo phố ăn vặt.

—— Đầu tiên thì ăn mì vằn thắn ở bên trái trước, sau đó thì ăn bánh ngọt ướp lạnh của nhà kia.

Hai người bình tĩnh đạt thành ý chung, mặt không đổi sắc đi về phía trước.

Ba người Lạc Minh Xuyên nhận được thông báo từ đệ tử Thanh Lộc, đứng bên Thu hồ nghênh đón đồng môn Thương Nhai sơn.

Cùng thi lễ chào với trưởng lão của Hề Bình phong, nhìn một đám đệ tử tràn đầy phấn khởi bắt đầu chia viện. Sân nhỏ bên hồ vốn yên tĩnh cũng trở nên náo nhiệt hẳn.

Thỉnh thoảng có đệ tử đến chào hỏi với ba người họ, Hà Yên Vân sau khi chào xong, gọi lại Lạc Minh Xuyên, “Sư huynh, muội có rất nhiều chuyện muốn hỏi huynh.”

Ân Bích Việt lập tức hiểu ngay!

Em gái gan góc lên đi! Sư huynh nhà em suốt cả đường không gặp nửa cô nữ tu mỹ mạo nào đâu, yên tâm đi!

Đoàn Sùng Hiên còn đang cười nói với hắn, "Ngày hôm nay trong thành rất là náo nhiệt, không mấy tứ sư huynh đi dạo cùng đệ đi?"

Ân Bích Việt không rõ lời này có phải là đi hoa lâu không, nhưng bây giờ bên Thu hồ cũng huyên náo, ngay cả luyện kiếm cũng chẳng được, còn không bằng đi dạo xung quanh thành.

Hai người vừa băng qua một phủ trạch to lớn nào đó ở thành Nam lại gặp thêm một nhóm ồn ào.

Có chuyện xảy ra trong Diệp thành thì nhìn từ xa cũng có thể thấy, bởi vì đội Vệ thành mang giáp đen rất khiến người ta chú ý.

Càng đúng dịp chính là trung tâm của sự ồn ào cũng là người quen, đạo bào màu xanh lóe lên một góc qua khe hở giữa tầng tầng người.

Đoàn Sùng Hiên không nói hai lời liền đi vòng qua đám người đang xem náo nhiệt, mang theo Ân Bích Việt đi đến trà lâu ở phố đối diện.

Chọn vị trí bên cửa sổ ở lầu hai, chọn bánh hoa hồng và trà Quân sơn mao tiêm, dù bận chọn món nhưng vẫn ung dung xem xét.

Vị trí này thật sự quá tốt, ngay cả nắm tay đang khẽ run run của đệ tử Bão Phác tông cũng có thể nhìn rõ ràng.

Dưới lầu là hơn mười vị đệ tử mang đạo bào màu xanh bị đội Thành vệ vây vào giữa, đúng lúc là đám người mà ba người Ân Bích Việt đã từng gặp qua ở núi Bàn Long.

Hai đội người đều mang sắc mặt rất khó coi, giữa đội Thành vệ mang giáp đen là cái cáng, trên cáng có người nằm. Hà Lai đại diện nói chuyện với tiểu đội trưởng của đội Thành vệ kia.

Ngữ khí Hà Lai rất lạnh, uy thế rất nặng, "Người đã không sao, đan dược cũng cho rồi, còn phải sao nữa?"

Uy thế Phá Chướng kỳ của gã bộc ra ngoài, thoạt nhìn rất có lực uy hiếp.

Nếu như ở chân núi Hoành Đoạn sơn Bão Phác tông, các thành trấn thôn trang trong vòng phạm vi trăm dặm, không ai dám cãi lại lời gã.

Nhưng đây lại là Diệp thành, đội Thành vệ nhỏ này không sợ gã, ngay cả dân thường ở xa xa vây xem cũng không sợ gã.

Dùng tu vi cảnh giới, đương nhiên nghe được những lời xì xào bàn tán đó, cho dù lời dèm pha rất nhỏ lại cũng rất xa, "Môn phái lớn gì đây chứ, chẳng có tố chất gì cả."

"Bão Phác tông? Ầy, lúc Thương Nhai sơn vào thành đều hòa hòa khí khí, cũng không gây chuyện gì."

"Đúng đó, ông Lý bán mì vằn thắn bên kia còn nói, có hai cô nương Thương Nhai còn cười với ông ấy!"

Lại là Thương Nhai sơn, Hà Lai nghe thấy như vậy thì dĩ nhiên là lên cơn giận dữ, cố tình lúc này, tiểu đội trưởng của chi đội kia lên tiếng, "Dựa theo luật thành, hư hại tài sản tư nhân thì chiếu theo giá gốc bồi thường gấp ba, gây thương tích cho người khác phải nói xin lỗi, phụ trách bồi thường trị liệu cho đến khi khỏi."

Hà Lai còn chưa mở miệng, một đệ tử Bão Phác tông đã cuống lên trước,

"Sao lại không bồi thường?! Các người có biết bình Ngọc Lộ đan kia đáng giá bao nhiêu không!"

Tiểu đội trưởng lộ ra thần sắc không hiểu, nghiêm túc nói, "Nhưng mà các người không xin lỗi, chuyện này thì liên quan gì đến đan dược đáng giá bao nhiêu?"

Trên mặt các đệ tử Bão Phác tông là cảm xúc hỗn tạp giữa không thể tin, khiếp sợ và phẫn nộ, khi bọn họ còn sống trên núi, chưa từng trải qua chuyện như vậy. Xin lỗi với người mạnh thì cũng chẳng có gì, thế nhưng bây giờ lại muốn bọn họ xin lỗi người bình thường?!

Cùng lắm chỉ là đụng phải một người buôn nhỏ mang đòn gánh, hơn nữa còn là người buôn lớn tuổi, đụng một cái liền bay ra ngoài nhưng không thể trách bọn họ, nếu không phải nghĩ đến việc xuất môn phải khách khí một chút, thì sao bọn họ lại cho đan dược quý như vậy!

Hà Lai bình tĩnh lại trước hết, khôi phục lại bộ mặt không một chút biểu tình. Gã bây giờ chỉ mong có thể mau chóng rời khỏi nơi này, mà không phải bị người dân xung quanh mang bộ dáng muốn xem kịch vui vây quanh.

Gã quay người sang hướng người bị thương đang nằm trên cáng của đội Thành vệ giáp đen, vén một chút áo bào lên, làm nửa lễ, "Xin lỗi."

Gã đương nhiên không đội Thành vệ có cảnh giới kém xa gã để ở trong mắt, thế nhưng đang ở bên trong Diệp thành, chẳng cần nói tới vị thành chủ Đại Thừa cảnh kia, chỉ nói tới người cung phụng của thành chủ đã có tới vài vị Tiểu Thừa cảnh. Những người trong đội Thành vệ này là của phủ thành chủ, mà bọn họ vừa tới Diệp thành, Chiết Hoa hội còn chưa bắt đầu, gã không muốn vào lúc lại đi sinh sự vô cớ.

Một vị đệ tử Bão Phác tông tức giận nói, “Bây giờ cũng nên nhường đường đi!”

Đội Thành vệ giáp đen lưu loát tránh ra, tiểu đội trưởng sau lưng bọn họ lớn tiếng dặn dò, “Trở về nhớ đọc luật thành nha!”

Dân chúng ven đường đều che miệng cười rộ lên.

Hà Lai tựa như có cảm giác có ai đó đang dõi theo mình, vừa nhấc mắt, đã nhìn thấy hai người trên trà lâu, chỉ một thoáng sắc mặt gã tái xanh.

Đoàn Sùng Hiên rất không nể mặt mũi cười cười với gã.

****

Bên trong tiểu viện cạnh Thu hồ, cây Mộc lan hơi đung đưa trong gió.

Lạc Minh Xuyên kiên nhẫn kể cho Hà Yên Vân những chuyện xảy ra trong chuyến đi vừa rồi.

Con đê dài ở Dương thành, gặp phải sơn phỉ ở núi Bàn Long, quan đạo của Tây Địa, sóng lớn ở biển Phù Không, phép thần thông không gian trong ấn của Tiên sinh.

Rốt cục, Hà Yên Vân không nhịn được đánh gãy lời y, “Sư huynh, muội không phải muốn nghe những chuyện đó!”

Lạc Minh Xuyên cũng không giận, ôn hòa nói, “Vậy muội muốn nghe gì?”

Hà Yên Vân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là hỏi, nhưng mà cũng ngượng ngùng không tiện nói quá trắng ra, hàm hồ nói, “Muội muốn biết… Huynh và Ân sư huynh thế nào rồi?”

Cái gì thế nào?

Chiết Hoa hội gần tới, sư muội hẳn là hỏi tu vi bọn họ thế nào rồi.

Vì vậy y cười cười, “Tốt vô cùng, tốt hơn rất nhiều so với trước đây.”

Đôi mắt Hà Yên Vân thoáng chốc sáng lên, “Muội biết mà!”

Nàng kích động giống như một cơn gió lao ra sân “Sư huynh, huynh nghỉ ngơi thật tốt, muội không quấy

rầy!”

Nàng muốn nói tin tức tốt này cho Nguyễn Tiểu Liên ngay lập tức! Khăn tay và biểu ngữ chẳng hề vô dụng tí nào ha ha ha!

Lạc Minh Xuyên đứng ở trong gió, cảm thấy hết sức không hiểu.

****

Cảm giác mới mẻ khi mới tới Diệp thành trôi qua rất nhanh.

Ngày thứ hai, các đệ tử Thương Nhai sơn giống như đang ở trên núi, bắt đầu tu hành.

Mãi cho đến khi Chiết Hoa hội sắp bắt đầu, trước ngày rút thăm thi đấu, bên Thu Hồ vẫn yên tĩnh.

Rút thăm ở lôi đài dưới chân Trọng Minh sơn. Mỗi người đi dò tên ở thông báo dán trên tường, lấy số.

Tổng cộng có 321 người, 160 người rút thăm, quyết định đối thủ, người còn dư lại thì may mắn, vòng thứ nhất không cần đánh, trực tiếp vào vòng hai.

Không ai để ý tới việc được rút thăm hay không, bởi vì rút trúng đối thủ như thế nào, toàn bằng vận khí.

Khi được rút trúng, thông báo dán trên tường cũng có đánh dấu, muốn đổi thăm cũng không được. Huống chi lần này do Thanh Lộc kiếm phái làm chủ nhà, phái ra hai vị trưởng lão Tiểu Thừa cảnh duy trì trật tự.

Con số của ba người Ân Bích Việt vừa vặn ở trước 160, phải đi rút thăm.

Dọc theo đường đi người người tấp nập, tất cả đều là đệ tử các phái đang thảo luận,

“Ôi trời ạ! Ta rút trúng sư muội của Liêm Giản tông! Làm sao xuống tay được đây!” Sắc mặt người nói chuyện lại vui mừng.

“Ta rút trúng Tuệ Nhân của Giai Không, phật tu nha, lần này không có gì lo lắng rồi, coi như đánh không lại cũng sẽ không bị thương.”

Cũng có người rút thẳm, được đồng môn vây quanh an ủi, tức đến nổ phổi gọi, “Không đánh không đánh, ông đây phải về nhà! Ván đầu tiên đã gặp Chung Sơn, cái vận may gì đây!”

Đội người nhanh chóng đi rút thăm, Đoàn Sùng Hiên báo số của mình lên, bắt đầu rút thăm. Ống thăm rất lớn, có khắc một trận pháp ngừa thần thức dò xét, hai vị trưởng lão Tiểu Thừa cảnh ở bên cạnh giám sát. Hắn tùy ý rút ra một cái, sau khi mở ra, chữ viết bằng mực mới xuất hiện.

Thông báo dán trên tường sáng lên tên và số của người mà hắn rút được.

Đệ tử phụ trách ghi chép bên cạnh lập tức đề bút viết, "Đoàn Sùng Hiên của Thương Nhai sơn đối chiến Lý Lân của Bão Phác tông, ngày mười lăm trận thứ tư, võ đài số ba".

Ân Bích Việt không nghĩ tới, trong ba người bọn họ sẽ có người rút trúng Bão Phác tông trong ván đầu tiên.

Vận may Lải Nhải cũng thật là… Quá chuẩn.

Tiếp đó, Lạc Minh Xuyên cũng rút, chần chờ nói, "185, huynh nhớ số này cũng là số của Bão Phác tông."

Quả nhiên, cái tên Vương Chấn của Bão Phác tông sáng lên.

Ân Bích Việt oán thầm, hai người đều dính, xác suất nhỏ vậy mà.

Đợi đến khi hắn rút xong, đã cạn luôn lời.

"Ân Bích Việt của Thương Nhai sơn đối chiến Hà Lai của Bão Phác tông, ngày mười sáu trận đầu, lôi đài số một."

Đoàn Sùng Hiên càng không có nghĩ tới chuyện này, thở dài nói, "Đường hẹp mà."

26. Chương 26: Cược Thua

Vòng một của Chiết Hoa hội có 160 trận, tiến hành ở bốn võ đài, mỗi võ đài có bốn trận, mười ngày kết thúc. Có quy tắc như vậy là bởi vì trong lúc tỷ thí ở vòng đầu, sẽ có sự chênh lệch thực lực rất lớn, thời gian có hạn. Nếu như vượt qua thời gian, sẽ xử hòa nhau, hai người đều vào vòng trong.

Vòng kế tiếp thì lại không có chuyện hòa, thời gian kéo dài đến vô hạn, mãi đến tận khi phân ra thắng bại, hoặc là một người chịu thua.

Sau khi kết thúc phần rút thăm, những người tu hành trẻ tuổi có thời gian một ngày để chuẩn bị.

Toàn bộ Diệp thành trong ngày đó đều sôi trào.

Mỗi quán trà đều không còn chỗ ngồi, tiếng vỗ tay như sấm, khắp nơi trên phố lưu truyền chiêu thức của hai đối thủ, nói đến vô cùng có lý, khiến người tin phục, dường như thật sự thấy tận mắt.

Dân chúng gan góc chạy tới dưới chân núi Trọng Minh sơn dựng lều lá, cách võ đài thật xa, dù chỉ có thể nghe thấy tiếng vang, nhìn thấy ánh sáng, cũng đã đủ khiến cho bọn họ hưng phấn.

Nhưng mà, diễn viên chính của lần thịnh hội này hiển nhiên không phải dân chúng Diệp thành.

Bên cây cầu Tân Thủy ở thành Bắc là chỗ của đệ tử Bão Phác tông, rừng mơ ở thành Tây là nơi của đệ tử Liêm Giản tông, bên con mương an bình ở thành Đông là chỗ của nhóm phật tu, trong mấy khách sạn trong thành là chỗ cho những đệ tử của các môn phái khác, còn cạnh Thu hồ ở thành Nam là chỗ của đệ tử Thương Nhai sơn, đều là do kết quả rút thăm định ra.

Chúng đệ tử thu thập tư liệu, phân tích chỗ mạnh và chỗ yếu của đối thủ, suy nghĩ chiêu thức cho ngày mai, lo lắng cho mình xong, còn không nhịn được lo lắng cho đồng môn.

Thương Nhai sơn và Bão Phác tông có quan hệ không tốt, mỗi người đều biết.

Vòng rút thăm thứ nhất, ngoại trừ ba người Ân Bích Việt, cũng chỉ có Nguyễn Tiểu Liên rút trúng đệ tử bên Bão Phác tông.

Mà làm cho người lo lắng nhất cũng không phải Nguyễn Tiểu Liên.

"Ba tổ khác đều có đối thủ có cảnh giới tương tự, nhưng còn Ân sư huynh thì sao?" Vị đệ tử đang nói chuyện lộ vẻ vẻ ưu lo, "… Ân sư huynh nhập môn ba năm đã đến Ngưng Thần cảnh, đúng là rất nhanh. Mà ta nghe nói… Hà Lai kia của Bão Phác tông, nửa năm trước đã đột phá Phá Chướng cảnh!"

Dù cho Đoàn Sùng Hiên luôn khịt mũi coi thường sáu người còn lại trong 'Bão Phác Thất Tử', nhưng trên thực tế, danh tiếng của 'Bão Phác Thất Tử' vẫn rất vang dội.

Vừa dứt lời đã có người phản bác, "Chênh lệch cảnh giới thì thế nào! Ân sư huynh là đệ tử Kiếm Thánh đó! Nhớ năm đó sư huynh Quân Dục vẫn còn là Tiểu Thừa cảnh đã vượt qua một vị lão tổ Đại Thừa!"

Đệ tử nói lời này từ lúc nhập môn đã sùng bái Quân Dục, lúc cuồng nhiệt nhất, cách ăn mặc thậm chí là cách cầm kiếm đều bắt chước Quân Dục.

Cũng không phải người nào cũng mang tình cảm cá nhân để nhìn vấn đề, cũng có người tỉnh táo, "Tuy là vượt cảnh mà thắng, nhưng dù sao trăm người chỉ có một."

"Nhưng ta tin tưởng Ân sư huynh sẽ thắng!" Tiếng nữ tử thanh thúy vang lên, cả khuôn mặt Hà Yên Vân đều mang nét kiên định.

Những người khác cũng bị niềm tin của nàng cảm hoá,

"Ta cũng tin tưởng Ân sư huynh sẽ thắng!"

"Ân sư huynh nhất định sẽ thắng!"

Khác với sự tự tin tràn ngập của đệ tử Thương Nhai sơn, trong sòng bạc ở Diệp thành, tỉ số cược hắn thua đã là 3:7. Rất nhiều người cược Ân Bích Việt thua.

Bởi vì không biết lúc nào, lời đồn đãi này đã lan rộng: Đệ tử Kiếm Thánh – Ân Bích Việt, lúc luyện kiếm tẩu hỏa nhập ma, tu vi tổn thất lớn, tóc đen biến tóc bạc chính là bằng chứng.

Lời đồn này rất thật, rất nhiều đệ tử các môn phái đều tin tưởng không nghi ngờ.

Diệp thành giàu có và đông đúc, sòng bạc cũng rất lớn, mà người cược phần lớn là tu sĩ ngoài thành hơn là dân chúng. Bởi vì dân chúng Diệp thành nếu muốn đánh cược, trước khi đặt cược nhất định phải cung cấp bằng chứng tài sản hiện có, chứng minh người nọ sẽ không vì đánh cược thua mà táng gia bại sản, trên lưng gánh món nợ khổng lồ. Ngoài ra, còn có thật nhiều hạn chế và quy củ. Lâu dần, người đánh cược cũng ít đi.

Tu sĩ bên ngoài không cần quy củ, bọn họ đặt cược ngoại trừ vì muốn thắng tiền, cũng là để tỏ lòng tin đối với môn phái, thể hiện thanh uy của môn phái.

Đoàn Sùng Hiên lắc quạt đi vào, rồi lắc quạt đi ra.

Lúc hắn đi vào, đến bàn cược của Ân Bích Việt và Hà Lai, tỉ số đang là 3:7. Lúc hắn đi ra, tỉ số bị kéo thành 4:6.

Các đệ tử Bão Phác tông không hiểu, "Không thể nào! Người này sao lại lắm tiền như vậy?!!"

Mà bọn họ chắc chắn không muốn thua thiệt, chắp vá lung tung sau đó lại phát hiện vẫn không thể kéo lại tỉ số, có một người nói, "Chắc chắn Hà sư huynh nhất định sẽ thắng! Bây giờ đi vay tiền đặt cược, lúc thắng rồi thì trả lại!"

Các đệ tử Bão Phác tông rộng rãi sáng sủa, đi đến ngân hàng tư nhân ở Diệp thành mượn một số lớn, đặt Hà Lai thắng.

Những chuyện này Ân Bích Việt hoàn toàn không biết.

Hắn đang luyện kiếm trong đầu, đã nhập định ba ngày ba đêm. Đến lúc này, mặc kệ mọi người trên thế gian này có tin tưởng hắn hay không, đều không ảnh hưởng đến hắn.

Bởi vì hắn có lòng tin vào bản thân.

Mãi đến tận ngày Đoàn Sùng Hiên tỷ thí, hắn mới tỉnh lại từ trong nhập định. Đổi thành đạo bào Thương Nhai sơn, ăn mặc chỉnh tề trước kính.

Đẩy cửa ra, gió thổi mùi hương của Mộc lan vào ngực.

Vừa nhấc mắt lại nhìn thấy Lạc Minh Xuyên đang chờ trước tàng cây đối diện, Đoàn Sùng Hiên cũng vừa vặn đi ra khỏi phòng.

Hôm nay, Đoàn Sùng Hiên không nhìn ra căng thẳng trước khi đối chiến chút nào. Ăn mặc càng thêm phong lưu tuấn dật, quý khí mà không phô trương. Không giống đi tỷ thí, lại tựa như đi hẹn hò.

Lạc Minh Xuyên lại nhìn Ân Bích Việt, "Sư đệ, đệ..."

Trên đạo bào không có áo choàng, không có mũ trùm, vì vậy ba ngàn sợi tóc bạc trút xuống.

Ân Bích Việt rất nhanh đã hiểu ý của y, nói rằng,

"Lúc trước ở trên đường đệ sợ khiến cho mấy đứa trẻ hoảng sợ, cũng không phải không dám gặp người, che đậy khuôn mặt khắp nơi. Bây giờ Chiết Hoa hội đã bắt đầu, đương nhiên phải quang minh chính đại."

Lạc Minh Xuyên nghe xong chỉ cảm thấy đau xót trong lòng, nếu như không phải là bởi vì y, sư đệ vốb tướng mạo đẹp đẽ, chỗ nào cần phải che đậy? Sao lại bị đám trộm cướp ở núi Bàn Long phỉ nhổ?

Rất nhanh, tâm tư y trầm tĩnh lại, Thiên diệp liên trên Trọng Minh sơn, lần này không thể không có.

Ba người đi ra ngoài thành, trong dòng người đông đúc, có đệ tử các phái, cũng có dân chúng chạy đi xem náo nhiệt, màu tóc Ân Bích Việt vô cùng bắt mắt.

Chỉ là những suy đoán thiện ý, hoặc ánh mắt ác ý kia chẳng khiến hắn để tâm chút nào.

Thế nhưng Lạc Minh Xuyên để tâm.

Y phát hiện, có nhiều người nhìn sư đệ như vậy, trong lòng y bắt đầu nóng nảy bất an.

Điều này rất không bình thường, y không biết vì sao lại như vậy. Thậm chí không biết nên làm gì.

May mà, trên võ đài đã có người lên đài, lực chú ý của mọi người nhanh chóng bị dời đi.

27. Chương 27: Nhiên Phù

Bầu trời trong xanh, ánh bình minh vừa ló rạng, sương sớm chưa biến mất.

Đây là một mảnh đất trống, sớm đã bị Thanh Lộc kiếm phái xử lý, chỉ để lại vài cây Du cành lá sum suê cao to.

Tuy là nói ở dưới chân Trọng Minh sơn, nhưng vẫn cách núi một khoảng. Chỉ có thể nhìn thấy bóng núi hùng vĩ qua lớp mây mù mịt.

Hôm nay, những người có trận đều tới cực kỳ sớm. Các đệ tử của môn phái được an bài tại nơi cách võ đài năm trượng, có ván gỗ ngăn cách, trưởng lão của đội ngồi ở trước nhất, những đệ tử còn lại đứng ở phía sau.

Xa xa nhìn lại, dưới bốn bệ đá hình chữ nhật có vô số người vây quanh, trang phục và khu vực phân chia rõ ràng, khiến người ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra môn phái.

Cách đó mười trượng, là dân chúng Diệp thành tới còn sớm hơn so với các đệ tử môn phái.

Trời chưa sáng đã đến mấy căn lều lá đã dựng tốt từ mấy ngày trước, mang theo nước trà món tráng miệng, chiếm một vị trí thật tốt trên sườn núi, tràn đầy phấn khởi chờ đợi mở màn.

Nhưng mà lúc này cũng không phải là lúc có nhiều người nhất, vòng thứ nhất ở Chiết Hoa hội, rất nhiều người cũng sẽ không đến xem.

Thanh Lộc kiếm phái làm ban tổ chức, mấy ngày nay cũng chỉ phái ra một vị trưởng lão nửa bước Đại Thừa, ngồi ở khán đài phía Đông áp trận, để phòng ngừa trong lúc giao đấu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Đoàn Sùng Hiên không phải trận đầu.

Vì vậy ba người Ân Bích Việt đứng phía sau Trình trưởng lão Hề Bình phong, nhưng đứng trước các đệ tử Thương Nhai sơn còn lại, nhìn những người vừa nhảy lên bốn võ đài.

Hôm nay, những trận đầu đều không có gì để xem, đều là các đệ tử không tiếng tăm của các môn phái nhỏ miễn cưỡng đến Ngưng Thần cảnh.

Theo thời gian trôi qua, trừ bỏ dân chúng Diệp thành trầm trồ khen ngợi khi thấy ánh lửa và khói ra, trưởng lão cùng các đệ tử trên khán đài, đều có chút mất hứng.

Cũng chỉ có một cặp Liêm Giản tông đối chiến Thanh Lộc kiếm phái, nhưng bởi vì thực lực chênh lệch quá xa, không tới thời gian một chén trà đã kết thúc.

Ân Bích Việt lại xem rất tỉ mỉ, đặc biệt là trận của Thanh Lộc kiếm phái kia.

Hắn nhìn kiếm của vị đệ tử kia lên lực thế nào, đường đi ra sao, kiếm ngang thế nào, phá 'Sơn Hà Thủ' của Liêm Giản tông ra sao. Bước chân và cách chuyển động cổ tay, hắn đều nhìn kỹ trong mắt, cũng suy nghĩ trong đầu nếu như là Chung Sơn đang Phá Chướng hậu kỳ, cũng dùng kiếm pháp tương tự, uy lực của kiếm đó sẽ to thế nào.

Ngay lúc này, trong đội ngũ của Bão Phác tông rối loạn, đoàn người từ từ tách ra hai bên, một vị đệ tử đi ra.

Người đó hành lễ với trưởng lão nhà mình, cũng không quên gật đầu với Hà Lai đứng sau lưng trưởng lão. Trưởng lão cười đến gương mặt đầy nếp nhăn, kiên nhẫn dặn dò người nọ hai câu.

Bão Phác tông khi đến cũng chia thành hai hàng, một hàng do Hà Lai dẫn dắt, một hàng thì theo chân trưởng lão, cưỡi trên một con thuyền Vân Tiêu duy nhất trong môn phái.

Đội người này không giống những đội khác, những người này được chọn không bởi vì cảnh giới cao hơn những người khác, mà là vì bọn họ đều là con cháu của trưởng lão trong Bão Phác tông hoặc là con cháu của danh môn thế gia.

Lý Lân chính là con trai độc nhất của một vị trưởng lão.

Đệ tử chấp sự của Thanh Lộc kiếm phái thét lên, "Võ đài số ba, Đoàn Sùng Hiên của Thương Nhai sơn đối chiến Lý Lân của Bão Phác tông…" Âm thanh mang theo chân nguyên xa xa truyền ra, phía dưới đài nhất thời trở nên náo nhiệt.

Các đệ tử có hơi buồn bực ngán ngẩm trong khoảnh khắc lại lên tinh thần.

Chợt có người kinh hô thành tiếng, "Đoàn Sùng Hiên? Người Hề Hoa phong? Đệ tử Kiếm Thánh?"

Đã có người hạ thấp giọng giải thích thắc mắc cho người nọ, "Người này, nghe đâu ban đầu là do Chưởng viện tiên sinh viết một phong thư tiến cử đưa vào Hề Hoa phong, Kiếm Thánh và Tiên sinh là bạn tốt, vẫn

nên cho người ta chút mặt mũi… Nhưng chỉ có thể tính là đồ đệ trên danh nghĩa."

Người hỏi còn chưa kịp quay đầu lại, đã có người nói, "Bất quá thì ngày mai sẽ có thể nhìn thấy đệ tử Kiếm Thánh chân chính vào trận… Ngươi nhìn bên Thương Nhai sơn kìa, thiếu niên tóc trắng kia chính là Ân Bích Việt, là đệ tử chính thức của Kiếm Thánh cũng là đệ tử thứ hai sử dụng kiếm đó!"

Về đối thủ kia của Đoàn Sùng Hiên, cũng có thật nhiều người thảo luận.

Hiển nhiên cũng có người nghe nói cái tên này, "Lý Lân? Cha hắn chính là Lý Trường Hồng của Bão Phác tông?"

Cũng có người trên mặt lộ vẻ sầu khổ, "Nói thật, ta sợ nhất là gặp phải người như thế. Bảo vật hộ thân của hắn cả đống, ai biết còn có cái gì!? Tu vi dù có cao hơn cũng khó thắng!"

Còn có tin tức linh thông hơn, "Không phải có người nói mẹ hắn ta cũng xuất thân từ một đại thế gia sao?" Nói tới chỗ này người này lại cười rộ lên như tên trộm, "Trước lúc tám tuổi, hắn ta không phải còn có cái biệt hiệu 'Tiểu bá vương Hoành Đoạn Sơn' à."

Không nghi ngờ chút nào, trận này chính là trận đáng xem nhất hôm nay.

Lý Lân nhảy lên võ đài, ánh mắt quét nhìn dưới đài một vòng, xác định vị trí Thương Nhai sơn, khóe miệng nở nụ cười.

Cái ý cười kia khiến người ta rất không thoải mái, ngoại trừ ngạo mạn, còn có xem thường.

Hắn ta bây giờ đương nhiên không còn là 'Tiểu bá vương Hoành Đoạn Sơn' gì nữa. Chiều cao tám thước, cơ thịt đầy sức mạnh, da dẻ vàng ngăm. Mặt mày vốn đoan chính, nhưng bởi vì nhiều năm ngạo mạn liếc mắt và bĩu môi khinh thường nên trở nên hơi miệng méo mắt lác. (8 thước=1m8)

Nhưng thân hình hắn ta khôi ngô, trên lưng mang trọng kiếm, dáng vẻ ấy đứng ở trên võ đài, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống vẫn rất có lực uy hiếp.

Vào lúc này, Đoàn Sùng Hiên phủi phủi vạt áo, ung dung đi lên đài.

Hắn hôm nay mặc đạo bào Thương Nhai, nhưng mà không giống với những đệ tử khác. Vải vóc lụa là, cắt may tinh tế, tay áo viền mây, khi hắn đi lại, mây dường như đang lưu chuyển phát ra ánh sáng.

Mão ngọc vấn tóc, thắt lưng màu bạc, nhìn qua thấy vai rộng eo thon, thân thể như ngọc.

Cái phong thái này lúc đứng cạnh Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên cũng không có vẻ đặc biệt xuất chúng

gì.

Nhưng khi hắn đứng đối diện Lý Lân liền tạo thành sự tương phản rõ ràng, khác nhau một trời một vực.

Điên cuồng trước nhất là các nữ tu Liêm Giản tông, mấy vị cô nương phóng khoáng lớn mật trực tiếp hét ầm lên. Đến khi vị trưởng lão Liêm Giản tông quay đầu lại mạnh mẽ trừng các cô một cái, các cô nương mới thanh tỉnh lại, rõ ràng vừa nãy rất mất mặt mà. Nhưng vẫn đỏ mặt xì xào bàn tán, "Nhà huynh ấy ở đâu?"

"Trong nhà có mấy người?"

"Có kết hôn chưa?"

"..."

Ân Bích Việt lặng lẽ nghe.

Chẳng lẽ mình nghĩ sai rồi? Đoàn Lải Nhải mới là nhân vật chính? Xem này, vừa ra trận đã có hào quang

Hay là nói tam quan người Liêm Giản tông dựa trên mặt mũi?

Trên đài, hai người hành lễ, Lý Lân có chút qua loa, Đoàn Sùng Hiên lại hoàn hảo không có chỗ chê. Sau đó hắn đứng thẳng dậy, quạt xếp lại, "Thỉnh đạo hữu chỉ giáo."

Giống như lúc nhường đường cho Bão Phác tông ở núi Bàn Long.

Loại lịch thiệp này hiển nhiên khiến nhóm nữ tu Liêm Giản tông càng kích động. Nhưng không được các trưởng lão đánh giá cao. Hai người này có cảnh giới tương tự, việc chủ động nhường cơ hội xuất thủ trước rất không sáng suốt. Đã không thể xem là tự tin, mà là tự đại.

Các đệ tử Bão Phác tông im lặng.

Lý Lân không nói gì, hắn ta chẳng hề ngốc, sẽ không bởi vì phép lịch sự mà chối từ. Ngược lại, diễn xuất của Đoàn Sùng Hiên làm cho hắn ta cảm thấy rất buồn cười.

Vì vậy hắn ta rút kiếm chém thẳng!

Trên võ đài chợt xuất hiện một vệt ánh sáng màu vàng!

Đó là một cây kiếm nặng ngàn cân, thân kiếm có khắc phù văn trận pháp phức tạp, được kích phát từ chân nguyên, tỏa ra hào quang chói mắt, đủ khiến uy thế của kiếm chiêu tăng thêm ba phần!

Chiêu này của hắn ta đơn giản tự nhiên, không có mấy chiêu hoa lệ, chỉ có chân nguyên bàng bạc tỏa ra hết mức.

Dưới đài có người biết kiếm, kinh hô, "Quả nhiên là đồ tốt!"

Rèn đúc được một thanh kiếm như vậy, ít nhất cần hai vị bậc thầy đúc kiếm và bậc thầy trận pháp từ Tiểu Thừa cảnh trở lên bỏ ra năm năm tâm huyết. Có thể thấy được, Lý Trường Hồng cưng chiều và tin tưởng đứa con trai độc nhất của ông ta ra sao.

Nhóm nữ tu Liêm Giản tông đã nín thở, tựa như người thanh niên trên đài đối mặt chiêu kiếm này là người thân bạn cũ của các cô.

Ân Bích Việt đột nhiên có chút lo lắng.

Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, hắn chưa từng thấy Lải Nhải tu luyện. Nếu như hắn là người đối mặt chiêu kiếm này, sẽ không gắng đón đỡ, phương pháp tốt nhất là dùng thức thứ ba của Hàn Thủy kiếm quyết biến thủ thành công…

Không, không đúng, hắn căn bản sẽ không nhường Lý Lân xuất kiếm trước tiên!

Đối mặt với sự tấn công dũng mãnh như loại kiếm này, cách tốt nhất là ra tay nhanh hơn nó.

Không chỉ Ân Bích Việt, rất nhiều người đều đang nghĩ, nếu như là bản thân, thì làm sao để tiếp chiêu kiếm này?

Nhưng mà bọn họ đều không nghĩ tới, trước người Đoàn Sùng Hiên, bỗng dưng xuất hiện một bức tường lửa!

"Hắn là linh tu?! Đó là công pháp gì? Sao lại nhanh như vậy!"

"Không phải… Không hề kết quyết, ngay cả một chút dao động chân nguyên cũng không có!" (Kết quyết: Dùng tay để thi pháp, tham khảo Naruto để có thêm chi tiết, chân nguyên aka chakra.)

Có người mắt sắc kêu lên, "Không phải công pháp, là một tấm Nhiên phù!"

"Nhiên phù?! Thật sự là Nhiên phù sao?!"

Ân Bích Việt yên lòng.

Chuyện Đoàn Sùng Hiên có Nhiên phù thì hắn biết. Lúc bọn họ trên đường tới, Đoàn Lải Nhải còn dùng Nhiên phù xử lý sơn động, không hôi không khói, rất là tiện dụng.

Ban đầu hắn khiếp sợ. Ngọn lửa trong sơn động lúc đó cũng không hề mạnh thế này.

Ở 'Thời đại Chư Thánh', phù rất bình thường như việc ngồi thiền tĩnh tọa vậy, khi đó uy lực của một tấm phù có thể mở núi phá đá. Mà trăm vạn năm sau ở 'Thời đại mạt pháp', phương pháp chế tạo phù không được truyền thừa. Cho tới bây giờ, người tu hành tinh thông phù trận nhiều nhất cũng chỉ là khắc phù văn trên binh khí, cũng chẳng thể ngưng tụ pháp lực to lớn vào tấm phù mỏng manh nữa.

Trong chợ đêm, nếu xuất hiện phù còn uy lực được tìm thấy ở di tích cổ, lập tức bị nâng giá rất cao.

Cho nên dù cho tận mắt nhìn thấy, rất nhiều người vẫn không tin đó là Nhiên phù.

Lý Lân lấy ra một cái khiên đen từ trong 'Tay áo Càn Khôn', ngăn chặn lửa, lập tức trên khiên xuất hiện vết nứt.

Hắn ta không chậm trễ chút nào, chém thêm một kiếm nữa!

Trong áng sáng vàng hiện ra một Bát quái trận mờ mờ! Bao trùm hướng Đoàn Sùng Hiên!!

Trong đám người vang lên tiếng thốt kinh ngạc, "Bão Phác Bát Quái kiếm!"

Vị trưởng lão của Bão Phác tông khẽ cười.

Ông nhận ra đó là một tấm Nhiên phù, mà vậy thì thế nào, dùng lá phù quý giá tại vòng thứ nhất, người này không phải hèn nhát mà là ngu xuẩn.

Dù sao cũng chẳng đáng để lo, chẳng lẽ hắn còn có thể lấy ra tấm phù thứ hai, tấm thứ ba?

Sau đó ý cười của ông ta cứng đờ.

Bởi vì giữa hai ngón tay Đoàn Sùng Hiên xuất hiện một lá phù màu vàng, lay động dưới gió hè.

Hỏa thế xuất hiện lần nữa! Bốc thẳng lên!

Kiếm thế của Lý Lân trong khoảnh khắc bị liệt hỏa nuốt hết!

Lần này động tác Đoàn Sùng Hiên chậm lại, đủ để khiến mỗi người nhìn rõ ràng. Dưới đài trong khoảnh khắc đã sôi sùng sục.

"Thật sự là Nhiên phù! Hắn có hai tấm Nhiên phù!"

"Trời ơi! Món đồ chơi này quý đến nhường nào!"

"Ba ngàn hoàng kim, tám trăm Linh thạch, bảy mươi viên Đông Hải giao châu, một trang viên to lớn ở nơi phong thủy tốt…"

Lý Lân không thể tin trợn to mắt. Hắn ta cũng có một tấm phù, đó là chiêu cuối mà cha cho hắn ta. Nhưng ai có thể nghĩ đến, người này vừa lên đài, đảo mắt đã dùng hai tấm.

Liệt hỏa đã gần ngay trước mắt!

Hắn ta không chút do dự ném ra một cái chuông lớn!

"Hôn Nha Mộ Chung… Chậc, thật đúng là đồ tốt…"

Thế nhưng trước Nhiên phù, cái pháp khí phòng ngự hiếm có này cũng không gây nên quá nhiều náo động.

Lý Lân đau lòng, lại càng phẫn nộ hơn! Xuất thân giàu có, pháp khí vô số, vốn là ưu thế lớn nhất của hắn ta.

Nhưng hắn ta không tin Đoàn Sùng Hiên còn có thể có lấy ra thêm một tấm phù nữa! Đợi đến khi người này dùng hết phù, chính là lúc bị kiếm của hắn ta chém xuống đài!

Áng sáng màu vàng của kiếm thế chiếu sáng đôi mắt đỏ rực của hắn ta, hắn ta bắt đầu rối loạn.

Vì vậy tình cảnh thế này diễn đi diễn lại mãi.

Mỗi khi Lý Lân cầm kiếm chém đến, Đoàn Sùng Hiên liền hời hợt ném ra một tấm phù. Giải trừ kiếm thế và khiến người kia tổn hao một pháp khí.

Mọi người dưới đài từ khiếp sợ chuyển thành không biết nói gì.

Đệ tử Thương Nhai sơn và nhóm nữ tu Liêm Giản tông không cười cợt nữa, ngay cả Bão Phác tông cũng ngưng chửi bới.

Xa xa, dân chúng Diệp thành nhìn lửa cao tận trời, tiếng khen lúc sau nức nở hơn tiếng khen lúc trước.

Vị trưởng lão nửa bước Đại Thừa của Thanh Lộc kiếm phái bắt đầu ngưng thần bấm đốt ngón tay, bỗng nhiên sắc mặt trắng nhợt!

Cuộc chiến ở ba lôi đài khác không biết từ lúc nào đã ngừng, cũng không ai lên tiếng nhắc nhở.

Trên đài dưới đài, tất cả mọi người nhìn một tấm phù tiếp một tấm phù, tựa như Nhiên phù là vô hạn!

Ánh lửa một lần lại một lần bỗng dưng dấy lên!

Lý Lân đối mặt với lửa lớn, càng ngày càng phẫn nộ!

Ánh lửa phả vào mặt, Lý Lân cầm kiếm vội vàng thối lui!

Song đã muộn, lửa đỏ theo như mũi kiếm cháy tới!

Chân nguyên của hắn ta đã tiêu hao cho kiếm thế, chỉ đành dùng pháp khí để đỡ Nhiên phù.

Nhưng mà hắn ta đã mất đi lý trí!

Mãi đến tận khi trước người hắn ta xuất hiện một màn nước, hắn ta mới nhận ra, đó là thủy phù hắn ta vừa ném ra.

Đó là chiêu cuối cha chuẩn bị cho hắn ta. Là pháp khí cuối cùng trên người hắn ta.

Vừa nhắc mắt, nhìn thấy Đoàn Sùng Hiên mở quạt, mỉm cười.

Đầu như bị giội nước lạnh, hắn ta lúc này mới cảm thấy, mỗi một tấc kinh mạch trên người đau nhức như bị lửa đốt. Đây là bởi vì xuất kiếm không ngừng, chân nguyên đã cạn kiệt, để tránh tổn thương gân mạch và gân cốt.

Sau đó lửa đỏ lại bùng lên, Lý Lân trực tiếp bị đốt ngã xuống lôi đài.

Đệ tử Bão Phác tông cuối cùng cũng phản ứng lại, quát mắng,

“Lên đài giao đấu lại dựa vào phù! Quả là vô liêm sỉ! Quá mất mặt!”

Nếu như đổi ngược lại là người bọn họ dùng pháp khí ép người khác, bọn họ lúc này sẽ nói lấy lệ rằng do tông của bọn họ có gốc gác sâu. Song khi loại thủ đoạn này bị người ta dùng trên người họ, họ mới cảm thấy cực kỳ uất ức.

Đoàn Sùng Hiên nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ngọn cây bên đài nhẹ nhàng đung đưa trong gió, khiến bóng cây rơi trên người hắn.

Dường như trận đấu này chẳng có ánh sáng vàng hay lửa đỏ gì cả. Chỉ có một vị công tử dịu dàng tuấn tú, cười rộ lên như gió mát trăng thanh.

Hắn cười hỏi, “Người như vậy, sao xứng đáng để ta ra tay?”

Đệ tử Thương Nhai sơn còn chưa kịp khen hay, Bên Liêm Giản tông đã bùng nổ một trận hoan hô!

“Đoàn sư huynh! Đoàn sư huynh!!”

“Đoàn sư huynh nhìn bên này nè!!”

“Đoàn sư huynh đã kết hôn chưa?!”

Lần này trưởng lão của Liêm Giản trừng mắt cỡ nào cũng không thể dẹp đi được trận ồn ào này.

****

Rất nhiều năm sau, Đoàn Sùng Hiên trở thành một vị nhân vật to lớn.

Trận này cũng được ghi vào sử sách, dùng bốn chữ ‘Không có khuôn mẫu’ để tả.

Mà bây giờ, vẫn chưa có từ ngữ khen tặng uyển chuyển như thế, mọi người dưới Trọng Minh sơn, trong phố phường Diệp thành, hễ nhắc đến trận đấu này, phần lớn sẽ nói ‘Khó mà tin nổi’ hoặc là…’Quá có tiền ‘.

Đoàn Sùng Hiên… Đã khai sáng cách đấu mới ở Chiết Hoa hội.

28. Chương 28: Dạy Dỗ

Một buổi sáng sớm yên tĩnh, không biết ai đẩy ra cửa sổ, vì vậy trên lầu có một tiếng la hét truyền ra, "Đoàn công tử đến!! —— "

Đoàn Sùng Hiên vẫy quạt, lòng bàn tay bỗng chảy mồ hôi lạnh.

Bụi bay mịt mù, các cô nương nhấc váy dài, vẫy vẫy khăn thêu, từ sau phố, từ trong khách sạn, từ trên lầu cao chạy như bay mà xuống, từng trận gió thơm cùng làn váy tung bay.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên đường đứng đầy người. Trang sức hoa mai tinh xảo, trâm ngọc đính châu; có cô nương vừa thức không lâu, còn chưa kịp trang điểm, liền để tóc dài, lụa mỏng che mặt.

Các cô đứng ở hai bên đường, ánh mắt sáng quắc nhìn Đoàn Sùng Hiên.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên, không tự chủ cùng nhau cách xa người kia.

Đoàn Lải Nhải đi nhanh hai bước, "Hai huynh chờ đệ với…"

Ân Bích Việt lần thứ nhất thấy loại tình cảnh này, "… Thanh danh của đệ đã truyền rộng như vậy?"

Nhóm nữ tu Liêm Giản tông không đến nỗi này, đây là những cô nương trong Diệp thành.

Từ khi Đoàn Sùng Hiên trở về, bên Thu hồ chợt trở nên náo nhiệt.

Mỗi ngày đều có các cô nương khác nhau vừa vặn 'đi ngang qua' nơi này, đứng ở bên hồ ngắm phong cảnh.

Tiểu viện ba người Ân Bích Việt ở, mỗi lần dậy vào sáng sớm, đẩy cửa liền nhìn thấy túi thơm, khăn tay đầy đình.

Các đệ tử Thương Nhai sơn rất vui vẻ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy rất nhiều cô nương trang phục xinh đẹp, eo không mỏi chân không đau, luyện kiếm đầy sức lực.

Mà Ân Bích Việt không khỏi nghĩ đến, lỡ như một ngày nào đó có cô nương nào đó hắc hóa, vứt thuốc nổ vào thì sao?

Vì vậy hắn dùng kỳ trận Yến Hành để lại, bày một trận pháp phòng ngự đơn giản trong sân, chủ yếu là để phòng mấy vật bị ném vào.

Tình huống đã được cải thiện.

Đoàn Sùng Hiên có chút ngượng ngùng, "Đệ khiến các huynh phiền rồi…"

Lạc Minh Xuyên bất đắc dĩ cười cười, "… Cũng không phải là do đệ sai."

Ân Bích Việt nhìn khăn thêu bị treo trước tường viện tung bay theo gió, khóe miệng hơi co rút, quay đầu hỏi Lải Nhải, "Hôm nay đệ có đi không?"

Hôm nay, trong 16 cuộc chiến trên bốn võ đài nào cũng có trận của đệ tử Thương Nhai sơn, trong đó có trận Lạc Minh Xuyên đối chiến đệ tử bên Bão Phác tông. Nếu như là lúc trước, Đoàn Sùng Hiên nhất định là muốn đi.

Thế nhưng bây giờ, chỉ cần tên này vừa ra khỏi cửa, liền sẽ phải bị các cô nương nhìn bằng ánh mắt nóng bỏng tới nỗi muốn đốt ra một cái lỗ trên người.

Đoàn Sùng Hiên dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt cứng ngắc trong nháy mắt, nhưng vẫn là cắn răng nói, "Đi! Sao có thể không đi!"

Hôm nay Thương Nhai sơn có nhiều đệ tử tỷ thí, gần như các đệ tử khác đều đi xem, vì vậy ba người chậm rãi đi ra ngoài cùng các đệ tử khác.

Trời mới vừa sáng, quầy điểm tâm ở rìa đường mới vừa bày ra, khí nóng và sương sớm hòa cùng nhau, bị gió thổi tan; tầng hai của trà lâu mới vừa đẩy cửa sổ, người hầu bàn ở bên trong điều chỉnh băng ghế, treo cờ rượu màu sắc bắt mắt; trên con phố dài yên tĩnh, tình cờ truyền đến một hai tiếng chó sủa ve kêu.(Cờ rượu: Những lá cờ treo ngoài cửa quán thông báo có rượu gì trong quán.)

Hà Yên Vân vỗ vai Nguyễn Tiểu Liên, thấp giọng an ủi nàng, "Đừng lo lắng, hôm nay cứ đánh cho thỏa tay, đánh xong chúng ta đi Thái Hòa lâu ăn gà nướng!"

Mấy đệ tử đều vây quanh bên người các cô, thấp giọng trò chuyện, nghĩ kế cho Nguyễn Tiểu Liên.

Những đệ tử Thương Nhai sơn này, không lo lắng cho Lạc Minh Xuyên vốn cũng có trận tỷ thí hôm nay.

Bọn họ sẽ không treo câu "Lạc sư huynh lợi hại nhất định sẽ thắng" ở bên mép, mà là căn bản không thể tưởng tượng ra bộ dáng thua cuộc của Lạc Minh Xuyên.

Đây là một niềm tin không thể giải thích tới mức không hợp đạo lý.

Mà Lạc Minh Xuyên chính là người như vậy, trăm nghìn đệ tử Thương Nhai sơn đều tin tưởng y.

Ân Bích Việt nhìn người bên cạnh.

Y hôm nay vẫn như thường ngày. Bước đi trầm ổn, thần sắc không quá trịnh trọng cũng không có nét thất lễ.

Vẫn mặc đạo bào đơn giản mà đoan trang của Thương Nhai, từ cách vấn tóc đến cách gài vạt áo, mỗi chi tiết nhỏ đều vẫn cẩn thận tỉ mỉ.

Bất kể là đi ở trên đường núi gồ ghề ở Thương Nhai, hay là đến võ đài ở Diệp thành, y vẫn mang bộ dáng giống hệt, khiến người ta sinh ra ảo giác như là y vĩnh viễn không thay đổi.

Lạc Minh Xuyên mặc dù không kiêu ngạo, nhưng chợt nhìn thoáng qua, bên trong sự đoan chính mang theo vài phần nghiêm túc, rõ ràng là một chính nhân quân tử không rõ phong tình. Ân Bích Việt với tóc bạc và ánh mắt lạnh lùng, nhìn là người không dễ gần.

Mà bên khóe miệng Đoàn Sùng Hiên thường mang theo ba phần tươi cười, bộ dáng công tử phong lưu, thuộc tính lải nhải nếu không bại lộ, thì đây là dạng mà con gái từ 28 tuổi trở xuống thích nhất.

Vì vậy trong Diệp thành, gần như mỗi cô nương trẻ tuổi mỗi nhà đều sẽ nói hai câu,

"Mão ngọc áo trắng quạt núi sông, công tử nhà ai động Diệp thành."

May mà ra khỏi thành hai dặm, đến dưới lôi đài, có đệ tử Thanh Lộc kiếm phái thủ vệ, những cô nương này không thể lại gần, biết Đoàn Sùng Hiên hôm nay không có trận tỷ thí nào, lưu luyến không rời mà đi mất.

Ân Bích Việt nghe thấy Lải Nhải thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Hôm nay, người ở dưới đài hiển nhiên càng nhiều hơn, bởi vì có hai trận rất đáng xem.

Trận của Lạc Minh Xuyên và Chung Sơn sẽ diễn ra vào hôm nay. Tuy rằng hai trận này đều có ưu thế áp đảo, kết quả không có chút hồi hộp nào, nhưng rất nhiều người đều muốn xem bọn họ đánh như thế nào, kéo nhịp điệu của trận đấu ra sao.

Các đệ tử của Thanh Lộc kiếm phái còn tới nhiều hơn nữa, như là sao vây quanh trăng mà vây quanh hai người.

Ân Bích Việt nhìn từ xa, phát hiện một người trong đó rất quen mặt, chính là Tống Thiếu môn chủ đã từng gặp ở thành Bắc.

Người nọ đang nói chuyện với người thanh niên bên cạnh, bên hông người thanh niên là một thanh trường

kiếm.

Đúng, lúc nhìn, sẽ không chú ý tới thân hình hay khuôn mặt của người này, trái lại sẽ trực tiếp nhìn thấy kiếm của hắn.

Thanh kiếm kia lại như có sức mạnh kỳ dị, mỗi một kiếm tu, đều không thể xem nhẹ sự tồn tại của nó.

Đoàn Sùng Hiên thấp giọng nói, "Người đứng bên cạnh Tống Đường chính là Chung Sơn."

Vào đúng lúc này, người kia giương mắt, ánh mắt như điện, thẳng tắp phóng tới!

Xuyên qua dòng người cùng võ đài, chính xác rơi trên người Ân Bích Việt!

Dường như là xuất phát từ phản ứng bản năng trước nguy hiểm, toàn thân Ân Bích Việt phát ra chân nguyên, tay áo bào bị kình khí thổi lên, mỗi tấc cơ thịt đều căng hết mức!

Bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm!

Đoàn Sùng Hiên cách hắn gần nhất không khỏi lùi về sau hai bước.

Đúng lúc này, bóng lưng mặc đạo bào màu trắng chặn lại tầm mắt của Ân Bích Việt, cũng chặn lại ánh mắt của Chung Sơn.

Lạc Minh Xuyên, đứng ở trước người hắn.

Chỉ là đi về phía trước hai bước, tựa như nhẹ như mây gió, hoàn toàn che chắn Ân Bích Việt ở phía sau.

Lạc Minh Xuyên thản nhiên đối diện với người kia.

Tống Đường tựa có cảm giác, thuận theo tầm mắt của Chung Sơn nhìn sang, thấy là Lạc Minh Xuyên cùng một đám đệ tử Thương Nhai sơn, liền ở xa xa gật đầu chào.

Lạc Minh Xuyên gật đầu đáp lễ.

Lúc này tiếng chuông vang lên, trận đấu sắp sửa bắt đầu, hai phái ai về chỗ nấy, tựa như mọi chuyện lúc nãy chẳng hề xảy ra.

Trên thực tế, từ lúc Chung Sơn nhìn Ân Bích Việt đến lúc Lạc Minh Xuyên chào hỏi Tống Đường, toàn bộ

quá trình bất quá chỉ diễn ra trong giây lát.

Dường như không có ai khác chú ý tới.

Ân Bích Việt lại rõ ràng.

Hắn hiện tại có thể xác định, Chung Sơn ở đỉnh kỳ Phá Chướng, đã có nửa bước bước vào ngưỡng cửa Tiểu Thừa.

Ánh mắt kia mang theo đánh giá không hề che giấu, mà còn có địch ý.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Rất nhanh hắn không có thời gian suy nghĩ nữa, bởi vì Lạc Minh Xuyên đã đi đến võ đài

"Lạc Minh Xuyên của Thương Nhai sơn đối chiến Vương Chấn của Bão Phác tông…"

Đệ tử Thương Nhai bùng nổ một trận hoan hô.

Bên Bão Phác tông mang sắc mặt rất không tốt.

Hà Lai trầm giọng nói với Vương Chấn, "Qua hai chiêu thì tự xuống đài, đừng thua quá khó nhìn, làm mất mặt tông môn."

Vương Chấn luôn luôn coi Hà Lai như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nghe xong không có dị nghị nào, "Vâng, sư huynh."

Trên thực tế, hắn ta cũng cảm thấy vận may của hắn ta rất kém cỏi, vòng thứ nhất liền gặp phải Thủ đồ Thương Nhai sơn.

Hắn ta không chuẩn bị cho việc bị thương để đánh mấy chiêu, như vậy là quá ngu, hắn ta đã nghĩ sau hai chiêu, làm sao để thua cho đẹp, tựa như khoan hồng độ lượng không tranh chấp với đối thủ.

Tuy rằng chịu thua cũng thật mất mặt, nhưng dù sao cũng hơn là bị chật vật đá xuống đài, toàn thân là thương tích. Hắn ta chính là có ý định như vậy.

Bởi vậy vừa lên đài, hai người hành lễ. Hắn ta nói trước, "Ngưỡng mộ đại danh Thủ đồ Thương Nhai đã lâu, tu vi đạo hữu cao thâm, thật khiến ta bội phục, mặc cảm không bằng!"

Hắn ta lời nói này, là ám chỉ đối phương có tu vi lẫn thân phận đều cao hơn hắn ta, thắng cũng không vẻ vang gì.

Vừa nói như thế, hắn ta cho rằng Lạc Minh Xuyên cũng không tiện xuống tay quá độc.

Lạc Minh Xuyên không lên tiếng, y khẽ mỉm cười một cái, coi như là nhận lời khen của người kia.

Ân Bích Việt cảm thấy tinh thần của hắn còn tập trung hơn so với hai người trên đài.

Hắn muốn nhìn xem Lạc Minh Xuyên sẽ ra tay thế nào.

Già Lan đồng thuật? Đó là chiêu cuối, hoặc là chiêu lớn, sẽ không ra chiêu quá sớm.

Dùng chân nguyên trực tiếp áp đối thủ? Cách đấu này có chút thô bạo.

Công pháp khống chế sự tăng trưởng của cây cối? Ân Bích Việt nhìn cây Du bên cạnh đài, chiêu này có khả năng nhất…

Cùng lúc đó, rất nhiều người đều nhìn cuộc tỷ thí này.

Dưới trăm nghìn ánh mắt, Lạc Minh Xuyên cầm kiếm lên.

Chuyện này hiển nhiên quá bất ngờ.

“Chuyện gì đây? Lạc sư huynh còn dùng kiếm?”

“Hóa ra… Thanh kiếm kia không phải đồ trang sức.”

Ân Bích Việt lại chú ý, tư thế y cầm kiếm không đúng

‘Trầm Chu’ của Lạc Minh Xuyên, không ra khỏi vỏ.

Y nắm kiếm Trầm Chu còn trong vỏ thẳng tắp như nắm gậy dài.

Lạc Minh Xuyên rốt cuộc muốn làm gì?

Vương Chấn là người đầu tiên nghĩ đến việc đó.

Vương Chấn đột nhiên rút kiếm đâm tới! Mũi kiếm lướt qua, hiện ra một hoa văn Bát quái chuyển động.

Hắn ta đang dùng Bão Phác Bát Quái kiếm mà hắn ta rành rẽ và ổn định nhất!

Nhưng mà kiếm thế chưa đến được ba thước trước người kia, kiếm trong tay Lạc Minh Xuyên đã động.

Vẫn không có ra khỏi vỏ, nhấc lên thật cao, rồi lại hạ xuống.

Tựa như đánh đòn cảnh cáo!

Ngăn kiếm thế của Vương Chấn, phá tan chân nguyên hộ thể, trực tiếp đánh lên vai phải của hắn ta!

"Rắc…"

Mỗi người dưới đài đều nghe thanh âm xương vỡ.

Đòn đánh này quá nhanh quá ác, không ai nghĩ đến, thế nhưng lúc này nó lại xảy ra, lại chẳng mang chút tàn nhẫn độc ác nào!

Tựa như chuyện đương nhiên.

Thân hình Lạc Minh Xuyên thoắt một cái, trong nháy mắt liền xuất hiện sau lưng Vương Chấn, lại là một đòn!

Vương Chấn trở tay cầm kiếm, nhưng lại va vào vỏ kiếm của Lạc Minh Xuyên, khuấy động cả chân nguyên, kiếm đột nhiên tuột khỏi tay.

Kiếm của Lạc Minh Xuyên cũng rơi xuống ở giữa xương sống hắn ta!

Ân Bích Việt kinh hãi!

Dưới đài rốt cục có người nhận ra, kêu lớn, "Là 'Chấp giáo tiên' của Lan Uyên học phủ!" (Chấp giáo tiên: Quất roi dạy dỗ)

Trong đám đệ tử cũng có người xuất thân từ học phủ, tập trung nhìn kỹ lại, "Đúng vậy! Chính là 'Chấp giáo tiên' của học phủ!"

Tâm tình Ân Bích Việt phức tạp, hắn không nghĩ tới Lạc Minh Xuyên sẽ chọn dùng cái cách đấu này.

‘Chấp giáo tiên’ của học phủ không phải một bộ tiên (roi) pháp.

Là để cho các tiên sinh răn dạy các học trò không nghe lời.

Không nhất định cần phải dùng thước dạy học, chỉ cần gặp phải học trò làm trái quy định, chỉ cần tiện tay bẻ cành hòe, hoặc là nhánh trúc, thường thường là một cây gậy gỗ thì đã có thể nhẹ nhàng thi triển ‘Chấp giáo tiên’.

Ân Bích Việt đã hiểu, Lạc Minh Xuyên liền lấy kiếm thay gỗ, dùng ‘Chấp giáo tiên’ chân chính.

Lúc ở học phủ, vị tiên sinh lớn tuổi dạy ‘Tư biện luận’, lực bất tòng tâm, liền để cho vị học trò Lạc Minh Xuyên trầm ổn mà ông tin tưởng thay ông quất roi.

Đây vốn là việc trừng phạt người có tội, nhưng thủ pháp của Lạc Minh Xuyên công chính, làm việc đoan chính, chẳng có ai sinh lời oán hận với y.

“Sư Đạo tôn nghiêm, dạy trò làm người.”, đây chính là ‘Chấp giáo tiên’.

Nếu là tiên sinh dạy học trò, há có thể không quang minh chính đại? Không phải chuyện đương nhiên?

Mà Lạc Minh Xuyên cũng không phải sư phụ Vương Chấn, vì vậy ý tứ của roi này rất hàm xúc,

“Ta thay sư phụ ngươi dạy ngươi làm người.”

Trưởng lão Bão Phác tông đã đổi sắc mặt.

29. Chương 29: Chung Sơn

Khi ‘Chấp giáo tiên’ của học phủ bị người nói toạc ra, rất nhiều người đều rõ ý ngầm trong đó.

Trên đài, Vương Chấn không tránh kịp, đã chịu năm gậy, cảm thấy xương cốt cả người đau nhức như đã nát. Lạc Minh Xuyên ra tay quá nhanh, căn bản không cho hắn ta có thời gian mở miệng, nếu còn tiếp tục như vậy e là sẽ thương tổn nặng đối với gân cốt… Hắn ta mạnh mẽ cắn răng, mặc kệ thể diện hay mặt mũi môn phái gì đó, muốn hô to chịu thua.

Đột nhiên sắc mặt hắn ta trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn ta phát hiện mình…Bỗng dưng nói không ra lời!

Tinh thần rối loạn, trên lưng liền bị đập một gậy, đau rát.

Người dưới đài chỉ có thể nhìn thấy Lạc Minh Xuyên ra tay càng lúc càng nhanh, từng gậy liên tiếp dệt thành một cái lưới lớn, vây đối thủ ở giữa.

Trong lòng Vương Chấn hoảng hốt, nhưng mà trợn to hai mắt, cũng không cách nào mở miệng nói một câu. Trong tay hắn không có kiếm, chân nguyên sớm đã dùng sạch để chống lại từng gậy, lúc này chỉ có thể chật vật tránh né.

Lạc Minh Xuyên không dùng chân nguyên, chỉ dựa vào thân pháp nhưng hắn ta cũng không thể tránh thoát.

Ân Bích Việt cảm thấy kỳ lạ.

Vương Chấn vậy mà còn chưa chịu thua.

Rất nhanh hắn liền nghĩ ra, 'Chấp giáo tiên' vì phòng ngừa học trò bị phạt hô to gọi nhỏ ảnh hưởng trật tự, sẽ có một dòng khí che lại âm thanh trong họng. Tương tự với lệnh 'Cấm ngôn'.

Chỉ là một chiêu này, đã bị phế bỏ từ 300 năm trước, không còn người dùng. Nếu như không phải hắn qua đêm đọc hàng vạn điển tịch ở học phủ, trong đó có nguồn gốc về học phủ, thì căn bản sẽ không biết 'Chấp giáo tiên' còn có chiêu này.

Mà 'Chấp giáo tiên' của Lạc Minh Xuyên, so với 'Chấp giáo tiên' trong học phủ dùng để răn đe học trò thì có uy lực lớn hơn cũng nghiêm khắc hơn, càng giống với 'Chấp giáo tiên' chân chính hơn.

Dưới đài không ai nhìn ra đầu mối.

Ngoại trừ cảm thán Lạc Minh Xuyên học thức uyên bác, không hổ là học trò của học phủ, không chỉ có người chú ý đến chiêu thức, còn có người chú ý tới Vương Chấn, "Không nghĩ tới người này có cốt khí như vậy, bị thương thành thế này cũng không chịu thua!"

Vừa dứt lời, đồng môn của người nọ, lớn tuổi hơn người nọ nói,

"Cốt khí cái gì, ngu xuẩn thì có! Chỉ vì thể diện mà lỡ tổn thương linh mạch gân cốt, sau này tu hành ra sao?! Các đệ tuyệt đối không thể học theo hắn ta!"

Những người khác cũng dồn dập gật đầu tán thành.

Lạc Minh Xuyên làm Đại sư huynh của Thương Nhai sơn, rất nhiều đệ tử môn phái đều biết y, có ấn tượng rất tốt với y.

"Cái người kia chịu thua sớm một chút không phải tốt hơn sao! Hắn ta không chịu thua, Lạc sư huynh còn phải đánh, rất mệt đó!"

"Lạc sư huynh thật khoan dung độ lượng, biết đối thủ không còn lực để chiến đấu nữa, lúc ra tay cũng không dùng chân nguyên."

Tình cờ một đôi lời truyền tới tai mọi người trong Bão Phác tông, sau khi bọn họ tức giận cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Võ đài có trận pháp phòng hộ, phòng ngừa chân nguyên tản ra lây vạ tới người dưới đài, đồng thời cũng bố trí trận pháp ngăn cách, để tránh người dưới đài can thiệp vào trận đấu, ảnh hưởng trận đấu trên đài. Chỉ có người Thanh Lộc kiếm phái làm chủ trong trường hợp có chuyện bất ngờ xảy ra mới có thể can thiệp trận pháp, để tránh khỏi thương vong to lớn.

Trước tình huống như thế, Lạc Minh Xuyên không dùng chân nguyên, Vương Chấn chỉ chịu thương tổn da thịt, hiển nhiên sẽ không đả thương đến mạng người.

Vương Chấn tự mình không chịu thua, trưởng lão chủ trì trận pháp đương nhiên cũng không có ý bảo ngừng. Ngược lại, trận đấu vòng thứ nhất có thời gian hạn chế, đến thời gian tuyên bố thắng bại là tốt rồi.

Hà Lai mơ hồ cảm thấy chỗ nào đó không đúng, rõ ràng lúc Vương Chấn lên đài gã đã dặn kỹ. Gã nhìn kỹ biểu tình Vương Chấn, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, có lẽ… Hắn ta vốn không thể nói lời chịu thua!

Sắc mặt Hà Lai nhất thời thay đổi.

Trên thực tế, Ân Bích Việt cũng cảm thấy kỳ quái, dựa theo lẽ thường, Lạc Minh Xuyên làm như vậy không quá ngay thẳng, gần như còn không theo đạo của người quân tử.

Sau đó, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng cười của Đoàn Lải Nhải.

Ân Bích Việt không rõ nhìn qua, Lải Nhải lại gần thấp giọng nói, "Tứ sư huynh, lời đồn đãi huynh tẩu hỏa nhập ma, tu vi tổn thất lớn, là do tên Vương Chấn này truyền ra…"

Trải qua đoạn đường này, Đoàn Sùng Hiên đã không còn địch ý với Lạc Minh Xuyên,

"Lúc trước hắn ta không quản được cái miệng của mình, nên Lạc sư huynh khiến hắn ta không mở miệng được."

Ân Bích Việt đột nhiên nhớ lại, lúc ở trên núi Bàn Long, Lạc Minh Xuyên từng nói, chúng ta người tu hành, sẽ luôn có lúc nên rút kiếm.

Lạc Minh Xuyên, cũng không phải một thánh mẫu tuyệt đối.

Y có nguyên tắc có thủ đoạn, sẽ không ỷ thế hiếp người, cũng sẽ không tùy ý để cho người khác bắt nạt, chính là "Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm."

Ân Bích Việt cảm thấy, sự hiểu biết Lạc Minh Xuyên của hắn trước đây quá mức bất công.

Lúc này, Vương Chấn trên đài như là dùng hết lực khí toàn thân, hô lên, "Ta chịu thua!…"

Dường như là cùng lúc đó, tiếng chuông vang lên, đệ tử chấp sự của Thanh Lộc kiếm phái cao giọng nói, "Đã đến giờ… Trận đấu kết thúc, Lạc Minh Sơn của Thương Nhai sơn thắng."

Lạc Minh Xuyên ung dung thu tay lại, nhảy xuống lôi đài.

Lập tức có đệ tử Bão Phác tông đi lên khiêng Vương Chấn sưng mặt sưng mũi xuống.

Trận đấu này mở đầu bằng bất ngờ, cũng kết thúc bất ngờ.

Các đệ tử Thương Nhai sơn không có hoan hô, có lẽ là bởi vì đệ tử Bão Phác tông kia nhìn quá thảm, có lẽ là bị khí độ của Lạc Minh Xuyên ảnh hưởng, đều mang dáng vẻ có lễ của đại môn phái không quan tâm thắng thua.

Mà mỗi người bọn họ đều mang ý cười dè dặt mà kiêu hãnh, hiện ra vẻ quang vinh vô cùng.

Bộ dạng cho rằng thắng là việc đương nhiên so với vỗ vai hoan hô của Thương Nhai sơn càng khiến cho Bão Phác tông cảm thấy lúng túng và buồn bực hơn.

Hà Lai đã bình tĩnh lại, bởi vì gã nghĩ đến ngày mai sẽ đối chiến Ân Bích Việt trên võ đài.

Rất tốt, từ khi tiến vào Diệp thành, đến hai ngày giao đấu này, bất kể là Đoàn Sùng Hiên hay là Lạc Minh Xuyên, đều khiến gã cực kỳ tức giận, trong lòng như có lửa, lại không thể phát tiết ra ngoài, nên sắp thiêu cháy cả bản thân.

Bên Thanh Lộc kiếm phái đột nhiên vang lên một trận ồn ào, bởi vì Chung Sơn sắp sửa vào trận.

Ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn.

Người đối chiến Chung Sơn chính là một vị đệ tử không có danh tiếng xuất thân từ vùng biên giới Nam Địa. Người đó ngoại trừ sầu não vì vận may kém cỏi của mình, dường như cũng đã tiếp nhận sự an bài của vận mệnh, chán ngán thất vọng còn nhiều hơn căng thẳng.

So với phản ứng của hắn, mọi người quan tâm biểu hiện của Chung Sơn hơn.

Lúc này mọi người đã lắng xuống, rất ít người nói nhỏ, tựa như lo lắng rằng chỉ vừa phân tâm một chút, sẽ bỏ qua cảnh Chung Sơn ra tay.

Ở Nam Địa, người thấy tận mắt Chung Sơn không nhiều, càng không nói đến bốn đại lục khác.

Nhưng mà vị thanh niên có danh tiếng nổi như cồn này, cũng không có ngũ quan khuôn mặt đoạt mắt người khác.

Có lẽ là bởi vì thanh kiếm bên hông hắn quá chói mắt, lấn át cả bản thân hắn.

Ân Bích Việt nhìn người kia, chỉ chú ý tới đôi mày thẳng đen như mực, và đôi môi mỏng nhạt màu.

Nhưng ánh mắt bắn thẳng như điện lúc sáng sớm, Ân Bích Việt sẽ không quên.

Đây là một người rất nguy hiểm.

Hai người mới vừa đứng lên võ đài, đệ tử kia đối diện với ánh mắt của Chung Sơn, đột nhiên thét to, "Ta nhận th…"

"Ầm!…"

Một tiếng vang thật lớn!

Một bóng người bay lên cao, trực tiếp đập vào rìa của lôi đài, khiến cát bụi và máu bay lên mù mịt!

Bụi là do lúc hắn ngã xuống mà bay lên, máu là là bị vỏ kiếm đánh vào ổ bụng chảy ra, lại xuất hiện gần như cùng lúc với nhau.

Phong Vũ kiếm chưa ra khỏi vỏ, đã đả thương người đến mức ấy.

Quá nhanh.

Chờ mọi người phục hồi tinh thần lại, Chung Sơn đã xuống đài đi xa. Hướng hắn đi không phải Thanh Lộc kiếm phái, mà là hướng trở về thành.

Nhưng không ai lên tiếng gọi hắn.

Trên đài dưới đài hoàn toàn yên tĩnh.

Vẻ mặt Ân Bích Việt trở nên nghiêm túc.

Bởi vì hắn nhìn thấy, thứ làm thương tổn đối thủ trước nhất, không phải là chân nguyên tỏa ra trên vỏ kiếm, mà là kiếm khí.

Một kiếm kia nhìn như tùy ý vô cùng, chỉ dựa vào chân nguyên cao và cảnh giới cao hơn mà đả thương đối thủ. Mà việc càng khiến hắn cảnh giác, là tu vi kiếm đạo mà Chung Sơn lộ ra.

Một đòn như sấm sét, thu phóng tự nhiên.

Những cặp trên ba lôi đài khác còn chưa trả lễ đầy đủ thì Chung Sơn bên này đã kết thúc.

Vì vậy đệ tử chấp sự Thanh Lộc kiếm phái bắt đầu an bài cặp tiếp theo của lôi đài này tiếp tục.

"Nguyễn Tiểu Liên của Thương Nhai sơn đối chiến Chu Nhạc của Bão Phác tông…"

Nguyễn Tiểu Liên cười cười với Hà Yên Vân, ra hiệu nàng đừng lo lắng. Sau đó nhấc lên làn váy đi lên đài.

Khi nàng đứng ở trên đài, vừa đúng lúc nhiều người lấy lại tinh thần từ trận của Chung Sơn lúc nãy.

Nguyễn Tiểu Liên mang áo trắng thắt lưng màu bạc giày màu sương, quanh thân không có một món binh khí, nhìn qua như một đóa Bạch liên hoa không chịu nổi gió lạnh.

So với nhóm nữ tu xinh đẹp tươi tắn và rộng rãi của Liêm Giản tông, khí chất điềm đạm đáng yêu này rõ ràng khiến rất nhiều nam đệ tử sáng mắt lên.

Ngay cả Thanh Lộc kiếm phái ít lời nhất, trong lúc nhất thời cũng vang lên mấy giọng nói nhỏ.

Người đứng đối diện nàng cười rộ lên.

Vốn rút thăm trúng Thương Nhai sơn, Chu Nhạc có chút lo lắng, đặc biệt là khi nghe nói đối phương có

cảnh giới tương tự hắn.

Mà ngày hôm nay nhìn thấy là một cô nương yếu ớt thế này, hiển nhiên vận may của hắn quá tốt.

Hai người hoàn lễ, Chu Nhạc mở miệng muốn trêu đùa đối phương hai câu, "Vị sư muội này…"

Liền thấy một quyền của đối phương đánh tới! Dẫn theo chân nguyên bàng bạc đấm thẳng vào mặt!

Trong chớp mắt, nắm đấm đã gần đến ngay trước mắt!

Chu Nhạc dưới sự kinh hãi chỉ lo rút kiếm lui nhanh!

Rất nhiều người đều cho là cuộc tỷ thí này cả hai bên đều có cảnh giới tương tự, nên giằng co hồi lâu.

Sau đó bọn họ trơ mắt nhìn, đóa Bạch liên hoa nhu nhược tay không đánh đại hán cao tám thước, từng cú đấm thấu thịt. Mà kiếm thế Chu Nhạc dưới quyền của nàng, vậy mà không triển khai được!

Hà Yên Vân tự hào nói, "Tiểu Liên luyện Đảo Sơn quyền, sao lại bị kiếm của tên này dọa được!"

Đoàn Sùng Hiên khụ một tiếng, giải thích, "Loại công pháp này, tương tự Phong Lôi quyền của nhị sư tỷ…"

Ân Bích Việt cũng nhìn ra rồi, Nguyễn Tiểu Liên đối chiến với người khác có lẽ không có ưu thế gì, mà cái kiếm thế của Chu Nhạc này, chiêu thức đúng là tinh diệu, nhưng đáng tiếc không tinh thông.

Vừa vặn lại gặp Nguyễn Tiểu Liên 'dốc hết toàn lực', chỉ có số bị đánh.

Đệ tử Thanh Lộc kiếm phái đã có người quay đầu đi, không đành lòng nhìn nữa, không phải là bởi vì cảm thấy Chu Nhạc quá thảm, mà là không biết làm sao đối mặt Nguyễn Tiểu Liên đang đánh hăng tới mức xắn cả tay áo lên.

Ân Bích Việt đồng cảm với bọn họ, hình ảnh idol tan nát này, có thể so với tẩu hỏa nhập ma.

Ngày trôi về Tây, từ tháp trống trong thành mơ hồ truyền đến tiếng trống chiều, xa xa là vài con quạ mệt mỏi bay về tổ.

Một ngày Chiết Hoa hội lại kết thúc.

Những người tu hành trẻ tuổi đồng lứa, có người nói cười cùng người bên cạnh, nói chuyện kinh nghiệm gặt

hái được trong trận chiến hôm nay, cũng có người vì trận đấu ngày mai mà lo lắng, nghe đồng môn ở một bên cổ vũ.

Bọn họ đi về những hướng khác nhau, chia về bốn phía. Đều thỏa thuê mãn nguyện, tràn ngập bất an và mong đợi với tương lai.

Ánh nắng chiều kéo dài chiếc bóng của họ, nhưng không có chút vẻ tang thương nào, trái lại hiện ra sức sống tràn trề.

******

Các môn phái vừa buồn vừa vui. Đến hôm nay thôi, tỷ lệ thắng của Thương Nhai sơn coi như không tệ. Vững vàng ở vị trí đệ nhất trong 'Nhất sơn ba phái'.

Về phần trận chiến của Lạc Minh Xuyên và Chung Sơn, dân chúng bình thường ở Diệp thành xem không hiểu, thậm chí vì không đủ đặc sắc mà tiếc nuối. Nhưng đối với người tu hành mà nói, lại mang ý nghĩa trọng đại.

Chung Sơn không phụ danh tiếng, Phong Vũ kiếm còn trong vỏ nhưng uy thế không hề giảm đi.

Mà một chuyện khác hiển nhiên càng được dựng thành đề tài để nói.

Tin tức Chiết Hoa hội truyền rất nhanh, vì vậy từ Diệp thành đến toàn bộ Nam Địa, đều biết đệ tử Bão Phác tông, bị Lạc Minh Xuyên – Thủ đồ Thương Nhai dạy làm người.

Nghe thấy lời như vậy, đệ tử Bão Phác tông sẽ nói, Thương Nhai sơn vốn không nói lý, cách làm việc hoành hành bá đạo, coi thường phái của họ sao? Ngày mai Hà sư huynh chiến với đệ tử Kiếm Thánh! Để cho bọn họ thấy thế nào mới là khí độ của một môn phái.

Bão Phác tông có hai mươi tám người tham gia, đã có năm người bị loại trong vòng đầu tiên. So với cái môn phái nhỏ khác, tỷ lệ vào vòng trong đã rất là cao rồi.

Mà Bão Phác tông vẫn luôn tự xưng là bất phân thắng bại với Thương Nhai sơn, sau chuyện lần này lại càng cho thấy rõ sự không bằng của Bão Phác tông, quan trọng hơn là, chuyện xảy ra trong hai ngày gần đây, khiến bọn họ rất tức giận.

Vì vậy trận đấu Hà Lai đối chiến Ân Bích Việt vào ngày mai, trở nên vô cùng quan trọng.

Không chỉ là Hà Lai, mà mỗi người trong Bão Phác tông đều cảm thấy trong người có một cơn lửa giận muốn phát tiết ra ngoài.

Càng tới gần trận giao đấu, sắc mặt Hà Lai lại càng bình tĩnh, ngược lại, nội tâm càng ngày càng kích động.

Ngày mai gã sẽ thắng đệ tử Kiếm Thánh, làm sao lại không khiến người mong đợi?

Bên trong khu nhà nhỏ cạnh Thu hồ, Ân Bích Việt ngắm Mộc Lan cũng trở nên bình tĩnh.

Ngày mai chính là trận chiến đầu tiên từ lúc hắn xuống núi, có lẽ rất nhiều người sẽ đến xem, nhưng mà hắn cũng không cho rằng chuyện này có ý nghĩa đặc biệt gì.

Hắn đã bàng quan xem rất nhiều trận đấu, chiến ý đã đầy, cần một đối thủ để thử nghiệm những kinh nghiệm tích được trong những ngày này.

Chỉ thế mà thôi.

30. Chương 30: Ly Hỏa

Hạ ý đã nồng.

Hàng cây Du hai bên phố chính của Diệp thành càng ngày càng sum suê, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng ve sầu kêu vang; mấy cô nương trên đường mặc mát mẻ hơn, áo khoác ngoài và làn váy mỏng màu xanh biếc, cánh tay trắng nõn như ngó sen ẩn hiện. Trong quầy ăn vặt ở thành, bắt đầu bán bánh mật lạnh và vừng ướp lạnh, ông chủ đứng ở bên cạnh, nhiệt tình bắt chuyện với khách vãng lai.

Mà tiểu viện ở bên Thu hồ, bởi vì được bóng râm che, lại có gió và hơi nước từ hồ, trong ngày hè thế này lại vô cùng mát mẻ.

Các đệ tử Thương Nhai sơn vẫn xuất môn rất sớm vào hôm nay.

Mà có lẽ là bởi vì hôm nay có trận đấu đặc biệt đáng xem, có lẽ là do trời sáng quá sớm, nên khi bọn họ đi ở trên đường, đã có rất nhiều ánh mắt trong chỗ tối đánh giá bọn họ.

Ân Bích Việt cau mày, hắn có thể dùng thần thức ngăn cách dò xét, lại không thể ngăn cản ánh mắt của người khác dừng trên người hắn.

Từ lúc xuống núi đến bây giờ, hắn đã cảm thấy cái màu tóc style Punk này quá nổi bật rồi, nếu như có thể, hắn vẫn hy vọng có thể trở lại màu đen bình thường.

Trận chiến có sự chênh lệch cảnh giới sắp tới, nhưng hắn lại có tâm để nghĩ những thứ đó, là vì hắn cảm

thấy thoải mái, chẳng hề lo lắng.

Trận của Ân Bích Việt không phải trận đầu.

Nhưng rất nhiều người biết trận hôm nay của hắn. Từ những người dưới đài, đến sòng bạc trong Diệp thành, thậm chí bốn đại lục khác, đều rất để ý trận đấu này.

Thậm chí là ở phía Đông khán đài, đã phải bắt đầu sắp xếp lại chỗ ngồi lần nữa, bởi vì có hai vị trưởng lão nửa bước Đại Thừa mới tới, một vị xuất thân Thanh Lộc kiếm phái, một vị khác nhưng là người cung phụng trong Diệp thành.

Bọn họ chưa từng lộ diện trong mấy ngày trước, lại xuất hiện vào lúc này, giống như là vì đến xem thiếu niên tóc trắng kia xuất kiếm nên cố ý đi tới nơi này.

Chuyện này đương nhiên không phải là bởi vì tu vi cảnh giới của Ân Bích Việt cao thâm, mà là bóng lưng vĩ đại của Kiếm Thánh sau lưng hắn.

Người càng quyền cao chức trọng sống lâu, thì càng thích nghĩ mọi thứ phức tạp lên. Hề Hoa phong chưa bao giờ tham dự Chiết Hoa hội nhưng năm nay lại đến, Kiếm Thánh muốn làm gì?

Các tiền bối cường giả ngồi ở trên khán đài, dưới bóng cây sum suê uống trà Quân Sơn Vân Vụ, nói chuyện khách sáo như trò hề, đánh giá những người trẻ tuổi dưới đài như đám nghé con mới sinh ra, rốt cục chờ đến lúc thiếu niên kia vào trận.

Ân Bích Việt và Hà Lai lên đài chào nhau.

Trận đấu trên ba lôi đài kia cũng vừa kết thúc, đệ tử chấp sự vội vàng tuyên bố kết quả, xử lý võ đài, nhấc người xuống.

Hai người bọn họ lên sớm, không ai hô bắt đầu, chỉ có thể đứng đối diện nhau.

Nếu có nhiều người nhìn như vậy, thì hẳn là nên nói một chút.

Hà Lai mang thần sắc hờ hững, nhàn nhạt mở miệng, “Ngươi rất không tồi.”

Nghe nói người này nhập môn Thương Nhai ba năm, đã đến Ngưng Thần cảnh, đương nhiên là không tồi.

Sau đó gã chuyển đề tài, “Đáng tiếc vận may không tốt, cho nên chỉ tới đây thôi.”

Ý tứ là, vòng thứ nhất đã rút thăm trúng gã, đương nhiên là không thể đi tiếp nữa.

Dưới đài xôn xao.

Nhưng không có tiếng cười nhạo nào, bởi vì Hà Lai tự tin đến kiêu ngạo, đúng là có tư cách. Nói riêng về cảnh giới, gã cao hơn Ân Bích Việt cả một cảnh giới.

Mọi người dưới đài nghị luận, là muốn xem đệ tử Kiếm Thánh sẽ đáp lại ra sao.

Lông mày Lạc Minh Xuyên cau lại, tính cách của sư đệ đơn giản, sao có thể ứng đối tình huống thế này?

Sắc mặt Đoàn Sùng Hiên cũng khó nhìn, hắn bây giờ đang hận không thể là người trên đài để mắng gã ta đến máu chó đầy đầu!

Ân Bích Việt không nói gì.

Hắn quay người đi đến bên cạnh cây Du bên đài, dưới muôn vàn sự chú ý, bẻ một cành Du.

Rung cổ tay, lá xanh rơi hết.

Hắn cầm cành cây xoay người lại.

Hà Lai hiểu ý của hắn, sắc mặt chợt biến.

Nhưng lại rất nhanh lại bình tĩnh, hờ hững nói,

"Ngươi bây giờ không cầm kiếm, thì lúc sau sẽ chẳng còn cơ hội."

Tiếng 'Ồ' vang lên!

"Hắn muốn làm gì? Dùng cành khô làm kiếm đánh một trận vượt cấp sao?!"

"Đệ tử Kiếm Thánh… Lẽ nào đều cuồng ngạo như vậy?!"

Ân Bích Việt vẫn không nói chuyện.

Khóe mắt nhìn thấy các vị cường giả ngồi trên đài, lại cảm nhận được hai dòng thần thức không thể cản

dò xét trên người hắn. Nếu như không phải thần hồn của hắn mạnh mẽ cho nên nhạy cảm, không thì căn bản cũng chẳng cảm nhận được. Đó là thần thức của Đại Thừa cảnh.

Chân nguyên của hắn không có cách nào truyền vào kiếm.

Có lẽ Tiểu Thừa cảnh không nhìn ra đầu mối cách hắn dùng kiếm. Nhưng hắn không thể mạo hiểm trước mặt Đại Thừa cảnh.

Không có lựa chọn nào khác, hắn đành ngắt cành cây mà chiến.

Những ý tưởng về trận đấu này của hắn đã chuẩn bị vào mấy ngày trước cũng trở nên vô dụng.

Vẻ thản nhiên này của hắn, ở trong mắt của mọi người là cuồng ngạo, rơi vào trong mắt Hà Lai thì là sỉ nhục.

Sắc mặt Hà Lai hơi lạnh lẽo.

Đúng lúc này, đệ tử chấp sự Thanh Lộc kiếm phái đuổi tới bên này, cao giọng nói, "Ân Bích Việt của Thương Nhai sơn đối chiến Hà Lai của Bão Phác tông."

Hai bên đã trao lễ, vì vậy trận đấu này trực tiếp bắt đầu.

Vừa dứt lời, trường kiếm bên hông Hà Lai ra khỏi vỏ.

Cùng thời khắc đó, một luồng ánh kiếm xuất hiện ở cách đó hơn mười trượng!

Chia ra làm tám, nhanh chóng phá tan không khí, tiếng kiếm rít chói tai vang cả một vùng!

Phù văn Bát Quái màu xanh chuyển động bao phủ cả lôi đài!

Tám đường lui quanh thân Ân Bích Việt đều bị ngăn kín, mặc kệ hắn đánh hướng nào, bảy ánh kiếm khác sẽ xông đến ngay.

Kiếm bao hàm Bát Quái, bên trong có càn khôn.

Hà Lai xuất kiếm trầm tĩnh như nước.

Gã chờ thời khắc này quá lâu rồi, kiếm chiêu này gã đã luyện đến thuộc lòng.

Cho nên từ lúc rút kiếm đến lúc ra chiêu, ngắn vô cùng.

Gã vừa ra tay chính là chiêu mạnh nhất!

Góc độ xuất kiếm và cách khống chế chân nguyên, chuẩn đến không có một chỗ sai!

Điều này nói rõ sau khi gã tức giận cũng đã bình tĩnh lại, cũng nói lên gã không muốn cho Ân Bích Việt một cơ hội nào.

Mọi người dưới đài hiển nhiên không nghĩ tới nhịp điệu trận đấu nhanh thế này, bỗng nhiên nhìn thấy một kiếm rung động như vậy, chợt quên hết cả từ ngữ.

Đệ tử Kiếm Thánh, sẽ ứng đối kiếm này ra sao?

Ân Bích Việt không xuất kiếm.

Tay hắn nắm cành khô, thân ảnh thoắt ẩn, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, hắn xuất hiện ở võ đài phương Tây. Tiếp theo đi hai bước về hướng Bắc, thân ảnh đột nhiên thẳng tắp lùi về sau!

Đứng trong ảnh kiếm nhanh như cắt, sắc mặt hắn không hề thay đổi, tựa như đang nhàn nhã tản bộ.

Mọi người mới hoàn hồn từ một kiếm kia, thán phục đây mới thật sự là Bát Quái của Bão Phác tông.

Mấy ngày trước đây thấy Bát Quái kiếm, chỉ bóng dáng kiếm này thôi, những chiêu của mấy đệ tử khác lại như hàng nhái.

Bọn họ không để mắt đến thân pháp của Ân Bích Việt có chút quái dị, dồn dập cảm thán hào quang của chiêu kiếm này, đệ tử Kiếm Thánh cũng chẳng dám đón thẳng.

Nhưng có người sẽ không lơ là.

Trên khán đài, vị nhân vật nửa bước Đại Thừa của Diệp thành, nheo mắt lại, sau đó đột nhiên cười rộ lên, nếp nhăn ở đuôi mắt đều hằn sâu.

Ông mang theo thần sắc hoài niệm cảm thán, "Đạp Sơn Hà, thật sự là đã lâu không gặp…"

Đạp Sơn Hà là thân pháp do Chưởng viện tiên sinh tạo ra lúc hành tẩu trên Trung Địa.

Thế nhân đều biết Tiên sinh có diệu pháp không gian vô song. Rất nhiều người đều quên mất, trước khi Tiên sinh nắm giữ không gian, đã dùng 'Đạp Sơn Hà'.

Loại thân pháp này không phải là bí mật bất truyền gì cả, nhưng người học được lại rất ít, bởi vì cần phải có năng lực tính toán mạnh mẽ, mỗi một bước có thể coi là đã tính trước ngàn bước tiếp theo, còn phải tiêu hao thần thức dữ dội.

Cho nên mãi đến khi bộ pháp này ở Tàng thư các ở học phủ đến đầy bụi, cũng không có người học nó.

Mà Ân Bích Việt lại dùng. Dùng trong chiến đấu, tính toán nơi đối thủ hạ kiếm.

Đằng trước Thanh Lộc kiếm phái, mọi người tự động chừa lại khoảng cách, Tống Đường mang trường bào thủy mặc đứng đó khen, "Danh bất hư truyền."

Nếu như là y đối mặt chiêu kiếm này, đương nhiên cũng có thể sử dụng kiếm chiêu cùng cảnh giới để áp chế đối phương, nhưng không thể tránh né một cách hoàn mỹ như vậy.

Sắc mặt Chung Sơn bên cạnh y không hề thay đổi, hơi nhíu mày.

Mọi người chỉ thấy một kiếm của Hà Lai mang khí thế mạnh mẽ, mà Ân Bích Việt bị buộc vội vàng thối lui. Đương nhiên cho là câu 'Danh bất hư truyền' này là khen Bát Quái kiếm của Bão Phác tông.

Kiếm thế đã hết, Ân Bích Việt đi tám bước.

Mọi người lúc này mới chú ý tới, trên võ đài xuất hiện tám dấu ấn nhợt nhạt, đá vụn rơi ra.

May mà trên đài có trận pháp phòng hộ, nếu kiếm đó trúng người, thậm chí có thể cắt đứt kinh mạch.

Thế nhưng Ân Bích Việt hoàn toàn tránh được, cho nên cũng khiến người cảm thán.

Hà Lai không nghĩ tới chiêu kiếm này bị tránh né.

Nhưng gã coi như là nhân vật lãnh tụ trẻ tuổi của Bão Phác tông, một trong 'Bão Phác Thất Tử', đương nhiên không thể chỉ có một kiếm.

Mà Ân Bích Việt không thể né mãi.

Vì vậy không đợi Ân Bích Việt đứng vững, Hà Lai đã vung kiếm đánh tới lần nữa!

Chiêu kiếm này cũng không nhanh, thậm chí có thể thấy rõ ràng quỹ tích xuất kiếm.

Không có ánh kiếm cực nhanh, cũng không có phù văn Bát quái.

Trong tay Hà Lai cầm kiếm, mũi chân điểm nhẹ, theo kiếm đâm về đằng trước!

Gã lại như một con hạc trắng vỗ cánh bay vút trên không, thân hình bỗng dưng nhảy lên thật cao, mềm mại vô cùng!

"Hay cho 'Thượng Thanh Vân'!" (Thượng thanh vân: thẳng mây xanh)

Người ca thán là một vị trưởng lão của Bão Phác tông, đệ tử đứng phía sau ông ta cũng gật đầu phụ họa.

Dựa vào lực gió, đưa ta thẳng đến mây xanh.

'Thượng Thanh Vân' là thân pháp của Bão Phác tông, Hà Lai có thể trong hoàn cảnh chiến đấu kịch liệt khai triển kiếm pháp và khinh thân hoàn mỹ như thế, không chỉ Bão Phác tông cảm thấy tự hào, ngay cả đệ tử Thanh Lộc kiếm phái cũng lòng sinh bội phục.

Ngay lúc này, chuyện càng khiến người ta khiếp sợ đã xảy ra.

Kiếm trong tay Hà Lai, tỏa ra ánh sáng chói mắt của ngày mùa hè, tựa như muốn bốc cháy!

Đệ tử các lôi đài gần nhất, đã cảm thấy một luồng khí nóng, xuyên qua trận pháp phòng hộ, phả vào mặt.

Cây Du bên lôi đài, cành lá bị luồng khí nóng phả vào, thậm chí bốc lên khói nhẹ.

Nơi kiếm qua, tỏa ra chân nguyên bàng bạc, khắp nơi đều bốc cháy!

Nơi mũi kiếm chỉ, là thanh niên tóc trắng đang cầm trong tay cành khô.

Trên khán đài, đã có trưởng lão Tiểu Thừa cảnh cảm thấy tiếc nuối thay cho Ân Bích Việt, "Thiên phú không tệ, thân pháp nhanh, nhưng đáng tiếc, chênh lệch cảnh giới quả nhiên như trời với đất, có khóc cũng không thể làm gì!"

Gần như mỗi người đều nghĩ như vậy.

Khi Hà Lai chém ra một kiếm kia, Ân Bích Việt cũng đã thua.

Bởi vì đây không chỉ là một kiếm, cả võ đài đều bao trùm bởi kiếm thế!

Thân pháp như thế nào mới có thể hoàn toàn tránh né chiêu kiếm này?

Chỉ có xuống đài.

Sắc mặt Lạc Minh Xuyên không hề thay đổi, nhưng mà lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh.

Ngoài ý liệu, Ân Bích Việt không nhúc nhích, hắn giơ lên cành khô trong tay.

Hắn đã chứng thực được suy đoán trong lòng, đương nhiên là phải xuất kiếm.

Bão Phác Thất Tử không phải là vì chọn cho đủ số đẹp, bảy người kết hợp với một vị cường giả, sẽ thành lập một Bát Quái kiếm trận.

Chủ trận là quẻ Càn, có lẽ là một vị trưởng lão, hoặc là Chưởng môn. Càn là trời, quẻ Càn càng mạnh, kiếm trận sẽ có uy lực càng lớn.

Mà Hà Lai là 'Quẻ Ly'.

Bởi vì trong tám ánh kiếm vừa rồi, Càn ba liền; Khôn sáu khúc; Chấn chén ngửa; Cấn chén úp; Khảm bụng đầy; Ly ruột rỗng; Đoài hở trên; Tốn đứt dưới. Quẻ Ly rõ ràng nhất. (Bát quái là tám quẻ, mỗi quẻ là một ký hiệu (phù hiệu) gồm ba vạch (hào), chồng lên nhau, hoặc toàn vạch đứt (hào âm – –) như quẻ Khôn, hoặc toàn vạch liền (hào dương —-) như quẻ Càn, hoặc kết hợp cả vạch đứt và vạch liền (sáu quẻ Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài). Để dễ nhớ ký hiệu tám quẻ người xưa bày ra khẩu quyết: *Càn tam liên; Khôn lục đoạn; Chấn ngưỡng vu; Cấn phúc uyển; Khảm trung mãn; Ly trung hư; Đoài thượng khuyết; Tốn hạ đoạn,* nghĩa là: Càn ba liền; Khôn sáu khúc; Chấn chén ngửa; Cấn chén úp; Khảm bụng đầy; Ly ruột rỗng; Đoài hở trên; Tốn đứt dưới.

Tám quẻ tượng trưng cho tám yếu tố trong thiên nhiên (Càn: trời; Khôn: đất; Chấn: sấm; Cấn: núi; Tốn: gió; Khảm: nước; Ly: lửa; Đoài: đầm nước), và mỗi quẻ còn mang thêm nhiều ý nghĩa tượng trưng riêng liên quan người, vật, v.v… Chẳng hạn: Càn: cương kiện; Khôn: nhu thuận; Chấn: động; Cấn: tĩnh; Tốn: nhập vào; Khảm: sa xuống; Ly: sáng sủa; Đoài: vui vẻ…)

Ly là hỏa.

Kiếm mạnh nhất của gã là Ly Hỏa.

Vậy cái gì phá Ly Hỏa?

Đương nhiên là Hàn Thủy.

Kiếm mà Ân Bích Việt quen thuộc nhất, chính là Hàn Thủy kiếm.

Hắn chỉ giơ lên cành khô, luồng khí nóng liền ngừng lại.

Một luồng hàn ý tinh thuần, tràn ra từ cành khô.

Các đệ tử dưới đài, ngạc nhiên phát hiện, trong gió lại có cảm giác mát mẻ!

Vị trưởng lão Bão Phác tông mạnh mẽ nhíu mày, mặt các đệ tử Thương Nhai sơn đầy kinh hỉ, ở hướng Thanh Lộc kiếm phái, đồng tử Chung Sơn co lại.

Vị nhân vật của Diệp thành vẫn mang bộ dáng cười híp mắt.

Ngay lúc rất nhiều người đều cho là cuộc chiến đấu này sắp đi đến hồi kết, thì cuộc chiến chỉ vừa mới bắt đầu.

Bởi vì, Ân Bích Việt nâng cổ tay khởi thế.

Sắc mặt Hà Lai không hề thay đổi, kiếm thế đã thôi phát đến mức tận cùng! Một đám liệt hỏa xuất hiện ở mũi kiếm!

Gã cảm nhận được biến hóa của Ân Bích Việt, cho nên sẽ không cho đối thủ một giây nào.

Mà không cần một giây, kiếm Ân Bích Việt đã thành thế.

Hàn Thủy kiếm mạnh nhất, Đạp Sơn Hà nhanh nhất!

Hàn ý nổi lên!

Trên võ đài ở giữa hè, lại có một lớp băng thật mỏng!

Nhưng mà chỉ là như thế này, thì lại làm sao đủ?!

Kiếm của hắn, chính là quẻ Khảm đối lập quẻ Ly.

Mọi người chỉ thấy cành khô rõ ràng là đâm tới hướng ngọn lửa trên thanh kiếm nọ, ngay lúc sắp đụng đến mũi kiếm!

Nhưng cuối cùng lại kỳ diệu rơi trên người Hà Lai!

"Phập..."

Vô cùng chính xác!

Đâm thẳng vào vai phải!

Chân nguyên hộ thể của Phá Chướng cảnh cứ thế mà bị cành khô đâm thủng.

Hà Lai vẫn duy trì tư thế xuất kiếm, nhưng mà ngọn lửa trên thân kiếm đột nhiên tắt lịm. Cũng như ánh sáng trong mắt gã.

Gã chậm rãi cúi người xuống, nỗ lực khống chế bản thân không lộ ra thần sắc thống khổ, nhưng cuối cùng vẫn ho ra một ngụm máu.

Máu nóng bỏng rơi trên lớp băng, trong khoảnh khắc tạo thành hai cái lỗ.

Gã nhìn thấy băng cùng huyết, cho tới bây giờ, vẫn không biết tại sao lại thất bại.

Rõ ràng người kia chật vật tránh né dưới kiếm của gã.

Quẻ Ly Hỏa của gã tại sao lại có sơ hở?

Lẽ nào người kia hiểu rõ Bát Quái kiếm hơn cả gã?

Không thể nào.

Đệ tử dưới đài yên lặng như tờ.

Là bởi vì khiếp sợ. Cuộc chiến này biến đổi bất ngờ, hoàn toàn phá vỡ giới hạn hiểu biết của bọn họ.

Kiếm ý phải mạnh bao nhiêu mới có thể đâm thủng chân nguyên hộ thể của Phá Chướng cảnh, bọn họ không có cách nào tưởng tượng được.

Trên khán đài, các vị tiền bối các cường giả trầm mặc, là bởi vì tôn trọng.

Tiết tấu của trận đấu này, vừa mới bắt đầu đã ở trong tay Ân Bích Việt. Nhưng mà hắn cam nguyện bị kiếm của đối phương áp chế, mãi đến tận khi tìm được cách phá kiếm thế.

Trong những người trẻ tuổi, có một hậu sinh tinh thông kiếm đạo như vậy, là một chuyện đáng để tôn trọng.

Ân Bích Việt rút ra cành khô, máu dọc theo cành chảy xuống.

Hà Lai lảo đảo ngã quỵ trên mặt đất.

Sau đó, thiếu niên tóc bạc lạnh lùng hỏi,

"Tội gì phải vậy?"

Hỏi xong hắn ném cành khô, xuống đài.

Tội gì phải vậy?

Đây là câu nói đầu tiên của Ân Bích Việt từ lúc lên đài đến giờ.

Chỉ có bốn chữ, nhưng lại đánh thẳng vào vấn đề. Như là lời đáp lại câu 'Vận may không tốt' lúc trước.

Lúc trước hắn không nói, không phải là bởi vì không có lời nào để nói. Mà là cảm thấy không cần thiết.

Ta là tới để chiến thắng ngươi, không phải đến nói chuyện, huống chi chúng ta không quen.

Cho nên không cần thiết phải nói cho ngươi nghe, cũng không cần thiết nói cho mọi người nghe.

Ta đến để chiến đấu, sau đó là chiến thắng, chính là như vậy.

31. Chương 31: Cùng Dìu Nhau

Lúc Ân Bích Việt xuống đài, đệ tử chấp sự của Thanh Lộc kiếm phái quên mất cả việc tuyên bố thắng bại, nhiều người Bão Phác tông quên mất cả việc lên đài dìu người xuống, đệ tử Thương Nhai sơn cũng quên mất việc hoan hô.

Gió ngày hè nhẹ thổi qua cây Du, xuyên qua những cành lá sum suê đã trải qua lửa và băng, rốt cục rơi ào ào trong gió.

Băng sương tan đi, đọng lại thành vũng nước trên đài, lá khô chuyển động ở trên. Tựa như có một cơn mưa thu vừa trút xuống, xóa đi khô nóng giữa hạ, mang theo ý lạnh hiu quạnh đến nhân gian.

Đệ tử chấp sự bỗng nhiên hoàn hồn, cao giọng nói, "Trận đấu kết thúc! Ân Bích Việt của Thương Nhai sơn chiến thắng!"

Lời này như một tín hiệu. Không chỉ là đệ tử Thương Nhai sơn, ngay cả những người ở dưới đài, đều hoan hô mà vung kiếm lên, âm thanh truyền xa, dân chúng của Diệp thành cũng cùng vỗ tay.

Đệ tử Bão Phác tông nhào lên đài, một trái một phải đỡ Hà Lai sắc mặt trắng bệch xuống đài.

Đoàn Sùng Hiên cao giọng cười nói, "Tứ sư huynh, đệ sau này sẽ bưng trà rót nước đưa kiếm cho huynh, chỉ mong huynh bảo hộ đệ!"

Đương nhiên đây là một câu nói đùa, các đệ tử Thương Nhai sơn đều cười rộ lên, dồn dập chúc mừng Ân Bích Việt.

Chỉ có Lạc Minh Xuyên vẫn cau mày, trầm giọng hỏi, "Đệ có bị thương không?"

Y vừa hỏi, mọi người mới nhớ tới. Trận này thắng rất đẹp, khiến bọn họ quên mất lúc nãy Ân Bích Việt đã đối mặt kiếm ý hừng hực, nên lúc này đều lo lắng.

Ân Bích Việt lắc đầu, "Không có."

Lạc Minh Xuyên quan sát hắn thật tỉ mỉ, thần sắc rốt cục bình tĩnh lại, "Đi về nghỉ ngơi thôi."

Các đệ tử Thương Nhai sơn tự phát nhường ra một con đường, để Lạc Minh Xuyên mang hắn về bên Thu hồ.

Đoàn Sùng Hiên vốn cũng muốn đi cùng, nhưng hắn ngẩng mắt nhìn, có thể thấy một rừng váy hoa và ô dù cách đó mười trượng.

Biết rằng có đi cùng chỉ khiến sư huynh thêm phiền phức, không thể làm gì khác hơn là nói với hai người bọn họ, "Buổi tối gặp lại bên Thu hồ, tứ sư huynh nghỉ ngơi cho thật tốt."

Lạc Minh Xuyên cùng Ân Bích Việt đi về Diệp thành.

Bọn họ vừa đi, trên khán đài phía Đông, hai vị nhân vật lớn nửa bước Đại Thừa cũng bắt đầu cáo từ, các trưởng lão trên đài vội vàng đứng dậy hành lễ và xếp lại thứ tự chỗ ngồi; nhóm đệ tử chấp sự Thanh Lộc kiếm phái đi lên xử lý nước đọng trên lôi đài; người Bão Phác tông bên kia sớm đã đi một nửa, nghe nói là đi tìm y tu bên Giai Không tự.

Chung Sơn và Tống Đường không biết lúc nào cũng đã đi.

Các trận đấu khác vẫn tiếp tục, chỉ là người bên lôi đài đã ít đi rất nhiều.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đi trong Diệp thành.

Hôm nay là tiểu Thử (ngày 6,7,8 tháng 7), trời nắng chang chang, chiếu sáng cả đá xanh trên đường.

Trên đường vắng lặng, không có tiếng người hay tiếng chó sủa, tựa như cả tòa thành đều đang ngủ trưa thật sâu.

Chỉ có ve sầu không biết mệt mỏi kêu to.

Trong ngày hè khô nóng, Lạc Minh Xuyên lại cảm nhận được hàn ý hết đợt này đến đợt khác tỏa ra từ trên người Ân Bích Việt.

Từ Thương Nhai sơn đến Diệp thành, dọc theo con đường này, Lạc Minh Xuyên sớm đã phát hiện, lúc thường nhiệt độ trên người sư đệ rất thấp, ban đêm còn thấp hơn.

Đoàn Sùng Hiên cũng từng đùa giỡn nói, "Đi ở bên cạnh tứ sư huynh rất mát mẻ, làm lạnh còn tốt hơn so với Tị hỏa châu."

Bởi vì Ân Bích Việt nhiều năm tôi luyện kiếm thế bên cạnh hàn đàm ở Hề Hoa phong, nhuộm cả người hàn khí vào cơ thể.

Cái này cũng không ngạc nhiên gì, công pháp của võ tu và thiên phú linh mạch của linh tu, đều sẽ thay đổi thể chất của tu sĩ.

Nhưng bây giờ, Ân Bích Việt mới vừa sử dụng Hàn Thủy kiếm, loại hàn ý này mãnh liệt đến không bình thường.

Vì vậy Lạc Minh Xuyên dừng bước lại, đánh giá sắc mặt thiếu niên, nghiêm túc hỏi,

"Sư đệ, đệ có chỗ nào khó chịu hay không?"

Ân Bích Việt im lặng.

Hắn không nghĩ tới Lạc Minh Xuyên nhạy cảm như vậy, rõ ràng hắn đã điều chỉnh hơi thở và bước đi của mình giống như bình thường vô cùng cẩn thận.

Hắn đúng là không bị thương, mà dù sao cũng là trận chiến vượt cảnh giới, 'Đạp Sơn Hà' tiêu hao thần thức và tâm lực vô cùng, kiếm cuối cùng đã phải dốc toàn bộ chân nguyên.

Lúc chiến đấu phải tập trung vô cùng, lúc này đột nhiên thanh tĩnh lại, mới cảm thấy trong kinh mạch và xương cốt tràn đầy hàn ý.

Là do Hàn Thủy kiếm chưa thỏa ý.

Nếu là lúc trước, đây là vấn đề nhỏ không đáng lo, chỉ cần vận chuyển chân nguyên một vòng là có thể giải quyết.

Nhưng hắn hiện tại không còn chân nguyên, cũng không có khí lực. Lại bị Lạc Minh Xuyên hỏi như vậy, càng thấy cơn uể oải vọt tới như thủy triều.

Ngay cả hai bước đệ cũng lười đi, huynh kéo đệ về được không?

… Ha ha, chuyện này cũng quá mất mặt đi.

Ân Bích Việt mím mím môi, "Không sao, đi thôi."

Lạc Minh Xuyên cũng không động, trên mặt hiện ra mấy phần lúng túng,

"Thật ra là như vậy… Lúc nãy huynh đứng lâu dưới nắng, có lẽ là thời tiết quá nóng, nên bây giờ huynh cảm thấy có chút choáng đầu… Sư đệ có thể dìu huynh được không?"

Nói xong còn cười ngượng ngùng.

Ân Bích Việt tựa như có thể nhìn thấy cảnh hắn và Lạc Minh Xuyên bò về tới Thu hồ.

Lạc sư huynh!

Huynh troll nhau à! Phá Chướng cảnh vì sao lại say nắng?!

Nếu như người khác nói như vậy, Ân Bích Việt có đánh chết cũng không tin.

Mà toàn bộ Thương Nhai đều biết, Lạc Minh Xuyên là một chính nhân quân tử, sẽ không nói khoác.

Ân Bích Việt đã bắt đầu suy nghĩ miên man, chẳng lẽ là người này luyện công pháp đặc biệt nào đó, không thể ở lâu dưới nắng?…

Hắn cảm thấy trên con đường dưới trời nóng đến bốc hơi, phát hiện ra đừng nói là người, ngay cả con chó cũng không có.

Vì vậy thấy chết không sờn gật đầu, "Được!"

Dìu thì dìu!

Hai ta dìu nhau, cùng bò tới Thu hồ!

… Nhưng chuyện mất mặt như vậy, nhất định không thể để cho người thứ ba biết được.

Ân Bích Việt đến gần hai bước, đưa tay ra, đỡ cánh tay phải của Lạc Minh Xuyên. Thân thể người được dìu thuận theo thế nghiêng qua tựa trên người hắn.

Khí tức xa lạ mà ấm áp phả vào mặt.

Tuy nói một đường ở chung, đã không còn sự bài xích trong vòng ba thước nữa.

Thế nhưng khoảng cách gần như vầy là chưa bao giờ có, Ân Bích Việt vẫn cảm thấy không dễ chịu cho lắm.

Lại thấy Lạc Minh Xuyên mang biểu tình chân thành nói cám ơn, "Phiền sư đệ."

"… Không phiền."

Đi được hai bước, khó khăn trong dự đoán cũng không xuất hiện, trái lại Ân Bích Việt rất nhanh phát hiện…

Quả nhiên là người say nắng, thật sự rất là ấm áp! ~( )/~

Hàn ý trên người hắn là chảy ra từ kinh mạch và xương cốt, mặt trời chói chang khô nóng cỡ nào, cũng không cách nào xua tan.

Mà việc đỡ Lạc Minh Xuyên rõ ràng không giống vậy.

Trên người Lạc Minh Xuyên, dường như lưu chuyển một tầng chân nguyên mỏng, ấm áp mà khô ráo, xuyên thấu qua đạo bào, lan truyền đến người bên cạnh.

Hàn ý lạnh buốt tan đi, mỗi mẫu xương như được phơi dưới mặt trời ấm áp.

Đây là… Say nắng nghiêm trọng đến mức chân nguyên tràn ra sao? Sẽ không ngất đi chứ?

Ân Bích Việt đã có khí lực, dìu người kia càng gần hơn chút, từng bước một hướng về Thu hồ.

Tiếng ve kêu vang vọng đường dài, gió nhẹ lay động bóng cây.

Giữa hè ở Diệp thành, hai người trẻ tuổi mang đạo bào màu trắng dìu nhau, đi qua con phố dài quanh co.

Đèn lồng treo trên mái cong khẽ lay trong gió, sau hàng vạn ngôi nhà cao cửa rộng là hồ nước sóng gợn lăn tăn.

Vào thời khắc này, bọn họ đều coi bản thân là chỗ nương tựa của người kia.

******

"Đệ tử Kiếm Thánh Ân Bích Việt chiến thắng Hà Lai, người đứng thứ năm trong 'Bão Phác Thất Tử' tại Chiết Hoa hội."

Tin tức này truyền đến mỗi một góc trong Diệp thành với tốc độ nhanh nhất, truyền cả Nam Địa và các đại lục khác.

Những chi tiết nhỏ nhất của trận chiến đó đều được truyền đi. Hai người kia xuất kiếm thế nào, biến đổi bất ngờ và tình thế ngàn cân treo sợi tóc ra sao, trong mỗi quán trà ở Nam Địa, đều sẽ nói chuyện này cho khách khiến bọn họ trầm trồ.

Nhưng những người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú vẫn có thắc mắc.

‘Đạp Sơn Hà’ và ‘Thượng thanh vân’, ‘Bão Phác Bát Quái’ và ‘Hàn Thủy’, tuy không hơn thua nhau, nhưng cảnh giới của Hà Lai cao hơn, Ân Bích Việt làm sao để thắng?

Chỉ là kiếm ý thôi sao?

Cảnh giới của Ân Bích Việt có hạn, có thật sự là chỉ dùng cành cây thì có thể phô ra kiếm ý hoàn mỹ như thế?

Vì vậy hướng Ân Bích Việt xuất kiếm cũng được chú ý.

Một loại suy đoán truyền ra, một kiếm Hàn Thủy kiếm có thể đánh thắng địch, mấu chốt không phải ở áp chế, mà là phá giải.

Ân Bích Việt phá giải Bát Quái kiếm.

“Hoang đường! Bát Quái kiếm trăm nghìn biến hóa, lão phu học kiếm 100 năm không dám nói tinh thông, nhưng một hậu bối sống chưa đến 20 năm có thể phá giải sao?!”

Trưởng lão dẫn dắt Bão Phác tông nghe được cách nói này, lập tức nổi trận lôi đình.

Hà Lai ở trên giường mang sắc mặt trắng bệch.

Gã vốn cho là lần Chiết Hoa hội này, gã là người của Bão Phác tông có hy vọng đoạt giải nhất nhất.

Nhưng vận may của gã không tốt, vòng thứ nhất đã gặp phải Ân Bích Việt.

Thương thế da thịt gân cốt còn có thuốc quý giá và châm cứu có thể chữa, nhưng vết nứt ở đạo tâm thì làm sao chữa?

Nhưng gã nằm trong ‘Bão Phác Thất Tử’, quẻ Ly của Bát Quái kiếm trận, nếu như không có gã, kiếm trận làm sao thành thế?

Đối với Bão Phác tông, vấn đề này quan trọng hơn so với thương thế của gã.

Vì có gã, kiếm trận mới có thể thành, Bão Phác tông chắc chắn phải làm gì đó.

Vị trưởng lão kia khắc lên một tấm ngọc giản, sau khi giản thành, lập tức hóa thành một vệt sáng bay theo hướng Hoành Đoạn Sơn ở Tây Địa.

“Bọn chúng cho rằng phái ta không có ai hay sao?”

******

Chiết Hoa hội mấy ngày sau đó, phật tu của Giai Không tự và Hưng Thiện tự cũng xuất hiện nhiều hơn, Đại thủ ấn và Kim cương bất phá thể của Phật môn thật đúng là làm cho người ta tán thán; Trong Liêm Giản tông, người được coi là số một trong linh tu cũng lên đài, thi triển Khô Mộc Hồi Xuân quyết; còn có Chung Sơn của Thanh Lộc kiếm phái và vị sư đệ cùng phong, khiến cho Phi Vũ kiếm quyết tỏa sáng; thậm chí ngay cả một vị đệ tử không biết tên của một môn phái nhỏ ở Đông Địa, người mới xuất hiện, trở thành người thứ hai vượt cảnh giới mà thắng…

Chiết Hoa hội ở vòng thứ nhất, rất nhiều người trẻ tuổi đều triển lộ ra thiên phú kinh người cùng trình độ tu hành.

Thế nhưng không có một trận đấu nào đặc sắc hơn trận của Ân Bích Việt và Hà Lai.

Vì vậy cuộc chiến tiếp theo của đệ tử Kiếm Thánh khiến người ta mong đợi vô cùng.

Vòng thứ nhất kết thúc, 162 người vào vòng kế tiếp, chia làm 81 cặp.

Lần này chỉ cần những người đánh số từ 1 đến 81 rút thăm là được. Ba người Ân Bích Việt không cần đi rút thăm nữa, chỉ cần chờ người ta bắt trúng mình là xong.

Mấy ngày trước đây Ân Bích Việt luôn luôn ở trong phòng nhập định. Sau trận chiến với Hà Lai, hắn cảm ngộ rất nhiều thứ, vì vậy đóng cửa không ra, cẩn thận tu hành. Ngồi chiếu ngẫm nghĩ, ngưỡng cửa Phá Chướng cảnh càng rõ ràng.

Ngày đó, kết quả rút thăm đã có.

Hắn đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Lải Nhải cũng đang định ra ngoài.

“Tứ sư huynh muốn đi xem kết quả rút thăm dán ở trước cổng?”

Ân Bích Việt gật đầu.

Lải Nhải cười nói, “Có một chỗ tin tức còn nhanh hơn, hà tất phải bỏ gần cầu xa?”

Ân Bích Việt đã hiểu, Lải Nhải đây là mời hắn đi hoa lâu lần thứ hai, à không, trà lâu.

Dựa theo thói thích xem trò vui của dân chúng Diệp thành, tin tức ở trà lâu đúng là nhanh nhất.

Hắn liếc nhìn cửa phòng đóng chặt của Lạc minh Xuyên ở đối diện, cũng không biết người kia còn ở trong phòng hay đã ra ngoài.

Ngày đó sau khi hắn dìu Lạc Minh Xuyên về, đưa vào trong phòng, xác định người kia không sao rồi mới đi, cho nên chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Ân Bích Việt vốn không hiểu Lải Nhải tại sao lại dám ra phố. Rõ ràng lúc trước mỗi lần đi dạo phố, tên này đều khiến cho khu phố giống như có người nổi tiếng dạo phố.

Khi bọn họ đi ra đến bên Thu hồ, xuyên qua các phủ đệ của các quý nhân ở thành Nam, đi trên phố chính của Diệp thành, lúc ánh mắt u oán của mấy cô nương nhìn sang, Lải Nhải thở dài nói, "Hai ngày trước đệ bị chặn ở cửa thành, vì vậy đã nói 'Tại hạ đã có người trong lòng, chỉ chung thủy với một người, đời này không phải nàng ấy thì không cưới'… Câu này đúng là hữu dụng thật."

Ân Bích Việt bừng tỉnh, không trách được, hóa ra đường diễn của chú đã quẹo từ mẫu người đàn ông độc thân quý giá sang người đàn ông si tình.

Thái Hòa lâu dù vẫn chưa đến buổi tối náo nhiệt nhất nhưng đại sảnh lại vẫn được ngồi đầy.

Hai người Ân Bích Việt đi lên lầu hai.

Hắn không biết danh tiếng của hắn bây giờ đã không kém Lải Nhải là bao, lúc lên lầu đã có rất nhiều người chú ý tới hắn.

Chỉ có điều không có tu sĩ nào dùng thần thức dò xét bởi vì kiêng kỵ, cũng không có ánh mắt đánh giá trắng trợn không kiêng dè đặt trên người hắn là do kính nể.

Sau một khắc, quán trà vốn huyên náo, đột nhiên yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Trước mắt hắn xuất hiện một vệt trường bào sơn thủy bát mặc.

Bọn họ muốn lên lầu, người nọ muốn xuống lầu.

Cầu thang rất rộng, ba người đi song song cũng đủ.

Nhưng người kia hiển nhiên không có ý đi xuống.

Ân Bích Việt giương mắt nhìn.

So với mặt của người kia, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy vẫn là thanh kiếm của người nọ.

Phong Vũ kiếm.

Chung Sơn.

32. Chương 32: Giằng Co

Cả trà lâu, tiếng kể chuyện, tiếng ồn ào, tiếng chạm đũa, tiếng nắp trà va chạm cốc trà, đều im bặt.

Chỉ còn tiếng rao bán trên đường xuyên qua cửa sổ chạm trổ hoa văn truyền vào như đến từ một thế giới khác.

Mà ở đây, không có tiếng bàn chuyện, cũng không có ánh mắt nào đặt trên người bọn họ.

Rõ ràng là đứng ở giữa cầu thang, người lầu trên lẫn lầu dưới đều là khách, nhưng lại phải kiêng dè, khiến những vị khách có cảm giác như họ chẳng được xem trọng.

Trong sự tĩnh lặng như vậy, Chung Sơn dịch thân thể, đi xuống hai bậc thang.

Hắn vốn là đứng ở trên cao nhìn xuống, nếu như muốn mở miệng nói chuyện, Đoàn Sùng Hiên và Ân Bích Việt hiển nhiên chỉ có thể nhìn lên.

Nhưng Chung Sơn không làm như vậy.

Hắn đi đến bậc thang bằng với hai người họ, nghiêng người sang, thi bán lễ. Tư thế đoan chính mà tiêu chuẩn.

Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên bình tĩnh đáp lễ.

Tựa như cả trà lâu đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà mày của Đoàn Sùng Hiên còn chưa kịp giãn ra, Chung Sơn đã lên tiếng.

Hắn đang nói với Ân Bích Việt, thanh âm của hắn có chút rít tai, tựa như tiếng mũi kiếm rạch trên tường.

"Ta bốn tuổi thì học kiếm."

Ân Bích Việt run lên, đây là… Đang tự giới thiệu sao?

Hắn không biết ý của đối phương, nhưng nếu đối phương đang nói nghiêm túc, hắn cũng tự nhiên sẽ nghiêm túc nghe.

Vì vậy hắn gật đầu, tỏ rõ đang lắng nghe.

Chung Sơn nói tiếp,

"Sáu tuổi học được bộ thứ nhất 'Kiếm pháp sơ tham', mười tuổi Luyện Khí, mười bốn tuổi Phạt Tủy, kiếm thuật có chút thành tựu, không có địch thủ dưới Ngưng Thần cảnh."

Trong quán trà vang lên tiếng hít sâu không thể nén.

Thiên phú cỡ này đủ để khiến bất kỳ người nào kiêu ngạo. Nhưng Ân Bích Việt có thể cảm nhận được, người đang nói chuyện trước mặt hắn, chỉ là đang trần thuật một sự thật, không có một chút ý khoe khoang nào.

Đây mới là tự tin thật sự.

Sự tự tin thật sự không cần phải khoe khoang, muốn được sự công nhận của người khác, chỉ cần công nhận chính bản thân mình.

"Trước mười sáu tuổi, ta vẫn cho là ta sẽ được nhận vào môn hạ của Kiếm Thánh."

"Lạch cạch —— "

Trong quán trà yên tĩnh, không biết ai đang kinh hãi, làm rơi bát trà, mảnh sứ vụn và nước trà hỗn độn.

Ân Bích Việt vẫn không nói chuyện, cho dù câu nói này của người nọ, nhìn như có ý khiêu khích.

"Kiếm Thánh lựa chọn ngươi mà không phải ta, nhưng ta cũng không cho là ngươi mạnh hơn ta."

"Điều này khiến cho ta đố kị."

“Chiết Hoa hội, nguyện chiến cùng quân.” (quân ở đây là một cách xưng hô tôn trọng.)

Hắn vừa dứt lời, chiến ý dâng trào ra!

Nhưng uy thế của cảnh giới được khống chế nghiêm mật, không hề lộ ra ngoài.

Ân Bích Việt thản nhiên đối diện với người nọ.

Hắn nghĩ, hắn đã hiểu Chung Sơn là người thế nào rồi.

Người này không giống người của Bão Phác tông, sẽ trăm phương ngàn kế đồn đãi sau lưng người khác, hoặc là động tay động chân trong bóng tối.

Đố kị chính là đố kị, không cam lòng chính là không cam lòng.

Chẳng có gì khó hiểu, ngắn gọn, rõ ràng.

Ta không phục ngươi, cho nên muốn đánh với ngươi.

Ngươi có bản lĩnh thì đánh cho tới khi ta phục.

Ánh mắt Ân Bích Việt lần thứ hai rơi xuống thân kiếm của Chung Sơn.

Dám nói ra những điều suy nghĩ, dù cho đang ở trong quán trà, cũng không coi ai ra gì mà nói ra suy nghĩ trong lòng, không quan tâm chút nào đến những lời trào phúng sau lưng.

Có lẽ chỉ có người như vậy, mới có thể sử dụng thanh kiếm này.

Nhưng Đoàn Sùng Hiên hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Ân Bích Việt còn chưa kịp ngăn cản, tên này cũng đã mở miệng nói,

“Nguyện chiến cùng quân? Cảnh giới của ngươi cao hơn sư huynh cả một đoạn, ngươi cũng không cảm thấy ngại hay sao?”

“Chiếu theo lời ngươi nói, người không xứng đáng làm đệ tử Kiếm Thánh nhất không phải là huynh ấy mà là ta, nhưng ta còn cố ý làm vậy nữa. Tại sao ư? Hết cách rồi, ừ thì tốt số, cha ta xin nhờ Chưởng viện tiên sinh viết thư, đưa ta vào Hề Hoa phong, ta chính là đi cửa sau đó.”

“Ta có thể làm gì sao? Rút kiếm tự vẫn đầu thai một lần nữa, hay là viết một tờ huyết thư đoạn tuyệt quan hệ phụ tử?”

Ân Bích Việt run lên.

Chung Sơn cũng run lên.

Khách của cả sảnh đường cũng không dám thở mạnh.

Sau đó, Chung Sơn nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Ngươi nói cũng có lý…”

“Có lý cái gì!”

Phía sau Chung Sơn đột nhiên nhảy ra một người thiếu niên, mặc bát mặc sơn thủy bào của Thanh Lộc kiếm phái, trong tay cầm kiếm, giận run cả lên.

Người này vẫn đi theo sau Chung Sơn, cũng vẫn đứng trên thang lầu.

Chỉ là lúc bọn họ nói chuyện, uy thế và hào quang quá mạnh, rất ít người chú ý tới người thiếu niên này.

Lúc này, người này đột nhiên mở miệng, mọi người mới nhận ra, đó là sư đệ cùng phong với Chung Sơn, ‘Phi Vũ kiếm’ Trình Thiên Vũ.

Thiếu niên tức giận mở miệng nói, “Sư huynh nhà ta có tu vi cao, là do tự cần cù tu hành! Cũng không phải cái bánh từ trên trời rơi xuống! Có cái gì mà ngại! Coi như sư huynh nhà ngươi có thời gian tu hành ngắn, cho nên không có tu vi cao bằng sư huynh của ta, đó cũng là do sinh muộn! Sư huynh nhà ta sinh sớm! Hết cách rồi, là tốt số đó!”

Trình Thiên Vũ rất tức giận.

Lúc trước sư huynh nói chuyện, cậu ta đương nhiên không thể nói chen vào. Cũng chỉ có thể đứng ở phía sau mà thôi.

Nhưng khi nghe sư huynh vậy mà bảo đối phương có lý, lập tức lễ phép hay gì gì đó bị quăng hết.

Ân Bích Việt nghĩ thầm, hỏng rồi.

Hắn căn bản không có ý nói toạc ra, thế nhưng trận đấu mồm này tới quá nhanh. Hắn còn chưa kịp phản ứng, hai người này đã làm ầm lên như cắn thuốc rồi.

Hắn liếc mắt nhìn Chung Sơn, phát hiện Chung Sơn thật giống cũng có chút… Không biết làm sao.

Thiếu niên mặt bánh bao Trình Thiên Vũ càng nói càng giận, "Hề Hoa phong các người thật sự là hơi quá đáng, lúc trước tam sư huynh Yến Hành của mấy người nhục mạ Tống sư huynh của ta còn chưa nói, bây giờ lại…"

"Câm miệng!"

Tất cả mọi người nhìn lại theo tiếng nói, phát hiện đó là Tống Thiếu môn chủ của Thanh Lộc kiếm phái.

Không biết là người nọ bởi vì tức giận, hay là chạy tới gấp, hơi thở hơi có chút dồn dập.

Khiến cho người ta càng ngạc nhiên chính là, Thủ đồ Thương Nhai cũng đi cùng với người nọ.

Lạc Minh Xuyên đứng ở nơi đó, biểu tình nghiêm túc đoan chính.

Lúc Ân Bích Việt nhìn thấy y, lại đột nhiên yên lòng.

Đến là tốt rồi… Đến thì không tới nỗi đánh nhau.

Hắn thật sự không biết cách xử lý loại tình huống này, lần này chỉ có thể dựa cả vào Lạc Minh Xuyên.

Trình Thiên Vũ bị quát lớn một tiếng, đột nhiên tỉnh táo, mới phát hiện cậu ta đã nói ra những lời mất mặt gì ở nơi công cộng này, lập tức đỏ cả mặt, lúng túng nói, "Tống sư huynh…"

Tống Đường trầm giọng nói, "Xuống dưới."

Trình Thiên Vũ yên lặng tiếp tục đi, Chung Sơn cũng đi theo phía sau cậu ta.

Lạc Minh Xuyên không nói gì.

Ân Bích Việt liền mang theo Đoàn Sùng Hiên cũng tiếp tục đi.

Đoàn Sùng Hiên vừa mới bị chiến ý của Chung Sơn kích động, nói năng không biết lựa lời. Bây giờ tỉnh táo lại, cũng cảm thấy có chút mất mặt cùng lúng túng, như mấy con khỉ múa xiếc cho người khác xem.

Cho nên đứng sau lưng Lạc Minh Xuyên giả làm người câm.

Tống Đường thi bán lễ, “Sư đệ tuổi nhỏ, đã đắc tội.”

Trình Thiên Vũ đứng ở phía sau người nọ, cũng cúi đầu giả làm người câm.

Lạc Minh Xuyên nghiêng người né cái thi lễ này, trả lại bán lễ, “Không dám, là phái ta đã đắc tội.”

Hai người bình tĩnh hoàn lễ, thần sắc thản nhiên, tựa như chuyện vừa rồi không hề xảy ra.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong quán trà cho là trận giằng co trên cầu thang lúc nãy chỉ là một cơn ảo giác.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đi ra khỏi trà lâu, đi ngược hướng với ba người của Thanh Lộc kiếm phái.

Đoàn Sùng Hiên yên lặng.

Cái cảm giác này lại như… Hai đứa nhóc của hai nhà quậy phá, bị phụ huynh lôi về.

Ân Bích Việt bị ý nghĩ chợt lóe của mình dọa cho sợ hết hồn.

Dọc theo đường đi không nói lời nào, lúc đến tiểu viện bên Thu hồ, dưới cây Mộc lan to lớn.

Lạc Minh Xuyên xoay người lại, không đề cập nửa điểm tới chuyện vừa rồi, trái lại nói với Ân Bích Việt, “Kết quả rút thăm đã có, sư đệ, đệ vào thẳng.”

Lực chú ý của Lải Nhải bị dời đi, “Sao lại như vậy? Không phải có đủ 81 cặp sao?”

Lạc Minh Xuyên giải thích, “Trước khi rút thăm, có một người bởi vì bị thương nặng chưa lành nên bỏ cuộc. Cho nên xuất hiện một người sẽ vào thẳng vòng trong. Vừa lúc không có ai bắt trúng sư đệ.”

Ân Bích Việt sửng sốt, vậy mà lại vào thẳng. Vận may thật tốt.

Đoàn Sùng Hiên cười nói, “Tứ sư huynh quả nhiên được trời thương.”

Không không không, chờ một chút, lúc này mới vòng thứ hai, bây giờ dùng hết may mắn, rồi sau đó tính sao?

Lạc Minh Xuyên lại nói, “Đoàn sư đệ, đệ tử Liêm Giản tông – Từ Quang rút trúng đệ. Bốn ngày sau, là trận đầu.”

Liêm Giản tông so với mấy phái khác xem như là môn phái có nhiều nữ tu, toàn bộ 'Lạc Hà phong' đều là nữ đệ tử, nhưng so với tổng thể thì nam đệ tử nhiều hơn.

Đoàn Sùng Hiên hiển nhiên đã nghe qua người này, cười nói, "Linh tu của Liêm Giản. Đúng lúc đệ cũng muốn tích lũy một ít kinh nghiệm đối chiến cùng linh tu."

Ân Bích Việt biết tên này nói như vậy, chính là không có ý định dùng bùa các loại nữa, vì vậy dặn dò, "Còn có mấy ngày, chuẩn bị cẩn thận."

"Yên tâm đi, Tứ sư huynh." Lải Nhải đồng ý, cười cười với Lạc Minh Xuyên, đi vào phòng. Hắn nhìn ra Lạc Minh Xuyên dường như có chuyện muốn nói với sư huynh nhà mình.

Vì vậy trong đình chỉ còn lại hai người.

Lạc Minh Xuyên không chỉ có lời muốn nói, còn có đồ muốn đưa.

Mà khi y nhìn người trước mắt, đột nhiên không biết làm sao mở miệng.

"Lạc sư huynh bắt trúng ai?" Người nói trước lại là Ân Bích Việt, hắn quả thật cũng hiếu kỳ với cuộc chiến tiếp theo của Lạc Minh Xuyên.

Lạc Minh Xuyên đáp, "Một vị phật tu của Hưng Thiện tự. Ngày mai trận thứ ba."

Lại yên lặng một hồi, không ai mở lời.

Ân Bích Việt đột nhiên phát hiện sắc mặt Lạc Minh Xuyên có chút không bình thường. Bên tai đỏ lên, ánh mắt mơ màng.

… Đây chắc không phải là say nắng đi?

Bởi vì luyện Hàn Thủy kiếm, hắn tuy rằng căn bản không cảm giác nóng, nhưng có thể nhìn ra mặt trời hôm nay rất to.

Hắn lo lắng nói, "Lạc sư huynh mau đi về nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn có trận tỷ thí."

"… Được."

Lạc Minh Xuyên quay người đi được hai bước, liền quay đầu lại, "Sư đệ."

Tay áo rộng lớn phủ xuống che đi hạt châu y cầm trong tay. Tay y nắm chặt, bị hạt châu cấn đến đau đớn.

Ân Bích Việt cũng đang muốn trở về, nghe vậy dừng lại, "Hả?"

"… Không có chuyện gì. Đệ cũng nghỉ ngơi thật tốt."

Lạc Minh Xuyên trở lại trong phòng, cụt hứng ngồi ở trước bàn.

Trên bàn là một hạt châu tinh xảo phát ra ánh sáng dịu nhẹ màu đỏ.

"Sư đệ, đây là Ly Hỏa châu, đệ hãy thường mang trên người, như vậy sẽ không cần chịu hàn khí khắp cơ thể."

Một câu nói đơn giản như vậy, suy nghĩ nhiều như vậy, sao lại không thể nói ra miệng?

Từ cái ngày đó khi cùng trở lại Thu hồ, y liền đi hỏi thăm tin tức Ly Hỏa châu. Loại hạt châu này sinh ra ở miệng núi lửa ở Đông Địa, có thể loại bỏ hàn khí, người tu hành ở cánh đồng tuyết sẽ mang bên người trường kỳ. Thế nhưng Diệp thành có khí hậu ôn nhuận, ngày đông cũng không giá lạnh, Ly Hỏa châu đương nhiên hiếm thấy. May mà ngày hôm nay gặp phải Tống Đường, vốn tương đối quen thuộc Diệp thành, mới có thể mua được từ chợ đen.

Lúc trở về trông thấy rất nhiều người vây quanh ở ngoài Thái Hòa lâu, xì xào bàn tán nhưng không dám đi vào. Tập trung nghe động tĩnh bên trong, y và Tống Đường chạy tới, nhìn thấy song phương đều không sao.

Người ngoài cuộc thì rõ ràng, y nhìn ra chiến ý của Chung Sơn, nhưng không có ác ý. Ngược lại là Đoàn Sùng Hiên và Trình Thiên Vũ, suýt chút nữa đánh nhau.

Chuyện Chung Sơn, trong lòng y đã có quyết định, chỉ là cách giải quyết, tạm thời không thể nói cho sư đệ.

Người đoạt giải nhất Chiết Hoa hội chỉ có thể là sư đệ.

Những chuyện này dù khó khăn đi chăng nữa, nhưng sẽ luôn có cách giải quyết, thế nhưng…

Lạc Minh Xuyên liếc mắt nhìn hạt châu trên bàn, tại sao lại không muốn đưa cho sư đệ?

Là bởi vì thấy rằng chỉ cần y luôn luôn ở bên người sư đệ thì có thể xua tan hàn ý cho đệ ấy, cho nên hạt châu này không cần thiết?

Hay là… Nguyên nhân là ở y.

Lạc Minh Xuyên không còn dám ngẫm nghĩ nữa, y luôn cảm thấy rằng nếu như nghĩ tiếp, sẽ tìm được một đáp án mà y không thể đối mặt.

Vì vậy y đứng dậy đi tĩnh tọa. Đọc thầm 'Thanh tâm ngôn', sau đó bắt đầu tu luyện.

Ở một căn phòng khác, Ân Bích Việt cũng đang ngồi suy nghĩ.

Ngày hôm nay, lúc hắn đối diện với chiến ý của Chung Sơn, cảm thấy lá chắn Phá Chướng cảnh đã buông lỏng.

Hắn biết rằng hắn bây giờ không đủ để chiến thắng Chung Sơn.

Hắn phải Phá Chướng.

33. Chương 33: Phá Chướng

Trải qua sàng lọc bằng tỷ thí, Chiết Hoa hội tiến vào vòng thứ hai, chỉ còn một nửa số đệ tử. Có người đóng cửa không xuất hiện để tu dưỡng thương thế, cũng có người ngẫm nghĩ những kinh nghiệm chiến đấu thu được, còn một số môn phái nhỏ đã rời khỏi Diệp thành, bởi vì toàn bộ môn phái không có một đệ tử nào tiến vào vòng thứ hai.

Đệ tử dự thi ít đi, nhưng người đến Diệp thành không hề ít đi.

Rất nhiều người đi tới nơi này.

Các vị tiền bối cường giả là muốn xem tình trạng tu vi của những người trẻ tuổi có thể đạt đến trình độ nào. 'Thời đại Quần tinh' của Chưởng viện tiên sinh rốt cuộc có thành sự thật hay không.

Những người đã tham gia Chiết Hoa hội trước đây vì cổ vũ đệ tử trong tông môn, nên cũng đến để dạy kinh nghiệm chiến đấu.

Ngày đó, thời tiết như lửa, nóng đến bức người.

Một đội người tu hành mặc đạo bào màu xanh đi đến Diệp thành.

Bọn họ vừa không phải là vì xem tỷ thí, cũng không phải là vì cổ vũ đồng môn.

Bọn họ là tới gặp người.

"Ân Bích Việt kia vào thẳng vòng trong lần này sao?"

Người hỏi câu đó đang lau kiếm trên bàn.

Thanh kiếm kia rất dài, thân kiếm đen sẫm, thậm chí ngay cả ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ chiếu trên người nó, cũng giống như bị hút vào màu đen đó, chẳng có chút ánh sáng.

Không chỉ là kiếm, cả người lau kiếm cũng giống vậy. Hắn ta ngồi ở bên cửa sổ, vì vậy ánh nắng cũng biến mất trên người hắn ta.

Mặc dù là đặt câu hỏi, nhưng biểu tình hờ hững, một cái ánh mắt cũng không bố thí cho người bên cạnh.

"Đúng, sư huynh." Hà Lai đã có thể xuống giường, thương thế cũng tốt bảy tám phần, đứng một bên bàn, thần sắc rất kính cẩn.

Thanh niên đặt câu hỏi không nói gì thêm, ánh mắt của hắn ta vẫn rơi trên thân kiếm.

Qua hồi lâu, lâu đến mức Hà Lai bởi vì không chịu nổi áp lực vô hình phát ra từ hắn ta, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng.

Người thanh niên nói chuyện,

"Mọi chuyện tới đây thôi. Luyện kiếm cho tốt, đừng làm chuyện mất mặt."

Hà Lai vui mừng khôn xiết, vén lên vạt áo liền bái người nọ,

"Được! Tạ sư huynh! Tạ sư huynh!"

Gã biết người nọ nói 'Tới đây thôi' không mang ý thôi, mà là đã đồng ý ra tay giải quyết, cho nên mới tới đây thôi.

Thanh niên vung vung tay, nhàn nhạt nói, "Đi xuống đi."

Hà Lai gom lại tay áo hành lễ lui ra.

Sau khi gã ra ngoài, vị trưởng lão Bão Phác tông đến gần, dừng lại trong khoảng cách giữ lễ, thấp giọng

hỏi, “Ngài quyết định ra tay?”

Nếu như dựa theo bối phận, tình huống như thế này cực kỳ hoang đường.

Nhưng ở Bão Phác tông, không ai dám cảm thấy sai.

Thanh niên hơi nhíu mày, hắn ta biết ý của câu hỏi này. Đơn giản là do kiêng kỵ Kiếm Thánh, khuyên hắn ta không nên xuống tay chết người.

Vì vậy hắn ta nói, “Ta sẽ không giết chết hắn.”

Trưởng lão Bão Phác tông thở phào nhẹ nhõm, nếp nhăn đầy mặt đều giãn ra, im lặng không lên tiếng lui ra.

Thanh niên vẫn đang lau kiếm.

Hắn ta nói không giết chết, đây là thật.

Thế nhưng trọng thương, tàn phế, kinh mạch đứt đoạn cũng không phải giết người.

****

Vòng thứ hai của Chiết Hoa hội đã bắt đầu, bên trong Diệp thành chỉ lan truyền hai chuyện chính.

Một là Phong Vũ kiếm và đệ tử Kiếm Thánh không thể nhường nhịn, khiêu chiến trước mặt mọi người.

Bởi vì cả hai bên bị sư huynh đồng môn mang về, chuyện này không có xảy ra, mà mỗi người đều cho rằng Chung Sơn và Ân Bích Việt, cuối cùng rồi sẽ có một trận chiến. Chỉ tiếc Ân Bích Việt lần này lại vào thẳng, khiến người tiếc nuối vô cùng.

So sánh với chuyện này, tin tức thứ hai thì lại khiến người ta không khỏi phát lạnh trong lòng. Bởi vì nghe đâu có người ở cầu Tân Thủy của thành Bắc, bắt gặp Trịnh Vị xếp thứ hai trong ‘Bão Phác Thất Tử’.

Tính chân thật của cái lời đồn này rất khiến người ta hoài nghi, rất nhiều người cũng không tin, Trịnh Vị sẽ chỉ bởi vì xem một Chiết Hoa hội mà xuống núi sao.

Nếu như hắn ta thật sự đến, vậy hắn ta muốn làm cái gì? Hắn ta muốn giết người à?

Mà nơi này là Diệp thành, hắn ta thật sự muốn khiêu khích thanh uy của thành chủ sao?

Bất kể là ai đến, hoặc là không đến, cho tới bây giờ, Chiết Hoa hội vẫn tiến hành đâu vào đấy.

Vòng tỷ thí thứ hai, càng đặc sắc kịch liệt, chấn động lòng người. Để cho tiện xem chiến, vốn bốn võ đài chỉ còn lại hai cái. Vì vậy tiến trình của trận chiến cũng chậm lại.

Không có thời gian hạn chế cùng quy tắc hòa, hai người không phân cao thấp, có thể đánh từ sáng sớm đến lúc mặt trời lặn, cho đến khi phân ra thắng bại.

Trong hoàn cảnh kịch liệt như vậy, cách Lạc Minh Xuyên và Phổ Hoằng của Hưng Thiện tự giao đấu rất đặc biệt khác người.

Theo lời người xem cuộc chiến nói, Thủ đồ Thương Nhai không sử dụng kiếm, cũng không dùng 'Chấp giáo tiên' nữa, lại dùng thân pháp và chưởng pháp phá Từ bi chưởng có thanh danh đã lâu của Hưng Thiện tự. Hai người đánh tới một nửa, lại cùng ngừng tay, bàn về phật pháp.

Người dưới đài nghe đến mờ mịt, không biết gì cả.

Đệ tử Thương Nhai sơn và phật tu của Hưng Thiện tự bàn luận phật pháp, nghe như một chuyện rất là hoang đường. Nhưng đến lúc mặt trời lặn, Phổ Hoằng lại cười đến vui vẻ vô cùng, tự mình chịu thua, xuống đài.

Trận bàn luận phật pháp đặc sắc này, Ân Bích Việt không xem.

Bởi vì hắn đang ngồi trên chiếu tự suy ngẫm, đã tiến vào một loại cảnh giới huyền diệu nào đó.

Hắn ở trong phòng nhắm mắt tập trung tinh thần, quan sát ngoại vật, có thể nhìn thấy hoa văn trên bàn ngọc xanh, cây Mộc lan to lớn trong đình rơi đầy hoa, Thu hồ sóng gợn lăn tăn, có thể nhìn thấy cả vạn ngàn tòa nhà cao cửa rộng, ngựa xe như nước trong Diệp thành.

Lại nhìn chính thân thể, có thể nhìn thấy tim đang đập, chân nguyên và máu đang vận chuyển.

Cũng không phải dùng mắt.

Điều đôi mắt nhìn thấy, chưa chắc là thật.

Hắn dùng thần hồn để xem, tránh đi tất cả che đậy.

Hắn cảm nhận được chân nguyên cuộn trào trong kinh mạch, cuồn cuộn giống như dòng sông lớn muốn mở núi phá đá, còn mang theo hàn ý tận xương. Lần đầu tiên trong đời, loại hàn ý này không mang đến thống khổ, trái lại mang lại cảm giác thoải mái cho hắn.

Hắn dẫn dắt nó, dẫn dắt chân nguyên tụ hợp vào U phủ, giống như hàng vạn con sông lớn chảy vào một biển.

Phút chốc, hắn sinh ra ảo giác mình hòa vào trời đất.

Nhưng mà biển rộng mênh mông, há lại là điểm cuối?

Đây là ngày thứ tư Ân Bích Việt đóng cửa.

Nhiệt độ trong viện đã hạ xuống như ngày thu, trên đá đã đọng một tầng băng sương mỏng, hoa Mộc lan không chịu nổi khí lạnh, rơi xuống đầy đất.

Gió lạnh vừa thổi qua, hoa rơi xuống như tuyết.

Lạc Minh Xuyên đứng dưới tàng cây, biểu tình trầm ổn, "Ngồi chiếu tự quan, sư đệ sắp Phá Chướng."

Đoàn Sùng Hiên trịnh trọng nói, "Đáng tiếc đệ bây giờ có trận tỷ thí, tứ sư huynh đành nhờ huynh."

Lạc Minh Xuyên gật gật đầu, ánh mắt kiên định.

Nhưng mà nắm đấm nắm chặt ở dưới ống tay áo, đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Y biết sư đệ Phá Chướng đã đến thời khắc mấu chốt, không cho phép một điểm sơ xuất nào xảy ra.

Đệ tử Thương Nhai sơn hơn phân nửa đã đến lôi đài xem chiến, bên Thu hồ không có ai luyện kiếm, trong sân cũng không có tiếng người, hiu quạnh vô cùng.

Sau khi Đoàn Sùng Hiên rời đi, chỉ có Lạc Minh Xuyên ở gần hồ nhất.

Không chỉ có sương thu và hoa rơi, vạt áo Lạc Minh Xuyên cũng lay động ở trong gió.

Khí nóng ngày hè thổi đến nơi này lại biến thành gió thu hiu quạnh.

Hàn ý càng lúc càng nặng, thậm chí có kiếm khí tầng tầng lớp lớp ẩn trong đó, là kiếm ý của Hàn Thủy

kiếm bắt đầu tản ra.

Trong lòng Lạc Minh Xuyên cảm thấy nặng nề, sư đệ đang dùng kiếm?

Chẳng lẽ là gặp ràng buộc trong lúc Phá Chướng?

Mày Ân Bích Việt cau lại.

U phủ là biển rộng, mà không phải điểm cuối.

Phá Chướng, phá chính là tâm chướng, đương nhiên phải đối mặt với chủ tâm.

Vì vậy thần thức của hắn tung bay ở trên biển, đây là hắn lần đầu tiên hắn nhìn thấy 'Biển' trong thân thể này.

Hắn biết rằng mỗi một người tu hành, sau khi đột phá Ngưng Thần cảnh, đều sẽ có 'Biển' của chính mình. Chân nguyên toàn thân chứa đựng ở nơi này, chảy về phía mỗi một kinh mạch, sau đó lại hợp về biển rộng.

Chỉ cần còn sống, thì biển sẽ không cạn. Mà chỉ có lúc Phá Chướng, mới có thể nhìn thấy 'Biển'.

Lúc này hắn đứng trên biển phủ sương trắng mênh mông, che kín bầu trời. Hắn muốn nhìn rõ tất cả, lại không thể làm gì, tựa như hắn không phải chủ nhân của biển này.

Hắn không hề trải qua quá trình Luyện Khí, Phạt Tủy, và Ngưng Thần gian khổ.

Hắn không biết Kiếm Thánh tại sao lại thu hắn làm đồ đệ, Tiên sinh sao lại muốn giết Lạc Minh Xuyên, thậm chí là… Vì sao lúc đầu hắn lại muốn làm nhân vật phản diện?

Quá nhiều thắc mắc, quá nhiều điều không rõ.

Tâm chướng không phá, cho nên sương mù vẫn tồn tại.

****

Khí trời ngoài sân oi bức cực kỳ, toàn bộ Diệp thành như là cái lồng hấp to lớn, hấp người ta đến mức thở không nổi.

Bỗng nhiên sắc trời âm u, gió từ bốn phương tám hướng kéo đến, nuốt trời cuốn đất. Thổi đèn lồng trên

mái quán rượu, thổi quần áo đang phơi trên sào trúc, thổi đến mùi thuốc lá từ mười dặm ngoài Thu hồ.

Không biết là ai đẩy ra cửa sổ, hô một tiếng, “Sắp mưa rồi! —— Về nhà đóng cửa thu quần áo mau lên!”

Vừa dứt lời, từ xa xa truyền đến tiếng sấm vang trời! Con phố vốn tấp nập ồn ào, trong khoảnh khắc lại vắng lặng.

Mưa hè ở Nam Địa, đến nhanh như rồng đi dạo. Sấm sét không dứt, hạt mưa lớn chừng hạt đậu mạnh mẽ rơi xuống, khiến bụi trần bay lượn. Màn mưa rất nhanh trở nên liên miên, khiến toàn bộ Diệp thành như cái lồng mưa gió rả rít.

Dùng gió lớn sét to, cọ rửa buồn thảm nơi trời đất.

Cách màn mưa, hai người trên võ đài chào nhau.

Các đệ tử dưới đài lưu chuyển một tầng chân nguyên thật mỏng, ngăn nước mưa.

Về phần khán đài phía Đông, chẳng hề ướt chút nào.

Trên đài, Đoàn Sùng Hiên chắp tay làm lễ, “Xin chỉ giáo.”

Từ Quang lại hỏi, “Ta nghe nói Nhiên phù là lấy Thiên hỏa mà chế thành, nước mưa bất xâm, là thật sao?”

Đoàn Sùng Hiên ngẩn ra, hắn cho là người kia chỉ tò mò mà thôi, vì vậy hắn thành khẩn đáp, “Đúng thế.”

Từ Quang trực tiếp quay đầu hướng về phía đệ tử chấp sự hô lớn, “Ta chịu thua! —— “

Đoàn Sùng Hiên run lên, bởi vì… Hắn căn bản không nghĩ tới việc dùng bùa mà.

Sau khi Từ Quang xuống đài thì nói với đệ tử Liêm Giản tông bên cạnh, “Ta vượt qua vòng thứ nhất đã là may mắn, người này không biết còn bao nhiêu phù, thôi cứ nhường cho Thanh Lộc kiếm phái phần vinh hạnh này đi.”

Vị đệ tử kia lộ ra ánh mắt thấu cảm, “Thật ra, coi như ngươi đánh thắng, các sư tỷ sẽ tha cho ngươi sao?”

Hai mắt Từ Quang tỏa ánh sáng nhìn các sư tỷ, sư muội ở bên lôi đài, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý.

Đoàn Sùng Hiên chắp tay với dưới đài, quay người liền đi về hướng Thu hồ.

Mưa to rơi trên Thu hồ, gây nên ngàn tầng gợn sóng, đàn cá chép đỏ nổi lên. Những mái ngói xám của những nhà bên hồ phủ màn mưa mù mịt, như che đậy một tầng khói.

Nước mưa thuận theo mái hiên rơi xuống, những hạt châu nối liền nhau, rơi trên trên thềm đá. Nhưng khi đến viện này, lại thành mưa thu tiêu điều.

Gió thu mưa thu sầu đến chết người.

Vậy mà lúc này, kẻ giết chết người cũng không phải mưa thu, mà là sát ý lộ ra sau màn mưa.

Tay Lạc Minh Xuyên đã nắm chặt cán kiếm.

Thường ngày y rất ít khi cầm kiếm, nhưng động tác lần này lại trôi chảy tự nhiên.

Ánh mắt của y đặt trên mái hiên đối diện, nơi đó có một người đứng thẳng, thanh y trường kiếm, thần sắc hờ hững là làm người ta sợ hãi.

Mưa gió tránh ra, không thể đến gần người nọ trong vòng ba thước.

Không ai thấy rõ người nọ đến như thế nào, tựa hồ chỉ là trong một cái chớp, người nọ bỗng dưng xuất hiện ở nơi đó.

Ân Bích Việt đã bày ra trận pháp trong viện từ trước, xung quanh truyền đến tiếng trận kỳ bị xé rách, hòa với tiếng gió mưa, đặc biệt chói tai.

Một luồng hơi thở chết chóc và tàn nhẫn, bao phủ toàn bộ tiểu viện.

Nếu như không giết trăm nghìn người, không thể có sát ý nồng như vậy.

Lạc Minh Xuyên nhìn thấy đạo bào cùng kiếm của người kia, cũng nhận ra người này, Trịnh Vị.

Vì vậy y không cầm kiếm nữa.

Bởi vì khi y đâm về phía Trịnh Vị, không thể nhanh hơn việc Trịnh Vị đâm về phía người trong phòng.

Trong phòng chỉ có sư đệ đang Phá Chướng.

Năm ấy Trịnh Vị thành danh, vẫn chưa có 'Bão Phác Thất Tử'. Thậm chí, hai người trong Bão Phác Thất Tử còn chưa được sinh ra.

Không giống với những người khác, dùng tu vi cảnh giới hay là giao đấu với người khác biệt cảnh giới mà thành danh, Trịnh Vị lấy giết người để thành danh.

Cho nên rất nhiều người đều cảm thấy rằng, ham muốn của Trịnh Vị không phải tu hành luyện kiếm, mà là giết người.

Người kia đứng thẳng trên mái nhà, ánh mắt nhìn xa xa, dường như đang xem mưa rơi trên hồ.

Bởi vì ở trong mắt hắn ta, bất kể là Lạc Minh Xuyên Phá Chướng cảnh, hay là Ân Bích Việt đang Phá Chướng trong phòng, thậm chí là Đoàn Sùng Hiên đang từng bước khó đi ở ngoài tường viện, đều như giun dế phù du, bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết. Không đáng để nhìn.

Không bằng nhìn hồ nước, nhìn mưa gió.

Lúc Đoàn Sùng Hiên chưa đến gần Thu hồ, liền cảm nhận được sát ý như biển.

Hắn bắt đầu chạy như bay về phía tiểu viện, xuyên qua tầng tầng màn mưa, khiến vô số nước bắn lên, lại bị ngăn ngoài tường viện.

Một kình khí vô hình phong bế nơi này, hắn muốn tiến thêm một bước nữa, lại không nhấc nổi chân, trên người như có một ngọn núi lớn đè xuống.

Không chút do dự, hắn mở dù.

Lúc này bung dù, đương nhiên không phải là vì tránh mưa.

Núi lớn biến thành tảng đá nặng ngàn cân, Đoàn Sùng Hiên dưới dù tập tễnh tiến lên.

Hắn đoán được kẻ trên mái hiên là ai, đừng nói dùng hắn tu vi Ngưng Thần cảnh bây giờ của hắn, chỉ cần một người Tiểu Thừa cảnh đến đây, đều hận không thể tránh ra ba thước.

Nhưng hắn không thể lùi bước, bởi vì sư huynh của hắn còn ở bên trong.

Đoàn Sùng Hiên muốn cầm kiếm, cánh tay với vào vạt áo nhưng lại dừng lại. Lần đầu tiên trong đời, hắn hận bản thân vì tu hành không chăm chỉ.

Bởi vì hắn phát hiện, trước mặt Trịnh Vị, lấy kiếm cũng vô dụng.

Vì vậy hắn một tay nắm dù, một cái tay khác giơ lên một mũi tên.

Mà trong lòng hắn rõ ràng, dùng tu vi bây giờ của hắn, mũi tên này có thể xuyên qua màn kình khí này, nhưng không nhất định sẽ đến gần được kẻ kia.

Cho tới giờ khắc này, hắn rốt cục tán đồng với lời cha hắn nói, "Thần binh tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng dùng."

Mưa to, tiếng sấm vang vọng cả vùng.

Trong phòng, Ân Bích Việt đã vào cảnh giới vô nhân vô ngã, không cảm giác được mưa gió, lại có thể cảm nhận được sát ý. Như một cái kim bằng thép, đâm thủng nóc nhà, sắc bén vô cùng, đâm sau lưng hắn.

Mũi nhọn ở lưng, cũng không còn đường thối lui.

Không chỉ là hắn, người dưới cây Mộc lan, người ở ngoài tường viện, cùng đứng dưới mưa gió, cũng không có đường thối lui.

Kẻ trên mái hiên nhận ra cây dù cùng mũi tên trong tay Đoàn Sùng Hiên, mày hơi nhíu, nhưng đáy mắt vẫn không gợn sóng.

Hắn ta cũng không cảm thấy lúc này dám lấy ra mũi tên là một loại dũng cảm, ngược lại, hắn ta cho rằng điều này là ngu xuẩn.

Phù du giun dế, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, tóm lại là uổng công.

Lạc Minh Xuyên không cầm kiếm nữa, thế nhưng y nhìn Trịnh Vị.

Màu sắc của đôi đồng tử, từ màu hổ phách ôn nhuận chậm rãi biến thành màu đen sâu như vực, kỳ dị lại tự nhiên.

Nếu như Ân Bích Việt ở đây, liền sẽ nhận ra đây là Già Lan đồng thuật.

Ánh mắt, luôn nhanh hơn kiếm.

Ân Bích Việt biết, cách tốt nhất bây giờ chính là từ bỏ Phá Chướng.

Nhưng hắn không nghĩ như vậy.

Hắn không để ý tới thế cục ngoài sáng trong tối, không muốn biết những đáp án của những vấn đề kia, thậm chí không quan tâm sát ý như kim sau lưng.

Hắn chỉ muốn tiếp tục sống thật tốt ở thế giới này. Hắn muốn có sức mạnh.

Vì vậy hắn rút kiếm chém thẳng!

Sương mù không tiêu tan, thì sao Phá Chướng?

Nếu không nhìn ra, vậy thì chém ra!

Hắn vẫn ngồi ở trên chiếu nhắm mắt, mà ở trên biển kia, Ỷ Hồ kiếm đã ra khỏi vỏ!

Cùng thời khắc đó, Lạc Minh Xuyên và Đoàn Sùng Hiên cảm thấy khí tức trong phòng tăng vọt, Hàn Thủy kiếm ý cuộn trào.

Ngàn cân treo sợi tóc, Phá Chướng chỉ còn một bước.

Nếu như kẻ trên mái hiên muốn ra tay, lúc này chính là thời khắc tốt nhất!

Màu mắt của Lạc Minh Xuyên đã hoàn toàn biến thành đen sẫm, mũi tên trong tay Đoàn Sùng Hiên đã tràn đầy chân nguyên.

Nhưng mà trong giây lát, mưa gió trời đất yên tĩnh trong nháy mắt.

Thân ảnh người trên mái, liếc về phía thành Nam, hơi nhíu mày, sau đó biến mất trong màn mưa.

Sát ý lạnh lẽo cũng rút đi như thủy triều trên biển, không còn tung tích.

Nơi kẻ kia từng đứng, nhanh chóng bị nước mưa làm ướt.

Cả sân, như là trừ mưa gió ra, cái gì cũng chưa từng tới.

Tinh thần căng thẳng của Lạc Minh Xuyên bỗng nhiên giãn ra, lảo đảo hai bước mới đứng vững.

Dưới uy thế do đối diện trực tiếp Tiểu Thừa cảnh ùn ùn kéo đến vậy mà không lùi về sau, trong mắt rất nhiều người đã là chuyện khó mà tin nổi.

Đoàn Sùng Hiên ngoài tường viện thở một hơi dài nhẹ nhõm, cũng nhịn không được nữa, đỡ tường ngồi trong nước bùn.

Ném cây dù qua một bên. Tóc mái đều bị mồ hôi cùng nước mưa làm ướt.

Trịnh Vị nhìn như chẳng hiểu vì sao tới, cũng không hiểu vì sao lại đi. Đó là bởi vì dùng cảnh giới của bọn họ bây giờ, vẫn không thể nào giao phong cùng Tiểu Thừa cảnh.

Lạc Minh Xuyên dám thả lỏng, là vì y chú ý thấy, trước khi Trịnh Vị đi, đã nhìn về phía Thành chủ ở phía Nam.

Kiếm Ân Bích Việt đã chém ở trên biển.

Mũi kiếm bén nhọn chém thủng sương mù!

Biển xanh không gợn sóng, chỉ có vết đao. Trong giây lát, sương mù vạn dặm trở nên rõ ràng!

Thân thể của hắn từ vui sướng mà mềm mại, gió to chợt nổi lên, linh khí thiên địa hội tụ, theo hơi thở hóa thành chân nguyên, tụ hợp vào trong biển rộng. Biển rộng kia phấn khởi nổi lên sóng, mở rộng gần như gấp đôi.

Hắn trầm tĩnh dẫn dắt mỗi một tấc chân nguyên chuyển động trong kinh mạch, mãi đến tận khi trời yên biển lặng.

Mưa mùa hè rất vội vàng. Từ lúc mưa bắt đầu rơi đến lúc yếu rồi dừng hẳn, cũng chỉ là thời gian nửa chén trà.

Mây sáng trời trong.

Phía Tây hiện ra ánh sáng, đan xen với hơi nước cùng khói ráng đến nhân gian.

Trong Diệp thành dần dần trở nên náo nhiệt, tiếng thét to của người buôn bán nhỏ vang lên lần thứ hai, bọn nhỏ vọc nước trên nền gạch xanh, mọi người mang ghế tròn ngồi ở rìa đường, hưởng thụ sự mát mẻ đã lâu không gặp.

Chiết Hoa hội dưới Trọng Minh Sơn đã kết thúc một ngày giao đấu, các đệ tử môn phái bắt đầu phân tán đi vào trong thành. Cảm thán trận mưa này thật đúng lúc, rửa trôi đi sự nóng bức trong nửa tháng nay.

Bên Thu hồ, Ân Bích Việt đẩy cửa đi ra ngoài.

Lạc Minh Xuyên đứng dưới tán cây, bên chân có nước rơi, vạt áo bào nhuộm chút sương lạnh. Nhưng mà ý cười ấm áp, như gió xuân thổi đến mười dặm.

Đoàn Sùng Hiên đang ngồi ở dưới tàng cây thở dốc, thấy hắn đi ra, cũng cười rộ lên,

"Chúc mừng tứ sư huynh đã Phá Chướng."

34. Chương 34: Gian Nan

Chúc mừng xong, đương nhiên không thể chỉ nói chuyện tốt mà không nói chuyện xấu.

Vì vậy không cần nhiều lời, ba người rất ăn ý bắt đầu đàm luận chuyện lúc nãy.

Đoàn Sùng Hiên trầm ngâm nói, "Trịnh Vị đã tới, nhưng lại đi... Đệ suy đoán, là vị kia của phủ thành chủ ra tay rồi."

Lạc Minh Xuyên nói, "Không sai, là Diệp thành chủ."

Ân Bích Việt nhíu mày, "Chuyến đi này của Trịnh Vị, chỉ là bởi vì đệ thắng Hà Lai thôi sao?"

Chuyện này rất vô lý.

Tự chịu trách nhiệm thắng thua ở Chiết Hoa hội là quy củ được ngầm thừa nhận, các đồng môn có tu vi cao có lẽ sẽ đến xem chiến, coi như là cổ vũ, nhưng chưa bao giờ có tiền lệ trả thù sau đó.

Đoàn Sùng Hiên nói, "Sư phụ từng giết năm vị trưởng lão Bão Phác tông trên sông Bá, trong đó có sư phụ Trịnh Vị."

Chuyện này Ân Bích Việt biết, nhưng vẫn rất vô lý.

Bởi vì Bão Phác tông đã nhịn rất nhiều năm, vì sao lựa chọn lúc này mà trả thù.

Câu nói tiếp theo của Đoàn Sùng Hiên khiến bầu không khí trở nên trầm mặc,

"Từ Đông Địa truyền đến tin tức, nửa tháng trước, có người thấy sư phụ tiến vào Vực Vẫn Tinh. Ba ngày trước đệ mới biết, khi đó sư huynh đang lúc bế quan Phá Chướng, cho nên không nói cho huynh biết. Mà đệ đã truyền tin trở về Hề Hoa phong." (Vẫn Tinh: sao băng)

Vực Vẫn Tinh là một nơi ánh sáng không chiếu tới.

Vào thời kỳ thiên kiếp, trời giáng dịch bệnh, động đất. Ngàn năm sau đó, thiên kiếp qua đi, vô số vực sâu khép lại, chỉ có một nơi càng ngày càng lớn, kéo dài hơn nửa Đông Địa. Không ai biết nó sâu bao nhiêu, bởi vì không có ai vào đó mà ra được. Cho nên được gọi tên là 'Vẫn Tinh'. (Khi nhìn thấy hiện tượng sao băng thì người ta cho rằng sẽ có một ai đó chết.)

"Chuyện này rất ít người biết, không nghĩ tới tốc độ Bão Phác tông nhận được tin tức cũng quá nhanh, phản ứng cũng nhanh vô cùng… Đệ nghĩ, bọn họ là cảm thấy rằng sư phụ không ra được."

Tâm tình Ân Bích Việt trở nên nặng nề.

Hắn không biết Kiếm Thánh đi Vực Vẫn Tinh làm gì, tại sao ra ngoài du lịch nhiều năm không trở về phong. Thế nhưng hắn có một niềm tin không thể giải thích được, cách Kiếm Thánh làm việc, chắc chắn có ý riêng.

Sư phụ, rất có thể đang làm một việc lớn.

Nếu như Kiếm Thánh biến mất, vị Á Thánh kia của Bão Phác tông chính là người mạnh nhất thiên hạ. Thương Nhai sơn vẫn không có Á Thánh.

Chưởng môn tuy là Đại Thừa cảnh, nhưng bàn về sức chiến đấu, vẫn không bằng Quân Dục nửa bước Đại Thừa.

Đây là một chuyện rất phiền phức.

Nếu như suy đoán xấu nhất trở thành hiện thực, không chỉ bọn họ gặp nguy hiểm, mà còn Thương Nhai sơn.

Ba người đều hiểu, Trịnh Vị đến bất quá là thăm dò mà thôi.

Nếu như Kiếm Thánh thật sự vẫn luôn không xuất hiện, có thể là bởi vì tới không được.

Tin tức này sẽ truyền đi rất nhanh, kẻ địch của Kiếm Thánh và Thương Nhai sơn ngoài sáng trong tối đều sẽ biết, vô số nguy hiểm cũng sẽ kéo đến.

Ân Bích Việt biết, người đầu tiên gặp nguy hiểm chính là hắn.

Hề Hoa phong có năm người, ngoại trừ Lải Nhải, tu vi của hắn là thấp nhất. Nhưng rất nhiều người đều biết Đoàn Sùng Hiên là do Chưởng viện tiên sinh viết thư đưa vào Hề Hoa phong, đương nhiên ngầm thừa nhận Đoàn Sùng Hiên là người thân của Tiên sinh. Kiếm Thánh cho dù biến mất, học phủ vẫn còn đó, Tiên sinh cũng còn trong phủ.

Vị Á Thánh của Bão Phác tông sẽ không trực tiếp ra tay, bởi vì từ Á Thánh trở lên, đã tiến vào cảnh giới của Thánh nhân, có trời ràng buộc, làm việc phải để tâm đến nhân quả.

Chỉ có Kiếm Thánh là làm việc luôn luôn tùy ý vô kỵ, vì vậy danh tiếng bất kính với trời truyền đi trong bóng tối.

Người như vậy, có bao nhiêu người cuồng nhiệt sùng bái, kính nể thì sẽ có bấy nhiêu người ở trong lòng hận người đó vậy mà không chết đi cho rồi.

Thắc mắc đầu tiên đã được giải quyết, Ân Bích Việt còn có hai chuyện không hiểu, "Tại sao phải là Trịnh Vị?"

Nếu như như lúc dò xét mà Kiếm Thánh xuất hiện, người đầu tiên chết nhất định là Trịnh Vị.

Người này hết lòng với tông môn đến mức không tiếc sinh mạng vậy sao?

Đối với tình huống trong các môn phái khác, Lạc Minh Xuyên làm Thủ đồ Thương Nhai hiển nhiên biết rõ hơn nhiều, "Nếu như nói cảnh giới cùng sức chiến đấu, đương nhiên là Lâm Viễn Quy đứng đầu trong Thất Tử thì tốt hơn. Nhưng Trịnh Vị là lựa chọn tốt nhất."

"Hắn ta lúc mười bốn tuổi đã Ngưng Thần, sau khi đối chiến với Lâm Viễn Quy, thất bại nên trở thành cái gai trong lòng liền đi giết ba trăm sơn tặc."

Đoàn Sùng Hiên nghe đến đó cười lạnh, "Trong Hoành Đoạn Sơn làm gì có nhiều sơn tặc như vậy, đây là lời giải thích của Bão Phác tông thôi, theo đệ thấy, quá nửa trong đám sơn tặc là những người bình thường."

Ân Bích Việt cảm thấy một cơn lạnh dâng trào đến run cả người. Mười bốn tuổi liền Ngưng Thần vậy mà đã dám cầm kiếm giết người.

Lạc Minh Xuyên nói tiếp, "Cảnh giới của hắn ta đột phá rất nhanh, thay vì nói là thiên tài, không bằng nói là một con quái vật. Bởi vì mỗi khi hắn ta tu hành xuất hiện ràng buộc, liền phải rút kiếm giết người."

"Giết người nhiều nên cũng chẳng còn quý trọng sự sống nữa, ngay cả tính mạng của hắn ta cũng vậy. Hắn ta tới lần này, cũng có nguyên nhân là vì trút giận, mà nhiều hơn là do hắn ta muốn làm vậy."

Lạc Minh Xuyên thay đổi góc độ phân tích, "Trịnh Vị là một thanh kiếm sắc bén, Bão Phác tông cũng không thể hoàn toàn khống chế được, so với Lâm Viễn Quy có trách nhiệm đối với tông môn, thì thích hợp làm một vật hy sinh cho bất kỳ lúc nào."

Đoàn Sùng Hiên vốn không nghĩ tới nhiều như vậy, nghe y nói mới hiểu rõ ràng, "Đệ còn tưởng rằng là bởi vì Lâm Viễn Quy không thể tùy tiện xuống núi, dù sao một phần đại trận hộ sơn của Bão Phác tông cũng nằm trên tay người này."

Ân Bích Việt cũng cảm thấy nguyên nhân này chính xác, bởi vì đại trận hộ sơn của Thương Nhai sơn cũng có một nửa ở trên tay đại sư huynh.

Lúc trước hắn vẫn cho rằng, Hà Lai chính là một tên tiểu nhân mà hắn không ưa nhất. Bây giờ hắn cảm thấy hắn sai rồi, so với Trịnh Vị, Hà Lai càng giống như một người bình thường hơn.

Vì vậy lúc này chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng, "Diệp thành chủ tại sao phải giúp chúng ta?"

Lẽ nào người nọ là bằng hữu của Kiếm Thánh?

Ở chỗ cao lạnh lẽo vô cùng, ngay cả Chưởng viện tiên sinh – người được thế nhân công nhận là người bạn tri kỉ duy nhất của Kiếm Thánh, cũng chưa chắc một lòng một dạ với Kiếm Thánh.

Kiếm Thánh… Thật sự có bằng hữu sao?

Đoàn Sùng Hiên lấy một tập sách nhỏ ra từ trong tay áo, quen tay lật vài tờ,

"Điều 12 chương 3: Để tránh quấy nhiễu dân chúng, tai vạ tới người liên quan, trong thành cấm người tu hành từ Tiểu Thừa cảnh trở lên phóng ra sát ý. Nếu như muốn phân cao thấp, quyết sinh tử, thỉnh dời bước sang võ đài ở thành Tây hoặc ngoài thành. Người vi phạm thì ấn theo 'Điều lệ xử phạt' ở chương 6."

"Đây là cái gì?"

Đoàn Sùng Hiên lật lại bìa, " 'Diệp thành thành luật', mỗi ngày ở cửa thành đều phát miễn phí cho người tu hành vãng lai, nhưng đáng tiếc người nhận không nhiều."

Ân Bích Việt im lặng.

Lạc Minh Xuyên cũng có chút thổn thức, "Bất kể nói thế nào, tóm lại lần này là Diệp thành chủ giúp chúng ta."

Vấn đề giống như vậy, Trịnh Vị cũng có.

Hắn ta không hiểu tại sao Diệp thành chủ sẽ ra tay. Phủ Thành chủ và Thanh Lộc kiếm phái có quan hệ không tệ, nhưng mà chưa từng nghe nói có giao tình với Thương Nhai sơn.

Lần này hắn ta từ ngàn dặm xa xôi đi đến Diệp thành, không phải vì giết Ân Bích Việt, nhưng ít ra có ý định khiến người kia trọng thương.

Nhưng bây giờ, hắn ta rất không cam lòng.

Loại không cam lòng này, các đệ tử trong Bão Phác tông đều có thể cảm nhận được.

Hắn ta đi qua hành lang quanh co uốn khúc, cây cỏ xanh tươi um tùm ở hai bên bắt đầu khô héo rụng lá, tựa như trong chớp mắt đã đến cuối mùa thu.

Vì thế trong cả sân cạnh cầu Tân Thủy hoàn toàn tĩnh mịch.

****

Diệp Chi Thu là một người rất bá đạo.

Điểm này, người quen ông đều biết.

Ngày hôm nay, chuyện mưa gió bên Thu hồ, nếu như xảy ra ở ngoài thành, ông cũng sẽ không liếc mắt nhìn một cái.

Nhưng ông không cho phép người khác giết người trong thành của ông, thậm chí là thả ra sát khí cũng không được.

Đây là luật thành, thằng nhóc kia của Bão Phác tông, vừa nhìn là biết chưa từng đọc luật thành.

Đúng, Trịnh Vị Tiểu Thừa cảnh, thuở thiếu thời lợi dụng giết người thành danh, nhưng ở trong mắt Diệp Chi Thu, cũng chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch.

Diệp Chi Thu biết tất cả chuyện trong thành.

Có lẽ ở trong mắt những nhân vật lớn, đụng phải người những buôn bán nhỏ hay thả ra sát khí đều là chuyện nhỏ không quan trọng.

Thế nhưng thành chủ đại nhân không nghĩ như vậy.

Người buôn bán nhỏ, cũng là con dân của ông. Ngưng tụ sát khí, chính là đang khiêu khích ông.

Dưới tàng cây, Diệp thành chủ đang uống trà hóng mát cau mày lại, đây đã là lần thứ hai Bão Phác tông không đọc luật thành.

Chết tiệt, một chuyện không thể xảy ra quá ba lần, không nên chạm đến giới hạn của ông trong tòa thành này mãi.

Vì vậy ông vẫy tay gọi quản gia, "Lại mấy ngôi nhà ở cạnh cầu Tân Thủy đưa mấy quyển luật thành."

****

Từ khi Trịnh Vị tới, tiểu viện bên Thu hồ trở nên trầm tĩnh.

Ân Bích Việt phát hiện, Đoàn Sùng Hiên dường như là trong một đêm trở nên cần cù hơn hẳn. Không những nói ít hơn so với trước đây, mà ngay cả trà lâu và sòng bạc cũng không đi.

Phần lớn thời gian người này đều ở trong phòng tu hành, hoặc là thỉnh giáo Lạc Minh Xuyên một ít vấn đề về mặt tu hành.

Đúng, Lạc Minh Xuyên làm Thủ đồ Thương Nhai, rất am hiểu việc giải đáp thắc mắc.

Ân Bích Việt tuy rằng cũng đọc một đống điển tịch, trong việc tu hành cũng không gặp khó khăn hay có thắc mắc, nhưng hắn sẽ không dạy bảo.

Đoàn Sùng Hiên không kinh ngạc chút nào với việc này, trái lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, "Đại sư huynh cũng sẽ không dạy bảo. Lúc đệ mới vừa vào phong, làm sao tẩy kinh phạt tủy, vẫn là do sư tỷ dạy. Với những thiên tài như các huynh, tu hành gần như là trực giác, sao có thể dạy?"

Ân Bích Việt không cảm thấy hắn là thiên tài, trái lại vì có sư huynh và sư tỷ như châu như ngọc nên có áp lực vô hình đè lên bản thân.

Buổi tối luyện kiếm bên Thu hồ, kiếm thế có thêm một hai phần tàn nhẫn.

Bọn họ đều có một nhận thức vô cùng ăn ý, họ không thể vĩnh viễn ở lại Diệp thành cấm đấu đá này, nhưng nếu như thế cục thiên hạ thay đổi, các sư huynh sư tỷ Hề Hoa phong, chắc chắn sẽ có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Trong bầu không khí sốt sắng như vậy, mỗi lần nhìn thấy Lạc Minh Xuyên vẫn trầm ổn, Ân Bích Việt thì sẽ trầm tĩnh lại, không đến nỗi nôn nóng bất an.

Hắn biết, tu vi Lạc Minh Xuyên tiến triển rất ổn thỏa, cảnh giới vững chắc, không hề thỏa mãn cái trước mắt, cũng không hề có trầm mê với sức mạnh.

Trạng thái như thế này rất tốt, đây là trạng thái khó mà lạc lối nhất.

Mãi đến tận khi Đoàn Sùng Hiên lén lút nói với hắn, "Tứ sư huynh, đệ cảm thấy Lạc sư huynh gần đây rất không bình thường."

Ân Bích Việt cả kinh, "Sao lại như vậy?"

Lải Nhải nhíu mày, "Đệ cũng không biết là không bình thường chỗ nào nữa, nếu như phải nói… Vậy hẳn là là ánh mắt. Khi đệ còn bé lúc ở nhà, thấy nhiều người, ngôn ngữ cùng động tác cũng có thể là giả, nhưng ánh mắt không lừa được người. Đệ cảm thấy rằng tâm tình Lạc sư huynh xảy ra vấn đề gì đó."

Có Lải Nhải nhắc nhở, Ân Bích Việt cũng để ý hơn, nhưng vẫn không nhìn ra Lạc Minh Xuyên khác với lúc trước chỗ nào.

Vấn đề về tâm tình là chuyện lớn, hắn không dám hoàn toàn yên tâm, quyết định đợi đến khi vòng thứ ba Chiết Hoa hội kết thúc, thì nói chuyện với Lạc Minh Xuyên.

Thời gian chuyên tâm trong tu hành trôi qua nhanh chóng, vòng thứ ba Chiết Hoa hội không biết lúc nào đã gần ngay trước mắt.

Các đệ tử Thương Nhai bên Thu hồ không hề biết nguy hiểm dưới cơn mưa to kia, cũng không biết tin tức về Kiếm Thánh.

Có người bởi vì bị đào thải mà ủ rũ, cũng có người tràn đầy phấn khởi thảo luận kết quả rút thăm của vòng kế tiếp.

Bọn họ vẫn ở luyện kiếm bên hồ, luyện đến một nửa lại cười mắng đuổi đánh nhau; hoặc đi dạo trong phố Diệp thành, gặp phải các cô nương của Liêm Giản tông thì không nhịn được nhìn nhiều một chút; hoặc lên nóc nhà ngắm gió xem sao, còn nói trong cơn buồn ngủ rằng muốn làm một nhân vật lớn như Kiếm Thánh trong tương lai…

Nguyễn Tiểu Liên trong một vòng ở Chiết Hoa hội đối chiến với một vị đệ tử Liêm Giản tông nửa chiêu đã bại. Hà Yên Vân mua bánh ngọt ướp lạnh đem về, "Ngươi yên tâm, chờ ta tiến vào mười người đứng đầu, sẽ hái lá sen cho ngươi!"

Đôi mắt Nguyễn Tiểu Liên lập tức sáng lên, "Vậy chờ đến lúc ngươi hái được lá sen thì chúng ta làm gà và gạo nếp hấp lá sen đi!"

Vì cổ vũ người trẻ tuổi tu hành, mười người đứng vị trí đầu Chiết Hoa hội cũng có thể leo núi, hái một lá sen, đại biểu cho phần thưởng vinh dự.

Hà Yên Vân thật ra không nhất định có thể đi vào mười vị trí đầu, nhưng nàng vỗ ngực nói lời thề son sắt, "Đó là đương nhiên!"

Nguyễn Tiểu Liên vui vẻ cười rộ lên.

Các cô cũng không thấy cầm lá sen đại biểu cho vinh dự của Chiết Hoa hội hấp gà ăn có gì không đúng.

Lạc Minh Xuyên đối chiến với một đệ tử của một môn phái nhỏ ở biên giới Tây Địa, cảnh giới cũng không bằng y, thoạt nhìn hẳn là sẽ thắng.

Ân Bích Việt rút trúng Trần Dật của Liêm Giản tông, cảnh giới tương tự hắn. Nhưng đối phương dù sao cũng là đệ tử của vị Á Thánh của Liêm Giản tông, sức chiến đấu hẳn cao hơn cảnh giới.

Hắn hơi nhíu mày, nhưng sự tự tin không hề lay chuyển.

Chờ Đoàn Sùng Hiên rút xong, sắc mặt có chút không tốt, "Thanh Lộc kiếm phái, Trình Thiên Vũ."

Trong đầu Ân Bích Việt hiện ra thiếu niên tức giận thành mặt bánh bao nào đó.

35. Chương 35: Giao Chiến (1)

Trình Thiên Vũ là đệ tử nhỏ nhất của vị Á Thánh của Thanh Lộc kiếm phái.

Lần Chiết Hoa hội này, có lẽ là bởi vì Chung Sơn quá mức nổi danh, rất nhiều người chưa từng chú ý tới cậu ta. Mỗi lần cậu ta xuất hiện, đều cẩn thận thủ lễ, cam tâm tình nguyện đứng ở phía sau Tống Đường cùng Chung Sơn.

Nhưng chuyện này cũng không hề có nghĩa rằng cậu ta dễ dàng bị bại, Đoàn Sùng Hiên cũng không bởi vì người này nhỏ tuổi mà thả lỏng.

Ngược lại, Đoàn Sùng Hiên đã xem một trận tỷ thí của cậu ta. Mười sáu tuổi đã Ngưng Thần hậu kỳ, mạnh đến phá vỡ thường thức.

Ngoại trừ do cậu ta tu hành cần cù và có thiên phú kinh người ra, không thể không nói cách Thanh Lộc kiếm phái dạy đệ tử đúng là rất tốt.

Đối với môn phái này, tuy rằng có một trận đấu với Phong Vũ kiếm, nhưng Ân Bích Việt lại không hề không vui chút nào, ngược lại sinh ra chút bội phục.

Mọi người đều đệ tử biết Thanh Lộc kiếm phái chịu khó tu hành nhất.

Ân Bích Việt cảm thấy Lải Nhải trong tình huống không dùng bùa thì khó mà vượt qua cậu ta.

Vì vậy hắn hỏi, "Không dùng ngoại vật, đệ nắm chắc mấy phần?"

Lải Nhải rất thành thực,

"Bảy phần."

"Bảy phần đánh thắng?"

"Bảy phần cậu ta đánh thắng."

"..."

Nghe rất mất mặt, nhưng đây chính là hiện thực.

Lải Nhải thở dài nói, "Đệ đã xem một trận tỷ thí của cậu ta, cậu ta có lẽ là luyện kiếm từ trong bụng mẹ rồi."

Lạc Minh Xuyên cười lắc đầu, "Cậu ta chỉ là luyện kiếm trong thời gian đệ đi nghe kể chuyện hay dạo sòng bạc thôi."

Lải Nhải sờ mũi một cái, không thể không thừa nhận là y nói đúng,

"Đệ rất hối hận lúc trước lãng phí quá nhiều thời gian, bây giờ ngay cả một đứa nhỏ cũng đánh không lại."

Ân Bích Việt có thể hiểu được, hắn từ rất sớm đã suy đoán Lải Nhải có xuất thân bất phàm, có thể là một đại thế gia nào đó. Nếu là từ nhỏ cơm ngon áo đẹp, được vạn ngàn sủng ái, ai lại buộc Đoàn Sùng Hiên đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục? (tam cửu và tam phục lần lượt là ba ngày lạnh nhất và nóng nhất vào đông và hạ)

Tuy rằng sau khi Trịnh Vị tới, Lải Nhải tựa như tỉnh ngộ trong một đêm trở nên cần cù, tiến bộ có thể nói là thần tốc.

Nhưng mà nửa tháng cần cù, làm sao so được với Trình Thiên Vũ chịu khó mười mấy năm?

May mà Lải Nhải đã biết là tu vi bây giờ không đủ, đối với con đường tu hành sau này có thể nói là chuyện tốt.

Ân Bích Việt cảm thấy cuộc chiến này không hẳn là không có khả năng xoay chuyển,

"Lúc huynh còn ở học phủ, từng đọc một ít kiếm chiêu Vũ Y quyết, mấy ngày này huynh sẽ luyện cùng đệ, đệ tranh thủ nghĩ ra cách phá giải."

Đôi mắt của Lải Nhải trong khoảnh khắc sáng lên, "Quá tốt rồi tứ sư huynh!"

Lạc Minh Xuyên đứng ở một bên, "Trước hết không cần chân nguyên, hai đệ chỉ dùng kiếm chiêu thôi. Huynh xem thử một chút."

Đoàn Sùng Hiên biết bọn họ đều lo lắng cho hắn, trong lòng cảm động, không nhiều lời nữa, cầm lấy kiếm bắt đầu.

****

Thanh Lộc kiếm phái, vườn ngô đồng.

"Đoàn Sùng Hiên có thể dễ dàng lấy ra hai mươi tấm Nhiên phù, nên đối với thân gia nhà hắn, đó chỉ là chuyện cỏn con. Có một vòng tỷ thí, Từ Quang của Liêm Giản tông cũng do biết điểm này mới chịu thua xuống đài."

Tống Đường ngồi trên băng đá dưới tàng cây. Chung Sơn và Trình Thiên Vũ đứng ở một bên.

Tống Đường nhìn khuôn mặt tiểu sư đệ vẫn còn vẻ non nớt, trong lòng than thở.

Rất nhiều người cảm thấy rằng nhỏ tuổi chẳng có vấn đề gì, nhưng đây lại là vấn đề lớn nhất.

Y hiểu rõ hơn ai hết, ở tuổi của tiểu sư đệ bây giờ, gân cốt chưa thành, nếu như bị thương nặng, dễ dàng tổn hại căn cơ.

Đạo tâm bất ổn, nếu như gặp cường địch, dễ dàng bị kích thích rơi vào hỗn loạn trước.

Trình Thiên Vũ hiểu ý của sư huynh, cho nên cậu ta trầm mặc.

Cậu ta nghĩ, đây là lần đầu tiên cậu ta ngỗ nghịch với sư huynh từ lúc nhập môn đến nay.

Thiếu niên mang viền mắt ửng đỏ, thế nhưng ngữ khí kiên định,

"Không, đệ muốn đánh một trận."

Chung Sơn ở bên cạnh vỗ vỗ vai cậu ta.

Tống Đường ngẩn ra, cười rộ lên,

"Được, vậy thì đánh!"

Mới vừa rồi là y sai, nếu đây là tiểu sư đệ do chính y lựa chọn, y đương nhiên tôn trọng sư đệ.

Dù sao con đường tu hành tương lai, sư đệ phải tự đi.

Tống Đường cầm lấy kiếm, "Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt xuất thân từ học phủ, đọc một lượt hơn ba ngàn điển tịch, hiểu biết nhiều thứ. Vũ Y kiếm quyết của đệ vẫn còn chưa đủ ý, còn ba ngày, huynh đối chiến với đệ."

****

Trận của Đoàn Sùng Hiên là trận đầu tiên trong ba người Ân Bích Việt.

Ngày đó, bọn họ cùng các đệ tử Thương Nhai sơn đi đến dưới chân Trọng Minh sơn.

Nhưng mà các cô nương Diệp thành, nhóm tu nữ Liêm Giản tông còn đến sớm hơn so với hai người sắp sửa lên lôi đài.

Vòng thứ ba của Chiết Hoa hội, chỉ còn lại 40 cặp.

Không chỉ không có thời gian hạn chế và quy tắc hòa, mà còn chỉ mở hai võ đài để tiện cho việc xem.

Trời đã sáng, đệ tử các phái đã lục tục đến.

Song sương sớm vẫn chưa tan, chuông vẫn chưa vang, vẫn chưa đến lúc mở màn.

Ân Bích Việt chú ý thấy sắc mặt Đoàn Sùng Hiên không quá tốt.

Vì vậy hắn thấp giọng hỏi, "Vẫn đánh không lại sao?"

Đoàn Sùng Hiên nghĩ thầm, hai vị sư huynh vì hắn mà bỏ ra rất nhiều công sức trong mấy ngày nay, sao có thể trả lời là đánh không lại, khiến sư huynh uổng phí thời gian.

Hắn mở miệng phủ nhận, "Làm gì có!... Huynh nhớ lại lúc trong trà lâu thử xem, cậu ta đứng cao hơn chúng ta hai bậc thang nhưng vẫn bị Chung Sơn che khuất, điều này nói lên điều gì? Cậu ta còn không đứng đến vai đệ!"

Đoàn Sùng Hiên mở quạt, "Đệ chẳng qua là cảm thấy rằng đánh với cậu ta thì chẳng khác nào bắt nạt con nít."

Thần sắc Lạc Minh Xuyên hơi run rẩy.

Khóe miệng Ân Bích Việt giật một cái, hắn muốn nhắc nhở Lải Nhải, nhưng đã muộn.

Trình Thiên Vũ mang khí thế hung hăng chạy tới, ngửa mặt lên trừng Đoàn Sùng Hiên, "Ngươi nói ai là con nít?"

Âm thanh Tống Đường truyền đến, "Sư đệ."

Trình Thiên Vũ rất không cam tâm cúi đầu chạy về.

Các vị trưởng lão ở khán đài phía Đông đã ngồi xuống, đệ tử chấp sự của Thanh Lộc kiếm phái hô, "Đoàn Sùng Hiên của Thương Nhai sơn đối chiến Trình Thiên Vũ của Thanh Lộc kiếm phái —— "

Tống Đường vỗ vỗ vai Trình Thiên Vũ, "Đi đi, cứ đánh cho sướng tay."

Rất nhiều người đến xem trận này.

Là một trong những đệ tử của vị Á Thánh của Thanh Lộc kiếm phái, Trình Thiên Vũ không là người đầu tiên luyện Vũ Y kiếm quyết, Tống Đường luyện sớm 10 năm so với cậu ta.

Nhưng lần này khi cậu ta xuống núi, Phi Vũ kiếm lại ở trong tay cậu ta.

Điểm này nói lên một chuyện, có thể tưởng tượng được hy vọng niềm tin mà vị Á Thánh kia đặt vào cậu ta. Thậm chí có thể tương lai của cậu ta, còn trên cả Tống Đường.

Các tiền bối cường giả muốn xem Vũ Y kiếm quyết, đệ tử Thanh Lộc kiếm phái đến để cổ vũ cho tiểu sư đệ, nhóm nữ tu Liêm Giản là muốn nhìn Đoàn Sùng Hiên ném phù.

Hai người đi tới võ đài, đứng ở khoảng cách 10 trượng, chào nhau.

Ân Bích Việt cảm thấy rằng trước khi bọn họ chính thức đấu võ thì rất có thể đấu mồm trước.

Dự cảm của hắn là đúng.

"Ta không quan tâm ngươi có bao nhiêu lá phù, ta sẽ không chịu thua."

"Ta sẽ không dùng phù." Đoàn Sùng Hiên nghiêm túc nói, "Ta chỉ có một vấn đề, ngươi làm lễ đội mũ chưa?" (Lễ đội mũ: Khi con trai đến 20 tuổi thì làm lễ để cho biết người đó đã trưởng thành.)

Trả lời hắn là âm thanh Phi Vũ kiếm ra khỏi vỏ.

"Bất kể đối phương nói cái gì, cũng là vì làm đệ tức giận. Không cần để ý, chỉ để ý xuất kiếm là được."

Trình Thiên Vũ nhớ tới lời sư huynh nói ngày hôm qua, thần sắc trở nên bình tĩnh mà nghiêm túc.

Cậu ta cầm kiếm nói rằng, "Thỉnh."

Thần sắc Đoàn Sùng Hiên cũng nghiêm túc lên.

"Có thể dùng ngôn ngữ làm cho đối phương tức giận tất nhiên rất tốt, nếu như không thể, thì sử dụng kiếm thế làm cậu ta tức giận."

Đây là lời Lạc Minh Xuyên đã nói với hắn.

Vì vậy hắn để quạt vào áo, lấy ra một thanh kiếm, "Thỉnh."

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn nhảy lên thật cao.

Một luồng ánh kiếm bay lượn cách đó hơn mười trượng, đi kèm với không khí bị chém ra là tiếng kiếm rít, đến thẳng trước mặt Trình Thiên Vũ.

Rất nhanh, lại không mang theo chút sắc nhọn nào, tựa như chiếc lông vũ rơi từ chín tầng trời.

Bên trong sự mềm mại lại giấu diếm sát cơ!

Dưới đài vang lên tiếng thốt không thể tin được, "Vũ Y kiếm quyết?!"

"hắn ta làm sao lại biết?"

Không ai có thể nghĩ ra, Đoàn Sùng Hiên vừa ra tay lại là kiếm chiêu mà đối thủ của hắn rành nhất.

Thần sắc Trình Thiên Vũ hơi lạnh lẽo, lại không kinh sợ.

Không đợi chiếc lông vũ kia rơi xuống thân, cậu ta đã cầm kiếm nhảy lên, lấy mũi kiếm làm tâm, tạo thành một bức tường hình tròn.

Giữa không trung, hai thanh kiếm gặp nhau, âm thanh lảnh lót vang vọng khắp nơi, rung động không dứt!

Xung kích do hai luồng chân nguyên chạm nhau, thổi tan đi cả sương sớm, cũng thổi đi vạt áo của họ.

"Nếu như người nọ sử dụng Vũ Y kiếm quyết trước tiên, không nên hốt hoảng. Đó không phải là Vũ Y kiếm quyết chân chính, là bản đơn giản hóa do Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt dạy cho người nọ, chỉ có hình dáng, không mang ý nghĩa thật sự."

"Hãy so đấu chân nguyên trực tiếp với người nọ, mặc dù đệ và người này có cùng cảnh giới, nhưng mà lượng chân nguyên và độ ngưng tụ chân nguyên không hề bằng đệ!"

Tay cầm kiếm của Trình Thiên Vũ rất vững vàng, cậu ta nghĩ, sư huynh thật là tài, đã sớm đoán được.

Hai thanh kiếm gặp nhau sau đó tách ra, sau đó lại tiếp tục tấn công vài chục lần.

Âm thanh vang rền liên tiếp tựa như gió cuốn mưa rào!

Ánh lửa bắn ra tung toé, rơi trên võ đài tạo ra những dấu vết sâu.

Cách võ đài hơn mười trượng, trong biển người trùng trùng điệp điệp, ánh mắt Ân Bích Việt rơi hướng Thanh Lộc kiếm phái.

Hắn biết, Tống Đường và Chung Sơn, đã nghĩ ra bước thứ nhất của hắn và Lạc Minh Xuyên, cũng dạy cho Trình Thiên Vũ cách phá giải.

Xung kích chân nguyên vẫn đang tiếp tục, hai mũi kiếm đối mặt nhau, không phân cao thấp.

Phi Vũ kiếm trong như hồ thu, trải qua năm tháng, nó từng là bội kiếm của một vị Á Thánh khi còn trẻ, đương nhiên là thần binh hiện nay.

Nhưng kiếm trong tay Đoàn Sùng Hiên, thân kiếm đen sẫm, tựa như trong lúc được rèn thì bị lửa làm hỏng, tối đen trầm mặc.

Dĩ nhiên, kiếm này trong lúc so đấu chân nguyên nhưng không rơi vào thế hạ phong, đúng là rất bất ngờ.

"Ta vốn còn tưởng rằng hắn là linh tu… Không nghĩ tới hắn thật sự sử dụng kiếm."

"Kiếm hắn đang cầm là gì?! Vậy mà có thể đấu cùng Phong Vũ kiếm?!"

Thanh kiếm này, đông đảo đệ tử dưới đài không nhận ra.

Nhưng thần sắc của các trưởng lão trên đài lại nghiêm túc.

Trong phủ thành chủ có người nhíu mày, "Phong Hỏa?"

"Nếu so chân nguyên đến cùng, đệ chỉ tạm thời thắng Trình Thiên Vũ mà thôi, nhưng vẫn phải tiếp tục so tiếp, bởi vì kiếm tiếp theo, đệ phải bắt đầu trước, cướp được tiên cơ!"

Đoàn Sùng Hiên nhớ tới lời tứ sư huynh.

Vì vậy khi hai thanh kiếm gặp nhau lần nữa, bóng người của hắn biến mất ở giữa không trung.

Phi Vũ kiếm thất bại, chân nguyên như sóng biển cuộn trào, đập vào võ đài bằng đá, đá vụn và bụi mù mịt đột nhiên nổi lên.

Trong làn khói mênh mông không có bóng người.

"Thật nhanh!"

"Chẳng lẽ lại là Đạp Sơn Hà?"

Hướng kiếm của Trình Thiên Vũ vẫn không thay đổi, quyết chí tiến lên chém tới.

Thân kiếm lướt qua, ánh sáng vàng lạnh căm, như ngàn vạn chiếc lông vũ tung bay!

" 'Đạp Sơn Hà' tuyệt đối không phải một sớm một chiều là có thể học được, nếu như người này dùng thì cũng chỉ là bản đơn giản hóa."

Cậu ta tin tưởng sư huynh sẽ không sai, cho nên tay vẫn truyền tiếp chân nguyên.

Từ nơi mũi kiếm cậu ta, Đoàn Sùng Hiên xuất hiện, nhưng kiếm trong tay đã thành hình.

Hắn dồn lực vào cổ tay mà ra kiếm, vẽ ra một đường dài thẳng tắp trên không trung.

Sương sớm tựa như bị chiêu kiếm này dẫn dắt, tập hợp dưới kiếm.

Các đệ tử Thương Nhai sơn kích động hô,

"Vụ Khởi Thương Nhai!" (Sương mù trên Thương Nhai)

Chiêu kiếm này là thức thứ nhất của kiếm pháp mở đầu của Thương Nhai mà mỗi một đệ tử võ tu nhập môn đều luyện.

Ân Bích Việt từng nói, "Muốn cướp được tiên cơ, trước hết phải ra kiếm mạnh nhất, trước khi đối thủ sử dụng 'Hoa Các Phi Vũ'."

Thần sắc Đoàn Sùng Hiên cay đắng nói, "Kiếm mạnh nhất đệ không làm được."

Lạc Minh Xuyên nói, "Vậy chỉ dùng kiếm mà đệ luyện nhiều nhất."

36. Chương 36: Giao Chiến (2)

Kiếm luyện nhiều nhất.

Vì vậy Đoàn Sùng Hiên chọn 'Vụ Khởi Thương Nhai'.

Vạn chiếc lông vũ bị sương mù che đậy, ánh sáng chìm đi.

Kiếm thế của Đoàn Sùng Hiên lại đến, tiếng hô của các đệ tử Thương Nhai sơn liên tiếp vang lên,

“Vân Trầm Tây Tụ!” (Mây tụ ở núi Tây)

“Phong Đãng Trung Xuyên!” (Gió bay giữa không trung)

Trước đây không có ai nối hai chiêu này với nhau, nhưng bây giờ khi Đoàn Sùng Hiên sử dụng, thậm chí có mây trời kết nối với nhau đến thông thuận tự nhiên.

Trình Thiên Vũ đã bị kiếm thế của người nọ ép lui hơn mười bước, chỉ xíu nữa là phải lui xuống lôi đài!

Đột nhiên cổ tay cậy ta vung ngang, vạn luồng ánh sáng xuất hiện.

Phi Vũ kiếm sượt qua mũi kiếm màu đen sẫm, bắn lên vô số ánh lửa.

Chỗ Thanh Lộc kiếm phái vang lên một trận ồn ào,

“Thanh Lộc Vãn Chiếu!” (Nắng chiều ở Thanh Lộc)

“Tầm Giang Mộ Yên!” (Khói hoàng hôn bên sông)

Trên khán đài có trưởng lão khen, “Thật kì diệu!”

Đúng là kì diệu.

Từ lúc cuộc chiến này kéo dài đến bây giờ, mỗi người đều cảm thấy rất kì diệu.

Kiếm trong tay Đoàn Sùng Hiên rất là diệu, nhưng Trình Thiên Vũ chưa đến nhược quán (20 tuổi) cũng có thiên phú kiếm đạo rất diệu.

Kì diệu hơn nữa là việc dùng ‘Vụ Khởi Thương Nhai’ phá ‘Kim Vũ Trọng Quang’, dùng ‘Thanh Lộc Vãn Chiếu’ đối chiến ‘Phong Đãng Trung Xuyên’.

Nếu như hai người này không xuất ra những chiêu này vào hôm nay, không có ai nghĩ ra những kiếm chiêu lẻ ấy lại có thể liên kết với nhau, lại còn có uy lực như vậy.

Vẻ mặt Tống Đường trở nên nghiêm túc.

Cuộc chiến kéo dài đến bây giờ, bọn họ đoán được mỗi một bước đi của đối phương, đối phương cũng nhìn phản ứng của bọn họ mà đoán được.

Cuộc chiến giữa hai người này, từ lúc vừa mới bắt đầu, đã không chỉ là Đoàn Sùng Hiên và Trình Thiên Vũ đối chiến nhau nữa.

Đây là lần đầu tiên Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên giao chiến với Tống Đường và Chung Sơn!

Quan trọng hơn là Lạc Minh Xuyên.

Bởi vì ba chiêu liên kết kia của Đoàn Sùng Hiên, quả thật phá được 'Kim Vũ Trọng Quang', khiến Trình Thiên Vũ lùi lại, nhưng không hoàn toàn đánh bại được cậu ta.

Mà hai chiêu sau đó của Trình Thiên Vũ đã chuyển nguy thành an.

Tất cả suy tính cùng diễn luyện chạy tới phần cuối.

Trong đầu Đoàn Sùng Hiên hiện ra lời Lạc Minh Xuyên đã nói,

"Nếu như chiêu kiếm này đã xong, mà đệ vẫn không thắng, như vậy chuyện còn lại chỉ có thể dựa vào chính bản thân đệ."

Bây giờ kiếm chiêu của hắn đều đã bị đối phương phá.

Ở trời Đông, ánh bình minh chưa biến mất, ánh sáng trong trẻo rọi xuống nhân gian.

Hai tay Trình Thiên Vũ cầm kiếm, chân phải bước về phía trước một bước, thần sắc nghiêm túc.

Gió nhẹ lay động vạt áo phất qua trường kiếm trong tay cậu ta.

Rõ ràng là một thiếu niên vừa con nít vừa yếu đuối, lại sinh ra khí độ của một bậc thầy lão luyện, lợi hại.

Cậu ta giơ kiếm khởi thế, giữa những khe hở của ánh bình minh nơi chân trời tựa như có kiếm ý đổ xuống, ánh sáng bay xuống tựa những chiếc lông vũ đang rơi.

Rất nhiều người cảm nhận được sự biến hóa này, không thể không cảm thán tuổi tác của mình đã lớn nhưng tu hành lại kém xa người này.

"Vậy mà là 'Hoa Các Phi Vũ'!"

"Cậu ta thật sự học được kiếm này!"

Khi lông vũ rơi xuống, Đoàn Sùng Hiên cũng sắp thua.

Nhưng không có ai cười hắn, bởi vì thất bại trong cuộc chiến đấu này, không phải do hắn yếu, mà là Trình Thiên Vũ mạnh đến mức phá vỡ thường thức.

Cho dù thiếu niên thành danh này như Tống Đường, cũng không thể dùng 'Hoa Các Phi Vũ' – chiêu mạnh nhất trong Vũ Y kiếm quyết trong Ngưng Thần cảnh được.

Cho đến giờ phút này, mọi người rốt cục thừa nhận, vị Á Thánh của Thanh Lộc kiếm phái giao 'Phi Vũ kiếm' cho đứa bé này, là vì cậu ta quả thật xứng đáng.

Mọi người đều thấu hiểu, mà Đoàn Sùng Hiên cũng cũng không có trực diện tiếp chiêu kiếm này.

Đoàn Sùng Hiên nhìn dãy núi phủ trong sương ở xa xa, nhìn ánh bình minh ở chân trời, nhìn ánh sáng và lông vũ.

Cảm thấy hắn ăn uổng vài năm cơm gạo so với thiếu niên này.

Kiếm khí đã đến gần, đâm hai má hắn đến đau đớn.

Ngàn cân treo sợi tóc, nhưng thứ hắn nhớ tới lại không phải là các chiêu kiếm các sư huynh diễn hay là suy đoán của họ, mà là lời cha hắn đã nói, "Có những lúc, lưỡi dao cắm đến tận xương, dù biết rõ sẽ bại nhưng con cũng phải thử. Thua hay không thua, chết hay không chết, phải thử xong thì mới biết."

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy lời cha hắn nói là đúng.

Hắn muốn thử một chút.

Ân Bích Việt là người đầu tiên chú ý rằng tư thế cầm kiếm của Đoàn Sùng Hiên thay đổi.

Bàn tay hắn đặt ở cán kiếm, dời về phía trước nửa tấc.

Vì vậy thứ hắn cầm không phải là một thanh kiếm nữa, mà là một thanh trường thương.

Hắn nhắm hai mắt lại.

Mọi người dưới đài mang thần sắc kinh ngạc, không biết hắn đang muốn làm gì.

Chẳng lẽ là bị 'Hoa Các Phi Vũ' bức đến điên rồi?

Nhắm mắt để không nhìn thấy mũi kiếm đến gần trong nháy mắt?

Ân Bích Việt hơi nhíu mày.

Lúc trước lời Đoàn Sùng Hiên nói là, 'Kiếm mạnh nhất đệ không làm được'. Điều này không có nghĩa là đệ ấy không có kiếm mạnh nhất.

Ân Bích Việt tựa như đã đoán được Đoàn Sùng Hiên định làm gì.

Nhưng thứ hắn lo lắng nhất không phải là Đoàn Sùng Hiên có thể làm ra kiếm này hay không, mà là nếu như cố ép, kiếm thế phản phệ, sẽ khiến bản thân bị thương.

Đoàn Sùng Hiên nhắm mắt lại, thuận theo dòng ký ức, kéo ngang thương.

Tư thế của hắn nhìn qua rất là quái lạ, người dưới đài im lặng.

Bởi vì vạn sợi lông vũ run nhẹ, có ý muốn tránh.

Đoàn Sùng Hiên mở mắt ra, khí thế trên người đột nhiên biến đổi.

Hắn tựa như khoác trên người một bộ chiến giáp, quyết chiến ra trận.

Trường thương đâm thẳng!

Bầu không khí bị lông vũ chẻ ra, lại xuất hiện một lỗ hổng thật dài!

Tiếng kiếm gào thét, thê thảm chói tai!

Tựa như có đội kỵ binh thiên quân vạn mã đạp phá núi sông rầm rập kéo đến!

Lúc trước Đoàn Sùng Hiên không sử dụng kiếm chiêu này, không phải là vì giữ lại. Mà là chính hắn cũng không biết, có thể sử dụng kiếm chiêu này hay không.

Thế nhưng lúc này, hắn đã xuất ra.

Phong Hỏa Lang Yên, tư thế hào hùng, khí nuốt ngàn dặm như hổ.

Uy nghi của bậc Đế vương và khí thế của rồng hổ tựa như đều chứa trong một thương này!

Tiếng thán phục nổi lên!

Trên khán đài, vị trưởng lão kia rốt cục dám xác định suy đoán của mình, "Quả nhiên là Phong Hỏa!"

Tống Đường nhìn võ đài, trong lòng cảm thấy nặng nề.

Y biết, tình huống xấu nhất đã xảy ra —— đối thủ vào trận đột phá.

Sư đệ dù sao vẫn còn quá nhỏ.

Y chưa bao giờ sợ tiểu sư đệ thua, y chỉ sợ sư đệ không học được cách rút lui.

Tâm nguyện của sư môn là Phi Vũ kiếm nổi danh, thậm chí sự hy vọng này của sư tôn đã trở thành gánh nặng, đủ để ép nát bờ vai nhỏ yếu kia.

Tiểu sư đệ trưởng thành dưới áp lực như vậy, mọi chuyện đều phải lấy vinh dự của sư môn để đầu, thà rằng trọng thương dưới kiếm của đối thủ, cũng sẽ không lùi về sau.

Trình Thiên Vũ đứng ở trên võ đài, dường như đối mặt với thiên quân vạn mã.

Cậu ta biết kiếm thế của mình đã yếu, mà kiếm ý của đối thủ lại rừng rực. Lúc này đã có thể đoán được kết quả.

Nhưng thần sắc cậu ta nghiêm nghị, không nhìn thấy một tia sợ hãi.

Chỉ lát nữa là phải đối diện với kiếm thẳng tắp bén nhọn của của người nọ.

Thình lình, Trình Thiên Vũ giơ kiếm vội vàng thối lui!

Phi Vũ kiếm kiếm thế xoay thẳng, chém ra đường lui từ trong thiên quân vạn mã!

Bởi vì giây phút cuối cùng, cậu ta chẳng hiểu sao lại nhớ tới lời Chung sư huynh,

“So với việc tiến mãi về phía trước, có lúc lùi về sau cần nhiều trí khôn và dũng khí hơn.”

Trình Thiên Vũ lui ra. Lấy kiếm chống đất, gian nan đứng.

Hóa ra có thể rút lui từ kiếm thế kia, đã tiêu hao hết chân nguyên và ý chí cuối cùng của cậu ta.

Có thể tưởng tượng, vừa nãy nếu cậu ta không lui, sẽ trọng thương như thế nào.

Tiếng kiếm rít im bặt, kiếm thế vào lúc tiếng kim rít kết thúc thì cũng thu binh.

Trên võ đài đá nứt ra một cái khe.

Đoàn Sùng Hiên lau đi máu tràn ra từ khóe miệng, “Đa tạ.”

Dưới đài có tiếng thốt kinh ngạc vang lên.

Rất nhiều người mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, bắt đầu thán phục.

“Ngươi biết kiếm đó là gì không?”

“Không biết, chưa từng thấy…”

“Ta cho là cũng giống như một loại thương pháp.”

Ai cũng nghe ra được tiếng ‘Đa tạ’ kia là một lời nói khách sáo, mà Trình Thiên Vũ rất nghiêm túc trả lời, “Không cần. Là ta thua.”

Cậu ta thu kiếm vào vỏ, đi xuống lôi đài, Tống Đường và Chung Sơn đã chờ ở dưới đài để dìu cậu ta.

Cậu ta cúi đầu, thần sắc ủ rũ, “Sư huynh, đệ thua.”

Chung Sơn lại nói, “Không, đệ làm rất tốt.”

Tống Đường cười vỗ vỗ đầu cậu ta, nói bổ sung, “Không bị đối thủ làm tức giận khiến bản thân rối loạn trước, cũng không cậy mạnh mà không biết lùi, đệ đã vượt qua chính mình.”

Vì vậy Trình Thiên Vũ cũng cười rộ lên.

Đệ tử Thanh Lộc kiếm phái nghe thấy, dồn dập đến chúc mừng tiểu sư đệ của họ.

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt đỡ Đoàn Sùng Hiên xuống.

Hắn tuy rằng thắng, kiếm cuối cùng kia quá sắc bén, tựa như có dấu hiệu phản phệ.

Đoàn Sùng Hiên xua tay, ra hiệu mình không có gì đáng lo lắng, cười ra một miệng bọt máu.

Các đệ tử Thương Nhai sơn cũng cười rộ lên, nữ tu của Liêm Giản tông đỏ mặt đưa khăn tay.

Gió nhẹ lay động cây Du. Vừa vặn là lúc trời trong ngày hè.

Những thứ đó như là những người trẻ tuổi tươi thắm, chính trực.

Trong tương lai sóng gió của bọn họ, Chiết Hoa hội rồi sẽ biến thành một việc nhỏ chẳng đáng kể.

Nhưng bọn họ đều sẽ nhớ kỹ.

Từng có một trận chiến dưới Trọng Minh sơn, và cuộc chiến kia không có người bại.

37. Chương 37: Dạ Ẩm

Trận đấu giữa Đoàn Sùng Hiên và Trình Thiên Vũ, bất kể là xét tính chất hay là giá trị tham khảo, đều đạt đến mức trình độ tốt nhất trong lần Chiết Hoa hội này.

Rất thích hợp để làm tư liệu sống để kể chuyện, làm phong phú thêm vốn giải trí trong cuộc sống của dân chúng Diệp thành.

Trình Thiên Vũ niên thiếu thành danh, cầm bội kiếm của vị Á Thánh Thanh Lộc kiếm phái hành tẩu thiên hạ.

Đoàn Sùng Hiên trên danh nghĩa là đệ tử Kiếm Thánh, nhưng nhiều người cho rằng hắn là người thân trong tộc của Chưởng viện tiên sinh.

Các lời nhàn rỗi về các Thánh nhân không thể nói lung tung, nhưng những chuyện về những người trẻ tuổi thiên tài thì là một đề tài rất thú vị.

Cũng có người chú ý rằng, sau lưng cuộc chiến này còn có bốn cái bóng của người khác.

Vì vậy đây tựa như là trận giao chiến giữa Thanh Lộc kiếm phái và Thương Nhai sơn.

Mặc kệ bên ngoài đã truyền thành cái dạng gì, đêm hôm ấy, các nhân vật chính trong truyện ngồi trên mái nhà, uống rượu dưới ánh trăng Diệp thành.

Đoàn Sùng Hiên cảm thấy đây là ngày vui nhất trong cuộc đời của hắn.

Vui sướng đến mức khó có thể nói nên lời, nên uống cạn một chén lớn.

Vì vậy hắn mua được ba bát rượu, ba vò 'Túy Lưu Tiên' thật to.

Ân Bích Việt không biết uống rượu, nói chính xác thì hắn chưa từng uống lần nào.

Thế nhưng ngày hôm nay hắn cũng rất vui, cũng ngóng trông cái lý tưởng 'Ma men nghèo túng hành tẩu giang hồ' của tam sư huynh.

Lạc Minh Xuyên ngồi ở bên cạnh hắn, dù cho cầm bát rượu thô to, nhưng tư thế ngồi đoan chính, áo bào không loạn, hoàn toàn là một bộ dáng quân tử đoan chính —— nếu như không kể đến vành tai ửng đỏ kia.

Quá gần rồi, gần đến có thể nghe thấy tiếng hô hấp của người bên cạnh, cảm nhận được nhiệt độ hơi lạnh kia.

Điều này làm cho y nhớ tới ngày đó trong hẻm nhỏ, sư đệ một đường dìu y về Thu hồ.

May mà có âm thanh đứt quãng của Đoàn Sùng Hiên truyền đến, khiến sự lúng túng này không quá rõ ràng.

Đoàn Sùng Hiên đã nằm ở trên mái nhà, ôm vò rượu, gác chéo chân.

Hắn dường như chìm đắm trong ánh trăng, nói chuyện cũng trở nên bừa bãi,

"Phong Hỏa Lang Yên, vậy mà đệ làm được, sao có thể nhỉ… Đệ vẫn cho rằng đệ không làm được. Thật không hổ là con trai của cha đệ, còn là ruột nữa… Đệ thật sùng bái đệ… Cha à, con rất nhớ cha…"

Ân Bích Việt cảm thấy rất mất mặt.

Trước mặt bao nhiêu người, uống say còn gọi cha.

Dáng vẻ ấy nếu để cho các cô nương Diệp thành nhìn thấy, cũng chẳng cần lo việc ra ngoài không được.

Lạc Minh Xuyên chỉ là lắc đầu cười.

Đoàn Sùng Hiên đột nhiên đứng lên, đi tới mái cong.

Gió đêm thổi lên vạt áo của hắn, tay áo bào tung bay, giống như là muốn cuốn đi theo gió.

Hắn nhìn mặt trăng, bỗng nhiên ăn nói rõ ràng, âm điệu chính xác hát lên,

‘”Lâm tuấn hác nhi oán diêu, đăng sùng tụ nhi thương viễn…… Vu thì tà hán tả giới, bắc lục nam triền; bạch lộ ái không, tố nguyệt lưu thiên, trầm ngâm tề chương, ân cần trần thiên……” (Những câu này trích từ bài ‘Nguyệt phú’ của Tạ Trang nhưng mình không tìm được lời Việt nên thôi)

Vào lúc Ân Bích Việt cho là hắn đã tỉnh rượu, hắn ngã xuống từ trên mái hiên.

Chỉ chốc lát sau, âm thanh mơ hồ truyền đến, “Đệ không sao —— “

Sau đó chính là âm thanh mở cửa phòng và đóng lại.

Vì vậy trên nóc nhà chỉ còn lại hai người, cùng một vầng trăng sáng.

Gió đêm hè thổi đến mang theo hơi nước Thu hồ và mùi bùn đất cây cỏ.

Gần đó là mặt Thu hồ lấp lánh, xa xa là ánh đèn vàng ấm áp của những ngôi nhà lầu cao trong Diệp thành.

Dưới cảnh và gió đêm như vậy, đủ khiến người ta tạm quên tất cả ưu sầu.

Dù cho đến khi hừng đông, con đường tu hành vẫn xa xôi và gian nan, nguy hiểm trong tối lẫn ngoài sáng vẫn còn đó, mà vậy thì thế nào?

Hôm nay có rượu hôm nay say.

Ân Bích Việt không dùng chân nguyên chuyển hóa rượu, nên đã hơi say.

Hắn vốn định nói chuyện với Lạc Minh Xuyên sau vòng ba của Chiết Hoa hội, bởi vì Lải Nhải từng nói ánh mắt của người nọ không bình thường, là vấn đề trong tâm.

Mà có lẽ là rượu vào người gan, hắn đột nhiên cảm thấy thay vì chờ mọi chuyện thuận theo ý trời không bằng thử liều lĩnh một phen.

Lạc Minh Xuyên chỉ thấy người bên cạnh để chén rượu xuống, nghiêm nghị nhìn vào mắt của y, "Chúng ta nói chuyện."

Y ngẩn ra, đáp, "Được."

"Sư huynh, gần đây tâm tình của huynh không tốt sao?"

Lạc Minh Xuyên cảm thấy người trước mặt cũng nhất định là uống say rồi, đành phải bất đắc dĩ cười cười, "Không có."

Nếu như là Ân Bích Việt hoàn toàn tỉnh táo, chắc chắn sẽ không nói trắng ra như vậy, "Không thể! Ánh mắt không lừa được người!"

Ý cười của Lạc Minh Xuyên cứng đờ trên mặt.

Y uống một chén rượu, 'Túy Lưu Tiên' trong miệng nổi lên mùi vị đắng chát.

Sư đệ vậy mà đã phát hiện… Sao lại thế này.

Quả nhiên, là y đã đánh giá thấp sư đệ sao? Xem ra sau này phải cẩn thận hơn mới được.

Y biết tâm tình của mình không có vấn đề gì, y chỉ là bắt đầu tu luyện tầng thứ hai của Già Lan đồng thuật thôi.

Sát ý của Trịnh Vị rất doạ người, nhưng chẳng gì có thể lay động đạo tâm của hắn ta.

Điều khiến cho y cảm thấy nguy hiểm là sức mạnh bây giờ của y, vẫn không thể nào đối kháng với ý chí của các đại nhân vật, bảo vệ sư đệ khỏi thương tích.

Pháp môn Già Lan đồng thuật rất quỷ quyệt, thật sự không cách nào khiến y tin rằng đây là công pháp của Phật môn.

Nhưng đây là con đường nhanh nhất để phá cảnh vào lúc này, y không có lựa chọn nào khác.

Lạc Minh Xuyên nhìn vào mắt Ân Bích Việt.

Bóng đêm thâm trầm như mực, nhưng cũng chẳng sâu như đồng sắc của y, y nói,

"Sư đệ, tâm tình của huynh rất tốt, cũng không có bất cứ chuyện gì cả."

Ân Bích Việt cảm thấy hắn thật sự là uống nhiều rồi, vậy mà lúc nãy lại mê muội.

Nhưng mà không có là tốt rồi, không có thì hắn an tâm rồi.

Hắn liền đổ đầy rượu cho mình, nhìn trăng sáng trên trời, nhớ lại buổi tối hôm ấy lúc trở về từ học phủ, mặt trăng cũng sáng thế này, như một cái khay bạc trong suốt.

Từ khi xuống núi vào đời, đoạn đường này đã xảy ra rất nhiều chuyện, có lớn có nhỏ. Hắn gặp rất nhiều người, có những việc không vui, cũng có những việc khiến lòng hắn sinh bội phục.

Mà bên người có thêm những chiến hữu, Thương Nhai có sư huynh sư tỷ đang chờ hắn trở về, ở nơi nào đó trên thế giới này, có một vị sư phụ hời.

Chuyện này rất tốt, hắn không biết nên diễn tả cái tốt này như thế nào.

Dường như ở nơi này, hắn mới thật sự sống.

Hắn rất vui. Vui đến uống ực từng bát.

Mặt trăng ở trong mắt hắn đã trở thành mấy cái.

Hắn đã không muốn đi tiếp trên con đường gì mà 'Lúc trước là bạn tốt, lúc sau lại phản bội đâm một dao' nữa.

Lạc Minh Xuyên là một chiến hữu, không phải là nhân vật chính gì.

Hắn cũng không muốn làm nhân vật phản diện, hắn muốn sống thật tốt ở thế giới này.

Lúc này Ân Bích Việt vẫn không biết, người sống trên đời, có rất nhiều chuyện không thể như ý muốn.

Diệp thành ở phía Bắc Nam Địa, ngày đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, sau giờ Tý (23h-1h), gió đêm ngày càng lạnh.

Ân Bích Việt bắt đầu cảm thấy được lạnh, nhưng không có ý thức để vận chân nguyên, lại cảm thấy uống rượu rất ấm áp.

Chờ đến lúc hắn phát hiện vò rượu của mình đã hết rồi, liền không hề tự giác đi cướp của người bên cạnh.

Khí tức lành lạnh đột nhiên xông vào ngực, Lạc Minh Xuyên thoáng chốc run lên.

Người bên cạnh cầm vò rượu liền muốn lui về, Lạc Minh Xuyên đè lại tay hắn.

Có lẽ là gió đêm quá mạnh, y cảm thanh âm của mình có chút run rẩy,

"Sư đệ, uống rượu hại thân, đệ không thể uống nữa."

Ân Bích Việt cảm thấy nhiệt độ ấm áp trên tay, còn có sự ấm áp bao phủ toàn thân, chẳng hiểu sao quen thuộc đến nỗi khiến người an tâm.

Ý thức của hắn lúc đó cũng dừng lại… Thật sự thật là ấm áp nha.

Thân thể Lạc Minh Xuyên cứng ngắc ngồi ở trên mái hiên.

Ánh trăng rơi trên thân thể người trong lòng, ba ngàn sợi tóc bạc sáng lên, dung sắc thanh lãnh như tuyết.

Chỉ có môi mỏng hơi đỏ sẫm, như mơ đỏ giữa tuyết trắng, sáng chói khiến người ta rung động.

Mang theo hơi lạnh và hương rượu, người trong lòng nhắm hai mắt tự lẩm bẩm.

Lạc Minh Xuyên dịch lại gần một chút, mới nghe thấy hắn đang nói cái gì.

Sau khi nghe xong y trầm mặc.

Đèn đuốc nơi xa dần tắt, trong đêm dài yên lặng như tờ, ánh trăng càng thêm sáng ngời.

Thanh âm của y tung bay ở trong gió,

"Sư đệ, ta Lạc Minh Xuyên chỉ cần sống một ngày trên đời, sẽ che chở đệ chu toàn."

38. Chương 38: Pháp Nhãn

Lúc Ân Bích Việt tỉnh lại, nhìn thấy màn vải trên đầu, ngửi được an thần hương thoang thoảng trong không khí. Mùi vị dịu nhẹ mát mẻ khiến đầu óc tỉnh táo.

Đầu óc của hắn trong nháy mắt trống rỗng. Sau đó bỗng nhiên ngồi dậy, không thể nhịn được mà được bắt đầu nện lên giường.

Hắn nhớ tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, cảm thấy đầu hắn ngập đầy 'Túy Lưu Tiên' rồi.

Uống cho cả đống!

Uống nhiều rồi còn tìm Lạc Minh Xuyên nói chuyện cuộc sống nữa!

Nói chuyện về cuộc sống cũng chẳng ra gì! Người ta nói cái gì cũng tin thì thôi đi! Còn cướp rượu của người ta để uống nữa! Đã thế còn ngủ luôn!

Đang ngủ cũng coi như thôi đi! Còn lôi kéo ống tay áo của người ta nói 'Đệ chỉ muốn sống thật tốt mà thôi'.

Tốt em gái mày!

Mấy câu bại lộ thân phận này làm sao có thể nói lung tung!

Ớ? Sau khi nói xong câu đó thì sao? Vì sao hắn không còn trên mái nhà?

… Lải Nhải đã sớm té xuống dưới, nhất định vẫn là do Lạc Minh Xuyên lôi hắn về!

Có đùa giỡn điên khùng gì không! Có hô lớn tuyên ngôn của nhân vật phản diện hay không! Có phun đầy mồm nước bọt vào mặt người ta hay không!

Quá! Mất! Mặt! Rồi!

Ân Bích Việt đắm chìm trong việc phỉ nhổ bản thân, vừa đúng lúc này, trong viện truyền đến thanh âm quen thuộc, "Sư đệ, đệ có…"

Hắn không chút nghĩ ngợi hô, "Đệ không ở đây! —— "

…

Cuộc đời là một tấn bi kịch.

Ân Bích Việt suýt chút nữa giơ tay cho mình một kiếm.

Hắn cảm thấy rằng nhất định ở trong lòng Lạc Minh Xuyên hình tượng của hắn đã trở thành một thanh niên não tàn rồi.

Hắn đơ mặt rời giường, nhìn kính chỉnh quần áo, trong đầu là thanh âm tuần hoàn vô hạn của mình 'Đệ không ở đây đệ không ở đây đệ không ở đây…', sau đó yên lặng đi mở cửa.

Lạc Minh Xuyên đứng dưới tán cây. Trên mặt mang theo ý cười trước sau như một, lễ phép mà thân thiết, không nhìn thấy chút ý tứ trêu tức nào.

Trong lòng Ân Bích Việt dâng lên một tia may mắn…

Có lẽ ngày hôm qua hắn không uống rượu rồi điên điên khùng khùng nhỉ?

Cái tiếng bịt tai trộm chuông 'Đệ không ở đây' vừa nãy cũng không ai nghe nhỉ?

Đúng lúc này, Lải Nhải đẩy cửa phòng ra, kinh ngạc hỏi, "Ủa? Tứ sư huynh? Huynh không phải là không có ở đây sao?"

…

Sư môn bất hạnh.

Khóe miệng Ân Bích Việt hơi co rút.

May là Lạc Minh Xuyên đúng lúc khụ một tiếng, "Nếu hai vị sư đệ đều đã thức, vậy chúng ta đi thôi."

Ân Bích Việt lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới, ngày hôm nay Lạc Minh Xuyên có trận tỷ thí, hắn và Lải Nhải còn nói là sẽ đi xem.

Trong lòng lập tức dâng lên cảm giác hổ thẹn, hối hận vì tối hôm qua còn lôi kéo người kia cùng uống rượu bàn chuyện cuộc sống.

Tam sư huynh nói rất đúng mà! Quả nhiên uống rượu hỏng việc!

Đoàn Sùng Hiên cũng mang sắc mặt hổ thẹn.

Lạc Minh Xuyên cười rộ lên, "Ngày hôm qua uống một chút rượu, buổi tối ngủ rất ngon, ngày hôm nay lên tinh thần huynh rất sảng khoái, toàn thân thông thuận."

Ân Bích Việt cuối cùng cũng coi như có chút an ủi, "Vậy thì tốt, chúng ta mau đi thôi."

Chờ tới lúc hắn đứng ở dưới đài xem hai bên chào nhau, mới cảm thấy tinh thần của hắn còn tập trung hơn cả Lạc Minh Xuyên.

Vòng thứ nhất, Lạc Minh Xuyên đối chiến Vương Chấn của Bão Phác tông, lấy kiếm làm gậy, sử dụng 'Chấp giáo tiên' của học phủ.

Vòng thứ hai, hắn vào thẳng, bế quan Phá Chướng bên Thu hồ, không có đi xem trận giữa Lạc Minh Xuyên và Phổ Hoằng của Hưng Thiện tự. Nghe nói là hai người này thảo luận phật pháp, Phổ Hoằng tự nhận không bằng nên kết thúc.

Mà bất kể là 'Chấp giáo tiên', hay là Phật kê (lời hát trong kinh Phật), đều là lĩnh vực của các nơi khác nhau, đương nhiên không phải là thứ Lạc Minh Xuyên am hiểu nhất.

Hắn rất muốn nhìn, Lạc Minh Xuyên đến cùng là biết bao nhiêu công pháp, chiêu cuối mạnh nhất là gì.

Ân Bích Việt yên lặng nhìn xung quanh, phát hiện ở hướng Thanh Lộc kiếm phái, Tống Đường, Chung Sơn và Trình Thiên Vũ đều tới, bên Bão Phác tông, ngoại trừ Trịnh Vị, dường như cũng đến hết.

Xem ra người muốn hiểu huynh, không chỉ có chiến hữu của huynh mà còn có đối thủ, thậm chí kẻ địch của huynh.

Chỉ lấy cảnh giới để bàn luận thôi, Lạc Minh Xuyên là người có tu vi cao nhất trong các đệ tử Thương Nhai sơn lần này, cũng là người được đồn rằng có khả năng thắng Chung Sơn mà đoạt giải nhất ở Chiết Hoa hội nhất.

Bởi vậy cho dù trận này nhìn qua là biết người này thắng, nhưng người đến xem không hề ít tí nào.

Lạc Minh Xuyên đứng đối diện một vị đệ tử xuất thân từ biên giới Tây Địa. Danh tiếng của môn phái không hề có, nhưng tu vi người này không tồi, hành lễ chắp tay cũng rất đoan chính, "Ngưỡng mộ Lạc sư huynh nổi danh đã lâu, hôm nay giao thủ cùng đài, quả thật là chuyện may mắn."

Đoàn Sùng Hiên thấp giọng nói, "Người nọ là linh tu, thiên phú linh mạch rất hiếm thấy, công pháp luyện được cũng hiếm thấy. Có một vòng đã thắng đệ tử của Liêm Giản tông."

Ân Bích Việt gật đầu, nhìn Lạc Minh Xuyên khiêm tốn trả lời, “Quá khen, không dám nhận. Thỉnh.”

Người kia cũng không khách khí nữa, tay phải khẽ nâng lên, ngón tay nhúc nhích.

Trước người hắn xuất hiện vô số giọt mưa nhỏ, nhanh chóng ngưng tụ thành một màn nước mỏng manh, phẳng lặng như Thu hồ, có thể soi gương.

Đoàn Sùng Hiên nói một tiếng, “Tốc độ kết quyết rất nhanh”

Đúng là rất nhanh, màn nước chớp mắt cao đến ba trượng, trên đài tựa như xuất hiện một mặt hồ thẳng đứng.

Cùng lúc đó, không khí quanh đài nhanh chóng chở nên khô ráo.

Vạn ngàn mũi tên nước ngưng tụ, phá hồ mà ra!

Rõ ràng là nước, lại bởi vì tốc độ rất nhanh và chứa chân nguyên, hình thành tiếng xé gió vang dội.

Lạc Minh Xuyên phất tay áo, tiếng gió rít gào, mũi tên cách y ba thước chợt gãy và rơi xuống. Bên chân y tóe lên bọt nước, như có mưa rơi xuống.

Lại không thể khiến vạt áo ướt.

Loại bức tường bằng chân nguyên này đơn giản vô cùng, Ân Bích Việt đã thấy Lạc Minh Xuyên dùng nó ở núi Bàn Long.

Không giống với võ tu sử dụng kiếm đao, nhịp điệu chiến đấu của linh tu thường chậm hơn rất nhiều.

Cho dù thời gian uống cạn chén trà đã trôi qua, hai bên vẫn tung ra chiêu thức, ngươi tới ta đi giao thủ.

Ngay lúc mọi người cho rằng Lạc Minh Xuyên sẽ chỉ dựa vào chênh lệch chân nguyên dây dưa người kia đến hao hết chân nguyên, Ân Bích Việt lại chú ý thấy mồ hôi đọng trên thái dương của người kia càng ngày càng nhiều, thần sắc cũng bắt đầu nôn nóng, hiển nhiên là không chống đỡ nổi, muốn dùng thủ đoạn cuối cùng.

Đúng như dự đoán, sau một khắc liền có người kinh hô thành tiếng, “Sương mù!”

Sương mù từ bốn phương tám hướng kéo đến, cũng không phải sương sớm, sẽ không bị gió thổi tan.

Ngược lại càng tụ càng nhiều, sền sệt mà dày đặc, bao phủ toàn bộ võ đài.

Ân Bích Việt dùng chân nguyên bao phủ mắt, nhưng vẫn không thể nhìn thấy gì.

Rất nhiều người giống hắn, không thấy huyền cơ trong lớp sương, chỉ thấy khắp nơi hoàn toàn trắng xoá.

Lải Nhải cũng kinh ngạc nói, "Đây là công pháp gì?"

Ân Bích Việt nheo mắt lại đánh giá trong chốc lát, thần hồn của hắn mạnh mẽ, lúc này liền thả ra thần thức đến xem, "Vụ thất lâu thai, Nguyệt mê tân độ." (Sương mù che lầu gác, ánh trăng giả trên dòng sông)

Lải Nhải không hề bỗng dưng tỉnh ngộ, mà là ho nhẹ một tiếng, "Tứ sư huynh, đệ ít đọc sách…"

Ân Bích Việt giải thích, "Là do một vị Thánh nhân nghiên cứu ra vào 'Thời đại Chư Thánh', thiên phú linh mạch là hệ "Thủy", nhưng không giống bình thường, có thể khiến nước hóa thành sương mù, cản trở tầm nhìn của đối thủ, danh tác 'Vụ Thất Lâu Thai'. Cảnh giới của người này bây giờ vẫn chưa đủ, nếu cao hơn một chút, có thể tạo ra ảo giác trong sương, chính là 'Nguyệt Mê Tân Độ'."

Lải Nhải cảm thán, "Nhiều năm như vậy lại chưa từng thấy, xem ra linh mạch này quả nhiên hiếm có đặc biệt."

Ân Bích Việt thấy Lạc Minh Xuyên giơ tay kết quyết 'Dẫn Phong quyết', cỏ dại cạnh võ đài hơi lay động, sương mù lại đặc sệt đến mức gió cũng không thể thổi vào, vô cùng căng thẳng.

Người dưới đài không thấy rõ, chỉ có thể bàn tán ồn ào suy đoán của mình.

Thật ra, Lạc Minh Xuyên vốn nhìn thấy.

Già Lan đồng thuật được xưng là 'Phật môn pháp nhãn', tu vi đến một lúc nào đó có thể nhìn thấu tất cả pháp môn và che chắn.

Dùng cảnh giới của y hôm nay, cho dù không thôi thúc đồng thuật, đừng nói là sương mù, ngay cả động tác kết quyết của đối thủ, cũng trở nên vô cùng chậm trong mắt y.

Cũng có thể thấy sư đệ đứng ở dưới đài, thần sắc sốt sắng nhìn y chăm chú.

Mi tâm cau lại, nghiêm túc mà chăm chú, thật giống như trong mắt chỉ có một mình y.

Không biết tại sao, động tác kết quyết của y cũng chậm lại.

Trong sương mù, mũi tên từ bốn phương tám hướng lao đến, không có tiếng xé gió cũng chẳng có quỹ đạo đường đi rõ ràng, giống như bỗng dưng xuất hiện. Đủ khiến người ta khủng hoảng mà khó lòng phòng bị.

Thần sắc Lạc Minh Xuyên bất biến, giơ tay phất tay áo, chặn lại mũi tên và cũng không xua tan sương mù.

Y kết quyết xong, trước người xuất hiện một màn nước, giống hệt như màn nước lúc trước của đối thủ.

Màn nước giống nhau và mũi tên giống nhau, nhưng uy lực lại lớn hơn nhiều.

Dưới sự che đậy của sương mù, không có người nào phát hiện. Thậm chí là vị đệ tử trên đài, cũng hoảng sợ chẳng biết vì sao trong sương mù của hắn mà hắn lại không nhìn ra, rồi lại nghĩ Lạc Minh Xuyên dùng thủ đoạn gì đó, thay đổi quỹ tích của mũi tên, khiến chúng nó quay ngược lại.

"Sương mù còn chưa tan, công pháp này lợi hại như vậy sao?"

"Ngay cả Thủ đồ Thương Nhai cũng không làm gì được hả?"

Ân Bích Việt cũng không thấy màn nước trước người Lạc Minh Xuyên, chẳng qua là cảm thấy kỳ quái.

Nếu như Lạc Minh Xuyên không nhìn thấy, vì sao lại biến nặng thành nhẹ, phòng ngự không lọt một chút kẽ hở? Nếu như người này thấy, đối thủ chỉ cách đó ba thước, vì sao không trực tiếp công kích đối phương?

Cho dù tiết tấu của trận chiến này chậm đi chăng nữa, cũng đến lúc kết thúc.

Sương mù tan bóng người hiện lên, vị đệ tử kia mang sắc mặt tái nhợt, khom lưng thở dốc, nhưng chưa bị thương, chỉ là cạn lực.

Hắn không biết vì sao người này rõ ràng có thể sớm đánh bại hắn nhưng lại kéo dài đến bây giờ?

Rồi lại nghĩ, Lạc sư huynh làm người thân thiện, hẳn là muốn cho hắn chút mặt mũi. Không khỏi cảm kích nói, "Ta chịu thua."

Lạc Minh Xuyên chắp tay chào, đưa đối phương xuống đài.

Y không hề vì thắng mà vui sướng kiêu ngạo, cũng không hề uể oải sau trận chiến. Từ mũ cài tóc đến góc áo đều không có chút lộn xộn nào, tựa như lúc vừa lên đài.

Trình Thiên Vũ cau mày nói, "Lấy cảnh giới cùng số lượng chân nguyên dây dưa với đối thủ? Vậy nếu đối thủ có cảnh giới cao hơn thì sao, thì chẳng phải hắn không có cách nào sao?"

Tống Đường lắc đầu, "Người này sẽ có cách phá, theo ta được biết thì sẽ không dưới 10 cách… Về phần tại sao không dùng, chẳng lẽ là muốn giấu? Không muốn lộ chiêu cuối quá nhanh?"

Y chuyển hướng sang người bên cạnh nói, "Lạc Minh Xuyên học rất nhiều thứ, thủ đoạn khó lòng phòng bị, tâm tư trầm ổn. Ta cho là, lần này nếu như ngươi muốn giành giải nhất thì người này là đối thủ khó đối phó nhất."

Sắc mặt Chung Sơn không hề thay đổi. Chỉ có ngón tay cầm kiếm hơi trở nên trắng bệch.

Không giống với những người khác suy đoán trận đấu này ở sau lưng, Ân Bích Việt ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang một chút.

Hôm nay Đại thử. (22, 23, 24 tháng 7, là những ngày nóng nhất)

Cây cỏ mục nát vì đom đóm, mưa to không có.

Hắn nhớ rằng, Lạc Minh Xuyên hình như rất dễ say nắng… Vừa nãy đứng lâu như vậy.

'Sư huynh, huynh có choáng không? Có muốn tìm người dìu huynh về không?'

Hắn nhìn người ta tấp nập ở bốn phía lôi đài, không, quá mất mặt. Sư huynh sẽ rất mất mặt.

Lạc Minh Xuyên đi xuống đài, các đệ tử Thương Nhai vây đến chúc mừng, y đều gật đầu đáp lại.

Y nhìn thấy thần sắc Ân Bích Việt hơi run giật, hỏi, "Sư đệ, làm sao vậy?"

Ân Bích Việt trầm ngâm nói, "Đệ vừa muốn làm một chuyện, sư huynh có thể đi cùng đệ không?"

Lạc Minh Xuyên còn chưa nói, hai mắt Hà Yên Vân cùng Nguyễn Tiểu Liên đã tỏa ra ánh sáng, "Đương nhiên là được."

Mỗi đệ tử đều nhận được khăn tay, lúc này ngầm hiểu ý, lại mang một ý vui bí ẩn, "Lạc sư huynh, mau đi với Ân sư huynh đi."

Một bên còn liên tục đẩy Lạc Minh Xuyên ra ngoài.

Đoàn Sùng Hiên ho nhẹ một tiếng, gật đầu với Ân Bích Việt.

Đợi đến khi hai người bọn họ cùng đi xa, bóng lưng không thể nhận ra trong tầm mắt.

Hà Yên Vân nhìn ống tay áo của hai người nhẹ bay trong gió, thỉnh thoảng chạm vào nhau, thở dài nói, "Thật là đẹp làm sao, Lạc sư huynh và Ân sư huynh lúc nào thì Hợp Tịch?" (Hợp Tịch: Tựa như kết hôn.)

Có người nói tiếp, "Rõ ràng là rất tốt nhưng mà tại sao ta lại có cảm giác… hơi đau?" (Câu này mang hàm ý là cả đống FA nhìn mấy kẻ có bồ)

"Đoàn sư huynh, chuyện này huynh thấy thế nào?"

Đoàn Sùng Hiên lắc quạt, "Ở bên cạnh nhìn mãi…Nên huynh quen rồi."

Ân Bích Việt cùng Lạc Minh Xuyên đi trước, cảm thấy bầu không khí phía sau hơi sai sai.

Chờ bọn họ trở lại Diệp thành, liền đổi đường đi qua hẻm nhỏ vắng vẻ lúc trước.

Ân Bích Việt thấy bốn phía không có ai, "Sư huynh, hôm nay nóng bức, huynh… Có gì không khỏe không?"

Lạc Minh Xuyên ngẩn ra, lập tức nhớ tới lý do ngày đó của mình, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng cảm động. Sư đệ không những tin tưởng hoàn toàn mà còn nhớ đến bây giờ.

Y cảm thấy thẹn trong lòng, không thể lừa gạt sư đệ nữa, muốn nói 'Huynh rất khỏe, không sao hết, lần trước chỉ là trùng hợp thôi.'

Lời chưa kịp ra khỏi miệng lại trở thành, "Đúng là có mộ chút, lại phiền sư đệ rồi."

Ân Bích Việt vui vẻ nghĩ, quả thế, mình thật là thông minh nha! ~( )/~

39. Chương 39: Ngắm Biển

Mấy ngày sau, ba người Ân Bích Việt đi xem trận tỷ thí của Chung Sơn, thời gian còn lại đều chuyên tâm tu hành.

Mãi đến tận ngày đó đến phiên Ân Bích Việt vào trận.

Đối thủ của hắn là Trần Dật của Liêm Giản tông, xuất thân là đệ tử của vị Á Thánh Liêm Giản.

Đây là lần thứ hai sau trận giữa Đoàn Sùng Hiên và Trình Thiên Vũ, đệ tử Kiếm Thánh đối chiến với đệ tử Á Thánh.

Lúc trước Trần Dật rút thăm vận may rất tốt, cậu và đối thủ có chênh lệch quá lớn, vì vậy cũng chẳng cần dùng chiêu nào quá tuyệt diệu cũng có thể thắng dễ dàng. Mấy trận của cậu cũng không quá mạnh, nên cũng chẳng tạo nên quá nhiều náo động.

Mà trận này, là lần đầu tiên cậu gặp phải đối thủ mạnh.

Trần Dật và Chử Hoán, một người võ tu một người linh tu, là người có khả năng đoạt giải nhất nhất của Liêm Giản tông.

Bất kể là xuất phát từ nguyên nhân nào, ngày đó dưới lôi đài, bên Liêm Giản tông nhiều người một cách khác thường.

Một vùng trường sam màu tím ở dưới lôi đài, như là vạn cơn sóng trên biển.

Trên khán đài, số ghế cũng thay đổi, bởi vì có một vị cường giả nửa bước Đại Thừa từ Liêm Giản tông đến.

Mỗi lần các nhân vật lớn xuất hiện đều hấp dẫn ánh mắt người khác, nhưng bất ngờ thay, dường như mỗi người đều nhìn về phía sau vị nữ trưởng lão kia của Liêm Giản tông.

Nơi đó có một tiểu cô nương đang đứng.

Váy dài đỏ tía lay động trong gió sớm, ánh bình minh như dát vàng lên gương mặt bạch ngọc của nàng. Nàng lại như một cây tử đinh hương mảnh khảnh, nụ hoa đang chực chờ nở, thời gian nở hoa chưa đến mà mùi đã thơm ngát đầy đình.

Khán đài cao xa, rất nhiều người chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ.

Cho dù như vậy, chẳng hiểu sao cũng sẽ sinh ra trực giác, bởi vì nàng ta là một mỹ nhân vạn người chưa chắc có được một.

"Đây chính là Khúc Đôi Yên?"

"Quả thật là rất đẹp… Nàng đến xem Trần sư huynh sao?"

Đệ tử Liêm Giản tông đều lộ ra thần sắc tự hào.

Đệ tử chấp sự Thanh Lộc kiếm phái cũng nhìn mỹ nhân nơi xa xôi, nhất thời quên mất cả việc hô bắt đầu.

Về phần hai vị nhân vật chính của trận này, tạm thời tựa như bị thế giới quên lãng.

Hai người đứng đối diện nhau, rất thích hợp để nói chút chuyện.

Mở miệng trước chính là Trần Dật,

"Ân sư huynh, đệ biết huynh. Hai năm trước sau khi kết thúc khóa học ở Lan Uyên học phủ liền bái vào làm môn hạ của Gia sư, lúc ở học phủ, đã từng đọc qua bài luận 'Tư biện luận' trong "Tạp học hữu dụng luận" của huynh." (Gia sư ở đây chỉ vị Á Thánh Liêm Giản tông tức sư phụ Trần Dật)

Ân Bích Việt lẳng lặng nghe, gật đầu đã hiểu. Trước khi bắt đầu trận đấu, người này nói đến chuyện cũ, đương nhiên cũng không phải là vì rút ngắn mối quan hệ lẫn nhau.

Trần Dật nói tiếp, "Cho nên, đệ bái vào làm môn hạ của Gia sư chỉ có hai năm, ngày hôm nay nếu như thua huynh, không phải sư phụ dạy không tốt, mà là do đệ học không bằng huynh ở học phủ."

Ân Bích Việt đạo, "Có lý."

Rất có lý.

Giống như việc hắn chưa từng gặp Kiếm Thánh, luyện kiếm tu hành, dựa cả vào tự học. Nếu thua người khác, đương nhiên cũng không phải do Kiếm Thánh dạy không tốt.

Trần Dật cười cười.

Khí chất của cậu ôn hòa, ngũ quan không có chỗ nào đặc sắc, trường sam có chút phù hoa của Liêm Giản tông cũng được cậu mặc đúng quy đúng củ.

Một người như vậy, nếu như đi ở trên đường, chắc chắn sẽ không có người nghĩ đến cậu là đệ tử của một vị Á Thánh.

"Lời tuy là vậy, nếu như đệ thua, chắc chắn sẽ tổn hại đến danh vọng của sư phụ..." Cậu cười rộ lên, đột nhiên sinh ra hào quang không thể nhìn gần, là sự tự tin và hào hùng không có gì sánh kịp, "Cho nên, ngày hôm nay đệ phải thắng huynh rồi."

Ân Bích Việt không lên tiếng, chỉ là nhìn phía cây Du ở mép võ đài.

Sau trận chiến của hắn và Hà Lai, cây Du cao to đã khô héo một nửa, sau đó bị ảnh hưởng từ Khô Mộc Hồi Xuân của Chử Hoán trong trận đấu, lại toả ra sự sống một lần nữa.

Lúc này những chiếc lá xanh mướt mềm mại run run trong gió sớm, tựa như ở giữa mùa xuân.

Cường giả nửa bước Đại Thừa đã đến, thần thức Đại Thừa cảnh cũng đến.

Hắn bẻ đi một cành Du, không khỏi nghĩ đến việc sau này gặp phải Chung Sơn thì phải làm sao?

Lẽ nào cũng phải hái cành mà chiến?

Nhưng trước mắt, hắn không muốn người này hiểu lầm, giải thích, "Ta không có ý làm nhục đệ."

Lời này có lẽ người khác sẽ không tin, thế nhưng Trần Dật cũng xuất thân từ học phủ, cũng từng đọc qua bài luận của Ân Bích Việt. Lúc này cậu nhìn ánh mắt của người kia, cảm thấy người kia hẳn là có nỗi khổ tâm trong lòng, không tiện rút kiếm, vì vậy cậu nói, "Không sao, ngược lại là đệ có hời."

Đệ tử chấp sự của Thanh Lộc kiếm phái hô, "Ân Bích Việt của Thương Nhai sơn đối chiến Trần Dật của Liêm Giản tông —— "

Hai người chính thức chào nhau.

Dưới đài, ánh mắt của mọi người rốt cục rơi trên hai người trên đài, ngạc nhiên phát hiện đệ tử Kiếm Thánh còn không định rút kiếm.

Nhưng bởi vì biểu hiện của Ân Bích Việt trước đó, lần này không có người nào nói hắn không biết tự lượng sức mình, trái lại cảm thấy đây là một loại tự tin và kiêu ngạo.

Lạc Minh Xuyên hơi nhíu mày, y có trực giác, sư đệ không rút kiếm, không phải kiêu ngạo, mà là nếu rút kiếm sẽ có sự cố.

Trên khán đài, vị nữ trưởng lão của Liêm Giản tông cũng nhíu mày, nói với tiểu cô nương ở sau lưng rằng, "Dù cho tự tin vô cùng nhưng cũng không thể không có chí tiến thủ, sau này con đừng có học theo nó."

"Cô, con hiểu mà." Tiểu cô nương nở nụ cười khúc khích, rực rỡ như minh châu, cũng không quá chói mắt, chỉ khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dùng tu vi của nàng vốn không có lý do nào để đứng ở chỗ này, nhưng nàng lại đến, cùng xem chiến trên đài với các trưởng lão từ Tiểu Thừa trở lên, không ai dám nói không đúng, còn hận không thể cho nàng một cái ghế.

Bởi vì nàng là Khúc Đôi Yên.

Là con gái duy nhất của Á Thánh Khúc Giang, là nàng công chúa không vương miện của Liêm Giản tông.

Trên mặt Khúc Đôi Yên là vẻ đồng ý, nhưng khi nhìn thiếu niên tóc trắng cầm cành cây trong tay đứng trên đài, cảm thấy khí phách của hắn cao tận trời, vô cùng thoải mái. Đương nhiên, sư đệ Trần Dật của nàng lúc rút đao chém thẳng, cũng tiêu sái đến vô cùng.

Trần Dật dùng đao.

Đao dài bốn thước, đúc từ Trầm Tinh Sa và Vạn Luyện Tinh Cương, danh tác 'Sương Lam'.

Từ sau trăm ngàn năm Kiếm Thánh thành danh, võ tu thiên hạ tôn sùng kiếm, các binh khí còn lại đều là hạng bét. Nếu như không lòi ra 'Đoạn Thủy Đao' của Yến Hành, gần như thế gian này sẽ chẳng tìm thấy cường giả nào dùng đao nữa.

Đao của Trần Dật, giống như con người của cậu, từ khởi thế đến xuất đao, đúng quy đúng củ, không nhanh không chậm, không nhìn ra chỗ nào sai cũng chẳng phô trương.

Cách đó hơn mười trượng, chém thẳng hướng Ân Bích Việt.

Một đao kia làm muôn người chú ý rằng cuộc chiến đã bắt đầu, hiện thực khiến từ trong đáy lòng người ta sinh ra mấy phần thất vọng. Không ai giống như Khúc Đôi Yên, nhìn ra gì mà tiêu sái vô cùng.

Đao phong ở trước mắt, thần sắc Ân Bích Việt nghiêm túc.

Từ trong nháy mắt Trần Dật khởi thế, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ, tràn ra từ lưỡi đao, tựa như sóng nơi biển khơi, đập thẳng vào mặt.

Đao mặc dù không nhanh, nhưng vạn trượng sóng lớn lao đến bờ, truyền ra từ lưỡi đao, thoáng chốc sẽ nhấn chìm toàn bộ võ đài.

Ân Bích Việt đứng ở trên đài, cành Du đặt trước người, tựa như con thuyền cô độc trên biển dữ, như ánh đom đóm nhỏ bé trong đêm dài.

Lúc này hắn rất tỉnh táo, dù cho hắn có thể thoát ra dưới Bát Quái kiếm của Bão Phác tông, cũng không cách nào tránh né một đao 'Hải Khoát' của Trần Dật. (Hải Khoát: Biển rộng.)

Không thể tránh khỏi, đương nhiên phải xuất kiếm.

Mũi chân Ân Bích Việt điểm nhẹ rồi bay vút lên, lá non lìa cành, nhưng lại bị kình khí trên không cản trở, chậm chạp không rơi xuống.

Đầy trời lá Du tung bay, cành cây nhỏ bé đối chiến trường đao nặng nề.

Ầm ——

Đao kiếm va chạm, ầm ầm nổ vang, như sóng lớn vỗ bờ!

Những người cảnh giới hơi yếu dưới đài nhất thời bị chấn động đau cả màng nhĩ, vội vội vã vã vận chân nguyên chống đỡ.

Mãi đến tận khi Ân Bích Việt xuất kiếm, mọi người mới ý thức một đao kia của Trần Dật mạnh mẽ cỡ nào.

Không hề nhanh chóng, không có hào quang nào, không có sắc bén, chỉ có sức mạnh.

Sức mạnh thuần khiết nhất.

Rất nhiều người mới vừa bắt đầu hiểu được tiêu sái trong mắt Khúc Đôi Yên. Cho nên khiếp sợ nói không ra lời.

Con thuyền cô độc làm sao ngăn trở biển rộng? Đom đóm làm sao chiếu cả đêm dài?

Ân Bích Việt dùng sức vào cổ tay, cành Du sượt qua lưỡi đao, đốm lửa và vụn gỗ rơi tứ tung như sóng hoa.

Chia biển phá sóng, trong khoảnh khắc tiếng nổ vang lên, bởi vì quá dồn dập, nghe tựa như tiếng có người muốn mạnh mẽ chẻ đôi biển.

Hắn đã chém ra hai mươi mốt kiếm, nhưng mà Trần Dật chỉ dùng một đao.

Trưởng lão Liêm Giản tông lời ít mà ý nhiều khen, “Đao tốt.”

Người nửa bước Đại Thừa, đương nhiên sẽ không bởi vì đao thế của Phá Chướng cảnh mà động dung.

Cái bà nhìn thấy, là đao ý.

Không giống với kiếm, đao là vũ khí xuất hiện sớm nhất trong tay con người, bởi vì đơn giản.

Bổ củi săn thú dùng đao, giết gà làm thịt dê cũng dùng đao.

Đao kia của Trần Dật rất đơn giản, nhưng có những lúc, đơn giản mang ý nghĩa là sức mạnh.

Khúc Đôi Yên cũng cảm thấy đao này rất tốt.

Là đồng môn cùng sư phụ, nàng đương nhiên biết đây là đao mạnh nhất của Trần Dật.

Lại không nghĩ rằng, mới vừa bắt đầu trận đấu Trần Dật đã dùng.

Không thể không nói, đây đúng là thời cơ tốt nhất.

Chân nguyên dồi dào và chiến ý sôi sục, mới có thể sử dụng đao này một cách hoàn mỹ.

Dùng hổ đấu thỏ nên dùng toàn lực, nếu như là trong trận chiến, vừa ra tay nên là chiêu mạnh nhất.

Điều này nói rõ cậu không chỉ hiểu đao, còn hiểu cách chiến đấu.

Lạc Minh Xuyên là một trong những người sớm nhất nhìn thấy người kia trong biển nọ.

Trên mặt y bất động thanh sắc, nhìn chăm chú võ đài, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thành đấm.

Đao kiếm tách ra, cành Du trong tay Ân Bích Việt trở nên ngắn hơn, chỉ khoảng một đốt ngón tay nhưng y vẫn chú ý.

Sóng lớn thối lui, đá ngầm màu nâu và bãi biển uốn lượn lộ ra bộ mặt dữ tợn của nó.

Đao thứ nhất của Trần Dật đã hết, đao thứ hai vẫn chưa đến.

Chỉ trong giây lát, đã đủ cho thân hình Ân Bích Việt biến ảo, thoát khỏi lưỡi đao.

Chân nguyên toàn thân dốc hết sức, thần thức tiêu hao nhanh chóng, không chỉ là thân hình, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn biến mất trên lôi đài!

Tiếng hít khí và tiếng thốt kinh ngạc liên tiếp vang lên, “Đạp Sơn Hà!”

Hóa ra đây mới thật sự là Đạp Sơn Hà.

Thứ Ân Bích Việt sử dụng đối chiến với Hà Lai, chỉ là một phần mười.

Sắc mặt Trần Dật không hề thay đổi, góc độ và tốc độ thu đao không có chút chần chờ nào.

Tựa như ở trong mắt cậu, đối thủ có biến mất hay không cũng chẳng liên quan gì đến cậu.

Trong mắt cậu chỉ có đao.

Cậu thu đao lùi lại, đao đặt trước người.

Nếu như nói gần ngàn năm tới nay, chỉ có mười người từng đọc qua 'Khái luận Đạp Sơn Hà>, như vậy Trần Dật chính là một trong mười người đó.

Bất kể là hàm nghĩa sâu xa của không gian hay là dự đoán quỹ đạo của sao, đều dùng cách thức mạnh nhất của Chưởng viện tiên sinh làm trụ cột —— Tính toán.

Cậu không thể học được 'Đạp Sơn Hà', nhưng biết rõ nó. Như vậy là đủ rồi.

Cậu biết dùng cảnh giới trước mắt của Ân Bích Việt, trình độ như thế này sẽ tiêu hao thần thức vô cùng, chi chống đỡ nổi trong thời gian nửa chén trà trở lại.

Thân đao sáng như gương, phản chiếu trời cao, tầng tầng lớp lớp mây bay qua.

Sau 'Hải Khoát', chính là 'Thiên Không'.

Vô số ánh đao bắn nhanh ra, đường nét sắc bén chém mỗi một tấc không gian trên võ đài.

Trong khoảnh khắc Ân Bích Việt không ngừng tính toán ngàn vạn bước, đừng nói sai lầm, chỉ cần chậm một bước, thì sẽ có ánh đao đi đến trước người hắn, vẽ ra đường máu.

Một đao kia phối hợp với trời, đương nhiên trôi chảy, rất phù hợp với khiếu thẩm mỹ của người tu hành.

Mỗi người đều cảm thấy cách Trần Dật ứng đối tuyệt vô cùng.

Dưới trời xanh, ẩn trốn nơi nào?

40. Chương 40: Ỷ Hồ

Cuộc chiến tiếp diễn đến bây giờ, Trần Dật ra hai đao, Ân Bích Việt ra hai mươi mốt kiếm. Nhìn như đã tiến vào cục diện bế tắc.

Dưới đài lặng im, mỗi người đều đang tập trung tinh thần chờ đợi.

Là Ân Bích Việt xuất hiện đầu tiên, giơ kiếm phá cuộc? Hay là ánh đao của Trần Dật đi tới đến trước người hắn trước tiên?

Ngàn vạn bước tính toán cùng ngàn vạn ánh đao, rốt cuộc cái nào sẽ nhanh hơn?

Thình lình, thứ đầu tiên xuất hiện không phải là bóng kiếm hay máu. Mà là một tiếng hạc kêu.

Trong trẻo mà du dương, từ trên chín tầng trời truyền đến nhân gian. Khiến người nghe vì đó bỗng cảm thấy phấn chấn.

Sau một khắc, hạc trắng phá mây mà ra, đáp xuống từ cách đó hơn mười trường!

Tựa như mang theo cả mây xanh và sấm, gió mạnh nổi lên qua những lần đập cánh, thoáng chốc đã đến!

Rất nhiều người cảm thán không rõ vì sao Trọng Minh sơn lại có hạc trắng? Sao trước đây chưa từng nghe nói.

Trần Dật cau mày lại, xoay tay, ngàn vạn ánh đao hội tụ, ngưng tụ thành một bó ánh đao, chém thẳng hướng hạc trắng!

Dưới ánh đao lóa mắt, mọi người lúc này mới nhìn rõ ràng, thiếu niên cầm trong tay cành Du, ba ngàn sợi tóc bạc xen lẫn đạo bào màu trắng, bay lượn phần phật, tựa hạc trắng phá mây, giáng xuống nhân gian.

Tiếng hạc kêu lúc nãy, là tiếng mũi kiếm đâm thủng không khí.

Đệ tử Thương Nhai sơn bỗng nhiên hoàn hồn, thở dài nói, "Hạc Lệ Vân Đoan!"(Tiếng hạc trong mây)

'Hạc Lệ Vân Đoan' là thức thứ hai trong Tổng quyết Thương Nhai kiếm pháp, gần như chỉ nằm sau 'Vụ Khởi Thương Nhai'. Mỗi đệ tử lúc nhập môn đều từng luyện tập, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới một kiếm này, vậy mà lại có uy lực lớn như thế.

Vừa dứt lời lập tức có tiếng phản bác vang lên, "Không phải 'Hạc Lệ Vân Đoan', là 'Phong Đãng Trung Xuyên'!"

Đao kiếm gặp nhau lần nữa, đao phong mang hào quang vạn trượng, dưới sự ngăn trở bóp méo của chân nguyên vô hình, lại như mây mù bị gió lớn thổi qua, từng tia từng sợi đao phân tán khắp nơi.

Rất nhiều người nhìn về phía Lạc Minh Xuyên, chờ đợi đáp án từ y.

Chỉ thấy y khẽ gật đầu, trong mắt tựa như có ý cười, "Hai cái đều có."

Bạch hạc từ trên trời, gió đến từ lưỡi kiếm, nhìn như là một kiếm, nhưng thật ra là hai kiếm. Chỉ là bởi vì quá nhanh.

Từ lúc thân hình Ân Bích Việt xuất hiện đến lúc đao kiếm giao phong, ẩn chứa huyền cơ tầng tầng, thời gian lại chỉ qua cái nháy mắt. Bởi vì lúc hắn xuất kiếm, thân pháp vẫn là 'Đạp Sơn Hà'.

Lúc trước Trần Dật nhíu mày, là bởi vì không rõ.

Cậu không hiểu Ân Bích Việt sao có thể ẩn nấp giữa một trời đao, còn có thể tìm được kẻ hở trong ánh đao, xuất hiện một cách chính xác không một chỗ sai.

Nhưng bây giờ mày của cậu lại giãn ra.

Trời xanh có mây trôi, trong mây có chim bay, chúng nó vốn là một phần của trời xanh, hà tất phải ẩn nấp?

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam. Cậu đã suy nghĩ rõ, nhưng lại không cam lòng rút lui hay thất bại.

Cậu đã dùng hai đao mạnh nhất của mình, chân nguyên gần như khô cạn.

Nhưng người kia đã phải tính toán vạn ngàn bước, thần thức đã tiêu hao hết sức, chiêu kiếm này chứa chân nguyên bàng bạc như vậy, hẳn là đã dốc hết sức.

Rất có thể là một kiếm cuối cùng.

Hai người đều đã đến cảnh đường cùng.

Trên thực tế, tình huống của Ân Bích Việt so với trong suy nghĩ của Trần Dật còn gay go hơn.

Không chỉ có 'Đạp Sơn Hà' khiến thần thức tiêu hao, còn có vị trí của một kiếm cuối cùng kia, tính toán góc độ, cũng khiến cho óc của hắn đau như bị cắt rời.

Nếu như không có thần hồn mạnh mẽ chống đỡ, hắn sợ là ngay cả cành Du cũng không cầm nổi.

Nhưng xem ra bây giờ, đây còn chưa phải là kiếm cuối cùng.

Bởi vì ánh đao hơi ảm đạm vốn được áp chế vững vàng, bỗng nhiên biến mất không còn tăm tích, như ánh nến bị người thổi tắt.

Là Trần Dật tự mình thu đao.

Ân Bích Việt vốn là ở trên cao nhìn xuống, giơ kiếm ứng đối, lúc này kiếm thế đã hết, không đợi đến lúc rơi hoàn toàn xuống đất, mũi chân nhẹ điểm vội vàng thối lui!

Lúc lùi lại chính là hơn mười trượng, mãi đến tận bên cạnh lôi đài!

Xẹt ——

Mọi người khiếp sợ phát hiện, đá vụn bụi mù trên võ đài phun ra, nứt ra một khe hở nhỏ bé, một đường kéo dài tới nơi cách chân Ân Bích Việt một tấc.

Đó là âm thanh trận pháp của võ đài bị cắt.

Một đao 'Thiên Không' của Trần Dật, với chưa kịp thu đao, đã bị cưỡng ép chuyển hướng đao!

Chuyện này đột nhiên xảy ra, khó lòng phòng bị, Ân Bích Việt chỉ có thể lui.

Cưỡng ép biến đổi đao, khóe miệng Trần Dật tràn ra một tia máu, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt, thế nhưng ánh mắt càng ngày càng sáng.

Cậu vốn không nghĩ rằng chuyện này có thể tổn thương Ân Bích Việt, thứ cậu muốn là kéo dài thời gian.

Thời gian đủ để khởi đao lần nữa.

Trần Dật đảo cổ tay, dùng mũi đao chỉa xuống đất, thân hình bay lên cao cao, tựa muốn phá mây lên trời.

Thân pháp của cậu phiêu dật vô cùng, lúc mũi đao đã rời khỏi mặt đất thì chuyển hướng ngang thẳng đến đối thủ.

Khi cậu sử dụng đao kia, trên khuôn mặt bình thường tỏa ra hào quang vô hạn, như là ánh trăng sáng.

Tình huống trong đài đã trở ngược!

“Lãm Nguyệt —— ” (Ôm trăng)

Có đệ tử Liêm Giản tông cao giọng hô, tiếp theo ánh mắt của mỗi người càng ngày càng sáng, tựa như người xuất đao trên đài là họ.

Ngàn năm trước, một kiếm Lãm Nguyệt của Á Thánh Khúc Giang khiến địch lui ba ngàn dặm, khẳng định địa vị Liêm Giản tông trên thế gian.

Hôm nay, Trần Dật đem dùng đao xuất ra kiếm chiêu ‘Lãm Nguyệt’, không ngờ lại chân thật như vậy!

Một đao kia, là lịch sử và vinh quang của môn phái.

Trưởng lão Liêm Giản tông mang thần sắc hơi kinh sợ, “Phụ thân con truyền kiếm pháp cho nó?”

Ở trong mắt bà, trong những thiên tài tuổi trẻ của Liêm Giản tông đời này, dù nhìn thế nào, Trần Dật đều quá mức bình thường, chưa bao giờ thấy lộ ra chút sắc bén nào. Cho dù ‘Hải Khoát’ và ‘Thiên Không’ vừa rồi rất tốt, nhưng cũng không đủ để thay đổi cái nhìn của bà.

“Dạ.” Khúc Đôi Yên cười nhẹ gật đầu, “Nhưng sư đệ không muốn kế thừa y bát theo cha tập kiếm, chỉ thích dùng đao.”

Á Thánh dạy dỗ lại không chịu kế thừa.

Chuyện này nghe rất hoang đường.

Bà lúc này lại nhìn người trẻ tuổi này lần nữa, trong ánh trăng, rốt cục nhìn xuyên qua hình tượng bình thường của cậu, nhìn thấy sự kiêu ngạo trong xương thịt.

Không chỉ là bà, rất nhiều người khác cũng vậy.

Trên đài dưới đài, các nhân vật lớn và nhóm đệ tử bình thường, đều thấy được sự kiêu ngạo trong một đao kia.

Câu hoài dật hứng tráng tứ phi, dục thướng thanh thiên lãm minh nguyệt! (Lòng đầy dật hứng, tứ thơ hùng tráng bay lên, muốn lên đến trời xanh để hái trăng sáng.)

Sắc mặt Lạc Minh Xuyên đột nhiên trắng bệch!

Rắc ——

Đao chưa đến, kình khí đã phát ra, cành Du trong tay Ân Bích Việt theo tiếng mà đứt!

Trong phút chốc, một thanh trường kiếm xuất hiện ở dưới lưỡi đao.

Không còn là cành cây, mà là trường kiếm chân chính.

Không có lựa chọn nào khác, Ỷ Hồ kiếm đã ra khỏi vỏ!

Bị đối thủ chém đứt cành Du đến bức ra kiếm thật, dưới biến số và áp lực như vậy, Ân Bích Việt lẽ ra nên hoảng hốt nhụt chí, tự rối loạn trước.

Nhưng trên thực tế, hắn cảm thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết, cũng có lo lắng.

Bởi vì trong tay hắn có kiếm.

Kiếm chính là sức mạnh.

Loại tâm tình này trước đây hắn chưa bao giờ ý thức được.

Dù cho thanh kiếm này không để cho hắn sử dụng, nhưng không thể không thừa nhận, trải qua vô số ngày đêm luyện kiếm, hắn đã không thể rời bỏ nó.

Kiếm đã rời vỏ, không cần lo lắng?

Đao phong tận xương không thể không chiến, Ỷ Hồ kiếm vào đúng lúc này, dường như rốt cục đã cảm ứng được tâm tình của chủ nhân.

Trường kiếm thuận lưỡi đao mà lên, chấn động đao phong.

Sắc mặt Trần Dật trắng hơn, sức mạnh vạn quân thuận theo chuôi đao truyền đến cổ tay, tựa như có một ngọn núi lớn đè lên đao của cậu. Muốn ép vỡ mỗi một tấc cốt cách kinh lạc.

Kiếm Ân Bích Việt vừa mới ra khỏi vỏ, đương nhiên sẽ dùng một kiếm bá đạo nhất.

Là kiếm quyết 'Tiểu Trọng Sơn' do Kiếm Thánh tự nghĩ ra.

Ở Thương Nhai sơn, hắn từng thấy Quân Dục luyện bên dốc núi.

Tựa như bản năng rút kiếm trong tình thế nguy hiểm, chiêu kiếm này cũng là do bản năng.

Vạn ngọn núi ngăn trở, làm sao có thể hái trăng?

Đao thế của Trần Dật đã hết, lại không kịp rút đao xoay người lại, bởi vì kiếm tiếp theo của Ân Bích Việt đã đến.

Hai chiêu kiếm nối nhau chặt chẽ vô cùng, giống như 'Hạc Lệ Vân Đoan' cùng 'Phong Đãng Trung Xuyên', không có một kẽ hở.

Rất nhiều người không dám tin đây là Tiểu Trong Sơn của Kiếm Thánh, thế nhưng chiêu kiếm này, nhưng chiêu này mọi người đều nhận ra.

"Hàn Thủy!"

Là một kiếm duy nhất Ân Bích Việt sử dụng trong trận trước.

Hàn ý tràn ra từ khe nứt ở trận pháp trên lôi đài.

Trường kiếm phá tan đao thế, quyết chí tiến lên.

Trận này biến đổi bất ngờ, tình thế hỗn loạn quá nhanh.

Đệ tử Liêm Giản tông vừa mới chìm đắm trong ánh trăng đầy trời, chưa kịp phản ứng lại, đảo mắt một cái lại cảm thấy hàn ý thấu lòng.

Mặt Trần Dật không có chút máu, lảo đà lảo đảo dưới kiếm thế.

Tiếng kinh hô vang lên. Chiêu kiếm này vậy mà mãnh liệt như vậy, sau một khắc chắc chắn sẽ có máu tươi ba thước!

Thậm chí đã có người nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, gió êm sóng lặng.

Không có tiếng kiếm và đao va nhau, cũng không có tiếng mũi kiếm đâm vào máu thịt.

Kiếm của Ân Bích Việt ở nơi cách vai phải Trần Dật nửa tấc. Tay cầm kiếm của hắn không có vẻ run rẩy, chỉ có sắc mặt hơi trắng.

Hàn Thủy kiếm đã ra, lẽ ra nước đổ khó hốt, lại chợt dừng lại.

Không ai biết tại sao.

Nhưng Ân Bích Việt tự mình biết.

Thanh kiếm này vẫn không chấp nhận chân nguyên của hắn, hắn chỉ có thể dùng kiếm theo cách cũ. Mà cuộc chiến này đã khiến thần thức của hắn khô cạn, không có cách nào bao trùm chân nguyên trên toàn thân kiếm.

Lúc còn nửa tấc, chân nguyên đã hết sạch.

Cho dù chiêu kiếm này có hạ xuống, cũng không có uy lực vốn có. Vừa nãy thời gian hắn xuất kiếm rất ngắn, chắc sẽ không bị nhìn ra, nếu như chiêu kiếm này tiếp tục hạ xuống…

May mà thu kiếm đúng lúc.

Thần sắc Trần Dật hơi run, "Tại sao?"

Không chỉ là cậu ta, mọi người cũng chờ đáp án của Ân Bích Việt.

Con người Trần Dật cũng đơn giản như đao của cậu, muốn hỏi thì hỏi. Cũng giống như những lời cậu ta nói lúc vừa lên đài.

Ân Bích Việt cảm thấy đây là một đối thủ đáng tôn trọng, cho nên hắn quyết định nói thật, "Ta không có hạ thủ lưu tình, chỉ là lực không đủ."

Trần Dật lộ ra thần sắc không thể tin. Đáy mắt Ân Bích Việt quét đến dưới đài, mỗi người đều mang biểu tình giống vậy.

Thật giống như… Hắn đang nói láo vậy.

Hắn thậm chí có thể nghe thấy tiếng xì xào bàn tán trong đám người, "Kiếm thế đầy khí thế, như sông lớn mở núi phá đá, nói lực không đủ… Làm sao được?"

"Tại sao người này mặc kệ nguy hiểm do kiếm thế phản phệ cũng phải hạ thủ lưu tình?"

Thời đại này, nói thật cũng không ai tin, Ân Bích Việt có chút tức giận, bật thốt lên, "Ta cũng chẳng có ý tốt như vậy, thật sự là lực không đủ!"

"Đinh — Quý khách thân mến, đã lâu không gặp. Lời kịch 'Ta cũng chẳng có ý tốt như vậy' của nhân vật phản diện xuất hiện, điều kiện thành lập, vầng sáng kích hoạt!"

Ân Bích Việt hoàn toàn bối rối.

Hắn có thể thề với trời đó!

Hắn đã sớm quên mất trên người còn có vầng sáng 'Nhân vật phản diện hung thần ác sát'!

Từ khi tiến vào Diệp thành, tâm tình của hắn có rất nhiều chuyển biến, cho dù đối mặt kẻ địch hoặc đối thủ, cũng không làm ra biểu tình gì mà 'Ánh mắt như đao' 'Lạnh lùng cười', cũng chưa từng nói câu 'Ta vốn cũng không phải là người tốt lành gì'.

Thế nhưng, lần này!

Vầng sáng ngủ đông đã lâu! Phẫn nộ chứng minh sự tồn tại!

Hắn đứng ở trong gió, trong lòng là một đống thê lương tiêu điều.

Người ta chỉ muốn giả cool ngầu.

Tại sao… Vào lúc này…

Lại muốn kéo giá trị cừu hận vậy…

41. Chương 41: Hoàng Hôn

Ân Bích Việt cảm thấy bầu không khí dưới đài thay đổi trong khoảnh khắc.

Ánh mắt mỗi người đều đặt ở trên người hắn, mang theo sự phức tạp không nói nên lời.

Hắn thu kiếm vào vỏ, nhìn thấy Trần Dật cười rộ lên, còn chắp tay chào hắn, "Trận chiến ngày hôm nay, tâm phục khẩu phục."

Ân Bích Việt lòng mang may mắn nghĩ, cái vầng sáng hàng fake này cũng chẳng kéo được bao nhiêu giá trị thù hận mà.

Vì vậy hắn cũng trả lại cái thi lễ cho đối phương, "Đa tạ."

Đệ tử chấp sự hô lớn, "Trận chiến kết thúc, Ân Bích Việt của Thương Nhai sơn thắng —— "

Cuộc tỷ thí này nhấp nhô lên xuống, được đánh giá là đặc sắc tuyệt luân, nhưng không có ai đổ máu hay bị thương.

Hai bên chào hỏi một cách đoan chính bình tĩnh rồi bắt đầu, và cũng kết thúc như vậy.

Ân Bích Việt đi xuống đài, các đệ tử Thương Nhai sơn đã tiến lên đón. Ánh mắt như vui như buồn, còn mang theo một ý tứ hàm xúc nào đó… Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nhìn đến mức hắn cảm thấy cực kỳ không dễ chịu.

Sau một khắc, đoàn người tách ra, hắn đối diện với mắt Lạc Minh Xuyên. Vẫn là đôi mắt màu hổ phách trong suốt như tẩy.

Đáy mắt mang theo chút quan tâm cùng lo lắng, mở miệng trầm giọng hỏi hắn, "Có bị thương không?"

Giống như khi trận đầu của hắn kết thúc vậy.

Trong nháy mắt đó, Ân Bích Việt đột nhiên cảm thấy rất an ủi.

Mặc kệ thế giới này thấy hắn ra sao, nhưng ánh mắt của Lạc Minh Xuyên nhìn hắn từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.

Bất kể giá trị cừu hận của hắn ra sao!

Sư huynh phơi nắng lâu như vậy, chắc là đang chờ mình dìu về! ~( )/~ Lạc Minh Xuyên khụ một tiếng, lời ít mà ý nhiều nói, "Huynh còn có một số việc, huynh và sư đệ đi trước."

Mọi người này mới lộ ra thần sắc bừng tỉnh.

Con đường dưới chân đã thuộc nằm lòng, lúc quẹo đến hẻm nhỏ, Ân Bích Việt nâng cánh tay Lạc Minh Xuyên.

Kiếm ý của Hàn Thủy kiếm vẫn còn đang tàn phá bừa bãi trong kinh mạch cốt cách, khiến cho hắn không khỏi tới gần thêm một chút.

Bỗng nhiên cảm thấy gần quá không thích hợp cho lắm, sư huynh vốn rất giữ lễ có thể sẽ rất không quen. Đang muốn tạo ra chút khoảng cách, liền nghe thấy Lạc Minh Xuyên thành khẩn nói, "Đa tạ sư đệ."

Không cần cám ơn ~( )/~

****

Hai người đi không chậm chút nào, chờ mọi người dưới đài hoàn hồn, bóng lưng đã đi xa đến mức không thể nhìn ra, chỉ còn lại một điểm đen giữa trời xanh.

Tiếng bàn luận cùng tiếng thở dài dồn dập vang lên.

Hà Yên Vân thở dài nói, "Ân sư huynh như vậy… may mà còn có Lạc sư huynh chăm sóc."

Đoàn Sùng Hiên không biết nên làm ra vẻ mặt gì, đối với tính cách của sư huynh mình, hắn hiểu rõ hơn so với người khác, "May là còn tu vi chiến đấu của tứ sư huynh, như thế sẽ không bị người khác bắt nạt."

Có người không đồng ý, "Ân sư huynh tu vi cao thâm, sức chiến đấu trác tuyệt, nhưng lỡ như trong tương lai có người tâm thuật bất chính, muốn gạt huynh ấy thì sao? Ví dụ như giả bộ đáng thương cầu sự thấu cảm? Vậy lúc đó làm sao?"

"Gương mặt của Ân sư huynh vốn lạnh lùng! Nhìn thoáng qua người ta sẽ nghĩ là mặt lạnh mà tâm cũng lạnh! Như vậy quá tốt rồi!"

"Đúng! Tuy rằng rất dễ bị người ta hiểu lầm! Nhưng mà có thể làm kẻ xấu kinh sợ!"

Các đệ tử Thương Nhai sơn tụ tập cùng một chỗ, cảm thấy sầu lo cho tính cách của sư huynh nhà mình, cuối cùng đưa ra kết luận, Lạc sư huynh nhất định phải chăm sóc người ta cho kỹ! Toàn bộ Thương Nhai hợp mưu hợp sức, nhất định cũng phải chăm người cho tốt!

Chử Hoán mang theo đệ tử Liêm Giản tông lên đài, đỡ Trần Dật xuống. Trần Dật vung vung tay, ra hiệu bọn họ không cần lo lắng, cậu quả thật không hề bị thương.

Trên khán đài, Khúc Đôi Yên rốt cuộc cũng yên lòng.

Trên khán đài, bỗng nhiên có tiếng người niệm phật, mọi người nhìn qua, thấy là một vị cao tăng áo bào xám của Giai Không tự.

Phật tu vốn khiêm tốn, làm việc kín đáo, đặc biệt là phật tu ở Giai Không tự, dù đang ở phố xá sầm uất thì cũng như ở lễ Phật đường.

Tử Minh là sư đệ thủ tọa giảng kinh của Giai Không tự, bối phận và tu vi đều cao. Nhưng lúc người này không nói lời nào, dường như không ai chú ý tới ông.

Tiếng nói của ông ôn hoà như gió xuân, lại như đang niệm tụng kinh văn, "A di đà phật, sư thúc tổ thường nói, đệ tử ta rời cửa Phật hành tẩu thế gian, cũng không cần vì từ bi mà nhẫn nhịn, nhưng phải 'Bồ tát tâm tràng, kim cương thủ đoạn'. Bần tăng trước nay vẫn không hiểu, ngày hôm nay mới hiểu, hóa ra là nói người như Ân thí chủ."

Trong lòng mọi người cảm khái vạn ngàn lần, tạm thời không biết phải nói cái gì.

Trưởng lão Bão Phác tông hừ lạnh một tiếng, thần sắc oán độc thấp giọng mắng,

"Chỗ nào mà nhân từ nương tay, quả thật là lòng dạ đàn bà! Tương lai cũng khó làm chuyện lớn! Kiếm Thánh mà lại có đồ đệ như vậy!"

Đột nhiên ông ta cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, cuống quít quay đầu lại, liền thấy vị trưởng lão kia của Liêm Giản tông lạnh lùng nhìn ông ta.

Lúc này mới nhớ tới đối tượng Ân Bích Việt hạ thủ lưu tình là một vị đệ tử của Liêm Giản, lời nói lúc nãy của ông ta, tuy rằng nhỏ, lại khó tránh tai mắt của người nửa bước Đại Thừa. Hôm nay trong những vị trưởng lão trên khán đài, trưởng lão Liêm Giản tông có tu vi cao nhất. Cái nhìn kia không có nửa phần uy thế lộ ra, nhưng lại chứa ý uy hiếp, ông ta đành phải nghiêm mặt không nói nữa.

Trưởng lão Thanh Lộc kiếm phái cũng lên tiếng, nhàn nhạt nói, "Kiếm Thánh có đồ đệ như vậy là việc tốt."

Ánh mắt lạnh lùng khiến vị trưởng lão Bão Phác tông kinh sợ kia của nữ tử trung niên lúc chuyển sang Khúc Đôi Yên, trên mặt mới hiện ra mấy phần thân thiết. Bà đã xem rõ cuộc chiến này, lúc này êm tai nói, "Đao cuối cùng của sư đệ con 'Lãm Nguyệt', đã dốc hết toàn lực, chân nguyên hộ thể đã mỏng manh, gần như không có. Một kiếm kia của Ân Bích Việt nếu như hạ xuống thật, nó sẽ không thể cầm đao ít nhất một năm. Dù cho có 'Kim Phong Ngọc Lộ' của mẹ con, cũng phải dưỡng thương nửa năm."

Nói tới chỗ này liền chuyển thành nhắc nhở,

"Trong tương lai, chẳng cần biết con giao đấu với ai, nếu không phải trận chiến sinh tử, chân nguyên hộ thể tuyệt đối không thể để quá mỏng, khiến bản thân lâm vào hiểm cảnh… Còn thằng nhóc Ân Bích Việt kia, rõ ràng là trong nóng ngoài lạnh, còn muốn mạnh miệng, làm việc tốt cũng không làm cho trọn, sau này con đừng có học theo nó."

Khúc Đôi Yên vẫn ngoan ngoãn tán thành, "Cô dạy rất đúng, Yên nhi đã hiểu rồi."

Nữ tử trung niên hài lòng gật đầu.

Trong lòng Khúc Đôi Yên lại nghĩ đến thiếu niên trong nóng ngoài lạnh kia, không khỏi cười rộ lên.

Lòng dạ mềm yếu cũng được, không thạo lõi đời cũng được. Nàng cảm thấy rất tốt.

Khác với tất cả mọi người, độc nhất vô nhị.

Không quan tâm đến suy nghĩ trong lòng mọi người ra sao, vòng thứ ba của Chiết Hoa hội vẫn đang tiếp tục, trận đấu đặc sắc tuyệt luân này cũng đã hoàn toàn kết thúc.

Mà người đến trà lâu tửu quán vẫn có thể nghe thấy tiếng bàn luận, Ỷ Hồ kiếm lần đầu tiên ra khỏi vỏ, liền dùng uy thế vạn núi phá Lãm Nguyệt, thật không thể khinh thường. Nhưng chẳng biết nếu so với Phong Vũ kiếm thì thế nào, thanh kiếm nào sẽ sắc bén hơn?

Câu hỏi này, cả bản thân Ân Bích Việt cũng trả lời không được.

Hắn ngồi ở trên đệm cói dùng mảnh lụa lau kiếm, thần sắc nghiêm túc, động tác cẩn thận tỉ mỉ.

Trong đầu cẩn thận nhớ lại những chi tiết nhỏ trong trận chiến. Không phải ảo giác, thanh kiếm này dưới sự uy hiếp của Lãm Nguyệt, lúc ra khỏi vỏ thì run nhẹ, có chút tiếng ong ong, tựa như phẫn nộ.

Nhưng vẫn không chấp nhận chân nguyên của hắn, trầm mặc mà cố chấp. Nếu như đệ nhất thần binh 'Lâm Uyên' ở 'Thời đại Chư Thánh' còn trên đời, chỉ sợ cũng không làm giá cao như thế này.

Nghĩ tới đây, nội tâm Ân Bích Việt gần như muốn hỏng.

#Sư phụ, kiếm người truyền lại năm đó có BUG rồi# (Bug: Lỗi phần mềm)

#Tui muốn nói chuyện với thanh kiếm này#

****

Sau bảy ngày, vòng thứ ba của Chiết Hoa hội kết thúc. Khúc Đôi Yên sau trận đó cũng chẳng xuất hiện nữa, không ít người cảm thán mỹ nhân thật khó thấy, không biết đời này có hữu duyên gặp lại hay không.

Lẽ ra có 40 người vào vòng trong, nhưng lại xuất hiện mấy trận mà cả hai bên đều bị thương nặng, người thắng cũng từ bỏ tư cách qua vòng kế tiếp. Cuối cùng chỉ còn 36 người.

Trong lần rút thăm thứ tư, đệ tử dự thi có ba ngày để nghỉ ngơi. Thanh Lộc kiếm phái cũng phải tập hợp người gia cố và tu sửa trận pháp trên võ đài.

Người tu hành bên ngoài đến Diệp thành càng nhiều, đều là đến xem vòng kế tiếp. Đội Thành vệ giáp đen tuần tra hằng ngày cũng tăng thêm không ít, tửu quán, cửa hàng và sòng bạc, ngân hàng tư nhân trong thành cũng buôn bán tốt hơn.

Các đệ tử trong môn phái bây giờ, người bị loại và đến xem cũng nhiều hơn số người dự thi.

Rất nhiều người không còn áp lực tranh tài, đều thích đến sòng bạc chơi, đánh cược, ủng hộ tông môn của mình, điều hòa cuộc sống tu hành của mình một chút.

Tuy rằng kết quả rút thăm của vòng kế tiếp còn chưa có, nhưng có không ít người biết chuyện trong trà lâu hôm nọ, Phong Vũ kiếm Chung Sơn và đệ tử Kiếm Thánh Ân Bích Việt chắc chắn sẽ có một trận chiến, bởi vậy bàn cược đã có từ rất sớm.

Kiếm thế Ân Bích Việt triển lộ trong cuộc chiến đánh tan tin đồn 'Tẩu hỏa nhập ma, tu vi tổn thất lớn'. Nên tỷ lệ cược giữa Chung Sơn và Ân Bích Việt không chênh lệch nhiều.

Nhưng tóm lại Chung Sơn cảnh giới cao hơn, nên nhiều người cược cho hắn. Dù sao trong một trận chiến nào đó đã có người nghi vấn tu vi hậu kỳ Phá Chướng của hắn, cho là hắn đã coi như là nửa bước Tiểu Thừa.

Bên Thu hồ, Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt vẫn tu hành, lúc luyện kiếm cũng sẽ chỉ đạo cho Lải Nhải một chút.

Đoàn Sùng Hiên vội vàng tu hành, luyện kiếm thì được người chỉ đạo, lại còn bận rộn chạy đến sòng bạc cược cho sư huynh mình nữa.

Vì vậy trong lòng các cô nương ở Diệp thành, hình tượng anh tuấn bất phàm, trẻ tuổi giàu có của hắn càng thêm vĩ đại.

Trận cược gay cấn hừng hực này gần như ai cũng tham gia, chỉ có đệ tử Bão Phác tông không tham gia.

Cũng không phải vì bọn họ đang chuyên tâm tu hành, không để tâm đến những thú vui cấp thấp đó. Mà là do ban đầu Ân Bích Việt đánh với Hà Lai, bọn họ mượn một số tiền lớn từ ngân hàng tư nhân ở Diệp thành đi cược Hà Lai thắng. Sau đó cược thua, tiền tài trong lúc nhất thời không gom đủ, phải nhờ đến người quen của trưởng lão dẫn dắt lần này xuất tiền mới trả hết nợ cho ngân hàng.

Chuyện này truyền về Hoành Đoạn Sơn ở Tây Địa, bị các Thái Thượng trưởng lão trong tông môn truyền tin trách cứ 'Mất mặt xấu hổ'. Cho nên các đệ tử Bão Phác tông bây giờ cũng chẳng dám cược nữa.

Tiết trời đầu hạ của Diệp thành sắp hết, khi nắng vàng về Tây thì gió lạnh cũng nổi lên.

Dân chúng trong thành đem ghế tre ra đường hóng mát, vẫy quạt cói nói chuyện vui họ vừa nghe được trong Chiết Hoa hội. Đèn lồng cũng vội vàng được treo lên hoa lâu, những người buôn nhỏ trong phố chính cũng bắt đầu chuẩn bị cho chợ đêm, đèn lồng nơi nhà cao cửa rộng cũng được đốt từ sớm.

Các đệ tử Thương Nhai sơn bên Thu hồ kết thúc một ngày luyện kiếm và tu hành, có người trở lại trong phòng chuẩn bị tập trung tinh thần nhập định, có người thì lại tụ tập đến phố chính, thưởng thức sự náo nhiệt của Diệp thành.

Chiều tà về Tây, trên mặt hồ là ánh vàng lấp lánh. Chim mỏi quay về tổ, xa xa trong sân tường trắng ngói xám của người dân là khói bếp lượn lờ bay lên.

Bóng người bên hồ dần dần đi xa, tiếng cười cũng nhạt đi, hoàng hôn im ắng bên Thu hồ.

Chỉ có gió nhẹ chầm chậm, thổi bay ngàn vạn sợi liễu rủ bên hồ.

Cho tới bây giờ, lúc này và lúc trước cũng chẳng có gì khác nhau.

Nhưng ngày hôm nay lại khác.

Bởi vì dưới cây liễu là một tiểu cô nương đang đứng.

Không ai biết nàng đến đây lúc nào, hay đã đứng bao lâu.

Nàng tựa như lặng yên không tiếng động xuất hiện ở nơi đó, gió đêm và cành liễu rủ cũng không chú ý tới nàng.

Nàng mang trường sam màu tím, váy dài eo thon, vạt áo thêu nhiều loại hoa văn tối màu. Trên tóc cài trâm mộc mà không phải trâm ngọc, chỉ có phần cuối của trâm là một viên minh châu bóng loáng, rực rỡ dưới ánh chiều tà.

Khi thiếu niên tóc trắng đẩy cửa đi ra ngoài, nhấc theo kiếm đến bên hồ, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Một nụ cười như chứa ba tháng xuân.

Liễu rủ dù mềm mại thế nào, sao có thể mềm mại như lúm đồng tiền của nàng?

Hồ dù sáng thế nào, làm sao lại sáng ngời như mắt nàng?

42. Chương 42: Mối Tình Đầu

Ân Bích Việt đi ra khỏi phòng, đã đến một trong những lúc hắn luyện kiếm trong ngày.

Thường ngày lúc này bên Thu hồ lặng im an bình, không dấu chân người, chỉ có một hai tiếng chim đỗ quyên hót vang truyền từ nơi xa xa.

Mà hôm nay bên Thu hồ, dường như có hào quang nào đó không giải thích được.

Men theo ánh hào quang, hắn nhìn thấy một người đứng dưới cây liễu. Là một vị cô nương, khẽ cười duyên, kêu hắn, "Ân sư huynh."

Đổi thành bất cứ người nào, đều có thể nhận ra cô gái này.

Nhưng Ân Bích Việt không phải mấy người đó.

Ngày đó lúc hắn lên đài tỷ thí, cũng chẳng nhìn lên khán đài. Lúc này hắn chỉ có thể suy ra cô gái này xuất thân từ Liêm Giản tông qua cách ăn mặc, liền tiến lên hai bước, đứng ở khoảng cách giữ lễ, nghi hoặc hỏi, "Cô nương là?"

Chưa từng gặp mặt, về tình về lý đều cần phải gọi hắn là 'Ân đạo hữu' mà không phải 'Ân sư huynh'.

Nếu là các cô nương khác khi thấy hắn cau mày lại, gương mặt lạnh lùng, một bộ dáng không rõ phong tình, đã sớm vừa tức vừa xấu hổ đi mất. Mà Khúc Đôi Yên cười hào phóng tự nhiên, "Muội tên Khúc Đôi Yên. Khúc Giang – Khúc, dương liễu đôi yên – Đôi Yên." (Dương liễu đôi yên: Liễu rũ mông lung như khói)

Lần này ngay cả Ân Bích không rõ 'Bão Phác Thất Tử' cũng biết nàng là ai.

Khúc Giang là tên một con sông, cũng là tục danh của một vị Á Thánh.

Dương Liễu là tên của tông chủ Liêm Giản tông, cũng là tên của mẹ nàng.

Lúc nàng nói những câu giới thiệu này, không có thần sắc kiêu căng nào, tựa như những lời giới thiệu bình thường, vô tư thản nhiên.

Điều này khiến cho Ân Bích Việt có thêm hảo cảm với nàng, vì vậy chủ động nói,

"Đoàn sư đệ ở trong phòng, ta đi gọi cho cô nương."

Khúc Đôi Yên ngẩn ra, "Muội không phải đến tìm Đoạn đạo hữu."

Ân Bích Việt cũng run lên, cô nương này đến nhưng không tìm Đoàn Sùng Hiên… Vậy chẳng lẽ là đến tìm Lạc Minh Xuyên?

Không biết tại sao, trong lòng hắn sinh ra mấy phần không rõ, "Vậy cô nương tìm ai?"

Khúc Đôi Yên nghiêm túc nói, "Muội là đến tìm huynh nha, Ân sư huynh."

Ân Bích Việt bối rối, "Tìm ta… Có chuyện gì?"

Khúc Đôi Yên tiến lên một bước, lại như hỏi hắn ăn tối rồi chưa, "Ân sư huynh đã kết hôn chưa?"

"… Chưa."

Ân Bích Việt còn chưa kịp tỉnh táo, câu tiếp theo đã mang theo khí thế mạnh mẽ tới rồi, "Ân sư huynh thấy muội như thế nào?"

Lần này Ân Bích Việt hoàn toàn bối rối.

Trong cuộc đời nhân vật phản diện dài đằng đẵng của hắn, chưa từng có vụ 'Được em gái tỏ tình' này.

Không, đừng nói tỏ tình, làm một trong những phần tử trang trí cảnh sau lưng Boss như hắn, nước miếng của nữ chính nhổ ra cũng chẳng tới lượt hắn.

Hắn lúc này… Là đang mở ra nội dung ẩn của vở kịch sao?

Câu 'Mau nói cho tui biết đây không phải là thật đi' lượn qua lượn lại trong đầu Ân Bích Việt, căn bản không dừng được.

Khúc Đôi Yên thấy hắn không nói lời nào, cũng không vội vã, chỉ là mỉm cười chờ hắn.

Nửa ngày sau, Ân Bích Việt mới nói rằng, "Khúc đạo hữu, cô có phải là nghĩ sai rồi không?"

Viền mắt Khúc Đôi Yên hơi đỏ lên, "Muội không có nghĩ sai. Muội không tốt chỗ nào chứ?"

Ân Bích Việt chưa từng gặp qua tình huống như thế này, nhất thời có chút tay chân luống cuống, "Không, cô rất tốt, là ta không tốt…"

Lạc Minh Xuyên hoặc là Đoàn Lải Nhải, chọn đại một người cũng được mà! Với năng lực ngôn ngữ của hắn, chẳng thể giãi bày chuyện gì. Rốt cục hắn nói rõ, "Ta cũng không có ý này."

Khúc Đôi Yên kiên trì nói, "Đường tu hành xa xăm, có người làm bạn đi cùng, sao lại không tốt? Ân sư huynh bây giờ không biết muội, nhưng nếu như huynh cho muội cơ hội, chúng ta không hẳn là không thể ở chung thật tốt."

Rất có lý, không có cách nào phản bác.

Ân Bích Việt bình tĩnh lại, nghiêm túc nói, "Cô rất tốt. Tu vi, xuất thân còn có dung mạo, đều rất tốt. Trong tương lai, cô sẽ gặp một người thật tốt, tâm ý tinh thông với cô, cùng cô vượt qua cuộc sống dài dằng dặc trong con đường cầu đạo trăm ngàn năm… Mà người này không phải ta."

Nước mắt Khúc Đôi Yên rốt cục rơi xuống, "Ân sư huynh từ chối muội, là bởi vì trong lòng đã có người thương sao?"

Trên thực tế, Ân Bích Việt cũng không biết tại sao lại muốn từ chối nàng.

Có lẽ là bởi vì Kiếm Thánh đã lâu không về núi, thế lực khắp nơi như hổ rình mồi, thiên hạ đại thế vẫn còn chưa sáng rõ, hắn còn có rất nhiều chuyện muốn làm, hoặc có lẽ là nguyên nhân mà ngay chính hắn cũng không biết…

Nhưng hắn hạ quyết tâm nói, "Đúng vậy."

Khúc Đôi Yên cười rộ lên, "Vậy thật tốt. Sau này đại điển Hợp Tịch của Ân sư huynh nhất định phải mời muội. Nếu nàng ấy không biết quý trọng tâm ý của sư huynh, muội liền đến cướp đi sư huynh."

Ân Bích Việt cảm thấy nàng cười rất miễn cưỡng, mặc kệ là có bao nhiêu nguyên nhân, thương tổn một tiểu cô nương, là một chuyện rất tàn nhẫn, hắn sờ sờ trong tay áo, tìm được một chiếc khăn tay, đưa qua.

Khúc Đôi Yên tiếp nhận khăn tay lau đi nước mắt, siết chặt trong tay, "Muội đi."

Ân Bích Việt nhìn nàng quay người thuận ven hồ mà đi, tóc đen bay trong gió đêm, lưng thẳng tắp.

Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Lạc Minh Xuyên đứng ở bên cửa viện, không biết đã đứng bao lâu.

Ánh chiều vàng vọt, người kia dưới bóng tường viện, thần sắc tối tăm không rõ, thấp giọng gọi hắn, "Sư

đệ."

****

Khúc Đôi Yên đi ở bên hồ, tâm tình rất ủ rũ.

Đột nhiên sau lưng nàng vang lên tiếng nói giòn giã, "Này, ngươi đừng buồn."

Khúc Đôi Yên cảnh giác xoay người lại, thấy là hai cô nương, mặc áo bào trắng của Thương Nhai, một người tươi đẹp như hoa xuân, một người mảnh mai như sen trắng.

"Các người theo dõi ta?"

Nếu là lúc trước, nàng sớm đã phát hiện, chỉ là bây giờ nỗi lòng bất ổn, dọc theo đường đi đương nhiên không chú ý.

Hà Yên Vân lườm một cái, "Ai theo dõi ngươi, ta là sợ ngươi nghĩ quẩn đâm đầu xuống hồ thôi." Nàng đưa qua bao giấy dầu trong tay, "Mới vừa mua, còn nóng hổi, ngươi có ăn hay không?"

Khúc Đôi Yên ló đầu liếc mắt nhìn, lại là mấy viên kẹo chưng sữa.

Có thể thấy mấy người này vừa mua xong đồ rồi về Thu hồ, rồi thấy một màn nàng bị từ chối. Nếu như là cô nương khác, lúc này cần phải xấu hổ vạn phần, thế nhưng tính cách của Khúc Đôi Yên giống mẹ nàng, ngay cả mấy câu 'Nhìn cái gì mà nhìn' cũng có thể nói ra miệng, đương nhiên sẽ chẳng có cái khái niệm thẹn quá hóa giận trong đầu.

Nàng bây giờ đang đấu tranh với món kẹo chưng sữa, "Thứ đồ ăn của con nít này ta chẳng thích một chút nào cả. Hai người tại sao lại ăn thứ này, chúng ta là người tu hành, dục vọng ăn uống nặng thế này…"

Hà Yên Vân thu lại bọc giấy, "Tiểu Liên, hai chúng ta ăn."

Khúc Đôi Yên tay mắt lanh lẹ đoạt tới, "… Ta còn chưa nói là không ăn."

Đấu tranh thất bại.

Khúc Đôi Yên vừa ăn vừa đánh giá các cô, cảm thấy hai cô nương này lớn lên thật là đẹp mắt, không khỏi hỏi, "Ân sư huynh nói huynh ấy có người thương rồi, là ai vậy, có phải là một người trong hai người hay không?"

Nguyễn Tiểu Liên 'Xì xì' một tiếng bật cười, "Đương nhiên không phải, ngươi nhìn chữ thêu trên khăn của huynh ấy xem coi."

Khúc Đôi Yên nhíu mày, "Minh châu hoa hoè, bạch bích vô hà, có ý gì?"

Hà Yên Vân giải thích, " 'Minh' là chữ 'Minh' trong sư huynh Lạc Minh Xuyên, còn 'Bạch bích', đương nhiên là chỉ Ân Bích Việt, Ân sư huynh."

Khúc Đôi Yên kinh hãi, "Thì ra là như vậy!"

Trong giới tu hành, nam tử Hợp Tịch cũng có, chỉ là số lượng ít mà thôi.

Nhưng nàng rất nhanh đã chấp nhận cách nói này, nhưng có chút mất mát, "Ta đã thấy Lạc sư huynh, quân tử đoan chính, nhìn qua là người rất tốt, nói như vậy… Xem ra ta không cơ hội gì rồi."

Hà Yên Vân nói, "Ngươi lớn lên đẹp mắt như vậy, thiên phú tu hành cũng tốt, lo gì sau này không có người thương ngươi?"

Khúc Đôi Yên nghe lời này trái lại trở nên ủ rũ, kẹo chưng sữa cũng không ăn, mũi chân điểm nhẹ, nhảy lên cây liễu ven hồ. Nàng ngồi trên cành liễu, giống như ngọn gió chẳng có trọng lượng, cành liễu chỉ run rẩy hai cái liền bất động.

Hà Yên Vân sợ nàng cầm kẹo chưng sữa chạy đi, cũng vận chân nguyên, cùng lên cây với Nguyễn Tiểu Liên.

Ba cô nương sóng vai ngồi trên cây liễu to, ánh nắng chiều nhạt đi, trăng non xuất hiện ở chân trời.

Khúc Đôi Yên nhìn mặt hồ gợn sóng lăn tăn, bỗng nhiên thở dài, "Ta cảm thấy chẳng ai thèm lấy ta."

Hà Yên Vân sợ hết hồn, "Không phải chứ, ngươi mới bây lớn, một lần thất bại đã nát như vậy rồi."

Khúc Đôi Yên lườm một cái, "Ngươi biết cái gì, đây không phải là lần thất bại thứ nhất của ta! Đây đã lần thứ hai!"

Hà Yên Vân không thể không thừa nhận, mỹ nhân chính là mỹ nhân, vẻ xem thường cũng thật là đẹp.

Vì vậy nàng rất kinh ngạc, ngoại trừ Ân sư huynh, lại còn thật sự có người có thể cự tuyệt mỹ nhân cỡ này, tâm nhiều chuyện nhất thời khó có thể ức chế, "Người thứ nhất là ai vậy?"

Trên mặt Nguyễn Tiểu Liên bất động thanh sắc, lặng lẽ vểnh tai lên.

Khúc Đôi Yên chưa từng nói chuyện này với người khác. Ngay cả cha nàng cũng không biết.

Có lẽ là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm (ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn). Có lẽ là màn đêm buông xuống, bầu không khí rất vừa vặn, bản thân nàng cũng không nghĩ tới, nàng vậy mà thật sự nói ra, "Người thứ nhất là sư đệ Trần Dật của ta."

Nguyễn Tiểu Liên kinh hãi đến biến sắc, "Hả?"

Hà Yên Vân cũng cảm thấy Trần Dật thật sự là quá… Bình thường.

Nếu như không cầm đao, thì bị vứt trên đường cái cũng tìm không ra.

Khúc Đôi Yên lại hiểu sai vẻ kinh ngạc của hai người,

"Tuổi tác của đệ ấy lớn hơn so với ta, tu vi cao hơn, thế nhưng nhập môn muộn nha, đương nhiên là sư đệ rồi! Ta cũng không tính là trâu già thích gặm cỏ non… Tỏ tình thật khó mà, rõ ràng mẹ ta một lần đã thành công, đến ta lại thất bại nhiều lần đến vậy."

Hà Yên Vân nhìn nàng khổ sở, vung tay lên, vỗ vai của nàng,

"Chuyện này thì tính là gì, khi còn bé ta còn thầm mến Lạc sư huynh đây! Mà sau đó ta lại rõ… Giống như khi ngươi ngắm một bông hoa vậy, cảm thấy nó thật đẹp, muốn có được nó, ngươi chỉ yêu thích bộ dáng của nó thôi, đó là thích, không là yêu thương gì cả."

Nguyễn Tiểu Liên tràn đầy đồng cảm,

"Lúc nhỏ ta muốn gả cho tiểu ca nướng gà dưới chân núi, ta chỉ là thích nhìn bộ dáng của người đó lúc nướng gà, cũng không phải yêu thương."

Bóng đêm dần chìm, trăng sáng tỏa rực, Khúc Đôi Yên nhìn mặt hồ suy tư, "Nói như vậy, hình như khá hợp lý, ta chỉ thấy Ân sư huynh một lần lúc ở trên khán đài mà thôi, chỗ nào lại yêu thương chứ?"

Ba cô nương nói đến đến những thứ bị các cô lãng quên, mối tình đầu ngốc ngếch xa xôi, hồ nước cũng trở nên mông lung.

"Lúc đầu… Ngươi tại sao lại tỏ tình với Trần Dật?"

"Năm ấy ta tám tuổi, đi bái phỏng Chưởng viện tiên sinh cùng cha ta. Ta thấy đệ ấy băng bó cho con mèo bị thương trong học phủ, ta chạy tới chơi với đệ ấy, đệ ấy làm đậu đường cho ta ăn, sau đó ta liền hỏi sau này lớn lên có thể cưới ta hay không… Kết quả đệ ấy cự tuyệt."

“Ngươi không có lầm chứ? Tám tuổi! Cũng quá nhỏ đi!”

“Vậy thì thế nào, bổn cô nương tám tuổi đã nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn rồi!”

“Ngươi quá tự kỷ rồi, trả kẹo chưng sữa cho ta.”

Khúc Đôi Yên cười ha hả, từ trên cành liễu tung người một cái, lướt nhẹ trên mặt hồ, “Chỉ còn một viên cuối cùng thôi!”

Hà Yên Vân cùng Nguyễn Tiểu Liên vội vàng đuổi theo nàng.

****

Ân Bích Việt cảm thấy ánh mắt Lạc Minh Xuyên không đúng.

Về phần không đúng chỗ nào, hắn lại nói không được.

Hai người đứng đối diện trong gió đêm ven hồ, không ai mở miệng trước.

Lạc Minh Xuyên cũng biết trạng thái của y bây giờ không đúng, nhưng y không có cách nào, y không khống chế được.

Y đứng bên cửa viện nghe sư đệ nói chuyện với Khúc Đôi Yên, gần như trong lúc đó, nhiều lần y đều muốn đẩy cửa đi ra. Loại tâm tình này khiến cho y hoảng sợ, y tự hỏi mình, dựa vào cái gì mà ngăn cản? Có tư cách gì mà ngăn cản?

Rất nhanh y liền bi ai phát hiện, Kiếm Thánh đã lâu không về núi, thiên hạ rối loạn, sư đệ và con gái của vị Á Thánh Liêm Giản tông giao du, đối với Hề Hoa phong, đối với Thương Nhai sơn đều có lợi không hại.

Lạc Minh Xuyên lại cảm thấy y rất cần sức mạnh.

Sức mạnh thật mạnh, mạnh đến mức có thể thay đổi thiên hạ đại thế, không cần quan tâm đến bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì.

May là sư đệ cự tuyệt Khúc cô nương.

Lạc Minh Xuyên đẩy cửa ra, nhìn thấy sư đệ một mình đứng ở dưới ánh tà dương.

Tâm tình lên voi xuống chó, thật lâu không thể bình phục.

Lúc này, Ân Bích Việt rốt cuộc tìm được cách đánh vỡ sự trầm mặc này, "Sư huynh, cửa viện bị làm sao vậy?"

Lạc Minh Xuyên quay đầu nhìn lại, phía sau là một đống bụi vụn, mơ hồ có thể nhìn ra đó từng là hình dáng của cửa viện, gió nhẹ thổi qua, nhẹ nhàng tung bay lên.

Y ho nhẹ một tiếng, "Lâu năm không tu sửa, lúc huynh đi không chú ý."

Ân Bích Việt không tin, mà trực giác nói cho hắn biết, lúc này vẫn nên thuận theo lời Lạc Minh Xuyên thì tốt hơn, "Ồ."

Hắn không biết, vừa nãy nếu như hắn quay đầu lại trễ một chút thôi, cả viện đều sẽ biến thành như vậy.

"Sư huynh bây giờ đang rãnh? Trong Tổng quyết kiếm pháp Thương Nhai, đệ không rõ chiêu 'Minh Sa Túc Mãng' cho lắm, sư huynh xem một chút cho đệ được không?"

Lạc Minh Xuyên cười rộ lên, như gió mát trăng thanh,

"Được."

43. Chương 43: Đến Chiến

Ánh trăng ngả về Tây, sân nhỏ bên Thu hồ nặng nề im lặng trong bóng đêm, chỉ có tiếng ve sầu mùa hạ kêu to, làn gió dịu êm thổi lá cây truyền đến tiếng xào xạc.

Lạc Minh Xuyên đẩy cửa sổ ra, gió đêm thổi vào, hàn ý đập vào mặt khiến người tỉnh táo.

Ngoài cửa sổ đối diện Thu Hồ, sương mù dày đặc đã tan hết sạch, chỉ còn ánh trăng chiếu sáng ngàn dặm.

Y không thích loại cảm giác kia vào ban ngày khiến cho y gần như mất khống chế cảm xúc, vì vậy bắt đầu làm theo tâm tư.

Trong địa lao, y biết là lúc trước do y say rượu, nên khiến lòng sư đệ sinh ra chấp niệm, lầm đường lạc lối, vì vậy lòng tràn đầy hổ thẹn. Ban đầu quyết định cùng xuống núi, cũng là bởi vì muốn bồi thường sư đệ, đồng thời muốn xóa bỏ phần chấp niệm ấy của sư đệ.

Nhưng dọc theo đoạn đường này, đến cùng biến cố xảy ra ở đâu cơ chứ?

Trên biển Phù Không, sư đệ tại sao lại muốn đổi thư với y, y không biết. Thế nhưng có một loại trực giác không rõ ràng mách bảo y rằng, sư đệ là đang bảo vệ y. Dạ ẩm dưới trăng tròn, sư đệ dựa vào trong lồng ngực của y nói rằng muốn sống thật tốt, khi đó y còn không rõ trái tim của mình.

Cho tới hôm nay.

Mãi đến tận khi sư đệ chính mồm thừa nhận, đã có người thương.

Gió đêm nổi lên, thổi tan sương mù trước mắt.

Lạc Minh Xuyên tu đạo hơn mười năm, chưa bao giờ sinh ra tâm tình sợ hãi đối diện.

Y nghĩ, y đã thương sư đệ.

Thế nhưng sư đệ thì sao?

Sư đệ thật sự còn quá nhỏ, tâm tư đơn giản, làm sao có thể phân rõ tình cảm đối với sư huynh và tình cảm đối với đạo lữ Hợp Tịch?

Lạc Minh Xuyên nhìn hồ nước nổi sóng chập trùng.

Không sao, y có thể chờ.

Từ học phủ đến Thương Nhai sơn, theo sư đệ từ mười ba đến hai mươi ba tuổi, sau này mỗi năm trong cuộc sống của sư đệ đều sẽ có y ở bên.

Tinh thần Lạc Minh Xuyên thanh tỉnh, rất nhanh đã nhập định, bắt đầu tu tập Già Lan đồng thuật.

Khi Ân Bích Việt tĩnh tọa tinh thần lại không yên. Dứt khoát xoay người ngồi xuống đệm hương bồ, ngồi vào trước bàn, đốt đèn lau kiếm.

Hắn gần đây càng ngày càng cảm thấy rằng, lau kiếm là một chuyện hữu ích về mặt tinh thần lẫn thể xác, có thể khiến tinh thần người ta rất nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ánh nến rọi sáng ba thước mũi kiếm xanh đen, cũng soi sáng khuôn mặt hắn phản chiếu trên thân kiếm.

Khúc cô nương rất tốt. Bất kể là gia thế hay dung mạo, hay là thiên phú tu hành, không có chỗ nào là không tốt.

Như vậy, tại sao phản ứng đầu tiên là từ chối? Chẳng lẽ không phải nên cảm thấy vui vẻ sao?

"Trong lòng ta có đại đạo, tình ái thế gian sao có thể trói buộc ta?"

Không, loại lý do này hẳn là nên dành cho đại sư huynh, hoặc là người như sư phụ hẳn sẽ nói điều này.

Hắn rõ ràng không phải người có chí độc thân một mình tu đạo.

Hay là vì thế cuộc thiên hạ rung chuyển, nguy hiểm trùng trùng, được, lý do này miễn cưỡng tính là một cái.

Còn nữa không?

Ân Bích Việt hồi tưởng tâm tình lúc đó của mình, phát hiện phản ứng đầu tiên lại là sợ Lạc Minh Xuyên hiểu lầm.

Hắn không biết vì sao lại như vậy, là xuất phát từ tâm tình yêu sớm rồi sợ sệt bị gia trưởng phát hiện?

Cũng không hoàn toàn đúng.

Có lẽ là làm nhân vật phản diện nhỏ bé quá lâu, trong thời gian dài không có cô nương nào bày tỏ, đột nhiên nhảy ra một người, lại còn là cấp bậc nữ thần nữa chứ, nên mới lập tức không quen.

Hẳn là như vậy… Đi.

Ánh nến dần ảm đạm đi, kiếm của hắn đã được lau rất sáng, nỗi lòng cũng bình tĩnh lại.

Bất kể nói thế nào, trước mắt hắn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Kết quả rút thăm vòng thứ tư của Chiết Hoa hội, ngày mai sẽ có.

Vòng này ba người Ân Bích Việt không cần phải rút thăm, chỉ cần chờ đợi người khác rút trúng tên của mình.

Đoàn Sùng Hiên sáng sớm liền xung phong nhận việc chạy đến thông báo dán trên tường xem kết quả, lúc

trở lại thì ánh mắt mơ hồ, hồn vía lên mây.

Ân Bích Việt có chút lo lắng, "Đệ đấu với người nào?"

"Phật tu của Hưng Thiện, Tuệ Đức."

"Có mấy phần thắng?"

"Bảy phần. Lần này không phải bảy phần bị thua, mà thật sự là có bảy phần thắng."

Ân Bích Việt không rõ, "Rất tốt… Lạc sư huynh đối chiến với người nào?"

"Phùng Văn Tấn của Thanh Lộc kiếm phái."

Ân Bích Việt nhìn Lạc Minh Xuyên một chút, cảm thấy cũng không đáng để lo.

Ánh mắt mơ màng của Lải Nhải rốt cục rơi trên mặt hắn, biểu tình buồn vui khó phân biệt,

"Tứ sư huynh, Chung Sơn rút trúng huynh."

Ba người nhất thời rơi vào im lặng.

Đợi nửa ngày, Ân Bích Việt nói, "Tóm lại… Cuối cùng cũng phải có một trận chiến."

Nhưng hắn không nghĩ tới sẽ nhanh như thế. Ở trong lòng hắn, vẫn cho là cho dù có đấu cùng Chung Sơn, ít nhất cũng phải kéo dài tới vòng thứ năm thứ sáu.

"Tứ sư huynh, huynh bây giờ có mấy thành phần thắng?"

"Bốn phần."

Lải Nhải thở dài nói, "Thật sự rất chuẩn, giống y chang đám người đánh cược ở sòng bạc."

Ân Bích Việt ngẩn ra, "Đệ cược huynh thắng?"

Lải Nhải nói, "Đương nhiên!"

"… Là lỗi của huynh. Quên nhắc đệ cược cho Chung Sơn."

Trên thực tế, sau khi xem qua mấy trận chiến đấu trước của Chung Sơn, Ân Bích Việt cũng hận chính mình không thể đi cược cho người này.

Lải Nhải đã tỉnh táo lại, mở quạt bắt đầu quạt, "Không sao, không sao cả, đệ cược không nhiều, như muối bỏ bể mà thôi…"

Hắn sợ sư huynh nhà mình không dễ chịu trong lòng, cho nên không dám nói đến cùng đánh cược nhiều hay ít.

Lạc Minh Xuyên từ lúc đầu đến giờ vẫn không nói gì. Bây giờ y đột nhiên mở miệng, lại có sức mạnh ổn định lòng người đến kỳ lạ, "Không nên gấp gáp, chắc chắn sẽ có cách, sư đệ cũng không phải là không có khả năng thắng."

Như có gió xuân phả vào mặt, Ân Bích Việt bình tĩnh lại,

"Đúng thế. Đệ muốn thử hết sức mới cam tâm."

Đám người bên Thu hồ sẽ không ngờ rằng, trong vườn ngô đồng của Thanh Lộc kiếm phái, Trình Thiên Vũ cũng hỏi vấn đề giống như vậy, "Sư huynh, huynh có mấy phần thắng?"

Chung Sơn đáp, "Sáu phần."

Trình Thiên Vũ cười rộ lên, "Sư huynh cũng quá khiêm nhường, đệ cảm thấy huynh có tới tám phần lận!"

Chung Sơn lắc đầu, "Không, chỉ là sáu phần thôi."

Gương mặt Trình Thiên Vũ hiện vẻ không tin.

Tống Đường vỗ xuống vai cậu ta, cười nói, "Sư huynh của đệ nói mấy phần thì là mấy phần, còn không mau đi luyện kiếm."

****

Trận chiến đúng ý mọi người này lại mang đến hốt hoảng và vội vàng.

Không chỉ là Ân Bích Việt, tất cả mọi người không nghĩ tới vậy mà nó trở thành sự thật nhanh như vậy.

Tin tức truyền đi, rất nhiều người tức khắc khởi hành, đi tới Diệp thành xem chiến.

Trong lúc những lời bàn tán truyền ra khắp toàn bộ Nam Địa, Tống Đường kêu người gửi thư đến từ Trung Địa. Nội dung bên trong là tất cả các bài luận do Ân Bích Việt viết trong ba năm ở học phủ.

"Sau khi vào Thương Nhai, tin tức về hắn rất ít, không có cách nào."

Chung Sơn lật lên vài tờ giấy mỏng, "Đủ rồi."

Ân Bích Việt thì lại bảo Đoàn Sùng Hiên đưa cho hắn những tờ giấy nghiên cứu.

Giấy có lớn có nhỏ, có chữ viết ngay ngắn, có tùy ý viết ngoáy, trên đó viết những việc vặt vãnh trước đây của Chung Sơn sau khi vào Thanh Lộc kiếm phái, hoặc là những bức vẽ về hướng đi và góc độ ra kiếm của người nọ. Những tin tức này rất rải rác, xem đi xem lại cũng vô dụng, thế nhưng Ân Bích Việt xem rất nghiêm túc.

Lải Nhải có chút ngượng ngùng, "Chỉ có bao nhiêu đây thôi."

Nhiêu đây đã vượt qua dự liệu của của Ân Bích Việt, vượt xa những tin tức mà hắn mong Lải Nhải có thể mang về, "Nhiêu đây đã rất khá rồi."

Từ buổi trưa đến đêm khuya, Ân Bích Việt vẫn đứng trầm tư trước cổ sổ. Nhắm mắt lại, vô số hình ảnh chợt lóe lên, tựa như đã trải qua chuyện mười sáu năm qua của Chung Sơn.

Thành danh từ thời thiếu niên, chìm đắm trong kiếm đạo, cô độc mà chấp nhất.

Sau khi bái vào Thanh Lộc kiếm phái, hình ảnh trở nên mơ hồ.

Phong Vũ kiếm quyết rất nổi danh, không có gì là bí mật không thể truyền đi. Trên dưới Thanh Lộc kiếm phái, có ít nhất bốn mươi đệ tử đều đang luyện nó. Trong điển tịch của Lan Uyên học phủ cũng có ghi chép những thứ liên quan đến nó.

Nhưng Phong Vũ kiếm chân chính chỉ có một.

Nó được coi là bội kiếm của một vị Thánh nhân trăm vạn năm trước trong 'Thời đại Chư Thánh', sau đó bị tổn hại trong 'Đại chiến ma đạo', được Thanh Lộc kiếm phái thu gom. Mất mười năm, tiêu tốn vô số tâm huyết sửa chữa, mới phục hồi được bảy phần uy lực như cũ.

Chung Sơn năm ấy mười tám tuổi, luyện Phong Vũ kiếm quyết trên Thanh Lộc, cuối cùng Á Thánh Chu Viễn Đạo gõ tay quyết định truyền thanh kiếm này cho hắn.

Chung Sơn không phụ sự mong đợi của mọi người, hai mươi tuổi đã ngộ ra được ý nghĩa cuối cùng của Phong Vũ kiếm quyết, được gọi là thiên tài có tiềm lực vào 'Thánh nhân cảnh' nhất của Nam Địa trong ba trăm năm sau.

Từng mảnh nhỏ bề bộn và tư liệu tổng hợp lại một lần nữa trong đầu Ân Bích Việt, hắn cảm giác hắn đang không ngừng trở nên gần hơn với Chung Sơn.

Rất lâu sau đó, hắn mở mắt ra, thở một hơi dài nhẹ nhõm, dưới trạng thái tinh thần no đủ thế này, hắn cảm thấy mình nắm được năm phần thắng rồi!

Hi vọng đi qua, hắn đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở trong sân hít sâu, bình phục tâm tình kích động.

Vừa nhắc mắt, lại nhìn thấy đèn trong phòng Lạc Minh Xuyên vẫn sáng, bóng người lờ mờ in trên giấy cửa sổ.

Sư huynh cũng chưa ngủ? Dường như đang viết cái gì đó.

Nếu như chuyện này xảy ra vào một đêm khác, Ân Bích Việt sẽ không làm gì cả.

Nhưng đêm nay hắn thật sự thật rất vui, cho nên lớn mật mà thất lễ, vậy mà đi gõ gõ cửa sổ của Lạc Minh Xuyên, khắc chế tâm tình kích động nhẹ giọng nói, "Sư huynh, huynh cũng chưa ngủ?"

Âm thanh ma sát của trang giấy truyền đến, cửa sổ bị đẩy từ bên trong ra.

Lạc Minh Xuyên đúng là đang ngồi ở trước bàn viết chữ, "Sư đệ, buổi tối rất lạnh, sao lại đứng trong viện?"

Y đứng dậy mở cửa, nghênh đón Ân Bích Việt tiến vào. Quả nhiên, nhiệt độ trên người của sư đệ thấp hơn vào ban đêm.

Ân Bích Việt được mang vào phòng, theo bản năng cảm thấy đi tiếp vào bên trong thì rất không ổn, vì vậy đi đến trước bàn, "Sư huynh, đệ có một tin tức tốt muốn nói cho huynh!"

Lạc Minh Xuyên nhiều năm tuân thủ lễ tiết nghiêm ngặt, chưa từng ở chung phòng với người khác vào ban đêm.

Trong phòng đọc sách đêm của học phủ ít nhất còn có người khác. Dạ ẩm trên mái nhà ít nhất cũng không ở trong phòng…

Y suy nghĩ miên man, cảm thấy mình chẳng ngay thẳng bằng sư đệ, nhất thời tinh thần không yên, thuận miệng hỏi, "Tin tức tốt gì?"

Ân Bích Việt muốn nói hắn đã có năm phần thắng đối chiến với Chung Sơn. Thế nhưng sau một khắc, ánh mắt của hắn rơi vào bức thư trên bàn, rồi ngay lập tức nghẹn lời.

Lạc Minh Xuyên lúc này mới phản ứng được y vừa nãy đang viết gì, thầm nghĩ không xong rồi, đã quá muộn.

Ân Bích Việt nhìn vào mắt của y, hỏi, "Sư huynh, đây là cái gì?"

Trên bàn là một bức chiến thư.

Là của Lạc Minh Xuyên viết cho Chung Sơn, thời gian xác định là một ngày trước trận của Ân Bích Việt và người kia.

Câu chữ khiêu khích cực kỳ, khiến người ta xem xong thì tức giận, không nhịn được mà đồng ý.

Gần như trong nháy mắt Ân Bích Việt đã hiểu ý định của Lạc Minh Xuyên.

Sư huynh muốn khiêu chiến Chung Sơn trước hắn, thắng thì tốt, dù cho không thắng được, cũng sẽ tận lực làm hao sức lực người nọ.

Cách làm như thế nếu truyền ra ngoài, không nghi ngờ sẽ mang đến rất nhiều lời chê trách.

Coi như không đề cập tới cái nhìn của người khác, chuyện này cũng đã trái với nguyện tắc làm việc nghiêm ngặt từ trước tới nay của Lạc Minh Xuyên. Hành vi này thật không ra dáng quân tử chút nào.

Lạc Minh Xuyên biết bây giờ muốn nói cái gì cũng đã muộn, cười khổ hai tiếng, không tiếp tục nói nữa.

Ân Bích Việt đem giấy viết thư xếp đàng hoàng, nghiêm túc suy nghĩ một chút,

"Sư huynh, đệ biết huynh là vì muốn tốt cho đệ… Thế nhưng, huynh không cần vì đệ mà làm những việc như thế này…"

Ân Bích Việt biết, Lạc Minh Xuyên có thể nghĩ ra cách thế này, cũng viết ra bức thư đầy câu chữ mang tính công kích, đã bỏ ra không ít công sức. Nhưng hắn vẫn nói, "Đệ muốn thử xem sao."

44. Chương 44: Mưa Gió (phong Vũ)

Buổi tối ngày hôm ấy, Ân Bích Việt đợi rất lâu, mới chờ được tiếng 'Được' của Lạc Minh Xuyên.

Vì vậy bức chiến thư được viết tỉ mỉ bằng bút lông bị hắn gấp lại cẩn thận, thu vào trong tay áo. Lạc Minh Xuyên có mấy phần lúng túng dở khóc dở cười, cảm thấy mình như kẻ gian lận bị tiên sinh trong học phủ bắt được tịch thu tài liệu.

Sau đó hai người đều ăn ý không nói về chuyện này nữa.

Trận đấu của Ân Bích Việt là trận đầu trong ba người, thời gian càng tới gần, hắn ngược lại càng ngày càng bình tĩnh. Cho dù Ỷ Hồ kiếm vẫn không chấp nhận chân nguyên của hắn.

Đến ngày đó, tâm tình hắn tựa như hồ mặt hồ bằng phẳng, không một gợn sóng.

Lúc các đệ tử Thương Nhai sơn từ bên Thu hồ đi đến trung tâm thành, dòng người tách ra hai bên, vô số ánh mắt đặt trên người bọn họ, rơi trên Ân Bích Việt. Nhưng trải qua hai cuộc tỷ thí lúc trước, trong ánh mắt của mọi người đều có nhiều hơn vài phần tôn trọng cùng kính nể.

Từ Diệp thành đến chân Trọng Minh sơn, có dòng người đi theo ở xa xa, nhưng không hề có tiếng xì xào bàn tán nghị luận.

Bất kể là dân chúng bình thường hay là người tu hành, đều cảm thấy họ sẽ phải chứng kiến một việc lớn xảy ra, có lẽ sẽ được ghi vào sử sách.

Ngày hôm qua đã có các đệ tử Thanh Lộc kiếm phái kiểm tra trận pháp phòng ngự của lôi đài lần thứ hai. Sáng nay ở dưới lôi đài người người nhốn nháo, trên khán đài phía Đông, có sáu vị trưởng lão có tu vi và bối phận cao của các môn phái, còn có một vị là người phục vụ trong Diệp thành.

Trong dòng người tấp nập, Ân Bích Việt và Chung Sơn đi tới đài. Đứng đối diện nhau.

Mọi người cũng chờ bọn họ sẽ nói cái gì đó vào lúc này, cho dù là tự giới thiệu cũng được. Đáng tiếc hai người này đều ít lời, nhất định phải khiến đông đảo khán giả thất vọng rồi.

Chung Sơn đặt kiếm lên trán, hai tay chồng lên nhau, sau đó khom người.

Ân Bích Việt cũng hành lễ như người nọ.

Không giống với những cái chắp tay thường ngày, lúc này bọn họ đều lựa chọn lễ pháp chính thức nhất, nghiêm túc nhất.

Chiều cao hai người xấp xỉ nhau, vì vậy hai thanh kiếm cũng ở độ cao bằng nhau.

Kiếm ở trong vỏ, không lộ tài năng.

Thế nhưng Ỷ Hồ bắt đầu chấn động.

Lưỡi kiếm va chạm với lớp vỏ dày, như mưa rơi trên kim loại, ong ong không thôi.

Trong nháy mắt, chẳng hiểu sao, Ân Bích Việt cảm nhận được tâm tình của nó.

Tiếng reo của thanh kiếm này lại như một tiếng quát lớn hỏi —— Lúc này chẳng có anh hùng hay sao mà lại dùng thằng nhãi ranh này để thành danh?!

Nó đang quát hỏi Phong Vũ kiếm!

Dưới Bão Phác Bát Quái kiếm, thanh kiếm này không có phản ứng, nhưng khi đối mặt Lãm Nguyệt của Sương Lam đao, thanh kiếm này chỉ chấn động nhẹ nhàng.

Thế nhưng lúc này, chỉ bởi vì bị đặt ở cùng độ cao với Phong Vũ kiếm, nó liền trở nên không cam lòng mà phẫn nộ, thân kiếm không nhịn được mà run rẩy.

Trước kia nó không phải là không có phản ứng, mà là xem thường.

Không có ai biết sự thay đổi trong yên lặng này, có người nghe được Ỷ Hồ kiếm chấn động trong vỏ, cũng nghĩ rằng Ân Bích Việt đang súc thế.

Ngay cả Chung Sơn cũng cảm thấy vậy, chỉ là dừng lại một chút, sau khi chào, lúc Ân Bích Việt đứng thẳng dậy một lần nữa, sẽ có một thứ gì đó khác đi.

Nhưng đạo tâm của Chung Sơn kiên định, sẽ không vì sự thay đổi của đối thủ mà trở nên hoang mang.

Tiếng kêu lảnh lót đột nhiên vang lên, Phong Vũ kiếm ra khỏi vỏ, như tiếng gió rít gào!

Dường như là cùng lúc đó, Ỷ Hồ kiếm cũng ra khỏi vỏ, tiếng kêu dài như tiếng hạc!

Hoàn toàn át đi tiếng gió ác liệt, vì vậy cả vùng đều vang vọng tiếng kêu của chiêu kiếm này!

Dưới đài, chúng đệ tử không nghĩ tới, vừa mới mở màn, chỉ là tiếng kiếm reo đấu nhau thôi mà lại có thanh

thế lớn như vậy, không khỏi thán phục ra tiếng.

Trên khán đài, trưởng lão Thanh Lộc kiếm phái lắc đầu, "Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt… Quả nhiên là tâm tính thiếu niên, quá thiếu kiên nhẫn." (Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt': Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú đều đồng ý với câu nói này của ông.

Hai người đồng thời khởi thế, kiếm của Chung Sơn còn nhanh hơn một chút, hạ xuống đầu tiên. Bất ngờ thay, đúng là một chiêu 'Noãn Vũ Tình Phong Sơ Phá Đống', tựa như thời tiết đầu xuân, gió nhẹ mưa phùn. (Noãn Vũ Tình Phong Sơ Phá Đống: Mưa ấm gió trong đầu xuân đuổi đi mùa đông lạnh)

Đây là khởi thế đầu tiên của Phong Vũ kiếm. Không thể nói là tốt, cũng không thể nói tệ, chỉ là quá mức công chính ôn hòa.

Để tiếp chiêu kiếm này thì có rất nhiều cách, dưới đài có ít nhất hai mươi người có thể sử dụng nhiều phương pháp khác nhau để hóa giải nó.

Thế nhưng Ân Bích Việt không có ý định hóa giải nó.

Chân nguyên đi vào kiếm, như dòng suối chảy qua con sông vẫn luôn khô cạn. Ỷ Hồ kiếm gần như biến thành một phần của cánh tay hắn.

Tảng đá vốn đè lên ngực cả ngày lẫn đêm thoáng chốc nát tan, sao lại không sung sướng?! Sao lại không sảng khoái?!

Vì vậy mũi chân của hắn điểm nhẹ chút, cầm kiếm mà lên, mũi kiếm mạnh mẽ chèn ép, như hạc trắng xé mưa gió!

Hai kiếm gặp nhau, trong lúc va chạm tạo ra kình khí, sương sớm cũng trốn đi!

Chân nguyên vẩy ra từ mũi kiếm, như đốm lửa nhỏ bốc cháy, rơi trên võ đài, phát ra tiếng 'Xì xì ——'.

"Hạc Lệ Vân Đoan!" (Tiếng hạc trong mây)

Vẫn là một chiêu ấy, thế nhưng uy thế gần như khác biệt một trời một vực so với lúc trước, khiến người ta không thể tin được.

Nhưng vẫn không đủ.

Hai kiếm vừa chạm liền tách ra, thân hình Ân Bích Việt xoay chuyển rồi rơi xuống đất, cơn đau nhói kịch liệt thuận theo cổ tay truyền tới kinh mạch, như cánh đồng khô bị lửa đốt.

Khóe mắt nhìn lướt qua vị trí cây Du bên đài, vị trí hắn rơi xuống cách vị trí cũ nửa tấc.

Mà Chung Sơn, vẫn đứng tại chỗ cũ.

Loại việc nhỏ không đáng kể này rất ít người phát hiện, nhưng vị nhân vật cung phụng trong Diệp thành cũng lắc đầu thật nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Chênh lệch cảnh giới cũng có nghĩa là xảy ra sự chênh lệch sức mạnh của chân nguyên, đây là sự thật không thể sửa đổi.

Ân Bích Việt đột nhiên tỉnh táo lại, cũng lại bắt đầu tính toán lại từ đầu.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, cũng gần như chỉ trong nháy mắt khi hắn vừa rơi xuống đất, hắn liền xuất kiếm lần thứ hai.

Mày Chung Sơn cau lại.

Cẩn thận tỉ mỉ, tinh thông tính toán —— đây là phán đoán trước kia của hắn về Ân Bích Việt. Cũng giống như những trận khác của người nọ, trước tiên cứ mặc người khác chế trụ, cũng là vì tìm ra kẽ hở, sau đó một chiêu chế địch.

Nhưng mà một kiếm vừa nãy dường như hoàn toàn không có mưu tính gì cả, chỉ là tùy hứng mà thôi.

Không thuộc bất kỳ một tình huống nào mà Chung Sơn đã dự tính trong trận đấu này.

Nhịp điệu trận đấu bị rối loạn, hai bên đều trở về điểm xuất phát một lần nữa.

Chỉ một chốc, Ân Bích Việt lại lên kiếm.

Thân kiếm mang theo quầng sáng dìu dịu, vẽ một vòng cung trong không khí, trôi chảy mà yêu kiều, dường như sương sớm cũng bị sự mỹ lệ của chiêu kiếm này hấp dẫn, hội tụ dưới kiếm của hắn, như là sương khói trên sông.

Kiếm ở trong tay hắn, như một con sông xuân, nhưng ánh kiếm bay lượn, đã tới trước mặt Chung Sơn!

“ ‘Yên Lung Hàn Thủy’!” (Sương khói tràn sông lạnh)

Mỗi người cũng không hiểu, vì sao sau ‘Hạc Lệ Vân Đoan’ vừa nhanh vừa mãnh liệt kia thì Ỷ Hồ kiếm lại trở nên bình tĩnh đến kỳ dị. Trở lại lúc trong Noãn Vũ Tình Phong.

Luồng kiếm quang này cũng không uy thế khủng bố, ngược lại có nét đẹp đến nhanh như cầu vồng, nhưng Chung Sơn lại lui hai bước.

Sau hai bước lại phất cổ tay cầm kiếm, chỉ là kéo thanh kiếm đi lại tựa như người qua sông đêm nhẹ phất tay áo đuổi đi sương khói.

Là thu thế của Phong Vũ kiếm —— ‘Tà Phong Tế Vũ Bất Tu Quy’. (Gió tà mưa phùn chờ về)

Nhẹ như yến, nhưng lại có ý muốn dứt khoát rời đi. Giương cánh rời đi trên con sông lạnh ngập sương.

Dưới đài, rất nhiều người nhìn đến mức đầu óc mơ hồ, cực kỳ không hiểu.

Không có chân nguyên va chạm nhau, không có kiếm thế kinh thiên động địa, Chung Sơn và Ân Bích Việt đang làm gì?

Các đệ tử có tu vi khá tốt trong môn phái liền dồn dập mở miệng giải thích,

“Một kiếm ‘Yên Lung Hàn Thủy’ của Ân sư huynh nhìn như mềm mại, nhưng bất kể là góc độ hay là khoảng cách của ánh kiếm bay, đều vô cùng chuẩn, bít kín tất cả đường lui của Chung sư huynh, giống như sương mù bao trùm cả con sông lạnh.”

“Chung sư huynh không tiến ngược lại thụt lùi, vị trí hai bước kia rất khéo, tìm được một khe hở, dùng ‘Tà Phong Tế Vũ Bất Tu Quy’ phá tan sương mù.”

Chung Sơn dùng một kiếm phá sương mù, xoay tay đâm nghiêng, thân hình đột ngột trở nên rất nhanh, dường như nhẹ tựa lông hồng.

Ỷ Hồ kiếm đón nhận đòn tấn công, không có tiếng kiếm rít, chỉ có tiếng gió nhẹ rì rào.

Hai người thay đổi chiêu thức mặc dù nhanh, nhưng không như một cuộc tranh đấu nhanh chóng mãnh liệt, ngược lại lại lưu loát như nước chảy mây trôi.

Kiếm pháp Thương Nhai ‘Phong Quá Hàn Đàm’ đối chiến với thức thứ nhất của Vũ Y kiếm quyết. (Phong Quá hàn Đàm: Gió thổi qua hồ lạnh)

Trong lúc nhất thời, thời tiết trên võ đài gần như biến hóa, mưa xuân như rượu liễu rủ như sương, cái se lạnh của mùa xuân đi kèm với hơi lạnh của mưa xuân.

Nhưng vẫn có người có thể nhìn thấy nét đẹp và sóng ngầm nằm dưới nó.

"Kiếm thế của hai người họ vô cùng tinh chuẩn, không có một chút chân nguyên dư thừa lãng phí nào cả, ngay lúc bắt đầu xuất kiếm thì đã tính toán cách phá giải."

"Hai người đều đang dùng cái giá thấp nhất để xuất kiếm và phá kiếm để đổi lấy sơ hở của đối phương."

"Chỉ cần kiếm ai đó chậm một chút hay tính toán chậm một bước, thế cuộc sẽ thay đổi trong khoảnh khắc!"

Nhưng vẫn có người không hiểu, cảnh giới Chung Sơn cao hơn Ân Bích Việt, tại sao cũng dùng đấu pháp cẩn thận như vậy?

Tống Đường cười rộ lên, giải thích với Trình Thiên Vũ, "Tinh thần và chân nguyên tiêu hao với một tốc độ đều đều thì đối thủ khó đột phá nhất."

Đây là cách ổn nhất.

Khi thần thức và chân nguyên của Ân Bích Việt không đủ để chống đỡ tính toán và xuất kiếm, người thắng sẽ là Chung Sơn.

Nói cho cùng, vẫn là chênh lệch cảnh giới, có khóc cũng không thể làm gì.

Hơn bốn mươi chiêu qua đi, tiết tấu của trận chiến trở nên kỳ dị, Ân Bích Việt không dùng Hàn Thủy kiếm quyết, Chung Sơn cũng không hề dùng Phong Vũ kiếm quyết.

Kiếm thế của bọn họ rất trôi chảy, nhìn qua rất đẹp.

Cỏ mọc én bay, hoa nở đầy cây.

Thời gian lặng yên trôi qua, mặt trời chói chang treo cao giữa trời. Xem một trận đấu như vậy gần như là một loại hưởng thụ, rất nhiều người khẽ thở ra một hơi. Yên lặng chờ đợi sự thật cuối cùng.

Sau một khắc (15p), có người mang thần sắc hơi kinh ngạc, "Gió nổi lên rồi?"

Tại sao dưới đài không cảm thấy?

Chỉ có thể nhìn thấy gió thổi qua cành lá rộng mở của cây Du, thổi bay vạt đạo bào của Ân Bích Việt, lay động tà áo dài rủ xuống của Chung Sơn, nhẹ nhàng lướt qua kiếm trong tay người nọ.

Tiếp theo mũi kiếm khẽ xoay chuyển, bỗng nhiên đâm xuống phía dưới!

Cuồng phong đột nhiên nổi lên! Cây Du oằn cả thân xuống!

Mũi chân Chung Sơn điểm nhẹ chút rồi nhảy lên thật cao, áo bào ở trong gió cuồn cuộn như mây bay!

Hóa ra không phải gió, là kiếm thế chân chính của Phong Vũ kiếm nổi lên.

Gió thổi báo giông tố sắp đến.

Đồng tử Lạc Minh Xuyên thu nhỏ lại.

Chung Sơn khởi thế trước tiên, chỉ có một khả năng: Sư đệ lộ ra kẽ hở.

Rất nhiều người đều nghĩ tới điểm này, vì vậy thần sắc đột nhiên nghiêm nghị.

Thế cuộc đã thay đổi trong khoảnh khắc tiếp theo!

Thần sắc Ân Bích Việt thay đổi, thân hình khẽ nhúc nhích, biến mất không còn tăm hơi, bộ pháp cực nhanh, tựa như biến mất trong gió.

Mà lúc này gió đã tràn ngập võ đài, kiếm thế bao trùm cả võ đài.

Có thể tránh ở nơi nào?

Ân Bích Việt biết rõ hắn phải đối mặt với một kiếm đã giữ thế đã lâu như thế nào.

Nhưng hắn không có cách khởi thế dưới kiếm chiêu của đối phương, bốn mươi chiêu cùng bốn trăm chiêu không có gì khác nhau, không cầm được chân nguyên trước tiên sẽ là hắn.

Kế hoạch ban đầu đều mất hết hiệu lực, bởi vì Chung Sơn mạnh hơn trong suy nghĩ của hắn rất nhiều.

Vậy cũng chỉ có thể khiến cho đối phương khởi thế.

Phá vỡ cục diện bế tắc, chỉ có con đường này. Cho nên hắn lộ ra kẽ hở.

Dưới đài không cảm thấy gió, lại nghe được âm thanh cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, tựa như có tiếng gió rung động trong đầu. Các đệ tử có tu vi hơi yếu, theo bản năng bưng kín lỗ tai.

Tiếng kiếm rít thê thiết trong gió! Không đâm vào hướng bóng mờ, ngược lại đâm thẳng vào khoảng không!

Vào lúc mọi người ngạc nhiên nghi ngờ và khó hiểu, trong khoảng không xuất hiện một vệt máu!

Vệt máu rơi vào trên võ đài, 'Xẹt xẹt' một tiếng bắn tung tóe qua sương trắng, nhưng lại tạo ra vài vệt lõm đen trên nền đá.

Là chân nguyên cuồng bạo rừng rực trong kiếm.

Chung Sơn đã tìm được vị trí Ân Bích Việt.

Một kiếm đâm thủng chân nguyên hộ thể, thẳng vào da thịt.

Thân hình Ân Bích Việt hiện ra trong khoảng không, trên tay đạo bào màu trắng là máu thịt tung tóe, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Ánh mắt lại sáng đến kinh người.

Kiếm của hắn đã đi tới một thước trước Chung Sơn!

Cuồng phong đột nhiên yên tĩnh, hàn ý nổi lên bốn phía.

Giọt máu rơi xuống ngưng tụ thành băng.

Hắn dùng một vết thương tận xương, đổi lấy cơ hội khởi thế xuất kiếm.

Vạn ngàn suy tính, đều nằm trong một kiếm này!

45. Chương 45: Mưa Gió (phong Vũ) (2)

Mũi kiếm sáng ngời mà lạnh như băng, tựa như dải ngân hà rơi trên sông thu.

Gió đêm nổi lên, nước trở lạnh, ánh trăng như dải lụa trùm trên con sông tối đen, lướt đến Chung Sơn.

Ngay trong chớp mắt Ân Bích Việt xuất kiếm, Chung Sơn liền ra một kiếm, đồng thời cũng vội vàng thối lui, mãi đến tận bên cạnh đài!

Nhưng mà con sông cũng theo hắn, trên ngực phải xuất hiện một đường máu.

Máu tươi nóng rực trào ra, còn chưa kịp thấm ướt đã đọng lại thành băng trên áo bào bát mặc sơn thủy.

Kiếm ý của Hàn Thủy kiếm, đã như ngấm vào xương cốt.

Nhưng nếu Ân Bích Việt vẫn tránh được thương tổn lớn nhất từ kiếm thế của Chung Sơn ở thời khắc cuối cùng thì Chung Sơn cũng tránh được sáu phần uy thế của chiêu kiếm này.

Chung Sơn giơ kiếm trước người, như một con đê dài rộng, ngăn cản con sông lạnh cuồn cuộn.

Chỉ chốc lát mà biến cố xảy ra quá nhanh.

Áo bào trắng của Ân Bích Việt nhuốm máu, kiếm khí mà đối thủ đã lưu lại trong sơ hở vừa nãy quá cuồng bạo và nóng rực, lại kích thích lãnh ý của Hàn Thủy kiếm. Vết thương trên tay dường như bốc lên khói trắng, nhìn thấy mà giật mình.

Sắc mặt Chung Sơn tái nhợt, vết thương tuy bị hàn ý hóa thành băng, nhưng kiếm khí lại thuận theo vết thương vào kinh mạch tàn phá bừa bãi, cơn đau đớn vẫn luôn lan tràn đến tận tim.

Nhưng mà bọn họ giờ khắc này đều không rảnh để bận tâm, phải giành được cơ hội khởi thế đầu tiên, rút kiếm chém thẳng!

Nữ tử trung niên của Liêm Giản tông nhíu mày, "Trận pháp trên đài vẫn còn tốt sao?"

Trưởng lão Thương Nhai sơn trầm giọng nói, "Không thể vì một Chiết Hoa hội mà tổn hại hai người tu hành thiên tài trẻ tuổi."

Trưởng lão Thanh Lộc kiếm phái cầm mắt trận trong tay cẩn thận gật gật đầu. Một khi xuất hiện hung hiểm không thể tránh, trận pháp trên võ đài sẽ lập tức khởi động, để cho trận pháp chịu đựng kiếm thế.

Đệ tử Thương Nhai sơn và Thanh Lộc kiếm phái không trầm ổn bình tĩnh như các vị nhân vật lớn.

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, chân nguyên bao phủ mắt, vô cùng căng thẳng nhìn chằm chằm võ đài.

Trình Thiên Vũ đã gấp đến đỏ mắt.

Trong mắt Tống Đường hiện ra sầu lo, Ân Bích Việt còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của bọn họ. Không chỉ là tu vi, độ ăn ý giữa kiếm và người này cũng cao, tựa như được sự giúp đỡ của trời.

Trên mặt Lạc Minh Xuyên bất động thanh sắc, hai tay dưới lớp áo dài đã nắm chặt thành nắm đấm, lòng bàn tay máu me đầm đìa.

Hai người gần như nhảy lên cùng lúc, hai kiếm gặp nhau giữa không trung!

“Keng —— “

Chân nguyên bàng bạc tạo thành bức tường vòng cung vô hình, va chạm nhau nơi mũi kiếm!

Không có mưa, nhưng có tiếng mưa rơi rả rích.

Không có hồ nước, nhưng có hàn ý trùng trùng.

Những đệ tử đứng hơi gần ở dưới đài, đau khổ không chịu nổi lui về phía sau, như bị tiếng mưa gió cọ rửa biển trong đầu, rồi lại bị ngâm trong con sông khuya lạnh.

Trên đài, thời gian gần như đọng lại.

Ánh kiếm va chạm, thân kiếm phản chiếu trời nắng xinh đẹp và từng đám mây bay, phản chiếu khuôn mặt trầm tĩnh và đôi mắt sáng ngời của bọn họ.

Cơn đau nhức và tê dại truyền đến từ cán kiếm, Ân Bích Việt tựa như đọc hiểu kiếm ý của đối thủ.

Gió thảm mưa sầu.

Nhờ cảnh giới, vị nhân vật cung phụng ở Diệp thành cũng đã hiểu, mở miệng thở dài nói, “Thật giỏi.”

Đây không phải là một kiếm có uy thế lớn nhất của Phong Vũ kiếm, nhưng lại là một kiếm khó luyện nhất.

Đối với rất nhiều đệ tử tu hành Phong Vũ kiếm quyết mà nói, chiêu kiếm này chính là bình cảnh mà bọn họ khó có thể hiểu nhất.

Uy thế của gió xâm nhập vào xương, khí thế của mưa nuốt đi mọi sầu lo.

Kiếm ý dữ dội thảm thương!

Thánh nhân sáng lập Phong Vũ Kiếm ở 'Thời đại Chư Thánh' mấy chốc thì nghèo, trải qua rét lạnh, trung niên thì nhập đạo.

Chiêu kiếm này, là sự tổng kết của người đó từ cuộc đời rét lạnh trong 40 năm của mình.

Nhưng Chung Sơn thành danh từ lúc thiếu niên, con đường tu hành vốn bằng phẳng. Dĩ nhiên cũng có thể lĩnh hội tâm ý đau khổ cô độc trong kiếm này.

Quả nhiên là thật giỏi.

Tống Đường lại không hề kinh sợ.

Sư đệ vượt cảnh giới chậm, chân nguyên không đủ hộ thể, vung kiếm vạn lần đến khi tay đầy bọng máu, gân cốt chịu sức ép rất nặng. Không xuống núi, không nói chuyện cười đùa, không tụ hợp chơi bời. Mùa hè nóng bức luyện suốt tam phục, mùa đông băng giá luyện suốt tam cửu, ngày ngày như vậy, chưa từng lười biếng. (Tam phục và tam cửu lần lượt là ba ngày nóng và lạnh nhất trong hè và đông)

Thành danh thời thiếu đổi lấy càng nhiều hơn đau khổ và cô độc.

Sự cơ khổ khôn kể tràn ra từ mũi kiếm, ngàn vạn sầu lo bức ép người.

Kiếm thế của Ân Bích Việt vẫn chưa hết, liền đột nhiên tách ra rồi lùi lại, thân kiếm hướng thẳng phía dưới, thân hình lại như hạc trắng đập cánh, lóe lên rồi lại vút cao hơn.

Ỷ Hồ kiếm phủ đầu chém xuống!

Ánh sáng lộng lẫy vô biên vô tận, đổ xuống từ thân kiếm, như từng cơn sóng nước nhấp nhô trong hồ.

Lúc này đã gần đến giờ Thân (15h-17h), ánh nắng dần tối, kém xa ánh nắng lúc trưa, thế nhưng ánh sáng của chiêu kiếm này quá mạnh, tựa như ra lệnh cho trời phải sáng thêm vài phần.

Nếu như nói kiếm của Chung Sơn là đau khổ mưa gió, vậy chiêu kiếm này của Ân Bích Việt như là ánh mắt trời nhảy nhót trong mây, ánh sáng vàng mọc lên!

Đây là tự tin và kiêu ngạo của 'Không sợ mây đen ngàn thước rộng'.

Tổng quyết kiếm pháp Thương Nhai, 'Húc Nhật Đông Thăng'. (mặt trời mọc ở phía Đông)

Rất nhiều đệ tử Thương Nhai sơn không thể tin được mà trợn mắt lên, thanh thế to lớn như vậy, thật sự là Húc Nhật Đông Thăng?

Chung Sơn nhẹ nhàng rơi xuống đất, giơ kiếm lên trời. Lá chắn bằng kiếm lại đến, ánh sáng ở phía trên nhạt đi một chút, như những chòm sao lẻ tẻ trong ngân hà, trút xuống mũi kiếm phía dưới.

Lộ Trạm Triêu Dương, Tinh Hoàn Tử Cực.

****

Không chỉ là Nam Địa, khắp thiên hạ đều chú ý trận chiến này.

Người tu hành ở Diệp thành căng thẳng vô cùng quan sát chiến cuộc từ xa xa, người không thể đến Diệp thành, ngóng trông mong mỏi chờ tông môn đồng tộc truyền tin tức.

Nhưng luôn có người không cần chờ.

Hoành Đoạn Sơn tuyết đọng quanh năm vẫn không thay đổi.

Trên đỉnh núi cao nhất nước đọng thành băng, băng đọng như rừng. Giá lạnh vô cùng, cho nên người tu hành dưới Tiểu Thừa cảnh đều không thể ở lâu.

Lúc này có một ông lão đứng trên đỉnh núi, tay áo bào tràn ngập gió núi, râu dài, thần sắc hờ hững. Trong mắt lại là tinh quang khiếp người.

Thân hình ông ta không cao, nhưng đứng ở đây, lại như thoát khỏi chúng sinh nhân gian.

Chẳng hiểu sao lại sinh ra khí thế vạn núi phải cúi đầu.

Chuyện đương nhiên. Sao lại không thoát tục? Sao lại không cúi đầu?

Nếu như Kiếm Thánh biến mất, thiên hạ nào có ngọn núi nào cao hơn ông ta?

Ông ta cũng đang xem trận chiến này.

Dù cho cách ngàn dặm, ông ta cũng nhìn rõ được cả ánh sáng trên mũi kiếm của hai người.

Ông ta xem có vẻ mất hứng, vì vậy hơi nhíu mày, tay áo bào nhẹ phẩy.

Cách đó ngàn dặm ở Trọng Minh sơn, Lạc Minh Xuyên đột nhiên thay đổi sắc mặt, không thể tin nhìn trời cao.

Sắc mặt trưởng lão Liêm Giản tông và vị nhân vật cung phụng trong Diệp thành đều trắng bệch, ngước mắt nhìn trời.

Trong phủ thành chủ, Diệp Chi Thu nâng kiếm đi đến sân thượng cao nhất. Thần sắc nghiêm nghị chưa bao giờ có.

Mây mù cuồn cuộn, từ Tây đến Nam, chỉ thoáng chốc băng qua ngàn dặm. Đủ để che đậy một phương trời Trọng Minh sơn, khiến mặt trời lu mờ ảm đạm ngay tức khắc.

Dường như chỉ là một cái chớp mắt, không có tiếng sấm, không có chớp, mưa to rơi xuống mãnh liệt!

Các đệ tử dưới đài không kịp chuẩn bị, cuống quít dựng lên màn chắn chân nguyên, "Sao trời đột nhiên lại mưa?"

Hạt mưa lớn chừng hạt đậu, che ngợp bầu trời.

Sau chiêu 'Tinh Hoàn Tử Cực', hai người liền ra hơn mười kiếm. Trận chiến này, đã kéo dài từ sáng sớm đến hoàng hôn.

Trong trận chiến này, chân nguyên, thần thức, tinh thần ý chí của hai bên đã đến mức cạn kiệt.

Ân Bích Việt bởi vì kiếm đạo và chênh lệch cảnh giới, vẫn không thể thắng Chung Sơn. Nhưng cũng không thua.

Bởi vậy khi trận mưa này rơi xuống, hai người đều chẳng có sức để bận tâm.

Bất quá trong chốc lát, đạo bào dày nặng của Ân Bích Việt đã ngấm đầy nước mưa, trở nên càng thêm nặng. Cũng như hơi thở nặng nề của hắn, còn cả tim phổi và kinh mạch đã không chịu nổi của hắn.

Vết máu trên đạo bào lan ra dưới cơn mưa, nhìn thoáng qua, nửa người bên trái của hắn như ngâm trong máu.

Gió thảm mưa sầu, hơi nước mù mịt, khiến hắn nhớ đến trận mưa lúc hắn Phá Chướng.

Cũng hiu quạnh như mùa thu, mang sát ý bén nhọn như thế này.

Trên áo bào bát mặc sơn thủy của Chung Sơn cũng có vết máu lan ra trong mưa.

Dòng nước thuận theo mày chảy xuống, nhỏ tí tách trên mũi kiếm, nhỏ trên võ đài. Bọt nước nở rộ.

Con mắt của Chung Sơn càng ngày càng sáng. Dường như muốn chọc thủng tầng mưa.

"Thật đúng là trùng hợp, trận đấu tới chỗ mấu chốt thì trời mưa, tiếp thêm thế cho Phong Vũ kiếm của Chung sư huynh!"

"Ầy, trời đã đổ cơn mưa, mẹ phải đi lấy chồng, biết làm sao được?!" ("Trời đã đổ cơn mưa, mẹ phải đi lấy chồng", câu nói này đã trở thành một câu tục ngữ được sử dụng để nói về các sự tình của con người mà đã được định trước và không thể hoá giải.)

Dường như mỗi người đều nghĩ như vậy, trận mưa này, là ý trời.

Chỉ có Lạc Minh Xuyên trong số rất ít người, nhìn mây đen trên trời hiện ra một chút đạo pháp như có như không.

Đây là do cảnh giới của người nửa bước Đại Thừa mới có thể nhìn thấy, mà Lạc Minh Xuyên là bởi vì tu hành Già Lan đồng thuật.

Coi như thế nhân đều biết hết, thì rất nhiều người cũng không dám nói một câu. Sáu vị Á Thánh trong lòng những người trên đời này, gần như thần linh.

Sấm chớp sương ngọc, đều là thánh ân.

Thánh nhân thay đổi trời, ai dám nói một chữ "Không"?

Diệp Chi Thu đứng ở trên sân thượng, đèn đuốc vạn nhà ở Diệp thành đều ở dưới chân ông.

Ông nhìn bầu trời phía Tây.

Cơn mưa này đang ở Trọng Minh sơn, nhưng chỉ cần di chuyển hai dặm đi đến vùng trời Diệp thành, ông sẽ không chút do dự mà ra tay.

Lão quản gia đứng ở bên cạnh ông, âm thanh run rẩy, "Lão gia, cầu ngài đừng cầm kiếm, đây là đại bất kính với Thánh nhân."

Diệp Chi Thu không nói gì,kiếm trong tay cũng không hề thả xuống.

Trung Địa.

Trong bầu trời Vân Dương thành, Chưởng viện tiên sinh đang uống trà nhìn bầu trời trong viện, dường như sắc trời ấy khiến người phiền chán, chén trà trong tay rơi xuống đất.

Tiếng 'Rầm' vang giòn, nước trà lẫn vào mảnh sứ vụn.

Mà trước lúc này, Chung Sơn đã giơ lên kiếm trong mưa gió.

Hắn bước về phía trước một bước, vũng nước đọng dưới chân bắn lên thành bọt nước, nhưng chậm chạp không rơi.

Kiếm qua nơi nào, mưa bụi tung bay đột nhiên vặn vẹo một cách kỳ dị, tụ theo đường kiếm!

Vì vậy mưa gió đầy trời đều hóa thành kiếm của hắn.

Phong Vũ Vi Thành! (mây gió vây thành)

Có người nghĩ Chung Sơn mượn thế của mưa gió, như vậy sẽ càng mạnh hơn. Chỉ là không nghĩ tới hắn sẽ mạnh đến mức thế này.

Kiếm thế đã vượt qua giới hạn của Phá Chướng cảnh, chạm đến ngưỡng cửa Tiểu Thừa.

Dường như muốn đột phá ngay trong trận!

Còn có người nhìn ra, chiêu kiếm này đã không chỉ là cảnh giới tu vi của Chung Sơn, mà còn là uy thế của thanh thần binh 'Phong Vũ kiếm' này bị kích thích mà tự phát ra!

Bất quá chỉ là một cơn mưa, mà lại khiến cho nó phấn khởi đến vậy!

Không ai cho là Ân Bích Việt có thể đỡ lấy một kiếm khó thể tin này.

Hắn lấy gì mà đỡ lấy chiêu kiếm này?

Dựa vào cái gì mà đỡ lấy chiêu kiếm này?

Thuận theo thế triển khai Hàn Thủy kiếm? Nhưng mà mưa gió đã tụ hết lại trong kiếm của Chung Sơn, thế đâu mà dựa?

Tránh né chiêu kiếm này sao?

Sao có thể né được cả trời mưa gió?

Ân Bích Việt đứng ở trong mưa, đạo bào ướt đẫm, tựa như một tòa thành thân cô thế cô.

46. Chương 46: Mưa Gió (phong Vũ) (3)

Vị nhân vật cung phụng trong Diệp thành thổn thức nói, "Đệ tử Kiếm Thánh không thể thắng rồi… Trừ phi hắn cũng có một thần binh, tỷ như 'Lâm Uyên'."

Các nhân vật lớn chú ý trận chiến đều có ý nghĩ giống nhau.

Đối mặt Phong Vũ kiếm tự kích phát uy thế, các binh khí sau Thời đại mạt pháp làm sao địch nổi?

Ân Bích Việt có Lâm Uyên không?

Đương nhiên không có.

Lâm Uyên kiếm sớm đã bị Kiếm Thánh đúc lại thành 'Xuân Sơn Tiếu' và 'Phong Thu Ly', đây là chuyện mà thiên hạ đều biết.

Phong Vũ Vi Thành, Ân Bích Việt ngẩng đầu nhìn trời. (Phong Vũ Vi Thành: Mưa gió vây thành.)

Mây trên trời cuồn cuộn không thôi, tựa như đêm đen đã đến, đuổi đi hoàng hôn.

Mây đen áp thành, thành phải nát tan.

Gió to và nước mưa lạnh như băng rơi trên mặt hắn, hắn dường như không hề cảm thấy một chút nào, bởi vì trong đáy lòng còn lạnh hơn nó.

Đây chính là ý trời không thể trái?

Rõ ràng chỉ là một trong nháy mắt, lại có vô số hình ảnh chợt lóe lên.

Những cuộc đời làm nhân vật phản diện không được toại nguyện từ nhiều năm trước, Thương Nhai sơn

mây khói mênh mông, hòe rơi đầy đình trong học phủ và trong phủ Tiên sinh, biển Phù Không nước xanh sóng trong, ánh đèn vàng và trăng sáng ở Diệp thành…

Trên mái nhà, ánh trăng rơi vào Thu hồ, gió đêm hơi lạnh lẽo, lẫn vào hương rượu.

Khi đó hắn đã nói muốn sống thật tốt.

Trận mưa này, là trời muốn diệt ta?

Nhưng mà ta đi đến thế giới này, không phải là để thuận theo ý trời.

Dưới mũi kiếm, Ân Bích Việt nhìn trời, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ỷ Hồ kiếm khẽ chấn động, dường như cũng cười ra tiếng.

Thân kiếm chém thẳng!

Chiêu kiếm này, không chém Chung Sơn, không chém mưa gió!

Chém thẳng đến trời!

Chém về phía mây đen!

"Ầm —— "

Sắc mặt người trên khán đài thay đổi.

Đệ tử dưới đài đột nhiên không kịp chuẩn bị, cuống quít nhắm mắt lại, thế nhưng ánh sáng quá mức sáng ngời, dường như muốn xuyên qua mí mắt, chiếu thẳng vào trong óc.

Ánh sáng vạn trượng hội tụ trong chiêu kiếm này!

Lại như muốn kéo một vầng mặt trời đến nhân gian!

Dưới Trọng Minh sơn, sáng như ban ngày!

Trong Diệp thành không có trời mưa, chỉ có mưa bụi từ Trọng Minh sơn theo gió mà bay đến. Dân chúng

trong thành chỉ cảm thấy như có một tia chớp giáng xuống từ bầu trời, nhưng mà ánh sáng thật lâu cũng không biến mất mà lại càng ngày càng sáng.

Bọn họ đẩy ra cửa sổ, đi đến trong viện, giơ dù tập hợp trên đường, không thể tin nổi mà nhìn hướng Trọng Minh sơn.

Ánh sáng ngày càng chói mắt, người trên đường phố cũng bắt đầu chạy tứ phía, có người chạy vào trong nhà, có người chạy ra cổng thành, người mẹ che đi đôi mắt của đứa trẻ đang khóc nỉ non trong lòng, chạy vào cửa hàng ven đường.

Đội Thành vệ giáp đen chạy trên phố lớn ngõ nhỏ,

"Không nên hoảng loạn! Là trận đấu bình thường trong Chiết Hoa hội thôi! Trận pháp trong thành vẫn không sao! Không nên hoảng loạn! —— "

Dân chúng trong thành thấy đội Thành vệ giáp đen quen thuộc rốt cục yên lòng.

Ánh sáng vẫn không tắt.

Trong khe hở giữa mây đen, thậm chí có ánh sáng bắn ra!

Ân Bích Việt giơ kiếm đứng ở trong ánh sáng vạn trượng, mưa gió đầy trời lui đi ba thước!

Trưởng lão Bão Phác tông nhận ra chiêu kiếm này, thất thanh gào ầm lên, "Thanh Thiên Bạch Nhật kiếm! —— "

Sau một khắc, chuyện còn khó tin hơn đã xảy ra.

Ánh sáng sau mây đen ngày càng sáng, vậy mà xuyên qua mưa to rơi trên võ đài.

Mây đen dày đặc tan đi tứ phía, đảo mắt liền lộ ra cái bóng của trời chiều.

Mưa to chỉ một lát đã dừng lại.

Các nhân vật lớn trong thiên hạ khiếp sợ nhìn hướng Vân Dương thành ở Trung Địa.

Không nghĩ ra nổi các vị Thánh nhân hôm nay bị sao vậy?

Trong học phủ, Chưởng viện tiên sinh pha một bình trà mới. Ngón tay run rẩy nhỏ đến mức không thể nhận ra.

Trên sân thượng của phủ thành chủ, Diệp Chi Thu đi xuống.

Trên đỉnh Hoành Đoạn Sơn của Bão Phác tông, ông lão phất tay áo liếc mắt nhìn về hướng Trung Địa, ánh mắt lạnh lùng. Nhưng chẳng hề làm gì.

Mưa gió và ánh sáng chói mắt đã tản đi.

Vết máu nơi khóe miệng Ân Bích Việt nhỏ trên võ đài.

Chung Sơn quỳ một chân trên đất, lấy tay chống kiếm.

Dòng máu nhuộm đỏ nước đọng trước người.

Dùng cái gì để phá mưa gió?

Chỉ có ánh sáng.

Chỉ có Thanh Thiên Bạch Nhật kiếm.

600 năm trước, Kiếm Thánh dùng chiêu kiếm này phế bỏ Thái Thượng trưởng lão của Bão Phác tông.

600 năm sau, Ân Bích Việt dùng chiêu kiếm này phá đi Phong Vũ Vi Thành của Chung Sơn.

Trên trời như bị ánh kiếm bổ ra, phân rõ hai bên.

Một bên là ánh chiều đỏ thẫm xinh đẹp, như ngọn lửa ngập trời, một bên là màu xanh đậm sau cơn mưa, nặng trĩu như màu mực.

Kỳ cảnh như vậy, nhưng không ai thưởng thức.

Trên sân hoàn toàn tĩnh mịch.

Khi Lạc Minh Xuyên phi thân lên võ đài, mọi người mới tỉnh táo lại.

Không biết là ai kinh hô thành tiếng đầu tiên, tựa như có nước bắn vào chảo dầu thật nóng, dưới chân Trọng Minh sơn chấn động!

Vô số người bắt đầu hoan hô, bọn họ không biết mình đang hoan hô cái gì, chỉ là kích động trong lòng khó mà đè nén, tâm tình vạn ngàn, không có cách nào để biểu đạt. Từng trận thét dài vang vọng, tràn ngập cả trời, vui sướng tràn trề, vậy mà sau khi xem trận chiến này lại dường như có dấu hiệu đột phá!

Đệ tử Thương Nhai sơn và Thanh Lộc kiếm phái xông lên đài; các vị phật tu tinh thông Y lý của Hưng Thiện tự, Giai Không tự cũng vội vàng lên đài xem xét vết thương; mấy trưởng lão trên khán đài phía Đông lấy ra đan dược mà họ cất giấu lại phát hiện chẳng tốt bằng thứ mà Đoàn Sùng Hiên đút cho hai người kia.

Mọi người hỗn loạn nhưng trong mắt Ân Bích Việt chỉ có những cái bóng mơ hồ chồng chéo lên nhau. Âm thanh ầm ĩ bên tai lại chẳng hề chân thật chút nào.

Hải thức trong đầu hắn hỗn độn vô cùng, cơn đau nhức như bị xé rách tràn qua mỗi một tấc cốt cách kinh mạch. Thân thể đã đến giới hạn, nhưng vẫn trợn tròn mắt, gắt gao nắm kiếm, không chịu buông tay chút nào.

Mãi đến tận rơi vào một cái ôm ấm áp.

Cảm nhận được nhiệt độ và hơi thở quen thuộc.

Rốt cuộc hai chân hắn trở nên mềm nhũn, an tâm mà hôn mê.

****

Mây đen biến mất, ánh sáng trong trẻo kéo dài vạn dặm.

Nếu như không phải còn vết nước đọng trên đất, gần như không ai nghĩ đến cơn mưa kéo tới trong vòng một chén trà nhỏ kia.

Từ Diệp thành đến năm đại lục trong thiên hạ, rất nhiều các nhân vật lớn vẫn trầm mặc.

Trận đấu này nhấp nhô nhiều vẻ, gần như là một vở kịch.

Ngoài sáng có hai vị thiếu niên thiên tài vung kiếm, trong bóng tối có hai vị Á Thánh giao chiến. Phất tay áo ném chén trà, thay trời đổi đất.

Tất cả mọi người cho là Ân Bích Việt không thể thắng.

Trừ phi hắn có thể có một thanh thần binh như 'Lâm Uyên', có thể sánh ngang với Phong Vũ kiếm.

Kết quả hắn thật sự có một thần binh.

Một lúc lâu, có người lên tiếng, "Ỷ Hồ kiếm, rốt cuộc là có lai lịch như thế nào?"

Trưởng lão Thanh Lộc kiếm phái chậm rãi lắc đầu, thấp giọng tự nói, "Thanh kiếm kia, thật sự là 'Ỷ Hồ' sao?"

Rất nhiều người không hiểu Á Thánh Dư Thế vì sao lại ra tay, dù sao cảnh giới của ông ta quá cao, chỉ là động tác cẩn thận thế nào cũng có thể bị trời phát hiện, phải bận tâm đến nhân quả. Chỉ là một Chiết Hoa hội mà thôi, trong mắt các vị Thánh nhân đội trời đạp đất hẳn là bé nhỏ không đáng kể.

Có người suy đoán là bởi vì một kiếm 'Húc Nhật Đông Thăng' của Ân Bích Việt, đã đạt đến ý nghĩa hoàn mỹ nhất, nhìn rất giống 'Thanh Thiên Bạch Nhật'.

Khiến cho vị Ánh Thánh Dư Thế nhớ lại trận tàn sát nhục nhã trên bờ sông Bá, năm vị trưởng lão Bão Phác tông chết, chỉ còn một vị sống sót, nhưng cũng là phế nhân.

Dù cho có người đoán được nhưng cũng sẽ không nói trên miệng, bởi vì ân oán của Thánh nhân, là chuyện của trời cao, họ không dám ăn nói ngông cuồng.

Mà ai biết, Dư Thế vốn không muốn nhìn thấy 'Húc Nhật Đông Thăng', nhưng Ân Bích Việt lại sử dụng 'Thanh Thiên Bạch Nhật' chân chính.

Dưới ma xui quỷ khiến, vậy mà đã vô tình tát vào mặt Thánh nhân.

Đây là chuyện khó mà tin nổi, muốn nghĩ cũng không được nghĩ.

Nhưng thái độ của Chưởng viện tiên sinh, cũng đáng để suy nghĩ sâu hơn.

Rất nhiều người đều cảm thấy Tiên sinh có thể không chút do dự ra tay chống lại vị Á Thánh mạnh nhất trong thiên hạ, quả nhiên là bạn tri kỉ của Kiếm Thánh.

Mặc kệ cơn sóng ngầm mãnh liệt trong bóng tối, chịu ảnh hưởng nhiều nhất từ cuộc chiến này vẫn là hai vị nhân vật chính.

Trước trận chiến này, mọi người nhắc đến Ân Bích Việt, sẽ gọi hắn là 'Đệ tử Kiếm Thánh Ân Bích Việt'.

Nhưng bây giờ, hắn rốt cục có danh hiệu của chính mình —— 'Ỷ Hồ kiếm' Ân Bích Việt.

Trận đấu này được ghi vào rất nhiều điển tịch, để cho hậu nhân tham khảo, gọi là 'Nửa thành Phong Vũ nửa thành Hồ'.

Tuy Chung Sơn gãy mất một cái xương sườn, thế nhưng kinh mạch không bị thương, cũng không để lại mầm họa ảnh hưởng con đường tu hành sau này. Sau bảy ngày hôn mê, cảnh giới vậy mà không rớt lại tăng thêm, trực tiếp vào Tiểu Thừa cảnh.

Dù cho bên ngoài ồn ào ra sao, đều chẳng liên quan gì đến Lạc Minh Xuyên.

Y bây giờ đang canh giữ ở bên giường Ân Bích Việt, nắm tay của hắn. Truyền đi chân nguyên dồi dào. Ánh mắt thâm sâu, như vực sâu biển rộng.

Ân Bích Việt khi tỉnh khi ngủ, luôn cảm thấy như là có một dòng suối nóng chảy róc rách trong kinh mạch, cả người ấm áp. Quá mức thoải mái, quả là ngủ không đủ.

Mỗi lần mở mắt, liền nhìn thấy Lạc Minh Xuyên ở bên giường, có lúc Đoàn Sùng Hiên cũng ở đó.

Mỗi khi hắn phỉ nhổ bản thân quá lười biếng, muốn rời giường, Lạc Minh Xuyên liền cười nói, "Nghỉ ngơi thêm một chút đi, không sao đâu."

Cứ vậy mà qua bảy ngày.

47. Chương 47: Chử Hoán

Khi Ân Bích Việt hoàn toàn tỉnh táo thì đã là khuya bảy ngày sau.

Chân nguyên vận hành trong kinh mạch một vòng, cảm thấy tinh thần chưa bao giờ thoải mái như bây giờ. Kinh mạch trở nên rộng rãi, chân nguyên cũng trở nên đầy đặn hơn.

Vết thương trên cánh tay trái hoàn toàn không còn đau, chỉ có chút ngứa, hẳn là đang mọc ra thịt mới.

Vốn hắn đang ở sơ kỳ Phá Chướng cảnh, vậy mà trực tiếp đến trung kỳ Phá Chướng.

Lạc Minh Xuyên ở bên cạnh giường cười cười, "Sư đệ tỉnh rồi? Có chỗ nào không khỏe không?"

Dưới ánh nến vàng ấm đang nhảy nhót, mặt mũi y được dát lên vầng sáng nhàn nhạt, ý cười trong mắt dường như cũng được ánh nến thắp sáng.

Ân Bích Việt đột nhiên cảm thấy mặt mình như có cháy, "Không có, ngược lại còn tăng cảnh giới… Sư huynh, đệ đã ngủ bao lâu? Bây giờ là giờ gì?"

Hắn theo bản năng rũ mắt xuống, tránh né ánh mắt chuyên chú của Lạc Minh Xuyên, lại thấy cổ tay bị nắm chặt bên giường.

Vậy mà chính hắn cũng không nhận ra.

Là do ngủ nhiều hơn bình thường nên dẫn đến cảm giác cứng ngắc và trì độn, hay là do mấy ngày qua vẫn như vậy nên sau một quãng thời gian thì thành thói quen?

Nghĩ tới đây, Ân Bích Việt cảm thấy được mặt càng thêm nóng.

Lạc Minh Xuyên ngược lại cười vô tư, "Bảy ngày, bây giờ là giờ Tý ba khắc." (Khoảng 11h45 hoặc 12h45)

Ân Bích Việt ngồi dậy trên giường, "Ngủ quá lâu, xương cốt có chút cứng, đệ muốn đi vòng vòng."

"Được." Lạc Minh Xuyên thuận thế buông ra tay của hắn. Rất tự nhiên cúi người, lấy đôi giầy đến trước giường, dường như muốn mang vào cho hắn.

Ân Bích Việt chặn lại nói, "Sư huynh, đệ thật sự không sao rồi." Một bên đoạt lấy, tự mang vào.

Hắn muốn ra ngoài đi dạo, một mặt là bởi vì nằm quá nhiều nên thân thể không thoải mái, mặt khác là vì lúc tỉnh lại phát hiện hắn không phải nằm trong phòng của mình, lại xấu hổ ngủ trên giường Lạc Minh Xuyên.

Lúc hắn đẩy cửa đi ra ngoài, Lạc Minh Xuyên cũng đi ra theo. Không nói gì, chỉ khoác thêm một cái áo choàng cho hắn.

Gió đêm mang theo chút lạnh thổi qua, cơn nóng trên mặt cũng rút đi, Ân Bích Việt đứng trong sân, hồi tưởng lại ngày chuyện giao đấu hôm đó.

Trong cơn mưa to như trút nước, hắn cầm Ỷ Hồ kiếm chém lên trời ra kiếm 'Thanh Thiên Bạch Nhật', phá đi Phong Vũ Vi Thành của Chung Sơn, nhưng kiếm thế quá to lớn, cho nên chân nguyên cùng thần thức đều tiêu hao nghiêm trọng. Lạc Minh Xuyên tới dìu hắn, trong lúc mơ mơ màng màng, Lải Nhải hình như đút hắn một viên thuốc.

Sau đó nữa là mấy ngày nửa ngủ nửa tỉnh. Hắn nhớ mang máng là Lạc Minh Xuyên dùng chân nguyên của bản thân không ngừng tẩm bổ kinh mạch cho hắn, phát huy hiệu lực của thuốc. Lần này cảnh giới nâng lên, có vài phần là do cảm ngộ trong trận đấu, một phần cũng là bởi vì viên thuốc của Lải Nhải quá tốt, phần nhiều là do sự chăm sóc của Lạc Minh Xuyên trong bảy ngày qua.

Nghĩ rõ ràng, Ân Bích Việt bắt đầu phỉ nhổ chính mình.

Sư huynh không thể chợp mắt vào đêm, tỉ mỉ chu đáo, mệt nhọc như vậy. Mà lúc hắn tỉnh lại, lại còn muốn ngủ nữa, thật sự là rất không nên.

Quân tử hào phóng, tình nghĩa sư huynh đệ còn sâu nặng hơn, thật sự không cần phải lưu ý nghi thức xã giao gì đó.

Đúng, Ân Bích Việt tỉnh táo, trong đầu chợt lóe lên rất nhiều vấn đề, ví dụ như ai giúp hắn lau vết máu, trên người hắn mát mẻ thế này, còn thay đạo bào mới, nhưng lớn cỡ hơn một chút, khẳng định không phải là của hắn, hẳn là của sư huynh đi…

Sau khi Ân Bích Việt phỉ nhổ xong chính mình lại nhìn Lạc Minh Xuyên, thành khẩn nói, “Sư huynh, được sự chăm sóc tận tâm không cần báo đáp của huynh, chỉ có thể…”

Chỉ có thể cái gì?

Hắn đột nhiên cảm thấy lời này nếu nói thêm gì nữa thì có chút kỳ quái, liền không thể nói thêm nữa, nghẹn một chút, “Chỉ có thể chiếu cố sư huynh nếu sau này có cơ hội!”

Đúng! Chính là như vậy!

Ý cười trong mắt Lạc Minh Xuyên sâu đậm dần, “Được rồi, đảm đương không nổi lời tạ ơn. Sau này… Sẽ có cơ hội.”

Hai người đứng dưới tán cây nói chuyện một chút, gió đêm chầm chậm, ánh trăng vừa vặn. Ân Bích Việt không hề buồn ngủ, nhưng nghĩ tới Lạc Minh Xuyên đã nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt, liền cưỡng ép đưa y đi trở về phòng.

Đến ngày thứ hai, lúc trời tảng sáng, Đoàn Sùng Hiên ra khỏi phòng, nhìn thấy tứ sư huynh nhà mình cầm kiếm ra ngoài. Dường như là muốn đi luyện kiếm.

Không khỏi vui vẻ nói, “Tứ sư huynh, huynh dậy rồi, cảm giác thế nào?… A, tu vi sư huynh dường như lại tăng tiến!”

Ân Bích Việt vốn còn dự định luyện xong kiếm thì trở về tìm Lải Nhải, lúc này cười rộ lên,

"Cảm giác rất tốt, quả thật có đột phá, còn phải cảm ơn thuốc của đệ… Bây giờ đệ dậy sớm quá, quả nhiên chăm chỉ hơn rất nhiều sao với lúc trước."

Lải Nhải có chút ngượng ngùng cười cười, "Cái gì mà cám ơn với không cám ơn, sư huynh nói gì vậy…" Tiếp theo lại thở dài nói, "Sư huynh đã đột phá, đệ đương nhiên cũng phải nỗ lực hơn, nếu không thì áp lực rất lớn!"

"Còn có Chung Sơn, theo tin tức bên Thanh Lộc kiếm phái thì cũng đột phá. Lập tức đến Tiểu Thừa cảnh. Đây thật sự là…" Đoàn Sùng Hiên không nghĩ ra được từ gì thích hợp, cuối cùng lặp lại, "Áp lực rất lớn."

Ân Bích Việt cười cười, "Chung Sơn vốn cách Tiểu Thừa chỉ có một đường nhỏ… Đệ chỉ cần cần cù tu hành, trong tương lai…"

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa ngoài cửa viện, cũng đồng thời vang lên lời tự giới thiệu, "Tống Đường của Thanh Lộc kiếm phái mang theo sư đệ tới thăm hỏi, xin quấy rầy ——"

Thần sắc Đoàn Sùng Hiên hơi kinh hoảng, hiển nhiên là không nghĩ tới vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, một bên tiến lên mở cửa, nghênh đón người tiến vào.

Người đến chính là tổ ba người Tống Đường.

Năm người làm lễ gặp mặt trong viện. Người mở miệng trước cũng không phải Tống Đường, mà là Chung Sơn mới vừa vào Tiểu Thừa cảnh.

Khí thế trên người hắn vô cùng nồng, cũng không phải là cố ý để lộ ra, chỉ là do đột phá không lâu, vẫn chưa thể thu thả như thường.

Hắn nhìn Đoàn Sùng Hiên, trịnh trọng nói, "Lần này đột phá, nhờ có thuốc của Đoạn đạo hữu giúp đỡ. Chỉ là lúc này trên người không có vật nào để đền bù, nguyện lập lời thề máu, sau này sẽ …"

Nói rồi còn thi lễ một cái, tu vi bây giờ của hắn cao hơn Đoàn Sùng Hiên hai tầng, nhưng động tác hành lễ lại cực kỳ ngay ngắn, không hề khó chịu một chút nào.

Đoàn Sùng Hiên nghiêng người tránh né cái thi lễ này, đã hiểu ý của người này, vội vã xua tay đánh gãy lời, "Đừng đừng đừng, tuyệt đối đừng! Chỉ là một viên thuốc, trong túi của ta còn nhiều mà! Lúc vui thì còn ăn vặt như đậu đường!"

Lời này là nói bậy, lúc hắn rời nhà, cha hắn chỉ cho hắn năm viên để giữ mạng. Trong thiên hạ cùng lắm chỉ có tổng cộng mười viên.

Nhưng lúc hắn cho, cũng không có ý muốn người ta báo đáp. Chỉ là muốn cho mà thôi.

Tống Đường nói, “Y tu bên Hưng Thiện tự lúc xem bệnh đã nói đó là một viên ‘Long Vân đan’.”

Ân Bích Việt nghe đến đó trong lòng cả kinh, hắn chỉ suy đoán là thuốc cực kỳ tốt mà thôi, lại không nghĩ rằng tốt đến như vậy.

Một viên ‘Long Vân đan’, gân mạch gãy vỡ cũng có thể trị, thuốc này mạnh đến mức nếu người không bị thương uống nó còn có thể không chịu nổi hiệu lực của thuốc mà nổ tung.

Nhưng hắn sẽ không nói cẩm tạ nữa, chỉ yên lặng nhớ kỹ trong lòng.

Trình Thiên Vũ tính tình trẻ con, tuy rằng trước đây cãi nhau với Đoàn Sùng Hiên nhưng quay đầu liền quên mất. Lúc này nghe Đoàn Sùng Hiên nói như vậy, còn sợ tên này không biết mức độ quý giá của viên thuốc này, “Lúc ta xuống núi sư phụ cũng cho không ít thứ tốt, nhưng chẳng sánh nổi ‘Long Vân đan’, cũng không thể gạt ngươi. Ngươi suy nghĩ một chút xem, có muốn cái gì không?”

Làm đệ tử của Á Thánh Chu Viễn Đạo của Thanh Lộc kiếm phái, ba người Tống Đường xuất thân giàu có, thế nhưng tối hôm qua quyên góp với nhau lại phát hiện góp không đủ giá trị của một viên thuốc.

Từ lúc gặp gỡ trong Chiết Hoa hội tới nay, Đoàn Sùng Hiên cũng coi như hiểu rõ tính cách của ba người họ. Biết bây giờ bọn họ nhất định không chịu nhận cái bánh từ trên trời rơi xuống này. Nghĩ một hồi thì nghiêm mặt nói với Tống Đường, “Ta không muốn đền bù gì cả, chỉ có một chuyện muốn nhờ Tống Thiếu môn chủ, nhưng nếu cảm thấy là làm khó dễ, không cần phải đáp ứng!”

Tống Đường cười nói, “Cứ nói đừng ngại.”

Đoàn Sùng Hiên ho nhẹ một tiếng, “Chuyện tam sư huynh Yến Hành của ta, ta cũng nghe nói qua… Huynh ấy nói chuyện không giữ mồm giữ miệng, là lỗi của huynh ấy. Ta xin bù lại cái sai của huynh ấy trước. Huynh ấy nhất thời say rượu, hoàn toàn không cố ý bôi nhọ Thiếu môn chủ, sau đó huynh ấy cũng hối hận vô cùng. Không dám thỉnh Thiếu môn chủ sẽ bỏ qua chuyện cũ, chỉ thỉnh sau này gặp lại, khoan hãy động thủ, hãy nghe huynh ấy nói chuyện cái đã.”

Ân Bích Việt cũng nhớ tới vị tam sư huynh không yên lòng của mình, cùng Đoàn Sùng Hiên hành bán lễ với Tống Đường.

‘Người còn ngọt hơn’ và gì gì đó… Cũng thật là…

Trình Thiên Vũ có mấy phần căng thẳng, chỉ sợ nhắc đến chuyện này sẽ khiến sư huynh lúng túng.

Nhưng Tống Đường bình thản đáp, “Được, lần sau nếu như vô tình gặp phải, ta nhất định sẽ không động thủ trước.”

Chuyện Yến Hành quả thật y rất giận, cũng vì lời đồn đãi đầy trời toàn bộ Nam Địa mà buồn rầu, nhưng thời gian trôi qua, y cũng chẳng còn tính toán nữa.

Đoàn Sùng Hiên cười nói, "Chỉ chuyện này là bù đắp nhau rồi, chúng ta không thiếu nợ nhau!" Hắn nhìn thấy Chung Sơn còn có chút không dễ chịu, "Đừng nhắc đến lời thề máu nữa, ngươi nếu dám làm thật, ta liều mạng bị phản phệ cũng nghĩ cách giải trừ."

Chung Sơn mím mím môi, không nói gì thêm.

Đợi đến sau khi ba người cáo biệt rời đi. Đoàn Sùng Hiên thở phào một hơi, vẫy quạt đi lanh quanh trong sân, "Đệ quá bội phục chính đệ! Tam sư huynh nhất định phải mời đệ uống rượu! Đoàn Sùng Hiên mày thật sự là quá tuyệt vời!"

Ân Bích Việt đã quen trạng thái trước sau không đồng đều của hắn, cười nhìn hắn tự khen chính mình, đột nhiên nghĩ đến một chuyện còn quan trọng hơn…

"Lời thề máu, có thể giải trừ từ một phía?"

Lải Nhải không chút nghĩ ngợi, "Làm sao được, đệ lừa hắn đó. Bên lập lời thề còn không giải được huống chi bên bị lập lời thề!"

Trong lòng Ân Bích Việt cảm thấy nặng nề.

Lạc Minh Xuyên, cũng lập lời thề máu.

Trong Hề Hoa phong, máu đỏ nhỏ giọt ngấm vào đất, y nói, 'Ta, Lạc Minh Xuyên ở đây tuyên thề, bảo đảm sẽ giúp sư đệ lấy được Thiên diệp liên ở Minh hồ, bằng không tu vi mãi mãi không tiến!'

Tu vi mãi mãi không tiến.

Sau khi Lạc sư huynh đến Diệp thành, vẫn luôn ở đỉnh Phá Chướng, khó tiến một bước nữa. Nhiều lần Ân Bích Việt cảm thấy người này sắp đột phá, nhưng lại cố tình không có.

Hắn nghĩ tới đây thì có chút khổ sở, hận không thể quay ngược thời gian, quay về lúc đó, nhào tới che miệng sư huynh, "Ăn có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung a a a a —— "

Đoàn Sùng Hiên như là biết hắn đang suy nghĩ gì, cười nói, "Tứ sư huynh, bây giờ Thiên diệp liên đã là vật trong túi của huynh, huynh không cần lo lắng gì cả!"

"Không phải còn có vòng kế tiếp sao?"

“Vòng kế tiếp chỉ còn lại 18 người, sau đó sắp xếp thứ tự, thể chế thi đấu không còn là rút thăm, mà là khiêu chiến…”

Lúc này Lạc Minh Xuyên đẩy ra cửa phòng đi tới, Đoàn Sùng Hiên ngạc nhiên nói, “Lạc sư huynh, ngày hôm nay không phải huynh có trận có tỷ thí sao?”

Hắn vốn định đến xem cùng tứ sư huynh, nhưng ba người Tống Đường tới thăm, cho nên khiến việc trễ nãi.

Ân Bích Việt ngủ mấy ngày, ngủ qua mấy trận tỷ thí của Lải Nhải. Cũng không chú ý tới trận tỷ thí của Lạc Minh Xuyên ngày hôm nay, trong lòng chợt cảm thấy hơi hổ thẹn…

Lạc Minh Xuyên cười cười, “Đúng vậy.”

Ân Bích Việt sốt sắng nói, “Không đi sao?”

“Đánh xong rồi.”

Đánh xong rồi… Xong rồi…

Ân Bích Việt nhìn trời.

Đây chắc là… Ra chiêu trong một giây.

****

Chiết Hoa hội vòng tư lần lượt kết thúc, mười tám người vào vòng trong, thể chế thi đấu từ rút thăm biến thành khiêu chiến.

Chấp sự đường của Thanh Lộc kiếm phái căn cứ tu vi và sức chiến đấu của mỗi đệ tử trong trận đấu mà xếp theo thứ tự.

Các đệ tử xếp sau có thể tới khiêu chiến đệ tử xếp hạng cao hơn.

Sau khi phân thắng bại, thứ hạng sẽ thay đổi.

Mãi đến tận sau đó mười tám ngày thì Chiết Hoa hội kết thúc, khiêu chiến không còn hiệu lực, vị trí thứ hạng được xác định.

Linh hoạt hơn so với lúc trước, thời gian cũng có thể do hai bên quyết định. Chỉ cần có võ đài trống thì đánh vào buổi tối cũng chẳng sao.

Trên thông báo dán trên tường thành đã xuất hiện thứ tự xếp hạng vào ngày đó, có thể mua được bản sao chép từ phố lớn ngõ nhỏ trong Diệp thành, còn có chú thích của 18 người, xuất thân từ sư phụ nào, công pháp binh khí, chiến tích mấy vòng trước.

Đoàn Sùng Hiên cũng mang về một bản.

Thuận tiện nghe được rất nhiều tin tức:

"Ngươi nói Ân Bích Việt? Ta không đánh với hắn đâu, ngay cả Chung Sơn mà hắn còn thắng được nữa."

"Không đánh không đánh! Đừng nói Thanh Thiên Bạch Nhật, Húc Nhật Đông Thăng ta cũng chẳng tiếp được!"

"Cái gì, ngươi nói ta hèn?! Ngươi giỏi ngươi đi đi!"

Kết quả chính là… Không ai nguyện ý đánh với Ân Bích Việt.

Đoàn Sùng Hiên cầm danh sách thứ hạng, "Tứ sư huynh, đệ thấy huynh lại khỏi cần đánh nữa rồi."

Ân Bích Việt xem một chút, hắn xếp ở vị trí thứ nhất. Chú thích là Ỷ Hồ kiếm Ân Bích Việt, Phá Chướng trung kỳ. Đệ tử Kiếm Thánh, Thanh Thiên Bạch Nhật phá Phong Vũ Vi Thành. Sức chiến đấu có thể đánh với Tiểu Thừa cảnh một trận.

Lạc Minh Xuyên là người thứ hai, chú thích viết Thủ đồ Thương Nhai, linh tu, đỉnh Phá Chướng. Tinh thông nhiều đạo pháp, có thể mô phỏng mọi tuyệt học của các nhà.

Tiếp theo là Chử Hoán của Liêm Giản tông, cũng chính là sư huynh của Trần Dật, được xếp ở vị trí thứ ba.

Phía sau nữa là hai người Thanh Lộc kiếm phái, hai người Thương Nhai sơn, còn có đệ tử phật tu.

Đoàn Sùng Hiên bởi vì một kiếm cuối cùng lúc đấu với Trình Thiên Vũ, cũng tiến vào mười vị trí đầu, được xếp ở vị trí thứ tám. Chú thích còn đặc biệt bỏ thêm câu, 'Thân gia giàu có, Nhiên phù bất tận'.

Hà Yên Vân cũng tiến vào mười tám người đứng đầu, cũng tiến một bước gần hơn với gà hấp lá sen với gạo nếp.

Khiến người ta chịu không nổi mà thổn thức chính là, Bão Phác tông vinh quang mấy năm qua vậy mà lần này chỉ có ba người tiến vào bảng xếp hạng. Lại còn xếp tuốt đằng sau. Mọi người đều cảm thán thật sự là do vận may quá nát, nếu như không gặp phải Thương Nhai sơn vào vòng thứ nhất thì chắc chắn kết quả sẽ không như thế này.

Ân Bích Việt lại cảm thấy thứ hạng này quá bất công, "Sư huynh sao lại đứng phía sau huynh?"

Hắn vẫn luôn có một loại trực giác, Lạc Minh Xuyên giấu đi một chút thực lực, ít nhất hắn sẽ không đánh lại người này.

Đoàn Sùng Hiên đang muốn giải thích, Lạc Minh Xuyên liền cười cười, "Vị trí hư ảo mà thôi, sư đệ không cần để ý."

Đoàn Sùng Hiên nghĩ thầm, thật không biết cách nói chuyện!

Cái cơ hội khiến tứ sư huynh có hảo cảm thế này mà cũng không nắm lấy. Lỡ sau này có nhiều người khác thích tứ sư huynh thì phải làm sao?

Rõ ràng là người này chạy đến chỗ Chấp sự đường của Thanh Lộc kiếm phái nói, "Cảnh giới của ta tuy cao, nhưng sức chiến đấu không bằng Ân sư đệ." Liền đứng trước bảng thông báo trên tường, "Ta xếp sau Ân sư đệ một hạng, nếu có người muốn khiêu chiến đệ ấy, không bằng vượt qua ta trước đã."

Ngay cả cách này còn có thể nghĩ ra được, bộ ăn ngay nói thật khó lắm sao?!

Lạc Minh Xuyên hiển nhiên không muốn để cho Lải Nhải lại tiếp tục cái đề tài này, vì vậy nói, "Ta nhận được chiến thư của Chử Hoán."

Chử Hoán của Liêm Giản tông xếp vị trí thứ ba, đệ tử của Á Thánh Khúc Giang.

Tu tập Khô Mộc Hồi Xuân quyết, được gọi là một trong những người trẻ tuổi có tiềm lực tiến vào 'Thánh nhân cảnh' của linh tu nhất.

Ân Bích Việt thắng Chung Sơn có khả năng đoạt giải nhất của Thanh Lộc kiếm phái, nếu như Lạc Minh Xuyên thắng Chủ Hoán của Liêm Giản tông, kết quả của chuyến Chiết Hoa hội lần này, cơ bản đã xác định.

Tác giả có lời muốn nói:

Ân Bích Việt: "Sư huynh, nhận được sự tận tâm chăm sóc của huynh, không có gì để báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp… A không đúng!!"**Hoàn chương 47.**

Tác giả có lời đính chính, tui xin tóm tắt như sau:

1. Đưa tới mưa là do Dư Thế của Bão Phác tông phất tay áo, ném chén trà khiến mặt trời ló ra là Chưởng viện tiên sinh, vì để biểu lộ sự tôn trọng, mọi người đôi khi sẽ gọi Á Thánh là 'Thánh nhân'.
2. Lần trước (Chương 43) Lạc sư huynh có nói: "theo sư đệ từ mười ba đến hai mươi ba tuổi", tác giả vốn tính là để lúc Ân Bích Việt 23 tuổi rồi Lạc sư huynh mới thổ lộ, bây giờ Ân sư huynh mới 18 thôi. Rồi còn mấy cái bug tuổi tác hay gì gì đó thì quên đi, bà tác giả bảo IQ của bả thấp lắm. =))))

Méo liên quan nhưng mọi người hãy quay lại chương 22 tìm chú thích trong ngoặc của tui để rõ nè. Nickname tác giả đặt cho Ân sư huynh là Bế Nguyệt trong bế nguyệt tu hoa aka hoa nhường nguyệt thẹn nên sau này có vài lời nói của tác giả để là Bế Nguyệt thì mọi người tự hiểu nha, nguồn gốc của cái tên thì hãy đọc lại chương 22, tui đã chú thích thêm trong chương đó đó.:3

48. Chương 48: Chử Hoán (2)

Diệp thành và Thanh Lộc kiếm phái đều ở Nam Địa, ở đây, đương nhiên danh tiếng của Chung Sơn lại càng vang vọng. Chử Hoán là đệ tử Á Thánh của Liêm Giản tông tại Trung Địa, nhưng mà dường như hào quang của người này đã bị mấy chòm sao lấp lánh che đậy hết trong Chiết Hoa hội. Mấy vòng trước tuy rằng người này thể hiện ra thực lực mạnh mẽ, thế nhưng vẫn nằm trong dự liệu của mọi người, không có sự đột phá khiến người ta kinh sợ.

Cũng có người cho là người này là chưa gặp đối thủ mạnh cho nên mới không sử dụng chiêu cuối mạnh nhất. Giống như Trần Dật trước khi gặp phải Ân Bích Việt, cũng chưa từng sử dụng đao mạnh nhất cho nên bị đánh giá thấp.

Các nữ đệ tử Liêm Giản tông, phần lớn đều rộng rãi gan góc như Tông chủ Dương Liễu của các cô. Mà rất nhiều nam đệ tử, cũng giống như trưởng lão Khúc Giang.

Khúc Giang là một vị Á Thánh có tính tình ôn hòa, làm việc khiêm tốn nhất trong sáu vị Á Thánh. Chỉ có lúc rút kiếm, mới thật sự là một vị Á Thánh.

Đoàn Sùng Hiên cuối cùng tổng hợp các tin tức lộ ra, cho kết luận, "Đệ suy đoán thực lực mà Chử Hoán sử dụng trong vòng một nhiều nhất chỉ có bốn phần."

Ân Bích Việt cau mày, hắn chỉ xem qua trận của Chử Hoán một chút thôi. Một chút kia người này cũng không dùng Khô Mộc Hồi Xuân quyết, căn bản không nhìn ra đầu mối.

Lạc Minh Xuyên cười cười, trấn an nói, "Không cần lo lắng, huynh cũng tu hành một ít công pháp hệ mộc."

Sư huynh! Có cái gì mà huynh không tu!

Về mặt lý trí Ân Bích Việt cho là mình thật sự nghĩ quá nhiều, sư huynh nhất định sẽ thắng. Nhưng vẫn không nhịn được mà lo lắng. Còn không phải là lo lắng bình thường.

Loại tâm tình này quá xa lạ, cho nên khiến cho hắn cảm thấy gần đây mình không bình thường chỗ nào rồi.

Thời gian hai bên xác định là lúc gà gáy. Là trận đầu tiên trong vòng này, Thủ đồ Thương Nhai đối chiến đệ tử Á Thánh Liêm Giản tông, cho dù thời gian sớm cỡ nào, cũng có vô số người thức sớm chạy tới xem. Đặc biệt là đệ tử của Liêm Giản và Thương Nhai, gần như cả Diệp thành đều đến.

Hai người đang đứng đối diện chào nhau trên đài.

Chỉ từ bộ dạng mà nói, Chử Hoán dễ phân biệt hơn so với Trần Dật, nhưng khí chất lại giống nhau như đúc. Trường sam màu tím có tay áo rộng thắt lưng thon của Liêm Giản tông khoác trên người hắn, cũng lộ ra cảm giác ôn hòa.

Mỗi người đều cảm thấy vậy, xem hai quân tử đoan chính cùng đứng trên đài, là một chuyện vui tai vui mắt vô cùng.

Chử Hoán nói, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Lạc Minh Xuyên đáp, “Không dám.”

Không có trao đổi thêm nữa, cuộc tỷ thí này chính thức bắt đầu.

Chử Hoán ra tay trước một bước, chỉ thấy một ánh sáng xanh lá bay ra từ trong tay áo, tiếng gió rít gào, trong nháy mắt liền tăng trưởng đến mức to bằng cái bát!

Lúc bay đến trước mặt Lạc Minh Xuyên, mọi người mới nhìn rõ đó là một sợi dây leo. Xanh tươi ướt át, còn không ngừng mọc ra chồi non mới.

Chử Hoán cầm dây leo từ trong tay áo hắn như điều khiển sợi roi dài, thẳng tắp vút ra!

Thần sắc Lạc Minh Xuyên không thay đổi, gần như trong nháy mắt dây leo xuất hiện, trước người y liền dấy lên một bức tường lửa hừng hực!

Đoàn Sùng Hiên nhất thời có chút xấu hổ, bởi vì hắn phát hiện, tốc độ hắn ném phù còn không nhanh bằng tốc độ kết quyết của Lạc Minh Xuyên.

Nhưng trong khoảnh khắc dây leo bị đốt, lớp vỏ cháy đen lại được lớp vỏ xanh tươi thay thế, vậy mà phá tan tường lửa, thế đi không đổi đánh về phía trước!

Lần này ở dưới đài rốt cục có người thấy rõ động tác kết quyết của Lạc Minh Xuyên, còn không kịp kinh ngạc thốt lên, tường lửa liền biến thành một biển lửa.

Trong gió sớm, thế lửa càng lúc càng lớn, tựa như ăn trời nuốt đất mà bao trùm võ đài. Các đệ tử đứng hơi gần còn có thể cảm giác hơi nóng cuồn cuộn phả vào mặt.

Thân hình Lạc Minh Xuyên không rõ ràng trong ánh lửa.

Chử Hoán có chân nguyên hộ thể, vẫn cảm giác bị lửa mạnh đốt đến da thịt đau nhức. Trên mảnh áo tím hiện ra mấy đốm xanh lá lấm tấm, nhanh chóng lan rộng, dây mây xanh lá nhỏ bé yếu ớt che phủ người hắn, tựa như lớp áo giáp không thể phá vỡ.

Dây leo trong tay hắn đi qua biển lửa, như gió lớn thổi khắp nơi, sóng lớn vỗ bờ, hướng thẳng đến Lạc Minh Xuyên.

Nhịp điệu chiến đấu của linh tu vốn có xu hướng chậm, nhưng hai người này quá không theo lẽ thường, thậm chí còn có tư thế lập tức phân cái thắng bại.

Ngay cả Đoàn Sùng Hiên xem cũng không hiểu, "Lượng chân nguyên mà Lạc sư huynh phát ra…"

Từ phía Bắc đến phía Nam của võ đài có tới hơn mười trượng, ngọn lửa lớn như vậy, phải sử dụng bao nhiêu chân nguyên?

Ân Bích Việt hiểu ý của tên này, thế nhưng không chắc chắn suy đoán của mình, thấp giọng nói, "Ở học phủ, huynh từng xem qua một loại công pháp, có chút tương tự 'Nguyệt Mê Tân Độ', thế lửa trên đài, rất có thể một nửa là giả." (Nguyệt Mê Tân Độ: Ánh trăng ảo trên sông)

Đoàn Sùng Hiên bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Không chỉ là Ân Bích Việt, cũng có người nghĩ đến tình huống tương tự.

Nhưng chuyện bọn họ không nghĩ tới chính là, không chỉ một nửa, có tới tám phần đều là giả. Nhưng giả lại có uy thế của thật.

Trong ánh lửa bắt đầu bốc lên khói đặc, đó là khói lúc cây cối bị đốt cháy không ngừng nên sinh ra.

Có người nhìn thấy Chử Hoán thu hồi dây leo, dồn dập suy đoán hắn có phải là dự định nhận thua hay không.

Nhưng Chử Hoán đi tới giữa lôi đài, bốn phía là lửa bao vây, hắn bắt đầu kết quyết.

Dùng hai tay để kết quyết, tư thế rất quái lạ, không có ai nhận ra.

Dây leo xanh lá bao quanh người hắn không ngừng cháy đen héo rũ, mất đi sức mạnh tái sinh, trường sam màu tím hoàn toàn tiếp xúc với lửa rồi bị đốt.

Nhưng động tác của hắn không nhanh không chậm, thần sắc nghiêm túc.

Khi tay hắn càng ngày càng nhanh, có người cảm thấy dưới đất rung động nhẹ, cả kinh nói, "Động đất?"

"Ta cũng thấy vậy, chuyện gì xảy ra?"

Động đất cũng không mãnh liệt, nhưng người tu hành có ngũ giác nhạy cảm, biết đây không phải là ảo giác.

Trong lúc nhất thời mọi người đều nghi ngờ không thôi, tập trung tinh thần tìm hiểu.

Sau một khắc, đất sụt ra, tiếng vang điếc tai!

Trên võ đài nứt ra vô số khe!

Trong vết nứt có mầm non chui ra, lớn lên trong biển lửa ngập gió, đảo mắt vậy mà đã cao năm, sáu trượng!

Mọi người chẳng hiểu gì cả nhìn cánh rừng đột ngột mọc trên võ đài, đảo mắt che lại lửa lớn đầy trời.

Đoàn Sùng Hiên thở dài nói, "Chuyện này… Cũng là ảo giác?"

Ân Bích Việt nghe thấy âm thanh của mình khẽ run, "Không phải."

Chử Hoán thật sự tạo ra một rừng cây trên võ đài.

Hắn còn chú ý lúc võ đài nứt toác ra lại không hề có đá vụn, không có bụi mù, giống như là cam tâm tình nguyện bị phá ra. Nói rõ cách công kích này, được tán thành.

Khô Mộc Phùng Xuân của Chử Hoán, đã gần như nối liền với ý nghĩa của thiên nhiên.

Các trưởng lão trên khán đài phía Đông nhìn về phía người khống chế trận pháp.

Trưởng lão Thanh Lộc kiếm phái cau mày nói, "Không có dị động."

Trận pháp không có dị động, nói rõ sức mạnh của đòn công kích này, vẫn còn trong mức độ chịu đựng.

Người dưới lôi đài lại bàn luận sôi nổi,

"Đây cũng quá khoa trương mà, đây chỉ là là Phá Chướng hậu kỳ thôi, nếu như đến Đại Thừa cảnh, không biết mạnh thành cái dạng gì!"

"Có thể tạo ra một cánh rừng trong nháy mắt sao?"

Quả thật là khoa trương.

Cây Du mọc trên đài đã che kín bầu trời, cành lá đan xen, gần như ngăn cách võ đài và bên ngoài.

Không chỉ là ngăn cách tầm mắt. Trên đài đã trở thành khu vực của riêng Chử Hoán.

Sắc mặt hắn trắng bệch, mắt sáng ngời, đứng ở chính giữa.

Tầng tầng cành lá thay hắn nhận biết vị trí và chuyển động của đối thủ, không ngừng truyền đến thông tin, phát động tấn công.

Cây trong cánh rừng này không ngừng chết rồi lại mọc cái mới, nháy mắt có cây khô héo, nhưng lại sinh sôi liên tục, vô cùng vô tận.

Mọi người dưới đài không nhìn thấy thân ảnh của hai người, cũng không nhìn thấy ánh lửa.

Dù cho tập trung tinh thần, cũng chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi lá cây rì rào. Giống như thuỷ triều cuồn cuộn, một lớp lại một lớp, bao phủ thiên địa.

Ân Bích Việt rốt cục chắc chắn suy đoán trong lòng, "Bích Hải Triều Sinh." (nôm na là cây cối sinh sôi như thủy triều tạo thành biển xanh lá.)

Uy lực của Khô Mộc Hồi Xuân quyết có thể xếp vào ba vị trí đầu trong các loại pháp quyết. Lúc trước chưa bao giờ có người từ Tiểu Thừa cảnh trở xuống người tu tập. Bởi vì độ tinh thuần của linh mạch trời ban không đủ, số lượng chân nguyên cũng không thể chống đỡ.

Nhưng với cảnh giới bây giờ Chử Hoán, vậy mà không chỉ có thể kết nối với thiên nhiên, lại còn mượn thế của trời.

Đây là một chuyện đáng sợ. Vị Thánh nhân sáng lập loại pháp quyết này ở 'Thời đại Chư Thánh', lúc ở

Đại Thừa cảnh từng dùng cách thế này dây dưa một vị Á Thánh đến chế.

Dù cho dùng trình độ trước mắt của Chử Hoán, không đủ để đạt đến một phần của ý nghĩa chân thật của nó, nhưng cũng đủ để khiến người biến sắc.

Thần sắc của trưởng lão Liêm Giản tông hơi kinh ngạc.

Bà vốn coi mình là người hiểu rõ Chử Hoán, ai biết thế nào lại đánh giá thấp người trẻ tuổi này.

Rất nhiều người đều đang nghĩ đến Lạc Minh Xuyên trong rừng cây, bây giờ đang dùng cách gì để né nguy hiểm trùng trùng, có bị thương hay không, chân nguyên đủ để chống đỡ biển lửa lúc nãy hay không?

Trong mắt Chử Hoán, đối thủ đang không ngừng di chuyển với tốc độ cao. Hắn tuy rằng không tìm vị trí xác định, nhưng toàn bộ rừng cây đều là mắt và tai của hắn, Lạc Minh Xuyên cho dù nhanh hơn nữa, cũng chẳng thể nghỉ ngơi một khắc nào dưới sự công kích liên tụ. Huống hồ còn duy trì tốc độ nhanh như vậy, chân nguyên tiêu hao rất nhiều.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được đối thủ bị thương, máu tươi sền sệt nhỏ ở trên lá cây.

Trên thực tế, Lạc Minh Xuyên đứng trên nhánh cây ở võ đài phía Nam, thần sắc bình tĩnh.

Cành lá dưới chân y rất yên tĩnh, nhẹ nhàng phất qua vạt áo của y tựa như đang lấy lòng.

Không biết từ lúc nào con ngươi của y đã biến thành màu mực như tối như đêm.

Y nhìn thấy toàn bộ rừng cây, thậm chí có thể nhìn thấy biểu tình của mỗi người dưới lôi đài.

Vẻ ưu lo trong mắt sư đệ.

Y nhắm hai mắt lại.

Rừng cây che kín bầu trời bắt đầu nổi gió.

Gió to gào thét, thổi phần phật áo bào của y, thổi lá rụng tung bay.

Tâm mạch Chử Hoán đau xót, khó có thể nhịn mà phun ra một ngụm máu!

Bởi vì trong khoảnh khắc kia, liên hệ giữa hắn và rừng cây bị cưỡng ép cắt đứt.

Giống như có thanh kiếm chém một phát vào 'Biển' ở trong đầu, lưu lại dấu ấn sâu tận xương tủy.

Trong chớp mắt tiếp theo, tất cả cành cây và dây leo bắt đầu điên cuồng công kích hắn, trong tầm mắt tất cả đều biến thành kẻ địch!

Mọi người chỉ thấy toàn bộ rừng cây run rẩy trong gió, kế tiếp lại nhanh chóng khô héo, biến thành tro bụi trên đất bay đi bốn phía.

Lộ ra Chử Hoán mang sắc mặt trắng bệch, khóe miệng có đường máu. Trường sam màu tím có vài chỗ rách, như là bị cành lá thương tổn.

Ân thanh của hắn có chút không lưu loát, "Ta chịu thua."

Vết nứt trên đài bắt đầu khép kín, cuối cùng biến mất không còn dấu vết, nếu như không nhìn kỹ, thậm chí còn không phát hiện vết nứt bên trên.

Mọi người dưới đài còn chưa có hoàn hồn.

Không có ai biết chuyện gì xảy ra, chỉ một chốc mà cuộc chiến này đã có kết quả rồi.

Chỉ lưu lại một hoa văn tinh xảo trên võ đài.

Ân Bích Việt nhìn một chút, cảm thấy nhìn rất quen mắt, tựa như là vết tích của một loại trận pháp nào đó.

Đệ tử chấp sự của Thanh Lộc kiếm phái hô lên, "Trận đấu kết thúc, Lạc Minh Xuyên của Thương Nhai sơn thắng —— "

Lạc Minh Xuyên chắp tay với Chử Hoán, "Đa tạ."

Lúc này có người phát hiện, y vẫn đứng đúng vị trí cũ trên lôi đài, vậy mà lại không hề di chuyển một bước.

Ân Bích Việt nhìn Lạc sư huynh nhìn lướt qua mọi người đang chúc mừng y, một bên gật đầu chào, một bên đi thẳng về phía hắn.

Nhịn một chút, vẫn không thể ngăn được khóe miệng đang giương lên.

Vì vậy Lạc Minh Xuyên cũng cười rộ lên.

49. Chương 49: Leo Núi

Trận này của Lạc Minh Xuyên dễ khiến người chú ý hơn mấy trận trước, cũng bởi vì y không tốn sức chút nào đã vượt qua Chử Hoán, mấy ngày sau cũng chẳng nhận được bức chiến thư nào nữa.

Đông đảo đệ tử xem chiến xong tự nhận không thể sống quá thời gian một chén trà trong 'Bích hải Triều Sinh' của Chử Hoán, đương nhiên không muốn đi khiêu chiến Lạc Minh Xuyên nữa.

Rất nhiều người phán đoán thực lực của y sẽ hơn Ân Bích Việt một bậc, vì vậy cũng chờ y đi khiêu chiến Ân Bích Việt trước mắt đang xếp hạng nhất.

Lúc trước trong Chiết Hoa hội cũng thường có đồng môn sư huynh đệ đối chiến trên đài, huống hồ bảng xếp hạng dựa trên thực lực cá nhân.

Nhưng mắt thấy kỳ hạn chiến đấu qua từng ngày từng ngày, mấy trận thi đấu đã diễn ra nhưng bên kia Thu hồ bên vẫn không có động tĩnh.

Thật giống như Lạc Minh Xuyên hoàn toàn bỏ qua quyền khiêu chiến.

Vì vậy có rất nhiều suy đoán bàn luận trong hòa bình vang lên, có người nói hai người này tình nghĩa vững chắc, không thể xung đột đánh đấm với nhau. Cách nói này không được tán đồng, bởi vì trong tu hành ngày thường, luận bàn giữa đồng môn thường xảy ra, cũng không phải đấu sống chết gì, sao lại ảnh hưởng tình nghĩa.

So sánh với đó, một cách nói khác càng được người tiếp thu hơn, trong ngày Đại thử nọ, có người từng nhìn thấy hai người dìu nhau trong ngõ 14 ở thành Nam.

Mấy lời đồn đãi về sau cũng trở nên khoa trương hơn, nói thẳng Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên, không phải là sư huynh đệ bình thường, sau này sẽ còn kết làm đạo lữ nữa.

Lúc Ân Bích Việt nghe đến lời thuật của Đoàn Sùng Hiên, suýt chút nữa kiếm cũng không cầm chắc.

Bình phục hô hấp một chút, trịnh trọng nói, "Chuyện này ngàn vạn lần không thể nhắc đến trước mặt Lạc sư huynh!"

Dù cho Lải Nhải cứ mãi bảo đảm, hắn vẫn thấp thỏm trong lòng.

Lạc Minh Xuyên chắc chưa biết đâu nhỉ?

Sư huynh là một người vô cùng giữ lễ, sao lại nghe mấy chuyện hoang đường này!

Sư huynh nhất định sẽ tức giận!

Nói không chắc… Còn sẽ vì tránh hiềm nghi, sau đó xa cách mình?

Không! Ân Bích Việt, mày sao có thể suy bụng nhân vật phản diện mà ra bụng người được!

Sư huynh là người rộng rãi, sao lại để ý đến mấy lời đồn lảm nhảm bên ngoài?!

Nhưng mà… Vẫn sợ nếu sư huynh biết…

Nghĩ đến thôi đã lúng túng.

Ân Bích Việt cuối cùng quyết định coi chừng người cho thật kỹ!

Chỉ cần không đi thành trung tâm, không tiến vào mấy quán trà quán rượu nhiều người, sư huynh sẽ không biết!

Chiết Hoa hội vừa xong liền lập tức trở về Thương Nhai sơn! Chỉ cần mấy ngày thôi!

Kế hoạch có thể nói là hoàn mỹ!

Lạc Minh Xuyên phát hiện sư đệ gần đây thay đổi.

Bắt đầu từ sáng sớm, trước cửa sổ của y có một cái bóng thoáng qua. Ở trong viện bồi hồi vài bước, dường như đang xác định y có ở trong viện hay không.

Chỉ cần y có ý ra cửa, sư đệ đang luyện kiếm bên hồ lập tức trở nên khẩn trương, “Sư huynh, huynh muốn đi đâu?”

“Ngày hôm nay có trận của Hà sư muội, huynh đi xem xem.”

“Đệ cũng đi, cùng đi đi.”

Không chỉ như vậy, mỗi lần xem đấu xong thì lúc trở về, sư đệ đều phải lôi kéo y vòng qua đoạn đường phồn hoa của thành trung tâm. Thần sắc luôn có chút căng thẳng không rõ ràng.

Lạc Minh Xuyên không biết sư đệ đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng y rất vui.

Cho dù ánh mắt sư đệ nhìn y vẫn trong veo như hồ nước, một tia yêu thương cũng không có, y cũng vẫn rất vui.

Thế nhưng các đệ tử Thương Nhai sơn không nghĩ như vậy.

Bọn họ nhìn hai người tình cảm càng ngày càng tốt, Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu. Hận không thể khiến Ân Bích Việt đến nhược quán (20 tuổi) trong một đêm, trở về môn phái liền lập tức làm Lễ đội mũ, rồi làm đại điển Hợp Tịch luôn. ("Tiêu không rời Mạnh" hay "Mạnh không rời Tiêu". Tiêu, Mạnh là nói về hai viên đại tướng thuộc hạ của Dương Diên Chiêu (Dương lục lang) là Tiêu Tán và Mạnh Lương, hai người là huynh đệ kết nghĩa, rất gắn bó với nhau. Người đời sau còn kể rằng quan hệ của hai người cực kỳ vững chắc, tình cảm cực kỳ thân thiết.) (Lễ đội mũ aka lễ trưởng thành, Hợp Tịch aka đám cưới.)

"Đáng tiếc Ân sư huynh còn chưa trưởng thành, Lạc sư huynh còn phải đợi mấy năm."

Gần như mỗi người đều sẽ nói như thế.

Dựa theo hiểu biết chung của giới tu tiên, Hợp Tịch quá sớm sẽ dẫn đến mất đi quá nhiều nguyên dương, dễ dàng khiến căn cơ sau này bất ổn. Cuộc sống người tu hành dài đằng đẵng, khi hai mươi tuổi được sư môn hoặc là trưởng bối trong gia đình làm Lễ đội mũ, mới xem như là chính thức trưởng thành.

Ân Bích Việt căn bản không nghĩ tới, lúc hắn còn đang cẩn thận từng li từng tí tránh cho sư huynh bị mấy lời đồn lảm nhảm kia quấy rầy thì Hà Yên Vân bên kia đã quyết định xong hoa văn và màu sắc của vải trong đại điển Hợp Tịch của hắn rồi.

Cách ba ngày trước khi Chiết Hoa hội đi đến hồi kết, Đoàn Sùng Hiên nhận được một phong thư khiêu chiến đến từ đệ tử Thanh Lộc kiếm phái. Cuối cùng tuy rằng không thể sử dụng 'Phong Hỏa Lang Yên' lần thứ hai, nhưng vẫn chiến thắng đối phương, giữ được vị trí cũ. Bởi vì gần đây do cần cù gấp bội và cảm ngộ trong chiến đấu, tu vi của tên này tăng nhanh như gió so với trước khi xuống núi, khí tức liên tục tăng lên, dường như sắp Phá Chướng.

Hà Yên Vân thắng đệ tử Hưng Thiện tự xếp thứ chín trong ngày thi đấu cuối cùng, thành công leo vào mười vị trí đầu, có thể leo núi hái lá. Nguyễn Tiểu Liên mừng đến phát khóc, mời nàng ăn mười miếng bánh ngọt ướp lạnh.

Ngày Chiết Hoa hội kết thúc vào ngay lúc lập thu. (7, 8, 9 tháng 9)

Một cơn mưa đêm rơi xuống Diệp thành, hơi nóng biến mất vào ngày hôm sau.

Cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua lá cờ rượu, những vũng nước đọng trên con đường lót gạch xanh hiện ra vẻ mát mẻ, tự như mặt trời sáng ngời chỉ có mỗi ánh sáng, không còn nhiệt độ khiến người phiền

lòng nữa.

Cuối mùa hè đầu mùa thu, trời cao mây nhạt, chính là thời điểm tốt để leo núi.

Ngày đó, trên võ đài trống rỗng.

Cách dưới chân Trọng Minh sơn mười trượng, các đệ tử môn phái tập hợp, người tuy nhiều, lại chẳng nghe được bất kỳ lời xì xào bàn tán gì. Cả đám người vô cùng nghiêm túc.

Nơi này gần hơn so với chỗ lôi đài, gần đến mức có thể nhìn thấy con đường lên núi uốn lượn trong đám mây mù giăng lối.

Thanh âm của đệ tử Thanh Lộc kiếm phái mang chân nguyên truyền ra xa xa, vang vọng khắp nơi, "Mời người đứng đầu leo núi hái hoa —— "

Đoàn người tách ra hai bên, nhường ra một con đường cho Ân Bích Việt.

Dưới sự chú ý của muôn người hắn đột nhiên hơi sốt sắng, theo bản năng liếc nhìn người bên cạnh.

Lạc Minh Xuyên gật đầu nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Vì vậy Ân Bích Việt quyết tâm, xuyên qua dòng người, mắt nhìn thẳng, từng bước một đi về phía trước.

Trước con đường lên núi, có bốn vị tiền bối cường giả đứng trên thềm đá.

Một vị là lão giả của Thanh Lộc kiếm phái, một vị là tăng nhân của Giai Không tự, một vị là nữ tử trung niên của Liêm Giản tông, còn có một vị là người cung phụng trong Diệp thành. Bốn người này đều nửa bước Đại Thừa, là những vị trưởng lão có bối phận và cảnh giới cao nhất lần này 'mở đường núi' cho Ân Bích Việt.

Lão giả nghiêm túc nói, "Con đường tu hành xa xăm, cần phải siêng năng chăm chỉ không ngừng nghỉ, một ngày cũng không thể lãng phí. Hôm nay leo núi hái hoa, chứng tỏ bản thân luôn cố gắng cho giỏi hơn!"

Trên thực tế, ông cho rằng Ân Bích Việt mặc dù là hậu bối, nhưng tâm tính và thiên phú vượt xa ông lúc còn trẻ. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ba trăm năm sau người này cực kỳ có khả năng tiến vào Thánh nhân cảnh.

Ông không cảm thấy ông có thể dạy người này điều gì, thế nhưng có quy củ, dù sao cũng phải mở miệng khuyến khích vài câu.

Ân Bích Việt trịnh trọng hành lễ.

Lão giả lấy ra một thanh kiếm nhỏ khắc bằng đá lớn cỡ một tấc từ trong tay áo, "Bên trong có phong ấn kiếm khí của lão hủ, chỉ cần truyền vào chân nguyên thì có thể kích hoạt."

Tăng nhân Giai Không tự và vị cung phụng trong Diệp thành, lần lượt lấy ra một chuỗi phật châu và một tấm Khai Sơn phù.

Trong lòng bọn họ cũng cảm khái vô cùng, Chưởng viện tiên sinh quả nhiên tính toán không sai chỗ nào, thời đại Quần tinh lộng lẫy của giới tu hành đã đến. Tương lai của thế giới cuối cùng cũng phải giao vào tay của những người trẻ tuổi này.

Thứ nữ tử trung niên của Liêm Giản tông trung niên lấy ra chính là một cây trâm gỗ. So với ba pháp khí có tính công kích kia, đây là một pháp khí phòng ngự hiếm có, lúc bị uy hiếp thì tự động kích hoạt, có thể chống lại một đòn toàn lực của Đại Thừa cảnh.

Dưới cái nhìn của bà, Ân Bích Việt có thiên tư trác tuyệt, có thể chiến đấu vượt cảnh giới, thế nhưng tính cách quá đơn giản không thông lõi đời, sau này dễ dàng bị người ta ám hại, pháp khí phòng ngự có lẽ thực dụng hơn với hắn. Bởi vì nguyên nhân nương tay với Trần Dật, khiến bà có ấn tượng không tồi với người hậu bối này, tránh không được nổi lên lòng yêu nhân tài.

Trưởng giả ban thưởng, không thể từ chối. Ân Bích Việt một bên thi lễ nói cám ơn, một bên đưa hai tay tiếp nhận.

Bốn vị tiền bối gật đầu, nhường ra con đường lên núi, để hắn đi qua.

Ân Bích Việt đi về phía trước. Thềm đá dưới chân bị năm tháng mài mòn, đường núi gồ ghề uốn lượn, con đường phía trước mây mù mênh mông.

Hắn đi rất lâu, phía sau có âm thanh mơ hồ truyền đến, "Đường núi đã mở, mời chín người thắng cuộc khác leo núi hái lá —— "

Mọi người dưới chân núi thấy bóng lưng của thiếu niên tóc trắng không ngừng thu nhỏ, cuối cùng tựa như hòa vào cùng mây mù, không thể nhận ra.

Lúc này chín người còn lại trong mười vị trí đầu mới bắt đầu leo núi, lần lượt chào bốn vị tiền bối trên đường núi. Còn có thể nghe lời răn dạy, được nhận lễ leo núi.

Lễ leo núi chỉ là dệt hoa trên gấm, cũng không phải quy củ, có ban thưởng hay không đều xuất phát từ sự tự nguyện của các vị tiền bối. (Dệt hoa trên gấm: ví việc tô điểm làm cho đẹp thêm, hay thêm)

Lạc Minh Xuyên là người thứ hai leo núi, sau khi hành lễ thì đi lên đường núi, bước đi càng lúc càng nhanh.

Đến lúc người thứ ba leo núi đã không còn nhìn thấy bóng dáng của y. Ngay cả mọi người bên dưới ngọn núi cũng chỉ thấy thân hình của y thoắt một cái, không biết đã đi đến chỗ nào trong lớp mây mù.

Ân Bích Việt đã đi tới chỗ cuối của đường núi.

Hai bên đường đã không còn núi rừng sum suê, trong gió có thêm sự lạnh lẽo. Càng lên cao cây cối càng thưa thớt, còn bởi vì khí hậu lạnh giá mà ngưng tụ sương trắng, lộ ra những cây tùng bách cao ngất tình cờ gặp giữa núi đá.

Thế núi đột nhiên trở nên hiểm trở, đá lởm chởm, con đường cũng trở nên xấu, chỉ có thể dựa vào sức mình mà leo lên.

Hắn không khỏi nghĩ đến, trên ngọn núi dốc thế này thật sự có một cái hồ sao?

Nơi lạnh như vậy, hoa sen có thể nở sao?

Lúc này phía sau truyền đến âm thanh quen thuộc,

"Sư đệ."

Hắn vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lạc Minh Xuyên đứng ở dưới cây tùng xanh, lại như Thương Nhai sơn đứng trong mây mù mênh mông.

Ân Bích Việt cười rộ lên.

Mặc kệ con đường phía trước có cái gì, tóm lại là có người đi cùng với hắn.

****

Đêm xuống, Diệp thành chìm trong đèn vàng trăng to, giống Vân Dương thành ở Trung Địa đến mức khiến người ngạc nhiên, cùng là những phố phường đông như ban ngày, cùng là cảnh tượng tựa như không phải đêm.

Chưởng viện tiên sinh đang nhìn trời.

Cho dù đèn đuốc trong thành sáng rỡ cỡ nào, cũng không thể nhiễu tầm mắt hắn đang ngắm sao.

Ở trong mắt hắn, thế gian này không có thứ gì đẹp hơn, có ý nghĩa hơn những ngôi sao.

Vào vô số đêm, ngắm sao là một loại hưởng thụ đối với hắn.

Thế nhưng ngày hôm nay không giống vậy.

Tối nay, hắn ngồi bên bàn đá trong viện, gió đêm thổi qua nga quan bác đái của hắn. Hắn nhìn bầu trời đêm, sắc mặt hơi trắng.

Trong vũ trụ xa xôi không thể chạm tới, hai vì sao sáng ngời ngang nhau, càng trở nên gần nhau hơn.

Một vì sao mặt ngoài đang bốc cháy, như là ngọn lửa không ngừng bốc lên. Ngọn lửa màu đen, ẩn chứa sức mạnh bàng bạc mà đáng sợ. Một vì sao khác bao trùm trong băng sương, nhưng có ánh sáng màu xanh lam tỏa ra.

Ánh sáng giao hòa, hình ảnh này thoạt nhìn rất đẹp.

Nhưng không nên như thế này.

Dựa theo tính toán, gần đến mức thế này, thì chúng sẽ bắt đầu đuổi nhau, bắt đầu tranh sáng, kết quả cuối cùng là một ngôi sao ngã xuống..

Áo dài của Chưởng viện tiên sinh nhẹ bay, trên bàn đá có thêm một trận bàn hình tròn.

Chất liệu như là gỗ cây đàn hương nhiều năm, nhưng có sự sáng bóng ôn hòa tựa như là ngọc. Trên trận bàn có khắc rất nhiều đường nét đan xen, nhìn như lộn xộn.

Khi đầu ngón tay hắn hạ xuống, những đường nét đó bắt đầu nhanh chóng đan dệt chuyển động.

Mặc dù đã nhiều năm không có chuyện tính toán gì mà hắn phải dùng trận bàn, nhưng động tác của hắn chẳng có chút nào lạ lẫm.

Là một trong những người cao nhất thế giới này, hắn hiểu rõ rất nhiều quy tắc của thế giới này.

Toàn bộ sao trời là một thể thống nhất, mỗi quỹ tích của một sao không phải độc lập, mà liên quan đến toàn thể các sao. Chỉ là năng lượng của mỗi ngôi sao khác nhau, trình ảnh hưởng những sao khác cũng khác nhau.

Thế nhưng hai ngôi sao này, nắm giữ năng lượng khó mà tưởng tượng được. Nói cách khác, thay đổi của

hai ngôi sao này, sẽ dẫn đến sự thay đổi của cả sao trời, của toàn bộ thế giới.

Ánh mắt của Chưởng viện tiên sinh rất chăm chú, động tác hai tay càng lúc càng nhanh. Nhưng không có một cách tính toán nào có thể cho hắn đáp án.

Đường nét trên trận bàn thay đổi bằng tốc độ mắt thường không thấy rõ, trong mắt người bình thường, chỉ có thể nhìn những bóng trắng giả thoáng qua.

Hắn càng tính càng kinh ngạc. Không, không thể. Làm sao lại sai, sai ở chỗ nào?

Thần thức tiêu hao mãnh liệt, chỉ một chốc mà có hằng hà sa số lướt qua trong đầu hắn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hắn vẫn đang tiếp tục tính toán.

Đây là một trạng thái rất nguy hiểm, thậm chí đã lâm vào mê chướng.

Dần dần, hắn không biết mình đang tính cái gì, chỉ là chấp niệm trong lòng càng ngày càng sâu. Mồ hôi lạnh chảy toàn thân như mưa, 'Biển' trong đầu đau nhức rung động không ngớt. Lại không biết làm sao để dừng lại, cũng không có cách nào dừng lại.

Hắn nhìn chăm chú vào trận bàn, mắt hoàn toàn đỏ đậm.

"Keng —— "

Môt thanh đoản kiếm xé không khí mà đến, mạnh mẽ cắm trên bàn trận!

Chưởng viện tiên sinh bỗng nhiên phun ra một ngụm máu!

Hắn đã tỉnh, từng luồng ý nghĩ đáng sợ vô tận lúc này mới dâng lên.

Vừa nãy hắn vậy mà vướng mê chướng.

Hắn giật mình tại chỗ, nhìn trận bàn đã bị phá vụn đầy máu tươi, thật lâu cũng chưa bình tĩnh lại.

Sau đó bỗng nhiên giương mắt, liền thấy trong bóng đêm ở tường ngoài viện có một bóng người đứng trên mái cong của tàng thư lâu, áo bào tung bay trong gió đêm.

Chỉ có một bóng đen mơ hồ bóng nhưng hắn nhận ra người này.

Không khỏi nghĩ, cho dù chỉ một bông hoa một cái lá trong học phủ cũng không gạt được mắt của hắn, nhưng người này vẫn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Rồi lại nhìn trận bàn, đoản kiếm gì chứ, bất quá chỉ là một mảnh ngói xám tiện tay vứt tới mà thôi.

Lại ghim thẳng vào 'Thiên Diễn bàn'. Phá huỷ pháp khí có thể xếp vào mười vị trí đầu trong thiên hạ.

Vị nho sĩ nga quan bác đái đứng lên, lau khô vết máu bên khóe miệng.

Nhẹ nhàng phủi một chút vạt áo bào, khoảnh khắc chật vật vừa rồi chẳng còn lại chút vết tích.

Hắn nhìn bóng người đang đứng trên mái cong, khẽ cười.

"Đã lâu không gặp, Vệ Kinh Phong."

Tối nay học phủ vẫn yên tĩnh như cũ.

Sau những căn phòng là các học sinh đang ngủ say mộng đẹp, ánh đèn vàng lờ mờ nơi lầu đọc sách đêm, trên sân thượng lạnh lẽo có người đang tĩnh tọa, mèo hoang trong rừng cây cuộn tròn trên đống lá nhỏ tiếng kêu.

Không ai biết có một vị nhân vật lớn đến học phủ.

Thế nhưng người đó đến, trời đất biết, trăng sáng biết!

Vì vậy chòm sao lui tránh, vạn ngàn ánh trăng chiếu vào Vân Dương thành

50. Chương 50: Hái Hoa

Lúc hoàng hôn có người lục tục xuống núi, vạt áo bào nhuốm sương lạnh, cầm trong tay lá sen xanh như ngọc bích. Nếu đồng môn của người đó thấy, thì sẽ cao giọng hoan hô, vây quanh người đó cùng trở về.

Hà Yên Vân xuống hơi trễ, trong ánh chiều tà, Nguyễn Tiểu Liên liếc mắt liền thấy được nàng.

Không phải là bởi vì thân pháp mềm mại, tư thế uyển chuyển ưu mỹ xuống núi của nàng, mà là… Lá sen của nàng, thật sự quá lớn.

Của người khác nhiều nhất chỉ lớn như cái mâm, quạt cói, nhưng của Hà Yên Vân, nửa người của nàng gần như bị lá sen to lớn che lại hết.

Nàng đi trên đường núi, liên tục dẫn tới ánh mắt của người bên cạnh dọc theo đường đi, nhưng bởi vì là một tiểu cô nương, dù có làm chuyện như thế thì cũng sẽ chỉ làm người ta cảm thấy xinh đẹp đáng yêu.

Nguyễn Tiểu Liên vội vàng nghênh đón, quan sát trên dưới một chút, "Cái lá này… Đủ để làm rất nhiều phần."

Hà Yên Vân tự hào nói, "Đương nhiên, ta chọn cái lớn nhất mà."

Nguyễn Tiểu Liên cười rộ lên, "Còn có thể gọi Đôi Yên cùng đi ăn."

Người bên cạnh nghe đến chẳng hiểu gì, căn bản không rõ các cô đang nói cái gì.

Thiên diệp liên chỉ nở ra vào đúng nửa đêm, căn cứ kinh nghiệm của tiền nhân, hái quá sớm hoặc quá muộn đều sẽ khiến dược tính mất đi.

Ân sư huynh muốn hái hoa, Lạc sư huynh nhất định sẽ ở cùng với huynh ấy. Đây là nhận thức chung của các đệ tử Thương Nhai sơn.

Vì vậy cũng không có người chờ Lạc Minh Xuyên xuống ở dưới chân núi, đều mang theo mong đợi và chúc phúc trở về.

Trăng sáng sao thưa, Trọng Minh sơn bị bảo phủ trong mây mù và bóng đêm dày đặc, nhìn không rõ ràng.

Đã không còn biển người tập hợp vào ban ngày dưới chân núi, chỉ còn dư lại sự yên tĩnh hoàn toàn.

Gió núi vào đêm lạnh lẽo mà ẩm ướt, Ân Bích Việt nhìn Thiên diệp liên, tầng tầng lớp lớp lá, gió thổi qua thì chập chờn đung đưa, như sóng biếc trào ra biển rộng. Không nghĩ tới giữa núi này thật sự có một cái hồ.

Lá xanh biếc, hồ nước tối tăm, ánh trăng trắng bạc, và mây mù tràn ngập, ánh sáng đan xen, tựa như một ảo cảnh không chân thật.

Gió to lạnh lẽo, trong nháy mắt thiên địa bao la, ánh trăng sáng trên chín tầng trời giống như có thể đưa tay chạm tới.

Đứng ở chỗ này, vốn phải là chỗ cao lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng bởi vì bên người còn có một người khác, vì vậy rét lạnh ban đêm cũng có thêm độ ấm.

Ân Bích Việt nhất thời hoảng hốt.

Độ ấm này, trong cuộc đời xuyên qua dài dằng dặc của nhân vật phản diện, chưa bao giờ có. Thế nhưng không biết từ lúc nào bắt đầu, từ lâu trở nên quen thuộc.

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh tung bay trong gió núi, "Lạc sư huynh…"

Lạc Minh Xuyên không hỏi hắn làm sao vậy, mà cũng nhìn chăm chú vào mắt của hắn, đáp, "Ân sư đệ."

Ánh mắt của y chăm chú, trong mắt tựa như có ánh trăng chuyển động.

Lòng Ân Bích Việt bỗng nhiên run lên.

Theo bản năng quay đầu nhìn hồ nước và lá sen, liền thấy có ánh sáng lấm tấm trên hồ, như ánh đom đóm nhảy nhót, như mảnh vỡ của sao. Không ngừng sáng lên mặc dù sau đó lại tắt, héo quắt trong nháy mắt, xinh đẹp mà ngắn ngủi.

Lạc Minh Xuyên cười rộ lên, "Hoa sắp nở."

Ân Bích Việt ngẩn ra, cổ tay bị kéo một cách nhẹ nhàng, bay hướng về phía trước.

Chân bọn họ đạp lá sen mà đi, gió núi lướt nhẹ qua mặt, tay áo bào tung bay.

Giữa hồ có chỉ có một hoa sen.

Nhành hoa nhỏ dài, chứa đựng nụ hoa bé nhỏ non nớt. Vô số ánh sáng cuồn cuộn toát ra từ khe hở giữa những cánh hoa.

Ánh trăng phía Tây, vừa vặn chiếu thẳng vào đóa hoa này.

Từ lúc nụ hoa chờ nở đến lúc ánh sáng chói mắt, cũng gần như chỉ ở trong nháy mắt.

Ánh sáng tuôn ra từ nhụy hoa, khiến hồ nước trở nên trắng toát.

Hoa sen xanh ngọc, chỉ to bằng bàn tay, lại có ngàn tầng vạn cánh trùng trùng điệp điệp, chính là tác phẩm khéo léo xinh đẹp của thiên nhiên.

"Sư đệ, sau khi bẻ lập tức ăn thì dược hiệu tốt nhất."

Ân Bích Việt gật đầu, tay bẻ cuống hoa, phút chốc ánh sáng liền thu lại hơn nửa.

Hoa sen vào miệng, không đợi nếm được vị liền biến thành dòng nước, mát mẻ cũng không lạnh giá, chảy theo kinh mạch.

Cùng thời khắc đó, mũi chân Lạc Minh Xuyên điểm nhẹ, phi thân vội vàng thối lui, nhưng khí tức không ức chế được mà liên tục tăng lên!

Chỗ y đi qua, mây mù tan đi, lá sen rộng mở, hồ nước khuấy động, sóng lớn nổi lên!

Lời thề máu đã giải.

Cảnh giới của y vậy mà vượt qua Tiểu Thừa sơ kỳ, mãi đến tận trung kỳ mới miễn cưỡng dừng lại.

Y lo lắng uy thế của mình lúc phá cảnh sẽ liên lụy đến sư đệ, mới trong nháy mắt vội vàng thối lui. Lúc này nhìn chăm chú vào Ân Bích Việt ở xa xa, thần sắc căng thẳng.

Ân Bích Việt cảm thấy dòng nước từ hoa sen làm dịu xương cốt tứ chi của hắn, 'Biển' trong đầu thư thái trước nay chưa từng có.

Cái cảm giác này rất kỳ diệu, hắn không khỏi nhắm hai mắt lại.

Sau Phá Chướng cảnh, người tu hành có thể nhìn thấy 'Biển' trong thân thể. Lúc này, thần thức của hắn bay trên biển, nhìn vô số con sông màu bạc thật nhỏ hội tụ lại chảy về biển rộng. Hắn biết đó chính là dòng chảy do Thiên diệp liên hóa thành.

Trăm sông đổ về một biển, trên biển rộng nổi lên ánh bạc, sóng nước lấp loáng, tựa như có ánh trăng rơi xuống.

Lạc Minh Xuyên thấy Ân Bích Việt nhắm mắt, quanh thân hiện lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt, sáng tựa như trăng trên trời.

Thiên diệp liên có hiệu quả, không khác nào phạt tủy lần thứ hai, từ đây căn cốt tư chất của sư đệ sẽ cao hơn một tầng.

Y mỉm cười, còn vui hơn so với việc y vừa phá cảnh xong.

Thế nhưng sau một khắc, ý cười của y cứng đờ ở khóe miệng.

Ân Bích Việt mở mắt ra, ánh mắt thanh lãnh, trong con ngươi tựa như có ánh bạc lóe lên một cái rồi biến mất.

Đạo bào màu trắng chuyển động trong gió núi, cũng như ba ngàn sợi tóc trắng của hắn.

Lạc Minh Xuyên thoáng chốc như rơi vào hầm băng, đáy lòng tràn đầy hàn ý.

Thiên diệp liên không thể trị chứng tóc bạc của sư đệ.

Ân Bích Việt mở mắt nhìn thấy Lạc Minh Xuyên lên đến Tiểu Thừa trung kỳ, khí tức hoà hợp, cảnh giới vững vàng. Đang muốn chúc mừng sư huynh, đã thấy thần sắc của y hoảng hốt, liền mở miệng kêu, "Sư huynh?"

Lạc Minh Xuyên kéo người về bên bờ, ánh mắt rơi vào sợi tóc bạc rơi trên người hắn, trầm giọng nói, "Sư đệ, mấy ngày tới chúng ta cùng đi Hưng Thiện tự, Hưng Thiện tự không có cách nào thì chúng ta đi Giai Không tự! Tóm lại chắc chắn sẽ có cách! Mọi thứ sẽ ổn, hãy tin huynh."

Ân Bích Việt thuận theo ánh mắt của y nhìn lại, biết vấn đề ở đâu, vội vàng mở miệng giải thích, "Sư huynh, không sao đâu, đệ không có chỗ nào không tốt cả."

Lạc Minh Xuyên lại cảm thấy sư đệ đang trấn an y, nên căn bản không tiếp thu cách nói này.

Y nhìn vào mắt Ân Bích Việt, nghiêm túc nói, "Rồi sẽ có cách, đi theo huynh, được chứ?"

****

Trung Địa. Vân Dương thành.

Chưởng viện tiên sinh đứng ở trong đình viện, cây hòe to lớn bị gió thổi qua tuôn rơi đầy đình.

Hắn nhìn bóng người trên mái cong.

Dường như đang ngước mắt nhìn trăng rằm xa xăm lạ lẫm, cũng dường như đang chào hỏi con đường quen thuộc vô cùng.

Hắn nói, "Nếu đã đến, vậy sao không xuống đây uống chén trà?"

Khoảng cách rất xa, thanh âm của hắn cũng không lớn, thế nhưng bóng người trên mái cong nhảy xuống.

Áo choàng vung lên, giống như một con chim vươn cánh trắng, vẽ ra một đường cong sáng ngời trong đêm, cuối cùng nhẹ nhàng đứng trong viện.

Rơi vào khoảng cách ba thước trước người hắn.

Khoảng cách này vừa đúng.

Chưởng viện tiên sinh biết, Vệ Kinh Phong vừa rời Vực Vẫn Tinh, rồi lại đến Vân Dương thành xa ngàn dặm, đương nhiên không phải là vì uống trà.

Hắn đang chờ đợi người này mở miệng trước.

Vệ Kinh Phong liếc mắt nhìn trận bàn bị phá nát trên bàn và mảnh ngói xám.

Y cứu Chưởng viện tiên sinh, cũng phá huỷ pháp khí của hắn.

Cái nhìn này có rất nhiều ý tứ. Giết người cứu người, đều trong một ý nghĩ của Thánh nhân.

Sau đó y mới mở miệng, "Lão phu đã nói, chuyện này, ngươi không cần lo."

Ngữ điệu của y chán nản, tự xưng lão phu, âm thanh lại mang theo sự khàn khàn đặc trưng của thiếu niên vào kì vỡ giọng.

Nhưng sự ứng đáp giữa hai người vô cùng hòa hợp, bởi vì khí độ quanh người y, không có chút đột ngột nào, khiến người ta không sinh ra được ý nghĩ cãi lời.

Nước sâu núi cao, sâu không lường được.

Chưởng viện tiên sinh không nói gì.

Lúc này lại trầm mặc, không phải là ngầm thừa nhận hay ngầm đồng ý. Mà là kháng nghị trong im lặng.

Vệ Kinh Phong hiểu ý của hắn, ngữ khí càng lạnh hơn,

"Người khác khen ngươi một câu 'Tính hết thiên cơ', ngươi còn tưởng thật. Ngươi coi mình là ai? Vô dụng nhất chính là thư sinh!"

Y nói chuyện rất cay nghiệt, nghe rất đáng giận.

Vô dụng nhất là thư sinh.

Chưởng viện tiên sinh đúng là một thư sinh. Nhưng cũng là thư sinh đứng đầu thiên hạ. Ai dám nói hắn vô dụng?

Lời nói trào phúng thế này hắn đã chưa nghe trong 600 năm qua, trên mặt chẳng có chút vẻ tức giận nào.

Thậm chí còn có chút buồn cười mà nghĩ, xem đi, đây chính là kết cục của việc không đọc sách, mắng đến mắng đi, cũng chỉ biết mỗi câu này.

Vì vậy hắn thật sự cười rộ lên, cũng nói ra một câu,

"Vệ Kinh Phong, nhiều năm không gặp, dung mạo của ngươi vẫn không thay đổi chút nào."

Sau khi Kiếm Thánh nghe xong, sắc mặt ngày càng nghiêm, gió trong viện càng ngày càng mạnh, cây hòe đầy đình cũng đang khẽ run, "Hồng nhan xương khô, bề ngoài mà thôi! Lão phu há sẽ để ý chuyện này!"

Nói xong y đi về phía trước hai bước, đi ra khỏi cái bóng của bức tường.

Ánh trăng rơi trên mặt y, rõ ràng là một khuôn mặt thiếu niên!

Phối hợp với áo choàng trắng tuyết, giày gấm thêu mây của y, lại như một công tử thiếu niên tẩu mã chương thai. (Chỉ những người ăn chơi)

Chưởng viện tiên sinh lui hai bước.

Cho nên khoảng cách của bọn họ lần thứ hai trở về mức ba thước.

Chưởng viện tiên sinh biết hắn đã chọc giận đối phương rồi, cách tốt nhất là đổi đề tài, "Vực Vẫn Tinh thế nào?"

Vệ Kinh Phong đáp, "Còn đang khuếch đại. Vị kia trong Giai Không tự nói thế nào?"

"Cái nhìn giống ta."

Vài câu vấn đáp này nhìn như chẳng ra sao, bọn họ cũng nói nhỏ nhẹ, nhưng lại liên quan đến vận mệnh

và tương lai của cả thế giới.

Vị kia của Giai Không tự, đương nhiên là chỉ Á Thánh Vô Vọng của Giai Không tự.

Vị Á Thánh kia không màn đến thế sự đã ngàn năm, nhưng đối với việc này, lại có cùng cái nhìn với Chưởng viện tiên sinh.

Vì vậy Chưởng viện tiên sinh khuyên nhủ, "Ngươi hà tất phải cố chấp như vậy?"

Kiếm Thánh hơi giương mắt, ánh mắt rơi vào ngàn tỉ dặm xa xôi,

"Trước khi mọi chuyện xảy ra, không có bất cứ thứ gì có thể quyết định vận mệnh của người khác. Thánh nhân không thể, quỹ đạo của sao không thể, trời cao cũng không thể!"

Câu nói này rất phù hợp với nguyên tắc làm việc trước giờ của Vệ Kinh Phong.

Chưởng viện tiên sinh hiểu rõ, lại vẫn không thể chấp nhận, bởi vì hắn cảm thấy hắn mới đúng. Không chỉ có Vô Vọng có cùng ý kiến với hắn, nếu như mỗi người trên thế gian này đều biết chuyện này, cũng sẽ quyết định giống như hắn.

Vì vậy hắn hỏi ngược lại Kiếm Thánh,

"Cho dù người kia sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho thế giới này?"

51. Chương 51: Dạ Đàm

Ân Bích Việt biết màu tóc bây giờ của mình, nếu đặt ở trong những kịch bản khác, có lẽ là một thiếu niên vào thời kỳ phản nghịch thích đu theo mấy trào lưu xấu, hoặc có lẽ là người dẫn đầu xu hướng mới.

Thế nhưng đối với những người tu hành của thế giới này, bất cứ vấn đề gì liên quan đến thân thể cũng là chuyện lớn. Đặc biệt là loại chuyện tra không ra nguyên nhân, không biết có phải là bệnh trạng của tai họa ngầm trên con đường tu hành hay không này. Có thể trị thì trị.

Lúc đầu hắn cũng không thèm để ý, thế nhưng thái độ của đại sư huynh và nhị sư tỷ rất thận trọng, nếu không thì cũng sẽ không nghĩ đến cách cho hắn tham gia Chiết Hoa hội này.

Ân Bích Việt không muốn khiến Lạc sư huynh lo lắng, vốn là muốn nói, "Không cần trị, thật sự không có chuyện gì đâu."

Nhưng có lẽ là do ánh trăng đêm nay quá đẹp, có lẽ là do ánh hồ sắc núi quá mỹ lệ, có lẽ là do ánh mắt của Lạc Minh Xuyên khiến người không đành lòng từ chối, Ân Bích Việt mở miệng, lời nói lại trở thành, "Được."

Lạc Minh Xuyên vui vẻ như trút được gánh nặng.

Sư đệ lựa chọn tin tưởng y, giống như lúc dưới chân Hề Hoa phong, hạ quyết định đi cùng với y. Chẳng có chuyện nào tốt hơn chuyện này cả.

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút, cảm thấy rằng nếu như hắn nói không đi, ngược lại sẽ khiến sư huynh càng lo lắng hơn.

Vậy thì đi Hưng Thiện tự đi.

Thế giới lớn như vậy, cùng đi nhìn xem.

Cùng lúc đó, trong Vân Dương thành cách đó ngàn dặm, cũng dưới một vầng trăng sáng, đang có một cuộc đối thoại.

Chỉ là ánh trăng ấy không còn dịu dàng nữa, trái lại lộ ra mấy phần lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Hai người nói chuyện, cũng chẳng thể khiến suy nghĩ của người kia thay đổi.

Nhưng tương tự, quyết định trong hai cuộc đối thoại này đều trực tiếp hoặc gián tiếp quyết định hướng đi vận mệnh của tương lai thế giới.

Nói chuyện một lúc nhưng vẫn không hề đạt thành nhận thức chung, đối mặt với câu hỏi ngược lại của Chưởng viện tiên sinh, Kiếm Thánh chỉ nhìn bầu trời đêm rồi đáp, "Tương lai của thế giới này, dù sao cũng phải giao vào tay của người trẻ tuổi."

Câu nói này có chút hỏi một đằng trả lời một nẻo, thế nhưng Chưởng viện tiên sinh hiểu ý của người nọ.

Vì vậy không tiếp tục đề tài này nữa, mà là đến gần vài bước.

Ba thước có thể là khoảng cách giữ lễ, cũng có thể là khoảng cách phòng bị kẻ địch. Thế nhưng bây giờ, lại có người phá vỡ khoảng cách này.

Chỉ là gần thêm vài bước, bầu không khí giữa hai người liền trở nên hòa hoãn một cách kỳ diệu.

Chưởng viện tiên sinh đi tới trước bàn đá, thu hồi trận bàn đã bị phá vụn, đổi một bộ dụng cụ uống trà đã nửa cũ, làm một tư thế mời với vị khách tối nay.

Vệ Kinh Phong chẳng chút khách khí ngồi xuống.

Bọn họ bắt đầu uống trà. Là trà Quân Sơn Vân Vụ tốt nhất.

Tựa như rất nhiều năm trước, lúc bọn họ vẫn còn trẻ.

"Những chuyện khác cứ để đó đi, ngươi lưu lại dưỡng thương trước đã."

Đêm nay, Kiếm Thánh uy thế trước sau như một, căn bản không nhìn ra dấu hiệu có thương tích gì. Thế nhưng Chưởng viện tiên sinh nói như vậy, y cũng không phủ nhận.

"Lão phu thì sợ cái gì?"

Chưởng Viện cười nói, "Tóm lại là phiền phức."

Đúng, cái gì Kiếm Thánh cũng không sợ, cho dù có bị thương, thì việc muốn giết vị kia trên Hoành Đoạn Sơn bất quá chỉ cần một kiếm.

Nhưng nếu như tin tức này truyền đi, rất nhiều người sẽ động tâm, sẽ không biết tự lượng sức, người trước ngã xuống, người sau tiến lên thiêu thân lao đầu vào lửa, vì vậy đại thế của thiên hạ sẽ loạn, Kiếm Thánh sẽ rút kiếm giết người.

Vệ Kinh Phong không sợ giết người. Cũng không để ý danh tiếng.

Y giết người không hỏi chính đạo, làm việc chỉ bằng bản tâm.

Thế nhưng y sợ phiền phức. Cục diện bây giờ cũng rất phiền phức.

Vực Vẫn Tinh còn đang khuếch đại, ma vật dưới đáy vực cũng bất tận. Chúng nó cảm ứng được hồn phách kia còn sống, cho nên sinh ra từ âm sát hội tụ. Trăm vạn năm qua, không ngừng lớn mạnh.

Nếu như không thể giết chết gốc rễ, những ma vật đó sớm muộn gì cũng sẽ đi ra từ đáy vực không thấy ánh mặt trời kia, nuốt chửng tất cả máu thịt tươi sống.

Ma vật không phải ma tu, chúng nó không có cảm giác đau đớn, không cần công pháp tu luyện. Có thể chỉ dựa vào nuốt chửng mà tăng cao năng lực bản thân.

Vệ Kinh Phong là vị Thánh nhân duy nhất từ 'Thời đại mạt pháp'. Cũng là vị Thánh nhân duy nhất trên thế gian này.

Vực Vẫn Tinh là cấm kỵ của người tu hành, chỉ có mình y đi vào. Còn không chỉ một lần.

Từ lần đầu tiên đi vào là vào 500 năm trước, Chưởng viện tiên sinh lại bắt đầu tính toán. Tính ra một đại nạn ngập đầu.

Kiếm Thánh nhiều năm không trở về Thương Nhai, Chưởng viện tiên sinh nhiều năm lo lắng hết lòng, đều đã làm rất nhiều chuyện.

Bọn họ cũng không cảm thấy chuyện mình làm vĩ đại nhường nào, đáng cho thế nhân sùng kính ra sao.

Thế nhưng dưới bầu trời luôn có những đỉnh cao.

Bọn họ chỉ cho là mình cao hơn người khác. Cho nên cần phải làm như thế.

Bọn họ có sự khác biệt, nhưng lại chẳng hề sai, chỉ là lựa chọn cách không giống nhau mà thôi.

Nhưng cuối cùng vẫn hướng về một con đường chung.

****

Lúc Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên xuống núi, đã là khi gió sớm trăng tàn, biển mây phía Đông bị ánh nắng vừa ló rạng nhuộm thành một màu vàng óng. Gió sớm lướt nhẹ qua mặt, mang theo mùi ẩm của cây cỏ và sự mát mẻ của mây mù, khiến người thần thanh khí sảng.

Bọn họ trở lại Diệp thành, cả tòa thành còn đang đắm chìm trong mộng đẹp giấc nồng.

Lá cờ rượu bay bay trong không gian thoáng đãng, tiếng chim hót thanh thúy và tiếng gà gáy sâu trong ngõ.

Ven đường, tiểu nhị vừa ngáp một cái vừa mở cửa cửa hàng. Đôi vợ chồng già phụ nhau bên cái xe gỗ, dậy sớm bày quán, giữa khe hở của lồng hấp bốc lên khí nóng màu trắng.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đi trong thành, hai người đều không nói gì.

Lại như giữa trưa và hoàng hôn sau cuộc tỷ thí trên võ đài, bọn họ cùng đi đến Thu hồ. Không hiểu tại sao, Ân Bích Việt cảm thấy rất an tâm.

Tưa như cùng nhau về nhà.

Lúc hai người đi tới bên Thu hồ, lại bỗng nhiên cảm thấy sai sai.

Đoàn Sùng Hiên không ở bên hồ, cũng không ở trong viện.

Sớm như vậy, quán trà còn chưa mở, đệ ấy sẽ đi nơi nào?

Ân Bích Việt nhíu mày, Lạc Minh Xuyên nói, "Đừng vội, sẽ không có chuyện gì đâu."

Hai người đang muốn đi tìm, liền thấy một người thiếu niên mặc áo bào bát mặc sơn thủy chạy tới, đạo bào có chút rộng lớn càng làm rõ thân hình nhỏ yếu của cậu ta, chính là Trình Thiên Vũ.

Trình Thiên Vũ nhìn thấy biểu tình của hai người, vội vàng nói, "Đừng lo lắng, Đoàn sư huynh đang bế quan Phá Chướng ở vườn ngô đồng… Sư huynh của đệ nói các huynh có lẽ đã trở lại, nên bảo đệ tới nói một tiếng."

Ân Bích Việt yên lòng, "Đa tạ."

Lạc Minh Xuyên thành khẩn nói, "Đa tạ đã quan tâm."

Trình Thiên Vũ có chút ngượng ngùng, ngại ngùng nói, "Gánh không nổi lời tạ ơn này. Sư huynh mời các huynh cùng đến xem."

Thật ra Đoàn Sùng Hiên vốn là muốn áp chế lại, đợi đến lúc trở về Hề Hoa phong thì bế quan Phá Chướng. Nhưng mà sau khi leo núi, tâm tình thông thuận, lại có đột phá, khí tức bất ổn, uy thế lộ ra ngoài. Thanh Lộc kiếm phái lần này cũng có hai người leo núi hái lá, ba người Tống Đường cũng chờ ở dưới chân núi, vừa vặn thấy Đoàn Sùng Hiên xuống núi, vì vậy mời hắn đến vườn ngô đồng bế quan.

Bế quan là chuyện lớn, Đoàn Sùng Hiên cũng không phải là kiểu dễ dàng dễ tin tưởng người khác, thế nhưng lần này hắn lựa chọn tin tưởng đối phương.

Thanh Lộc kiếm phái quản lý Chiết Hoa hội lần này, các tiền bối cường giả trấn tọa trong Diệp thành nhiều nhất. Ba người Tống Đường ở chỗ vườn ngô đồng, không thể nghi ngờ là chỗ an toàn nhất. Đặc biệt là dưới tình huống không biết Trịnh Vị của Bão Phác tông có rời Diệp thành hay chưa.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đi theo Trình Thiên Vũ đến vườn ngô đồng ở thành Bắc, cảm ơn Tống Đường và Chung Sơn.

Tống Đường rất kinh ngạc khi Lạc Minh Xuyên trong một đêm đã đột phá đến Tiểu Thừa trung cảnh, chúc

mừng y, nhưng cũng không hề hỏi nhiều.

Bọn họ đứng ở trong viện nói một chút chuyện, Ân Bích Việt nhìn cửa phòng đóng chặt, mơ hồ có thể cảm giác được khí tức liên tục tăng lên của người trong phòng, thiên địa linh khí bốn phía hội tụ lại. Hắn vui mừng nghĩ, ba người Tiểu Thừa cảnh ở đây, Trịnh Vị có đến cũng có thể chiến một trận, ải bế quan này của Lải Nhải đúng là rất an toàn.

Đoàn Sùng Hiên cần ít nhất bốn ngày để Phá Chướng, Chiết Hoa hội tuy rằng đã kết thúc, nhưng Thanh Lộc kiếm phái còn phải làm rất nhiều công việc kết thúc. Tạm thời cũng sẽ không rời đi.

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt cũng quyết định hai ngày sau không đồng hành với mọi người Thương Nhai sơn, mà là chờ Đoàn Sùng Hiên Phá Chướng rồi xuất quan mới cùng đi với nhau.

Lúc bọn họ xuống núi, chỉ có mỗi Lạc Minh Xuyên Phá Chướng cảnh, Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên đều là Ngưng Thần cảnh. Thế nhưng hiện tại, chẳng mấy chốc sẽ biến thành hai người Phá Chướng cảnh, một người Tiểu Thừa cảnh.

Cái tốc độ tu hành này, dùng từ tăng nhanh như gió để hình dung cũng không quá đáng chút nào, Ân Bích Việt nghĩ, không trách rất nhiều người tu hành thích vào đời du lịch như thế.

Thế nhưng sư phụ thì sao, sư phụ du lịch ở bên ngoài nhiều năm như vậy, thiên hạ còn có nơi ông ấy chưa từng đi qua sao?

Chiết Hoa hội kết thúc, lục tục có môn phái nhỏ khởi hành rời Diệp thành, các đệ tử Thương Nhai sơn cũng bắt đầu chuẩn bị khởi hành.

Đối với người tu hành mà nói, chẳng có đồ vật gì để mà thu dọn cả, chủ yếu là vội vàng cáo biệt. Người đến Chiết Hoa hội không chỉ là để tỷ thí phân cao thấp, mà cũng để làm quen đệ tử những môn phái khác, sau lần từ biệt này, trên con đường tu hành rộng lớn khó dò, cũng không biết là có cơ hội gặp lại hay không.

Ngày đó Khúc Đôi Yên đến ăn cơm và gà hấp lá sen, vốn đêm nay nàng muốn mời Hà Yên Vân và Nguyễn Tiểu Liên mở tiệc rượu trên lầu.

Lại bị hai người nhất trí bác bỏ, "Còn không bằng đi ăn ngon trong chợ đêm!"

Vì vậy ba cô nương ngồi trong quán mì vằn thắn ven đường người đến người đi, ôm mấy bát sứ nửa cũ mò vằn thắn.

Đáng tiếc mặt Khúc Đôi Yên treo ở nơi đó, dù có ăn ở quán ven đường cũng ưa nhìn hơn so với người khác, tiểu ca bàn bên nhìn đến mức nước canh vẩy đầy mình.

Ba người ăn một đường, cuối cùng nằm ở trên nóc nhà bên Thu hồ hóng gió ngắm trăng,

Hà Yên Vân nói, "Ta cảm thấy rằng, việc cấp bách là phải gả ngươi đi trước tiên."

Khúc Đôi Yên không phục, "Dựa vào đâu chứ? Ta bây giờ đang 28 tuổi, mẹ ta còn không vội!"

Hà Yên Vân xoa bụng, "Ngươi suy nghĩ một chút đi, ba chúng ta thêm vào đạo lữ của ngươi nữa, bốn người có thể tạo thành một bàn mạt chược, ba chúng ta cùng một phe, ăn sạch bên còn lại luôn…"

Nguyễn Tiểu Liên vốn đắm chìm trong bầu không khí ly biệt đầy thương cảm, nghe nàng nói xong, lập tức cười rộ lên.

Thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào không tàn, trăng lên giữa trời, ánh sáng chiếu xuống trên nóc nhà.

Khúc Đôi Yên đứng lên, áo váy tung bay, khuôn mặt bao trùm trong ánh trăng bạc, tựa như tiên tử hạ phàm từ cung trăng.

Nàng nói, "Các ngươi nhớ viết thư cho ta đó, truyền ngọc giản cũng được. Chỉ cần truyền tới Liêm Giản tông, ta đều có thể thu được."

Viền mắt Nguyễn Tiểu Liên hơi ửng đỏ, "Tất nhiên."

Hà Yên Vân một bên lẩm bẩm ngoài miệng, "Ai mà rảnh!" Một bên đứng lên, cũng cảm thấy mũi chua xót.

Tảng sáng ngày thứ hai, mọi người Liêm Giản tông khởi hành trở về Trung Địa. Đến buổi trưa, các đệ tử Thương Nhai sơn cũng cáo biệt Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt, rời khỏi Diệp thành.

Đang lúc hoàng hôn, mấy môn phái lớn ngoại trừ Bão Phác tông và Thanh Lộc kiếm phái vẫn chưa đi, còn lại thì đều đã khởi hành trở về núi.

Người tu hành từ bên ngoài ít đi, Diệp thành phảng phất trở về với bộ dáng lúc ba người Ân Bích Việt mới vừa vào thành.

Trong toàn bộ những ngày diễn ra Chiết Hoa hội, phòng bị trong thành đặc biệt nghiêm ngặt, đội Thành vệ giáp đen không ngừng tuần tra hối hả mỗi ngày, bây giờ cũng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ngày đó Đoàn Sùng Hiên xuất quan.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đến vườn ngô đồng từ sáng sớm. Năm người đứng ở trong viện nhìn chằm

chằm cửa phòng.

Rốt cục đợi đến khi khí tức trong phòng bình phục, Đoàn Sùng Hiên đẩy cửa đi ra ngoài, cả người mang thần thái sáng láng, như rực rỡ hẳn lên.

Hắn hành lễ với năm người trước mặt, tạ ơn bọn họ đã bảo vệ.

Mọi người thấy hắn thuận lợi Phá Chướng, vui vẻ như trút được gánh nặng. Trình Thiên Vũ vui vẻ chúc mừng hắn. Ngay cả Chung Sơn trước giờ vẫn không mang biểu tình gì, giờ khuôn mặt của người này cũng trở nên nhu hòa.

Đoàn Sùng Hiên phát hiện Lạc Minh Xuyên cũng đột phá, vì vậy trong vườn ngô đồng đầy ắp ý vui, như cảnh xuân ấm áp.

Lúc này bọn họ còn không biết tình cảnh bi thảm bây giờ của Diệp thành, tràn ngập áp lực và khủng hoảng như mưa như núi.

Bởi vì trong thành có người chết.

Người chết là người gõ mõ báo canh giờ đêm qua. Trong ngõ Thạch Dương ở phố Nam, không có thi thể, thứ duy nhất để phán đoán là vết máu xót lại trong khe đá. Còn có vết cắt nhuốm khí tức của ma trên khối đá.

Nếu như là ở Đông Địa nơi ma tu hung hăng ngang ngược, thì mỗi ngày đều xảy ra chuyện như vậy.

Thế nhưng ở ngay đây, có thể né qua những vị tiền bối cường giả, thậm chí là tai mắt Thành chủ Diệp thành.

Đây là chuyện rất đáng sợ.

Toàn bộ Nam Địa, đã gần tới trăm năm chưa từng xuất hiện tung tích của ma tu.

52. Chương 52: Ma Tu

Là Thiếu môn chủ của Thanh Lộc kiếm phái, chuyện ma tu này, Tống Đường rất nhanh đã biết được tin.

"Bên trong Diệp thành được thủ vệ chặt chẽ, hầu hết các tòa kiến trúc đều có trận pháp bảo hộ, có thể dò xét khí tức của ma, lại còn liên kết trực tiếp với phủ Thành chủ. Thế nhưng trong thời điểm diễn ra Chiết

Hoa hội, có những nơi đệ tử các phái không ở. Người của phủ Thành chủ cho rằng có thể là ma tu ẩn nấp hành tung, ẩn thân ở những chỗ này."

Sau khi nói chuyện với người làm việc trong phủ Thành chủ, Tống Đường thông báo các đệ tử trong môn phối hợp đội Thành vệ đi tuần tra, cũng giải thích tình huống cho ba người Lạc Minh Xuyên.

"Phái của ta quản lý Chiết Hoa hội lần này, hiện xảy ra chuyện như vậy trong thành, việc nghĩa chẳng từ."

Lạc Minh Xuyên cau mày nói, "Ta có thể giúp gì được không? Xin cứ việc nói."

Ma tu xuất hiện lần nữa, không chỉ là việc lớn đối với Diệp thành, mà là việc lớn đối với cả Nam Địa.

Tống Đường nghiêm mặt nói, "Đa tạ."

Lạc Minh Xuyên là Thủ đồ Thương Nhai, bây giờ là Tiểu Thừa trung cảnh, bất kể thân phận hay là cảnh giới tu vi, đều rất khiến người tin phục. Nếu như người này có thể gia nhập đội tuần kiểm trong thành, có thể ổn định cục diện, cũng đảm bảo thêm một phần an toàn cho dân chúng trong thành.

Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên vốn cũng muốn hỗ trợ, thế nhưng tự nhận tu vi không đủ, quyết định vẫn đừng nên đi làm loạn thêm. Vì vậy đi cùng đội Thành vệ giáp đen đến bên Thu hồ, chủ động nhận tra xét.

Tiểu đội trưởng cầm một tấm bùa kiểm tra khí tức của ma, sau đó khách khí nói tạ ơn với bọn họ.

Người tu hành sau Phá Chướng thì ngũ giác càng thêm nhạy cảm, hai người đều có thể nghe được bọn họ nhỏ giọng trò chuyện bên Thu hồ, "Không nghĩ tới lần này vậy mà thuận lợi như vậy."

"Đúng đó, nói sao cũng là môn phái lớn, thế mà nề nếp hành xử khác nhau như vậy!"

Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên nghe xong, vẫn không rõ vì sao. Rất giống như… Chẳng hiểu sao lại được khen.

Bọn họ không biết rằng trước đó đội Thành vệ đã ghé qua khuôn viên bên cầu Tân Thủy.

Mới vừa nói rõ ràng ý đồ đến, đệ tử mở cửa liền cuống lên,

"Phái của ta đường đường là một tông môn lớn, các người vậy mà nghi ngờ bọn ta bao che ma tu!"

Tiểu đội trưởng rất vô tội, "Không có mà."

Đệ tử Bão Phác tông hùng hổ doạ người, "Vậy các người dựa vào đâu mà dám điều tra bọn ta! Rõ ràng chính là nghi ngờ bọn ta! Khinh người quá đáng!"

Tiểu đội trưởng không biết giải thích thế nào, "Chuyện này… Nơi nào cũng sẽ được kiểm tra mà."

"Nói bậy! Các người rốt cuộc có mục đích gì!"

"…"

Không có cách nào câu thông.

Cuối cùng là nhờ một vị làm việc trong Diệp thành đứng ra mới giải quyết được vấn đề này.

Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên đi đến thành trung tâm, cũng muốn xem thử có phát hiện ra chút manh mối nào hay không.

So với dòng người như thủy triều lúc trước, lúc này trên đường thoáng đãng hơn rất nhiều. Sự hoảng sợ cũng chưa lan rộng nên các cửa hàng quán rượu trên phố chính vẫn mở cửa đón khách bình thường. Đội quân giáp đen mang vẻ mặt nghiêm túc qua lại trên phố lớn ngõ nhỏ, ánh mắt sắc bén như đao kiếm.

Đi một vòng trên đường, Lải Nhải mang theo sư huynh nhà mình đi vào quán trà. Hôm nay chỉ có mấy bàn khách có thể đếm được trên đầu ngón tay trong Thái Hòa lâu. Không có tiếng người huyên náo, khách khứa bạn bầy ngồi đầy như xưa, bây giờ trông có vẻ thanh tịnh tao nhã.

Vị trí bên cửa sổ có tầm nhìn trống trải, toàn bộ con đường dài đều được thu hết vào đáy mắt. Lải Nhải chọn một bình Bích Loa Xuân (một loại trà xanh), một đĩa bánh ngọt Ngọc Lộ Hà Hoa, một đĩa bánh Phù Dung.

Bởi vì hắn đã bế quan mấy ngày, cảm thấy rằng đã lâu chưa nói chuyện với người khác.

Bây giờ đang rất cần nói chuyện.

Lải Nhải nâng chén trà uống một ngụm nhỏ, thở dài nói, "Tứ sư huynh này, không nghĩ tới là có ma tu đến Nam Địa."

Ân Bích Việt cau mày nói, "Ma đạo suy thoái đã lâu, nếu như đây là dấu hiệu phục hưng, tức là đại loạn sắp xảy ra. Đông Địa và các đại lục khác mặc dù có biển ngăn cách, nhưng muốn vượt biển cũng không khó."

Hắn còn nhớ nhị sư tỷ từng tham gia trận trừ ma trên núi Tây Linh. Trận chiến đó rất khốc liệt.

"Ma tu rảnh rỗi đến Nam Địa, cũng thật lạ kỳ. Vốn mười hai ma cung ở Đông Địa, tự bọn chúng đánh nhau mỗi ngày còn chưa lo xong, sao lại còn quan tâm đến việc gây phiền cho bốn đại lục khác?"

Ân Bích Việt rất rõ Lải Nhải biết rất nhiều bí ẩn hoặc tin tức ngầm, "Bọn chúng tuy đều là ma tu, nhưng cũng có nhiều chia rẽ?"

"Khá nhiều! Vào lúc 'Đại chiến ma đạo', Ma tôn chết dưới kiếm Lâm Uyên, sau đó liền là thiên kiếp thời đại loạn lạc, 'Thời đại mạt pháp' bắt đầu. Dưới trướng Ma tôn có mười hai Hộ pháp đều không phục lẫn nhau, cuối cùng tự lập môn hộ, phân chia thành mười hai cung, cũng đều tự coi chính mình mới là ma đạo chính thống, là truyền nhân kế thừa y bát của Ma tôn. Chúng chém giết cướp bóc lẫn nhau ở Đông Địa, nội loạn không ngớt, đương nhiên chẳng ra thể thống gì."

Đoàn Sùng Hiên ăn một miếng Ngọc Lộ Hà Hoa, chuyển đề tài,

"Mà nói cũng buồn cười, bọn họ đều tin tưởng một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Ma tôn không chết."

Hắn nói tiếp, "Đây đúng là sức mạnh của tín ngưỡng mà, Ma tôn đã cách hiện tại trăm vạn năm. Đừng nói là người tu hành, ngay cả dị thú cũng chẳng có tuổi thọ dài như vậy đâu."

Ma tôn không chết. Đây là chuyện cười mà khắp phố ai cũng thích.

Ân Bích Việt lại đột nhiên cảm giác thấy phát lạnh trong lòng.

Người mạnh nhất trong thiên hạ ngày nay là Kiếm Thánh, Thánh nhân cảnh. Không có 'Chân Tiên' của 'Thời đại Chư Thánh'. Nếu như Ma tôn thật sự không chết, ai có thể chống lại hắn ta?

Chưởng viện tiên sinh gọi thời đại này là 'Quần Tinh' (chòm sao), liệu có bao gồm những ma tu ở Đông Địa hay không?

Nhưng hắn nhìn thần sắc đàm tiếu của Lải Nhải lại cảm thấy rằng có lẽ là mình cả nghĩ quá rồi.

Lải Nhải liếc nhìn khung cảnh phố phường ngoài cửa sổ, đột nhiên không nói lời nào, như là nhìn thấy cái gì thú vị lắm. Khóe miệng nhếch lên thành một độ cung châm chọc.

Ánh mắt Ân Bích Việt nương theo ánh mắt của hắn mà nhìn xuống, thấy đoàn người trên đường, người dẫn đầu mặc đạo bào bát quái màu xanh, Ngưng Thần cảnh. Phía sau lại có năm, sáu người Phá Chướng

cảnh, thậm chí còn có một hộ vệ Tiểu Thừa cảnh.

Suốt đường đi, đám người nọ không hề thu liễm uy thế, đi ở giữa đường, dân chúng bình thường không thể đến gần, dồn dập lui tránh.

Trước mắt đội Thành vệ đang vội vàng điều tra chuyện ma tu, hơn nữa đám người kia cũng không hoàn toàn nhiễu loạn trị an, trái với thành luật, trong lúc nhất thời không có người nào quản.

Lải Nhải giễu cợt nói, "Ầy, xem uy phong này này, chà chà, không hổ là 'Tiểu bá vương của Hoành Đoạn Sơn'."

Ân Bích Việt lúc này mới nhận ra, người dẫn đầu kia là Lý Lân của Bão Phác tông, người bị Lải Nhải cầm Nhiên phù đốt xuống đài trong Chiết Hoa hội. Hình như xuất thân rất lớn, là con trai độc nhất của trưởng lão Lý Trường Hồng Đại Thừa cảnh. Khó trách có nhiều cường giả bảo vệ như vậy.

Tuy rằng không ưa, nhưng người này cũng không thù oán gì với bọn họ, lúc này ở Diệp thành, Ân Bích Việt cũng không để ý đến ý của đối phương.

Thế nhưng ánh mắt của Lải Nhải không chút che lấp nào, đã bị hộ vệ Tiểu Thừa cảnh kia chú ý tới, Lý Lân thuận theo ánh mắt của người nọ mà nhìn qua, liền nhìn thấy hai người bên cửa sổ, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Đoàn người thay đổi hướng đi, vội vàng đi vào quán trà cùng Lý Lân.

Mấy bà khách nhân còn lại thấy "lai giả bất thiện" (Người đến thì không tốt), bây giờ lại là thời điểm căng thẳng ma tu xuất hiện, không ai có tâm xem trò vui, đều cuống quít trả tiền rồi bỏ đi không quay đầu lại.

Toàn bộ lầu hai hoàn toàn trống vắng.

Lúc Lý Lân dẫn theo hộ vệ đi tới, Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên đã đứng lên.

Cách nhau ba thước, hai bên đều không có ý chào nhau.

Ân Bích Việt theo bản năng đi về phía trước hai bước, đứng ở trước người Đoàn Sùng Hiên.

Đây là một loại tự giác, bởi vì hắn là sư huynh, Đoàn Sùng Hiên là sư đệ. Bất kể bên kia có bao nhiêu người, là Tiểu Thừa cảnh hay là Đại Thừa cảnh, coi như là có Á Thánh đến, hắn cũng sẽ đứng ở trước người Lải Nhải.

Thế nhưng đối phương hiển nhiên không phải là tới vì hắn.

Lý Lân khinh thường cười khẽ hai tiếng, "Đây là thế nào? Ở trên đài không phải rất uy phong sao? Bây giờ lại trốn sau lưng người khác? Nhiên phù của ngươi đâu rồi? Dùng hết rồi sao?"

Ân Bích Việt đã rõ.

Đối phương là tới làm mất mặt.

Những hộ vệ này hiển nhiên là sau này mới đến Diệp thành, nói không chừng là bị người này viết thư gọi tới. Chỉ là Lải Nhải cần cù tu hành tới nay, số lần đến quán trà sòng bạc cũng ít đi, nên vẫn luôn không có cơ hội gặp mặt.

Ai biết ngay hôm nay lại đụng phải.

Đoàn Sùng Hiên đi ra, trên mặt cũng không có thần sắc tức giận gì cả, cũng không phản bác, chỉ là nghiêm túc hỏi, "Ngươi muốn thế nào?"

Không phải hắn đang nhẫn nại, mà là không thể nào giận được.

Bởi vì hắn đã Phá Chướng, đối phương còn dừng lại ở kỳ Ngưng Thần, không tiến bộ chút nào.

Bọn họ đã không ở cùng một cấp độ, hắn sẽ không đấu mồm vô nghĩa với người này. Tựa như sư tử sẽ không quay đầu lại vì một tiếng sủa của một con chó.

Lý Lân sửng sốt một chút, không hiểu tại sao Đoàn Sùng Hiên không ấn theo kịch bản mà hắn ta đã vạch ra.

Lúc này đột nhiên có tiếng vang từ nơi thang lầu, một đội giáp đen cũng đến, đội trưởng dẫn đầu chắp tay với hai bên, hỏi, "Chuyện gì xảy ra? Không được đánh nhau ở chỗ này."

Hóa ra là ông chủ quán trà thấy rằng tình hình không ổn, liền báo cho đội Thành vệ.

Lý Lân lại đột nhiên cười rộ lên, nói với Đoàn Sùng Hiên, "Ngươi biết không? Luật thành ghi rõ không được ẩu đả trong thành, ngươi cũng không thể ra tay đánh ta ở chỗ này. Nếu không sẽ đối địch với Thành chủ."

Trong nụ cười của hắn ta tràn đầy khiêu khích, "Cho nên, ta thao ông già nhà ngươi!" (Thao=Fvck)

Đoàn Sùng Hiên vẫn không giận, thậm chí còn rảnh mà nghĩ vui nữa, đệ tử Bão Phác tông vậy mà cũng đọc Luật thành. Hóa ra cũng biết chữ.

Tiểu đội trưởng cũng sửng sốt.

Suy nghĩ một chút, trong Luật thành cũng không quy định người tu hành không thể mắng nhau. Trong lúc nhất thời cảm thấy khó xử, tuy rằng một bên rõ ràng đang gây chuyện, nhưng bọn họ cũng phải làm việc theo Luật thành.

Âm thanh của Lý Lân rất lớn, càng mắng càng khó nghe. Hạ lưu ác độc, ân cần thăm hỏi cả nhà Đoàn Sùng Hiên.

Sắc mặt Ân Bích Việt thay đổi, tay đã nắm chặt cán kiếm. Nhìn thấy ánh mắt Lý Lân lộ ra ý cười.

Nhưng rồi lại bị Đoàn Sùng Hiên kéo về chỗ ngồi xuống uống trà.

Sau đó hắn nghe Lải Nhải truyền âm, "Mục đích của hắn ta chính là muốn kích động chúng ta ra tay, chỉ cần chúng ta động thủ trước, hộ vệ Tiểu Thừa cảnh phía sau hắn ta liền sẽ lập tức ra tay. Mà dựa theo Luật thành thì hắn là tự vệ chính đáng, nói không chừng đội Thành vệ còn phải giúp bọn họ… Cái lỗ hổng pháp luật này, chỉ cần chịu lột da mặt là có thể lách qua."

Ân Bích Việt liếc mắt nhìn người Tiểu Thừa cảnh kia, quả nhiên khí thế quanh thân người kia đã kích phát đến mức tận cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Nhưng hắn cũng không cho là mình không có sức đánh một trận.

Hơn nữa hắn cảm thấy rằng, loại chuyện làm mất mặt này rất ngu, ngu vô cùng.

Mà nghĩ lại, chuyện ngu xuẩn như việc vụng trộm làm mất mặt người khác thế này, có thể là có người bày mưu đặt kế, muốn thăm dò Kiếm Thánh có còn ở nhân gian hay không, có thể quản lý chuyện đệ tử nữa hay không. Lý Lân chẳng qua là một vật hy sinh bị đẩy ra mà thôi.

Lúc này Lải Nhải cười rộ lên, "Nhưng chúng ta không thèm ra tay, cho nghẹn chết hắn ta!"

Lải Nhải giơ cốc trà nở nụ cười, tỏ vẻ hờ hững.

Lý Lân đang mắng người ngược lại bị tức đến mặt đỏ lên, tiếp tục lấy hơi mắng người tiếp.

Một bình trà uống được một nửa, có người trong đội giáp đen nghe không nổi nữa, dùng tiếng địa phương nói lầm bầm, "Mẹ kiếp. Miệng lưỡi kiểu này cũng quá độc…"

"Mẹ kiếp. Tính tình Thương Nhai sơn cũng quá tốt mà, nếu là ông thì đã sớm không nhịn nổi nữa rồi…"

Vào lúc mọi người ở đây đều cho là Lý Lân mắng mệt mỏi rồi trở về, Đoàn Sùng Hiên đứng lên.

Bởi vì người kia vừa mắng một câu 'Ta làm cha ngươi'. ('làm' ở đây=fvck)

Hắn nghiêm túc hỏi, "Ngươi biết cha ta là ai sao?"

53. Chương 53: Thanh Loan

Lần đầu tiên sắc mặt Đoàn Sùng Hiên trở nên lạnh lẽo, một thân uy thế Phá Chướng cảnh bỗng nhiên phóng ra.

Lý Lân không tự chủ lui về phía sau hai bước, đứng ở phía sau hộ vệ.

Mạnh miệng hô, "Ta cóc quan tâm cha ngươi là ai! Cha ngươi có to lớn đi chăng nữa, có lớn hơn cha ta không?! Cha ta là Lý Trường Hồng của Bão Phác tông, đừng nói là ngươi không dám đánh ta ở trong Diệp thành, ngươi dù có đi đến chỗ nào cũng không dám đánh ta!"

Hắn ta cho là người này bắt đầu tức giận, lời mắng càng thêm khó nghe.

Đoàn Sùng Hiên không nói gì thêm, mà là nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Ân Bích Việt đã đứng lên, nếu như Lải Nhải có ý định động thủ, hắn sẽ đối phó với người Tiểu Thừa cảnh kia trước tiên.

Mấy đội viên của đội Thành vệ bất động thanh sắc nhẹ nhàng đến phía sau đám người Lý Lân, đứng ở vị trí mà thuận tiện bảo vệ Lý Lân nhất.

Tiểu đội trưởng nhìn ra động tác nghiêng cán cân về một phía của bọn họ, trừng mắt một cái, nhưng không ngăn cản. Xem như là ngầm cho phép.

Bầu không khí trở nên khẩn trương.

Lý Lân dường như là cảm nhận được cái gì đó, âm thanh mắng người trở nên yếu đi.

Thật ra Đoàn Sùng Hiên cũng không có quá tức giận.

Hắn chỉ là có chút nhớ cha hắn.

Từ khi sử dụng 'Phong Hỏa Lang Yên' đã bắt đầu nhớ, vẫn nhớ đến lúc ngồi chiếu tự quan bế quan Phá Chướng.

Người đã hơn hai mươi, rời nhà đã lâu, bây giờ còn nhớ cha, thật đúng là mất mặt.

Nhưng hắn càng không nghĩ tới, ngày hôm nay sẽ gặp phải cái vấn đề ngu ngốc nhất trên thế giới ——

Cha ngươi có to lớn đi chăng nữa, có lớn hơn cha ta không?

Vì vậy hắn đáp lại, "Ngươi sai rồi. Ta dám đánh ngươi, cha ta cũng dám đánh cha ngươi."

Lý Lân nói, "Ta khinh!"

Tốt, cái vấn đề ngu ngốc hơn lại đến ——

Làm sao chứng minh cha ta là cha ta?

Đoàn Sùng Hiên suy nghĩ một chút, lấy ra một cái còi bạc dài nửa tấc từ trong tay áo.

Tất cả mọi người, thậm chí là Ân Bích Việt cũng không hiểu, cái còi này cũng không phải pháp khí gì, bây giờ lấy ra làm gì?

Lý Lân đã quên đi việc chửi rủa, khẩn trương nhìn chằm chằm động tác của đối phương.

Đoàn Sùng Hiên cầm cái còi, thổi một cái.

Tiếng còi to rõ dài lâu, truyền đi xa xa, tung bay trong gió.

Hắn nhìn lên bầu trời, sắc mặt trịnh trọng.

Nhưng mà vài giây trôi qua, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lý Lân cười ha hả, "Ha ha ha các ngươi nhìn xem đây là cái thứ đồ hư gì —— "

Chính Đoàn Sùng Hiên cũng cảm thấy rằng có thể là món đồ này đã lâu năm thiếu tu sửa rồi. Huống hồ khoảng cách xa như vậy, không nghe được cũng là chuyện bình thường.

Hắn ho nhẹ một tiếng, đang định nói gì đó.

Lúc này, tiểu đội trưởng liếc nhìn ngoài cửa sổ, "Gió nổi lên rồi?"

Gió đột ngột nổi lên. Không có một dấu hiệu, tiếng thốt kinh ngạc và tiếng đồ vật rơi rớt truyền đến từ trên đường. Cây Du thô to cứng cáp oằn cả xuống, bụi mù tung bay, thổi đến mức người đi đường không mở mắt nổi, dồn dập tránh vào trong cửa hàng.

Gió to thổi vào, đập thành tiếng ầm ầm vang vọng trên mấy cái cửa sổ, bộ dụng cụ uống trà trên bàn của hai người Ân Bích Việt bị thổi rơi xuống đất.

'Rầm' một tiếng, mấy miếng sứ vụn bay tung tóe.

Cả tòa thành đều đong đưa trong cuồng phong.

Lý Lân nhìn ra ngoài cửa sổ, cạn hết lời sững sờ tại chỗ.

Đội trưởng đội Thành vệ phản ứng lại trước tiên, lao nhanh xuống lầu, hô lớn, "Báo động cấp bậc một —— Thông báo tất cả mọi người tận lực tránh gió, tiểu đội 4 đi mở đường ngầm trong thành với ta —— "

Con đường dài trống rỗng trong khoảnh khắc, có người chạy về nhà, có người trốn ở trong cửa hàng. Cửa lớn đóng chặt, gió không ngừng lùa vào cửa sổ.

Sắc trời bỗng nhiên trở nên tối tăm, tựa như có một cái bóng đen khổng lồ bao phủ trên không Diệp thành!

Mà cái bóng ẩn sau tầng mây, lộ ra uy thế đáng sợ hủy trời diệt đất.

Trong phủ thành chủ, Diệp Chi Thu trở nên căng thẳng.

Nhưng chỉ liếc bầu trời một cái liền ngồi trở lại, tự nói, "Đoàn Thánh An? Muốn tới cũng không nói trước một tiếng…"

Sắc trời càng lúc càng tối tăm, ngay vào lúc mọi người ở đây cho là Diệp thành sẽ bị cái bóng kia đè nát thì cái bóng đen kỳ dị trên chín tầng trời kia bắt đầu thu nhỏ.

Lại hạ thấp xuống một chút, có người thấy rõ thứ kia là một cái thứ màu xanh, chỉ là quá lớn, che đậy cả bầu trời và ánh nắng.

Trong giây lát, gió lặng.

Bóng đen trên bầu trời nhỏ hơn 10 lần. Vững vàng rơi trên con đường dài trống rỗng, lại như một ngọn núi nhỏ bỗng dưng hạ xuống!

"Rầm —— "

Bụi mù tung toé, trên đá xanh nứt ra vết sâu hoắm.

Cuối đường là mấy người làm trong Diệp thành đang chạy tới, họ bay lui hơn mười trượng mới miễn cưỡng dừng lại!

Trong quán trà, đám người Lý Lân khiếp sợ nói không ra lời.

Đây là cái gì?

Uy thế như thế này, chẳng lẽ là Đại Thừa cảnh?

Đợi đến khi bụi mù mất đi, dân chúng núp trong mấy cửa hàng ở rìa đường mới cẩn thận nhìn xung quanh thông qua cửa sổ, lại chỉ nhìn thấy hai cái vuốt chim to lớn, như cái móc sắt cắm chặt vào đất.

Nhìn lên trên nữa là hai cái chân chim thô như thân cây.

Sau lưng nó là lông đuôi màu xanh rất dài, chiếm cả một con đường dài.

Vậy mà là một con chim Thanh Dực.

Không, sao lại có một con chim Thanh Dực lớn như vậy được?

Nó nghiêng đầu đi, đồng tử màu đỏ đậm đối diện quán trà.

Từ trên cao đánh giá đám người ở tầng hai, tựa như là con người nhìn giun dế, là một thái độ lạnh lùng cao cao tại thượng.

Tu vi của Lý Lân thấp nhất, chỉ là bị liếc mắt nhìn mà thôi, mà tâm mạch liền rung mạnh, bỗng nhiên ngã quỳ trên mặt đất.

Nhưng mà không có ai đi dìu hắn ta cả.

Hộ vệ của hắn ta, đang lo lắng cho tính mạng của riêng mình.

Cửa sổ quá nhỏ, người bên trong chỉ có thể nhìn thấy nửa người trên của nó. Mà bị đồng tử kia nhìn chăm chú như vậy, thậm chí không có người nào dám động đậy.

Có người đoán được cái gì đó, nhưng không thể tin được. Mồ hôi lạnh chảy ào ào, thấm ướt xiêm y.

Trong bầu không khí tĩnh mịch như vậy, một giọng nói vang lên,

"Ta không phải đã nói rồi sao, lúc hạ xuống, phải nhẹ nhàng một chút…"

Là Đoàn Sùng Hiên.

Mọi người đều thấy rằng hắn điên rồi.

Ân Bích Việt biết, lúc này lấy kiếm gì cũng đều vô dụng, mà hắn đang chuẩn bị đứng ở trước người Lải Nhải.

Hắn đã từng thấy qua trong sách, đây là Thanh Dực Loan. Thiên hạ chỉ có Hoàng Đế Bắc Địa nuôi dưỡng, mỗi con đều có tu vi Đại Thừa cảnh. Giương cánh tạo ra gió, thở ra lửa, đi vạn dặm trong chớp mắt.

Nhưng không biết vì sao lại đột nhiên tới nơi này.

Lúc này, đồng tử đỏ đậm chuyển động, ánh mắt rơi trên người Đoàn Sùng Hiên.

Ân Bích Việt nhất thời trở nên khẩn trương, lại đột nhiên phát hiện, nhãn thần trong đồng tử đó thay đổi.

Giống như… Nó rất oan ức.

Cái đầu to lớn cọ cọ nóc quán trà, tro bụi rơi ào ào, căn phòng run run như động đất.

Đoàn Sùng Hiên vội vàng hô, "Như vậy không vào được đâu, nhỏ hơn một chút nữa!"

Vì vậy quái vật khổng lồ như cái núi nhỏ chiếm cả con đường dài vậy mà thật sự biến thành tiên hạc vừa vừa, bay vào từ cửa sổ. Hạ xuống trước người Đoàn Sùng Hiên.

Đoàn Sùng Hiên giơ tay lên, nó hạ thấp đầu, cọ cọ lông đầu vểnh lên vào lòng bàn tay hắn.

"Được rồi, ta biết ngươi không phải cố ý."

Thanh Dực Loan gầm nhẹ một tiếng.

Đoàn Sùng Hiên vui vẻ nói với Ân Bích Việt, "Tứ sư huynh! Đây là Loan Nhị!"

Ân Bích Việt chỉ cảm thấy đầu 'Ầm ——' một tiếng, toàn bộ thế giới đều nổ tung.

Lý Lân vẫn quỳ trên mặt đất, Đoàn Sùng Hiên nói với hắn ta, "Không chỉ ta dám đánh ngươi, chim mà cha ta nuôi cũng dám đánh ngươi."

Lý Lân không trả lời, bởi vì hắn ngất rồi.

Sự im lặng trong quán trà biến thành khủng hoảng.

Bọn họ rốt cục dám xác định mình đang đứng trước mặt ai.

Thiên hạ chỉ có Hoàng Đế Bắc Địa nuôi dưỡng Thanh Dực Loan, mà hoàng đế chỉ có một đứa con trai.

Không ai dám mạo danh.

Hộ vệ Tiểu Thừa cảnh kia hành đại lễ với Đoàn Sùng Hiên, gần như nằm rạp trên mặt đất, tay run rẩy không ngừng. Lại cảm thấy không đủ để bù đắp sự mạo phạm vừa nãy, còn muốn nói gì đó, "Điện hạ…"

Lải Nhải phất tay một cái nói, "Các ngươi đi đi"

Mấy tên hộ vệ nâng Lý Lân, hoảng loạn chạy xuống lầu.

Ân Bích Việt tỉnh táo lại, kỳ dị phát hiện, rất nhiều thứ hắn phun tào Đoàn Sùng Hiên trong quá khứ, đều thành sự thật.

Chẳng lẽ chưa từng ngồi xe ngựa, toàn bay ở trên trời không à? (Chương 19)

—— Đúng là vậy.

Nếu tên này sống ở Bắc Hoàng đô thì chắc chắn sẽ dám giả mạo thánh chỉ luôn! (Chương 18)

—— Không cần giả, qua mấy năm nữa, lời của tên này chính là thánh chỉ.

#Sư đệ Lải Nhải của tui là Hoàng Đế bệ hạ tương lai#

Ha ha.

Vì sao cuộc đời lại màu nhiệm như vậy?

Sau khi hung hăng bình luận trên màn hình xong, Ân Bích Việt rốt cục tìm về thanh âm của mình, "Chuyện này… Sư huynh sư tỷ có biết không?" (Nếu các bạn có coi mấy video trên Nico ấy, thì bình luận sẽ chạy trên màn hình. Ở đây Nguyệt mỹ nhơn đang tua lại mấy cảnh cũ và thêm bình luận vào mấy cái cảnh đó.:)))

Lải Nhải ngẩn ra, "Chuyện nào? Loan Nhị sao?"

"… Thân phận của đệ."

Lải Nhải suy nghĩ một chút, "Đại sư huynh chắc chắn đã biết, lúc trước huynh ấy là người nhận tin mà. Sư tỷ… Hẳn là cũng biết rồi. Tam sư huynh, khó nói, có lẽ là không biết."

Ân Bích Việt cảm thấy an ủi.

Ít nhất hắn không phải là người duy nhất không biết.

Sau này còn có thể hù Tam sư huynh.

Hắn lại hỏi tiếp, "Vậy bây giờ rất nhiều người đã biết, không thành vấn đề sao?"

Đây là một chuyện rất lớn, rất nhanh thôi, toàn bộ Diệp thành, toàn bộ Nam Địa, khắp thiên hạ đều sẽ biết.

Đoàn Sùng Hiên tỉnh táo lại, chính hắn cũng không biết tại sao mình lại gọi Loan Nhị đến.

Có lẽ là bởi vì nhớ cha, cũng rất nhớ nó.

Tiếp đó, hắn cười rộ lên, dù sao đã tới, vừa vặn có thể về nhà một chuyến với nó. Có mấy lời hắn cũng rất muốn nói với cha.

Vì vậy hắn nói, "Đệ về nhà một chuyến. Vấn đề gì cũng sẽ biến mất."

Trong phủ Thành chủ, mặt Diệp Chi Thu không hề có cảm xúc, nghe đội Thành vệ báo cáo tình huống hư

hao trên đường.

Một bên hài lòng nghĩ, Đoàn Thánh An tuy rằng không có tới, nhưng mà lần này có thể moi một khoản từ chỗ hắn. Một bên phân phó nói, "Chuyện này có người chịu trách nhiệm, trước tiên không nên truy tìm tận gốc. Cứ từ từ mà sửa đường, dùng vật liệu tốt nhất. Còn có tổn thất nào khác thì thống kê rõ ràng, rồi tính tổng cộng…"

Lúc này thì quản gia cuống quít chạy vào, "Lão gia, ngoài cửa thành có ba ngàn cấm vệ Bắc Địa tụ tập, tướng lĩnh dẫn đầu nói muốn gặp Thái tử điện hạ của bọn họ!"

Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên đi về Thu hồ. Trong thành xảy ra chuyện, Lạc Minh Xuyên nhất định sẽ về Thu hồ tìm bọn họ trước tiên.

Bọn họ đi trên đường, bên cạnh là một con Thanh Dực Loan cỡ tiên hạc, thỉnh thoảng lấy lông chim cọ cọ vào tay Đoàn Sùng Hiền.

Ân Bích Việt nhìn mấy lần, vẫn không nhịn được mà phun tào.

Mày là Loan đó! Một con Loan đó! Cool và ngầu đó!! (Loan là một giống chim thần từa tựa phượng hoàng.)

Rốt cuộc tại sao lại lộ ra ánh mắt nhị đó!! (nhị=ngu)

"Nó đó, tại sao lại gọi là 'Loan Nhị'?"

Đoàn Sùng Hiên không chút nghĩ ngợi nói, "Ấn theo tuổi tác mà sắp xếp, Loan Đại, Loan Nhị, Loan Tam…"

"…"

May là Thanh Dực Loan chỉ có trí óc của đứa trẻ năm tuổi, nếu không thì nó sẽ khóc mất.

Sau một khắc, hai người dừng lại.

Bởi vì phủ Thành chủ cử đến một vị phục vụ trong Diệp thành, hành lễ trịnh trọng với Đoàn Sùng Hiên trước tiên.

"Thống lĩnh cấm vệ Bắc Địa Vương Hi mang theo ba ngàn tinh binh ở ngoài thành, cầu kiến Thái Tử điện hạ."

Ân Bích Việt không thể tin mà nói, "Cái này cũng là người đệ gọi tới?"

Không phải chứ, Loan có thể bay qua biển, lẽ nào người cũng được?!

Đoàn Sùng Hiên mờ mịt nói, "Lần này thì không liên quan đến đệ thật."

54. Chương 54: Tương Phùng Ngàn Chén Rượu, Một Câu Sắp Chia Tay

Ân Bích Việt và Đoàn Sùng Hiên còn chưa tới bên Thu hồ đã đụng phải Lạc Minh Xuyên.

Lạc Minh Xuyên tìm được bọn họ, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, "Các đệ không có chuyện gì là tốt rồi, vừa nãy có trận gió to, rất kỳ lạ..."

Thật ra, với Già Lan đồng thuật của y thì đã nhìn rõ cái bóng đen to lớn trên tầng mây, là một dị thú ít nhất là Đại Thừa cảnh. Nhưng bây giờ gió lốc đã qua, con dị thú kia hẳn không phải là đến để phá hoại Diệp thành.

Đoàn Sùng Hiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Loan Nhị đang trốn ở sau lưng hắn.

Loan Nhị gầm nhẹ một tiếng, rồi đi ra, đôi mắt đong đầy nước. Tựa như đã biết mình sai rồi, thần sắc rất tủi thân.

Lạc Minh Xuyên kinh hãi nói, "Là nó sao?"

"Loan Nhị, đây là Lạc sư huynh, chào hỏi đi."

Cái cổ thon dài của Thanh Dực Loan hạ thấp, cọ cọ lông đầu vào tay y.

Cảm xúc mềm mại của lông vũ khiến Lạc Minh Xuyên run lên.

Y bị một con Thanh Dực Loan Đại Thừa cảnh cọ cọ tay.

Bây giờ Ân Bích Việt cảm giác tốt hơn rồi.

Hắn không phải là người duy nhất có cái cảm giác tam quan vụn vỡ này.

Đáng tiếc trên thế giới này không có Husky, Lạc sư huynh không thể lĩnh hội được tinh hoa trong ánh mắt của Loan Nhị.

Cậy vào hành động bán manh gián tiếp của Loan Nhị, Đoàn Sùng Hiên bắt đầu giải thích, "Đệ không phải cố ý giấu diếm, chỉ là tình huống trong nhà tương đối phức tạp…" (Bán manh = tỏ ra cute)

Lạc Minh Xuyên hiếm thấy mà đánh gãy lời hắn, "Không cần phải nói những việc đó, huynh coi đệ là sư đệ, điều này sẽ không thay đổi."

Đoàn Sùng Hiên cười rộ lên, "Trước mắt thì đệ phải về nhà một chuyến. Tứ sư huynh liền giao cho Lạc sư huynh huynh."

Ân Bích Việt cứ cảm thấy câu nói này sai sai chỗ nào.

Nhưng nhìn Lạc Minh Xuyên nghiêm trang gật đầu, tựa như chẳng sai chỗ nào cả.

Đoàn Sùng Hiên nói xong thì đã thấy người làm việc cho Diệp thành dẫn theo Vương Hi đi đến.

Sắc mặt của hắn trầm tĩnh lại, ngay cả phong thái quanh người cũng thay đổi.

Thống lĩnh cấm vệ nửa bước Đại Thừa, sau khi giao thiệp với phủ Thành chủ xong thì được sự đồng ý của Đoàn Sùng Hiên, sau đó cất đao mới một mình vào thành.

Lúc này ông hành lễ cách đó ba thước, là đại lễ của Bắc Hoàng đô, quỳ xuống gần như nằm rạp trên mặt đất, ông nói, "Điện hạ kim an."

Ngoại trừ Đoàn Sùng Hiên, những người còn lại đều lùi đến một bên, tránh né cái thi lễ này.

Ân Bích Việt bén nhạy phát hiện, rõ ràng dáng đứng của Lải Nhải chỉ thay đổi bé nhỏ đến mức không thể nhận ra, thế nhưng lại như đứng ở trên đài cao được vạn người quỳ lạy.

Đoàn Sùng Hiên không nói gì.

Cho nên vị tướng lĩnh trung niên thân mang giáp bạc vẫn quỳ ở đó.

Bầu không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt.

Người làm việc cho Diệp thành cáo từ trước, Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên cảm thấy rằng mình cũng nên tránh đi.

Đoàn Sùng Hiên lại cho họ một ánh mắt, ra hiệu không cần.

Nửa ngày sau, hắn nhàn nhạt nói, “Đứng lên đi.”

“Tạ điện hạ.” Sau khi Vương Hi đứng dậy, mới dám bước lên ba bước, kính cẩn nói, “Lần này mạt tướng đến, là ý của bệ hạ.”

Ông liếc nhìn hai người ngoài ở đây, muốn nói lại thôi.

Đoàn Sùng Hiên không để ý ông, chỉ nói hai chữ, “Nói thẳng.”

Thanh Dực Loan đứng ở bên cạnh hắn, hai con ngươi đỏ đậm, ánh mắt lộ ra vẻ hờ hững và cao cao tại thượng y hệt hắn.

Ân Bích Việt cảm thấy rằng Đoàn Sùng Hiên đang thăm dò người nọ. Nói cách khác, hắn cũng không tin Vương Hi này, cho dù đối phương ra vẻ khiêm tốn cung kính, không thể chê vào đâu được.

Trước đây hắn chưa từng thấy Đoàn Sùng Hiên thế này, nhưng vẫn như câu nói của Lạc Minh Xuyên, chẳng cần biết người này là ai, tóm lại đều là sư đệ của hắn.

Vị tướng lĩnh trung niên nắm chặt tay, trên trán nổi gân xanh, hiển nhiên là đã trải qua quá trình đấu tranh tư tưởng cực mạnh.

Cuối cùng ông cắn răng một cái, nói ra tám chữ, “Bệ hạ bệnh nặng, muốn gặp điện hạ.”

Ánh mắt Đoàn Sùng Hiên vẫn không thay đổi, hắn hỏi, “Bạch Súng Linh đâu rồi?”

“Đang trấn thủ ở Quang Diệu cung, phong tỏa tất cả tin tức, đề phòng các phe phái nổi loạn tiến vào cung.” Vương Hi bỗng nhiên quỳ xuống, dập đầu thật mạnh, “Thỉnh điện hạ khởi hành ngay tức khắc, hồi cung cùng mạt tướng!”

Đoàn Sùng Hiên không nói gì.

Vương Hi không ngừng dập đầu lạy, không có một luồng chân nguyên hộ thể, vốn là người tu hành nửa bước Đại Thừa, nhưng trên trán đã xuất hiện vết đỏ.

Nửa ngày sau, Đoàn Sùng Hiên nói, “Chờ ta ngoài thành.”

Hắn cũng không nói là chờ bao lâu, cũng không nói lúc nào thì xuất phát.

Vương Hi bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đáy mắt bắn ra hào quang cảm kích, tựa như việc Đoàn Sùng Hiên

có thể đồng ý đã là sự ban ân lớn nhất.

Ông ta cũng chẳng hỏi thêm, đứng lên đáp, "Vâng, điện hạ."

Sau đó khom người lui ba thước. Mới quay người đi.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên cảm khái vạn ngàn lần.

Lải Nhải vẫn đắm chìm trong bầu không khí vừa mới nãy. Mãi đến tận khi bóng lưng của người kia đã chẳng thể nhận ra thì cả người mới thả lỏng.

Hắn lấy ra quạt xếp, quạt mạnh một trận, khiến cho lông của Loan Nhị cũng dựng hết cả lên, "Phiền phức phiền phức rồi…"

Ân Bích Việt hỏi, "Người này có thể tin không?"

Lải Nhải trưng ra khuôn mặt đau khổ, "Cơ bản có thể tin."

Ân Bích Việt đột nhiên nhớ lại, trên biển Phù Không, tiểu đồng đưa thư của Chưởng viện tiên sinh đã từng hỏi, 'Lệnh tôn có khỏe hay không?'

Lải Nhải một hơi đáp rất nhiều, ý chung là thân khang thể kiện, tinh thần khỏe mạnh, ăn được ngủ được, không cần phải lo.

Lúc đó hắn chẳng qua chỉ cảm thấy kỳ lạ, vẫn chưa nghĩ sâu. Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, lẽ nào vào lúc ấy, một trong sáu Á Thánh của thiên hạ, Hoàng Đế bệ hạ của Bắc Địa, sức khỏe đã bắt đầu không ổn? Nếu không phải thì tại sao lại có mấy câu hỏi đáp kia?

Đoàn Sùng Hiên suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng nói, "Lần này đệ về Bắc Hoàng đô, có lẽ thời gian ở lại đó sẽ rất lâu." Rồi chuyển sang hướng Ân Bích Việt, "Tứ sư huynh, chờ huynh trở về Thương Nhai, hãy gửi lời hỏi thăm sư huynh sư tỷ thay đệ."

Ân Bích Việt biết đây coi như là lời cáo biệt, bởi vì lần này Đoàn Sùng Hiên có lẽ sẽ đăng cơ, từ đây khó mà về Thương Nhai sơn.

Hắn không trực tiếp đáp ứng, mà là nói, "Lần này đệ đi hãy bảo trọng. Việc hỏi thăm sư huynh sư tỷ, huynh không thể thay đệ, đệ hãy tự đi nói."

Đoàn Sùng Hiên ngẩn ra, trịnh trọng nói, "Đệ sẽ còn trở về."

Ân Bích Việt gật gật đầu.

Con đường phía trước khó dò, trăm chữ ngàn lời, nói nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì.

Lạc Minh Xuyên nói, "Mặc kệ kết quả cuối cùng ra sao, Thương Nhai sơn đều ở nơi đó."

Đoàn Sùng Hiên biết, đây là đường lui bảo đảm cho hắn—— cho dù tình huống lần này có biến, hắn không còn là Thái Tử, không có đất cắm dùi ở Bắc Địa, nhưng Thương Nhai sơn vẫn sẽ bảo vệ hắn chu toàn.

"Đệ sẽ bảo trọng. Nghe tứ sư huynh nói, các huynh muốn đi Hưng Thiện tự, cũng phải cẩn thận."

Sau đó hắn nói, "Nếu đã quyết định trở về, vậy thì càng sớm càng tốt, đệ đi."

Chẳng còn nhiều lời nữa.

Một người một Loan quay đầu đi ra ngoài thành.

Trong ánh tà dương, bóng lưng của bọn họ bị kéo dài, nghiêng.

Đoàn Sùng Hiên cuối cùng cũng không quay đầu lại, chỉ đưa tay ra quơ quơ.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đứng dưới ánh tà dương nhìn hắn đi xa, lao vào tương lai không biết lành dữ.

****

Diệp thành đã vào thu nhiều ngày rồi, gió lạnh càng thêm hiu quạnh, thổi đến mức lá khô rụng đầy vườn ngô đồng.

Ngày thứ hai Đoàn Sùng Hiên đi thì trời bắt đầu mưa.

Một trận mưa thu lạnh lẽo, rơi đến ngày thứ ba. Ma tu nằm vùng ở Diệp thành bị hạ cấm chế, áp giải đến phủ Thành chủ để thẩm vấn.

Trước lúc này, Trưởng lão Thanh Lộc kiếm phái và người làm việc cho Diệp thành vừa vặn bức ép hắn ta đến bên Thu hồ.

Hồ nước bị gió mưa quấy động, khói sóng mông lung.

Lạc Minh Xuyên gia nhập chiến cuộc, Trầm Chu kiếm xuyên qua áo bào đen, cắm chặt trên xương cổ tay người kia. Trong mưa gió rả rích, Ân Bích Việt nhìn thấy vết máu đỏ đen bị mưa cuốn đi, chảy vào Thu Hồ đầy sóng lớn.

Sau đó có tin tức truyền ra, ma tu kia tự bạo trong phủ Thành chủ, may mà không có ai chết hay bị thương, cũng đã xác định hắn ta không có đồng bọn.

Ân Bích Việt nghĩ, có thể là trong lúc thẩm vấn đã dùng một thuật pháp sưu hồn rồi. (sưu hồn: lục soát linh hồn)

Sau khi mưa tạnh, trời đất như được cọ rửa hoàn toàn. Cuối thu khí sảng, gió Tây rì rào.

Dân chúng trong thành lại mặc áo mỏng hơn, trong quán rượu, rượu nhạt đã được thay bằng rượu nồng ấm dạ, mấy hàng bánh ngọt ướp lạnh ven đường đã được thay bằng mấy loại dê nướng nóng hôi hổi.

Cuộc sống vẫn trôi đi, chuyện ma tu rất nhanh đã bị quăng sau gáy.

Đoàn người Thanh Lộc kiếm phái khởi hành rời Diệp thành sau khi mưa tạnh. Trước khi đi, ba người Tống Đường cáo biệt với Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên.

Vẫn chẳng có quá nhiều lời nói. Hai bên chỉ nói bảo trọng với nhau.

Buổi tối ngày hôm ấy, Ân Bích Việt mua hai vò rượu. Ngồi ở trên nóc nhà uống cùng Lạc Minh Xuyên.

Gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện.

"Sư huynh, ngày mai chúng ta cũng nên đi đi."

"Ừ. Chúng ta đi về phía Nam đi, đi Hưng Thiện tự."

Ân Bích Việt ngẩng đầu nhìn trăng thu sáng rõ, rồi cụp mắt nhìn bên Thu hồ. Vết máu ngày đó đã sớm bị mưa rửa trôi, nhưng tựa như vẫn còn chảy ngay trước mắt.

Hắn còn nhớ ánh mắt của ma tu kia.

Khát máu mà tàn bạo, không có tình cảm của nhân loại.

Gặp sơn tặc trên núi Bàn Long, tỷ thí trên đài ở Trọng Minh sơn.

Nhưng hắn chưa bao giờ thật sự tiếp xúc với mặt tối của thế giới này.

Mà trên thực tế, mặt tối của thế giới này rất lớn.

Ân Bích Việt uống một hớp rượu, cảm khái vạn ngàn, nhưng mà cũng không úy kỵ.

Lần trước uống rượu ở đây, vẫn là ba người, trong sân bên cạnh, các đệ tử Thương Nhai sơn còn đang say mộng đẹp.

Bây giờ Lải Nhải… hẳn là đang vượt biển nhỉ.

Hắn biết tình bạn giữa người người tu hành thế giới này là vậy, tương phùng ngàn chén rượu, một câu sắp chia tay.

Hắn nghĩ, Tống Đường, Chung Sơn còn có Trình Thiên Vũ, hẳn đều coi bọn họ là bằng hữu. Tuy rằng chưa từng dạ ẩm uống rượu, nhưng khi sắp chia tay cũng có một câu nói.

Âm thanh Lạc Minh Xuyên tung bay trong gió thu,

"Hợp tan khó lường, tu hành và cuộc sống, xưa nay đều là chuyện của một người. Không được chấp niệm."

Ân Bích Việt ôm vò rượu uống một nửa, dưới ánh trăng, làn da của hắn trắng như ngọc, gần như có thể xuyên thấu qua ánh trăng.

Hắn biết Lạc Minh Xuyên đang trấn an mình, nhưng hắn càng muốn hỏi, "Sư huynh sẽ rời bỏ đệ sao?"

Lạc Minh Xuyên nhìn vào mắt của hắn, "Sẽ không."

Như trăng như sao mãi mãi không đổi, huynh vĩnh viễn sẽ không rời bỏ đệ.

55. Chương 55: Phiên Ngoại Kiếm Thánh – Chính Là Không Muốn Buông Tay

Vân Dương thành, tuyết rơi đêm thứ tư.

Tiếng xe ngựa chạy lộc cộc, tiếng thét to của sai dịch, tiếng sáo trúc kiều diễm, tiếng khóc nỉ non của trẻ con, cũng đều nhạt đi trong bóng đêm dày đặc.

Một đêm như vậy, không có ánh trăng tươi mát chiếu trên cánh cửa phủ màu son, không có ly rượu ngọc xanh biếc, không có làn váy khiêu vũ đỏ thắm.

Chỉ nghe tiếng tuyết đọng làm cành khô gãy, tiếng rít gào của gió qua ngõ, xen lẫn trong tiếng chuông bạc thanh thúy va chạm nhau treo trên nóc nhà. Kéo dài mà chói tai.

Màn tuyết tán loạn ùn ùn kéo đến, chưa rơi đến mặt đất đã bị gió bấc cuốn cao lên, tựa như những bọt nước rơi đầy trên đá lót đường. Tuyết đọng trước đường cửa phủ vào ban ngày đã được sai dịch quét đi, nhưng lúc này lại đọng thành một tầng dày, chỉ sợ tới lúc hừng đông lại phải lao động cực khổ.

Một tòa thành vốn đã quen mưa thuận gió hòa, náo nhiệt phô trương như vậy, dưới trận tuyết lớn trăm năm khó gặp thế này, mùi rượu thịt bên trong cánh cửa son thì nhất định là có, tuy nhiên xác người chết cóng trên đường thì khó gặp.

Dù sao trong tòa thành giàu có, kẻ ăn xin cùng mèo hoang cũng giàu có có thừa, ai lại không có một nơi dưới vòm cầu tránh tuyết rét, một đống cỏ chắn gió bấc?

Trên con phố dài mười dặm vắng vẻ, bỗng nhiên vang lên tiếng 'bịch bịch' do tuyết bị đạp, từ xa đến gần, có một nhịp điệu kỳ diệu, không nhanh không chậm.

Đi đêm trong gió tuyết, cũng không giống như người sốt ruột về nhà, lại tựa như một vị khách qua đường thờ ơ.

Trên cửa phủ sơn son có lồng đèn tỏa ra ánh vàng, tung bay trong gió đập vào bức tường trắng. Ánh sáng chập chờn mờ nhạt, nhuộm một màu ấm áp cho bãi tuyết đọng, cũng khiến người ta sinh ra ảo giác có chút độ ấm.

Cũng chiếu rọi ra cái bóng của người khách qua đường.

Áo bào trắng nhẹ làm từ lông, giày gấm thêu mây, cầm ô bằng giấy dầu màu xanh thếp vàng. Bên hông là một thanh trường kiếm, khẽ động khi người đó nện bước, tựa như một món đồ trang sức tinh xảo.

Người nọ đạp tuyết mà đi, vốn nên có vết tuyết lún đến mắt cá chân, nhưng dưới bước chân của người kia chỉ lưu lại vết vân giày mờ mờ.

Người nọ đi dọc theo mái hiên của cửa phủ sơn son, đi tới phía trong cùng của góc tường, gió lớn thét gào và bóng cây lay động trở nên yên tĩnh một cách kỳ dị.

Nơi góc chết đèn lồng chiếu không tới có một cái bóng đen co lại thành một cục.

Lúc này bóng đen kia bỗng nhiên ngẩng đầu, nhưng chỉ quét mắt nhìn người vừa tới một cái, lại rất nhanh

mà cúi đầu xuống.

Người tới lại không đi, như là phát hiện chuyện gì thú vị lắm, hoặc là người độc hành trong đêm gió tuyết có chút cô đơn. Người nọ đánh giá đứa trẻ gầy đến mức chỉ còn xương cốt trước mặt.

Bọc ngoài lớp áo bông cũ nát của đứa trẻ là nửa cái chiếu, tư thế nó dựa vào góc tường là tư thế bảo trì nhiệt độ và thể lực tốt nhất.

Thời tiết như vậy, chăn lông cáo còn không đủ để giữ ấm, đứa trẻ này không biết đã ngây người bao lâu, phía đáy mắt đã nổi lên màu xanh đen, hô hấp yếu ớt, dù cho bây giờ có thể giữ vững ý thức thanh tỉnh, nhưng mà qua nửa đêm rồi cũng sẽ lặng lẽ chết đi.

Người tới không có một chút lòng thương hại nào, lại dường như nghĩ tới điều gì đó, hỏi, "Nhóc con muốn vào Lan Uyên học phủ?"

Trong thanh âm mang theo một chút khó nghe đặc trưng của thiếu niên vào kỳ vỡ giọng.

Đứa trẻ nhíu nhíu mày, cảm thấy rằng mở miệng nói chuyện với người kia là một sự lãng phí to lớn. Nhưng nó nhớ là việc người khác hỏi mà không trả lời là rất không lễ phép.

Nó rất hiểu làm sao để tiết kiệm khí lực, nhả ra một chữ bằng một âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy, yếu ớt mà ngắn gọn, "Phải."

Người tới nở nụ cười, "Lão phu Vệ Kinh Phong, nhóc có muốn làm đồ đệ của lão phu hay không?"

Không ai không biết ba chữ 'Vệ Kinh Phong' kia. Càng không có người dám mạo nhận tên tuổi của người này. Cho dù người trước mắt này nhìn qua như một công tử thiếu niên tẩu mã chương thai. (Chỉ những người ăn chơi)

Nhưng ai nói Kiếm Thánh không thể là một vị công tử thiếu niên?

Danh tự này đủ để khiến mây gió đất trời biến sắc.

Đáng tiếc vào đêm nay, người nghe chỉ có một đứa bé con cùng một trời gió tuyết, đã định trước là chẳng có trường hợp cảm động đến phát khóc gì cả.

Đứa bé không để ý đến xưng hô hay sự không hài hoà của người nọ, mí mắt cũng không nâng, trái lại hỏi, "Có lợi ích gì?"

Vệ Kinh Phong cảm thấy có chút buồn cười, đã rất nhiều năm không có ai hỏi y câu hỏi này.

Nhưng y không cười, bởi vì đứa trẻ hỏi rất nghiêm túc. Quả thật là không biết có lợi ích gì.

Y suy nghĩ một chút, cũng nghiêm túc đáp, "Làm đồ đệ của ta, nếu như nhóc cầu quyền thế, thì sẽ được vị trí quốc sư cao nhất, quyền thế ngập trời, giàu hơn cả nước, trở thành tín ngưỡng của vạn người, sẽ có vô số người quỳ rạp dưới chân của nhóc, tựa như một con kiến cầu nhóc nhìn chúng nó một chút…"

Đứa trẻ không nói gì, vẫn giữ tư thế tiết kiệm sức lực dựa vào tường.

Vệ Kinh Phong nói tiếp, "Nếu như nhóc tu đạo, thì đi vào Thương Nhai, tu hành kiếm quyết tốt nhất, nhóc sẽ trở nên thật mạnh, mọi người sẽ kính sợ nhóc, bởi vì chỉ cần nhóc muốn thì có thể giết trăm vạn người, máu chảy thành sông. Tùy ý thống trị sinh tử mà không ai dám xen vào."

"Rắc" một tiếng, cành mơ bị tuyết đọng đè gãy. Gió tuyết ngày càng lạnh.

Ngay cả trong gió tuyết lớn hơn nữa này, Vệ Kinh Phong vẫn nghe rõ ràng, đứa trẻ nói,

"Không."

Cái đáp án chưa qua suy xét kỹ nhưng lại cực kỳ nghiêm túc này hiển nhiên khiến cho y có chút bất ngờ cùng… Khó hiểu.

Công tử thiếu niên hơi nhíu mày, "Tại sao? Những thứ Lan Uyên học phủ có thể cho nhóc, ta có thể cho nhóc gấp trăm lần."

Đứa trẻ thật sự không muốn mở miệng nữa, nhưng mà theo lễ phép, vẫn nói ra nguyên nhân, "Nơi đó bao cơm."

"Ha ha ha ha ha —— "

Vệ Kinh Phong cười một tràng dài, tiếng cười vang vọng trời cao, chấn động đến mức tuyết trên mái hiên cũng rơi xuống ào ào, cành mơ khô khẽ run rẩy.

Y cười xong, dường như tâm tình cực tốt, nói rằng, "Ta cũng bao cơm."

Đứa trẻ rốt cuộc cũng giương mắt, con mắt đen láy nhìn y chăm chú, như là đang xác định lời bao cơm của người này có đáng tin không.

Vệ Kinh Phong suýt chút nữa đã giậm chân, "Lão phu đường đường là Kiếm Thánh, còn gạt nhóc sao?! Nhóc có biết hay không! Bao nhiêu người chạy tới…"

"Được."

Vệ Kinh Phong đột nhiên ngây ngẩn cả người, bởi vì đứa trẻ kéo góc áo dài của y.

Dường như là bản năng, ngay khi cánh tay gầy trơ kia đến gần, y đã định đánh ra.

Nhưng y miễn cưỡng nhịn được. Cái cảm giác này quá xa lạ, bởi vì rất nhiều năm rồi không ai đụng vào y cả. Người gặp y đều kính nể y, cách y rất xa. Những người muốn thân cận ý đều muốn giết y, nhưng cũng đều chết hết rồi.

Đứa trẻ gầy yếu dựa vào góc áo, run rẩy đứng lên. Sau đó buông lỏng tay ra.

Trên cái áo lông trắng có một dấu tay bẩn màu đen.

Đứa trẻ suy nghĩ một chút, rồi nói, "Xin lỗi."

Vệ Kinh Phong có chút hối hận rồi.

Không phải là bởi vì thu đồ đệ một cách qua loa như vậy, mà là không biết trả lời như thế nào. Không ai từng nói với y ba chữ này.

Mấy trăm năm trong quá khứ của y, không bao gồm việc nói chuyện ôn hòa với người khác.

Y từng thử, nhưng lại bị coi thành khiêu khích hoặc là xem thường, luôn chọc cho người khác tức giận đến rút kiếm, cuối cùng y chỉ có thể đánh bại hoặc giết người kia.

Lại như vừa nãy, y tự thấy mình chẳng nói gì mà không ổn cả, những câu đó đều là lời nói thật. Nhưng nếu đổi người nghe khác, thì sẽ cảm thấy y đang đứng ở trên cao ban phát sự bố thí và thương hại.

Cho nên, y thật sự không biết làm sao với người khác… Hoặc là nói, ở chung với đồ đệ.

Lúc như thế này thì nên nói cái gì?

"Không sao."

Đúng, mình là sư phụ, làm sao lại có thể bị đệ tử nhìn ra cái không thạo lõi đời.

Đứa trẻ cũng trầm mặc, nó càng không biết nên nói cái gì, 'Chào sư phụ' hay là 'Bái kiến sư phụ'? Đồ đệ

người khác nhận thì có dáng vẻ thế nào? Nó không biết.

Trên thực tế, nó đi từ phương Bắc hoang vu xa xôi tới Vân Dương thành ở Trung Địa, cũng chẳng nói chuyện gì.

Người hầu trông chừng nó đã chết rồi, trước khi chết thì dặn nó đến Vân Dương thành, học việc đời, tốt nhất là có thể tìm một học phủ để học kỹ năng. Nó chôn cất ông ấy, lên đường với hành trang chỉ có vẻn vẹn hai bộ quần áo. Bạc vụn đã xài hết trước khi tới Vân Dương thành, bởi vì tuổi nó quá nhỏ, lại ăn rất nhiều, tuy rằng sức lớn một chút, nhưng cũng không mấy nơi muốn nhận nó làm công.

Học phí các học phủ khác không hề nhỏ, đương nhiên là nó không gánh nổi. Ngược lại là gần nửa tháng qua, Vân Dương thành ngày xưa vốn ngựa xe như nước, giờ dòng người lại càng như biển, nửa bước khó đi. Nó mới nghe nói là Lan Uyên học phủ muốn mở cửa thu đồ đệ. Học phủ này rất tốt, không thu học phí, vừa có bao cơm, cũng có thể học việc đời, học kỹ năng.

Nó đương nhiên không phải luôn chờ ở chỗ này, trước đây nó đều ở trên một con thuyền nhỏ bị vứt đi, những ngày qua nghe nói kỳ thi học phủ thu đồ đệ sắp tới, mới đến cửa chờ.

Cho tới bây giờ, nó còn không hiểu tại sao lúc nó hỏi làm sao để thi vào học phủ, những người kia lại có biểu tình kỳ quái, là biểu tình không thể tin nổi xen với nụ cười quỷ dị, bọn họ hỏi, 'Ngươi như vậy, cũng muốn vào học phủ sao?'

Nó không hiểu, lẽ nào là nó ăn quá nhiều, nên không thể vào? Vậy mình cố gắng ăn ít một chút thì tốt rồi…

Cuối cùng, tin người khác nói cho nó rằng —— 'Học phủ lấy tiêu chuẩn vào cửa trước sau để thu đồ đệ', nó ngồi chờ ở góc tường ba ngày. Nó nghĩ, người mặt sau cũng sẽ đến chờ, tóm lại cứ đến xếp hàng trước đi.

Không đợi được học phủ mở cửa, lại chờ được Vệ Kinh Phong.

Bầu không khí nhất thời có chút lúng túng.

Rất hiển nhiên, đây là một đôi thầy trò không biết nói chuyện nhất trong lịch sử.

Vệ Kinh Phong cầm dù che đầu đứa trẻ. Suy nghĩ một chút, liền cởi xuống áo lông của mình, khoác lên người đứa trẻ.

Sư phụ… Hẳn là như vậy đi?

Áo lông cáo thật to khoác trên người, dài thườn thượt phía sau đứa nhỏ. Tựa như trường bào quý tộc ở Hoàng thành Bắc đô.

Đứa trẻ giật giật, cảm thấy như vầy thì đi không tiện cho lắm.

Nhưng đúng là rất ấm áp.

Vệ Kinh Phong một tay cầm dù, một tay dắt đứa trẻ, đi chậm lại chút,

"Nhóc tên gì?"

"Quân Thập Nhị."

"Đồ đệ Kiếm Thánh của ta sao lại gọi bằng tên này được." Công tử thiếu niên cau mày suy nghĩ một chút, "Dục giả (người được ánh sáng chiếu rọi), diệu dã, một lòng hướng tới ánh sáng chói chang, từ đây nhóc tên là Quân Dục… Thật sự là một cái tên rất hay!"

Ánh mắt của y dời khỏi bảng hiệu 'Tiệm bánh ngọt Dục Hòa Kí'.

Quân Dục không có dị nghị gì, đối với nó mà nói tên chỉ là một cái xưng hô mà thôi, huống hồ rất ít người gọi tên nó. Cho nên nó cũng chẳng có quan niệm gì về tên cả.

Công tử thiếu niên cầm dù, nắm tay dắt đứa trẻ.

Thân ảnh một lớn một nhỏ, càng lúc càng xa ở nơi phương xa.

Màn đêm dần tối thêm, gió tuyết đầy trời chôn vùi bóng hình của bọn họ.

****

Con thuyền cô độc trong mưa đêm, con thuyền màu cẩm thạch trôi nổi lắc lư trên con sông Xuyên, tựa như chiếc lá bị cuốn vào xoáy nước.

Ngọn đèn dầu trong thuyền như hạt đậu, hai người ngồi đối diện nhau, rượu ấm ngon lành trên bàn đã sớm nguội lạnh.

Công tử thiếu niên lau kiếm, thần sắc chăm chú,

"Dù cho có đạo pháp thông thiên, nhưng mọi chuyện khó mà như ý, trên đời này nào có thứ phóng khoáng tùy tiện? Đạo lý này bây giờ ngươi không hiểu, cũng giống như người không học kiếm, vĩnh viễn sẽ không hiểu được đạo lý của việc học kiếm. E rằng phải chờ đến khi ngươi gặp được lúc không muốn buông tay thì mới hiểu được…"

Ân Bích Việt vẫn không hiểu, dưới cái nhìn của hắn, hắn cho là vị sư phụ hời này là người phóng khoáng tùy tiện nhất trên thế gian, "Cái gì là không muốn buông tay?"

Vệ Kinh Phong suy nghĩ một chút, quyết định nói một ví dụ,

"Khi lão phu còn trẻ, bất kể là lấy dù, lấy rượu, lấy bạc, đều phải để trống một tay, ngươi có biết vì sao không?"

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút,

"Để trống một tay, thuận tiện cho việc lấy kiếm bất cứ lúc nào."

Vệ Kinh Phong hài lòng nở nụ cười, "Đúng rồi! Nếu như không có một tay để tùy thời lấy kiếm, trong lòng ta liền trống rỗng, cả người khó chịu!"

Ánh mắt của y rơi vào mưa đêm trên sông, như là rơi vào quá khứ xa xôi, ngữ điệu cũng chậm lại, "Lần đầu tiên ta gặp đại sư huynh của ngươi, đêm đó tuyết rất to, to như một cái đấu đầy bông tuyết che ngợp cả trời … Đại sư huynh của ngươi đi không ổn, một tay ta cầm dù, một tay ta nắm tay nó. Ta lại không có cái tay thứ ba, vậy làm sao có thể cầm kiếm?"

"Nhưng ta chẳng có lấy nửa điểm khó chịu, chỉ cảm thấy nắm tay dẫn nó, che dù cho tốt là đủ rồi."

"Rất nhiều năm sau, ta mới biết, đây chính là không muốn buông tay."

56. Chương 56: Núi Sâu Giấu Chùa Cổ

Ân Bích Việt vốn có ý định khắc chế, lần uống rượu này rất tỉnh táo. Tránh khỏi việc sau khi say lại ăn nói linh tinh bậy bạ.

Sáng sớm ngày thứ hai hai người xuất phát, trong ánh nắng sớm mờ mờ, Ân Bích Việt liếc mắt nhìn cửa Diệp thành lần cuối.

Tường thành màu đen, cửa lớn bằng đồng, nguy nga hùng vĩ.

Hắn nghĩ, nói không chừng mấy năm sau có duyên, còn có cơ hội để thăm lại chốn xưa.

Từ Diệp thành đến Hưng Thiện tự, đi ngang qua đường núi Đề Hương thì gần hơn đi đường lớn của Nam Địa.

Vì chuyện ma tu hai ngày trước quá mức chấn động, ngoài Diệp thành hai mươi dặm, thôn trang dưới chân núi Đề Hương vô cùng yên tĩnh, các ngôi nhà khóa kín cửa, trên đường trống rỗng, chỉ có khói bếp lượn lờ.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên tiến vào núi. Năm nay, từ lúc Nam Địa vào thu thì mưa gió liên miên. Bùn đất trong núi mềm xốp ẩm ướt, cành lá trong rừng che kín bầu trời.

Không có ánh nắng sáng ngời vào hạ, chỉ còn sương mù mịt mờ tràn ngập. Nếu như không phải là người tu hành, gần như không thấy rõ những thứ ngoài phạm vi ba thước.

Hai người đi trên con đường núi gồ ghề, bước chân không nhanh không chậm, nhưng mà cảnh núi hai bên lại nhanh chóng lui về sau. Lúc này tu vi của bọn họ cao hơn rất nhiều so với lúc đi qua núi Bàn Long, dù cho tựa như đang đi bộ nhàn nhã, cũng có thể rút đất thành tấc, ngày đi trăm dặm.

Đến lúc hoàng hôn, đã đi được một nửa con đường núi Đề Hương kéo dài không dứt.

Sắc trời dần tối, Lạc Minh Xuyên dừng lại, "Nghỉ ngơi một đêm trong núi trước đã, sáng mai lại đi."

Ân Bích Việt đương nhiên không có dị nghị.

Dựa theo quy luật làm việc và nghỉ ngơi thường ngày, vào ban đêm thì đã tập thành thói tĩnh tọa điều tức, hoặc là suy tưởng tu hành.

Thế núi Đề Hương chẳng hề hiểm trở, ngược lại có mấy phần hoang vắng trầm mặc xinh đẹp tuyệt trần, hang động hình thành tự nhiên cũng rất là dễ tìm.

Ánh trăng bắt đầu xuất hiện, lại bị mấy chạc cây đan xen ngăn cách, chỉ có ánh bạc nhàn nhạt đổ xuống, rọi sáng một mảng đá nhỏ bên động.

Giày mây đạp trên đất mềm xốp, lại đột nhiên dừng lại.

Ân Bích Việt quay đầu nhìn, sắc mặt Lạc Minh Xuyên bình tĩnh, chỉ kéo lại tay của hắn, lắc lắc đầu.

Vì vậy hắn thả ra thần thức, trôi vào bên trong động, nhưng mà trong một màn tối đen kịt ấy, chẳng có cái gì cả.

Lần này Ân Bích Việt đột nhiên trở nên cảnh giác.

Trong một cái hang núi, có lẽ có mạng nhện, có dây leo, có côn trùng, thậm chí có mãnh thú, nhưng duy mỗi việc chẳng có gì cả thì không đúng.

Trừ khi bên trong có người.

Nếu như đều là người tu hành qua đường, nơi này đã có chủ, bọn họ đương nhiên sẽ đi chỗ khác.

Thế nhưng Lạc Minh Xuyên cảm nhận được khí tức của ma.

Bởi vì thần hồn khác thường, thần thức của Ân Bích Việt cũng mạnh hơn so với cảnh giới của mình, cho nên lúc này bình tĩnh lại, cũng cảm nhận được.

Đúng là khí tức của ma. Nhưng không âm lãnh như kẻ đã gặp bên Thu hồ, luồng khí tức của ma này còn tàn bạo nóng nảy hơn, còn trộn lẫn với mùi máu nồng nặc.

Đạo môn tu sĩ và ma tu có oán hận chất chứa trăm vạn năm, sớm đã đến mức độ không chết không thôi. Hôm nay cho dù người đến không phải là Thủ đồ Thương Nhai và đệ tử Kiếm Thánh, mà chỉ là một người tu hành bình thường, nhưng nếu như có sức đánh một trận, thì cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Tay phải của Ân Bích Việt theo bản năng nắm lấy cán kiếm.

Lạc Minh Xuyên lại cản hắn.

Sau đó truyền âm nói, "Bên trong chỉ có một ma tu, cảnh giới không bằng huynh, sư đệ hãy lưu lại ngoài hang, không nên vào."

Ân Bích Việt không rút kiếm nữa, quyết định làm theo lời sư huynh.

Tự mình mạo muội ra tay, e rằng sẽ kéo chân của sư huynh.

Lạc Minh Xuyên thấy hắn gật đầu, bước một bước hướng về phía hang, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Ân Bích Việt cách y rất gần, lại chẳng cảm nhận được một tia chân nguyên dao động.

Lúc này thần thức của hắn đang tung bay trong hang, có thể cảm nhận được khí tức của ma tràn ra từ nơi sâu thẳm trong hang, lại không cảm nhận được sự tồn tại của Lạc Minh Xuyên.

Lạc Minh Xuyên bày một tầng 'Chướng' quanh thân. (Chướng: Che chở, ngăn cách. Tên skill nên không thể dịch thẳng ra. ;A;)

Già Lan đồng thuật của y đã tu luyện tới tầng thứ ba. Không chỉ có thể nhìn thấu pháp môn của người khác, cũng có thể làm khiến cho bản thân không bị nhìn thấu.

Lúc này y chỉ biểu hiện ra cảnh giới Ngưng Thần cảnh, bước chân lộn xộn, hơi thở bất ổn, tựa như một người tu hành bình thường vội vàng chạy một ngày đường dài, vào động để nghỉ chân qua đêm. Uể oải mà ít phòng bị.

Hang núi tối đen, ánh trăng không chiếu vào được.

Tiếng giọt nước rơi trên đá truyền ra từ nơi sâu thẳm trong hang, từng tiếng đều đặc biệt rõ ràng, vang vọng không dứt.

Công pháp tu luyện của ma tu, cần chút sát khí, cần chút máu thịt tươi sống, cần chút xác thối và xương khô.

Bóng tối chính là sự che đậy tốt nhất của thiên nhiên, khí tức của ma vô biên vô tận, vọt tới giống như thủy triều.

Lạc Minh Xuyên đứng ở trong hang, dường như không cảm thấy một chút nào. Chỉ là trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, đỡ lấy vách đá thô ráp ẩm ướt.

Nếu như y thật sự là một người ở Ngưng Thần cảnh, lúc này đã không vận nổi một chút chân nguyên nào.

Có lẽ là bởi vì người đến có cảnh giới thấp, ma tu kia chưa từng cảnh giác.

Dưới sự che dấu của khí tức của ma, một cánh tay bỗng nhiên duỗi ra từ trong áo bào đen, năm ngón tay như móc sắt, chộp thẳng tới cổ của y!

Chỉ nghe tiếng gió ào ào, trong thời khắc sống còn, Lạc Minh Xuyên vậy mà nghiêng người tránh né đòn đánh này!

Lúc này khoảng cách hai người rất gần, Trầm Chu bên hông Lạc Minh Xuyên ra khỏi vỏ!

“Keng —— “

Đối phương trong nháy mắt cảm ứng được nguy hiểm không chút do dự tách ra, vội vàng thối lui!

Chỉ là một kiếm của Lạc Minh Xuyên quá mức bất ngờ, giữ thế đã lâu, uy thế của Tiểu Thừa cảnh đè xuống đầu, hoàn toàn ngăn lại tất cả đường lui của hắn ta!

Dưới mũi kiếm màu bạc, người kia bỗng nhiên giơ tay, cũng không phải hướng về phía Lạc Minh Xuyên, mà là vỗ hướng về ngực của mình!

Hắn ta bị một chưởng này đánh trúng giống như con diều đứt dây trong gió dữ, đập thật mạnh lên vách hang!

"Ầm —— "

Lực đập thật lớn khiến cho cả hang núi rung động.

Một chưởng như tự sát kia khiến hắn ta bị thương rất nặng, xương sườn gãy hai cái. Nhưng mà với tốc độ không gì sánh được của hắn ta, đã lui được trước kiếm thế hạ xuống của Lạc Minh Xuyên!

Giữa hai người, đây đã là thương vong nhẹ nhất.

Sắc mặt Lạc Minh Xuyên hơi kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương có quyết tâm tráng sĩ tự chặt cổ tay này, xuống tay với bản thân lại chẳng chút do dự. ('Tráng sĩ tự chặt cổ tay' – nguyên văn 'tráng sĩ đoạn oản' – thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự. – dieplankhue.)

Chỉ có người trải qua vô số trận chiến sinh tử, mới có thể hình thành trực giác chiến đấu đáng sợ này.

Nhưng y không dừng lại một chút nào, liền muốn xuất kiếm lần thứ hai!

Đúng lúc này, một luồng ánh kiếm lao tới từ cửa động, như tia chớp chẻ đôi trời đêm, chiếu sáng cả hang núi trong nháy mắt.

Cũng rọi sáng mặt mũi lạnh lùng của thiếu niên tóc trắng cầm kiếm.

Mới vừa rồi khi Ân Bích Việt cảm nhận được hơi thở của ma cuồn cuộn, lòng thắt lại. Lại nghe được tiếng nổ vang trong hang, thấy nửa cái vách núi đã bắt đầu run rẩy, trong lòng chấn động, chưa suy nghĩ đã rút kiếm vọt vào hang núi.

Khóe mắt Lạc Minh Xuyên quét thấy Ân Bích Việt tiến vào, mũi kiếm theo bản năng chậm một giây. Nhưng chỉ trong một giây này, đã đủ cho đối thủ với trực giác chiến đấu nhạy bén biến mất tại chỗ.

Bốn phía đã bị khí tức của ma xâm nhiễm hết mức, linh khí trời đất bị ngăn cản ở bên ngoài. Ân Bích Việt bị hạn chế cảnh giới, chân nguyên vận hành một cách không thông thuận, kiếm thế không triển khai được.

Qua một kiếm thất bại lúc nãy, không đợi hắn khởi thế lần nữa, đột nhiên cảm giác sau lưng đau xót, tựa như lưỡi dao sắc thấu xương!

Xoay người lại là không kịp, Ân Bích Việt trở tay đâm một kiếm về phía sau, lại chỉ thấy bóng trắng trước

mắt loáng một cái rồi biến mất, bản thân đã bị một luồng sức mạnh mềm nhẹ đẩy ra ngoài hang.

Thẳng tới cửa hang mới gắng dừng lại.

Hắn mới kinh ngạc phát hiện ra căn bản không có lưỡi dao sắc bén gì cả, chỉ là sát ý ngưng tụ lại mà thôi.

Bình tĩnh nhìn lại, Lạc Minh Xuyên đã đứng ở vị trí mới vừa rồi của hắn.

Trầm Chu xuyên qua tâm mạch của người nọ, ghim người đó trên mặt đất.

Mùi máu tanh nồng tràn ngập toàn bộ hang núi.

Tất cả chỉ ở trong chớp mắt, từ lúc Ân Bích Việt tiến vào đến lúc ma tu ngã xuống, cũng chỉ trong giây lát, mọi thứ đã lắng xuống.

Ân Bích Việt đi lên phía trước, nhìn thấy từng ngụm máu lớn tràn ra dưới áo bào đen, nhưng khuôn mặt xanh xao kia vẫn dừng lại ở biểu tình vặn vẹo dữ tợn.

Lạc Minh Xuyên rút kiếm ra, máu bắn tung tóe, tay y rất vững vàng, thần sắc thản nhiên.

Thi thể khô héo bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, đảo mắt đã trở thành một bộ xương trắng, dòng máu đen thui ngấm vào trong đất, không còn chút dấu vết nào nữa.

"Sư huynh…"

Lạc Minh Xuyên quay đầu, liền thấy Ân Bích Việt ngơ ngác nhìn y, ánh mắt mờ mịt trống rỗng, thần sắc cô đơn.

Trong lòng y cả kinh, chẳng lẽ là dọa sư đệ rồi sao?

Ân Bích Việt rũ mắt xuống, ánh mắt rơi vào tay phải cầm kiếm của Lạc Minh Xuyên, nơi đó có một vết thương nhỏ bé. Máu đã ngừng chảy, chỉ là còn bám khí tức của ma, quanh quẩn không rời.

Hắn nói, "Sư huynh, huynh bị thương."

Lạc Minh Xuyên yên lòng, cười cười, "Vết thương da thịt mà thôi, không có vấn đề gì."

Chân nguyên của y vận hành một vòng, khí tức của ma đã biến mất, vết thương hoàn toàn khép lại. Chỉ có

một vết máu nhỏ thấm trên áo bào trắng. Trong bóng tối nếu không chú ý kỹ thì căn bản sẽ không phát hiện.

Ân Bích Việt mím môi không nói gì.

Nếu như không phải do hắn không suy nghĩ đã xông tới, Lạc Minh Xuyên cũng sẽ không vì phân tâm coi chừng hắn mà bị thương.

"Được rồi, chúng ta đi thôi."

Ân Bích Việt tùy ý để Lạc Minh Xuyên kéo tay hắn, đi ra khỏi hang núi.

Men theo tiếng nước, lững thững đi tới bên bờ một dòng suối nhỏ.

Dưới ánh trăng màu bạc, suối chảy róc rách qua núi đá, bọt nước màu bạc vương trên rêu xanh bên dòng.

Lạc Minh Xuyên bắt đầu rửa kiếm, một bên cười nói,

"Sư đệ, đệ làm rất tốt. Lúc huynh lớn cỡ đệ, cũng không làm tốt được như vậy đâu."

Ân Bích Việt vẫn không nói chuyện.

Hắn biết sư huynh là đang trấn an hắn.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy mình quá vô dụng.

Giống như trong mấy kịch bản X nào đó, là tên đồng đội ngu ngốc chỉ biết đi theo sau lưng nhân vật chính hưởng ké kinh nghiệm, cuối cùng còn liên lụy làm nhân vật chính bị thương.

Lần thứ hai hắn vô cùng khát vọng trở nên mạnh mẽ, giống như vào buổi tối sau khi trở về từ học phủ, cũng dưới ánh trăng tươi mát như vậy, hắn muốn nắm giữ cuộc đời của mình.

Mạnh đến mức ít nhất khi Lạc Minh Xuyên đối chiến với người khác, mình có thể ở lại bên cạnh, mà không phải đứng lo lắng ở nơi không quan sát được cuộc chiến. Tiến thêm một bước, có thể kề vai chiến đấu, mà không phải trở thành điểm yếu của người kia.

Lần đầu tiên Lạc Minh Xuyên nhìn thấy như sư đệ nặng nề như vậy.

Lúc trước, tuy rằng sư đệ không nhiều lời, thế nhưng ở chung lâu ngày, y đã có thể nhận biết tâm tình của sư đệ.

Sư đệ lo lắng cho y, điều này khiến cho trong lòng Lạc Minh Xuyên như có dòng nước ấm chảy qua, ấm áp vô cùng. Nhưng cũng tự trách bản thân —— nếu như mình mạnh mẽ hơn nữa, mạnh đến mức có thể toàn thân trở về, không bị thương, thì sư đệ sẽ không khó chịu.

Lạc Minh Xuyên nhìn Ân Bích Việt đang trầm tư, nhất thời không biết làm sao để mở miệng trấn an.

Quỷ thần xui khiến, cái tay đang vốc nước rửa kiếm của y bỗng giơ lên, trực tiếp nắm lấy gương mặt của người thiếu niên.

Xúc cảm nhẵn nhụi non mềm, tơ lụa tốt nhất cũng chẳng thể so một phần vạn với xúc cảm này.

Mang theo sự mát lạnh ướt át của dòng suối, như khối ngọc trắng ngâm trong nước đá.

Ân Bích Việt bỗng nhiên cảm thấy mát lạnh trên mặt, giương mắt kinh ngạc nhìn Lạc Minh Xuyên.

Biểu tình kinh ngạc trợn mắt này của hắn làm cho Lạc Minh Xuyên trực tiếp cười ra tiếng. Lại nhéo thêm hai cái mới buông tay ra, "Sư đệ, nếu đệ còn không vui nữa, huynh đành phải tiếp tục nhéo mặt của đệ rồi!"

Ân Bích Việt lập tức che mặt. Lại cảm thấy quá thẹn thùng xấu mặt, vội vàng thả tay xuống.

Một bên trừng hai mắt, tự cho là rất nghiêm túc đoan chính nói, "Sư huynh! Chừng hai năm nữa là đệ làm lễ đội mũ rồi! Đệ không còn là trẻ con nữa đâu!"

Ngụ ý là không được nhéo mặt của hắn như đùa với trẻ con.

Lạc Minh Xuyên ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói, "Ừ, sư huynh biết rồi."

Y dời tay về sau lưng, ngón tay nhẹ nhàng ma sát, tựa như xúc cảm mềm mại đó vẫn còn vấn vương.

Thế nhưng trải qua trò nháo lúc nãy, Ân Bích Việt cũng không còn cảm thấy nặng nề nữa, lại lên tinh thần.

Mới vừa rồi hắn đúng là rất kinh ngạc, bởi vì trong ký ức, Lạc Minh Xuyên chưa từng đùa giỡn với người khác, rút đi bộ dáng đoan chính giữ lễ thường ngày, dường như... thêm mấy phần sức sống.

Nhưng mặc kệ sư huynh có bộ dáng thế nào, cũng đều là sư huynh của hắn.

Nhưng chính hắn cũng sẽ càng ngày càng mạnh, giống như sư huynh vậy.

****

Núi sâu giấu chùa cổ.

Hưng Thiện tự là một trong 'Phật môn song tự', bàn về truyền thừa và Phật pháp chính thống, còn cao hơn một bậc so với Giai Không tự. Là vùng đất thần thánh mà mỗi phật tu trong thiên hạ đều hướng tới.

Là nơi gần Phật nhất thế gian.

Nhưng mà nơi này không phải một đại điện rộng rãi, cũng không phải Phật quang các có khí thế to lớn, mà chỉ là một gian thiền phòng hẻo lánh.

Xà nhà cổ xưa mục nát theo thời gian, đèn mờ lúc sáng lúc tắt.

Trước bàn là một lão tăng ngồi lần tràng hạt, dáng vẻ tiều tụy, mặt mày từ bi.

Ông đặt tờ giấy trên ánh nến nhảy nhót, trong khoảnh khắc liền trở thành tro bụi, bị gió đêm từ cửa sổ thổi tan, không còn dấu vết.

Làm một phật tu lâu năm như ông, thế sự thoảng qua như mây khói.

Tăng nhân mang áo bào màu xám tro đứng bên cạnh ông muốn nói lại thôi, "Sư thúc…"

Lão tăng đọc một câu phật hiệu, chậm rãi nói, "Lòng có Phật lí, giết người cứu người đều là từ bi. Chưởng viện tiên sinh và đại sư Vô Vọng, cũng lựa chọn như ta."

Tăng nhân trẻ tuổi rũ mắt xuống, "Đệ tử thụ giáo."

57. Chương 57: Người Mơ Tâm Thức Đâu Mà? Trụ Đâu Tội Phước Đều Là Thành Không

Đường núi Đề Hương hướng về phía Nam Bắc, càng đi về phía Nam, cảnh rừng vào thu càng trở nên rực rỡ.

Lá phong xanh sẫm và vàng óng, đan xen với sắc đỏ, hòa với sương mù trắng, càng lộ vẻ tươi đẹp nhiều màu sắc.

Lúc hai người đi tới đỉnh núi, nơi mắt nhìn đến là rừng phong đỏ kéo dài đến dưới núi. Lá phong lay động rì rào, tựa như tiếng từng cơn sóng lớn vỗ bờ.

Lạc Minh Xuyên cười nói, "Qua khỏi ngọn núi này, chính là Hưng Thiện tự."

Ân Bích Việt ngước mắt nhìn ra xa, bên trong lá phong phủ khắp nơi, mơ hồ có thể nhìn thấy được cái bóng của mái nhà cong vút lát ngói xanh trên sườn núi.

Giống như một viên minh châu, nằm yên trong biển lửa cuồn cuộn.

Sau đại chiến ma đạo và thiên kiếp, rất nhiều cường giả ngã xuống, rất nhiều tông môn đứt đoạn truyền thừa giữa chiến hỏa. Các môn phái lớn bây giờ, phần lớn là vừa chấn hưng từ từ vào 'Thời đại mạt pháp' sau thiên kiếp, rồi mới phát triển lớn mạnh.

Hưng Thiện tự thì lại khác, Hưng Thiện tự mặc dù không có Á Thánh, nhưng truyền thừa chưa bao giờ đứt đoạn. Bàn về Phật pháp chính thống, còn hơn cả Giai Không tự có Á Thánh Vô Vọng.

Ân Bích Việt chưa từng qua lại với phật tu, ấn tượng của hắn đối với họ ở Chiết Hoa hội cũng chỉ dừng lại ở chỗ làm việc khiêm tốn, trầm mặc ít lời. Nói đến 'Phật môn song tự', rất nhiều người chỉ nghĩ tới hai chữ từ bi.

Lạc Minh Xuyên thầm nghĩ y tu ở Hưng Thiện tự rất cao tay, chứng tóc bạc của sư đệ có lẽ sẽ có khả năng chuyển biến tốt, không khỏi bình tĩnh lại.

Chùa được xây dựa lưng vào núi, mái chùa ngói xám hướng về nơi xa, tường viện màu vàng ngã đỏ tầng tầng lớp lớp, kéo dài một quãng.

Ngôi chùa to lớn như vậy, ít nhất cũng có hơn một nghìn tăng nhân tu hành.

Nhưng mà cửa chùa cũng không cao lớn hùng vĩ gì, so với các môn phái lớn khác, thậm chí còn có vẻ hơi mộc mạc.

Không biết trải qua bao nhiêu năm gió sương mưa tuyết, ba chữ lớn 'Hưng Thiện tự' khắc tuốt trên phần đầu, chỉ còn lại đường viền, sớm đã không thể nhìn ra nét đậm nhạt của bút lông lúc đầu.

Nhưng mà quang cảnh hiu quạnh như vậy của cửa đá, lại vẫn giữ đúng nguyên trạng của 'Thời đại Chư Thánh'.

Chùa có Tam môn, ở giữa là đại môn trọng diêm theo lối điện phủ, hai bên là cửa nhỏ, tượng trưng ba cửa Niết Bàn giải thoát, "Không môn", "Vô tướng môn", "Vô tác môn", là lối kiến trúc chùa chiền điển hình vào thời đại đó.

(Tam môn còn gọi là tam giải thoát môn, tức là ba cửa giải thoát. Ngày xưa cửa chùa là Tam môn. Ngày nay có nhiều chùa không làm đủ ba cửa cũng được gọi là Tam môn, ba cửa Chùa tiêu biểu cho ba đức: Không, Vô tướng, Vô tác (Vô nguyện)

1. Không môn: Là cửa không, tu về "Không quán". Muốn thoát ly sanh tử luân hồi vượt qua ba cõi thì thường phải tu "Không quán", tức là quán các pháp đều không, không có thật ngã, thật pháp. Tu "Không quán" để dứt trừ bệnh chấp ngã, chấp pháp của chúng sanh.
2. Vô tướng môn: Là cửa vô tướng. Muốn phá trừ ngã chấp, pháp chấp, cần phải xả bỏ các tướng: tướng ngã, tướng nhơn, tướng chúng sanh, tướng thọ giả.
3. Vô tác môn: Là cửa không tạo tác, nghĩa là quán các pháp bản thể vốn không sanh, không diệt, không dơ, không sạch, không thêm…không bớt, bản lai thanh tịnh vô tác, vô vi, vô mong cầu nguyện ước, nên cũng gọi là vô nguyện, quán sát như thế dứt trừ vọng tâm mê chấp.

Không vô tướng, vô tác (vô nguyện) là ví ba cửa ngõ vào Niết Bàn giải thoát. Cửa Chùa chỗ Tăng chúng ăn ở tu tập, nghiêm trì tịnh giới, đạo hạnh chuyên cần tâm cầu giải thoát, chí trụ Niết Bàn, cho nên dù không đủ ba cửa cũng gọi là Tam môn.

– Đại diêm trọng môn: xin xem hình ảnh đầu trang.)

Mỗi người từng đến nơi này, đều có thể nhìn thấy lịch sử và vinh quang của một môn phái.

Tăng nhân trẻ tuổi mang áo cà sa màu vàng sáng đứng ngoài cửa chùa, mặt mày trầm tĩnh.

Người đó nhìn thấy hai người sóng vai trên đường núi đi tới. Rõ ràng là mặc đạo bào Thương Nhai giống hệt nhau, khí độ lại hoàn toàn khác nhau. Một người quân tử đoan chính như noãn ngọc, một người tóc bạc ánh mắt lạnh lùng như hàn băng.

Tăng nhân trẻ tuổi nghĩ đến kinh văn đã từng tụng, "Thân thọ sanh từ nơi không tướng, như giấc mơ do tượng hình ra. Người mơ tâm thức đâu mà? Trụ đâu tội phước đều là thành không." (Trích trong Kệ truyền của chư Phật. Đại ý bài kệ nói: Con người từ chỗ vô tướng sinh ra, cũng ví như hình bóng, không có thực. Con người đã là giả dối không thực thì tâm và thức kia, xưa và nay cũng đều là không cả. Tội và phúc cũng là không, không có chỗ trụ. (TT.Tuệ Hải))

Quân tử đoan chính cũng được, không có tình người cũng được, bất quá chỉ là hình tượng, làm sao có thể thể hiện bản chất của một con người.

Tăng nhân niệm một câu phật hiệu, tiến ra đón, "Nhị vị thí chủ, mời theo tiểu tăng đi vào chùa."

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên ngẩn ra, không nghĩ tới sẽ có người chờ đón. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến có cao tăng trụ trì trong chùa, bất cứ động tĩnh nào trong ngọn núi này đều nằm trong lòng bàn tay, sợ là ngay cả ý đồ bọn họ đến đây cũng đã bị đoán được từ lâu.

Lạc Minh Xuyên thi lễ một cái, "Làm phiền."

Tăng nhân trẻ tuổi nghiêng người tránh né cái thi lễ này, nói một tiếng 'A di đà phật', sau đó đưa bọn họ

vào cửa chùa.

Trong nháy mắt Ân Bích Việt bước qua cửa chùa thì tựa như có cảm giác, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy trên cửa đá cao to có khắc bốn chữ lớn 'Bể khổ vô biên'. Có lẽ là ảo giác, hắn cảm thấy rằng bốn chữ này, rõ ràng hơn rất nhiều so với ba chữ 'Hưng Thiện tự' khắc ở phía chính diện.

Tăng nhân trẻ tuổi cúi mi rũ mắt, dẫn bọn họ vòng qua tầng tầng phật đường, dọc theo đường đi, thỉnh thoảng còn có tăng lữ mang áo xám dừng lại hành lễ với người này.

Lúc này hai người Ân Bích Việt mới biết bối phận của tăng nhân không thấp, hẳn là đệ tử thân truyền của cao tăng nào đó trong chùa.

Chùa rất lớn, có người vẩy nước quét nhà, có người tụng kinh, nhưng mà khắp nơi lại yên bình và trang nghiêm, không nghe thấy chút ồn ào nào.

Trong lúc đi, quanh thân đều là mùi gỗ nhàn nhạt của gỗ đàn hương.

Nhưng không biết tại sao, cho tới giờ Ân Bích Việt vẫn không có cách nào bình tĩnh lại.

Tựa như dưới cảnh tượng yên bình này, có một con mắt lạnh lùng mà tàn nhẫn, ẩn trong bóng tối nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của bọn họ.

Cuối cùng cũng tiến vào tòa Phật điện đỉnh vàng rộng nhất trong chùa.

Phật điện cao lớn, cờ dây Phật giáo màu vàng sáng tựa như cái ô úp xuống từ xà nhà, chồng chất, ẩn trong khói nhẹ lượn lờ. Nhìn một cái, khiến người sinh ra ảo giác như chúng nó vô biên vô tận.

Tượng phật vàng cao to vô cùng, ngẩng mặt mới nhìn thấy được tay Phật.

Nếu mà so sánh, thì lão tăng mang áo cà sa vàng đứng trước tượng Phật trở nên thấp bé rất nhiều.

Nhưng không ai cảm thấy rằng ông ta nhỏ bé, bởi vì ông ta là trụ trì Hưng Thiện tự.

Toàn bộ ngôi chùa chỉ còn sót lại hai vị mang tự 'Tịnh', đại sư Tịnh Hải, là đại sư cùng năm tuổi với vị Á Thánh Vô Vọng của Giai Không tự.

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt không nghĩ tới rằng, người chờ ở chỗ này lại là một nhân vật lớn như thế.

Hai người tiến lên hành lễ, phát hiện bên trong Phật điện có không ít tăng nhân đang đứng. Tuy rằng uy

thế đã được che dấu, không nhìn ra tu vi sâu cạn thế nào, nhưng họ đều mang áo cà sa màu vàng sáng.

Hai người hành lễ kiểu đạo môn, các tăng nhân trả lại Phật lễ.

Trong trường hợp to lớn thế này, người mở miệng trước đương nhiên là Tịnh Hải, ngữ điệu nói chuyện của ông ta ôn hòa, không nhanh không chậm, giống như là đang niệm tụng kinh văn, "Hai vị thí chủ đường xa mà đến, một đường khổ cực. Bần tăng đã biết mục đích đến của Ân thí chủ, cũng chẳng làm khó, kính xin dời bước."

Câu nói sau cùng của ông ta là nói cho một mình Ân Bích Việt, ý tứ đã quá là rõ ràng.

Ân Bích Việt theo bản năng đưa mắt nhìn Lạc Minh Xuyên, bọn họ còn chưa mở miệng, người này đã biết bọn họ vì chữa bệnh mà đến, cảnh giới đúng thật là cao thâm.

Lạc Minh Xuyên cũng không nghĩ tới, đại sư Tịnh Hải dễ dàng đồng ý ra tay giúp đỡ như thế. Nhưng thiên hạ đều biết Phật môn từ bi, lúc này y cũng chưa suy nghĩ nhiều, chỉ lo mỗi chứng tóc bạc của sư đệ, nên liền gật đầu với Ân Bích Việt.

Ân Bích Việt thấy y gật đầu, mới theo Tịnh Hải đi về phía sau điện.

Sau Phật điện nghiêm trang rộng rãi là một gian thiền phòng yên lặng, ngoài phòng trồng một cây Tùng xanh cao ngất.

Trong phòng đốt hương, ánh sáng tối tăm không rõ, cho dù là ban ngày, Tịnh Hải vẫn phải đốt đèn trước bàn.

Hai người ngồi đối diện trước bàn, Ân Bích Việt cũng không để ý đến chứng tóc bạc của mình. Mối quan tâm trong đầu lúc này không phải là chữa bệnh như thế nào, mà là đang phác họa lại mỗi con đường đi trong đầu.

Hắn đã có thể xác định, toàn bộ Hưng Thiện tự, chôn giấu một trận pháp có uy lực lớn vô cùng. Cửa chùa có khắc 'Bể khổ vô biên' mới nãy, chính là giữa mắt trận.

Có thể là 'Đại trận Phật Ấn Kim Quang' mà thánh nhân lưu lại ở 'Thời đại Chư Thánh' trong lời đồn.

Chỉ là không biết uy lực của trận pháp còn lại mấy phần.

Tịnh Hải lấy ra một bàn cờ làm từ gỗ cây Dẻ đã nửa cũ, "Ân thí chủ, có thể đánh một ván với bần tăng được không?"

Chơi cờ đương nhiên chẳng liên quan gì đến việc chữa bệnh, nhưng từ sau khi Ân Bích Việt gặp Chưởng viện tiên sinh, thì đã quen với phong cách làm việc như lọt vào trong sương mù của mấy vị nhân vật lớn, đáp, "Kỳ đạo vụng về, khiến đại sư cười chê rồi."

Vị thủ tọa giảng kinh không để ý mấy lời khiêm tốn của hắn, trực tiếp đẩy hộp cờ màu đen qua, mời hắn dùng quân đen đi trước.

Ân Bích Việt cũng không chối từ, giơ tay liền hạ quân xuống vị trí 'Thiên Nguyên' ngay giữa bàn cờ. (Thiên Nguyên là vị trí ngay chính giữa bàn cờ vây.)

Cách hạ quân này rất hiếm thấy, hoặc là một cao thủ có phong cách đánh cờ đặc biệt, hoặc là thằng ngốc chẳng biết vạch kế.

Ân Bích Việt chẳng thuộc loại nào trong hai loại người này. Mà là từ khi bước vào Hưng Thiện tự, hắn liền cảm thấy áp lực một cách khác thường.

Tựa như trong lồng ngực có một cơ giận khó chịu, nhất định phải phát tiết dựa vào quân cờ này.

Từ lễ chế mà nói, đấu cờ với tiền bối mà lại hạ quân ở vị trí Thiên Nguyên, thì mang ý không hề tôn trọng người trên.

Lão tăng hơi nhíu mày, nhưng không hề nói gì.

Cũng hạ xuống một quân cờ.

Trong lúc nhất thời, trong thiền phòng âm u tĩnh lặng, chỉ có tiếng hạ quân cờ vang lên liên tiếp.

Hai người chơi được hơn hai mươi nước, nhịp điệu đấu cờ vẫn bình thản. Lúc này, Tịnh Hải lên tiếng, "Nghe nói Ân thí chủ xuất thân từ Lan Uyên học phủ. Trong học phủ dung hợp kiến thức trăm nhà, không biết có từng học qua Phật pháp?"

Ân Bích Việt đáp, "Sức học thô lậu, chưa từng học qua."

Lời này không phải khiêm tốn, dù cho Tàng Thư lâu có không ít điển tịch Phật pháp, nhưng Ân Bích Việt lúc đó đã học 'Kiếm pháp sơ tham', chẳng có mấy hứng thú với Phật học.

Nhưng hắn đột nhiên nhớ đến Lạc Minh Xuyên.

Già Lan đồng thuật của Lạc sư huynh, chính là công pháp của Phật môn.

Lão tăng vừa hạ một quân cờ, vừa nói một cố sự trong Phật lý.

Cố sự rất đơn giản, Ân Bích Việt đã nghe qua từ lâu.

Chuyện rất đơn giản, có một con thuyền đi biển, trên thuyền có 500 người, một trong số đó bởi vì muốn trộm đồ, nên muốn giết cả thuyền người.

Trong 'Kinh Tạp A-hàm' thì hòa thượng có sáu phép thần thông, một trong số đó là "Sinh tử trí chứng minh", có thể biết trước chúng sinh gây nên thiện ác, nhân quả ra sao. Báo trước việc kẻ trộm gây ra, lại giết trước kẻ trộm, cứu người trong thuyền. (Sinh tử trí chứng minh: Trí tuệ biết rõ tướng trạng sống chết của chúng sinh, thấy rõ chúng sinh ấy do nhân gì, duyên gì mà được sinh ra, sau khi chết sẽ sinh đến chỗ nào…)

Tịnh Hải tổng kết, "Thà rằng phá giới, gánh chịu quả báo sát sinh, cũng phải cứu trợ chúng sinh. Chính là đại từ bi 'Bỏ tù bản thân trước tiên'."

Ân Bích Việt không nói gì. Lúc này ván cờ đã thay đổi, 'Trường long' của hắn, đã bị đối phương ép chỉ còn ba bước.

Tịnh Hải cũng không hạ quân nữa, thần sắc bỗng trở nên nghiêm túc, "Ân thí chủ, bần tăng biết thí chủ là người lòng mang từ bi. Nhưng thí chủ cũng biết tai tinh giáng thế, thời loạn ngả nghiêng?!"

Ân Bích Việt mở to mắt, chỉ thấy lão tăng trợn mắt lớn, trong con ngươi tựa như có ánh sáng khiếp người!

Trong lòng hắn cảm giác nặng nề, trong đầu nhanh chóng nhớ lại tình cảnh lúc vừa mới tiến vào điện. Nhóm tăng lữ áo cà sa màu vàng phân bố trong điện.

… Có mười hai người.

Nếu như đúng là bốn vị thủ tọa cùng tám vị chấp sự, chuyện này có nghĩa rằng các cường giả Hưng Thiện tự đều xuất hiện!

Gần như trong nháy mắt Ân Bích Việt muốn rút kiếm mà lên! Nhưng hắn cật lực khắc chế.

Hắn biết, nếu Tịnh Hải đưa hắn tới nơi này, tất sẽ không dễ dàng để hắn ra ngoài. Mà trước mặt cường giả Đại Thừa cảnh, hắn căn bản là không có cách nào ra khỏi căn thiền phòng này.

Vì vậy hắn bình tĩnh lại, không cầm kiếm, cũng không động.

Thành khẩn nói, "Xin đại sư giải thích."

Tịnh Hải nhẹ nhàng nói, "Bần tăng tu 'Pháp nhãn thần thông' đã ngàn năm. Lạc thí chủ đứng ngoài điện lúc này, chính là tai tinh giáng thế. Nếu như Ma tôn chết dưới kiếm Lâm Uyên muốn tái thế trọng sinh, chắc chắn sẽ dùng cơ thể thí chủ ấy để thức tỉnh."

Ân Bích Việt theo bản năng phản bác, "Không thể nào!"

Tịnh Hải chưa bao giờ bị hậu bối phản bác, nhưng lúc này không tức giận, vẫn cứ giải thích,

"Không chỉ là bần tăng nhìn thấy vậy, Chưởng viện tiên sinh và đại sư Vô Vọng, cũng nhìn thấy giống bần tăng."

Ân Bích Việt choáng váng.

Lời Tịnh Hải nói, như một tia sét, bổ thẳng vào đầu!

58. Chương 58: Nhưng Nếu Nhất Định Phải Tin Cái Gì Đó, Ta Tin Sư Huynh

Ân Bích Việt còn nhớ nguyên chủ muốn giết Lạc Minh Xuyên, chính là ý của Chưởng viện tiên sinh.

'Ngươi không thể giết hắn ta, vậy thì quên đi.' Trước khi uống trà ngắm sao với Tiên sinh, Tiên sinh đã nói như vậy.

Lẽ nào khi đó Tiên sinh cũng đã tính tới bọn họ sẽ đến Hưng Thiện tự, vẫn còn có cơ hội giết Lạc Minh Xuyên?

Thế nhưng Chưởng viện tiên sinh chưa từng ra tay trực tiếp, tại sao những tăng nhân này lại muốn làm vậy?

Hay là nói Tịnh Hải và Chưởng Viện tiên sinh, dù nhìn thấy tương lai nhưng lại không giống nhau? Hoặc là nói, cảnh giới Tịnh Hải có hạn, chỉ có thể nhìn thấy một phần nhân quả?

Những vị nhân vật to lớn này không cần phải nói dối, vậy bọn họ rốt cuộc bọn họ đã nhìn thấy gì, lại nhất trí quyết định muốn giết chết Lạc Minh Xuyên?

Nếu như Kiếm Thánh ở đây, ông ấy hẳn là người có thể nhìn xa nhất trên thế gian này, vậy Kiếm Thánh sẽ lựa chọn như thế này?

Một giây trước, ngàn vạn chữ lướt qua trong đầu Ân Bích Việt. Trộn lại thành một đống lộn xộn, khiến

hắn thở không nổi.

Hắn chỉ muốn lật bàn hét to!

Các người mở to mắt ra mà nhìn cho rõ ràng! Người đứng bên ngoài là nam! Chính! Thánh! Mẫu! Đó!

Boss phản diện lúc đầu chính là tui! Là tui đó!!

Ma tôn dù không chết, nếu như có thể chuyển thế như trong truyền thuyết! Thì đó cũng là tui!

Muốn giết thì giết tui đi!

"Mọi người đều biết, sư huynh của ta vốn thiện chí giúp người…"

Tịnh Hải lớn tiếng đánh gãy lời của hắn, "Ma tôn tái thế một khi giáng xuống nhân gian, hắn ta sẽ không còn là sư huynh của thí chủ nữa! Chỉ là một ma đầu!"

Lại thấy thần sắc Ân Bích Việt thay đổi không ngừng, ngữ khí ông ta hoà hoãn lại,

"Nghe nói lúc Ân thí chủ giao thủ với người khác trên đài ở Chiết Hoa hội còn không đành lòng hại người. Bây giờ chuyện này liên lụy đến tính mạng của muôn dân trong thiên hạ, chắc chắn thí chủ là người hiểu nghĩa lớn, biết phải lựa chọn ra sao. Tệ tự này sẽ không hại đến tính mạng của Lạc thí chủ, chỉ thỉnh thí chủ ấy lưu lại Tĩnh Tư các, trong chùa có phật quang bảo vệ, tai hoạ bất xâm, hồn phách của Ma tôn chuyển thế cũng không thể vào chùa, đủ để có thể tránh tai kiếp này. Đây đã là cách tốt nhất." (Tệ tự là một cách xưng hô khiêm tốn)

Sau khi Ân Bích Việt nghe xong, ngơ ngẩn nhìn ván cờ.

Tịnh Hải cũng không lên tiếng khuyên nữa, trầm mặc chờ hắn nghĩ rõ ràng.

Trong thiền phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng rì rào từng trận của cây thông.

Cùng lúc đó, trong Phật điện cách thiền phòng một bức tường.

Lạc Minh Xuyên nhìn mười hai vị tăng nhân vây y ở giữa, nghe xong lời tự thuật của vị thủ tọa giảng kinh. Từ thời người nọ sinh ra, khi nào giác ngộ tu hành, nói đến cả việc người nọ đã từng trải qua, từng tu luyện các loại công pháp nào.

Cuối cùng kể đến Ma tôn.

"Tệ tự không có ý thương tổn tính mạng của thí chủ, kính xin thí chủ lưu lại Tĩnh Tư các mấy năm. Đợi đến khi thời gian tai kiếp trôi qua thì rời chùa."

Tĩnh Tư các là nơi Hưng Thiện tự trừng phạt đệ tử phá giới, có lúc cũng giam giữ tà tu hoặc là người mang tội ác chồng chất. Tương đương với địa lao của Thương Nhai sơn. Cũng ép gân phá cốt, không thấy sắc trời.

Lạc Minh Xuyên nghe xong, không hề giận dữ, cũng không gào lên phản bác.

Thần sắc bình tĩnh, dường như còn có chút mờ mịt, "Ta đã làm gì sai?"

Tượng phật to lớn mặt mày từ bi, lạnh lùng nhìn tất cả mọi chuyện.

Phật không biết nói chuyện.

Những cao tăng đắc đạo cũng không có cách nào trả lời câu hỏi này.

Bên trong thiền phòng, Ân Bích Việt thở một hơi dài rồi nói, "Cẩu thả sẽ hại dân, liên quan đến sống chết rồi."

Bầu không khí căng thẳng thả lỏng trong khoảnh khắc.

Tịnh Hải nở nụ cười. Nếp nhăn hiện ra đầy mặt.

Lão tăng mở miệng, dường như muốn khen Ân Bích Việt vài câu.

Ngay chính lúc này, một luồng ánh kiếm chợt lóe, nhanh như gió sắc như sấm!

Sáng rực lao thẳng đến trước mặt lão tăng!

Mấy quân cờ đen trắng đầy bàn cờ rơi xuống đất rầm rầm, như nước mưa văng tung tóe, Ân Bích Việt đã sớm vọt tới theo ánh kiếm!

Vẻ mặt Tịnh Hải trở nên nghiêm túc. Tay áo bào vung thẳng, kình khí phát ra, toan tấn công ánh kiếm!

Nhưng mà chiêu kiếm này thoạt nhìn như hướng về ông ta, thực chất là chém thẳng vào cửa phòng!

"Ầm —— "

Bụi mù nổi lên, cửa gỗ thiền phòng và nửa bên vách tường đã bị kiếm thế làm sụp.

Cả người Ân Bích Việt lẫn kiếm bay lượn mà tới, xuất hiện ở bên trong Phật điện.

Vừa vặn che ở trước người Lạc Minh Xuyên.

Mỗi người trong điện đều khiếp sợ nhìn hắn.

Đúng là bất ngờ.

Trong thiên hạ, có kẻ Phá Chướng cảnh nào dám rút kiếm trước mặt cường giả Đại Thừa?

Cho dù có, ai dám rút kiếm trước mặt trụ trì Hưng Thiện tự?

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, từ lúc Tịnh Hải vung tay áo thất bại, đến lúc Ân Bích Việt ngay lập tức hiện thân trong điện chắn trước người Lạc Minh Xuyên.

Nhưng Ân Bích Việt không cảm thấy nhanh chút nào, hắn chỉ cảm thấy mỗi phút mỗi giây vừa rồi dài dằng dặc. Từ lúc Tịnh Hải mở miệng nói tai tinh, hắn đã tính toán, chờ đợi khoảng khắc trong nháy mắt này.

Trong nháy mắt cường giả Đại Thừa buông lỏng.

Hắn biết, nếu như mình không thể nắm chắc, cơ hội này sẽ không bao giờ có.

Hắn quay đầu lại nhìn Lạc Minh Xuyên. May mà vẫn tới kịp.

Sau đó chất vấn mọi người, "Sư huynh chưa từng phạm sai lầm gì, dựa vào đâu mà phải chịu phạt?"

Mới vừa mở miệng, chỉ cảm thấy một trận tanh ngọt xông thẳng đến cổ họng, kinh mạch cực kỳ đau nhói. Ân Bích Việt gắng sức áp chế lại, sống lưng thẳng tắp. Cho dù là có tính toán hay không thì phá vòng vây vượt ra từ trong tay cường giả Đại Thừa cảnh, cũng đã phải bỏ ra một cái giá không nhỏ.

Lạc Minh Xuyên ngơ ngác nhìn thiếu niên cầm kiếm đứng che ở trước người mình.

Sư đệ nhất định đã biết hết. Nhưng sư đệ lựa chọn tin tưởng y.

Như vậy y cũng nên tin tưởng chính mình.

Y đi về phía trước hai bước, đứng sóng vai cùng Ân Bích Việt, nghiêm túc nói, "Ta không phải là Ma tôn. Cũng không tin lời nói của các vị."

Tịnh Hải trừng to mắt, như Kim Cương nộ mục, La Hán phát uy,

"Trên người Lạc thí chủ có khí tức của ma. Ân thí chủ chẳng lẽ muốn nối giáo cho giặc sao? Đặt muôn dân thiên hạ ở đâu?"

Lúc trước uy thế của ông ta được ẩn giấu, lúc này uy thế Đại Thừa cảnh bỗng nhiên phát ra, một vị tăng nhân cách ông ta gần nhất cũng không chịu nổi mà lui lại hai bước.

Nhưng Ân Bích Việt không uý kỵ tí nào, giận quá hóa cười, "Hoang đường! Sư huynh của ta bị thương do trừ mạ ở núi Đề Hương, các ngươi lại vu tội sư huynh là Ma tôn?!"

Lúc này một vị thủ tọa giảng kinh đứng một bên – Tịnh Vân quát lên,

"Phải hay không, thử một lần thì biết!"

Vừa dứt lời, áo cà sa màu vàng sáng của người này phất lên, tay áo bào bay bay, một bàn tay hướng trời, một bàn tay chỉ đất. Hai bàn tay và mười ngón tay chồng chất lên nhau một cách kỳ dị, sau đó phát ra ánh sáng mãnh liệt!

Phía sau người này hiện ra cái bóng Phật ấn màu vàng thật lớn!

Phật môn Đại Thủ Ấn!

Khí thế Đại Ấn to lớn, mang theo uy thế tối cao của Đại Thừa cảnh, ép thẳng về phía Lạc Minh Xuyên!

Như có gió lớn lướt qua, lò hương bằng đồng xanh trên bệ thờ ngã xuống, tầng tầng tràng phan bảo cái và cờ dây Phật bị phất cao lên. (Tràng phan bảo cái: Tham khảo hình đầu trang)

Phật điện rộng rãi dường như run rẩy nhẹ dưới một chưởng này.

Đại Ấn thoáng đã ở trước mắt, Lạc Minh Xuyên trở tay tóm Ân Bích Việt về phía sau. Bước ra một bước, nhìn như chậm rãi mà giơ tay lên, nhưng mà cái bóng mờ phía sau rất nhanh đã thành hình.

Động tác vậy mà giống hệt như Tịnh Vân!

Không ngập ngừng, không trúc trắc.

Trả lại một Phật môn Đại Thủ Ấn cho người kia!

Chẳng kém bản gốc một chút nào!

"Ầm —— "

Hai luồng ánh sáng Đại Ấn tấn công nhau, kình khí khuấy động, khiến tràng phan rủ xuống tan nát.

Ngoại trừ trụ trì Tịnh Hải và thủ tọa giảng kinh Tịnh Vân, các tăng nhân còn lại bị ép lui ba bước.

Không người nào có thể nghĩ tới, Lạc Minh Xuyên ở Tiểu Thừa cảnh đối chưởng với Đại Thừa cảnh, vậy mà không rơi xuống thế hạ phong!

Tịnh Vân không hề kinh ngạc, lạnh lùng nói,

"Lạc thí chủ, thí chủ đã nhập ma. Con ngươi của thí chủ…"

Màu mắt Lạc Minh Xuyên đã biến thành màu đen thuần tối như đêm.

Ân Bích Việt lớn tiếng đánh gãy lời người nọ, "Hoàn toàn là nói bậy! Già Lan đồng thuật là pháp môn của Hưng Thiện tự các người!"

Tịnh Hải nói tiếp, "Có thể thứ Lạc thí chủ luyện không phải Già Lan đồng thuật, là 'Thiên La Cửu Chuyển'!" Ông ta quay sang Ân Bích Việt, "Nếu bây giờ Ân thí chủ kịp tỉnh ngộ, Phật môn ta từ bi, hiểu lý nhất. Mạo phạm lúc trước của thí chủ, đều có thể coi như chuyện cũ bỏ qua."

Ân Bích Việt rõ ràng cảm thấy thân thể Lạc Minh Xuyên cứng ngắc trong nháy mắt. Tựa như là có chút không biết làm sao.

Hắn biết lúc nãy Tịnh Hải kéo hắn ra khỏi chuyện này, là bởi vì không muốn đối cứng với Hề Hoa phong, còn là bởi vì kiêng kỵ Kiếm Thánh, cho nên sẽ không ra tay với hắn. Chỉ có thể nhốt Lạc Minh Xuyên lại.

Hưng Thiện tự không có Á Thánh, nhưng có Đại Trận Kim Quang. Khi đó, cho dù có nhân vật lớn như sư phụ Chính Dương Tử của Lạc Minh Xuyên đến, không chừng còn bị giảng đạo lý về tính mạng muôn dân thiên hạ, nếu như không thèm nghe đạo lý Phật giáo thì cũng có Đại Trận Kim Quang trấn áp.

Đáng sợ hơn chính là, vừa mới nãy Tịnh Hải nhắc tới Chưởng viện tiên sinh và đại sư Vô Vọng.

Phía sau chuyện này, rất có thể có nghĩa rằng đây không phải là ý của chỉ một vị Á Thánh.

Khúc chiết trong đó, Ân Bích Việt gần như trong nháy mắt có thể nghĩ ra bảy tám phần, nhưng hắn cao giọng cười to, "Hay cho Phật môn từ bi, hay cho đạo lý đường hoàng!"

Chúng tăng có ở đây đều trợn mắt nhìn.

Tịnh Hải quát hỏi, "Ngươi dám rút kiếm trước mặt Phật tổ? Ngươi dám bất kính Phật tổ?!"

Vừa mới nãy lúc đại sư Tịnh Vân ra tay, còn có thể tính là trừ ma vệ đạo, nhưng lúc này nếu như Ân Bích Việt muốn rút kiếm, ngay lập tức sẽ biến thành tà ma trong mắt chúng tăng nhân.

Bị chụp cái mũ 'Bất kính Phật tổ', người tu hành dù cho có tâm tính cuồng ngạo cỡ nào cũng sẽ sinh ra mấy phần do dự cùng kiêng kỵ.

Nhưng tuyệt nhiên không bao gồm Kiếm Thánh và các đệ tử của người nọ.

Nếu như người đứng ở chỗ này là Yến Hành, người đó sẽ nhớ tới lời sư phụ giáo huấn, sau đó dùng cách đã trả lời với trưởng lão Bão Phác tông, hỏi ngược lại, "Phật tổ một không sinh ra ta, hai không dạy ta, tại sao ta phải kính Phật?"

Nhưng Ân Bích Việt không phải Yến Hành, hắn sẽ không phỉ báng Phật.

Lúc này hắn chỉ bình tĩnh nói, "Ta không tin Phật, ta không tin cái gì cả… Nhưng nếu nhất định phải tin cái gì đó, ta tin sư huynh."

Cái gì mà Ma tôn chuyển thế, cái gì mà Thiên La Cửu Chuyển.

Những lời hòa thượng các người nói, nửa dấu chấm câu ta cũng không tin.

59. Chương 59: Cũng Không Phải Là Không Quay Đầu Lại Được, Mà Là Không Muốn Quay Đầu

Ân Bích Việt nói xong lời nói này, Phật điện huy hoàng lại như có mây đen áp trên đầu.

Sắc mặt chúng tăng âm trầm như mực, hận không thể trừ khử hai tên ma đầu không biết kính sợ này ngay lập tức.

Tịnh Hải lạnh giọng nói, “Đã như vậy thì đừng trách bần tăng không khách khí…”

Bối phận của ông ta cực kỳ cao, từ khi bước vào Đại Thừa cảnh vào 600 năm trước, chưa có người nào làm trái ý ông ta. Hôm nay nhọc lòng khuyên bảo Ân Bích Việt đã là dùng sự kiên trì cực lớn rồi, nhưng người trước mắt lại u mê không tỉnh, ông ta cũng không muốn giảng đạo nữa.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên trao đổi một ánh mắt, cũng chẳng kiêng dè theo ý người khác, lúc nãy hai người nhìn như là đang tranh luận một cách phẫn nộ, nhưng thật ra đã đánh giá rõ ràng tu vi mạnh yếu của từng tăng nhân.

Lúc này chẳng đợi Tịnh Hải nói dứt lời đã giành trước cơ hội tấn công!

Thân hình Ân Bích Việt bay lượn, mũi kiếm vung ngang, hướng thẳng về phía Tịnh Hải và Tịnh Vân có tu vi cao nhất!

Không ai nghĩ đến một kẻ Phá Chướng như hắn vậy mà vừa ra tay đã nhắm vào hai vị Đại Thừa cảnh.

Kiếm của hắn như sông lớn mở núi phá đá, cuồn cuộn dâng trào, tràng phan bảo cái trong Phật điện phất lên, tựa như là đá vụn và bọt nước văng tung tóe hai bên bờ sông!

Thanh thế to lớn, giống như là có một con sông xanh biếc xuất hiện trong Phật điện.

Nhưng trong mắt người Đại Thừa cảnh, đây chỉ là dòng chảy nhỏ yếu đuối, không đỡ nổi một đòn. Hai vị tăng nhân bận tâm hắn là đệ tử của Kiếm Thánh, chưa từng dùng toàn lực, nhưng đã thề là sẽ lưu người kia lại.

Giơ tay kết ấn, cái bóng màu vàng trong thoáng chốc đã phong tỏa tất cả đường đi của kiếm thế.

Cùng lúc đó, Phật môn Đại Thủ Ấn của Lạc Minh Xuyên đã ép thẳng những tăng nhân và các chấp sự có tu vi thấp nhất.

Được kim quang trong Phật điện duy trì, công pháp Phật môn càng được thi triển với uy thế mạnh hơn. Y mới vừa đối chưởng cùng Tịnh Vân nhưng không rơi xuống thế hạ phong, lúc này bỗng nhiên xuất chưởng, thoáng chốc trong vòng vây đã xuất hiện một lỗ hổng.

Nhưng kiếm thế của Ân Bích Việt chỉ chút nữa đã đánh trúng Phật Ấn của hai vị Đại Thừa cảnh, ai ngờ một đòn này không trúng, thân hình hắn lại nhanh chóng lao về phía sau!

Lạc Minh Xuyên chậm hơn hắn một bước, chặn ở phía sau hắn, một tay đối chưởng Phật Ấn với Tịnh Hải và Tịnh Vân, một tay mang theo gió đẩy về phía Ân Bích Việt.

Hai người gần như cùng lúc phi thân thoát ra từ lỗ hổng đó!

Lao ra ngoài Phật điện, hướng thẳng về phía ngọn núi sau chùa!

Toàn bộ quá trình chỉ xảy ra trong giây lát, phối hợp ăn ý, chẳng có chút sai lầm!

Bọn họ biết nếu như thừa dịp đối phương chưa sẵn sàng, đột nhiên gây loạn thì còn có một chút hi vọng thoát khỏi vòng vây. Ngược lại nếu kéo dài càng lâu, bởi vì sự chênh lệch cảnh giới, tình thế sẽ càng bất lợi.

Cho nên một kiếm 'Giang lai giang khứ thủy oanh hồi' Ân Bích Việt, nhìn như to lớn, nhưng thật ra ngay từ đầu đã chẳng có ý giao thủ với Tịnh Vân.

Sông lớn tuôn trào quyết chí tiến lên, lúc nên rẽ thì rẽ, lúc nên ngoặt thì ngoặt.

Không chút do dự, tự nhiên trôi chảy!

Nhưng hắn không nghĩ tới, lúc Phật Ấn của Tịnh Vân và Tịnh Hải đuổi theo, Lạc Minh Xuyên không hề đối chưởng toàn lực, mà là phất tay áo làm lực, đẩy hắn ra điện trước tiên. Gánh tất cả công kích vào thân.

Hai người không ngừng một phút giây nào bay qua những mái nhà Phật điện trùng trùng, chân nguyên vận chuyển tới mức lớn nhất, gần như muốn căng nứt kinh mạch, chỉ trong một giây đã đi xa mười trượng.

Bởi vì nơi cửa chùa chắc chắn sẽ có tăng nhân mai phục tầng tầng, càng đừng nói đến trong chùa là mắt trận của Đại Trận Kim Quang, là nơi khó đột phá nhất. Lúc này chỉ có thể binh hành hiểm chiêu, chạy về phía núi sau chùa. (Binh hành hiểm chiêu: ý nói trong tình thế nguy cấp đưa ra độc chiêu có thể tổn hại bản thân nhưng cũng có cơ may lật ngược tình thế. – bachhoacac.)

Thân pháp của bọn họ cực nhanh, nhưng uy thế của Đại Thừa cảnh tới còn nhanh hơn.

Tịnh Hải chỉ hơi suy nghĩ một chút, đã biến mất khỏi Phật điện, ngăn chặn đường đi của hai người.

Mà Tịnh Vân theo sát phía sau, ngăn lại đường lui của bọn họ.

Chênh lệch cảnh giới thế này, đủ để khiến người tuyệt vọng.

Càng không nói đến hàng trăm hàng ngàn tăng nhân áo xám vọt tới như thủy triều từ bốn phương tám hướng. Bọn họ đang bay trên mái nhà, những tăng nhân cũng không bay theo, chỉ đi nhanh trên đất.

Thế nhưng những tăng nhân này bắt đầu niệm tụng kinh phật, âm thanh trầm thấp mà chỉnh tề, tập trung

lại một nơi, liền sinh ra sức mạnh cuồn cuộn.

Trong tiếng niệm kinh Phật vang vọng như nước, toàn bộ Hưng Thiện tự bị một vòng ánh sáng vàng cao tận trời vây quanh.

'Đại Trận Phật Ấn Kim Quang' cứ như vậy mà mở ra, lời niệm kinh không ngừng, đại trận bất diệt.

Sắc mặt Tịnh Hải trầm tĩnh mà hờ hững, một tay lần phật châu, một tay nắm thiền trượng màu vàng, bất động như núi.

Dừng bên cạnh hai người, thiền trượng bỗng nhiên chấn động, bốn cái vòng trên thiền trượng đánh vào nhau, âm thanh như chuông như linh, truyền ra xa, đinh tai nhức óc. (Chuông là cái chuông to người ta gõ vào để báo giờ, còn cái linh là cái chuông nhỏ có tay cầm để lắc.)

Thiền trượng vốn là cây gậy được sử dụng để chống ngủ gật lúc tọa thiền dành cho các tăng nhân mệt mỏi lúc niệm kinh, mang vẻ trang nghiêm và uy thế lớn nhất trong Phật môn. Mà thiền trượng của Tịnh Hải danh tác 'Trượng Đại Từ Bi', là tuyệt học suốt cuộc đời của ông ta, lúc này lại triển khai toàn lực, ngói vàng trên mái nhà đề bị kình khí hất văng ra.

Lạc Minh Xuyên không lùi mà tiến, tốc độ vẫn không giảm chút nào. Kiếm Trầm Chu dựng thẳng trước người, tựa như một cây thiền trượng nặng ngàn cân, bất động như núi!

"Keng —— "

Trượng Đại Từ Bi đối đầu với trường kiếm, âm thanh chấn động, vô số mảnh ngói vàng bay trong không trung đều nát thành mảnh nhỏ.

Một tia máu tràn ra từ khóe miệng Lạc Minh Xuyên, thế nhưng dưới chân chẳng hề lui.

Tịnh Hải nhìn đồng tử đen kịt như mực của y, còn có 'Trượng Đại Từ Bi' y hệt ông ta, lạnh lùng nói, "Quả nhiên là ma đầu…"

Cùng lúc đó, Ân Bích Việt xoay người lại đối mặt Tịnh Vân phía sau, vô số luồng sáng chói mắt trào ra từ thân kiếm của hắn!

Che lại tầng tầng kim quang, như có một mặt trời sáng ngời xuất hiện trong chùa.

Không chút do dự, lúc này hắn vừa ra tay, chính là một kiếm mạnh nhất.

Thanh Thiên Bạch Nhật Kiếm của Kiếm Thánh!

Ỷ Hồ kiếm tựa như là hoàn toàn cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, phẫn nộ mà dứt khoát, tiếng kiếm rít thê lương chói tai, đâm xuyên tiếng niệm kinh thật lớn, thẳng tận mây trời!

Chiêu kiếm này thậm chí càng đúng nghĩa, có uy thế lớn hơn so với lúc hắn thi triển ở Trọng Minh sơn.

Hai tay Tịnh Vân chắp tay trước ngực, cúi mi rũ mắt, đôi môi khẽ nhúc nhích, bắt đầu niệm kinh, mà da dẻ lộ ra ở bên ngoài của ông ta vậy mà nổi lên màu vàng nhạt.

Đợi khi mũi kiếm áp sát mặt, ông ta vẫn đứng ở nơi đó, chỉ là toàn thân như đúc từ vàng tinh khiết, rạng ngời rực rỡ. Sắc mặt thương xót mà lạnh lùng.

Tựa như một vị Phật thật.

Chính là phép thần thông của Phật môn – 'Vô Lượng Pháp Thân'.

Kiếm mạnh nhất nhân gian đối mặt với Phật trang nghiêm trên trời cao.

Tiếng rít thê lương im bặt, như đá chìm đáy biển, ánh sáng sáng ngời từ thân kiếm nhập vào trong hào quang bao la của Phật…

Như đã đoán trước, Ân Bích Việt không hề thất vọng, hắn biết mình không phải Kiếm Thánh, coi như học được kiếm Thanh Thiên Bạch Nhật mạnh nhất, cùng lắm cũng chỉ đạt đến hai phần nghĩa, làm sao có thể phá 'Vô Lượng Pháp Thân' của Đại Thừa cảnh?

Cho nên song song với lúc hắn xuất kiếm, tay trái khẽ nhúc nhích, một chuỗi phật châu làm từ gỗ đàn hương đánh thẳng vào mặt Tịnh Vân. Chính là lễ khai sơn mà cường giả của Giai Không tự đã ban cho hắn dưới Trọng Minh sơn.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Ân Bích Việt đột nhiên thay đổi, bởi vì kiếm của hắn, thật sự đâm rách áo cà sa màu vàng của người nọ, lưu lại vết máu nhỏ bé trên ngự đối thủ.

Tịnh Vân hơi run.

Ông ta hóa giải kiếm thế Thanh Thiên Bạch Nhật, lại không thể ngăn mũi kiếm Ỷ Hồ.

Đây đúng là khó mà tin nổi, phản với lẽ thường, nhưng chuyện này đúng là đã xảy ra.

Không đợi động tác của ông ta hoàn thành, một chuỗi phật châu xông nhanh đến trước mặt. Ông ta nhận ra đây là pháp khí của Giai Không tự, trong lòng chần chờ, chỉ trong một cái nháy mắt, chuỗi phật châu đột nhiên nổ tung trong không trung!

Ân Bích Việt không chút do dự lùi lại, hắn biết mũi kiếm đã đi hết mức. Cùng lúc đó, Lạc Minh Xuyên và 'Trượng Đại Từ Bi' của Tịnh Hải không phân cao thấp, nhưng cổ tay y vừa chuyển, thân kiếm chém ngang, thân hình lui thẳng về phía sau, bay thẳng về phía núi cùng Ân Bích Việt.

Mục đích của bọn họ từ đầu đến cuối là phá vòng vây, chẳng phải là phân cao thấp với cường giả Đại Thừa cảnh.

Phật điện với đỉnh vàng sau lưng bọn họ không chịu nổi uy thế sót lại của trận đấu mà sụp đổ ầm ầm!

Tiếng tụng kinh của các tăng nhân áo xám vẫn chưa ngừng lại một chút nào.

Âm thanh càng lúc càng lớn, như có mưa to gió lớn, sấm chớp, len lỏi vào trong tai Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên, gần như muốn ép nát tâm mạch.

Tịnh Vân và Tịnh Hải không đuổi theo nữa.

Trong chùa cũng đã không còn người ngăn cản bọn họ.

Bởi vì 'Đại Trận Phật Ấn Kim Quang' đã hoàn toàn mở ra.

Toàn bộ Hưng Thiện tự, như bị một cái chén sắt úp xuống!

Hai người bay nhanh một đường, không rảnh bận tâm thương thế, tùy ý để thân thể đau nhức như xương vỡ nát.

Sắc mặt Ân Bích Việt lạnh lùng, nắm chặt cán kiếm. Dòng máu thuận theo mũi kiếm chảy xuống.

Đây đương nhiên không phải máu của Tịnh Vân, 'Vô Lượng Pháp Thân' không thể đánh gãy kiếm của hắn, nhưng uy thế lại suýt nữa thuận theo mũi kiếm mà xông lên, đánh tan 'Biển' trong đầu hắn.

Hắn nhìn Lạc Minh Xuyên, thì mới phát giác người nọ đã cột kiếm Trầm Chu vào tay phải, máu tươi chảy thấm ướt đạo bào.

Bây giờ mới nhớ lại, hình như lúc đối chưởng với Tịnh Vân và Tịnh Hải trong điện, hắn có nghe thấy tiếng xương cốt vỡ nát, hóa ra khi đó, xương cổ tay của Lạc Minh Xuyên cũng đã nát.

Đây mới chỉ là vết thương có thể nhìn bằng mắt thường, không biết nội tạng và kinh mạch có bị thương nặng không.

Theo lý thuyết, hôm nay hai người có thể chiến đấu vượt cảnh giới với người mạnh nhất Hưng Thiện tự là đủ để khiến giới tu hành khiếp sợ.

Đi đến một bước này, sớm đã là bước đường cùng.

Cách rìa trận pháp càng ngày càng gần, chỉ là tới gần mà thôi, uy áp tối cao chất chứa trong đó đã đập vào mặt.

Không có 'Bể khổ vô biên' khắc trên cửa chùa khi vào. Giữa núi non trùng điệp xanh um, là bốn chữ ánh vàng to lớn 'Quay đầu là bờ' đối lại.

Ánh nắng cuối ngày đỏ như máu, khiến người nhìn mà lòng phát hoảng.

Lạc Minh Xuyên không dừng lại, chỉ hỏi hắn, "Sư đệ, bây giờ đệ vẫn tin huynh?"

Đây không phải là câu hỏi, mà là tiếp đó, chuyện y muốn làm, gần như điên cuồng.

Nếu như có thể, y ngược lại hi vọng rằng con đường bể khổ vô biên phía trước, chỉ có một mình y đi.

Nhưng Ân Bích Việt không chần chờ, "Đúng vậy."

Cũng không phải là không quay đầu lại được, mà là không muốn quay đầu.

****

Mây đen lấp trăng, mặt biển tối nay lại yên tịnh đen kịt khác thường.

Một cái bóng đen to lớn xé mặt biển, lặng lẽ lướt nhanh.

Mười hai cột buồm, có năm tầng, cao hơn trăm thước. Quái vật khổng lồ đi nhanh trên biển như vậy, không giống như thuyền, mà giống như đảo nhỏ trôi nổi lướt nhanh như gió.

Chỉ riêng cái mỏ neo của 'Long Hành Bảo Thuyền' của hoàng thất Bắc Địa đã tới hai ngàn cân (1000kg), mỗi lần xuất phát phải cần tới hai, ba trăm người. Đi hết tốc lực trong một ngày thì phải tốn sáu trăm cân tinh thạch. Tinh thạch là một loại nguồn năng lượng, bởi vì có thể được linh tu sử dụng, nên cũng được gọi là linh thạch, là một trong các đơn vị tiền tệ thông dụng của các đại lục.

Có thể nắm trong tay một mạch quặng tinh thạch cũng là biểu hiện sức mạnh của các môn phái lớn. Những tài nguyên khác của vậy.

Thương Nhai sơn có lớn thế nào, nhưng ở Tây Địa, cũng có Bão Phác tông và Giai Không tự đối lập với nó.

Nam Địa dù giàu có cỡ nào, cũng có Thanh Lộc kiếm phái và Hưng Thiện tự lấy đi một phần tài nguyên của nó.

Tương tự, ở Trung Địa, các đại thế gia phụ thuộc vào Liêm Giản tông và Lan Uyên học phủ, cũng lấy đi một phần tài nguyên to lớn.

Chỉ có hoàng thất Bắc Địa, độc chiếm toàn bộ tài nguyên Bắc Địa.

Đoàn Sùng Hiên đứng ở boong tàu tầng thứ tư, sắc mặt thản nhiên.

Gió biển chui vào tay áo bào của hắn, tầng tầng lớp lớp vạt áo bị thổi lên, sợi dây gấm bạc trên mão ngọc cũng thuận theo gió mà bay lượn.

Hắn đứng ở đầu thuyền quan sát ngoài khơi, lại như đứng trên đài cao vạn người cúng bái nhìn xuống chúng sinh.

Đây đã là ngày thứ ba trên biển, tối nay không trăng, bốn phía đều là biển rộng mênh mông, đen kịt.

Thống lĩnh đứng ở phía sau hắn khuyên nhủ, "Điện hạ, gió đêm trên biển rất lạnh..."

Đoàn Sùng Hiên không để ý đến, nhưng lại hỏi, "Vương Hi, ngươi tòng quân đã mấy năm?"

Người kia cung kính trả lời, "400 năm trước, thần thông qua sát hạch gia nhập đội kỵ binh Truy Vân, nhậm chức Hữu Quân Đô Úy dưới trướng tướng Chu Thần. Thì may mắn nhận được thánh ân của bệ hạ, được đề bạt làm Thống lĩnh cấm vệ trong ung."

Đoàn Sùng Hiên hỏi tiếp, "Chúng ta đi đâu?"

Thống lĩnh kinh hãi đến biến sắc, không biết hắn sao lại nói lời ấy, rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, "Chúng thần đương nhiên là hộ tống điện hạ hồi cung."

Đoàn Sùng Hiên lắc lắc đầu, "Hiền vương cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt mà khiến ngươi cho rằng đã đến thời cơ tốt để làm phản?"

Ngữ khí của hắn vẫn nhàn nhạt, nhưng lời vừa thốt ra trong boong thuyền, lại như sấm sét nổ vang!

Thống lĩnh trung niên ngẩng đầu lên, vẻ mặt cung kính lo sợ chậm rãi rút đi, ông đứng lên, lưng thẳng tắp.

Sắc mặt trở nên quái lạ mà bình tĩnh, nhưng không hề ra tay, "Ta rất muốn biết, điện hạ sao lại nhìn ra?"

Long Hành Bảo Thuyền là thật, cấm vệ quân cũng là thật, như vậy kẽ hở ở chỗ nào?

Nhưng vào lúc này, một tiếng phượng hót thê thảm vang lên!

Ánh lửa hừng hừng bốc lên từ đuôi tàu, thiêu đốt bóng đêm!

Sắc mặt Đoàn Sùng Hiên thay đổi.

Đó là Loan Nhị.

60. Chương 60: Nếu Vậy Thì Rút Kiếm Nói Chuyện Cuộc Đời Đi

Vào thời viễn cổ, khi nhân loại còn đang chậm rãi tìm tòi phương pháp tu hành, đấu tranh với hoàn cảnh ác liệt và dị thú, thì dị thú từ các tộc đã làm chúa tể các đại lục.

Chúng nó nắm giữ sinh mệnh dài dằng dặc, từ lúc sinh ra đã mang theo sức mạnh của chủng tộc, da thịt xương cốt cứng rắn.

Thế nhưng ngược lại, tâm trí của chúng nó chưa được mở, cho dù là dị thú có năng lực đạt đến mức Đại Thừa cảnh, cũng chỉ có tâm trí tương đương với trẻ con nhân loại.

Trong khi nhân loại nhỏ yếu lại có trí tuệ gian xảo học cách tu hành, cũng học được cách chiến thắng dị thú, và cách lợi dụng chúng nó. Vị trí thống trị đại lục của dị thú từ từ bị người tu hành thay thế, số lượng cũng càng ngày càng ít, vào thời kì thiên kiếp, bởi vì không biết cách đuổi tai tránh họa, rất nhiều dị thú toàn tộc bị diệt.

Đến thời đại mạt pháp linh khí khó khăn, cộng thêm hoàn cảnh sinh tồn thay đổi, chỉ có cực ít dị thú sống sót dưới sự nuôi dưỡng của người tu hành.

Bốn con Thanh Dực Loan trong Bắc hoàng cung chính là một trong số đó.

Chúng nó lập khế ước với Hoàng Đế lập quốc Bắc vương triều, bảo vệ mỗi một quân chủ.

Đoàn Sùng Hiên còn chưa phải là quân chủ, Loan Nhị không có khế ước ràng buộc với hắn.

Nhưng Loan Nhị là bằng hữu của hắn.

Trong những ngày tháng xấu tốt ở cung môn sâu thẳm, Thanh Dực Loan to lớn lại dịu ngoan vẫn luôn bầu bạn với đứa trẻ nhỏ yếu.

Cho nên lúc này Đoàn Sùng Hiên không để ý tới việc trả lời câu hỏi của Vương Hi, mà là nhìn hơn mười sợi xích phóng lên trời trong màn đêm, lớn tiếng quát, "Mặc kệ ta, chạy mau! —— "

Trên xích tỏa ra ánh sáng màu bạc nhạt, tựa như những mảnh vụn của ngôi sao rơi trên mặt nước. Việc này là bởi vì trên xích có khắc phù văn cũng tẩm đầy kịch độc, chuyên môn dùng để đối phó dị thú có da thịt cứng rắn.

Dù cho có khế ước trói buộc, nhân loại vẫn sẽ không tin tưởng dị thú, nên luôn chuẩn bị đường lui phòng bị chúng nó.

Loan Nhị nghe thấy tiếng hắn, hình thể nhanh chóng bành trướng, đập cánh bay tới, mang theo tiếng gió rít gào, vỗ cho một đội binh lính ở phía chính diện dồn dập ngã xuống đất đến nôn ra máu, hoặc bị móng vuốt to lớn hất văng xuống nước.

Nhưng đã muộn, hơn trăm người ùn ùn không ngừng chịu chết, trả một cái giá lớn như vậy, chỉ là vì hấp dẫn sự chú ý của nó, trong nháy mắt trận pháp đã hình thành, hơn mười dây xích quấn chặt trên lông chim màu xanh, đốt ra mấy vết đen.

Thanh Dực Loan bị đau, ngẩng cổ phát ra tiếng kêu to thê thảm mà không cam lòng, từ giữa không trung lại bị kéo đến trên thuyền. Cả chiếc thuyền lay động kịch liệt như thể gặp phải gió bão, rồi lại ổn định rất nhanh.

Nó vận khí thở ra một hơi, ánh lửa thiêu đốt bầu trời đêm, dây xích quấn ở cổ lại như một bàn tay khổng lồ đang xiết cổ, mạnh mẽ chặt đứt ngọn lửa của nó.

Phút chốc, Đoàn Sùng Hiên rối loạn trong lòng, hít một hơi, "Đừng nhúc nhích! —— "

Càng giãy dụa xích Lưu Quang càng trói chặt, bị thương cũng càng nặng.

Loan Nhị nghe xong thì không giãy dụa nữa, nằm ở trên boong thuyền tràn đầy máu tươi, trong con ngươi hoàn toàn đỏ đậm, như có biển lửa cuồn cuộn.

Hơn mười cường giả tinh nhuệ trong đội cấm vệ không dám khinh thường chút nào, nắm thật chặt xích Lưu Quang, cảnh giác vây quanh bốn phía của nó.

Vương Hi nhìn ánh lửa tiêu tán trong bầu trời đêm, đại cuộc đã định. Ông không hỏi lại Đoàn Sùng Hiên

làm thế nào mà nhìn ra sơ hở nữa, mà nói rằng, "Điện hạ, ta biết trên người của điện hạ có không ít thứ tốt, thậm chí là có một không hai trong thiên hạ, 'Vân Toa' có thể phá tan không gian trong nháy mắt. Muốn đặt điện hạ vào cảnh khốn cùng không còn đường xoay sở, thật sự là một chuyện khó tựa lên trời."

'Vân Toa' chỉ cho một người sử dụng, đồng thời chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng lại là thần khí nghịch thiên cứu mạng của người bị vây vào khốn cảnh.

Không chỉ như vậy, trên người Đoàn Sùng Hiên còn có tên Phá Không, ô Tế Nhật (dù che lấp mặt trời), Long Vân đan, vô số Nhiên phù, có lẽ còn có hậu chiêu càng bí ẩn, đáng sợ hơn nữa.

Nhưng bây giờ, tất cả những thứ này cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả.

Vương Hi chậm rãi cười rộ lên, "Cho nên điện hạ nên suy nghĩ cho kỹ đi, có lẽ điện hạ có thể đi, nhưng nó không đi được."

Không ai biết vất vả mưu tính ra một cái bẫy như thế này, cần phải bỏ ra bao nhiêu. Ít nhất chính ông đã mang theo cấm vệ quân, bí mật giữ tung tích đến Nam Địa, thủ ở đó cả một tháng.

Mắt thấy cục diện đã sắp thành công, sao lại không khiến người hưng phấn?

Nghĩ tới đây, ngữ điệu của ông cũng khẽ run lên, "Nếu không đi được, sao không theo mạt tướng đến gặp Hiền vương?"

Đoàn Sùng Hiên không nói gì, hắn đang suy nghĩ rất nhiều chuyện vào đêm nay.

Lúc trước hắn đã cảm thấy kỳ quái, tại sao trên thế giới thật sự còn có kẻ dùng cách khiêu khích ngu xuẩn như Lý Lân. Nhưng nếu như sau lưng có người bày mưu đặt kế, tất cả những thứ này cũng không khó để giải thích.

Chính hắn không có tín vật có thể chứng minh thân phận, cách đơn giản nhất là gọi Loan Nhị đến. Đây cũng là bước đầu vào bẫy.

Một số người chức cao ở Bão Phác tông nhất định là cùng một phe với Hiền vương, đã trao đổi thành công một số lợi ích nào đó.

Nhưng mà chuyện đó cũng không phải chuyện đáng sợ nhất, cấm vệ quân, Long Hành Bảo Thuyền đều không phải việc có thể làm trong ngày một ngày hai, mấu chốt là xích Lưu Quang và trận pháp có thể khắc chế Thanh Dực Loan.

Khiến cho chỗ dựa lớn nhất của hắn trong chuyện này, biến thành uy hiếp lớn nhất.

Có lẽ cho dù hắn không gọi Loan Nhị đến, nhưng đối phương có thể sắp xếp chu đáo đến trình độ như thế này, cũng nhất định có cách tương ứng khác.

Thế lực Hiền vương đến cùng là có bao nhiêu? Hắn không có cách nào ước lượng được.

Hắn nhìn Vương Hi đã tính trước mọi việc, hiểu rõ, lúc này mà người này có thể xuất hiện ở đây, ít nhất chứng minh một chuyện là thật ——

Cha hắn thật sự bệnh nặng rồi.

Có cái tiền đề này, rất nhiều chuyện cũng sẽ chẳng còn ý nghĩa nữa.

Đối với hắn mà nói, bây giờ đi gặp vị hoàng thúc kia cũng không phải là lựa chọn duy nhất, nhưng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng đúng là như vậy sao?

****

Hưng Thiện tự.

Kim quang đầy trời, chiếu rọi núi biếc như biển, ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Có hai người đứng ở rìa kim quang, nhấc kiếm, cả người bị dòng máu thấm ướt.

Tuy rằng Ân Bích Việt hiểu trận pháp, nhưng có thể gặp phải đại trận cấp bậc này, đừng nói là phá giải, chỉ đứng trước uy thế của nó thôi cũng khó khăn vô cùng.

Nhưng hắn biết Lạc Minh Xuyên có lẽ có cách, bởi vì người kia tu hành Già Lan đồng thuật, nói không chừng có thể nhìn thấy sơ hở gì đó.

Lạc Minh Xuyên nhắm hai mắt, khí tức trên người liên tục tăng lên, áo bào phất lên, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Ân Bích Việt nhìn thấy mà giật mình, tựa như máu thịt của hai gò má người nọ đều lõm xuống, sức sống đang nhanh chóng trôi đi.

Trong nháy mắt y mở mắt, uy thế bỗng nhiên bắn ra, Ân Bích Việt lùi về sau ba bước mới đứng vững, không khỏi hô một tiếng, “Sư huynh…”

Lạc Minh Xuyên dường như không nghe thấy, không biết mượn lực như thế nào, thân hình liền nhảy lên thật cao, như mũi tên rời cung, thẳng tới mây xanh.

Mắt thấy sắp chạm đến rìa bầu trời phủ đầy kim quang, thì chuyển hướng đột ngột. Không có tiếng kiếm rít và ánh sáng, mũi kiếm lại như có sấm gió tập trung. Khắp nơi bị kình khí mãnh liệt xé rách, lá rụng và cành khô nổ tung thành bụi, rơi ào ào xuống.

Sức mạnh đáng sợ đâm thẳng vào đất!

"Ầm —— "

Đất đá bắn tung toé, bụi mù đầy trời.

Mặt đất chịu không nổi mà nứt ra khe hở, nhanh chóng kéo dài về hai phía!

Ân Bích Việt nỗ lực ổn định thân hình dưới kiếm thế, hắn biết nếu như trận pháp này có chỗ yếu, vậy thì nó ở đây.

Bởi vậy hắn không chút do dự, dốc hết tất cả chân nguyên còn sót lại, Ỷ Hồ kiếm mạnh mẽ đâm vào khe hở!

Hai người đánh một đòn hết sức, đất đá sụp đổ!

Vết nứt mở rộng một cách khó tin, trong nháy mắt đã biến thành một vực sâu.

Lạc Minh Xuyên rút kiếm, chắn Ân Bích Việt ở phía sau.

Ân Bích Việt rõ ràng, chỉ riêng kiếm của mình thì không thể có uy thế như vậy, như thế thì là mạch đất này quả thật có vấn đề.

Cùng lúc đó, Tịnh Hải ở trong Phật điện nhíu mày, khóe miệng tràn ra một tia máu, đứng dậy bay nhanh, đảo mắt đã tới trước vực sâu.

Ông ta ngăn cơn kinh sợ, thiền trượng phủ đầu đánh xuống!

Lạc Minh Xuyên kéo tay Ân Bích Việt, lần này không phải cổ tay nữa, mà là mười ngón nắm chặt nhau.

Thả người nhảy xuống.

Sau lưng bọn họ, vang lên từng trận nổ vang như sấm sét, cả Đại Trận Kim Quang chấn động kịch liệt, gần như bị phá vụn.

Mất đi sức mạnh truyền vào từ bên ngoài, vực sâu nhanh chóng thu nhỏ thành vết nứt, nhưng từ phía sau núi kéo dài tới trước chùa, xuyên qua tầng tầng Phật điện. Cả một đường đất rung núi chuyển, đất đá bắn tung. Đến bốn chữ 'Bể khổ vô biên' trước cửa chùa mới miễn cưỡng dừng lại.

Cả Hưng Thiện tự đều hỗn loạn.

Các Phật điện lớn còn có trận pháp bảo vệ, nhưng mà thiền phòng, trai đường (phòng ăn) của các tăng nhân chẳng mấy kiên cố thì đã sập từ lâu.

Trong bụi mù, các tăng nhân áo xám áo bôn ba chạy nạn, người có tu vi hơi thấp còn có thể bị xà nhà ngói vụn gây thương tích.

Tịnh Hải nhìn tất cả những thứ này, vẻ mặt mù mịt.

Tịnh Vân niệm phật một tiếng, "A di đà phật, tội ở muôn nơi, đều do ma đầu."

Cho dù đến một bước này, bọn họ cũng không cho là mình có lỗi, chỉ cảm thấy đây là tội nghiệt của Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt.

****

Ân Bích Việt bị Lạc Minh Xuyên ôm vào trong ngực, trận đất rung núi chuyển và tiếng la hét ồn ào, tựa như là chuyện của một thế giới khác.

Trong bóng tối chỉ có tiếng gió rít gào, nhiệt độ quen thuộc khiến hắn thả lỏng, cho dù biết đây không phải là lúc nên thả lỏng.

Nhưng thể năng của hắn tiêu hao nghiêm trọng, 'Biển' trong đầu rung động không ngừng, từ lâu đã đến mức cực hạn, khó mà chống đỡ cơn choáng váng kịch liệt và mệt mỏi kéo tới như thủy triều.

Trước khi mất đi ý thức, hắn nghĩ, dựa theo luật lệ, nhảy xuống vực cùng nhân vật chính thì chín phần là sẽ không chết.

Trừ khi tác giả ngu ngốc này viết truyện trọng sinh báo thù.

Nếu vậy thì rút kiếm nói chuyện cuộc đời đi.

61. Chương 61: Nơi Có Lợi To, Lòng Người Đều Hướng Đến

Gió biển mặn ướt, xen lẫn mùi máu tanh nồng nặc, lạnh giá mà gay mũi.

Ngàn chân đuốc trên chiếc thuyền to được đốt lên, tựa như có vầng trăng sáng mọc trên mặt biển đen nhánh.

Trong ánh đèn đuốc sáng choang, máu và những phần xác cách đó không xa càng trở nên rõ ràng. Thi thể trải khắp nơi, có mấy mảnh máu thịt xếp chồng lên nhau, còn có những xác chỉ còn lại nửa người, nhưng có người vẫn còn một hơi. Tiếng gào đau đớn đã biến mất từ lâu, chỉ còn tiếng rên rỉ hơi yếu cùng tiếng thở dốc thống khổ.

Cả Long Hành Bảo Thuyền tựa như luyện ngục nhân gian.

Thanh Dực Loan nằm trong vũng máu, bị hơn mười dây xích khóa lại. Những cấm vệ nắm chặt dây xích không lộ vẻ gì, dù sao bọn họ vốn thường thấy sống chết, thậm chí là cảnh tượng còn máu me kinh khủng hơn cả lúc này.

Nhưng những kẻ đã chết đi hoặc sống không bằng chết, đều là vật hy sinh để có thể chế phục được nó.

Đoàn Sùng Hiên biết, lúc này đối phương đốt đèn, đơn giản là muốn khiến hắn bị chấn động trước thảm trạng thế này. Là một Thái Tử vô dụng được nuôi dưỡng ở thâm cung, sau khi lớn lên lại được nuôi thả ở Thương Nhai sơn, quả thật là nên sợ mất mật, sau đó thấy cực loạn trong lòng.

Hắn đưa mắt nhìn Vương Hi, đối phương cũng không lên tiếng giục, giống như là rất có kiên trì mà dụ dỗ từng bước, "Điện hạ, điện hạ đã nghĩ rõ chưa?"

Biết rõ nếu dùng xích Lưu Quang sẽ khiến cho Thanh Dực Loan phát điên hại người, tổn thất không thể tính nổi, nhưng lại không thèm để ý thủ hạ của mình đã trả cái giá lớn cỡ nào.

Tâm tính lạnh lẽo cứng rắn đến mức này, đúng là rất thích hợp làm chuyện lớn, ví dụ như mưu phản.

Đương nhiên, chó dữ như chủ nhân. Đoàn Sùng Hiên nhớ tới vị Hoàng thúc lúc nào cũng cười ôn hòa trong ký ức, đáy lòng lạnh giá.

Hắn nói rằng, "Ta theo ngươi đi gặp Hiền vương. Nhưng ta muốn trị thương cho Loan Nhị trước tiên."

Bụi bặm lắng xuống, Vương Hi thở phào nhẹ nhõm, "Đây là đương nhiên, mời điện hạ."

Dù sao trên người vị Thái Tử này có quá nhiều sát khí, khó lòng phòng bị. Có thể không động thủ, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Ông ta nghiêng người tránh qua một bên, tầng tầng vòng vây bốn phía cũng tách ra một con đường.

Cấm vệ giữ dây xích không nhúc nhích, lại cũng không ngăn cản Đoàn Sùng Hiên.

Loan Nhị nhìn thấy hắn đến gần, trong đôi mắt đỏ là biển lửa tàn nhẫn phẫn nộ, lại đột nhiên trở nên ứa nước, như là đứa trẻ uất ức đến mức đỏ cả hốc mắt.

Đoàn Sùng Hiên nhẹ nhàng vuốt thuận lông vũ của nó, cúi người xuống, đưa một viên đan dược đến bên mép của nó. Loan Nhị nhỏ giọng nức nở, ngoan ngoãn mở miệng nuốt vào, lại đến cọ cọ vào ngực của hắn.

Cấm vệ quân đã bày sẵn tư thế đón địch cũng chẳng thể nào tưởng tượng nổi, con hung thú có lực sát thương đáng sợ vừa nãy sao lại biến thành cái dạng này.

Đoàn Sùng Hiên vỗ vỗ nó, quay người đi trở về.

Thanh Dực Loan vẫn ngoan ngoãn như cũ.

Rất nhiều người đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Đúng lúc này, dị biến xảy ra!

Một luồng ánh chớp hết sức sáng rực xé rách màn đêm!

Kèm theo tiếng kêu trong trẻo vang dội, như hạc kêu như phượng hót, giữa tiếng gió rít gào, thân ảnh Thanh Dực Loan đã thu nhỏ một nửa xuất hiện giữa không trung.

Mà trong tay Đoàn Sùng Hiên nắm một thanh trường thương, mũi thương bốc lên khói trắng, vừa rồi hắn đã cắt đứt xích Lưu Quang trên người Loan Nhị.

Chẳng có tia chớp gì cả, chỉ là do tốc độ quá nhanh, bóng của trường thương chỉ nháy lên trong chớp mắt!

Phong Hỏa Lang Yên.

'Phong Hỏa' không phải là một thanh kiếm, mà là một cây thương. Nếu nói đệ nhất thần binh hiện nay thì 'Xuân Sơn Tiếu' và 'Phong Thu Ly' đúc thành từ Lâm Uyên kiếm hoàn toàn xứng đáng, vậy thì thanh trường thương đã theo Hoàng Đế lập nước ở Bắc Địa Nam chinh Bắc chiến này có tư cách đứng ở năm vị

trí đầu.

Một chiêu 'Phong Hỏa Lang Yên' này của Đoàn Sùng Hiên chỉ miễn cưỡng đạt được hai phần nghĩa, nhưng có thể cắt đứt xích Lưu Quang, hoàn toàn là do uy thế vốn có của thần binh.

Trong nháy mắt dây xích gãy, thân hình Loan Nhị nhanh chóng thu nhỏ, thoát khỏi trói buộc!

Trường thương của Đoàn Sùng Hiên quét ngang, sương mù trên biển hội tụ dưới mũi thương, thanh thế như gió dữ, mọi người bận tâm thân phận của hắn nên không dám ra tay hết lực, nhất thời không dám ra chiêu hiểm ác, càng liên tục bại lui.

Phản ứng lại trước hết chính là Vương Hi, ông ta đứng dậy bay đến, một mặt quát lên, "Bắn cung! Kết trận!"

Cung tên bay vút như trăng lưỡi liềm, vô số mũi tên bắn về phía Thanh Dực Loan giữa không trung! Trong nháy mắt rời khỏi nỏ, đầu mũi tên dấy lên lửa cháy hừng hực!

Trên mặt biển đen nhánh, ánh lửa sáng ngời như mưa sao băng xẹt qua đêm dài.

Ngày càng nhiều cấm vệ nhảy lên tầng cao nhất của boong tàu, cuồn cuộn không ngừng hướng nơi đây, cước bộ của binh lính gần nhất chợt thay đổi, tầng tầng người kết thành trận bao vây, vây Đoàn Sùng Hiên trong đó.

Đoàn Sùng Hiên lại ngửa đầu hô, "Chạy —— "

Thế nhưng lần này, Loan Nhị không nghe lời hắn.

Nó vỗ cánh, từ trên trời cao đáp xuống! Xuyên qua ánh lửa dày đặc đang ùn ùn kéo đến!

Vương Hi đoạt cung nỏ từ trong tay cấm vệ, kình khí khiến áo bào bay lên, một thân chân nguyên bắn ra hết mức, một mũi tên bay ra!

Mũi tên đâm thủng không khí, phát ra tiếng kêu to chói tai.

Đồng thời trường đao bên người cũng ra khỏi vỏ, lưỡi đao chưa đến mà uy thế đã đến, ép tới mức Đoàn Sùng Hiên nhanh chóng vội vàng thối lui, lại đụng phải vòng vây phía sau!

Vào đúng lúc này, hắn lại đột nhiên nhớ tới lời cha hắn nói ——

Cho dù con có thiên quân vạn mã, cũng tránh không được có lúc phải chiến đấu anh dũng một mình.

Hắn xoay ngang thương trước người, không lui về phía sau nữa, chuẩn bị gắng gượng đỡ một đao kia.

Khóe mắt nhìn thấy thế đi quá mạnh của mũi tên trong bóng đêm, Loan Nhị dù cho cật lực đập cánh, nhưng trên người có vết thương, cũng hẳn là không tránh khỏi…

Nhưng trong giây lát, đao thế biến mất, ánh lửa trong không trung cũng đều tắt.

Như đã có một cơn gió tới, sự sát phạt và nguy hiểm trên biển, như bị thổi tan trong gió.

Mọi người đều nhìn về phía gió nổi lên.

Có một người đứng thẳng trên mũi tàu.

Người đó đứng ở trong bóng tối nơi ánh đèn chiếu không tới, nhuệ khí quanh thân của một võ giả lại như một lưỡi dao sắc, tựa như có thể cắt cả không gian.

Gió nhẹ lại nổi lên. Bóng người rơi đến trước người Đoàn Sùng Hiên.

Thanh Dực Loan cũng vừa lúc đáp xuống, nhưng bởi vì lực kiệt, chỉ có thể nằm ở bên chân hai người.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ ràng, người tới là một vị nữ tử.

Trang phục màu cam đất, tóc đen buộc cao, khí khái anh hùng hừng hực.

Đoàn Sùng Hiên nhìn người đứng trước mình, ngơ ngác gọi, “Nhị sư tỷ…”

Liễu Khi Sương nghiêng người, khẽ gật đầu, “Ừ.”

Sắc mặt Vương Hi đột nhiên trắng bệch.

Bởi vì một tiếng gọi này của Đoàn Sùng Hiên đã tiết lộ thân phận của cô gái này, khiến cho thanh đao ra khỏi vỏ lần thứ hai của ông ta lại trở về trong vỏ.

Người thấy tận mắt Liễu Khi Sương rất ít, nàng tu hành ở Hề Hoa phong nhiều năm, không có lòng với việc dương danh. Nhưng cũng không có nghĩa là nàng vô danh.

Ngược lại, bởi vì một trận chiến trên núi Tây Linh nhiều năm trước, cho tới ngày hôm nay, giới tu hành vẫn không dám quên nàng.

Cũng như Quân Dục năm đó, nàng đã giải thích thật tốt cho thế nhân biết, cái gì gọi là sức chiến đấu vượt xa cảnh giới.

Vương Hi ra hiệu tất cả cấm vệ quân lui ra sau, nghiêm túc làm lễ ra mắt, "Thương Nhai đường xa, xin hỏi Liễu đạo hữu vì sao mà đến?"

Thành ý và lễ nghi của đối phương, là ở mức tôn kính cao nhất, dựa theo quy tắc thông thường, dù sao cũng phải cho nhau chút mặt mũi, hàn huyên vài câu.

Nhưng Liễu Khi Sương chỉ là cứng ngắc nói,

"Đón sư đệ ta."

Sắc mặt Vương Hi càng thêm không tốt.

Đoàn Sùng Hiên đột nhiên có chút muốn cười. Bởi vì hắn biết, sư tỷ không phải cố ý không nể mặt mũi. Mà là không có quá nhiều kinh nghiệm giao thiệp với người khác, nên không biết nói chuyện. Lúc bình thường nói chuyện với sư huynh và sư đệ thì còn đỡ một chút, nhưng nếu gặp người xa lạ, chỉ có thể bị coi là hạng người tính tình lạnh lùng kiêu ngạo.

Vương Hi lại nói, "Liễu đạo hữu, việc này dính dáng đến rất nhiều thứ, hơn nữa đây là việc nhà của Bắc Hoàng đô… Chắc rằng năm đó đạo hữu cũng đã nghe, vì sao điện hạ lại bái sư vào Thương Nhai sơn… Nếu bây giờ đạo hữu có thể khoanh tay đứng nhìn, Vương mỗ có thể lập lời thề ngay ở đây, ngày chuyện lớn thành công, Vương gia tất sẽ không quên ân nghĩa của đạo hữu ngày hôm nay."

Lời này có thành ý cao hơn. Càng trở thành một lời hứa hẹn. Bởi vì ông ta đúng là không muốn động thủ.

Biển rộng mênh mông không chỗ mượn lực, đối phương lại có thể vượt biển, chân nguyên vẫn cực kỳ dồi dào, chỉ phất nhẹ tay áo liền hóa giải thế tên và thế đao của ông, chỉ riêng điểm này, cũng đủ để khiến cho người ta kiêng kỵ.

Đoàn Sùng Hiên đúng là đệ tử Kiếm Thánh, nhưng đó cũng là do Chưởng viện tiên sinh viết một phong thư tiến cử đưa vào Hề Hoa phong.

Tiên sinh tại sao lại chịu viết thư chứ? Bởi vì thân phận vốn có của hắn.

Nói cách khác, nếu như hắn không phải Thái Tử, hoặc là Đoàn Thánh An chết đi, không còn là Hoàng Đế, thân phận đệ tử Kiếm Thánh này cũng không thể coi là thật.

Vương Hi đúng là nghĩ như vậy.

Mỗi người tranh đấu đã lâu trong cái vòng xoáy quyền lực đều sẽ nghĩ như thế.

Nơi có lợi to, lòng người đều hướng tới.

Nhưng trong Hề Hoa phong, không ai nghĩ như vậy.

Liễu Khi Sương thậm chí không biết Vương gia mà ông ta đang nói là ai.

Nhưng nàng nói một câu dài nhất mà nàng nói trong đêm nay, sắc mặt rất nghiêm túc,

"Ta không quan tâm đệ ấy vì sao lại đến Thương Nhai, nếu như đệ ấy thật lòng coi ta là sư tỷ, thì ta cũng thật lòng coi đệ ấy là sư đệ."

****

Trung Địa. Vân Dương thành.

Tiết trời cuối thu, đống lá khô mà đạo đồng mới quét ban ngày, nhưng chỉ mới vào đêm, lại rơi xuống đầy đình.

Chưởng viện tiên sinh ngồi trong viện, rút đi nga quan bác mang đoan chính của ngày xưa, dùng một cây trâm gỗ búi tóc đen, một thân trường sam màu xanh giản dị, càng lộ thêm vẻ tùy tính tản mạn.

Dường như gió thu quá hiu quạnh, môi hắn hơi hơi trắng, ngay cả nếp nhăn nhỏ bé nơi khóe mắt cũng trở nên sâu thêm vài phần.

Hắn thấy Vệ Kinh Phong đi ra từ trong nhà, tuy rằng không biết thương thế của người trước mắt như thế nào rồi, nhưng vẫn hỏi như thường ngày, "Muốn uống trà không?"

Kiếm Thánh không hề trả lời hắn.

Mà là đưa mắt nhìn sắc trời.

Bầu trời đêm trên đỉnh đầu, bị tường viện cùng nhà cao cửa rộng nơi xa xa che lấp, cắt gọt thành một khối bất quy tắc.

Nhưng vẫn có thể nhìn thấy tinh hà lộng lẫy, yên tĩnh mà xinh đẹp.

Tất cả không hề có sự khác biệt so với ngày thường.

Thế nhưng sắc mặt Chưởng viện tiên sinh đột nhiên trắng bệch!

Trong đình viện, bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ chợt bắt đầu lay động kịch liệt, vết nứt lan rộng từ chỗ ánh mắt của Vệ Kinh Phong, cuối cùng trải rộng toàn bộ tầm nhìn.

Tựa như một cái lồng bằng ngọc lưu ly bị đánh nát, vỡ vụn, bầu trời chân chính lộ ra diện mạo thật sự!

Đen như vẩy mực, không trăng không sao.

"Rầm!… —— "

Hóa giải ảo giác vốn không có âm thanh. Một tiếng này, là chén trà trong tay Chưởng viện tiên sinh rơi xuống đất, mảnh sứ vụn bắn lên mu bàn tay rạch một đường máu trên tay hắn.

Vết máu chảy qua làn da trắng xanh, rơi lách tách trên đống lá hòe trên mặt đất.

Thân hình hắn lắc lư hai cái, tay phải đỡ bàn đá.

Đáy mắt Vệ Kinh Phong là một mảnh rét lạnh.

Bỗng nhiên đối diện một ánh mắt như thế, hắn theo bản năng muốn giải thích một chút, "Sẽ không đụng đến tính mạng, chỉ là lưu người lại ở Tĩnh Tư các mà thôi, còn đồ đệ của ngươi, lại càng không có chuyện gì…"

Vệ Kinh Phong chẳng chút động dung, chỉ là nói,

"Ngươi trong quá khứ sẽ không như vậy."

Chưởng viện tiên sinh rũ mắt xuống, không tiếp tục nói nữa.

Bởi vì không có lời nào để nói.

Hắn nghĩ, ngươi cũng nói đó là 'quá khứ' mà. Mấy năm này ta tính kế ngươi còn ít sao?

Hắn khuyên Vệ Kinh Phong lưu lại dưỡng thương, sau đó dùng trận pháp ngăn cách nơi đây, ngay cả bầu trời đều là giả.

Duy trì một trận pháp có thể giấu diếm được tai mắt của Thánh nhân, cần phải trả cái giá thật lớn. Cho nên là ngay cả mảnh sứ vụn, cũng có thể dễ dàng cắt rách da thịt của hắn.

Tất cả những thứ này chỉ là để cho việc Hưng Thiện tự thành công.

Tai nạn sau này có thể chấm dứt.

Vệ Kinh Phong vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

Chưởng viện tiên sinh hiểu ý của y: Không thắng nổi Ma tôn thì ra tay với hậu bối, thật vô sỉ.

Trong đình viện, gió thu hiu quạnh nổi lên, cuốn lên tầng tầng lá rụng bay lượn.

Lúc gió thổi đi mất, trong viện chỉ còn lại một người. Tựa như từ đầu tới cuối chỉ có một người mà thôi.

Hắn chậm rãi ngồi chồm hỗm xuống, thu dọn từng chút một mấy mảnh sứ vụn trên đất.

Nơi chén trà vỡ vụn, cũng chính là nơi trận bàn bị phá hủy ngày đó.

Cũng đều là đồ vật mà Vệ Kinh Phong đưa cho hắn rất nhiều năm về trước.

62. Chương 62: Hôm Qua Chúng Ta, Hôm Nay Ngươi Ta

"Sư huynh…" Ân Bích Việt khi tỉnh lại, cảm thấy hơi kinh hãi. Bốn phía cũng không phải một vùng đen nhánh, mà là sắc trời tờ mờ sáng, có thể thấy rõ ràng hàng mày cau lại của người bên cạnh. Hắn hỏi, "Sư huynh, đệ ngủ bao lâu rồi?"

Lạc Minh Xuyên cẩn thận đỡ người kia dậy, thăm dò linh mạch. Ân Bích Việt không nhúc nhích, mặc cho chân nguyên của Lạc Minh Xuyên tiến vào trong cơ thể. Một bên vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Bọn họ đang ở một chỗ bên con suối chảy xuống từ trên núi, bùn đất ẩm ướt, cỏ xanh um tùm bên bờ suối, trong không khí là mùi cây cỏ thơm ngát, trong nắng sớm mờ mờ, con suối yên bình mà xinh đẹp.

Nhưng hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lạc Minh Xuyên tránh né không đáp, “Cảm giác bây giờ thế nào?”

Chân nguyên Ân Bích Việt vận hành một vòng trong người, trong kinh mạch còn có hiệu lực của thuốc còn sót lại, hơi có chút nhức nhói, xương cốt gãy đã phục hồi tốt, may mà không có thương tổn đến tâm mạch. Vết thương đều được xử lý, ngay cả vết máu loang lổ trên đạo bào cũng được rửa sạch sẽ như mới.

Ân Bích Việt nghĩ cũng biết, lúc hắn hôn mê, Lạc Minh Xuyên đã làm bao nhiêu chuyện.

Sư huynh còn bị thương nặng hơn hắn, nhưng lại chăm sóc ngược lại cho hắn.

Vì vậy hắn nắm chặt cổ tay của Lạc Minh Xuyên đang đặt trên mạch môn của hắn, ngăn cản người nọ truyền chân nguyên cho mình, “Đệ rất khỏe, sư huynh sao rồi?”

Lạc Minh Xuyên đáp, “Không sao cả.” Y do dự một chút, nhưng vẫn quyết định nói thật, “Huynh bình phục rất nhanh.”

Đây là chuyện khiến y bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Y vốn cho là trong lần đối chiến này, y có thể dùng Già Lan đồng thuật để triển khai pháp môn vượt cảnh giới, nhất định sẽ bị phản phệ dữ dội. Mà trong nháy mắt khi y phá tan Đại Trận Kim Quang, uy thế to lớn trực tiếp nghiền nát mỗi một tấc linh mạch trong y. Ngay cả xương sườn cũng gãy hai cái.

Nhưng sau khi thật sự ngã xuống, y chỉ ngất trong khoảng thời gian một chén trà, thân thể liền bắt đầu tự chữa trị.

Năng lực hồi phục mạnh mẽ đến mức không thể tin được như thế, chỉ có ma tu mới có.

Khi y nói ra sự thật, trên mặt trấn tĩnh, trong lòng lại như nổi trống, y nghĩ, nói không chừng sư đệ cũng sẽ cảm thấy… Y là ma tu.

Ân Bích Việt không hoàn toàn tin tưởng, kéo tay phải của Lạc Minh Xuyên, nhìn thấy cánh tay vốn máu thịt be bét giờ đã sớm trơn bóng như lúc ban đầu, ngay cả vết sẹo cũng chẳng có, mới thở phào nhẹ nhõm.

Cười nói, “Bình phục nhanh là chuyện tốt mà. Sư huynh không có chuyện gì là tốt rồi.”

Hắn không thường hay cười, mỗi khi khuôn mặt giãn ra, tựa như băng tuyết tan chảy.

Cơn lạnh lẽo dưới đáy lòng Lạc Minh Xuyên cũng tan đi theo, y cũng khẽ cười nhẹ.

Ân Bích Việt cảm thấy lòng ngực của người nọ chấn động, mới kinh ngạc phát hiện hắn vẫn luôn nửa nằm trong lồng ngực của sư huynh.

A, mình thật chẳng biết nặng nhẹ gì cả! Sư huynh thật khổ cực! QAQ

Mặt hắn nóng lên như thiêu, cuống quít đứng dậy.

Lạc Minh Xuyên cũng rất tự nhiên buông hắn ra, đứng dậy phủi áo bào một cái.

Ân Bích Việt thấy sư huynh một lòng quân tử đoan chính, cảm thấy chính mình quá ngại ngùng rồi, vốn là chẳng có gì cũng xấu hổ.

Lực chú ý lập tức chuyển đến chuyện chính, "Sư huynh, trước đó huynh nhìn thấy chỗ sơ hở của trận pháp? Huynh cảm thấy giờ chúng ta có còn trong núi Đề Hương không?"

Bọn họ vốn rơi xuống từ vết nứt, lại quái lạ đi tới nơi này, có thể là uy lực của trận pháp quá lớn, vặn vẹo cả không gian. Cũng có thể là dưới Hưng Thiện tự, vốn là có chốn bồng lai.

Hai người đi dọc theo dòng suối về phía trước, một bên đánh giá hoàn cảnh chung quanh, một bên suy đoán tình huống hiện tại.

Trước đó Lạc Minh Xuyên đã dùng thần thức nhìn ra rất xa, không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, "Đại Trận Kim Quang có chỗ kỳ lạ. Huynh nhìn thấy dưới trận có một mạch đất bất ổn, năng lượng dao động khác hẳn với những nơi khác, chỉ muốn thử xem có phá tan trận pháp được hay không, cũng không nghĩ tới là sẽ đến nơi này… Chủng loại cây cối, nhiệt độ không khí nơi này khác hẳn với núi Đề Hương, giống như là… Một thế giới khác."

Thật ra còn có một chút việc y không có nói ra.

Y quyết định lựa chọn nhảy xuống vực sâu, là bởi vì cảm nhận được hơi thở quen thuộc. Thật giống như từ nơi sâu xa nào đó, có thứ gì đó cùng nguồn cùng gốc hấp dẫn y vậy.

Cái cảm giác này quá mịt mờ, không thể coi là thật, nói ra sẽ chỉ khiến sư đệ lo lắng cho y.

Thần thức Ân Bích Việt rất mạnh, lúc này đã khôi phục sáu phần, cũng nhìn ra nơi này không phải đường núi Đề Hương. Suy nghĩ một chút, không khỏi lẩm bẩm nói, "Đại Trận Kim Quang có chỗ kỳ lạ…"

Lạc Minh Xuyên gật đầu nói, "Đúng vậy. Đại Trận Hộ Sơn của Thương Nhai sơn, chỉ riêng việc duy trì nó hàng năm đã phải tiêu hao 80 ngàn linh thạch, mỗi lần mở trận còn tiêu tốn hơn nữa, mà còn phải có 'Thương Nhai lệnh' do tổ sư khai sơn lưu lại hoặc là thần binh 'Xuân Sơn Tiếu' áp trận."

Ân Bích Việt hiểu ý của người nọ.

Đại Trận Hộ Sơn của Thương Nhai còn như vậy, huống chi là Hưng Thiện tự duy trì một trận pháp tuyệt diệu trong trăm vạn năm từ 'Thời đại Chư Thánh' đến bây giờ, vậy phải tiêu tốn bao nhiêu? Chẳng có cách nào tính nổi.

Trong chùa mặc dù có nội tình và nguồn tài nguyên riêng, nhưng vẫn không chạm nổi mức cần có.

Ân Bích Việt bình tĩnh lại đánh giá nơi đây.

Rốt cuộc phát hiện chỗ nào không đúng.

Có tiếng gió tiếng nước, tiếng rì rào của rừng, nhưng không có âm thanh của vật sống.

Trong rừng không có chim, trong nước không có cá, trong cỏ không có sâu bọ.

Khí hậu dễ chịu, đất đai phì nhiêu. Nhưng trừ hắn và Lạc Minh Xuyên ra, lại không có vết tích của vật sống.

Lúc này sắc trời đã sáng lớn, nhưng mà ngước mắt lại không thấy ngày, lại nhìn cảnh núi nước vốn xinh đẹp yên bình đó, giờ lại lộ ra vẻ chết chóc, không có sức sống.

Nơi này, lại như một tử địa.

Trong lòng Ân Bích Việt phát lạnh, "Có lẽ Đại Trận Kim Quang không dùng linh thạch và thần binh để duy trì, mà là dùng sinh mệnh nào đó…"

Loại suy đoán này quá hoang đường. Ngay cả hắn cũng nói không được.

Lạc Minh Xuyên không trả lời trực tiếp. Nhưng trong lòng cũng có suy đoán tương tự.

Hai người không nói gì thêm, cảnh giác mà lại ăn ý đi về phía rừng cây sâu xa.

Giữa lớp che đậy của mấy chạc cây, một mái ngói vàng hiện ra, là kiến trúc duy nhất trong khắp rừng này.

Sau khi đến gần, tấm biển sơn son đã phai màu từ lâu, miễn cưỡng có thể thấy rõ bốn chữ to loang lổ —— Bảo điện Đại Hùng.

Viết là điện, nhưng cũng không lớn, chỉ có thể coi là Phật đường.

Một đường đi với nhau tới chỗ này, bọn họ đã có thể xác định, nơi đây cũng không phải ảo cảnh. Vẻ ngoài của Phật đường trước mắt giống bên trong Hưng Thiện tự như đúc, nói rõ dưới vực sâu này, đúng là một thế giới khác ở phía sau núi Hưng Thiện tự.

Phật đường trơ trọi nằm giữa nơi hoang dã này, cửa đã bị khóa niêm phong, bụi phủ lâu năm, cửa gỗ và hai song cửa sổ đã cũ đến mức chẳng biết từ khi nào.

Tựa như chỉ cần có một cơn gió cũng có thể phá hủy chúng nó, nhưng mà cố tình khi đến nơi này, gió cũng yên tĩnh lại.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đưa mắt nhìn nhau.

Người tu hành không chỉ có ngũ giác nhạy cảm hơn so với người thường, mà theo cảnh giới tăng lên, thần hồn cũng trở nên mạnh mẽ, trực giác cũng sẽ càng ngày càng chuẩn. Lúc này bọn họ đều cảm thấy rằng, có lẽ chỗ kỳ hoặc của Đại Trận Kim Quang, nằm ở gian Phật đường này.

Hai người không hề tùy tiện đi vào, mà là thả ra thần thức dò xét trước tiên. Không phát hiện bất cứ chỗ khác thường nào.

Ân Bích Việt lấy vỏ kiếm đẩy cửa ra, theo tiếng khóa mở ra là bụi mù phả vào mặt.

Trong Phật đường u ám, màn trướng màu vàng phớt đỏ dính đầy tàn nhang, nhưng không thấy mạng nhện.

Xà nhà dù mục nát, nhưng cấu tạo chặt chẽ rắn chắc. Xà nhà chính là sáu thanh xà nhà giao nhau trên dưới, ở trên lại dùng tầng tầng lớp lớp xà nhà bốn thanh, trục xà nhà giảm dần theo tầng.

Kỹ thuật phiền phức như thế này, ngày nay đã sớm bị sự đơn giản hoá đào thải, ngay cả trong Hưng Thiện tự cũng chẳng thấy.

Nhưng ở thời đại Chư Thánh, gian Phật đường này mang kiến trúc kinh điển.

Bệ thờ ở phía đối diện tuy cao, nhưng thân Phật cũng không lớn.

Mi mắt nửa khép, ngồi xếp bằng, tay trái đặt nằm ngang trên đầu gối, tay phải gập đầu ngón tay về phía trước, kết thành 'Thuyết pháp ấn'.

Vốn là nước sơn màu vàng, nhưng bởi vì lâu năm mà tróc ra từng mảng từng mảng, lộ ra màu nâu đen vốn có. Bên trong vẻ từ bi có vẻ hơi dữ tợn đáng sợ.

Lạc Minh Xuyên che ở trước người hắn bước vào Phật đường, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng mãnh liệt kéo tới.

Y quay đầu lại muốn nói 'Chớ vào', nhưng mà thân hình ngã thẳng về phía sau!

Ân Bích Việt thấy sắc mặt y không đúng, hỏi han quan tâm lúc này sẽ bị loạn, nên đi đến hai bước đỡ lấy y.

Tương tự, trong nháy mắt hắn bước vào Phật đường, bỗng nhiên trước mắt biến thành màu đen, thứ cuối cùng nhìn thấy, là tượng Phật khép nửa mắt.

****

Lạc Minh Xuyên đứng ở bên vách núi, vẫn có chút sững sờ.

Y nhớ rằng y cùng với sư đệ, rõ ràng là đang ở Hưng Thiện tự, nhưng trước mắt…

"Ma đầu!"

Một tiếng quát chói tai như sấm sét vang lên.

Đầu óc y choáng váng, chỉ cảm thấy trên người không chỗ nào là không đau, bỗng nhiên bị một tiếng quát này quát cho tỉnh, rũ mắt thì thấy cả thân máu me khắp người.

Trên vách đá cheo leo gió lớn, tựa như có thể thổi cả người ta xuống.

Chẳng hiểu sao, y biết phía dưới này chính là Vực Vẫn Tinh.

Sư đệ trước mặt hình như chỉ trong một đêm mà đã lớn lên rất nhiều, chứng tóc bạc vẫn luôn khiến y lo lắng cũng không còn. Ba ngàn sợi tóc đen tung bay trên đạo bào màu trắng, khớp ngón tay cầm kiếm rõ ràng, trắng nõn như ngọc.

Vẫn là Ỷ Hồ kiếm, nhưng mũi kiếm lại chỉ vào y.

Trên thân kiếm là máu nhỏ tí tách.

Phía sau Ân Bích Việt có rất nhiều người đang đứng, có lão giả Bão Phác tông mang đạo bào màu xanh, cũng có tăng nhân một thân áo cà sa màu vàng sáng, lại nhìn về phía sau, mỗi môn phái đều có ít người.

Nhưng bọn họ cũng không hề động thủ, chỉ mang sắc mặt lạnh lùng bàng quan xem tất cả.

Lạc Minh Xuyên giương mắt, nhìn thẳng người xa lạ trước mắt, phát hiện mỗi chữ y nói đều không lưu loát, "Sư đệ, đệ tin bọn họ? Đệ muốn giết huynh?"

Chuyện trong lòng sợ hãi nhất, không muốn đối mặt nhất, vẫn đã xảy ra.

Sắc mặt lạnh như băng sương của Ân Bích Việt lần đầu tiên thay đổi, hắn hơi nhíu mày,

"Ta muốn giết ngươi thì liên quan gì đến người khác? Giữa ngươi và ta, cũng nên có một cái kết thúc."

Lạc Minh Xuyên nhất thời hoảng hốt, trong ký ức, thiếu niên cũng đứng cầm kiếm như vậy. Nhưng mà là đứng cùng một chỗ với y, ánh mắt kiên định, "Nhưng nếu nhất định phải tin cái gì đó, ta tin sư huynh."

Rõ ràng là chuyện ngày hôm qua, nhưng lại xa xôi như trải qua cả đời, khiến cho y gần như không nhớ rõ được chuyện đó có từng xảy ra hay không.

Hôm qua chúng ta, hôm nay ngươi ta.

Trong nháy mắt mũi kiếm đâm vào tâm mạch, không có thống khổ như trong tưởng tượng.

Máu tươi dâng lên ngược lại khiến cho người ta trở nên tỉnh táo. Có thể cảm nhận rõ ràng sức sống đang trôi đi.

Mũi kiếm xuyên qua thân thể, lại lộ ra một tấc, khoảng cách của hai người gần trong gang tấc. Lạc Minh Xuyên nhìn chăm chú vào cặp mắt kia, rồi lại cười rộ lên, "Ta không biết ngươi là ai, nhưng ngươi cũng không phải sư đệ. Sư đệ sẽ không nhìn ta như vậy."

Đả thương người không phải là lưỡi kiếm, mà là ánh mắt lạnh lẽo của người đó.

Người cầm Ỷ Hồ kiếm trong tay người không nói gì, lạnh lùng đá y xuống Vực Vẫn Tinh.

****

Ân Bích Việt vẫn cảm thấy đầu rất choáng váng.

Hắn mở mắt ra, nhìn hình chiếu dưới gạch lưu ly, giữa sự đan xen giữa tối và sáng là khuôn mặt trắng bệch của hắn.

Lúc này hắn mới phát hiện vậy mà hắn quỳ trên mặt đất. Cơn lạnh thuận theo đầu gối truyền khắp thân thể.

Hắn muốn ngồi dậy, nhưng trên vai lại như có một ngọn núi lớn đè lên, miễn cưỡng thẳng lưng đã là cực hạn.

Giương mắt liền nhìn thấy đại điện rộng rãi vô biên, có 12 chân đèn đồng, dưới ánh nến, nhưng một chút độ ấm cũng không có.

Vương tọa cao xa ở cuối đại điện, chỉ có thể nhìn rõ có người ngồi ở trên đó, khuôn mặt ẩn trong bóng tối u ám.

Người kia mở miệng, âm thanh trầm thấp. Lại chẳng hiểu sao sinh ra cảm giác mênh mông như có như không, vang vọng trong đại điện trống trải, "Nghĩ rõ chưa?"

Ân Bích Việt cả kinh. Hắn cảm thấy mình nhất định biết người trên vương tọa.

Sau một khắc, người kia thong dong đứng dậy, từ trên cao đi xuống.

Tầng tầng lớp lớp vạt áo uốn lượn trên mặt đất, tựa như cơn thủy triều tối đen cuồn cuộn.

Trên lớp áo dài là phù văn trận pháp phức tạp, dưới ánh lửa nhảy múa, trông đáng sợ như là vật sống.

Thân hình người nọ thoắt biến trong nháy mắt, liền vượt qua đại điện rộng lớn, đứng ở trước người Ân Bích Việt.

Ân Bích Việt rốt cuộc biết vì sao lại cảm thấy quen thuộc.

Bởi vì người này là Lạc Minh Xuyên.

Nhưng bất luận người nào đã từng gặp Lạc Minh Xuyên, cũng sẽ không nhận sai hai người.

Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau đến bảy phần, lại cố tình có nhiều hơn ba phần tà.

Trong ánh lửa nửa sáng nửa tối, trông như là yêu ma mê hoặc lòng người dưới vực sâu.

Ân Bích Việt há miệng, lại phát hiện mình nói không ra lời.

Đầu ngón tay lạnh như băng nâng cằm của hắn lên, ý lạnh thấu xương lan ra toàn thân.

Hắn chỉ có thể bị ép ngửa đầu nhìn vào mắt người này.

Đồng tử màu mực được ánh nến trong điện chiếu vào, nhìn vào như có thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Người kia cúi thấp xuống, khoảng cách càng gần hơn.

Hơi thở lạnh lẽo phả ra ở nơi cần cổ, lại như mang theo ý cười sung sướng,

"Ngày xưa có Phật Tổ cắt thịt cho ưng ăn, bây giờ có Ân Chưởng môn dùng thân cho ma ăn. Chẳng lẽ không phải là một giai thoại đáng để lưu truyền cho hậu thế sao?"

Ân Bích Việt cảm thấy tư thế này khiến cho hắn khó chịu vô cùng, lại giãy không thoát trói buộc vô hình nọ.

Chỉ có thể nghe người kia nói tiếp, "Ngươi bồi ta một đêm ở điện Trường Uyên, sáng mai ta cho binh lui ba ngàn dặm. Thế nào?"

Cho dù không biết đầu đuôi câu chuyện, trực giác cũng nói cho hắn biết đây nhất định không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Hắn nhìn cặp mắt không có chút tình cảm nhân loại nào mà chỉ có dục vọng kia.

Nói từng câu từng chữ,

"Ngươi không phải sư huynh. Sư huynh sẽ không nói lời như vậy."

Cho dù ngươi mọc ra một khuôn mặt y hệt sư huynh, nhưng cũng không phải huynh ấy.

63. Chương 63: Nếu Như Là Vận Mệnh, Vậy Hãy Khiến Nó Thay Đổi

Lạc Minh Xuyên cảm thấy rằng, y rơi xuống vực đen, phía dưới chính là Vực Vẫn Tinh có vào không có ra, nói thế nào cũng không sống nổi.

Nhưng tất cả những chuyện này này quá mức chân thực, tâm mạch đau nhức, máu dần trôi đi, thân thể

cứng lạnh, gió to lạnh lẽo, căn bản không giống như ở trong mộng.

Thế nhân nói Vực Vẫn Tinh là nơi mà ánh sáng chẳng thể chiếu đến, là cảnh kỳ mà trời lưu lại cho con người sau thiên kiếp.

Có lẽ chỉ có những người đứng ở trên đỉnh của thế giới mới biết dưới vực sâu ấy là cái gì.

Nhưng y phát hiện mình vẫn còn có ý thức sống sót. Chỉ là không cảm giác được tất cả những thống khổ của thân thể.

Thần hồn không hề tiêu tan, vẫn còn ở trong người.

Nhưng y lại có thể đứng bàng quang như những người khác, nhìn xuống dưới tối, từng đợt tử khí ngưng tụ thành thực thể, bắt đầu cắn nuốt, ăn thi thể của y.

Lúc này y mới biết, hóa ra trên cõi đời này thật sự có ma vật sinh ra ở nơi cực âm, nuốt chửng máu thịt.

Bất ngờ thay, thân thể vốn đã ngừng thở, lại mở mắt một lần nữa.

Đồng tử đen kịt như mực, trông tựa như là Vực Vẫn Tinh sâu không thấy đáy. Không có chút tình cảm của nhân loại.

Đáy lòng Lạc Minh Xuyên đột nhiên phát lạnh. Trực giác nói cho y biết, chuyện kế tiếp, là chuyện y tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Quả nhiên, thân thể của y đứng lên.

Sau đó há mồm ăn những ma vật đó.

Y không ngừng cắn nuốt, sắc mặt từ hờ hững biến thành thỏa mãn, tựa như là đói bụng trăm ngàn năm, rốt cuộc cũng đã được ăn món ăn hợp ý.

Thân thể này, đã không còn là loài người.

Y đi dưới vực sâu, ma vật tập trung ở bên cạnh càng ngày càng nhiều, có ma vật đã mở thần trí, nằm rạp tại dưới chân y. Sau khi y ăn no, thì đưa sức mạnh dư thừa cho những ma vật đó.

Trong Vực Vẫn Tinh không có ngày đêm, không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian dài dằng dặc. Y chỉ phất tay áo mà gió dữ đã dâng lên, thân hình bay lên thuận theo gió, cũng mang theo vô số ma vật ra vực

sâu.

Mà ở một bên vực, là hàng ngàn hàng vạn ma tu đang chờ đợi. Ánh chiều tà đỏ quạch như máu, chiếu rọi dấu hiệu khác nhau của các Ma cung trên những lá cờ bay phần phật trong gió Tây. Nhìn từ xa là một mảnh đen kịt, không nhìn thấy điểm cuối.

Y đứng trước vạn người. Ánh sao trốn đi, núi cao dấu dáng, mười hai cung Ma đạo không ai không thần phục.

Mọi người lần lượt quỳ xuống như thủy triều, ở giữa tách ra một con đường cho y đi, tiếng hô rung động khắp nơi, "Cung nghênh ngô chủ thánh giá trở về —— "

Lạc Minh Xuyên lúc này rốt cuộc cũng biết, chuyện đáng sợ nhất, không phải là sư đệ không tin y.

Mà là y vốn là một tên ma đầu.

Mài răng hút máu, giết người như ma.

Sắp sửa mang sự hủy diệt và tội ác tới thế gian này.

Nỗi tuyệt vọng vô tận nhấn chìm y.

Lại mở mắt ra lần nữa, y đang đứng ở phía trước một tấm gương lớn.

Trong gương phản chiếu mặt mũi tái nhợt của y. Nhưng mà ngũ quan góc cạnh càng thêm sắc bén, sắc mặt kiêu ngạo mà lạnh lùng.

Trường bào màu đen buông thả có phù văn màu vàng phức tạp. Chỉ đứng ở nơi đó thôi, đã sinh ra ánh hào quang không thể lại gần. Nhưng lại là ánh hào quang màu đen.

Lạc Minh Xuyên bình tĩnh lại, y mở miệng nói, "Ngươi không phải là ta."

Người trong gương có âm thanh trầm thấp, "Tại sao lại không phải?"

Lạc Minh Xuyên nói, "Ta không phải là Ma tôn."

"Ai tin?"

“Sư đệ tin.”

Người trong gương nở nụ cười, “Hắn không tin, rồi sẽ muốn giết ngươi. Ngươi suy nghĩ kỹ một chút, trước đó trong bí cảnh Tử Tiêu, tại sao hắn lại bài sát trận ‘Huỳnh Hoặc Thủ Tâm’.”

“Chỉ là hiểu lầm mà thôi, sư đệ bị người khác đầu độc, chấp niệm quá sâu mà đi nhầm đường lạc lối… Vốn là lỗi của ta.”

“Buồn cười. Ngươi cho rằng chỉ dùng Già Lan đồng thuật là đã hỏi được sự thật? Hắn vốn không nên biết ngươi có đồng thuật, nhưng trong Phật điện Hưng Thiện tự, sao hắn lại chẳng có chút kinh ngạc nào?”

Đúng vậy. Y chưa bao giờ nói chuyện này với sư đệ.

Bởi vì này công pháp có mấy phần quỷ quyệt, cho dù là lúc giao đấu ở Chiết Hoa hội, hắn cũng chỉ sử dụng khi người bên ngoài không nhìn thấy được tình hình chiến đấu trên đài. Trong Phật điện là lần đầu y sử dụng nó trước mặt sư đệ, nhưng sư đệ giành nói trước, “Hoàn toàn là nói bậy! Già Lan đồng thuật là pháp môn của Hưng Thiện tự các người!”

Chuyện này không đúng.

Người trong gương liền cười rộ lên, tiếng cười như ma âm lả lướt, “Ngươi còn không biết nhỉ, trong đêm kết thúc khóa học ở học phủ đó, vốn chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nếu ngươi không tin, ta có thể đưa ngươi trở về lúc đó để xem tận mắt… Chẳng qua là sư đệ của ngươi có cách mê hoặc hồn phách người khác lợi hại hơn cả ngươi, vẫn cứ luôn khiến ngươi cảm thấy có lỗi với hắn.”

Lần này Lạc Minh Xuyên cũng cười.

Y phát hiện suy nghĩ vừa rồi của mình, lại bị lời nói của người này khống chế, thật sự là hoang đường. Y nắm Trầm Chu kiếm trong tay, thoáng chốc suy nghĩ đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Người trong gương thấy y cầm kiếm, cũng không phản đối, “Ngươi cảm thấy ngươi có thể giết được ta…”

Lời còn chưa dứt, Lạc Minh Xuyên rút kiếm đâm qua tâm mạch của mình!

Máu tươi nóng chảy ra!

“Sư đệ ta ra làm sao, ngươi không có tư cách phán xét.”

“Rầm —— “

Ảnh trong gương vỡ vụn.

Phật đường xuất hiện lần nữa.

****

Ân Bích Việt cảm thấy mình có thể miễn cưỡng chuyển động, bởi vì trời đất bốn phía quay cuồng, sau một khắc lại phát hiện căn bản là không phải.

Mà là hắn bị người ôm ngang lên, đi về phía điện ở sau đại điện.

Một đường có ánh nến chiếu sáng, rơi trên mặt mũi của người kia, tạo thành một cái bóng hình quạt dưới đôi mi dày.

Nhiệt độ lạnh như băng như là muốn ngấm vào bên trong xương thịt. Từng phút từng giây nhắc nhở hắn, cho dù là có khuôn mặt tương tự, nhưng người này cũng không phải là sư huynh.

Cái ôm của sư huynh rất ấm áp, bất kể là cái đêm say rượu hay là dưới ngày hè nắng chói cùng dìu nhau, cái ôm ấy vẫn luôn ôn hòa ấm áp như nắng xuân.

Bên trong điện có tầng tầng trướng vải rủ xuống, hình như còn có đốt lò hương, hơi khói nhẹ nhàng bay lượn trong không khí.

Nếu như nói đây là giấc mộng, thì không khỏi quá mức chân thật.

Vào lúc này, Ân Bích Việt sinh ra nỗi sợ hãi vô tận.

Nếu như là hắn đã chết ở Phật đường, bây giờ lại xuyên qua thế giới thứ hai thì sao?

Một thế giới không có sư huynh.

Sau lớp trướng vải là giường bạch ngọc lạnh lẽo cứng rắn, mà động tác của người kia rất dịu dàng, nhẹ nhàng đặt người ở trên đó, tựa như là đang đặt một món trân bảo dễ vỡ.

Dù là như thế, cũng vẫn có thể cảm nhận được kháng cự của người trong lòng, vì vậy người kia khẽ cười nhẹ, “Ngươi không muốn sao?”

Thanh âm này quá quen thuộc, Ân Bích Việt bỗng nhiên giương mắt, liền đối diện một đội mắt màu hổ phách ôn hòa.

Trong suốt mà bao dung, giống như một hồ nước yên tĩnh.

Hắn không khỏi mở miệng kêu, “Sư huynh…”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt người kia bỗng trở nên kỳ dị, đồng tử cũng trở về màu mực vốn có, người đó nhíu mày cười nói, “Sư huynh? Ha ha ha ha Ân Chưởng môn thật thú vị.”

Người kia cúi xuống ở một bên cổ Ân Bích Việt, ngữ điệu tình tứ lại tràn ngập ác ý tàn nhẫn,

“Sư huynh của ngươi đã chết, là ngươi tự tay giết hắn.”

“Không nhớ rõ sao? Bên Vực Vẫn Tinh, một kiếm xuyên tim, vừa chuẩn vừa vững vàng, bổn tọa bội phục.”

Ân Bích Việt khiếp sợ mở to mắt, “Ta giết… Sư huynh…”

Nhưng sau đó hắn lại đột nhiên yên lòng, đây không phải là một thế giới mới.

Có lẽ chỉ là ảo cảnh trong Phật đường.

Đối phương vẫn đang nói gì đó, nhưng hắn đã nghe không được nữa rồi.

Suy nghĩ một chút, trường kiếm ra khỏi vỏ, máu tươi trào ra.

Cuối cùng hắn nói, “Mặc kệ là mộng cảnh hay là ảo trận, kẻ giết sư huynh cũng không phải là ta.”

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy xà nhà mục nát.

Đảo mắt liền thấy Lạc Minh Xuyên nằm ở bên cạnh, cùng lúc đó mở mắt ra nhìn hắn.

Tuyệt vọng và thống khổ đã trải qua lúc trước, lúc này đối diện nhau, mang theo vui sướng sau khi sống sót sau nạn, đủ để khiến đầu óc người ta choáng váng.

Sau khi Ân Bích Việt khi nghe thấy sư huynh kêu rên, mới phản ứng được mình đã làm cái gì.

Tuy nói là ôm ấp, nhưng bởi vì chênh lệch chiều cao, lại càng giống như là hắn bỗng nhiên nhào vào ngực Lạc Minh Xuyên.

Quả thật là… Quá thất lễ!

Hắn cuống quít muốn đứng dậy, lại không thể đứng lên.

Bởi vì lần này, Lạc Minh Xuyên không có thuận thế mà buông tay, mà là cũng ôm chặt lấy hắn.

Hơi thở và nhiệt độ quen thuộc, không nói lời nào mà bao phủ xung quanh.

Ân Bích Việt nghĩ, có lẽ… Sư huynh cũng đã trải qua một ít chuyện rất thống khổ.

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng sư huynh.

Cái hành động tựa như là an ủi trẻ nhỏ này khiến Lạc Minh Xuyên dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời tâm tư gì cũng biến mất. Cũng cười vỗ vỗ lưng sư đệ ngây thơ của mình.

Qua một lát, hai người rất nhanh lại trở nên cảnh giác, đứng dậy đánh giá cả gian Phật đường một lần nữa.

Vẫn là dáng vẻ khi đến. Nhưng lúc này bọn họ biết, không có gì đó quái lạ mới là điều quái lạ nhất.

Vì vậy hai người đứng tại chỗ, một thân chân nguyên phát ra đến mức tận cùng, lại không động một bước.

"Lúc trước sư huynh nhìn thấy gì?"

"… Không quan trọng, bây giờ tỉnh lại, huynh biết tất cả đều là giả. Sư đệ, bất kể đệ nhìn thấy gì, đều phải tin rằng chúng ta chắc chắn sẽ không rời bỏ nhau."

Trong lòng Ân Bích Việt dựng lên một cái flag chói sáng trong nháy mắt! (Flag: Là những sự kiện hoặc lời nói mang tính chất đánh dấu/cảnh báo cho việc sắp có một sự kiện quan trọng sắp xảy ra, ngôn ngữ trong game.)

Tại sao huynh!

Chỉ bằng kinh nghiệm diễn bối cảnh hình người mấy năm nay của đệ, nếu bây giờ không nói rõ ràng, thì sau này sẽ có chuyện lớn đó!

Bao nhiêu cặp nam nữ bị ngược đến chết, BE thảm thiết chỉ vì một câu hiểu lầm rồi?!

Bao nhiêu thằng bạn tốt bởi vì cảm thấy là không cần nói nhiều nên trở mặt thành thù?! (thằng bạn tốt ở

trên là bạn ‘gei’ tốt)

Nói cho tui biết, để đạt được cuộc sống hạnh phúc thì điều quan trọng nhất là cái gì!!

Không sai!

Nói! Cho! Rõ! Ràng!

Chuyện quan trọng có nói ba lần cũng không đủ đó!!

Hắn lập tức nghiêm túc, “Sư huynh, nếu như chúng ta thật sự tin tưởng nhau, không bởi vì ảo cảnh giả dối không có thật mà nghi ngờ lẫn nhau, thì phải nói ra hết. Trao đổi tin tức, sau đó mới không xảy ra hiểu lầm.”

Lạc Minh Xuyên nhìn đôi mắt trong suốt của thiếu niên, y phát hiện trong chuyện này, sư đệ còn hiểu rõ hơn cả y.

“Đệ nói đúng.”

Trốn tránh và quên đi cũng không là cách tốt nhất.

Vì vậy y nói về ảo cảnh lúc nãy, Ân Bích Việt vẫn luôn lắng nghe mang sắc mặt trầm trọng.

Cuối cùng, y an ủi sư đệ, “Huynh biết người cầm kiếm giết huynh không phải đệ, cho nên đệ không nên khổ sở.” Nhưng mà trong nháy mắt y lại trầm ngâm, “Nhưng nếu như dưới Vực Vẫn Tinh thật sự có ma vật…”

Ân Bích Việt hiểu ý của y.

Hắn và Lạc Minh Xuyên cũng không biết dưới Vực Vẫn Tinh có cái gì.

Ảo cảnh mê hoặc tâm trí không có cách nào tự dưng khởi động, đó cũng chỉ là ảnh chiếu từ tiềm thức. Có lẽ là nỗi sợ và lo lắng nhất của bản thân.

Nếu như có chuyện xuất hiện ngoài phạm vi nhận biết, ví dụ như chuyện có ma vật là thật, như vậy đây rất có thể cũng không phải là ảo cảnh nữa.

Mà là ảnh chiếu của vận mệnh trong tương lai.

Trong tương lai hắn sẽ giết Lạc Minh Xuyên sao?

Không thể nào.

Ân Bích Việt bình tĩnh nói, "Sư huynh, đệ cũng nhìn thấy một người, khuôn mặt tương tự huynh. Hắn nói là đệ giết huynh. Nhưng chúng ta đều biết chuyện này là không thể nào. Đồng thời bây giờ hai chúng ta cũng không mang bộ dáng thấy trong mộng, điều này nói rõ, có lẽ vận mệnh đã thay đổi."

Sau khi Lạc Minh Xuyên nói ra chuyện trong ảo cảnh thì như trút được gánh nặng, giờ nghe Ân Bích Việt nói, lại càng thêm an tâm, "Đúng thế. Nếu như là ảo cảnh, đó chính là giả, nếu như là vận mệnh, vậy hãy khiến nó thay đổi."

Mây đen không còn, khoái ý đầy ngập.

Tựa như lúc y lôi kéo sư đệ nhảy xuống vực ở Hưng Thiện tự, loại cảm giác quen thuộc lướt qua kia lần thứ hai dâng lên.

Ánh mắt Lạc Minh Xuyên rơi trên tượng Phật ở đối diện. Đồng tử biến thành màu đen. Già Lan đồng thuật được sử dụng đến mức tận cùng.

Ánh mắt là vô hình.

Thế nhưng thời khắc này, Ân Bích Việt đột nhiên cảm nhận được uy thế cuồn cuộn.

Hắn thậm chí cảm thấy rằng nếu như người bị nhìn chăm chú chính là mình, gân cốt đều sẽ bị bức ép đến đau nhức.

Mà tượng Phật là vật chết, làm sao có thể đau?

Khiến người ta khiếp sợ chính là tượng Phật cũ nát đã có một tầng bụi dày vậy mà thật sự bắt đầu thay đổi.

Nước sơn vàng còn sót lại tróc ra từng mảng, lộ ra thân đá màu nâu đen vốn có, tiếp đó, từ mi mắt đến đầu ngón tay, mỗi một tấc bụi đá trên người vỡ vụn ra từng mảnh.

Trong bụi mù, tượng Phật mở mắt ra.

Có lẽ không thể nói là Phật, mà là một vị tăng nhân gầy khô.

Áo cà sa phai màu, tướng Phật trang nghiêm.

64. Chương 64

Cảnh tượng này quá quỷ quyệt, ai cũng không nghĩ rằng trong tượng Phật như phủ đầy bụi trăm vạn năm này chứa càn khôn, mà tăng nhân này lại còn sống.

Ân Bích Việt dưới sự khiếp sợ nắm Ỷ Hồ kiếm trong tay, nhưng không có lấy ra khỏi vỏ. Bởi vì Lạc Minh Xuyên rất bình tĩnh, loại bình tĩnh này này cũng lây nhiễm hắn, tựa như mặc kệ chuyện sắp đối mặt đáng sợ ra sao, bọn họ đều sẽ kề vai chiến đấu, thoát khỏi hiểm cảnh.

Dáng hình vị tăng nhân này tiều tụy, hai gò má hõm sâu, mấy ngón tay lộ ra ngoài áo cà sa gầy khô thành một nắm màu nâu.

Ân Bích Việt thậm chí không biết người kia là người hay quỷ. Đồng tử của Lạc Minh Xuyên đã trở về màu sắc vốn có, cũng đi về phía trước một bước, dường như đang bảo hộ trước người sư đệ của mình.

Khi tăng nhân hoàn toàn mở mắt, vừa lúc có một trận gió thổi vào Phật đường.

Dường như thổi đi bụi bặm ngàn năm vạn năm, nơi đây đột nhiên tỏa ra hào quang.

Mà người kia an vị trong ánh sáng dìu dịu, yên tĩnh nhìn chăm chú vào hai người lạ.

Ân Bích Việt không biết nên hình dung đôi mắt kia ra sao. Không phải mắt thần lạnh lùng của thần linh trên đài cao, cũng không phải mắt quỷ chứa đầy núi xác, biển máu.

Chúng mang theo sự thương xót, trang nghiêm, tựa như có thể độ tất cả khổ đau của thế gian này.

Đây là một đôi mắt của Phật.

So với những bức tượng được thờ cúng trong Hưng Thiện tự, thì còn giống Phật hơn.

Gió rời khỏi Phật đường, cửa gỗ lúc trước bị đẩy ra kia nhẹ nhàng khép lại, khoá đá cũng tự khóa lại. Nhưng mà lúc này Ân Bích Việt đang đứng dưới cái nhìn chăm chú của, dường như chưa phát hiện.

Chỉ nghe Lạc Minh Xuyên quát một tiếng, “Phá!”

Hắn đột nhiên trở nên cảnh giác, trong nháy mắt mồ hôi lạnh ướt cả lưng quần áo, không nghĩ rằng với thần hồn mạnh mẽ của hắn, vậy mà cũng sẽ bị ánh mắt kia mê hoặc.

Đến cùng vẫn là bất cẩn rồi.

Tỉnh táo nhìn lại lần nữa, nào có hào quang hay Phật thật gì. Phật đường vẫn là Phật đường cũ kỹ. Lão tăng vẫn là lão tăng với hai mắt đục ngầu vô thần.

Nhưng lại mạnh mẽ đến không tưởng tượng nổi.

Ân Bích Việt còn chú ý tới áo cà sa của người này rộng lớn không vừa người, có thể thấy được lúc trước cũng không khô gầy thế này. Nhưng bây giờ lại như có thứ gì đó đang vô hình trung cướp lấy sức sống của ông ta.

Bị người phá pháp môn của mình nhưng lão tăng cũng không tức giận, ngược lại trên mặt tựa như có ý cười, chậm rãi nói, "Hai vị đến từ đâu?"

Đã rất lâu ông ta không nói chuyện, âm thanh khàn khàn. Nhưng ngữ điệu lại thân thiết ôn hòa, tựa như là đang hàn huyên với hậu bối thân quen, khiến người ta không sinh nổi lòng đề phòng.

Lạc Minh Xuyên không thả lỏng chút nào, trả lời, "Đến từ trong chùa."

"Trong chùa có tốt không?"

"Không tốt."

Nếu như thứ đối phương hỏi là lễ đãi khách trong chùa, vậy đương nhiên là không tốt; nếu như hỏi về tình huống trong chùa, đại trận bị hủy hoại, mạch đất đổ sụp, cũng là không tốt.

Lão tăng lại cười rộ lên, như là được thỏa mong muốn, vui mừng nói, "Tốt."

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên vốn suy đoán người nọ là tiền bối cường giả của Hưng Thiện tự, nhưng mà phản ứng của người trước mắt giống như là kẻ địch của Hưng Thiện tự.

Lạc Minh Xuyên hỏi, "Ta đáp hai câu hỏi của tiền bối, vậy xin hỏi tiền bối là người nào?"

Tăng nhân nói, "Bần tăng là Quan."

Ngữ khí của ông ta hờ hững, như là nói ra một pháp hiệu tầm thường.

Ân Bích Việt vốn là đề phòng chờ đợi đáp án, vào lúc này đồng tử lại co lại, hoài nghi mình nghe lầm, hoặc là chỉ là một cái tên trùng hợp mà thôi. Không thể tin nổi mà nhìn lão tăng.

Ngay cả Lạc Minh Xuyên cũng vô cùng khiếp sợ.

Mà vị tăng nhân chẳng nói gì, còn dường như đang chờ đợi câu hỏi của bọn họ.

Nếu như không phải hai người từng đọc các điển cố cũ ở học phủ, thì căn bản sẽ không biết đến danh tự này.

Trăm vạn năm đã trôi qua, ngay cả tục danh của Ma tôn cùng Chân Tiên cũng sắp bị thế gian lãng quên rồi, ai còn nhớ rằng trong thời đại Chư Thánh huy hoàng rực rỡ, có một vị Thánh Nhân xuất thân Hưng Thiện tự, nhưng lại không lưu lại truyền thừa?

Quan đại sư, được xưng đánh vỡ giới hạn của Phật tu, võ tu, linh tu, mọi loại pháp môn không gì không biết.

Nhưng chẳng còn tin tức sau đại chiến Ma đạo, rất nhiều chuyện ở những năm xưa cũ chẳng thể được kiểm chứng, hậu nhân đành phải suy đoán rằng ông ấy cũng chết ở trong cuộc đại chiến kia.

Lạc Minh Xuyên hỏi, "Vì sao tiền bối lại ở đây?"

Y biết thân phận của người trước mắt, bất kể khó mà tin nổi ra sao, nhưng cũng nên gọi đối phương một tiếng 'Quan đại sư'. Tuy nhiên những thứ trải qua ở Hưng Thiện tự khiến cho y rất khó mà tin tưởng những hòa thượng đức cao vọng trọng một lần nữa. Vì vậy lúc này y cũng không có ý diễn xuất ra vẻ cung kính hậu bối.

Ân Bích Việt cũng có ý nghĩ tương tự với y, nên cũng không có có ý tiến lên chào.

Quan lại không thèm để ý, trên mặt vẫn mang ý cười, "Ta vẫn luôn ở chỗ này, chỉ là ngươi đã đến rồi, ta đương nhiên muốn gặp ngươi."

Những lời này là nói với Lạc Minh Xuyên.

Trong đầu Ân Bích Việt lập tức không đúng lúc mà hiện ra cảnh nhân vật chính nhảy xuống vực nhưng lại không chết, gặp được cao nhân tiền bối rồi được truyền thụ sáu mươi năm công lực, từ đây mang theo bàn tay vàng mở ra kịch bản nghịch tập tát vào mặt thế giới trong mấy cái kịch bản X hệ thống thăng cấp nào đó. (Bàn tay vàng: Chỉ nhân vật có kỹ năng/khả năng/vận may hơn hẳn người khác, kiểu như có tài năng bẩm sinh.)

Mấy cái tình huống đó thì đặt trong thế giới nào cũng đúng, nhưng ở thế giới này, kinh nghiệm trong quá

khứ nói cho hắn biết, mọi chuyện có lẽ sẽ không đơn giản như thế.

Lạc Minh Xuyên nói, “Ta và tiền bối vốn là không quen biết.”

Quan lắc lắc đầu, sắc mặt có mấy phần cô đơn, “Đến đây, ngồi xuống đây, từ từ nói. Đã lâu rồi không có ai nói chuyện với ta…”

Hai người quay đầu lại liền nhìn thấy có hai cái ghế bành bỗng dưng xuất hiện ở phía sau, mà ngay cả chút dao động của chân nguyên bọn họ cũng chẳng cảm nhận được.

Tu vi của đối phương sâu không lường được, cũng không nhìn ra có ác ý. Huống hồ trong lòng hai người đều có rất nhiều nghi hoặc, đành nghe theo lời mà ngồi.

“Có mấy lời không nói ra, lại qua quá nhiều năm tháng, chính ta cũng không nhớ rõ… Thiên kiếp đã qua bao lâu rồi?”

Lạc Minh Xuyên đáp, “Hơn sáu mươi vạn năm.”

Lão tăng thở dài nói,

“A… Lâu như vậy rồi sao. Lúc ta còn ở bên ngoài, thói đời loạn lạc, có lẽ bây giờ cũng tốt.”

Ông ta chuyển sang Lạc Minh Xuyên, “Già Lan đồng thuật mà ngươi tu tập, là do ta viết trong đêm vượt sông Thương, được viết vội vàng, trong lúc ngươi luyện có chỗ nào không thuận không?”

Vị Quan lúc này, không giống một vị Thánh nhân từng rung chuyển trời đất, mà là một ông lão đã già, chỉ muốn kể với người trẻ tuổi về quá khứ của mình.

“Chưa từng. Chỉ là có chút nghi vấn. Trong Hưng Thiện tự cũng có tăng nhân tu tập, thứ ta luyện có gì khác với bọn họ?”

Ân Bích Việt nhớ tới trong Phật điện, Tịnh Hải nói thứ sư huynh tu luyện là ‘Thiên La Cửu Chuyển.’

Quan nói, “Đương nhiên là khác, của ngươi là chính thống, của bọn họ đều là tà đạo. Ta chỉ viết một quyển Già Lan đồng thuật, tiện tay đưa cho một người đánh cá trên sông. Bản ở trong chùa bất quá chỉ là bản dựa theo, không nói đi việc mất đi ý nghĩa thật sự mà ngay cả phương pháp tu hành cũng không hoàn chỉnh.”

Lạc Minh Xuyên đã nghĩ đến, có lẽ đó là quyển thật duy nhất, trải qua nhiều bước ngoặt, cuối cùng được học phủ thu vào Tàng Thư lâu, rồi lại được y xem.

Nhưng y vẫn còn có chỗ nghi vấn, chỉ là không đợi y hỏi, Quan đã nói tiếp, "Sau khi ngươi xem xong, có phải sách tự cháy thành tro đúng không?"

Lạc Minh Xuyên gật đầu.

"Vậy là đúng rồi, trên sách thật có trận pháp. Nếu được người không đủ tư chất lật xem, thì sẽ hiện bản thiếu, nếu được người đủ tư chất xem xong, thì sẽ tự tiêu hủy." Quan nói tới chỗ này thì có mấy phần đắc ý, "Bởi vì truyền nhân kế thừa y bát của ta, chỉ một là đủ rồi."

Ân Bích Việt thất kinh, thủ đoạn thần thông kỳ diệu khó dò như thế, lại còn có thể bảo lưu đến trăm vạn năm, có thể thấy được tu vi người trước mắt này cao thâm đến mức nào.

Mà nhân vật như vậy, sao lại lưu lại ở chỗ này nhiều năm như vậy?

Quan nhìn hắn, cười nói, "Hậu sinh, ta biết ngươi đang suy nghĩ gì. Ta ở lại chỗ này… Thật ra không phải là tự nguyện, mà là bị nhốt ở đây."

Lời vừa nói ra, sắc mặt hai người đều thay đổi.

Trong thiên hạ, ai có thể nhốt một vị Thánh nhân?

Chẳng lẽ là Ma tôn?

Quan rủ rỉ nói, "Vào lúc đại chiến Ma đạo, ta mang theo một đám đệ tử Hưng Thiện tự ngăn cản ba ngàn ma tướng, chỉ vì để Ý Lăng Tiêu giết Mạc Trường Uyên, sau đó Mạc Trường Uyên đúng là chết dưới kiếm Lâm Uyên, nhưng đáng tiếc Ý Lăng Tiêu cũng bị thương nặng, tuổi thọ cũng chẳng còn mấy…"

Những cái tên này nghe rất xa lạ, nhưng lại là tục danh của Chân Tiên và Ma tôn.

"Đại chiến kết thúc, bốn biển biến thành đất khô cằn, trăm nơi hoang tàn chờ ngày khởi sắc. Mà sư đệ của ta – Vọng, bởi vì bế quan nên chưa từng tham chiến. Sức chiến đấu của hắn ta lúc đó rất mạnh, trên người ta có thương tích, tất nhiên là thắng không nổi hắn ta."

"Hưng Thiện tự chịu tổn thất nặng nề, không đủ để duy trì đại trận của tông môn, vì cơ nghiệp vạn năm, hắn ta bố trí trận Phược Long (trận trói rồng), cầm tù ta thế này. Nuôi dưỡng trận pháp."

Cuối cùng, ông ta nhìn về phía Lạc Minh Xuyên, "Nếu như không phải hôm nay có truyền nhân y bát của ta nhìn thấu kẽ hở của trận pháp, đi tới chốn này, thì ta cũng sẽ chẳng có cơ hội tỉnh lại. Có lẽ qua vài năm nữa, biến thành đèn cạn dầu, cứ thế mà tọa hóa." (tọa hóa: Tư thế ngồi chết của Đức Phật)

Ân Bích Việt thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Hắn không nghĩ tới suy đoán của mình vậy mà trở thành sự thật.

Đại trận Phật Ấn Kim Quang, không phải được duy trì bằng linh thạch hay thần binh, mà là đang ép khô sức sống và tu vi của một vị Thánh nhân.

Đây là một trận pháp đáng sợ tàn nhẫn đến mức nào?

Một nhân vật lớn tham gia đại chiến Ma đạo, không chết ở trên chiến trường, lại chết đi mà chẳng ai biết trong khốn trận.

Lạc Minh Xuyên nói, "Với năng lực của chúng vãn bối thì có thể giúp gì cho tiền bối? Trận pháp có chỗ phá giải hay không?"

Quan bình tĩnh nói, "Ta là mắt trận, cũng là điểm mấu chốt của trận này, đã đồng sinh cộng tử với trận này. Tuổi tác ta đã cao, chẳng còn vướng bận gì trên đời, ở đây hay ở bên ngoài, cũng chẳng có gì khác nhau."

"Ta chỉ có một nguyện vọng."

Lạc Minh Xuyên nói, "Mời tiền bối nói."

Quan cười rộ lên, như là một trưởng bối từ ái đang nhìn đệ tử,

"Già Lan đồng thuật do ta viết trong vội vàng, khó tránh khỏi sơ sót. Bây giờ ta bị trận pháp trói buộc nên không có cách nào rời khỏi bệ thờ, ngươi có nguyện tiến lên đây, để ta truyền cho ngươi tầng cảnh giới cuối cùng."

Ân Bích Việt cảm thấy đây đúng là bàn tay vàng nghịch thiên của nhân vật chính. Được một Thánh nhân truyền công, quả thật là chuyện tốt rơi trên trời xuống.

Nhưng trực giác cũng thời khắc nhắc nhở hắn, có chỗ nào đó không đúng.

Hắn thấy Lạc Minh Xuyên đứng dậy đi về phía trước, cũng không tự chủ được mà đứng lên, muốn kéo người nọ.

Mà đầu ngón tay của hắn còn chưa chạm được ống tay áo, Lạc Minh Xuyên liền ngừng lại, quay đầu lại cho hắn một nụ cười trấn an.

Tiếp theo nói với Quan, “Lời tiền bối nói cảm động vô cùng, nhưng mà ta không tin.”

Bất an trong lòng Ân Bích Việt nhanh chóng khuếch đại.

Bọn họ mới vừa trải qua trận bao vây tấn công ở Hưng Thiện tự, bây giờ lại gặp phải người cũng bị chùa dùng cái danh nghĩa mà nhốt lại, đương nhiên sẽ sinh ra cảm giác thân cận. Nhưng Quan chẳng có chút uy thế và dáng vẻ tự cao của Thánh nhân, lại hiện ra vẻ thân thiết hòa ái, từ bi không màng danh lợi.

Tất cả đều khiến người ta không sinh ra nổi lòng nghi ngờ.

Cũng giống như gian Phật đường này vậy, không có điều gì quái lạ chính là điều quái lạ nhất.

Lời giải thích của vị Thánh nhân này, không có vấn đề, chính là vấn đề lớn nhất.

Quan hỏi, “Không tin chỗ nào?”

“Trụ trì Hưng Thiện tự đời thứ mười sáu – Vọng đại sư, cả một đời cũng chỉ là Đại Thừa cảnh, làm sao có thể gây tổn thương tiền bối?” Lạc Minh Xuyên dừng một chút, “Trong truyền thuyết, tiền bối phá vỡ giới hạn của linh tu, võ tu, Phật tu, mọi loại pháp môn không gì không biết… Như vậy thì thông hiểu công pháp Ma môn cũng chẳng có gì kỳ quái.”

Sắc mặt của Quan thay đổi.

Gian Phật đường cũ kỹ càng thêm u ám, lan can gỗ ngăn cách ánh sáng chiếu xuyên qua hai song cửa sổ, chỉ còn bóng tối trên người ông ta, lộ vẻ hung ác mà đáng sợ. Ông ta cao giọng cười to, tiếng cười khàn khàn mà tràn đầy khoái ý, “Ha ha ha ha không sai! —— “

Ân Bích Việt giật mình tại chỗ.

Trong lòng không muốn thừa nhận sự thật mà trực giác cho hắn biết ——

Quan đúng là cũng phá vỡ giới hạn của ma tu.

Già Lan đồng thuật, thật sự liên quan với ‘Thiên La Cửu Chuyển’.

Hắn nghĩ sư huynh hẳn là đã chịu phải đả kích lớn nhất, đạo môn chính thống mà sư huynh giữ vững đến nay đã bị phá nát, làm sao có thể tiếp nhận thứ mình tu luyện là công pháp của ma tu. Cuống quít quay đầu lại nhìn, thì thấy sắc mặt Lạc Minh Xuyên bình tĩnh không lay động, không buồn không vui.

Có lẽ người khác sẽ theo bản năng tin tưởng lời giải thích có thể an ủi mình, mà tin lời của Quan, nhưng Lạc Minh Xuyên quá mức lý trí, đã sớm hoài nghi Già Lan đồng thuật.

Bởi vì trong quá trình y tu luyện, cho dù xem những công pháp khác, lại tựa như có một bức tường ngăn cản bị phá vỡ, bất kể là cái gì, cũng có thể tu luyện thuận lợi, chưa bao giờ gặp phải bình cảnh gì.

Lúc này chỉ hỏi, "Lúc tiền bối còn mạnh, gần như không gì không làm được, vì sao còn muốn nhập ma?"

Tiếng của Quan vang vọng không dứt, như là nhả ra một ngụm khí bẩn đã đè ép trăm vạn năm, thậm chí hai má hóp lại cũng hiện lên vẻ hồng hào, ông ta bỗng nhiên kích động, "Thánh nhân và Chân Tiên cũng có tuổi thọ trôi qua từng ngày, sao lại tính là không gì không làm được? Đạo môn chỉ có thể đi theo một pháp môn gốc, trước khi thành Phật chỉ có thể tu cho kiếp sau, thứ ta muốn chính là bất tử bất diệt, công pháp có thể tồn tại cùng trời!"

"Người có thiện ác, công pháp lại không có chính tà. Buồn cười là ngay cả đám Ý Lăng Tiêu kia cũng không nhìn ra mê chướng! Ta và Mạc Trường Uyên cùng nghiên cứu 'Bí điển Thiên La', viết ra 'Thiên La Cửu Chuyển', Già Lan đồng thuật, chính là Chuyển thứ nhất! Ai ngờ khi ta tu hành đến Chuyển thứ tám, lại chậm chạp không thể đột phá. Mà Mạc Trường Uyên chỉ kém chút nữa là tới Chuyển thứ chín lại chết dưới Lâm Uyên kiếm…"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên cùng thay đổi.

Bọn họ vốn tưởng rằng Quan chỉ là nhập ma trong tối, nhưng không ngờ người này lại cấu kết với Ma tôn. Như vậy xem ra, vai trò của ông ta trong trận đại chiến đó, càng có thể là đứng cùng phe với Ma đạo, mà người khiến ông ta trọng thương chính là Chân Tiên Ý Lăng Tiêu.

Ân Bích Việt hỏi, " 'Công pháp không chính tà', lời này không sai, nhưng ông thật sự chưa từng làm chuyện ác?"

Quan cười nói, "Như thế nào là chuyện ác? Giết một người là tội, giết vạn người là hùng!"

Vừa dứt lời, Phật đường rung động kịch liệt! Xà nhà cổ xưa rung động, bụi đổ xuống rì rào.

Áo cà sa của tăng nhân bị kình khí thổi lên, bụi mù dưới bệ thờ bay rợp trời. Kim quang bắn ra từ phía sau ông ta, ở rìa lại mang ánh đỏ.

Trong tiếng răng rắc phát ra từ khớp xương, thân hình của ông ta đột nhiên trở nên cao lớn.

65. Chương 65: Có Lúc, Hắn Cho Là Đã Đi Đến Đường Cùng

Năm đó, Quan từ Phật nhập ma, dám coi trời bằng vung, nên phải trả cái giá rất lớn, một lòng theo đuổi sự bất tử bất diệt. Người như vậy, cho dù ngày nào đó chỉ còn một hơi thở, cũng sẽ không cam nguyện truyền công cho người khác.

Sau khi Lạc Minh Xuyên nghe ông ta nói xong liền biết có chỗ kỳ lạ, sớm đã có phòng bị, lúc này rút kiếm chém thẳng, đồng thời vội vàng kéo Ân Bích Việt lui lại!

Kiếm thế bổ ra bụi mù, trên nền gạch xám của Phật đường nứt ra một vết sâu hoắm, kéo dài một đường tới dưới chân bệ thờ, cách trước người Quan một tấc.

Thế nhưng kim quang đã bao phủ cả gian Phật đường, uy thế như sóng biển mênh mông đập vào mặt.

Lúc này cánh cửa yếu ớt bỗng trở nên cứng như sắt thép, hất mạnh hai người lại, không thể không đối đầu trực tiếp với uy thế.

Lão tăng ngồi trên bệ thờ, hai mắt nhắm nghiền, mày cau lại, kim quang và ánh đỏ sau lưng càng lúc càng chói mắt.

Ân Bích Việt rốt cuộc biết tại sao lúc nãy ông ta lại nguyện ý giải thích nhiều lời như vậy, bất quá chỉ là tranh thủ thời gian khôi phục thân thể mà thôi.

Mà bây giờ, thời gian trôi đi từng chút, bọn họ sẽ càng bất lợi hơn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, kiếm thế của Lạc Minh Xuyên lên trước tiên, chân nguyên dốc hết ra, nơi mũi kiếm đi qua vang lên chuỗi âm thanh xẹt xẹt, tựa như không khí bị xé rách.

Lạc Minh Xuyên mở một con đường trong cái uy thế như có thực thể này, Ỷ Hồ kiếm của Ân Bích Việt ra khỏi vỏ, quyết chí tiến lên trên con đường kia!

Một cơn lạnh thấu xương tràn ra từ thân kiếm, một tầng sương trắng mỏng nhưng tụ trên mặt đất.

Nơi kiếm đi qua, băng sương nhanh chóng mở rộng. Mũi kiếm chém thẳng về phía trước!

Cùng thời khắc đó, ánh mắt của Lạc Minh Xuyên cũng đến, rơi chính xác vào nơi giữa hai mày của Quan.

Đây đã là lần thứ ba hai người bắt tay đánh địch. Trong cái đêm ở hang núi gặp ma tu, phối hợp vẫn còn trúc trắc, nhưng trong Hưng Thiện tự, đã có bảy phần hiểu ngầm nhau.

Lúc này lại càng trọn vẹn như ý, phối hợp hoàn hảo, phát huy uy lực vượt xa cảnh giới vốn có, đủ để khiến giới tu hành khiếp sợ.

Nhưng tất cả những thứ này vẫn không đủ để vượt qua một vị đã từng là Thánh nhân.

Cho dù ông ta đã bị năm tháng và trận pháp làm cho suy yếu.

Khi Quan mở mắt ra, mũi kiếm của Ân Bích Việt dừng lại trong không khí, khó mà tới gần thêm nữa. Môi mỏng của hắn khẽ mím, trên trán túa ra mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của Quan rơi trên mũi kiếm, sắc mặt Ân Bích Việt nhanh chóng tái nhợt, lùi lại ba bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Nhưng có một luồng ánh mắt như có gai khiến hai mắt của Quan đau nhói, không thể không nhắm mắt lại. Mà trong cái chớp mắt đó, Lạc Minh Xuyên bay lên phía trước, tay trái vỗ nhẹ sau lưng Ân Bích Việt, tay phải tung bay, một chiêu Phật Môn Đại Thủ Ấn bắn thẳng ra!

Ân Bích Việt bị sư huynh của mình đưa ra khỏi chiến cuộc, trơ mắt nhìn hai người đối chưởng.

Kim quang bên trong Phật đường chấn động ầm ầm, màn trướng nổ thành bụi phấn, cột nhà nổ thành vụn gỗ tung toé!

Năm ngón tay đầy máu thịt của Lạc Minh Xuyên bay tứ tung, như có mưa bụi dâng lên, lộ ra xương cốt trắng hếu.

Bàn tay khô héo của Quan rút về một li, nhỏ đến mức không thể nhìn thấy. Mà bệ thờ dưới thân ông ta, dưới sự chèn ép cuồng bạo của chân nguyên, nứt ra năm vết sâu.

Lúc này kliếm thế của Ân Bích Việt đã thành, ánh kiếm rực rỡ của Thanh Thiên Bạch Nhật, rọi sáng cả gian Phật đường!

“Ầm —— “

Theo tiếng vang, bệ thờ vỡ vụn thành tro, Quan hạ người xuống trong bụi bặm.

Bụi mù đầy mặt, kim quang tối tăm.

Nhưng lần này ông ta thấy rõ thanh kiếm kia. Đồng tử co lại.

Ân Bích Việt cũng không hề nghĩ tới, hắn chỉ vừa mới thấy Lạc Minh Xuyên bị thương, thì đã giận dữ ra tay, vậy mà uy thế lại đến mức như thế.

Thanh kiếm này gặp mạnh thì lại càng mạnh, khiến cho hắn vừa mừng vừa nghi ngờ. Trong Chiết Hoa hội, khi chiến đấu cùng Phong Vũ kiếm. Trong Hưng Thiện tự, đâm Vô Lượng Pháp Thân của Tịnh Vân.

Mà bây giờ, vậy mà có thể công phá lớp phòng ngự của một vị Thánh nhân.

Quan chậm rãi đứng lên, âm thanh ma sát của khớp xương rõ ràng mà chói tai.

Rõ ràng là thân hình khô gầy thấp bé nhưng khi đứng lên lại khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ như có cái bóng của núi to chèn ép.

Sắc mặt của ông ta lãnh đạm, nhưng lại không ra tay, bởi vì ông ta cảm thấy thời gian đã trôi qua nhiều năm, dù sao cũng nên nói gì đó với thanh kiếm này.

Ông ta suy nghĩ một chút, thì phát hiện cũng không có gì để nói.

Dù cho thay đổi chủ nhân, thanh kiếm này vẫn đáng ghét như vậy.

Tiếp theo, trong lồng ngực ông ta nổi lên cơn giận đầy trời, hừng hực như lửa.

Trăm vạn năm trôi qua thì làm sao, cho dù có trôi qua cả quãng thời gian dài không đếm nổi nhưng chỉ cần thấy được thanh kiếm kia, sao lại không phẫn nộ?! Sao lại không căm hận?!

Vì vậy ông ta xòe bàn tay ra, ngón tay trỏ cùng ngón tay giữa kẹp lấy mũi kiếm.

Ở trong mắt Ân Bích Việt, động tác của lão tăng cực kỳ chậm chạp, nhưng lại cố tình chẳng thể tránh né. Chỉ cảm thấy sức ép tăng kịch liệt trong nháy mắt, tiến thoái lưỡng nan, giống như có một ngọn núi lớn đặt trên thân kiếm.

Tiếp đó, Ỷ Hồ kiếm chấn động kịch liệt, kêu vù vù như mưa dữ, trong lòng Ân Bích Việt hoảng hốt, đối phương còn muốn bẻ gẫy thanh kiếm này.

Cơn lạnh âm u thuận theo thân kiếm bắt đầu truyền đi từ cổ tay, một đường tàn phá kinh mạch của hắn, gần tới cả tim phổi.

Chợt có gió nhẹ ào ào, một kiếm ngang chợt đến!

Ân Bích Việt quay đầu thì thấy Lạc Minh Xuyên tay trái nắm Trầm Chu kiếm, ánh mắt bình tĩnh. Nhưng mà tay phải đang chảy máu, nửa bên ống tay áo đã bị dòng máu nhuộm đỏ.

Thế tới của kiếm này cực kỳ khéo, đẩy Ỷ Hổ ra khỏi ngón tay của lão tăng, liền chuyển thành chém ngang, hướng về phía cổ ty của Quan.

Sắc mặt của Quan không hề thay đổi, lật bàn tay một cái, vậy mà nắm thẳng lấy lưỡi kiếm sắc bén.

Mũi kiếm của Ân Bích Việt bị đánh văng ra, cơn lạnh âm u còn đang hoành hành trong kinh mạch gân cốt, đành phải lấy kiếm chống đất miễn cưỡng đứng vững.

Hai người giằng co mãi không xong, gần như cùng lúc nhắm mắt gom lại hơi thở.

Trong giây lát, tất cả gió bụi trong Phật đường đều trở nên yên lặng.

Ân Bích Việt dường như đoán ra được rằng bọn họ đã tiến nhập cảnh giới huyền diệu nào rồi, tương tự với công pháp thiền định của Phật tông, hắn lo rằng nếu như tùy tiện ra tay đánh vỡ trạng thái cân bằng lúc này, trái lại sẽ hại sư huynh. Đành phải ở một bên yên lặng xem biến. Cố gắng tự trấn định, nhưng trong lòng vẫn như có lửa đốt.

****

Thiên tài trẻ tuổi trong giới tu hành hiện nay và Thánh nhân trăm vạn năm trước, chênh lệch giữa hai người quá lớn. Đây nhất định là một cuộc chiến chưa từng có và sau này cũng khó mà có được.

Lúc Kiếm Thánh và Chưởng viện tiên sinh ở tuổi bọn họ, từng bắt tay giết chết một vị cường giả Đại Thừa với cảnh giới Tiểu Thừa cảnh và Phá Chướng cảnh, đó đã là một truyền kỳ khó mà tin được.

Ngày hôm nay, bọn họ có thể so chiêu đến bây giờ, dù cho có người tận mắt nhìn thấy cũng không thể tin được.

Nhưng đây không phải là phân cao thấp, mà là quyết sống chết.

Lạc Minh Xuyên mở mắt ra, khắp nơi là biển máu.

Mây đỏ cuồn cuộn nơi chân trời, sáng quắc như lửa, tựa như muốn chọc thủng trời xanh, trong gió cát tất cả đều là mùi máu tanh nồng nặc.

Lá cờ rách nát, xác chết khắp nơi, nước sông dâng trào bị dòng máu nhuộm đỏ. Uy thế của các loại công pháp thần thông vẫn còn ở đây, khiến núi sông hỗn loạn, đất đai cháy đen.

Y kinh ngạc nhìn tất cả, chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút quen thuộc. Mãi đến tận khi một thanh thiền trượng xé gió mà tới.

Lạc Minh Xuyên vội vàng thối lui vào sông, nhưng mà nơi thiền trượng lướt qua, phá sông cắt nước, mười trượng sóng gió dâng lên, nổ vang rung trời.

Quan đứng trên núi cao đối diện, trong con ngươi tựa như có ánh sáng khiếp người, áo cà sa vàng đỏ tung bay phần phật.

Thân hình của ông ta cũng như núi cao cản người.

Lạc Minh Xuyên hơi suy nghĩ, Trầm Chu kiếm đặt ngang ở trước người, như con đê dài cứng rắn, ngăn cản sóng lớn của sông.

Trầm Chu tất nhiên là danh kiếm thời nay, nhưng cũng khó mà chịu một đòn của Thánh nhân, sau khi đánh văng thiền trượng, nó tuột thẳng khỏi tay, bay xuống đáy sông.

Thiền trượng trở lại đỉnh núi, bị Quan nắm trong tay. Sóng lớn tận trời rơi xuống trong sông, mặt sông mãi vẫn không yên tĩnh.

Thân hình Lạc Minh Xuyên đã tới trên bờ, nhưng mà sắc mặt trắng bệch, vạt áo bị nước sông làm ướt nhẹp. Màu đồng tử chợt thay đổi, đất đá trên ngọn núi mà Quan đứng bị bắn tung, đá tảng rơi xuống, ầm ầm sụp đổ.

Nơi này là một trong di tích chiến trường sau đại chiến Ma đạo.

Ở trong cảnh thiền định này, hai người dùng thần hồn ý niệm để đấu nhau, so với bị vây trong Đại trận Phật Ấn Kim Quang, Quan càng mạnh hơn.

Ông ta đi xuống từ núi cao, thân hình nhẹ như chim hồng, nhưng mặt đất lại rung động theo từng bước chân ông ta.

Ngọn núi dưới chân ông ta tuy rằng sụp, nhưng khi ông ta đi tới, chính là một ngọn núi cao.

Uy thế như núi.

Từng tấc từng tấc kinh mạch của Lạc Minh Xuyên nổ tung, máu tươi không thể nén xuống mà tràn ra khóe miệng, trong giây lát đã ướt đầy thân, rốt cục y không chống đỡ nổi nữa, ngã quỳ trên mặt đất.

Quan đứng ở trước người y, nhìn y từ trên cao. Chậm rãi đưa tay để lên đỉnh đầu của y.

Trong Phật đường, sắc mặt Lạc Minh Xuyên nhanh chóng trở nên xám xịt, mà thân thể gầy gò của Quan trở nên tươi tốt một cách quỷ dị.

Trong lòng Ân Bích Việt chấn động mạnh, mặc dù không thể nhận ra bọn họ đang giao thủ, nhưng hắn biết tình hình trước mắt vô cùng nguy hiểm. Bất chấp tất cả, Ỷ Hồ kiếm đâm về hướng ngực của Quan.

Chưa chạm đến áo cà sa, đã bị đánh văng ra thật mạnh, lực phản chấn to lớn làm cả tim phổi bị thương.

Ân Bích Việt ngã dưới bệ thờ, chỉ cảm thấy khoang ngực đau nhức, trước mắt là một màu máu.

Sắc mặt của Quan hờ hững, đáy mắt lại hiện ra ý cười bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Gân cốt của hai người trẻ tuổi này rất tốt, sức sống của bọn họ đủ để cho ông ta phá trận hôm nay.

Có thể thấy được trời không muốn ông chết. Như vậy, trong tương lai chắc chắn sẽ tu được một thân bất tử bất diệt.

Đúng vào lúc này, Ỷ Hồ kiếm trên mặt đất hơi chấn động một chút, động tĩnh yếu ớt, ngay cả Ân Bích Việt cũng không phát hiện.

Mà trong cảnh thiền định, Lạc Minh Xuyên sắp chết ở dưới chân Quan chợt ngẩng đầu lên.

Đáng lẽ ra y nên cực kỳ suy yếu, nhưng chẳng biết vì sao, ánh mắt lúc này lại lạnh nhạt đáng sợ.

Quan đối diện cặp mắt kia, kinh hãi đến biến sắc, muốn bứt ra vội vàng thối lui!

Nhưng đã muộn, tu vi của ông ta nhanh chóng trôi đi, thuận theo bàn tay, điên cuồng rót vào cơ thể Lạc Minh Xuyên!

Gió chợt nổi lên khắp nơi, đất sụp núi rung, sóng vỗ ngập trời.

Quan rốt cục bứt ra, lùi lại ngàn dặm, kinh sợ quát lên, “Mạc Trường Uyên! —— “

Trầm Chu kiếm nhảy từ trong hồ ra, tàn ảnh như gió, còn nhanh hơn cả thân hình của ông ta, xuyên thấu tâm mạch, mạnh mẽ đóng ông ta trên mặt đất.

Cũng là là ‘Thiên La Cửu Chuyển’ tầng thứ tám, biến tu vi và sinh mạng của người khác cho bản thân sử dụng.

Nhưng khi hai người gặp gỡ, cao thấp đã biết.

Cảnh thiền định vỡ vụn.

Ân Bích Việt lấy kiếm chống đất, miễn cưỡng ngồi dậy.

Chỉ thấy Quan đã mở mắt ra, đáy mắt là một màu đỏ tươi, miệng không ngừng chảy máu, tựa như điên cuồng, "Buồn cười buồn cười! Ta không chết dưới Lâm Uyên kiếm, ai ngờ lại chết trong tay ma đầu —— "

"Sư huynh của ta mới không phải ma đầu!"

Phật đường rung động kịch liệt, cột nhà và vách tường bắt đầu sụp xuống.

Hai mắt của Lạc Minh Xuyên vẫn nhắm nghiền, Ân Bích Việt ôm người nọ vào trong ngực. Người nọ hô hấp đều đặn, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh, chân nguyên cũng chẳng thể tiến vào thân thể thăm dò.

Máu không ngừng trào ra từ trong miệng lão tăng, ông ta nhìn hai người, trước khi hơi thở tắt lịm, tràn đầy ác ý mà nói, "Ngươi không muốn để cho hắn ta nhập ma, nhưng hắn ta đã không quay đầu lại được…"

Cả Đại Trận Kim Quang bị tổn hại, mặt đất trong Hưng Thiện tự đầy vết nứt, trong chùa hoàn toàn hỗn loạn.

Chân nguyên của Ân Bích Việt khô cạn, trên người trọng thương, dù cho biết rằng nơi này sắp sụp xuống, tình thế hiểm trở đến mức không có cách nào phỏng chừng được, cũng không cách nào mang theo Lạc Minh Xuyên hôn mê bất tỉnh di chuyển một bước.

Trong cơn chấn động phá trời diệt đất cùng bụi mù khắp nơi, hắn che chở Lạc Minh Xuyên ngã ngồi trong một góc Phật đường, có lúc, hắn cho là đã đi đến đường cùng.

Thế nhưng sau một khắc, một luồng ánh kiếm sáng rỡ bổ bụi mù ra.

Tiếng ầm ĩ cũng yên tĩnh lại.

Một giọng nói thiếu niên lành lạnh vang lên, lời ít mà ý nhiều, "Đi."

66. Chương 66: Hướng Về Trời Xanh Hỏi Đạo Lý

Ân Bích Việt nghĩ thầm đùa nhau à, thế này thì làm sao đi?

Chợt dưới chân bỗng nhẹ nhàng, chỉ thấy mây mù bỗng dưng tụ lại, hắn và Lạc Minh Xuyên lại bay lên trời, đến giữa không trung cùng với người tới.

Phía sau bọn họ, mạch đất sụp đổ và núi rừng nhanh chóng thu nhỏ lại, Phật điện sụp đổ của Hưng Thiện tự cũng chợt lóe qua.

Tốc độ quá nhanh, bên tai tất cả đều là tiếng gió gầm rú, sương trắng đập vào mặt khiến Ân Bích Việt không thấy rõ khuôn mặt của người phía trước.

"Tiền… Tiền bối."

Hắn ngồi trên mây, muốn lên tiếng nói cám ơn, nhưng mà gió lạnh thổi vù vù, thổi đến mức hai hàm răng của hắn run lên.

Người phía trước cũng thấy không ổn, tiện tay phất xuống ống tay áo.

Ân Bích Việt phát hiện, bọn họ vẫn bay lượn trên không trung, chỉ là tiếng gió đã lắng xuống, hơi lạnh cũng tán đi, thật giống như có một cái lồng vô hình cản lại.

Ngày đó, đã có quá nhiều chuyện kinh ngạc, tâm lý và năng lực chịu đựng của hắn đã nâng cao.

Thế nhưng chờ khi hắn thấy rõ khuôn mặt thiếu niên của kiếm khách áo trắng kia, trong nháy mắt hai chữ 'tiền bối' kẹt ở cổ họng, có làm sao cũng chẳng thể thốt ra được.

Thiếu niên đứng trên đám mây, hất cằm từ trên nhìn xuống hắn, "Lão tứ, nhìn thấy vi sư không vui sao?"

… Vi sư.

… Sư.

…

Lần này Ân Bích Việt hoàn toàn nói không ra lời rồi.

Rốt cuộc tại sao, cái người nhìn cũng chẳng chênh lệch với tui lắm, lại là sư phụ cool ngầu lòi trong truyền

thuyết của tui…?

Loại đả kích này có thể so với việc xuyên qua mà cầm nhầm kịch bản.

Hắn ngơ ngác nói, “Vui, rất vui.”

Không phải sư phụ, vậy thì ai có thể mang ta bay như vậy?

Nhìn kỹ lần nữa, còn có bảy phần tương tự với bức chân dung trên Hề Hoa phong. Chỉ là trẻ hơn hai mươi tuổi thôi.

Kiếm Thánh cười rộ lên, cặp mày sắc như kiếm dãn ra, có vẻ sáng sủa đặc biệt ưa nhìn.

Ân Bích Việt tỉnh táo lại, mấy vấn đề chưa nghĩ kỹ lần lượt kéo tới.

Giữa sư huynh và Ma tôn có quan hệ gì? Chưởng viện tiên sinh và Hưng Thiện tự đều biết chuyện này, vậy sư phụ biết bao nhiêu?

Lúc trước nghe nói sư phụ đi Vực Vẫn Tinh, là bởi vì nơi đó đã xảy ra biến cố gì sao? Dưới Vực Vẫn Tinh thật sự có ma vật?

Còn có Ỷ Hồ kiếm của hắn, rõ ràng là có lai lịch bất phàm, là do lúc truyền kiếm sư phụ đưa sai rồi? Hay là do Đại sư huynh đưa sai? Cũng không thể là do nó tự thay đổi đi?

Nếu như thế giới này còn có người có thể trả lời những bí ẩn đó, vậy người này nhất định là Kiếm Thánh.

Mà trước mắt, tất cả vấn đề đều không hề quan trọng bằng ——

“Sư phụ! Lúc nãy Lạc sư huynh bị trọng thương…”

Kiếm Thánh như là mới nhìn thấy người đồ đệ mình ôm trong ngực, dưới ánh mắt ước ao của Ân Bích Việt, bình tĩnh cúi người xuống, tùy ý chạm vào mạch môn, “A… Không chết được.”

Rồi lại vỗ một chưởng trên vai Ân Bích Việt.

Ân Bích Việt chỉ cảm thấy dưới một chưởng sư phụ vỗ, tinh thần chấn động, toàn thân thoải mái đến mức không nói ra được, tựa như mấy vết thương to to nhỏ nhỏ cũng đều tốt hơn rất nhiều. Nhưng hắn vẫn nhíu mày, rầu rĩ nói, “Nhưng bây giờ sư huynh hôn mê bất tỉnh…”

Kiếm Thánh trưng ra khuôn mặt trưởng bối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đương nhiên nếu vẻ mặt này gắn lên mặt một lão gia gia râu bạc trắng bay bay, thì sẽ có lực uy hiếp hơn.

Ân Bích Việt lập tức lái suy nghĩ đi, tu vi của sư phụ ở level nào? Đệ nhất thiên hạ đó, sư phụ đã nói không sao rồi, mình đương nhiên phải tin tưởng sư phụ.

Kiếm Thánh vung vung tay,

"Chừng nào nó tỉnh đều dựa cả vào duyên phận của riêng nó, lão phu cưỡng ép ra tay, dù người có tỉnh rồi cũng thành thằng ngu… Chết tiệt, ngươi đừng có ôm chặt như vậy."

Một bên đau lòng nghĩ, nhanh như vậy mà lão tứ đã khăng khăng một mực, muốn chết muốn sống theo người ta rồi. Tất cả đệ tử trong nhà đều là người đàng hoàng, ngay cả lão ngũ cũng thông tuệ như ta, nhưng đáng tiếc trong nhà còn có cả đống chuyện sốt ruột.

Chết tiệt, tương lai thật đáng lo.

Cưỡi mây gió mà đi, chớp mắt đã ngàn dặm.

Nhìn sơn môn Thương Nhai từ trên mây, giữa ngàn núi vàng óng và xanh sẫm là mái ngói xanh, rất có vẻ hào hùng bễ nghễ thiên hạ.

Trong lòng Ân Bích Việt cảm khái vạn ngàn lần. Lúc mình xuống núi vào đời là vào ngày xuân, bây giờ trở về cũng đã là cuối thu. Trước khi đi Chiết Hoa hội, thế nào cũng không nghĩ tới trên đường sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, đã từng rất nhiều lần, hắn thậm chí cho là mình không về được.

Cũng không thấy động tác của Kiếm Thánh ra sao, mây dưới chân bỗng nhẹ nhàng hạ xuống.

Đại Trận Hộ Sơn của Thương Nhai nằm trong tay Chưởng môn Chính Dương Tử và Quân Dục, có động tĩnh gì thì họ là người đầu tiên biết được.

Bây giờ, hai người họ một người vuốt râu mép một người ôm kiếm, đứng trong một tiểu viện ở Hề Hoa phong, là nơi ở trước kia của Kiếm Thánh.

Quân Dục nghiêm túc hành lễ, "Sư phụ."

Chính Dương Tử thì lại đi nhanh đến đỡ người trong tay Ân Bích Việt, "Trời ơi, đại đồ đệ của ta! Đây là thế nào, lúc đi còn nhảy nhót tưng bừng cơ mà!"

Kiếm Thánh không để ý tới ông, đẩy một bên cửa viện, bụi đổ rào rào xuống. Không thể không giơ tay

làm một quyết trừ bụi, quay người nói với đại đệ tử của mình, “Khụ, vài ngày không về… Ngươi cũng cao hơn rồi, còn cao hơn cả sư phụ.”

Quân Dục nghiêm túc sửa lại cho người nọ, “Không phải là vài ngày, là 103 năm 7 tháng 15 ngày.”

Ân Bích Việt ngạc nhiên phát hiện, sư phụ phóng khoáng của mình, vậy mà trên mặt hơi có chút lúng túng.

Tiếp theo Kiếm Thánh như là đang nói sang chuyện khác, nhìn về phía Lạc Minh Xuyên, nghiêm mặt nói, “Trước tiên đến điện Thanh Hòa, thương lượng chính sự.”

Chính Dương Tử sử dụng ‘Thương Nhai lệnh’, đoàn người liền tới đến điện Thanh Hòa trên ngọn núi chính Hề Càn phong, thu xếp cho Lạc Minh Xuyên ở trong điện.

Lúc Vệ Kinh Phong bái vào Thương Nhai sơn, Chính Dương Tử chính là sư huynh đồng môn của y. Chỉ là ở trong mắt ông, tính tình của người sư đệ thật là quá khiến cho người ta không bớt lo được, khi xuất môn còn dễ gây chuyện, toàn đặt bản thân vào nguy hiểm. May là sau đó tu vi cao tu thành Thánh nhân, cũng không còn ai chọc tên này nữa.

Lúc này Chính Dương Tử nhìn đại đệ tử nằm ở trên giường, tựa như lại trở về những ngày bị Vệ Kinh Phong làm cho tức giận đến nôn ra máu, run rẩy hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Kiếm Thánh vẫn lời ít mà ý nhiều khiến người ta tức chết, “Không biết.”

Mắt thấy lão gia gia râu bạc tức giận đến mức thở không nổi, Ân Bích Việt vội vàng đứng ra giải thích.

Nói từ lúc bọn họ đi vào Hưng Thiện tự, ngoại trừ ảo cảnh trong Phật đường dưới vực sâu thì những thứ còn lại hắn đều nói. Dù sao có sư phụ ở đây, câu không biết lúc nãy có thể là lười nói, hắn không xác định được có chuyện gì có thể giấu diếm được tai mắt của được Thánh nhân.

Cuối cùng hắn tổng kết, “Sư huynh là muốn chữa bệnh cho con nên mới đi Hưng Thiện tự, là con không tốt. May mà vào lúc sống còn sư phụ xuất hiện, cứu bọn con ra.”

Sau khi mọi người nghe xong, nhất thời lặng im.

Chính Dương Tử trừng hắn, “Mắc mớ gì đến con, là do đám con lừa trọc đầu hỏng óc Hưng Thiện tự. Lại còn mặt dày viết ngọc giản cho ta, nói rằng tất cả Phật điện và phòng ở của bọn họ đều sụp đổ rồi, chẳng lẽ còn trông cậy chúng ta bồi thường hay sao?”

Ân Bích Việt cả kinh, Hưng Thiện tự có cơ nghiệp trăm vạn năm, kích thước to lớn, toàn bộ trận pháp bị phá hủy cũng không đến nỗi này. Hắn theo bản năng nhìn về phía sư phụ.

Kiếm Thánh bình tĩnh nói, “Tiện tay.”

Dường như trên mặt có viết ‘Là ta làm đó, không phục thì nhịn đi’.

Sắc mặt của đại sư huynh cũng không tốt, lạnh lùng nói, “Phật môn cái gì, toàn giả từ bi.”

Ân Bích Việt rất bất đắc dĩ, tại sao không một người để ý vị Quan vẫn chưa chết trong trăm vạn năm trước, dã tâm tái thế của Ma tôn Mạc Trường Uyên, còn việc sư huynh rất có thể nhập ma đó! Các người không khiếp sợ sao?!

Chẳng lẽ điều này không phải là Trọng! Điểm! Chính?!!

Dường như Kiếm Thánh biết Ân Bích Việt đang suy nghĩ gì, “Nó có nhập ma hay không nhập ma cũng không quan trọng, quan trọng là…, nó còn có phải là nó hay không.”

Chính Dương Tử cũng cảm thấy nguy hiểm, “Nói cách khác, lúc nó tỉnh lại, cũng có thể là Ma tôn?”

Đại điện im lặng trong nháy mắt.

Cuối cùng, Kiếm Thánh nói, “Chuyện này phải xem ý chí của chính nó.”

Chính Dương Tử nghe lời này, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, như là rất có lòng tin với Lạc Minh Xuyên, cũng cực kỳ không trách nhiệm nói, “Chuyện đó không thành vấn đề, được rồi, mọi người giải tán đi.”

Ân Bích Việt kinh hãi, còn đáng sợ hơn nữa chính là sư phụ của hắn thật sự đáp một tiếng chuẩn bị đi.

Đây chính là chuyện lớn động trời đó?! Mấy người tùy ý như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?!

Nếu Ma tôn biết hắn không được coi trọng như vậy thì hắn sẽ khóc đến chết luôn đó!

Sắc mặt của đại sư huynh vẫn lạnh lùng nghiêm túc, “Nhị sư muội đi biển Phù Không bảo vệ ngũ sư đệ, tam sư đệ vẫn chưa hề trở về.”

Ân Bích Việt biết sư tỷ của mình nhất định là thấy lá thư từ biệt của Lải Nhải gửi về, không yên lòng nên liền đi tìm. Còn tam sư huynh, chắc là… Còn đang trốn Tống Thiếu môn chủ nhỉ?

Vừa nghĩ như thế, hắn đột nhiên cảm thấy đại sư huynh cô đơn một mình ở trên núi… Hơi có chút đáng thương.

Quân Dục nói tiếp, “Sân của sư phụ chưa được quét tước, không bằng đến chỗ con ở.”

Kiếm Thánh ‘A’ một tiếng, đi cùng Quân Dục.

Trước khi đi còn quay đầu lại hỏi hắn, “Lão tứ, không về nghỉ ngơi à?”

Ân Bích Việt lắc đầu, “Con ở lại với Lạc sư huynh.”

Kiếm Thánh không nói gì nữa, trưng ra khuôn mặt trưởng bối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trở về.

Chính Dương Tử ngược lại lại nở mày nở mặt, chạy như bay, thần thanh khí sảng mà đi.

Ân Bích Việt bò một miếng hương gỗ Tê an thần vào lư hương khắc hoa sen.

Khói bay lượn lờ, trong điện trống rỗng, chỉ có gạch xanh sáng đến có thể soi gương chiếu ra bóng dáng của hắn.

Sắc trời tối lại, hắn đốt đèn, ngồi ở trước giường, ngơ ngẩn nhìn người trên giường.

Năng lực phục hồi của sư huynh đúng là rất kinh người, tất cả vết thương đã khép lại như lúc ban đầu từ lâu, sắc mặt đã có sức sống. Lông mi khép lại tạo thành cái bóng hình quạt, khuôn mặt rất nhu hòa, tựa như đang ngủ.

Thế nhưng sư phụ nói lúc nào tỉnh lại đều dựa cả vào duyên phận của huynh ấy. Có lẽ lại như trong cảnh thiền định, sư huynh rất có thể đang chống lại thứ gì đó. Lúc nào thắng thì lúc đó có thể tỉnh lại.

Nhưng Kiếm Thánh cũng không giúp được huynh ấy, đây là cuộc chiến của một mình huynh ấy.

Chính hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể ra sức.

Hắn chợt nhớ tới, sư huynh không chỉ một lần chăm sóc hắn lúc mê man. Cuối cùng cũng coi như đến lượt hắn chăm sóc sư huynh một lần, tuy rằng chẳng giúp được cái gì.

Giữa núi có tiếng chuông truyền đến từ nơi xa xa, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng cười đùa trò chuyện của đệ tử Thương Nhai ở Chấp Sự đường bên kia.

Tất cả đều là dáng vẻ trước đây.

Ngày hôm nay, thật vui khi thấy sư phụ, thật vui khi về Thương Nhai sơn, thấy đại sư huynh đột phá cảnh giới, cũng thật vui.

Những thứ đó đều ở thế giới này, là những chuyện và những người rất quan trọng với hắn. Trong tương lai, nếu có một ngày cần phải, hắn sẽ cầm kiếm mà chiến.

Thế nhưng sư huynh thì sao?

Ân Bích Việt đột nhiên có một chút hoảng loạn.

Bởi vì hắn phát hiện, không biết từ lúc nào, hắn đã quen ỷ lại sư huynh.

Buổi tối ngày hôm ấy bọn họ rời Diệp thành, sư huynh rõ ràng đã nói, 'Tu hành và cuộc sống, xưa nay đều là chuyện của một người'.

Nếu có thể, hắn vẫn muốn đi cùng sư huynh.

Tựa như quãng đường vừa rồi, cùng nhau tu hành, cùng luyện kiếm, cùng nhau đi rất nhiều nơi, giao phía sau lưng cho nhau, cùng đối mặt kẻ địch mạnh mẽ và những nguy hiểm không lường trước được.

Trời tối người yên, trăng lên giữa trời, ánh sáng lạnh như băng rơi vào một nơi.

Hắn đi đến chỗ cao hóng gió ngoài điện, nhìn trăng sáng chiếu trên núi xanh rậm rạp, tâm tư hỗn loạn dần dần bình tĩnh lại.

Quay đầu liền thấy Chính Dương Tử cũng đứng ở trên bậc thang, lưng có chút cong, dưới ánh trăng, nếp nhăn hai bên thái dương hình như lại sâu hơn.

Ân Bích Việt cất tiếng gọi Chưởng môn, Chính Dương Tử vung vung tay, ra hiệu không cần phải để ý đến ông.

Qua rất lâu, Chính Dương Tử đột nhiên mở miệng, thanh âm khàn khàn tung bay trong gió đêm.

"Thật ra một năm trước thì ta đã biết. Nhưng ta không tin. Lúc đó ta nghĩ, nếu như được lùi 10 ngàn bước, coi như nó có như vậy, thế nhưng ta còn có thể ném đồ đệ của mình đi sao?"

Ân Bích Việt biết đến chuyện ông nói là chuyện Ma tôn.

"Ta không hiểu, tại sao lại phải là nó? Đứa nhỏ này có chỗ nào không tốt chứ? Cái số mệnh này lại rơi trên

người nó…”

Hướng về trời cao hỏi đạo lý là một chuyện hết sức không có đạo lý.

Bởi vì trên thế gian có quá nhiều khốn khổ đấu tranh cũng có thể dùng câu ‘Đây là số mệnh’ để giải thích.

Chính Dương Tử không phải không hiểu, nhưng bây giờ ông không phải là Chưởng môn uy nghiêm, mà là một sư phụ có lẽ sẽ mất đi đồ đệ.

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút,

“Chắc chắn sẽ có cách. Hãy tin tưởng sư huynh, chờ huynh ấy tỉnh lại.”

Hắn nói rất kiên định. Thật giống như là đang nói chút chuyện nhỏ này, căn bản không làm khó được sư huynh của hắn.

“Không sai, rồi sẽ có cách.”

Ân Bích Việt nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy Kiếm Thánh ngồi trên mái cong của điện, góc áo bào tung bay, đại sư huynh ôm kiếm đứng ở một bên người nọ.

Hắn cười rộ lên.

Tuy rằng còn có rất nhiều chuyện không rõ, nhưng bây giờ đều không quan trọng.

Bọn họ đều tin tưởng sư huynh, đồng thời chống lại mệnh trời, đối mặt thế giới không biết rung chuyển ra sao.

Hướng về trời xanh hỏi đạo lý.

67. Chương 67: Kiếm Của Thánh Nhân Chính Là Đạo Lý

Gần đây trong giới tu hành đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn. Bố cục thế lực của một số chỗ đã thay đổi ngoài sáng lẫn trong tối, thậm chí tin tức cũng truyền đến Đông Địa vốn không linh thông tin tức.

Mọi người cho là việc Thủ đồ Thương Nhai và đệ tử Kiếm Thánh xông vào Hưng Thiện tự, phá tan Đại Trận Phật Ấn Kim Quang chính là chuyện lớn nhất. Nào có thứ gì to lớn hơn có thể so với Hưng Thiện tự

có trăm vạn năm cơ nghiệp?

Mà ba ngày sau, Kiếm Thánh nhiều năm không có tin tức, thậm chí có lời đồn đãi bí ẩn rằng người nọ tiến vào Vực Vẫn Tinh không thể trở ra nữa, vậy mà lại xuất hiện.

Cả thế gian khiếp sợ. Có người hưng phấn, cũng có người khủng hoảng.

Hưng Thiện tự mặc dù nằm trong lòng dãy núi Đề Hương, cách làm việc lại luôn khiêm tốn, nhưng dù sao cũng là một trong 'Nhất sơn ba phái, Phật môn song tự', rất nhiều đôi mắt đều nhìn bọn họ.

Không ai biết sau khi Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt tiến vào chùa thì đã xảy ra chuyện gì, có người nói Phật môn từ bi khoan nhân, suy đoán là hai người vô lễ trước. Đối với cách nói này, những người tham gia hoặc quan tâm tới Chiết Hoa hội đều không ủng hộ, những người này đều nói rằng Ân Bích Việt còn mềm lòng hơn cả Phật tu, mà Lạc Minh Xuyên là quân tử đoan chính tốt tính từ trước đến giờ.

Mãi đến tận khi Kiếm Thánh xuất hiện. 'Phong Thu Ly' cũng chưa từng ra khỏi vỏ, nhưng gần trăm điện, phòng xá đều sụp xuống hết. Tựa như có gió thu thổi qua. (Phong Thu Ly: Gió thu rời đi)

Những bàn luận về chuyện này đều ngưng lại.

Kiếm của Thánh nhân chính là đạo lý. Nào cần có lời giải thích.

Một kiếm 'Thanh Thiên Bạch Nhật' trên bờ sông Bá phế bỏ Thái Thượng trưởng lão của Bão Phác tông. Bão Phác tông nào dám đòi câu giải thích nào?

Lúc này ở Hoành Đoạn Sơn, bao phủ trong một mảnh mây đen. Trưởng lão và các đệ tử hiểu rõ chuyện bôn ba vội vàng, gia cố trận pháp, diễn luyện kiếm trận, yên tĩnh mà ngột ngạt. Á Thánh Dư Thế đứng trên đỉnh núi Vân Hải, đã năm ngày chưa từng chuyển động.

Có một số chuyện được làm cũng chẳng được tính là bí mật. Dù cho Kiếm Thánh không thiện bói toán, nhưng mà với cảnh giới đó, dù không bói toán, thì thật sự sẽ không biết sao?

Mà ở Thương Nhai sơn, rất nhiều đệ tử đều biết Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đã bình an trở về. Nhưng lại nghe nói Lạc sư huynh bị thương nên không tiện thăm viếng, chỉ có thể tĩnh dưỡng.

Vì vậy không ít người đều chuyên môn chạy tới cửa đại điện, đứng xa xa ngóng mắt nhìn, cho dù căn bản không nhìn thấy bóng người.

Hà Yên Vân quấn lấy sư phụ Chính Dương Tử của mình đòi được tin tức, nghe rằng có Ân Bích Việt chăm sóc trong đó, thì yên tâm trở về tu luyện với Nguyễn Tiểu Liên.

Ân Bích Việt đã biết nơi này là mắt trận của đại trận Thương Nhai sơn, nếu như lần này kẻ tỉnh lại là Ma tôn, dùng toàn bộ sức mạnh của mạch đất Thương Nhai, cũng có thể tạm thời khắc chế. Hơn nữa sư phụ và đại sư huynh có tới tám phần cơ hội đánh thắng Mạc Trường Uyên khi hắn ta còn suy yếu.

Bất cứ lúc nào Lạc Minh Xuyên cũng có thể tỉnh lại, cho nên không tiện để cho người khác vào điện thăm hỏi.

Bọn họ mang theo hy vọng và sự tin tưởng tốt nhất, nhưng cũng tính đến trường hợp xấu nhất.

Vào lúc tất cả mọi bụi trần lắng xuống là vào hoàng hôn.

Tiếng chuông vang vọng, chấn động tới mấy con chim bay về rừng, các đệ tử luyện kiếm trên núi có người xuống núi, vào lúc Chấp Sự đường đóng cửa, đám người tụ tập rút đi như thủy triều. Ồn ào lại yên bình.

Lạc Minh Xuyên mở mắt ra, đồng tử màu hổ phách được dát lên ánh tà dương, tựa như chứa đựng sự dịu dàng trầm lắng đang chuyển động.

Y đã mơ một giấc mộng rất dài, khi nhìn thấy người ở bên cạnh thì nhất thời hoảng hốt, không biết mình có còn đang ở trong mơ hay không.

Ân Bích Việt nhẹ nhàng gọi y, “Sư huynh.”

Lạc Minh Xuyên nhỏ giọng đáp, “Sư đệ, huynh đã trở lại.”

Bọn họ cười rộ lên.

Không lâu lắm, ba người khác cũng tiến vào.

Lạc Minh Xuyên không phát giác ra chút nào, vẫn chuyên chú nhìn Ân Bích Việt.

Chính Dương Tử run râu mép trừng y, “Sư phụ của con còn ở đây này!”

Mới vừa mở miệng là gọi sư đệ, chỉ biết mỗi sư đệ! Hừ!

Lạc Minh Xuyên đứng dậy hành lễ, Ân Bích Việt muốn dìu y, y lại ra hiệu là mình không sao rồi.

Y nói, “Sư phụ, con nhập ma. Già Lan đồng thuật là công pháp Ma Môn, ‘Thiên La Cửu Chuyển’ tầng thứ nhất.”

Chính Dương Tử ngẩn ra.

Kiếm Thánh không thèm để ý xua xua tay, "Ngươi không nói thì ai mà biết?"

Chính Dương Tử nói, "Đúng vậy. Con không nói thì chẳng ai biết được… Nhìn con cũng không sao, đi lại khỏe khoắn rồi, ngày mai đến Luận Công đường giảng hai tiết đi." Tiếp đó lại nói chuyện với Kiếm Thánh và Quân Dục, "Được rồi, mọi người giải tán đi."

Kiếm Thánh tiến lên chạm vào mạch môn của Lạc Minh Xuyên, rất nhanh đã thả ra, dẫn theo Quân Dục trở về.

Đại điện liền trở nên trống vắng.

Lạc Minh Xuyên chỉ cảm thấy thiếu niên xem mạch môn mới vừa rồi tuyệt đối không phải hạng bình thường, ra tay tùy ý lại khiến y không thể tránh né, khí tức toàn thân nhìn như phân tán nhưng thật ra lại sâu không lường được.

Mà lúc ra khỏi điện cùng thiếu niên, Quân Dục vừa nghiêng người vừa dừng lại, chờ người kia ra trước, đây là lễ tiết cư xử với trưởng bối.

Tâm tư của y nhạy bén, trong nháy mắt đã nghĩ tới điều gì, lại cảm thấy không thể tin nổi, "Vị tiền bối mới vừa rồi kia, chính là Kiếm Thánh…"

Ân Bích Việt nhìn mà mừng thầm, rốt cuộc có người đã hiểu tâm tình của hắn khi nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên lúc trên mây nọ.

Hắn gật đầu, "Chính là sư phụ của đệ."

Lạc Minh Xuyên rất nhanh đã chấp nhận sự thật này.

Sức mạnh tu vi của Thánh nhân không thể tính toán theo lẽ thường được, dung mạo đương nhiên cũng giống vậy.

Ân Bích Việt vẫn không nhịn nổi mà hỏi thêm một câu, "Sư huynh, huynh thật sự không thấy chỗ nào khó chịu sao?"

Lạc Minh Xuyên cười nói, "Huynh rất khỏe." Y biết sư đệ có rất nhiều điều không rõ, liền nhẹ nhàng nói, "Lúc trước khi đối chiến với Quang trong Phật đường, ông ta dẫn huynh vào trong cảnh thiền định, đó là một trong những chiến trường của đại chiến Ma đạo. Công pháp của ông ta quỷ quyệt, dường như có thể hút sức sống và tu vi của huynh sang cho ông ta."

Khi đó Ân Bích Việt thấy sắc mặt của Lạc Minh Xuyên nhanh chóng xám xịt lại, đã đoán được mấy phần, lúc này được chứng thật, chỉ cảm thấy công pháp này tà đến mức không thể tin được.

Lạc Minh Xuyên nhỏ giọng nói, "Lúc huynh cho rằng mình sắp chết rồi, lại đột nhiên có một loại sức mạnh, hoặc là nói, có thứ gì đó, nhập vào thân thể của huynh. Nó thôi thúc huynh sử dụng công pháp giống hệt của Quan, nhưng uy lực lại gấp mười lần, giết chết Quan."

Trong lòng Ân Bích Việt cảm thấy nặng nề.

Hắn nhớ trước khi chết Quan đã nói 'Vậy mà chết ở trong tay ma đầu'. Có lẽ cái thứ kia thật sự là hồn phách còn sót lại của Ma tôn Mạc Trường Uyên.

"Như vậy nó bây giờ còn ở đó không?"

Lạc Minh Xuyên lắc đầu, "Đã biến mất. Không biết nó đã đi nơi nào, nhưng chắc chắn không còn trong thân thể của huynh. Huynh có được sức sống của Quan. Còn tu vi thì nhất thời tăng vọt đến mức có thể khiến người nổ tung, huynh phong ấn nó trong linh đài đến nỗi mê man."

Ân Bích Việt thở phào nhẹ nhõm.

"Lúc mê man, huynh nhìn thấy một ít ký ức rải rác, đúng là của Quan. Trong đó còn có toàn bộ công pháp Thiên La Cửu Chuyển."

Cái cảm giác này rất kỳ lạ, tựa như đang xem một đời đứt quãng của một người. Tuổi nhỏ bái vào Phật môn, thiên tư thông minh, thiếu niên mang dã tâm hừng hực, nhờ Phật mà nhập đạo. Cuối cùng lại cấu kết với Mạc Trường Uyên, nhập ma, nghiên cứu bí điển Thiên La, hợp tác viết ra Thiên La Cửu Chuyển, đánh vỡ bức tường ngăn cản ngàn công pháp. Vào thời khắc sống còn trong đại chiến Ma đạo, phản bội Chân Tiên Ý Lăng Tiêu, ngược lại bị trọng thương…

Hai người đi dạo trong điện, ánh chiều tà kéo dài cái bóng. Tiếng bước chân theo quy luật và tiếng trò chuyện nhỏ nhẹ vang vọng trong điện.

Ân Bích Việt đột nhiên có một suy đoán không tốt, Quan từng nói 'Ngươi không muốn hắn ta nhập ma, nhưng hắn ta đã không thể quay đầu lại được'. Rất có thể Thiên La Cửu Chuyển có vấn đề.

Quả nhiên, Lạc Minh Xuyên dừng lại nói,

"Huynh dự định hai ngày sau sẽ bế quan, tự phế công pháp."

Y nói rất bình tĩnh, tựa như đó là một quyết định chẳng liên quan đến mình.

Ân Bích Việt vội vàng nói, “Tại sao chứ?”

“Khi luyện Thiên La Cửu Chuyển đến tầng thứ tám, thì phải hút sức sống cùng tu vi của người khác không ngừng, nếu không thì sẽ như dầu hết đèn tắt. Huynh đã luyện xong tầng thứ nhất là Già Lan đồng thuật, cho dù bây giờ ngừng việc tu hành, chân nguyên cũng sẽ tự nó vận chuyển, cảnh giới không ngừng chầm chậm tăng lên. Loại công pháp này, một khi đã bắt đầu thì không thể quay đầu lại được.”

Lạc Minh Xuyên cười nói, “Sau khi phá rồi dựng lại, bước lại từ đầu trên con đường tu hành đại đạo, giác ngộ sẽ càng sâu, cũng không phải việc khó.”

Ân Bích Việt biết sư huynh đang trấn an mình.

Hủy công pháp rồi tu lại nguy hiểm vô cùng, cửu tử nhất sinh, sao lại không phải việc khó?!

Trong lòng hắn chua xót, lại vẫn không cam lòng, “Vậy không có… Cách khác sao?”

Lạc Minh Xuyên chần chờ trong nháy mắt, rồi quyết định vẫn nên nói thật. Y và sư đệ vốn thành khẩn, tin tưởng lẫn nhau, không nên có sự lừa dối.

“Có. Ban đầu Thiên La Cửu Chuyển là do hai người cùng viết với nhau. Mạc Trường Uyên và Quan cũng không nghĩ tới, công pháp được viết ra cần phải có hai người tu hành với nhau, mới có thể trở nên không có kẽ hở. Hai người bọn họ tuy rằng hợp tác với nhau, lại nghi ngờ lẫn nhau, dù có như thế nào cũng không thể luyện cùng nhau, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng giao mạng của mình cho người khác. Cho nên họ vẫn luôn tu hành riêng lẻ, luyện đến Chuyển thứ tám thì không thể không hút sức sống và tu vi của người khác để duy trì công pháp…”

Ân Bích Việt không nghĩ tới là có cách xoay chuyển tình thế, trong lúc nhất thời cảm thấy ánh nắng chiều ngoài cửa sổ cũng rực rỡ thêm mấy phần, hắn mừng tít mắt, “Chuyện này dễ rồi, đệ luyện với huynh!”

Lạc Minh Xuyên nhíu mày, tránh né ánh mắt của hắn, “Sư đệ, chuyện này cũng không phải là chuyện đùa…”

Ân Bích Việt không hiểu, cảm thấy nặng nề trong lòng, tự phế công pháp hoặc hai người cùng tu luyện, ưu khuyết của hai con đường này rất rõ ràng, rốt cuộc tại sao sư huynh không đồng ý?

Hắn nhìn thẳng Lạc Minh Xuyên, “Đương nhiên không phải là chuyện đùa. Đệ không sợ nhập ma, công pháp không phân chính tà, nếu vừa không cần phải hút sức sống của người khác, vừa không có những vấn đề khác, có gì mà không được?”

Lạc Minh Xuyên không lảng tránh nữa, bỗng nhiên nâng mắt, “Đệ căn bản không biết mình đang nói cái gì.”

Mặc dù y đã phong ấn tu vi thuộc về Quan, nhưng lần này sau khi trở về từ Hưng Thiện tự, tu vi của y tăng nhanh như gió. Vốn uy thế được thu lại rất tốt, nhưng vào thời khắc này lại không thể khống chế mà bắn ra.

Ân Bích Việt không hề phòng bị, bị buộc rút lui ba bước, không thể tin ngồi bệt xuống giường.

Lạc Minh Xuyên vội vã lui lại, sợ chính mình thương tổn sư đệ. Âm thanh trầm xuống, như là đang đè nén cái gì đó, "Những lời này chờ sau khi qua Lễ đội mũ của đệ rồi nói sau đi."

Ân Bích Việt đứng lên, không yếu thế chút nào giằng co với y, "Sư huynh, đệ không phải đứa trẻ! Lẽ nào huynh thà hủy công pháp rồi tu lại cũng không nguyện tin tưởng đệ?"

Hắn không hiểu rốt cuộc Lạc Minh Xuyên đang lo lắng cái gì. Lẽ nào cảm thấy rằng hắn không đủ chín chắn, còn chưa thể ra quyết định của riêng mình?!

Lạc Minh Xuyên không trả lời thẳng, chỉ nói, "Huynh không có ý đó…"

Bọn họ xảy ra lần tranh chấp đầu tiên.

Ân Bích Việt phẩy tay áo bỏ đi.

Đại điện hiu quạnh, ánh sáng tối tăm.

Lạc Minh Xuyên một thân một mình ngồi ở bên giường.

Y cúi đầu xoa xoa điểm giữa hai mày, cảm thấy đau đầu cực kỳ.

Sư đệ không phải đứa trẻ. Nhưng đệ ấy thật sự không biết mình đang nói cái gì.

Ai có thể nghĩ tới, hai vị kiêu hùng mang dã tâm hừng hực ở thời đại Chư Thánh, trời xui đất khiến thế nào lại viết ra một bộ công pháp vốn cần song tu.

Ân Bích Việt trở lại Hề Hoa phong, dọc theo đường đi đã bình tĩnh lại, cảm thấy mình vừa rồi quá nôn nóng. Hắn chưa bao giờ hoài nghi sư huynh không tin tưởng mình, chỉ là lúc đó thốt lên lời giận dữ mà thôi. Sư huynh chắc chắn là lo lắng vì cái khác, đành để sau này bọn họ bình tĩnh lại rồi nói chuyện lần nữa.

Đi tới bên vách núi ở Hề Hoa phong, thì thấy sư phụ đang hướng dẫn đại sư huynh luyện kiếm. Sư phụ nhìn thấy hắn ở xa xa, vẫy tay ra hiệu bảo hắn lại đây.

Kiếm khí tung hoành, lá rụng tung bay.

Đây là lần thứ hai Ân Bích Việt thấy Quân Dục luyện kiếm, vẫn là 'Kiếm quyết Tiểu Trọng Sơn' do Kiếm Thánh sáng lập.

Nhưng khác nhau một trời một vực so với trước khi hắn xuống núi, nếu như không phải có sư phụ đứng bên cạnh, chỉ riêng kiếm khí thôi, cũng đủ khiến hắn khí huyết cuồn cuộn.

Mây mù bên cạnh vách núi bị chém ra, trong ánh mặt trời lặn về hướng Tây, hiện ra ngàn trượng núi sông bao la.

Đại sư huynh thu kiếm xoay người lại.

Kiếm khí quanh quẩn quanh thân, càng hiện ra sự lạnh lùng sắc bén.

Kiếm Thánh thở dài nói, "Bộ kiếm quyết này chẳng có gì để dạy cho ngươi nữa."

Quân Dục hành lễ, "Sư phụ."

"Nhưng đây là kiếm của lão phu, ngươi cũng nên có kiếm của mình."

Đây là lời khẳng định và khen ngợi cao vô cùng, nói rõ Kiếm Thánh cho là Quân Dục có thể tự nghĩ ra kiếm quyết, thậm chí là đạt được trình độ và cảnh giới có thể khai tông lập phái.

Ân Bích Việt cười rộ lên, hắn vui thay cho đại sư huynh.

Nhưng sắc mặt của Quân Dục lại mờ mịt.

Kiếm Thánh nói, "Ngày mai, lão phu muốn mang sư đệ ngươi đi một chuyến xa nhà, thuận tiện làm một ít chuyện."

Ân Bích Việt cả kinh, sư đệ? Mình sao?

A! Sư phụ lại muốn dẫn mình bay?

Ánh mắt Quân Dục lóe lên, dường như muốn hỏi chút gì, nhưng cuối cùng chẳng hỏi cái gì cả.

Chỉ là gật đầu với Ân Bích Việt, "Bảo trọng."

Trực giác của Ân Bích Việt cho là hai chữ này hẳn là nói cho sư phụ nghe.

68. Chương 68: Lá Vàng Phơi Mưa Gió, Lầu Xanh Rộn Tiếng Đàn

"Sư phụ, lúc nào thì chúng ta xuất phát?"

"Ngày mai lại nói, lão phu về ngủ một giấc trước đã."

Dùng tu vi của Thánh nhân, giấc ngủ đã chẳng còn bắt buộc từ lâu. Nhưng Vệ Kinh Phong ham ngủ.

"Đi thôi." Y quay người hô một tiếng với Quân Dục, sau đó đi về sân của đồ đệ mình.

Trăng sáng bắt đầu lên cao. Gió đêm cuối thu cũng thêm mấy phần lạnh lẽo tiêu điều, giữa biển rừng vang lên từng trận tiếng sóng.

Từ góc nhìn của Ân Bích Việt, dưới sắc trời nửa tối, bóng lưng của hai người gần như sóng vai nhau.

Nhưng hắn biết, đại sư huynh vẫn luôn bước sau sư phụ một bước. Đây là một loại kính trọng không thể vượt qua.

Hắn đột nhiên cảm thấy rằng, làm đồ đệ đầu tiên của sư phụ, mang ý nghĩa rất khác. Nếu như nói trên cõi đời này có người có thể thật sự hiểu rõ Thánh nhân, vậy người đó nhất định là đại sư huynh.

Ngày thứ hai, Lạc Minh Xuyên đến Luận Công đường giảng bài. Bài giảng đều là về kiến thức nhập môn tu hành, ví dụ như tẩy kinh phạt tủy, con đường chân nguyên vận hành trong linh mạch, võ tu nên chọn lựa công pháp như thế nào, làm sao để linh tu thu vào linh khí.

Những thứ này đều là bài giảng cho các đệ tử nhỏ tuổi mới vừa bái vào Thương Nhai, nhưng rất nhiều người tới nghe. Cảnh giới nào cũng có.

Luận Công đường là Tiểu Học đường của Thương Nhai sơn, Lạc Minh Xuyên làm Thủ đồ môn phái, lúc trước thường tới nơi này giảng chút kiến thức căn bản.

Nơi này gần Chấp Sự đường, kẻ đến người đi nối liền không dứt, coi như là một trong những nơi náo nhiệt nhất ở Thương Nhai sơn.

Ân Bích Việt đứng trước cửa Luận Công đường, thỉnh thoảng có đệ tử dừng lại gật đầu chào hắn, người có bối phận càng thấp hơn còn hành lễ. Lần này hắn xuống núi một chuyến, ở chung với người khác nhiều

hơn, cảnh tượng thế này cũng có thể ứng đối, không đến nỗi lúng túng.

Vừa đến không lâu lắm, lớp của Lạc Minh Xuyên đã tan học, y đi ra trong một đám đệ tử vây quanh.

Y không ngờ tới Ân Bích Việt sẽ chờ ở bên ngoài, hơi nao nao rồi liền tiến lên đón, khóe miệng nhếch lên mà y cũng không biết.

"Sư đệ..."

Người chung quanh rất nhanh đã tản ra, trong khoảnh khắc bên người Lạc Minh Xuyên đã trống rỗng.

Các đệ tử đi ngang qua cũng nhẹ nhàng tránh đi, chừa lại cho bọn họ chút không gian.

"Chờ lâu lắm rồi?"

Ân Bích Việt lắc đầu, "Không có."

Bọn họ đều không nhắc lại tranh chấp vào hôm qua.

"Hôm nay sư phụ muốn mang đệ xuất môn làm việc... Đệ cũng không biết lúc nào thì trở về."

Ý cười của Lạc Minh Xuyên cứng lại, nhưng lập tức thành khẩn chúc mừng Ân Bích Việt, "Khó mà được Kiếm Thánh chỉ dạy, chờ lúc sư đệ trở về, tất nhiên trình độ sẽ tăng cao, tiến thêm một bước."

Ân Bích Việt gật gật đầu.

Không biết tại sao, hắn lại mở miệng giải thích, "Đệ nghĩ là sẽ rất nhanh."

Lạc Minh Xuyên cười rộ lên,

"Đi thôi, huynh đưa đệ về."

Một đường không nói lời nào, chỉ có tiếng giày mây nện trên lớp lá dày rụng trên đất.

Hai người đứng dưới Hề Hoa phong ít dấu chân người. Trên mây xanh, dưới lá vàng, cuối thu khí sảng.

Ân Bích Việt cảm thấy mình đã hiểu rõ, "Sư huynh, chuyện công pháp, chờ đệ trở về rồi mới quyết định

được chứ?"

Lạc Minh Xuyên không đáp.

Y không biết giải thích như thế nào với sư đệ mang vẻ mặt ngây thơ này.

"Có lẽ đệ đúng là không đủ chín chắn, nhưng lần này ra ngoài du lịch cùng sư phụ một chuyến, tất nhiên là sẽ tiến bộ rất nhiều. Chờ đệ trở về, chúng ta cùng nghĩ cách… Hoặc là như sư huynh nói, chờ đệ làm Lễ đội mũ được không?"

Ân Bích Việt tự nhận đây là lần mà năng lực biểu đạt của hắn phát huy tốt nhất, nếu như sư huynh còn không đáp ứng, vậy thì thật sự không có cách nào nữa. Nghĩ tới đây, trong ánh mắt không tự chủ mà mang theo mấy phần khẩn cầu.

Đặt trong mắt Lạc Minh Xuyên, sắc mặt vốn lạnh lùng của sư đệ bỗng trở nên đầy sức sống, trong mắt như có làn nước thu gợn sóng, lại như con mèo nhỏ với bộ lông mềm mại trong học phủ, nhưng lại có vẻ đáng thương vô cùng.

Y ngẩn ra, vào lúc này cái gì cũng bất chấp, há mồm liền đồng ý, "Được, tất cả đều nghe lời đệ."

Ân Bích Việt thở phào nhẹ nhõm, ý cười càng sâu.

Lúc Kiếm Thánh xuống từ Hề Hoa phong, nhìn thấy tình cảnh này, nhẹ nhàng mắng một tiếng chết tiệt. Vung vung tay với người ở phía sau, "Đừng tiễn nữa, về đi."

Quân Dục đứng tại chỗ, nhưng không trở về.

Lạc Minh Xuyên hành lễ với Kiếm Thánh.

Vệ Kinh Phong vốn không kiên nhẫn với những nghi thức xã giao thế này, nhưng lần này lại có chút hưởng thụ. Thậm chí có chút buồn cười mà nghĩ, mặc kệ ngươi là Chân Tiên hay là Ma tôn, cũng phải hành lễ với lão phu, làm Thánh nhân cũng coi như đáng giá.

Ân Bích Việt nghĩ đến lần trở về này còn chưa có nói chuyện với đại sự huynh. Hắn đi tới trước mặt Quân Dục, há miệng, cuối cùng ảo não nói một câu phí lời, "Chúc mừng kiếm đạo của đại sư huynh tinh tiến."

Quân Dục suy nghĩ một chút, "Sư đệ cũng tiến bộ rất nhiều."

Sắc mặt người này vẫn nghiêm túc lạnh lùng, lời nói cũng lộ vẻ cứng ngắc.

Nhưng Ân Bích Việt biết, đại sư huynh đã rất nỗ lực.

Hắn khom mình hành lễ, là để cáo biệt. Quân Dục đỡ hắn dậy. Hai người cũng không phải là dạng người sỏi ngôn từ, nhưng lại có cảm giác thân cận giữa đồng môn với nhau, chắc chắn sẽ không lạnh nhạt.

"Đi thôi, lão tứ."

Hắn quay đầu nhìn lại một lần cuối cùng, thấy thân ảnh Lạc Minh Xuyên thân đứng trong nắng sớm ngày thu. Mặt mày mỉm cười, nhợt nhạt mà ôn hòa, như noãn ngọc phát ra ánh sáng.

****

Ân Bích Việt cứ tưởng rằng sư phụ sẽ cưỡi gió, chỉ cần thời gian một ngày là đã vượt qua được đại lục, mặc kệ là làm chuyện gì, tất nhiên đều sẽ rất nhanh.

Mà trên thực tế, bây giờ bọn họ đang đi dạo phố.

Lược Dương thành nằm cách chân Thương Nhai sơn hai mươi dặm, bọn họ đi xuyên qua dòng người giữa phố phường nườm nượp.

Hôm qua trời mới vừa mưa, nước đọng trên gạch xanh còn chưa khô, lá ngô đồng vàng óng tung bay.

Cờ rượu trên lầu cao khẽ bay, hương rượu mạnh thơm nồng tràn ra, lẫn vào hơi nóng từ hàng dê nướng ven đường, đủ để sưởi ấm cái lạnh cuối thu.

Không ít người đi đường luồng chéo tay vào trong ống tay áo, ngay cả mấy cô nương trẻ tuổi thích chưng diện nhất cũng thay váy mùa hạ bằng vải sợi bông dày.

Kiếm Thánh rất hợp với hoàn cảnh chung quanh mà mang thêm áo choàng chống lạnh, thì thầm,

"Lá vàng phơi mưa gió, lầu xanh rộn tiếng đàn."

Phong Thu Ly là đoản kiếm, chế tác tinh tế, trang trí bằng ngọc trai, đặt ở bên hông người này, lại như một món đồ trang sức xinh đẹp.

Mà bản thân người này, lại như một vị công tử tẩu mã chương thai. (Ý chỉ ăn chơi, ám chỉ cuộc sống dâm nhạc.)

Dường như Ân Bích Việt đột nhiên hiểu rõ, tại sao trên thế gian này người từng gặp qua Thánh nhân có

thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bởi vì mọi người nhất định không nghĩ tới Thánh nhân sẽ là như thế này.

Ngâm xong câu thơ, Kiếm Thánh tự nói, "Ta nhớ ở Lược Dương Thành có thịt kho tàu và thịt bò nạm nhà làm rất ngon… Ầy, Lộ Hoa cô nương trong Xuân Tụ lâu hát một đoạn nhạc rất hay…" Y quay đầu hỏi đồ đệ của mình, "Lão tứ này, có từng đi lầu xanh chưa?" (Xuân Tụ lâu, tụ là ống tay áo, xuân vừa là mùa xuân, vừa chỉ tình dục, ái tình.)

Ân Bích Việt cả kinh tới mức nghẹn một hơi, suýt nữa đã bị nước miếng của mình làm cho sặc chết.

"Khụ khụ khụ, không có không có…"

Đây nhất định không phải là cái thứ mà hắn đang nghĩ!

Lại như trong Diệp thành, hắn hiểu lầm Lải Nhải đang mời mình đi lầu xanh.

Cảnh giới tu hành của sư phụ sâu không lường được, phẩm hạnh như núi cao, sao có thể nói mấy lời như thế…

"Đi, sư phụ dẫn ngươi đi lầu xanh!"

Kiếm Thánh vung tay lên, kéo đồ đệ bé bỏng đang ngẩn ra quẹo vào ngõ nhỏ sau phố lớn.

Trời cao ở trên! Lần này thật sự không phải là tui nghĩ nhiều rồi.

Đi xuyên qua hẻm nhỏ rượu ấm hoa tươi, dọc theo đường đi các bóng hồng thơm ngát tới tới đi đi. Ân Bích Việt có chút trố mắt, mãi đến tận khi bước vào ngưỡng cửa mới lấy lại tinh thần.

Giữa ban ngày, Xuân Tụ lâu chưa đốt đèn rực rỡ, ánh sáng tăm tối. Trong đại sảnh có một chậu than đang cháy hừng hực, phát ra tiếng đôm đốp vang vọng. Mấy vị khách ngồi rải rác hai, ba bàn uống rượu, dùng giọng địa phương Lược Dương nói chuyện lớn tiếng.

Ma ma đã nửa già dựa vào quầy, dùng chất lỏng từ cây móng tay tô móng, không chút để ý liếc nhìn vị khách vừa mới vào cửa. (Cây móng tay/phượng tiên hoa: Người ta thường dùng lá cây móng tay để nhuộm đỏ móng tay, móng chân.)

Nếu như không phải người tu hành có khứu giác bén nhạy, có thể ngửi thấy được hương son phấn cùng hương hoa nhàn nhạt trong không khí, Ân Bích Việt quả thật cảm thấy được sư phụ đi lộn chỗ rồi.

Lầu xanh này không giống như trong tưởng tượng của hắn. QAQ

Mấy câu kiểu 'Đại gia tới đây chơi đi' đâu rồi. QAQ

Lẽ nào bọn họ phải ở chỗ này ngồi uống rượu đến tối, chờ mấy hoạt động đặc sắc ban đêm, ví dụ như nghe Lộ Hoa cô nương hát sao?

Không đợi Ân Bích Việt suy nghĩ nhiều, Kiếm Thánh đã mang hắn đi tới trước quầy, để lên một nén bạc, "Bà chủ, 'Phù Sinh Hoan' còn không?"

Ân Bích Việt ngạc nhiên phát hiện, sư phụ của hắn vậy mà biết giọng Lược Dương!

Bà chủ ước lượng bạc một chút, lấy ra một vò rượu từ trong quầy.

'Rầm' một tiếng, nặng trình trịch đặt ở trên quầy, tro bụi bay lượn.

Hai người tìm một góc bên cửa sổ mà ngồi xuống.

Kiếm Thánh lưu loát mở vò rượu ra, mùi thơm mát lạnh tràn ra.

Ân Bích Việt rót đầy bát rượu cho hai người, một bên thuận theo ánh mắt của sư phụ nhìn ra phía ngoài.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có các cô nương lầu xanh nhấc làn váy đi qua, tay áo dài eo nhỏ nhắn, trâm cài lay động theo bước chân, trong ngõ là một cảnh "xuân" hoà thuận vui vẻ.

Mà cách bọn họ không xa, mấy vị khách bàn bên kia không biết là nói tới cái gì, vỗ bàn cười ha hả.

Kiếm Thánh uống một hớp rượu, thỏa mãn thở một hơi dài.

Tựa như nói chuyện phiếm mà hỏi, "Gần đây luyện được kiếm gì rồi?"

Ban đầu Ân Bích Việt đáp cẩn thận, "Trước nhất đã luyện qua Tổng Quyết Kiếm Pháp Thương Nhai, sau khi Phạt Tủy thì luyện 49 thức của Hàn Thủy kiếm, Thanh Thiên Bạch Nhật kiếm cũng học một hai phần…"

Sau đó hắn lại phát hiện sư phụ đúng là chỉ thuận miệng hỏi một chút.

Kiếm Thánh thở dài nói, "A… Thanh Thiên Bạch Nhật, kiếm của lão phu, kiếm tốt…"

Lại chẳng nói thêm gì về chuyện này nữa.

“Thích uống trà gì nhất?”

“Trà Quân Sơn Vân Vụ.”

“Lão phu cũng thích trà đó, nhưng đáng tiếc mấy năm gần đây trà ngon không nhiều lắm…”

Ân Bích Việt đột nhiên cảm thấy mình trở nên bình tĩnh lại.

Từ lúc tiến vào Hưng Thiện tự đến khi trong coi sư huynh tỉnh lại, tinh thần của hắn vẫn luôn căng thẳng cao độ. Bởi vì bất an, cho nên căng thẳng.

Thế nhưng thời khắc này, không có âm mưu và bí ẩn, không có cảm giác ngột ngạt như có kiếm treo trên đầu, không có áp lực tu hành không thể ngừng lại dù chỉ một lát.

Giống như lúc ngồi ở dưới tàng cây hòe trong học phủ, uống trà cùng Chưởng Viện tiên sinh.

Bây giờ ở quán rượu lầu xanh cùng sư phụ, ồn ào náo nhiệt, nói chuyện câu được câu không. Trong lòng trở nên an tĩnh như lúc đó.

Uống rượu ngon, ngắm cô nương.

Chuyện lãng phí cuộc đời như vậy, không biết tại sao, khi làm cùng sư phụ lại tựa như có một cảm giác vui sướng khác lạ.

Vò rượu đã vơi một nửa, Vệ Kinh Phong không rót rượu nữa, Ân Bích Việt đặt chén rượu xuống như y.

Lúc này, trong đại sảnh vang lên giọng địa phương của Lược Dương,

“Bà chủ, ‘Phù Sinh Hoan’ còn không?”

“Vò cuối cùng đã bán cho bàn kia rồi.”

Ân Bích Việt nghe tiếng thì nâng mắt nhìn lên, đối diện với đao khách đang ở trước quầy cũng đang quay đầu lại.

Hai bên đều sững sờ.

Quả đất tròn quá mà tam sư huynh! Tại sao mỗi lần gặp huynh, không phải đang uống rượu, thì là đang mua rượu trên đường vậy!

Yến Hành nhìn thấy người cùng bàn với Ân Bích Việt trước tiên, quả thật là hoài nghi mình say đến hoa mắt rồi, "Sư… Sư…"

Kiếm Thánh không biết từ nơi nào lấy ra một cái bát rượu rỗng, vẫy tay với người kia, "Lại đây."

Yến Hành vui vẻ chạy tới, nghiêm mặt, "Sư phụ chừa cho con? Sư phụ đối xử với con thật là tốt…"

"Con nghe nói sư phụ đã trở lại, con đang chạy về Thương Nhai nè…"

Cái bộ dáng có rượu chính là cha này, lần thứ hai làm mới hình tượng vĩ đại của Đoạn Thủy đao Yến Hành trong lòng Ân Bích Việt.

Không, tam sư huynh, huynh không có chạy về, huynh còn ghé lầu xanh mua rượu mà. Tụi này tận mắt thấy hết.

Ân Bích Việt nghĩ lại, Hề Hoa phong bọn họ có tổng cộng sáu người, bây giờ một nửa đều đang uống rượu lầu xanh. Chuyện này là sao đây.

Nhưng Yến Hành uống rất vui vẻ, liền chạy đi chọn một phần thịt bò sốt cùng đậu phộng ngâm dấm để nhắm rượu, một bên còn nói chuyện với bà chủ vẫn còn nét thùy mị, "Sao hôm nay Lộ Hoa cô nương không hát một khúc?"

Ân Bích Việt tỉnh táo lại, nhìn xung quanh cả sảnh đường, chẳng có cô nương nào cả.

Chỉ thấy bà chủ miễn cưỡng đáp, "Hôm nay ta bị bệnh thu táo, viêm họng, hát không được." (Bệnh thu táo là bệnh cảm phải khí táo của mùa thu)

Lần thứ hai Ân Bích Việt nghẹn lời.

Kiếm Thánh mắng một tiếng chết tiệt, như là cảm thán hắn quá ngây thơ.

Chuyện này tui tìm ai để nói rõ lí lẽ đây. QAQ

69. Chương 69: Uống Rượu Ngon Say Giấc Nồng, Vui Thì Cười Giận Thì Mắng, Cuộc Sống Sảng Khoái Như Người Thiếu Niên

Cả Lược Dương thành chìm vào mùa thu, bao giờ cũng làm bạn với những cơn mưa tí tách.

Mưa thu vừa rơi, những làn váy chập chờn tới lui trong ngõ hoa cũng ít đi, sắc hoa hồng đum dù có tươi cỡ nào cũng lộ ra mấy phần quạnh quẽ.

Màn mưa thuận theo mái hiên rơi xuống liên tiếp như chuỗi ngọc, bay vào trong nương theo theo cơn gió Tây lạnh lẽo.

Ngoài phòng là mưa sa gió rét, trong phòng là rượu ấm đèn mờ.

Tửu lượng của Ân Bích Việt vẫn vậy, thua xa hai người kia. Uống đến bây giờ đã nhuốm mấy phần say.

Chỉ nghe thấy sư phụ mắng tam sư huynh, "Là ngươi đáng đời! Ta đã gặp thằng nhóc Tống gia, người ta đứng đắn xuất thân tốt, ngươi làm bại hoại danh tiếng của người ta, đừng có nói là do ta dạy…"

Yến Hành nhai đậu phộng ngâm dấm, lơ mơ gật đầu liên tục, "Dạ dạ dạ, là con đáng đời…"

Ân Bích Việt cười rộ lên, hắn muốn nói rằng tam sư huynh này, huynh không cần trốn nữa, ngũ sư đệ đã thương lượng với Tống Thiếu môn chủ rồi, sau này có gặp huynh cũng sẽ không rút kiếm, cho huynh một cơ hội để giải thích.

Hắn há miệng, đột nhiên đầu trở nên nặng nề, hắn biết đây là do rượu đã lên.

Không nghĩ tới Phù Sinh Hoan khi vào miệng thì mát lạnh này lại có tác dụng chậm lớn như vậy.

Hắn nghiêng người đỡ đầu, choáng váng nhìn sư phụ và tam sư huynh chạm bát vỗ bàn, nói chuyện vui vẻ, nhưng cũng chẳng nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Sau đó hắn ngủ thiếp đi.

Một giấc này ngủ rất say, lúc hắn tỉnh lại thì trời đã ngừng mưa, sắc trời cũng tối lại. Chẳng biết từ lúc nào mà trên bà đã có thêm một cái trản đèn.

Hương rượu xen lẫn gió lạnh ẩm ướt gió phả vào mặt, Ân Bích Việt chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, còn khoan khoái hơn cả tĩnh tọa nhập định một đêm.

Là một loại khoan khoái trong tâm tình.

Kiếm Thánh đứng dậy đóng cửa sổ lại.

Uống xong một bát rượu cuối cùng, nói với đồ đệ của mình, “Lão phu đi đây. Đừng tiễn.”

Ân Bích Việt cáo biệt với Yến Hành, đứng dậy đuổi theo.

Trong nháy mắt bọn họ đẩy cửa ra ngoài, Yến Hành lên tiếng hô, “Sư phụ…”

Âm thanh không lớn, vừa ra khỏi miệng liền bị nhấn chìm trong đại sảnh ồn ào.

Bước chân của Kiếm Thánh hơi dừng lại một chút, đưa lưng về phía người nọ, phất tay một cái, tư thế phóng khoáng vô cùng.

Bà chủ đi tới, không hề nói gì, đặt một vò rượu trên bàn Yến Hành.

Trong ngõ nhỏ, có cô nương tụm năm tụm ba tập hợp ở dưới rãnh nước của mái hiên, lụa xanh trên người bị ướt, cúi đầu cười. Có người mang hoa tươi lên sân phơi ở lầu hai, tiện tay đốt đèn hoa màu vàng tua đỏ, nhìn từ xa như một chuỗi ánh đỏ mênh mông.

Có người đi vào trong ngõ, quen cửa quen nẻo quẹo vào một tiểu lâu nào đó. Ngõ hẹp dài nay lại càng trở nên chật chội.

Ân Bích Việt và Kiếm Thánh đi ngược dòng người. Đi ra khỏi ngõ lại thấy con đường dài trống vắng, lá ngô đồng rụng, nhuộm đầy vẻ tiêu điều, tựa như một thế giới khác.

Kiếm Thánh nhìn sắc trời nửa tối, lẩm bẩm, “Còn phải làm một chuyện nữa…”

Ân Bích Việt còn chưa nghe rõ, chợt thấy dưới chân trống rỗng, liền biết sư phụ đã dẫn hắn bay.

Gió to gào thét chỉ ở trong nháy mắt, sau đó lắng liền xuống bên tai.

Trắng sáng lộ ra một góc trong mây, tựa như đưa tay ra là có thể chạm tới.

Ân Bích Việt đứng ở trong mây, vạn dặm núi sông đều lọt hết vào đáy mắt.

A^m thanh của Kiếm Thánh có chút mờ mịt, “Lão tứ này, chờ sau này ngươi thu đồ đệ, lúc dẫn người bay lên mây thì nhớ phải chắn gió cho nó đó.”

Ân Bích Việt ngẩn ra, muốn cưỡi mây gió thì ít nhất cũng phải từ Á Thánh trở lên, bây giờ hắn còn kém xa lắm. Nhưng sư phụ dường như rất chắc chắn hắn sẽ làm được.

Uống một trận rượu, gặp tam sư huynh và nghe những lời nói chêm chọc cười của sư phụ, Kiếm Thánh cao tựa núi trở nên gần gũi hơn nhiều, hắn cũng đánh mất mấy phần không tự nhiên ban đầu.

Vì vậy hắn gật đầu, "Bây giờ còn sớm, chờ con có đồ đệ, sư phụ sẽ là thái sư phụ… Làm sao để chắn gió, kết quyết sao?"

Kiếm Thánh lắc đầu, "Cũng không cần, đến lúc đó, ngươi chỉ cần hơi suy nghĩ một chút, muốn không có gió thì sẽ không có gió."

Ân Bích Việt cảm thấy mình thật sự là đang tìm ngược. Chiến ngũ tra quả thật chẳng hiểu nổi lý cảnh giới đại thần. (Chiến ngũ tra: Theo baidu thì cụm từ này thịnh hành trong dân mạng TQ từ khi có phim/truyện "7 viên ngọc rồng", trong phim/truyện này sức chiến đấu yếu nhất là 5, nên dân mạng TQ gọi là "Tra" – cặn bã, từ đó lại có từ ghép này, với nghĩa 'cặn bã sức chiến đấu bằng 5'. – Theo vuuyencac)

Kiếm Thánh như là nhớ tới chuyện tốt nào đó mà cười, "Lần đầu lão phu dẫn Quân Dục bay, không chắn gió, chính ta đương nhiên không lạnh, kết quả lại làm đông cứng đại sư huynh của ngươi."

Ân Bích Việt nghĩ đến đại sư huynh lạnh lùng nghiêm túc như băng trở thành băng thật. Rõ ràng là chuyện nghe rất thảm, nhưng không biết tại sao, cũng cười rộ lên như Kiếm Thánh, "Sư phụ đừng đùa, với cảnh giới của đại sư huynh, còn sợ lạnh sao?"

"Không tin à? Khi đó Quân Dục còn nhỏ, đứng còn chưa tới eo của ta, nhấc lên dễ dàng như xách một con mèo con, chết tiệt, ngươi cười cái gì, là thật đó… Nó cũng chưa có tu vi gì, lạnh cũng không biết nói…" Kiếm Thánh nói, âm thanh dần nhỏ lại, "Ta không phải là một sư phụ tốt. Không biết dạy người khác thế nào, cũng không dạy các ngươi tốt…"

Lúc trước Ân Bích Việt cũng cảm thấy mình có một sư phụ hời rồi. Ngoại trừ biết tu vi của người nọ đệ nhất thiên hạ, thì chẳng biết cái gì nữa cả.

Nhưng sau đó, hắn nghe rất nhiều chuyện cũ của sư phụ, nghe rất nhiều sư phụ trong miệng người khác.

Thường thường cũng nghĩ, Kiếm Thánh là một người thế nào?

Mãi đến tận khi ở dưới Trọng Minh sơn, bỗng chợt tỉnh ngộ, sử dụng Thanh Thiên Bạch Nhật kiếm. Dường như xuyên qua màn mưa, nhìn thấy bóng kiếm hơi ngông cuồng chém trời, trời cũng phải tránh ba phần kia. Cảm nhận được tâm tình của người xuất kiếm.

Sau đó nữa, hắn thật sự gặp được sư phụ.

Kiếm Thánh không giống với bất cứ tưởng tượng nào của hắn.

Không có sự hờ hững không gò bó của Chưởng viện tiên sinh mọi chuyện đều biết, cũng không có phong độ của tiền bối cao nhân khi gặp Quan lần đầu.

Tuy rằng luôn tự xưng là lão phu, uống rượu ngon say giấc nồng, vui thì cười giận thì mắng, cuộc sống sảng khoái như người thiếu niên.

Trước kia Ân Bích Việt vẫn không thể tin nổi, nhưng sau khi uống rượu xong lại sáng tỏ thông suốt.

Bởi vì không ai quy định Thánh nhân cần phải sống thế nào.

Hắn cười rộ lên, "Sư phụ, sư phụ quả thật chưa từng dạy con. Nói thật, lần đầu tiên thấy sư phụ ở Hưng Thiện tự, con căn bản không nhận ra được, bởi vì bức chân dung treo ở trong phong nhìn già hơn sư phụ 20 tuổi."

Kiếm Thánh nói lầm bầm, "Như thế chẳng phải trông lão phu rất chững chạc sao…"

"Khi đó con cho là đã đến đường cùng, cảm thấy rằng Đại La Kim Tiên cũng cứu không được con và Lạc sư huynh, nhưng sư phụ tới cứu chúng con…"

Âm thanh Kiếm Thánh vẫn trầm thấp, "Nhưng vẫn đến trễ…"

Ân Bích Việt thu lại ý cười, nghiêm mặt nói, "Con không thấy trễ. Con biết sư phụ sẽ không chỉ dạy, bởi vì thiên phú rất cao, tu hành gần như là trực giác. Sư phụ thường không ở trong phong, bởi vì là đang làm một chuyện gì đó rất lớn. Không chỉ là con, con tin rằng đại sư huynh, nhị sư tỷ, tam sư huynh còn có ngũ sư đệ, cũng cho là như vậy."

'Làm chuyện lớn' chỉ là suy đoán, nhưng Kiếm Thánh không hề phản bác.

"Sư phụ đã cho con thấy một khả năng khác. Dẫu con đường tu hành đầy chông gai trắc trở, dẫu là sống một đời đằng đẵng, thì cũng không cần phải trăm phương ngàn kế, đa mưu túc trí, không cần phải mang dáng vẻ như vượt sóng vượt gió, phồn hoa chẳng còn như thế. Muốn ngủ thì ngủ, muốn uống rượu liền uống rượu, làm việc tùy theo ý muốn… Con rất ước ao, mà có lẽ cả đời con cũng không sống được như sư phụ. Vì sư phụ là Kiếm Thánh Vệ Kinh Phong độc nhất vô nhị trên trời dưới đất!"

Kiếm Thánh lớn giọng cười to, tiếng cười rung động khắp mây xanh,

"Ha ha ha ha —— ngươi căn bản không cần sống như ta. Bởi vì ngươi cũng là một Ân Bích Việt độc nhất vô nhị trên trời dưới đất này."

Được Thánh nhân khích lệ như thế, Ân Bích Việt nhất thời ngại ngùng.

Kiếm Thánh nhớ tới câu 'Ta không phải là một sư phụ tốt' của mình lúc nãy, chợt cảm thấy được quá chua xót, thế mà lại để đồ đệ an ủi ngược lại y. Vì vậy vung tay lên, "Đi thôi."

Y dẫn người nhảy xuống từ trên mây.

"A —— "

Không hề phòng bị, cảm giác mất trọng lượng khi rơi xuống với tốc độ cao khiến cho Ân Bích Việt kêu to lên. Tiếng gió gầm rú đi kèm với tiếng cười to của Kiếm Thánh, chui xuyên qua màng tai, chỉ cảm thấy tim cũng phải nhảy ra.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể vận chân nguyên ở phía trước, cản việc rơi xuống.

Ân Bích Việt trắng cả mặt, há mồm thở dốc.

Liền nghe Kiếm Thánh hỏi, "Kích thích không? Lão tứ, ngươi xem đi, skhắp nơi trong cuộc sống đều là niềm vui."

… Tui thu hồi lời nói mới nãy. QAQ

Bọn họ còn đang trong mây mù, nhưng có thể nhìn rõ ở dưới chân là ruộng đất chân thật, núi non trùng điệp kéo dài.

Sắc trời càng thêm tối, gió lạnh thổi tan mây mù giữa núi xanh, dường như có luồng ánh sáng màu bạc nhạt bao phủ nơi ngọn núi cao nhất.

Đó là hào quang của trận pháp được khởi động.

Cùng tôn nhau dưới ánh trăng đêm thu vô biên, đẹp vô cùng.

Ân Bích Việt lấy lại tinh thần, nhớ tới hướng đi suốt đoạn đường này, "Bây giờ chúng ta… Đang ở Hoành Đoạn Sơn?"

Kiếm Thánh không chút để ý 'Ừ' một tiếng.

Trên Hoành Đoạn Sơn có Bão Phác tông.

Bão Phác tông có một đại trận hộ sơn.

Mặc dù không phải được truyền thừa trăm vạn năm tới nay như Hưng Thiện tự, nhưng nó hòa cùng một thể với linh mạch thế núi, lúc mở ra thì do bốn vị trưởng lão Đại Thừa cảnh áp trận, Á Thánh làm chủ trận, lại còn có thể mượn sức mạnh thiên nhiên của Hoành Đoạn Sơn.

Ân Bích Việt không biết tại sao sư phụ lại tới nơi này, nhưng trong lòng cũng gần như đoán được mấy phần.

Bây giờ hắn muốn xem sư phụ sẽ phá trận pháp đang mang sức mạnh được thôi thúc ở mức lớn nhất kia như thế nào. Đương nhiên đó sẽ là chuyện trời long đất lở.

Sau đó Kiếm Thánh dẫn hắn đáp xuống.

Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Bọn họ đứng ở đỉnh núi, lại như đứng ở sân sau nhà mình.

Ân Bích Việt ngạc nhiên, lại cảm thấy chuyện nên như vậy.

Thánh nhân nên như vậy, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Trận pháp nào có thể ngăn người này?

Trên đỉnh núi không chỉ có hai người bọn họ. Còn có một ông lão, đứng trên đá núi lởm chởm.

Gió thổi đầy ống tay áo, tựa như lung lay sắp đổ. Nhưng lại như nước sâu núi cao, cảnh tượng mênh mông.

Dư Thế quay đầu lại.

Nhìn thấy Vệ Kinh Phong mang vẻ mặt hờ hững.

Lúc trẻ ông ta thường nghĩ, mình không nên sống cùng một thời đại với Vệ Kinh Phong.

Nếu như Kiếm Thánh không có trên đời, ông ta chính là ngọn núi cao nhất.

Ông ta đứng trên Hoành Đoạn Sơn thượng, vạn dặm núi sông đều ở dưới chân.

Chỉ cần ông ta muốn, thậm chí có thể nhìn thấy sóng lớn trên biển Phù Không, lầu trúc trên núi Thanh Lộc ở phía Nam, vực sâu mà ánh sáng chiếu không tới ở Đông Địa, Dãy mái nhà màu vàng liên miên ở Bắc

hoàng thành.

Những thứ đó cũng chẳng cao bằng ông ta.

Nhưng Kiếm Thánh đã trở lại, ai còn sẽ nhớ tới ngọn núi nào cao thứ hai trên đời này?

Ánh mắt của Dư Thế hơi lạnh lẽo.

Vệ Kinh Phong không nhìn ông ta, mà là quay đầu nhìn về phía đồ đệ ở sau lưng,

"Ngươi xem, chính là cái lão thất phu này, nhân lúc lão phu không có ở đây thì ra tay không ít. Bây giờ ngươi đánh không lại hắn, sư phụ thay ngươi xả giận trước, chờ sau này ngươi tiến bộ, thì tự đòi lại."

Ngữ khí của Kiếm Thánh quá bình thường, tựa như đang bàn xem buổi tối ăn cái gì. Ân Bích Việt nghe đến choáng váng.

Sắc mặt của Dư Thế càng lạnh hơn, tay áo bào của ông ta bị gió dữ rót đầy, bay cao lên.

Ánh sáng của trận pháp rực rỡ, như trăng sáng trên bầu trời đã rơi xuống giữa Hoành Đoạn Sơn, mà trên chín tầng trời, mây dày cuồn cuộn, trong mây lộ ra uy áp to lớn.

Bóng đen càng lúc càng lớn, lúc này Ân Bích Việt mới nhìn rõ đó là một cái bóng hình kiếm.

Bóng kiếm thật lớn bao phủ cả Hoành Đoạn Sơn.

Đó là Bát Quái kiếm của Dư Thế.

Nhưng Kiếm Thánh không hề rút kiếm.

Gió dữ và cát đá cũng không bay tới nổi trước người y. Y giơ tay từ dưới áo dài lên, chỉ tay về phía xa xa.

Tựa như là tiện tay làm mà thôi.

Một khắc trước còn đang uống rượu ấm trong Xuân Tụ lâu, mà vào thời khắc này lại có thể đứng trên đỉnh muôn núi Hoành Đoạn Sơn mà ra tay.

Bởi vì đối với Vệ Kinh Phong mà nói, hai chuyện này không hề khác nhau về độ khó dễ.

Chỉ là lúc trước thì người còn vui sướng chút, lúc sau thì người có chút không kiên nhẫn.

Bóng kiếm to lớn vỡ vụn. Trăng sáng phá mây đen mà ra.

Dư Thế rơi xuống từ đỉnh núi.

Vách đá cheo leo ngàn trượng, sâu đến mức không thể thấy đáy.

Kiếm Thánh xoay người, "Đi thôi."

Giống như lúc khi đến vậy, gió mát trăng sáng, Ân Bích Việt và sư phụ cưỡi gió mà đi.

"Sư phụ làm xong việc rồi?"

"Vẫn chưa."

"Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Đi Trung Địa."

Ân Bích Việt nghĩ, đây đúng là một buổi tối kịch liệt nhất trong cuộc sống của hắn.

Nói không chừng có thể nhìn thấy mỗi vị nhân vật lớn trong thiên hạ một lần luôn.

70. Chương 70: Đến Thẳng Về Thẳng. Lấy Cứng Khắc Cứng

Liễu Khi Sương đi từ Bắc Địa, cả một đường đi quanh co vất vả, bất kể đêm ngày, ba ngàn dặm đường xa mệt mỏi đều vương trên tay áo.

Nàng đi đến Trung Địa, chuẩn bị nghỉ ngơi, rồi lại đi về Thương Nhai sơn. Lại nghĩ tới lúc trước Yến Hành truyền tin nói phải quay về, nàng liền đến Phượng Lai lâu ở bên cạnh Lan Uyên học phủ tự xưng có ủ bốn cặp vò rượu Lưu Hà mà mua vài vò mang đi.

Sau khi ra cửa sắc trời đã tối, nàng đang muốn tìm một khách sạn ở lại một đêm trước, lại phát hiện bị người bám theo.

Nàng đi vào con đường nhỏ yên lặng, khúc chiết quanh co, nhưng tầm mắt kia luôn luôn bám theo, như hình với bóng.

Đối phương rất mạnh.

Mạnh hơn gấp trăm lần so với những kẻ ám sát nàng gặp phải lúc đưa Đoàn Sùng Hiên về Bắc Địa.

Trực giác đối với nguy hiểm bị khuếch đại đến mức tận cùng. Thế nhưng sắc mặt của Liễu Khi Sương không hề thay đổi.

Nàng đã đi rất xa, đến một cái ngõ bị bỏ đi lâu ngày, cỏ dại bốn phía rậm rạp, hoang tàn vắng vẻ.

Nơi càng yên lặng, càng có thể nhận rõ được sự tồn tại của đối phương.

Liễu Khi Sương không sử dụng kiếm, cũng không cần đao. Thứ nàng luyện là một bộ quyền pháp.

Không có kiếm chiêu khó lường, chỉ có quyền ý mang chân nguyên cuồng bạo.

Đến thẳng về thẳng. Lấy cứng khắc cứng.

Nàng phi thân lên nóc nhà, đấm ra một quyền, quyền phong xé rách không khí, khắp nơi tựa như có tiếng sấm.

Mà tiếng sấm này người bình thường không thể nghe được, bởi vì nó sẽ rơi vào trong óc người tu hành.

Không giữ lại chút sức nào, không chút do dự, nàng vừa ra tay đã dùng đòn mạnh nhất. Bởi vì nàng biết chênh lệch mạnh yếu khó khăn vô cùng, chỉ có đòn này mới có thể mang một chút hi vọng sống.

Nhưng nắm đấm vẫn rơi vào khoảng không.

Tình huống xấu nhất đã xảy ra, trong lòng nàng nặng nề.

Không đợi nàng lại ra tay, liền có một cái bóng trắng nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt.

Kiếm Thánh cười thoải mái, “Khi Sương này, tiến bộ không ít đấy…”

Nói tới đi Trung Địa, Ân Bích Việt nghĩ tới việc sư phụ muốn gặp Chưởng viện tiên sinh trước hết.

Nhưng người bọn họ gặp trước tiên không phải Tiên sinh, mà là nhị sư tỷ.

Tưa như gặp phải Yến Hành ở Xuân Tụ lâu, hắn không chắc đây là trùng hợp hay là sư phụ cố ý.

"Sư phụ?!"

Lần đầu tiên Ân Bích Việt nhìn thấy sư tỷ biểu tình kinh ngạc trợn mắt lên của sư tỷ.

Hắn Phát hiện rằng nhị sư tỷ luôn mang sắc mặt bình tĩnh, khí thế sắc bén, lại còn có lúc khả ái như một thiếu nữ.

Thiếu nữ Liễu Khi Sương cười rộ lên, "Sư phụ, tứ sư đệ, tại sao lại là hai người? Con còn tưởng rằng…"

Kiếm Thánh nói tiếp, "Ngươi còn tưởng rằng chuyện phiền lòng kia của lão ngũ vẫn chưa xong!"

Liễu Khi Sương nghiêm mặt nói, "Con đã đưa ngũ sư đệ trở về, thế cuộc ở Bắc Địa có chút căng thẳng. May mà không có gì thay đổi."

Vệ Kinh Phong thở dài, "Khó nói rõ nhất là chuyện trong nhà." Y an ủi nữ đồ đệ duy nhất của mình, "Cha của nó – Đoàn Thánh An không có chuyện gì thì nó sẽ không sao. Ngươi đừng quá lo lắng. Lần này đều phải dựa vào chính nó."

Bắc Địa là do Đoàn thị độc chiếm thiên hạ, sắp đổi trời cũng là việc nhà, cho dù là Kiếm Thánh cũng không tiện nhúng tay. (Cái chỗ đổi trời – thiên, có thể ám chỉ thế cuộc sắp thay đổi mà cũng có thể ám chỉ thay đổi Thiên tử – Vua.)

Trừ khi Đoàn Sùng Hiên chính mồm nói 'Ta mặc kệ tất cả, ta muốn về Thương Nhai một lòng một dạ tu đạo, từ đây hoàng quyền bá nghiệp chẳng liên quan một sợi lông nào đến ta cả.'

Nhưng có chút trách nhiệm mà từ lúc sinh ra đã phải mang theo, trách nhiệm phải bảo vệ vinh quang đã khắc vào cốt tủy, chảy trong máu thịt, từ xưa đến nay cũng không phải chuyện kể trong một câu nói.

Lúc Ân Bích Việt ở Thương Nhai sơn đã nghe đại sư huynh nói, nhị sư tỷ đi biển Phù Không tiễn Lải Nhải một đoạn đường. Lúc đó vốn tưởng rằng có nhị sư tỷ và Thanh Dực Loan, chuyến này hẳn là ổn thỏa, không nghĩ rằng cũng có nguy hiểm khắp nơi. Nhưng sư phụ nói không sai, lần này đều phải dựa vào chính Lải Nhải.

"Đứng ở chỗ này sao mà nói chuyện, đi thôi." Kiếm Thánh nhảy xuống từ trên nóc nhà, đi trên đường, "Tìm chỗ ngủ thoải mái thôi."

Ân Bích Việt và Liễu Khi Sương đi theo phía sau. Đã sớm cảm thấy rằng Thánh nhân buồn ngủ chẳng có gì là không đúng cả.

Kiếm Thánh đi qua bốn khách sạn, nhưng lại chẳng vào.

Bóng đêm dần tối, người đi đường ít dần, một ít cửa hàng bắt đầu đóng cửa. Vệ Kinh Phong đứng trên đường vắng. Mờ mịt nhìn xung quanh.

Không tìm được chốn ngủ khiến người hài lòng, y tựa như một đứa trẻ không có được món đồ chơi bằng đường. (Ảnh đầu chương)

Cuối cùng bọn họ dừng ở trước một cái cửa nhỏ.

Nơi này ở sâu trong ngõ, cỏ dại khô vàng mọc cao bằng nửa người, trên cửa sơn son loang lổ, độ rộng cũng chỉ đủ cho một người đi qua, rõ ràng là cửa sau của một hộ gia đình nào đó.

Kiếm Thánh đứng ở trước cửa, nâng tay lên nhưng rồi lại buông xuống.

Lần đầu tiên Ân Bích Việt nhìn thấy sư phụ do dự.

Cánh cửa này không có trận pháp, nhẹ nhàng đẩy một cái liền có thể đi vào.

Cho dù có, thì sao có thể ngăn cản Thánh nhân?

Cuối cùng y xoay người, nói với Ân Bích Việt,

"Có rất nhiều vấn đề, lão phu không trả lời ngươi. Ngươi có câu hỏi gì thì tự đi vào hỏi đi."

Ân Bích Việt kinh ngạc, "Nơi này là…"

"Đúng vậy."

Ai có thể nghĩ tới, học phủ vậy mà cũng có cửa sau. Nhưng Kiếm Thánh còn đi đến mức quen cửa quen nẻo.

Ân Bích Việt biết sau lưng cánh cửa này là gì, rất có thể Chưởng viện tiên sinh đã nhìn thấy hoặc tính được bọn họ sẽ đến, đang chờ hắn ở trong viện.

“Sư phụ không đi cùng?”

Kiếm Thánh dẫn theo Liễu Khi Sương đi ra ngoài ngõ, “Ta và sư tỷ của ngươi đã lâu không gặp, tìm nơi tâm sự…” Y dừng chốc lát, cảm thấy lời này quá không thật, như là đang tìm lý do che giấu cái gì đó, vì vậy lại nói, “Lần trước Lý Thổ Căn tính kế ta, ta cũng đã ra tay làm hắn bị thương. Bọn ta cũng không cảm thấy rằng mình có lỗi… Hắn nhất định không muốn gặp ta.”

Âm thanh của nửa câu sau rất nhỏ, Ân Bích Việt không có nghe rõ, bởi vì tất cả lực chú ý của hắn đều đặt ở chỗ ——

Lý Thổ Căn!! (Mận mọc trên đất…)

Lý! Thổ! Căn!!!

Tên của Chưởng viện tiên sinh vậy mà là Lý Thổ Căn ha ha ha ha ha ha ha hèn gì không ai gọi tên cả, tất cả mọi người đều gọi người nọ là Tiên sinh.

Xong rồi, biết được cái bí mật này có thể bị diệt khẩu hay không đây.

Sư phụ con rất sợ. QAQ

Hắn muốn lôi kéo sư phụ đi vào chung, nhưng khi quay đầu lại nhìn, nơi nào còn cái bóng của nhị sư tỷ cùng sư phụ.

Mà cánh cửa trước mặt, ‘Kẽo kẹt’ một tiếng mở ra.

Ân Bích Việt hành lễ với khe hở của cửa, xem như là chào hỏi chủ nhân nơi này.

Ngoài sân lá rụng tiêu điều, cây hòe trong viện vẫn che kín bầu trời, như là đang giữa hè.

Chỉ là gió thu lạnh run, cơn lạnh vẫn không giảm.

Từ cửa nhỏ đi vào, một đường ngang qua cây hòe rậm rạp, đi qua hành lang quanh co uốn khúc, liền nhìn thấy người đang ngồi trong đình viện.

Chưởng viện tiên sinh Lý Thổ Căn đang xem sách. Làm bạn với ánh lửa xanh nhảy nhót và ánh trăng sáng mát lạnh.

Trận bàn của hắn đã bị phá hủy, chén trà cũng nát. Ngàn vạn quyển điển tịch trong Tàng thư lâu của học

phủ đã sớm in trong lòng.

May là trên thế gian này còn có sách mà hắn chưa từng xem. Không đến nỗi chẳng có chuyện để làm.

Hắn để sách xuống, cười với người vừa tới, "Không có trà ngon đãi khách, chậm trễ rồi. Đến đây, ngồi đi."

Ân Bích Việt tiến lên ngồi xuống, "Không dám. Ban đêm tới chơi, đã quấy rầy, thất lễ."

Tiên sinh vung vung tay, ý cười vẫn hiền hoà như trước, ra hiệu hắn không cần chú ý nghi thức xã giao.

Bàn đá không thay, cây hòe cũng không đổi. Nhưng Ân Bích Việt phát hiện, hình như Tiên sinh già hơn rất nhiều.

Nếp nhăn nơi đuôi mắt càng thêm sâu, giữa tóc mai cũng có tóc bạc lấm ta lấm tấm. Dưới ánh trăng rất là dễ thấy.

Chuyện gì có thể khiến cho sức sống của một vị Á Thánh giảm đi nhanh chóng như vậy?

Hắn nhớ sư phụ nói Tiên sinh tính kế sư phụ. Như vậy tiên sinh nhất định phải bỏ ra một cái giá rất lớn.

Tiên sinh cười nói, "Ngươi muốn hỏi chuyện gì?"

Có rất nhiều chuyện Ân Bích Việt muốn hỏi, tại sao trước đây lúc ngắm sao ở nơi này, lại bảo hắn đi hướng Nam, là tính được chuyện ở Hưng Thiện tự phía Nam sao? Chuyện kia Tiên sinh nhúng tay vào bao nhiêu? Sao có thể xác định Lạc sư huynh nhất định là Ma tôn tái thế? Lúc trước cho hắn đi giết Lạc sư huynh, là bởi vì hắn cũng rất đặc biệt? Chuyện lớn mà sư phụ đang làm là gì?

Trực giác của hắn cho là Chưởng viện tiên sinh đều biết những chuyện này.

Chỉ là thái độ của Tiên sinh quá thản nhiên, ngược lại khiến cho hắn không biết hỏi từ đâu.

Tiên sinh đứng lên, "Đừng nóng vội, từ từ suy nghĩ. Chuyện ngươi muốn hỏi ta, chính ngươi thật sự không biết sao?"

Người nọ đi tới trước mặt Ân Bích Việt, nhìn vào mắt của hắn.

Nâng tay vỗ vỗ vai hắn. Lực rất nhẹ.

“Ầm —— “

Thần thức của Ân Bích Việt chấn động.

Đêm khuya ở Tàng Thư lâu, nắng chiều trong điện Chính Ý, nắng sớm mờ mờ ở Tư Biện đường, rừng cây để luyện kiếm, sân viễn vọng…

Vô số hình ảnh chợt lóe lên ở trước mắt hắn. Như cưỡi ngựa xem hoa.

Hắn đang đi trên con đường của Tiên sinh, rơi vào một cảnh giới kỳ diệu nào đó, khiến cho hắn trải qua ba năm ở học phủ của nguyên thân, từ phá vỡ mê chướng đến khi cuối cùng tìm được cách sử dụng kiếm.

Chỉ có ký ức trong đêm kết thúc khóa học đó vẫn mơ hồ.

Hắn có trực giác rằng chuyện này rất quan trọng. Thế nhưng hắn không nhớ ra được.

Cho tới bây giờ, rốt cuộc cũng thấy rõ.

Các bạn học cùng của hắn ở nhà thủy tạ, vui mừng uống suốt đêm, say rượu cất lời hát, mà hắn lại được Chưởng viện tiên sinh mời tới ngắm sao. Gió thổi lá hòe, sao sáng rực rỡ.

“Ngươi nhìn thấy gì?”

“Sao.”

“Nhìn kỹ lại đi.”

Tiên sinh vỗ vỗ vai hắn.

Ánh mắt của hắn càng nhìn xa hơn, vũ trụ vô hạn rút ngắn trong mắt. Gần đến mức có thể nhìn thấy một vì sao màu xanh băng tỏa sương lạnh lẽo, một ngôi sao khác ốc lên ngọn lửa màu đen.

Dù cho ngân hà mênh mông, nhưng chỉ có này hai vì sao này sáng nhất. Hắn biết đây là điều mà Chưởng viện tiên sinh muốn cho hắn thấy.

“Học trò không hiểu.”

Tiên sinh rót một chén trà, ánh sáng nhạt rơi vào chén trà bên trong.

"Song tinh hiển thế, Long Xà đấu, sinh tử đồng môn, chỉ một kẻ sống."

Vì vậy hắn không đi Bắc Địa làm quan, mà là bái vào Thương Nhai sơn cùng Lạc Minh Xuyên.

Từ đó mới có phục kích và sát trận được khổ công dựng nên trong bí cảnh Tử Tiêu. Mới có cuộc đối thoại trong địa lao Thương Nhai.

Trong đêm nay, Ân Bích Việt thấy rõ tất cả đầu đuôi câu chuyện. Cả người lạnh lẽo.

"Hai người các ngươi khắc nhau. Theo ý ta, nếu như trên thế giới này còn có người có thể giết chết hắn ta, thì nhất định chính là ngươi. Bằng không, cho dù thân thể của hắn ta chết đi, nhưng sao chưa bị diệt, thần hồn không tiêu tan, thì cũng sẽ dựa vào Thiên La Cửu Chuyển, tái thế lần nữa."

Chưởng viện tiên sinh dừng một chút, "Thế nhưng sư phụ ngươi không cho là như vậy. Hắn nghĩ rằng để cho các ngươi thử xem. Tranh chấp với trời, phá thế sửa mệnh."

Ân Bích Việt nói, "Học trò sẽ không giết sư huynh. Dù cho bất cứ nguyên nhân gì."

Âm thanh của hắn rất nhẹ, thế nhưng kiên định.

Chưởng viện tiên sinh cười rộ lên, "Ta biết. Ban đầu ta cảm thấy rằng con đường này là con đường chết, nhưng sau khi gặp ngươi thì ta lại phát hiện, có lẽ Vệ Kinh Phong đúng rồi. Thử xem đi."

Đột nhiên Ân Bích Việt cảm thấy viền mắt có chút chua xót.

Bất kể là Hưng Thiện tự hay là Bão Phác tông, học phủ hay là Giai Không tự, dù cho khắp thiên hạ này không tin. Sư phụ cũng vẫn đứng bên hắn, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Vào lúc hắn còn chưa từng gặp sư phụ, sư phụ cũng đã bắt đầu thử tin tưởng hắn.

Niềm tin này có chút mù quáng, cho nên cực kỳ quý giá khó được.

"Ngươi hiểu rõ là tốt. Lão phu đương nhiên là đúng."

Trong gió đêm, âm thanh của thiếu niên bay tới.

Những lời này là nói với Chưởng viện tiên sinh. Kiếm Thánh nhảy xuống từ trên mái cong của Tàng Thư lâu ở xa xa, tiến vào trong viện.

Tiên sinh lắc lắc đầu, “Nghe lén người khác nói chuyện rất không lễ phép, hơn nữa ngươi lại không đi cửa sau.”

“Sư phụ…”

Ân Bích Việt há miệng, hắn rất muốn nói chút gì đó vào lúc này, cảm ơn niềm tin của sư phụ, cảm ơn vì đã có thể gặp sư phụ.

Nhưng Kiếm Thánh chỉ vung vung tay, “Ngày mai lại xuất phát, lão phu ngủ trước một giấc đã.”

Y đi qua cửa thùy hoa, quen cửa quen nẻo mở một gian sương phòng.

****

Trên Thương Nhai sơn. Lúc gà gáy.

Chuông đồng gõ bảy lần, trăm nghìn đệ tử chạy đến, tập hợp trước điện Thanh Hòa.

Chưởng môn Chính Dương Tử và Thủ đồ Thương Nhai Lạc Minh Xuyên đứng ở trên thềm đá, nhìn biển người nhấp nhô, từng gương mặt quen thuộc. Nặng nề kiên nghị hoặc vẫn còn lộ ra vẻ ngây ngô non nớt.

Mấy ngày gần đây, Bắc Địa không yên.

Đệ tử canh giữ ở biên giới truyền về tin tức, có ma tu vượt qua biển Phù Không. Có ít nhất ba, bốn trăm tên, số lượng to lớn, chưa từng thấy trong nghìn năm qua. Đã có mấy thôn trang hoang vắng gặp nạn ở biên giới, các thế gia gốc gác hơi yếu không đủ sức để chống lại ma tu, rất nhiều dân lưu lạc dẫn theo người nhà chạy về Thương Nhai sơn và Bão Phác tông, tìm kiếm sự che chở của tông môn lớn.

Phần lớn các đệ tử Thương Nhai đã nghe thấy tin này, lúc này tập hợp theo tiếng chuông, chỉ đợi tông môn hạ lệnh, liền xuống núi trừ ma.

Âm thanh của Lạc Minh Xuyên truyền ra xa xa,

“Đệ tử Thương Nhai chúng ta, vốn cầu đạo lớn, thành tâm chính ý. Lập phái đã ngàn năm, mục tiêu thuở đầu vẫn không thay đổi. Hiện nay ma tu hung hăng ngang ngược, làm hại một phương. Chúng ta há lại có cái lý đóng cửa coi như không thấy, thờ ơ mặc kệ?”

Các đệ tử Thương Nhai xúc động, giơ kiếm hô lớn, “Không có —— “

Lạc Minh Xuyên nói, “Được! Các đệ tử Ngưng Thần cảnh trở lên theo ta xuống núi!”

Biển kiếm và tiếng hô vang vọng một vùng, “Xuống núi trừ ma —— “

Chính Dương Tử cảm thấy rằng đồ đệ của mình đúng là lớn rồi, đủ để một mình đảm đương một phương. Điều này làm cho ông rất vui mừng.

Rồi ông lại nhỏ giọng thở dài, “Mọi chuyện phải cẩn thận.”

Trong khoảnh khắc đã bị nhấn chìm trong biển tiếng hô.

Lạc Minh Xuyên lại nghe thấy được, nghiêm chỉnh thi lễ một cái,

“Sư phụ yên tâm.”

71. Chương 71: Gió Thu Thổi Mây Trắng Bay

Nắng ngày thu trong trẻo mà sáng ngời. Bầu trời tựa như con chim công màu lam rực rỡ khổng lồ, mây nhẹ nhàng trôi, ánh nắng rọi xuống xuyên qua khe hở giữa những đám mây.

Lúc Ân Bích Việt đi ra khỏi học phủ, trong ngực ôm ba quyển sách, Chưởng viện tiên sinh đứng ở cửa sau đưa cho hắn.

Tối hôm qua hắn cũng ngủ lại ở học phủ, sáng nay lúc hắn thức dậy thì sư phụ còn chưa thức, chỉ có mỗi Chưởng viện tiên sinh đọc sách trong đình. Giơ tay lật sách, tà áo dài đỏ tía khẽ phất phơ trong gió thu.

Ân Bích Việt đi ra chào, người nọ liền cười rộ lên,

“Ta có mấy quyển điển tàng, mới vừa nghiên cứu xong, khá là thú vị, trong lúc rảnh rỗi ngươi có thể xem thử.”

Ân Bích Việt hơi kinh ngạc, thế nhân đều biết tiên sinh học mọi thứ từ xưa và nay, ngàn vạn quyển điển tịch đều ở trong đầu.

Thậm chí có người cảm thấy rằng trên đời này chẳng thể tìm ra một quyển sách mà Tiên sinh chưa từng đọc.

Một người có thể dùng dấu ấn xuyên qua không gian, tính toán quỹ đạo của sao trong vũ trụ, còn sẽ học mấy cái công pháp tự nghĩ ra kia ư? Điểm cuối của thời gian? Sự cân bằng trong không gian vặn vẹo? Màn chắn xuyên qua ba ngàn thế giới khác?

Tiên sinh lấy ra mấy quyển sách mỏng đã ố vàng từ trong tay áo, Ân Bích Việt nhận bằng hai tay, những ngón tay có hơi run rẩy.

Vừa cúi đầu nhìn ——

"Vị phi xinh đẹp lạnh lùng của tiên trưởng tà mị."

…

Cái quái gì đây!!!!

"Tiên phu tuyệt sắc gặp phải ta", "Tiên sư bá đạo hãy buông tha cho ta", "Sư tôn lãnh khốc yêu ta", vậy mà còn lại là hệ liệt văn nữa!!!! (Tiên phu aka chồng tiên, hệ liệt tức những bộ truyện có liên quan đến nhau.)

Nho sĩ trung niên khẽ mỉm cười, nụ cười sâu xa như biển nạp trăm sông, "Người trẻ tuổi, xem cho thật kỹ."

Trong phút chốc ấy, đầu óc Ân Bích Việt nổ tung, quả thật rất muốn nhào tới nắm chặt tay Lý Thổ Căn Tiên sinh, "Thiên vương cái địa hổ! Lâu chủ là tên ngu! Hãy nói với tui là thím giống tui đi! —— " (Thiên vương cái địa hổ- - trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên năm 1990, xuất bản ở VN dưới tên Rừng Thẳm Tuyết Dày, và Bảo tháp trấn hà yêu- – là ám hiệu giữa đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sôn Điêu hỏi "Thiên vương cái địa hổ" Dương Tử Vinh sẽ đáp "Bảo tháp trấn hà yêu" – Theo haiky. Lâu chủ aka chủ của một topic trên 4rum, diễn đàn, vv. Ở đây Ân sư huynh nghĩ rằng Tiên sinh cũng là dân phượt xuyên thời không giống mình nên muốn tuôn ra đống thuật ngữ nhận người thân.)

Nhưng cuối cùng, hắn chỉ cất sách vào trong tay áo, nghiêm túc hành lễ của đệ tử.

Bởi vì tiên sinh vẫn mang ý cười, tựa như đang đưa cho hậu bối mấy cuốn thoại bản thú vị tiện tay mua trên phố mà thôi.

Kiếm Thánh đi ra từ trong nhà, đưa mắt nhìn bọn họ một cái, nói với Ân Bích Việt, "Tối hôm qua Khi Sương về Thương Nhai rồi, ngày hôm nay chúng ta đi."

Trực giác của Ân Bích Việt cho rằng sư phụ muốn nói gì đó với Chưởng viện tiên sinh, nhưng mãi tận đến khi ra cửa, người nọ vẫn không quay đầu lại nhìn lấy một cái.

Nho sĩ trung niên nhìn bọn họ đi ra ngõ nhỏ, bóng hình dần dần chìm trong dòng người đông như mắc cửi

trên đường cái.

Kiếm Thánh mua hai con ngựa, dẫn Ân Bích Việt ra khỏi cổng Trừng Dương ở phía Tây, một đường hướng về biển Phù Không.

Gió thu thổi làm bay mây trắng, cỏ hoa tàn nhạn thẳng về Nam.

Bọn họ vừa đi vừa nghỉ, tựa như hai công tử thiếu niên cưỡi ngựa chơi thu ở Trung Địa.

Kiếm Thánh biết chợ đêm trong toà thành nào ăn ngon nhất, cô nương lầu xanh nhà ai xinh đẹp nhất, quán rượu nào không pha nước vào rượu, còn có cua đồng trong hồ nhà ai tươi ngon nhất khi trời thu đến.

Y đều kể cho đồ đệ nghe mọi chuyện. Có lúc cũng sẽ kể hai câu về chuyện lý thú của y khi còn trẻ, phần lớn thời gian sẽ xem Ân Bích Việt luyện kiếm.

Lúc đồ đệ luyện kiếm y không nói lời nào, bởi vì y quả thật sẽ không chỉ dạy. Nếu có hứng thú, liền bẻ một cành cây đánh một trận cùng Ân Bích Việt.

Ân Bích Việt luôn bị ngược rất thảm.

Kiếm Thánh liền cười vang lên, "Đại sư huynh của ngươi cũng như thế. Trước khi học cách đánh nhau thì phải học được cách chịu đòn!"

Ân Bích Việt khổ sở thay đại sư huynh, làm đệ tử đầu tiên của Hề Hoa phong, còn chưa được đại thần max level dẫn đi cày kinh nghiệm, thì đã bị đánh rồi, nhất định chịu không ít đòn.

Hắn vốn cảm thấy sư phụ không có mục tiêu, đi tới đâu tính tới đó. Mãi đến tận khi bọn họ đứng ở bờ biển.

Gió biển tanh mặn, bến tàu vẫn huyên náo như trước, cực kỳ giống cảnh Hiện ở Tây Địa. Lên thuyền rời thuyền, dỡ hàng chất hàng, tiếng ra hiệu nhổ neo và tiếng kêu gào tiễn biệt trộn vào nhau.

Ân Bích Việt nhất thời hoảng hốt, tựa như cảnh đồng hành cùng Lạc Minh Xuyên, Đoàn Sùng Hiên chỉ mới hôm qua.

Chỉ là bây giờ bọn họ đã ở những đại lục khác nhau.

Ân Bích Việt và Kiếm Thánh lên thuyền, cùng một đội buôn hướng đến Đông Địa.

Ma tu ở Đông Địa hung hăng ngang ngược, gần như bế tắc, nhưng cũng có thế lực người tu hành xen ở đó. Mỗi lần đội buôn qua đó lại là một lần kiếm được một khoản to, người chết vì tiền chim chết vì ăn, luôn có những cửa hàng có thực lực không kém nguyện ý đi.

Thân phận của Kiếm Thánh bây giờ là đệ tử đời thứ ba của Thương Nhai sơn, đều là Phá Chướng cảnh giống Ân Bích Việt, không cần nộp phí đi thuyền, chỉ cần hiệp trợ hộ tống đội buôn khỏi bị xâm hại bởi động vật biển và hải tặc một đoạn trên biển là được.

Đây là lần đầu tiên Ân Bích Việt vượt qua biển rộng của thế giới này.

Nơi đường chân trời có chim biển màu trắng bay lượn; thuyền lớn khởi động trận pháp đi băng qua cơn lốc cao tới trời trên biển; băng qua động vật biển hoặc ôn hòa hoặc tàn bạo với muôn hình vạn trạng; nắng vàng ngàn dặm khi mặt trời mọc hoặc mặt trời lặn; gió biển tanh mặn và ánh bạc vô biên vào ban đêm.

Thuyền đi trên biển, ngày đêm luân phiên. Trên boong thuyền, Kiếm Thánh đánh bài cửu với đám thủy thủ nói vài chuyện ngắn, thua bài thì phải cùng lớn tiếng chửi bậy. Lại còn dạy đồ đệ của mình đánh nữa.

Ở trên biển, Ân Bích Việt chưa từng cứng đầu tranh thủ từng phút từng giây tu hành, nhưng tâm tình rộng mở, cảnh giới trái lại tăng lên rất nhanh.

Hắn không biết sư phụ đi Đông Địa làm cái gì, cũng không hỏi nhiều.

Sau bảy ngày, hắn đột phá Tiểu Thừa cảnh, rốt cuộc biết truyền thuyết sư huynh Yến Hành lúc đang hành tẩu trên cánh đồng hoang, thì tự mình phá cảnh cũng không phải là do người đời nói quá.

Bọn họ rời thuyền ở Đông Địa, lúc chia tay cửa hàng, thuyền trưởng đội tàu còn vỗ vỗi vai Kiếm Thánh mời chào, "Tiểu huynh đệ này, sau khi các ngươi xuất sư thì đến chạy tàu với lão tử đi, thứ gì ăn ngon uống ngon mà lão tử có thì các ngươi cũng có, một chuyến cố gắng được mười vạn linh thạch, mua nhà cưới vợ cũng không lo ha ha ha ha ha."

Ân Bích Việt không biết làm sao.

Kiếm Thánh biết nghe lời phải, bèn đáp, "Cám ơn đại ca. Làm ăn phát đạt, tiền vô như nước."

Bến cảng vốn là quạnh quẽ, mấy chiếc thuyền trơ trọi đậu trong gió thu. Đội buôn đến đã khiến cho nơi này sống lại. Ân Bích Việt theo sư phụ thuận dòng người mà đi, dọc theo đường đi lại nghe thấy giọng địa phương khó hiểu, làm hắn sinh ra cảm giác xa lạ của người tha hương.

Nhưng chẳng hiểu sao hắn lại cảm thấy sư phụ rất quen đường, bởi vì nhìn như đi tùy ý, nhưng ánh mắt rất vững vàng.

Mặt trời lặn, bầu trời như được châm lửa

Bọn họ đi ở vùng hoang dã cây cỏ khô cằn, gió mạnh quạnh hiu, dõi mắt nhìn ra xa, mơ hồ có thể thấy được đỉnh núi tuyết mây mù lượn quanh ở phía chân trời.

Có thể nhìn thấy cũng không phải là bởi vì nó gần, cánh đồng tuyết mênh mông cách bọn họ ít nhất ngàn dặm.

Mà là bởi vì núi tuyết kia rất cao, từ bất cứ nơi nào có tầm nhìn trống trải ở Đông Địa đều có thể nhìn thấy nó.

Ma cung huy hoàng nhất thời trong trăm vạn năm trước là ở chỗ đó. Bây giờ thì lại bị Kim cung có thế lực lớn nhất trong Ma đạo 12 cung chiếm cứ.

Ân Bích Việt đã xem qua rất nhiều lần trong sách, cánh đồng tuyết bao la, còn có đỉnh núi tuyết cao tận trời.

Chim bay khó qua, khó so với việc đi lên trời.

Kiếm Thánh nhìn theo ánh mắt của hắn, nheo mắt lại,

"Có gặp ma tu chưa?"

"Từng gặp hai lần, trong Diệp thanh ở Nam Địa và trong dãy núi Đề Hương."

"Từng giao thủ chưa?"

Ân Bích Việt gật đầu, nhưng nhớ tới biểu hiện hỏng bét của mình khi đó, nhất thời có chút ngại ngùng.

Kiếm Thánh lại hỏi, "Ngươi cảm thấy ma tu khác với chúng ta chỗ nào?"

Ân Bích Việt cảm thấy sư phụ đang kiểm tra mình, cẩn thận đáp,

"Chúng ta là người trong tu hành, dùng linh khí trời đất hóa thành chân nguyên của bản thân, trong quá trình thu thải, hấp thu sinh khí, thải ra tử khí, đó gọi là sinh sôi liên tục. Mà nghe đâu công pháp của ma tu, không kiêng kỵ gì, bất kể sinh khí hay tử khí, đều được hấp thu, thậm chí ngay cả máu thịt của vật sống, sát khí của thi thể cũng có thể được hấp thu tạo thành khí tức của ma…"

Hắn chưa từng thấy ma tu luyện công, lời nói này cũng là lời được ghi chép trong điển tịch.

Kiếm Thánh trầm giọng nói, "Không sai. Nhưng ma tu cũng chia làm hai loại. Đệ tử của 12 cung, vào lúc nhập môn, sẽ bị trưởng bối sư môn đánh nát từng tấc từng tấc kinh mạch, cưỡng ép rót vào khí tức của ma. Kinh mạch sau khi sống lại, sức chống đỡ cao nhất có thể tăng lên gấp 10 lần, có thể nhịn đau chịu khổ tốt hơn, còn có thể khiến xương cốt da dẻ tái tạo lại một lần. Cấu tạo thân thể con người cũng bị thay đổi, bọn họ cũng không còn nghĩ rằng mình là con người. Thông thường tự xưng là Ma tộc."

Ân Bích Việt nhíu mày, bình thường, khi cảnh giới của người tu hành tăng lên, tình trạng thân thể và ngũ giác cũng sẽ biến hóa, nhưng không đến nỗi sản sinh chuyện lệch lạc đến mức không cho mình là con người nữa.

Kiếm Thánh dường như biết hắn đang suy nghĩ gì,

"Nếu như ngươi gặp qua những người bị vứt dưới đáy vực, kinh mạch nát hết, sinh tồn là cả vấn đề, lại vẫn còn phải chém giết lẫn nhau, mãi đến tận khi chỉ còn một người sống sót cuối cùng thì mới có thể bái vào ma cung, lúc đó ngươi sẽ hiểu rõ ý nghĩ của bọn họ."

Ân Bích Việt trầm mặc.

Phần lớn người đời cho là ma tu tàn nhẫn khát máu, là bởi vì tu luyện công pháp tà ác, nhưng Kiếm Thánh còn thấy được tầng nguyên nhân càng sâu hơn.

Tài nguyên Đông Địa khô cạn, nhiều thế lực xen vào, mạnh được yếu thua, không có một đại tông môn nào có thể đưa ra quy tắc. Chỉ cần tu hành, theo đuổi năng lực tự vệ, thì sẽ sống trong cuộc tranh đoạt không có hồi kết, bất cứ giờ nào khắc nào cũng đang thử thách nhân tính con người. Cứ thế mãi, rất nhiều người thích ứng cuộc sống như thế, Đông Địa liền trở nên ngày càng bế tắc.

"Sư phụ rất quen Đông Địa?"

Ân Bích Việt vốn là thuận miệng hỏi một chút, nghĩ rằng Kiếm Thánh du lịch nhiều năm, nào có nơi không quen. Biết được cách 12 cung thu đồ đệ ra sao cũng chẳng kỳ quái, ai ngờ Vệ Kinh Phong trả lời, "Quen. Ta sinh ra ở Đông Địa, ở cùng một thôn với Lý Thổ Căn."

Ân Bích Việt cứng lời.

Kiếm Thánh cũng không muốn nhắc lại cái đề tài này, liền nói đến các chủng loại ma tu, "Còn có một loại, không có sư môn, tự mình tìm tòi cách tu hành. Bọn họ không có chỗ dựa, cũng không có trói buộc. Am hiểu giết người cướp của, cướp bóc để mà sống, không thèm để ý đến cái giá phải đổi, cũng không sợ chết."

Ân Bích Việt nói, "Rất đáng sợ."

Không sợ giết người cũng không sợ chết. Không bị bất cứ quy tắc nào ràng buộc, càng không cần phải nói đến đạo đức lương tâm. Hắn không khỏi nghĩ, nếu như gặp phải đối thủ như vậy, cho dù có cảnh giới tương

tự, nhưng muốn thắng cũng khó.

Kiếm Thánh gật đầu, "Đúng, quả thật đáng sợ… Ầy, ngươi xem, mới nhắc mà đã có một tên đến rồi này."

Ân Bích Việt dừng bước lại, bỗng nhiên đưa mắt nhìn. Chỉ thấy trong bụi cỏ cao bằng nửa người, có một đôi mắt theo dõi hắn chằm chằm.

Không có tình cảm, am hiểu ẩn nấp, rất có kiên nhẫn, là ánh mắt nhìn chằm chằm con mồi của loài thú.

Ý lạnh thấu xương xông lên đầu. Nếu như không được Kiếm Thánh nhắc nhở, hắn căn bản chưa từng chú ý tới nơi đó có người.

Nếu như chỉ có mỗi một mình hắn, như vậy vô cùng có khả năng sẽ bị đánh lén rồi trọng thương hoặc thậm chí chết ở chỗ này ngay ngày hôm nay.

Tay Ân Bích Việt đặt trên chuôi kiếm. Bóng người trong bụi cỏ vẫn không động đậy. Trong lúc nhất thời, chỉ có tiếng gió rít ở nơi hoang vu này.

Nhưng hắn biết, đối phương vô cùng có khả năng đang thăm dò, hoặc là đang giữ lực để bạo kích.

Kiếm Thánh đột nhiên mở miệng, âm thanh chui vào lỗ tai hắn, "Chuyện này không giống với khi ngươi đánh ở Chiết Hoa hội. Bây giờ chính là cuộc chiến sống còn thật sự, sau khi ngươi chết, đạo bào có phù văn sẽ bị đối phương cầm đến chợ đen để bán."

"Chiến đấu không cần nói chuyện lễ tiết, giết người cũng không cần nét đẹp. Ngươi chỉ cần cầm kiếm, chém xuống đầu đối thủ, hoặc là đâm thủng tâm mạch."

"Làm được không?"

Có Kiếm Thánh ở đây, cuộc đối thoại của bọn họ đương nhiên sẽ không bị nghe được.

Ân Bích Việt ăn ngay nói thật, "Con chưa từng học qua loại này."

Hắn không biết mình có thể làm như lời sư phụ nói hay không.

Kiếm Thánh thở dài, "Lão phu cũng không dạy, bởi vì đây là kiếm pháp giết người. Nhưng ngươi cần phải học."

Cả thiên hạ này cũng cần ngươi học.

Ân Bích Việt phát hiện bụi cỏ chấn động một chút, bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, không phải là gió. Là sự thăm dò của đối phương đã kết thúc, sự kiên nhẫn cũng cạn hết.

Kiếm Thánh lui về phía sau hai bước, đứng ở phía sau đồ đệ của mình. Không biết từ lúc nào, cảnh giới thể hiện ở bên ngoài thân đã biến thành Ngưng Thần kỳ.

Tựa như nói thật rõ cho đối phương biết, "Ta rất yếu, hắn rất mạnh, hắn bảo vệ ta đó."

Ân Bích Việt chỉ có thể kiên trì rút kiếm ra.

72. Chương 72: Chỉ Nói Chuyện Sống Chết, Không Xét Chuyện Thắng Thua

Tuy nói là muốn rút kiếm, nhưng Ỷ Hồ của Ân Bích Việt chỉ kịp rút ra nửa tấc.

Bóng đen trong bụi cỏ giữ thế đã lâu, nếu nhảy ra, thì chắc chắn sẽ không để cho hắn giành được tiên cơ.

Cỏ khô khắp nơi mạnh mẽ oằn xuống, bóng đen vỗ một chưởng về hướng vai phải của Ân Bích Việt. Khí tức của ma to lớn ép xuống, Ân Bích Việt giơ kiếm chặn, Ỷ Hồ vẫn còn trong vỏ, kêu ong ong một tiếng, va chạm cùng khí tức của ma.

Bỗng nhiên trước mắt sáng rực một cái, dao găm trong tay áo của đối phương đánh thẳng vào mặt, lưỡi dao sắc bén làm hai mắt hắn đau nhức trong nháy mắt. Ân Bích Việt xoay cổ tay một cái, Ỷ Hồ từ thế chặn thành thế đâm, đẩy dao găm ra, dưới chân lại đột nhiên không kịp phòng bị mà rút lui hai bước, lúc này mới nhìn rõ bóng đen.

Không giống với hai tên ma tu với màu da tái nhợt đã từng gặp qua ở Nam Địa. Cả thân đối phương đều bọc kín trong miếng vải đen, thu lại cảnh giới, không nhìn ra sâu cạn thế nào, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh như băng mà sắc bén.

Rất lâu sau đó, Ân Bích Việt mới biết, loại người ăn mặc hệt như đang giả trang này, còn có một cái tên gọi thống nhất, kẻ săn mồi trên cánh đồng hoang.

Cuộc sống của bọn họ, lang thang và cướp bóc trên cánh đồng hoang vu, con mồi là người gấp rút lên đường đơn lẻ. Thông thường am hiểu chiến đấu, sau khi trải qua sự quan sát kiên nhẫn, sự mai phục dài dằng dặc, phán đoán thực lực của con mồi, sau đó một đòn giết chết.

Nhưng bây giờ, dấu vết hoạt động của kẻ săn mồi bại lộ, bỗng nhiên ra tay lại không thể giết chết Ân Bích Việt, dựa theo kinh nghiệm, gã nên dùng tốc độ nhanh nhất rời đi. Nhưng gã lại không.

Bởi vì đạo bào của hai người kia được may khéo léo xinh đẹp, thoạt nhìn rất giàu có, sắc mặt lại có vẻ ngây thơ không rành chuyện đời. Xong chuyến đi săn lần này, đủ để gã ăn nửa năm. Rất có lời.

Ân Bích Việt không biết ý nghĩ của đối phương, trên thực tế, từ lúc giơ kiếm đến lúc hất ra dao găm, bất quá chỉ trong nháy mắt. Ỷ Hồ kiếm không thể ra khỏi vỏ ngay lúc đầu, khiến cho hắn thấy hoảng loạn nhất thời, nhưng rất nhanh mà trấn định lại, khi lui về phía sau hai bước đã theo bản năng sử dụng 'Đạp Sơn Hà'.

Hai bước này nhanh cực kỳ, vì để hắn thắng được thời gian.

Ỷ Hồ kiếm ra khỏi vỏ phát ra một tiếng keng, bóng dáng màu trắng nhảy lên thật cao, tiếng rít dài to rõ quanh quẩn trên cánh đồng bát ngát, áp chế về hướng đối thủ như chim bay hướng về rừng.

Người nọ ở giữa không trung, cỏ dại trên đất lại bỗng nhiên tách ra hai bên, kéo dài một đường ra mười trượng ở xa xa.

Kiếm khí tung hoành, như sóng đảo biển rộng.

Chính là 'Hạc Lệ Vân Đoan' trong kiếm pháp Thương Nhai.

Bây giờ hắn đã là Tiểu Thừa cảnh, chân nguyên và kiếm đạo đều vượt xa lúc trước. Chiêu kiếm này có uy thế gấp 10 lần trong Chiết Hoa hội.

Cùng lúc xuất kiếm, trong óc Ân Bích Việt đã nhanh chóng tính toán ra trăm cách ứng đối của đối thủ, thậm chí tính tới hơn hai mươi chiêu tiếp theo của mình.

Nhưng hắn không nghĩ tới, đối phương căn bản không có để ý tới kiếm của hắn.

Dao găm cắt không khí, cắt thẳng vào cổ họng của hắn. Gọn gàng nhanh chóng, tựa như đang cắt đi cỏ dại chắn đường.

Bởi vì đơn giản nhưng nhanh đến mức khó mà tin nổi, cho nên quỹ tích dão găm tạo thành một luồng mũi tên màu đen.

Kẻ săn mồi tự tin là nhanh hơn hắn, hoặc ít nhất là nhanh như nhau. Như vậy, khi kiếm của Ân Bích Việt đâm thủng tâm mạch cũa gã, gã cũng sẽ cắt đứt cuống họng của Ân Bích Việt.

"Roẹt —— "

Lưỡi dao găm toát ra khí trắng. Là âm thanh chân nguyên hộ thể của người tu hành Tiểu Thừa cảnh bị

phá rách.

Trong gang tấc, Ân Bích Việt thậm chí đã cảm nhận được cơn lạnh sâu tận xương tủy.

Cho dù kiếm của hắn đã đâm vào thân thể đối thủ, cách tâm mạch không quá nửa tấc, nhưng bị ép đổi chiêu, rút kiếm về phòng ngự.

Bởi vì hắn đúng là đang sợ.

Cho đến giờ phút này, hắn mới rốt cục hiểu lời Kiếm Thánh vừa nói.

Đây mới thật sự là cuộc chiến sống còn. Đối phương dùng cách đấu liều mạng lấy thương đổi thương, đâu chỉ khác một trời một vực với Chiết Hoa hội.

Đối mặt với kẻ địch không hề sợ chết, tất cả tính toán và chiêu kiếm tinh diệu, đều mất đi ý nghĩa.

Ân Bích Việt hạ xuống mặt đất, kẻ săn mồi không cho hắn bất cứ cơ hội thở lấy hơi nào. Lưỡi dao găm đen quét một đường vòng cung cắt rời không khí, quỹ tích ngưng tụ thành một đường cong mỏng manh.

Vô số cây cỏ khô vàng bị cắt khi đường cong đó đi qua, vết cắt bằng phẳng. Nhảy múa trong gió thu.

Quỹ tích của dao găm biến thành một cái lưới, ngăn cách không gian hỗn độn trên cánh đồng hoang.

Đây là lưới của kẻ săn mồi.

Mà Ân Bích Việt đang ở trong cái lưới này, tiến thối lưỡng nan.

“Leng keng leng keng —— “

Tiếng va chạm liên hồi chói tai vang vọng, chỉ trong một giây, Ỷ Hồ kiếm gặp từng đường cong, chính là đang tấn công ngàn vạn lần với dao găm.

Cổ tay Ân Bích Việt xoay chuyển, trường kiếm đâm thẳng về mặt đất dưới chân. Mặt đất nứt ra một khe hở thật sâu, vô số sợi kiếm khí tuôn ra từ quanh thân hắn, cắt đứt vô số sợi lưới màu đen ùn ùn kéo đến.

Hắn rút kiếm, bùn đất và đá vụn bay đầy trời.

Cơn lạnh nổi lên, cỏ khô khắp nơi mang một tầng sương trắng.

Hàn Thủy kiếm!

Kẻ săn mồi nắm dao găm phi thân mà tới, mắt thấy sắp giao đấu chính diện với hắn.

Ân Bích Việt rất chắc chắn một kiếm này của mình sẽ chém gãy dao găm của đối phương.

Không ai hiểu rõ sự sắc bén và cứng rắn của Ỷ Hồ kiếm hơn hắn.

Nhưng mà sau một khắc, kiếm của hắn cũng không hề hạ xuống.

Bởi vì tay phải nắm dao găm của đối phương bỗng nhiên buông ra, ném về phía mặt của hắn, mà trên tay trái lại quỷ dị xuất hiện một thanh trường đao, chém ngang về eo của hắn.

Trong tay áo giấu đao.

Cho tới bây giờ, kẻ địch chưa từng nói trên người chỉ có một thanh dao găm.

Bất kể tình huống nhìn như có lợi thế nào, nhưng để kẻ săn mồi tới gần người đều là chuyện ngu xuẩn.

"Xì —— "

Khói trắng bốc lên, chân nguyên hộ thể vỡ vụn.

Phương pháp vô liêm sỉ, thế nhưng lại hữu hiệu.

Ân Bích Việt nhanh như điện ngăn lại dao găm bị ném đi, nhưng lại không kịp che lại trường đao.

Thế tới của trường đao hoảng loạn, khí tức của ma không nặng, nhưng vẫn phá tan chân nguyên hộ thể của hắn. Trên đạo bào chảy ra một đường máu mỏng.

Kiếm của hắn thay đổi đủ nhanh, mới không bị chặt ngang người.

Từ lúc bắt đầu giao thủ đến giờ, hai bên tuy ra chiêu nhiều, nhưng thời gian chiến đấu lại không quá nửa chén trà nhỏ.

Ân Bích Việt đã hai lần rơi vào hoàn cảnh quá nguy hiểm.

Điều này khiến cho hắn nhớ tới chuyện từng trải qua trong hang núi tối đen trong dãy núi Đề Hương. Nếu như sư huynh ở đây, hắn vẫn là thứ cản trở.

Rất không xong.

Rõ ràng hắn được Kiếm Thánh thiên hạ đệ nhất hướng dẫn cả một đường, rõ ràng hắn đã đột phá Tiểu Thừa cảnh.

Nhưng một chút tiến bộ cũng không có.

Ân Bích Việt dùng chân nguyên niêm phong lại vết thương trong bụng, sắc mặt tĩnh lặng như nước.

Trường đao xé gió mà tới.

Khí tức của ma thật lớn nổ tung trên cánh đồng bát ngát, dùng lưỡi dao làm tâm, cỏ dại khắp nơi bị cắt nát thành bụi phấn, rơi rì rào như mưa.

Kẻ săn mồi rốt cuộc dùng chiêu mạnh nhất, bởi vì chắc chắn rằng đối thủ vừa thoát ra khỏi đao vừa rồi nên lúc này lòng rối như tơ vò.

Nếu như hắn xuất kiếm, liền không tránh khỏi một đao này.

Hắn nếu như muốn lui, từ đây về sau cũng chỉ có thể lui.

Ân Bích Việt chỉ nghiêng người, đồng thời cũng xuất kiếm.

Chân nguyên điên cuồng dốc hết ra, cũng không phải Thanh Thiên Bạch Nhật.

Hắn đón lấy lưỡi dao bay vút, đạo bào tung bay phần phật.

Không có ánh sáng, không có tiếng kiếm reo.

Chỉ có sự ấm ức tràn ngập, đều ở trong một kiếm chém ra này!

Ỷ Hồ cảm nhận được tâm ý của chủ nhân, rít dài cùng trời đất.

Vì vậy gió thu yên tĩnh, cả cánh đồng hoang chỉ còn mỗi âm thanh của chiêu kiếm này!

Kiếm Thánh đứng sau đám cỏ dại hơi kinh ngạc.

Đây là biểu tình đầu tiên của y từ lúc cuộc chiến bắt đầu đến bây giờ.

Một giây sau, đao kiếm chưa từng tương phùng. Đồng thời đâm vào thân thể đối thủ.

Kẻ săn mồi không dùng khí tức của ma để hộ thể, chuyện đó bị coi như lãng phí. Mà Ân Bích Việt lựa chọn dùng tất cả chân nguyên khi xuất kiếm.

Cho nên lúc này lặng yên không có một tiếng động, chỉ có máu me tung tóe.

Máu màu đen và máu màu đỏ, biến thành những bông hoa đua nở giữa không trung.

Sự khiếp sợ đọng trong mắt kẻ săn mồi.

Gã không hiểu tại sao kiếm của đối thủ kiếm sẽ nhanh hơn gã. Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Ân Bích Việt rút kiếm, ma tu đã chết ngã về sau, đập xuống đất, bụi mù bay lên.

Mà trường đao của gã cũng bị rút ra khỏi thân thể của hắn, vết đâm chỉ cách tâm mạch của hắn một chút xíu.

Dòng máu thuận theo thân kiếm chảy xuống, mùi máu tanh nồng tràn ngập trong gió.

Kiếm Thánh đi ra.

Sắc mặt Ân Bích Việt mờ mịt, "Sư phụ, con làm không tốt… Cảnh giới của con và hắn ta xấp xỉ nhau, nhưng lại suýt chút nữa là thua."

Kiếm Thánh vỗ vỗ vai hắn, "Chỉ nói chuyện sống chết, không xét chuyện thắng thua."

Còn có một câu mà Vệ Kinh Phong chưa nói. Thật ra cảnh giới của người này cao hơn đồ đệ mình, chỉ là công pháp của ma tu đặc biệt, không dễ lộ ra uy thế.

Ân Bích Việt bị sư phụ vỗ vai. Ấm ức tức giận và mờ mịt đều biến mất.

Hắn nhẹ nhàng cười rộ lên.

Ánh hoàng hôn thiêu đốt rơi trên cánh đồng hoang, soi sáng hàng mi và màu tóc bạc của hắn.

****

Lạc Minh Xuyên đến biên giới Tây Địa đã bảy ngày, lần này y dẫn theo hơn 300 đệ tử Thương Nhai xuống núi. Giữa đường tách ra, một đội hộ tống dân lưu lạc đi hướng Bắc, một đội khác theo y tiếp tục đi về phía Tây trừ ma.

Trên đường, có thể dễ dàng thấy được vết tích bừa bãi do ma tu tàn phá, bọn họ cũng từng giao thủ với mấy tên đi lẻ. Lại chậm chạp chẳng thấy đại đội ma tu.

Mãi đến tận khi tiến vào cái trấn nhỏ này.

Thôn trấn này vốn cũng không phồn hoa, bây giờ trống không, ngay cả tiếng gà gáy chó sủa cũng không nghe được. Khắp nơi trên đường là quần áo tạp vật, có thể thấy được lúc đó người dân chạy trốn hốt hoảng như thế nào. May mà không có vết máu hay thi thể, hẳn là dân trong trấn nhận được tin trước.

Nhưng cái trấn trên này vẫn có khí tức của ma.

Có ma tu vẫn ẩn nấp ở đây, chỉ là kẻ địch ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng.

"Bất cứ lúc nào cũng phải cảnh giác, đội ngũ không được chia ra. Huynh đi lên chỗ cao để quan sát." Lạc Minh Xuyên dặn dò một câu, phi thân về phía tòa tháp cao trong trấn.

Y là người có uy tín trong đám đệ tử, bất cứ sự sắp xếp nào trên đoạn đường này, đều không có người nào có dị nghị. Mà sự thật tiếp sau đó đã chứng minh, quyết sách của y là thích hợp nhất, hữu hiệu nhất.

Lạc Minh Xuyên đứng trên tháp nhìn ra xa, trấn nhỏ hiu quạnh thu hết vào đáy mắt. So với Già Lan đồng thuật, thần thức có vẻ vô dụng. Vốn y chẳng cần phải đi lên chỗ cao, chỉ là phòng ngừa bị người khác nhìn ra đầu mối công pháp mà thôi.

Đây là lần đầu tiên y sử dụng đồng thuật từ lúc xuống núi đến nay. Bởi vì y đã có ý định giảm bớt sự ỷ lại vào nó.

Ma tu lộ ra dấu vết trong mắt y, ở trong đại trạch ở phía Đông của thôn, ít nhất có chừng mười người. Bọn chúng dùng một loại công pháp ẩn nấp đặc biệt, có thể thu lại khí tức, né tránh sự quan sát của thần thức. Kiểu ẩn nấp khéo léo này, hẳn là người của 'Bích cung' trong 12 cung.

Lạc Minh Xuyên đang tập trung tinh thần quan sát, lại bỗng nhiên lui ba bước.

Bước chân vừa đi, gạch xanh chỗ y vừa đứng nứt ra ầm ầm.

Cả tòa tháp hơi rung động. Sau khói bụi, thân hình địch nhân lờ mờ hiện ra. Năm người, không nhìn ra tu vi sâu cạn, ngăn lại các đường lui quanh người y.

Đệ tử Thương Nhai nghe tiếng động, có người đã chạy về phía tháp.

Lạc Minh Xuyên đang ra tay đồng thời quát lên,

"Đừng tới đây! Mọi người cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, trong đội ngũ đã vang lên tiếng khóc thét thê thảm. Khi bọn họ đang bị hấp dẫn bởi tiếng nổ, không hề phát hiện ma tu lặng yên không tiếng động đi đến bên người.

Ánh vàng của Phật Môn Đại Thủ Ấn lóe lên trên tháp, đây là cách phá vòng vây nhanh nhất trước mắt. Kẻ địch chặn trước mặt y bị nổ ra xa, nhưng còn 3 kẻ khác rất nhanh đã tụ lại.

Một kẻ trong đó có tu vi cao nhất, hai kẻ còn lại theo sau hắn.

Bắt giặc phải bắt vua trước, Trầm Chu kiếm phát ra tiếng keng ra khỏi vỏ, một luồng kiếm khí sắc bén chém về phía trước.

Tòa tháp dưới chân Lạc Min Xuyên nứt ra, vết nứt kéo dài, đá vụn và bụi mù bay đầy trời. Chúng dường như có sinh mệnh, hội tụ xung quanh kiếm, cùng mũi kiếm chém thẳng về phía kẻ địch.

Tựa như có ngàn vạn thanh kiếm.

Hai kẻ đối diện dùng khí tức của ma dày đặc tạo thành một bức tường chắn, che trước người kẻ còn lại, mà hai tay của kẻ nọ nhanh chóng thay đổi, khí tức của ma tụ lại tao thành vạn kiếm bay thẳng trời.

Tiếng kêu điếc tai, vô số kiếm của hai bên gặp nhau giữa không trung.

Lạc Minh Xuyên nóng lòng xuống tháp viện trợ đệ tử Thương Nhai, ra tay không giữ lại chút nào.

"Ầm —— "

Bức tường khí tức của ma bị phá tan, kiếm khí tung hoành, hai ma tu bị phản phệ kịch liệt, bị cưỡng ép đập nát tâm mạch.

Tòa tháp yếu ớt rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, sụp đổ.

Bên trong bụi mù ồ ạt, kẻ kia đứng giữa không trung, vẫn đang kết ấn. Sắc mặt của kẻ này chẳng mảy may thay đổi, tựa như không nhìn thấy đồng bạn của mình ngã xuống hoặc chết đi. Vạn kiếm cuồn cuộn không chút chỗ hở kéo đến.

Trong lòng Lạc Minh Xuyên cảm thấy nặng nề, y biết mình đã đánh giá thấp thực lực và phản ứng của đối phương.

Không kịp để khởi kiếm thế lần nữa, ánh mắt có thể nhanh hơn so với kiếm.

Đồng tử của y thu nhỏ lại, vạn kiếm làm từ khí tức của ma ở trước người vỡ vụn thành từng mảnh. Đây là vì để y thắng được thời gian ra kiếm.

Trầm Chu đột phá vòng vây, đi đến trước người kẻ địch.

Đối phương lại bỗng nhiên thu tay lại, sắc mặt khiếp sợ, tùy ý để đá vụn bùn đất xuyên qua thân thể. Máu chảy như suối.

Cuối cùng khi bị trường kiếm đâm thủng tâm mạch, kẻ ấy nhìn vào đôi mắt của Lạc Minh Xuyên, hô,

"Quân thượng…"

Sau đó ngã xuống từ không trung, rơi trên đống phế tích của tòa tháp.

73. Chương 73: Nếu Không Tính Được, Bọn Ta Sẽ Cùng Giết Kẻ Đó

Bóng đêm trở nên tối hơn. Ánh nến mờ nhảy nhót rơi trên khuôn mặt tú lệ của nữ tử, rọi sáng hàng mày cau lại và nét ưu lo nơi đáy mắt của nàng.

Trong lòng Hà Yên Vân rất hoảng loạn. Nàng không có cách nào tĩnh tâm nhập định, hay là tu luyện.

Nguyễn Tiểu Liên đang ngồi tĩnh tọa trên giường mở mắt ra, đứng dậy đóng cửa sổ. Ngồi ở bên người nàng, nhẹ giọng hỏi, "Làm sao vậy? Cả một buổi tối mà tâm tư của ngươi vẫn không yên…"

Hà Yên Vân hoàn hồn, nở ra một nụ cười, "Không có chuyện gì, có thể là do ban ngày quá mệt mỏi."

Nguyễn Tiểu Liên biết trong lòng nàng nhất định có chuyện gì đó. Nhưng nàng không muốn nói, nên Nguyễn Tiểu Liên cũng không hỏi thêm nữa.

Chỉ cười nói, "Trăng hôm nay rất tròn, chúng ta ra ngoài đi vòng vòng đi."

Hai cô nương đi tới trong viện, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà.

Toàn bộ trấn nhỏ hoàn toàn trống rỗng, các đệ tử Thương Nhai tu sửa mấy ngôi nhà dân bị bỏ hoang, tạm ở một đêm, nghỉ ngơi chữa thương. Sáng mai rời khỏi nơi này, đi đến một thôn trấn khác, xem có còn ma tu nào còn sót lại ở Tây Địa không.

Trong trận ác chiến giữa ban ngày, chẳng ai nghĩ tới, cái trấn nhỏ tầm thường này lại có 40 ma tu.

May mà Lạc sư huynh nhanh chóng tranh thủ thời cơ, nên trong đội ngũ không có ai trọng thương cả.

Dưới ánh trăng tươi mát, là đống phế tích của tòa tháp cách đó không xa. Tựa như cuộc chiến kia còn ở trước mắt.

Hà Yên Vân nhớ lại chuyện ban ngày.

Thiên phú tu hành của nàng trong các đệ tử Thương Nhai coi như là kiệt xuất, nếu không cũng sẽ chẳng được Chính Dương Tử thu làm đệ tử. Tuy rằng không tính là một nhân vật thiên tài gì, nhưng lại có thiên phú đặc biệt.

Sức quan sát và ngũ giác của nàng đã vượt quá cảnh giới sắc bén, đặc biệt là thính giác.

Chỉ có nàng nghe được lời của ma tu kia trước khi chết.

Lúc trước, Lạc sư huynh bởi vì cứu người mà bị thương, nhưng sức khôi phục nhanh đến mức khó mà tin nổi, mà cũng chỉ có nàng chú ý tới.

Trực giác nói cho nàng biết những thứ đó là chuyện lớn, cho nên cũng không nói với Nguyễn Tiểu Liên.

Một chuyến đi đến Hưng Thiện tự làm khiếp sợ cả giới tu hành, nhưng bởi vì có Kiếm Thánh nhúng tay, nên những lời phiếm phố chợ không dám nói nhiều.

Mà điều khiến Hà Yên Vân khiếp sợ là lần này khi Lạc sư huynh trở về, sau khi thương thế lành, tu vi tăng nhanh như gió. Rõ ràng sư huynh là Tiểu Thừa cảnh, nhưng có lúc nàng lại có thể cảm nhận được uy thế của Đại Thừa, thậm chí còn hơn cả sư phụ. Một lần hai lần còn có thể nói là nhầm. Thế nhưng ngày hôm qua, cái cảm giác này lại càng trở nên rõ ràng.

Nguyễn Tiểu Liên nói, “Lần trước Đôi Yên viết thư gửi đến, nói là thử cách làm gạo hầm gạo nếp mới, kết quả là lúc kết quyết nhóm lửa sai bét, nổ cả nhà bếp.”

Hà Yên Vân bắt đầu cười ha hả, “Có chuyện như vậy sao, sao ngươi không nói cho ta sớm hơn?”

“Nàng ta sợ ngươi cười, cho nên chỉ viết thư cho ta.”

Hà Yên Vân lập tức lấy ra một miếng ngọc giản, bắt đầu viết chữ.

Nguyễn Tiểu Liên biết dù hai người này có cách xa vạn dặm thì cũng có thể móc mỉa nhau, nhưng cũng may là Hà Yên Vân đã vui vẻ lại.

“Nàng ta làm nổ nhà bếp, sau đó thì sao?”

“Sau đó bị mẹ nàng ta dạy một trận ra trò.”

“Chỉ như vậy thôi sao? Ta không tin, nhất định còn nữa!”

“Chuyện sau đó ta thật sự không thể nói…”

Hà Yên Vân nhảy dựng lên, chọt vào bụng của nàng, “Nói mau nói mau.”

Nguyễn Tiểu Liên đưa tay chặn lại, nhưng lại không kịp, “Đừng đừng đừng, sau đó sư đệ Trần Dật của nàng ta đi ngang qua, lôi àng ta ra khỏi đống nát nhà bếp…”

“Ha ha ha ha ha đệ nhất mỹ nhân mặt mày đầy bụi được mối tình đầu cứu ra, ta có thể cười một năm!”

“Đây là do ngươi bức cung đó!”

“Sợ cái gì, nàng ta đã sớm biết là khi nói cho ngươi biết, ngươi nhất định sẽ nói cho ta mà!”

Nguyễn Tiểu Liên suy nghĩ một chút, “Cũng đúng.”

Sau đó Khúc Đôi Yên còn hỏi nàng là tại sao Hà Yên Vân còn chưa hồi âm.

Hà Yên Vân viết xong ngọc giản, tâm tình khoan khoái, tinh thần phấn chấn.

Ngước mắt nhìn ra xa, liền nhìn thấy một bóng người đứng trên mái nhà phía đối diện.

"Lạc sư huynh…"

Âm thanh của nàng yếu ớt, tung bay trong gió thu gần như không thể nghe thấy được, nhưng Lạc Minh Xuyên lại nghe được.

Y liền quay đầu lại cười cười, "Gần đây mệt nhọc rồi, ngày mai còn phải gấp rút lên đường, sư muội nghỉ ngơi sớm một chút."

"Sư huynh, gần đây huynh… Vẫn khỏe chứ?"

Câu hỏi này có chút khó hiểu, ngay cả Hà Yên Vân cũng không biết mình đang hỏi gì, nhất thời có chút ảo não.

Mà Lạc Minh Xuyên đáp rất nghiêm túc, "Huynh rất khỏe."

Ánh mắt của y bình tĩnh, giọng nói ôn hòa, lại mang theo một sự chắc chắn.

Vào đúng lúc này, Hà Yên Vân đột nhiên cảm thấy lo lắng mấy ngày gần đây đều vô nghĩa.

Sư huynh vẫn là sư huynh của nàng.

Là sư huynh mà nàng tôn kính sùng bái, rất nhiều năm qua nàng đều coi là huynh trưởng.

Như thế này là đủ rồi. Nàng tin sư huynh.

Như vậy, những chuyện khác có quan trọng không?

Đương nhiên quan trọng, nhưng chuyện lớn trong thiên hạ có nhân vật lớn quan tâm rồi.

Nàng càng muốn quan tâm chút hơn đến chuyện lớn cả đời của sư huynh, vậy là trong nét cười của nàng nhiều thêm mấy phần đùa giỡn, "Vậy lúc nào thì Ân sư huynh trở về?"

Lạc Minh Xuyên ngớ ra. Y vốn thẳng thắn vô tư, chưa bao giờ nghĩ tới có ngày khi nghe người khác nhắc đến Ân sư đệ, đáy lòng lại tràn ra sự xấu hổ kỳ lạ.

Y nhìn ánh trăng ở xa, "Huynh cũng không biết, nhưng tóm lại sẽ không quá lâu…"

Sư đệ từng nói sẽ trở về rất nhanh.

****

Kiếm Thánh và Ân Bích Việt hành tẩu trên cánh đồng hoang.

Không có chỗ nào che đậy tầm nhìn, mặt trăng có vẻ khổng lồ vô cùng.

Ánh bạc lạnh như băng rọi trên thân kiếm, Ỷ Hồ kiếm trơn bóng như nước, chưa từng dính máu.

Dọc theo đường đi, Ân Bích Việt luôn cầm kiếm, chưa bao giờ tra kiếm vào vỏ.

Hắn không còn giết người nữa, số lần giao thủ cũng không ít. Mỗi lần đều là bị đánh lén, khi một đòn của đối thủ không trúng thì sẽ dốc sức chạy trốn thật xa. Mỗi ngày đều phải trải qua thời khắc sống còn.

Buổi tối, Kiếm Thánh ngủ trên cây đại thụ cành lá khô vàng, Ân Bích Việt tĩnh tọa dưới tàng cây.

Trời cao đất rộng, gió đêm gào thét.

Có lúc hắn sẽ nghĩ, sư phụ là người Đông Địa, khi còn trẻ từ Đông Địa đi đến Thương Nhai, có lẽ cũng đã đi qua cánh đồng hoang vu này, có lẽ cũng phải ứng phó tình trạng giết người cướp của suốt ngày, vào đêm cũng không thể chợp mắt. Cho nên sau này đặc biệt chú trọng chất lượng giấc ngủ.

Thầy trò hai người cũng sẽ tán gẫu. Kiếm Thánh nói chuyện rất trực tiếp, Ân Bích Việt muốn hỏi cái gì, cũng biến thành trực tiếp, cho dù có vài đáp án hắn nghe không hiểu.

“Ỷ Hồ là một thanh kiếm như thế nào?”

“Một thanh thần binh.”

“Tại sao lại cho con?”

“Không phải ta cho ngươi, là nó chọn ngươi.”

“Sư phụ, tại sao sư phụ rời khỏi Đông Địa?”

“Khi ta còn bé, thôn đã không còn… Lý Thổ Căn nói rằng muốn đi xem bên ngoài.”

“Hai người làm sao đi ra?”

“Lý Thổ Căn biết coi bói, có thể tính được kẻ địch, có thể tránh đi.”

“Nếu không tính được thì sao?”

“Nếu không tính được, bọn ta sẽ cùng giết kẻ đó.”

“Truyền thuyết sư phụ và tiên sinh khi Phá Chướng cảnh đã liên thủ giết cường giả Đại Thừa là thật sao?”

Kiếm Thánh không để ý đáp một tiếng, “A… Đúng vậy.”

Tuy là đồn đại, nhưng chân tướng thường đáng sợ hơn so với lời đồn.

“Khi luyện Thiên La Cửu Chuyển đến cuối cùng, thật sự có thể thần hồn bất tử sao?”

Đây là điều Chưởng viện tiên sinh nói cho hắn, Ân Bích Việt cảm thấy quá mức nghịch thiên rồi. Liền nghĩ lại, chính hắn từng trải qua cuộc đời xuyên qua làm nhân vật phản diện dài dằng dặc, có phải cũng được coi như là thần hồn bất tử không?

Kiếm Thánh đáp, “Bất kể là phải hay không phải, chuyện nghịch thiên này quá không thú vị rồi.”

Không phải là vô nghĩa, mà là không thú vị.

“Sư phụ tu hành, chẳng lẽ không vì truy cầu trường sinh?”

Thế gian có ngàn vạn người tu hành, mục tiêu cùng lắm là sức mạnh to lớn, địa vị cao, còn có sinh mệnh dài dằng dặc.

“Ban đầu ta tu hành, là bởi vì yêu thích chuyện tu hành. Luyện kiếm cũng rất thú vị. Sau đó nữa là vì sống tự tại. Còn trường sinh? Lão phu không nghĩ tới… Suy tính nhiều như vậy rất mệt mỏi, đế đường cùng thì chôn ở đường cùng, đến rãnh cùng thì chôn dưới rãnh cùng, thứ chó hoang ăn còn có thịt trong quan tài mà…”

Rõ ràng là đang nói chuyện sống chết, âm thanh của Kiếm Thánh dần nhỏ đi, đúng là đang ngủ.

Ân Bích Việt dựa vào đại thụ. Ánh trăng lay động theo bóng cây loang lổ, rơi trên mặt hắn.

Không có chết, thì sống còn nghĩa gì? Cái vấn đề này hắn chưa hề nghĩ tới. Sư phụ phóng khoáng tiêu sái, cảnh giới cao, có lẽ hắn vĩnh viễn cũng không đạt tới.

Nhưng hắn nhớ tới lời của sư phụ, hắn là Ân Bích Việt duy nhất, không cần phải làm một Vệ Kinh Phong thứ hai.

Hắn có đạo phải đi của chính mình.

Cũng có một ngày đi ra khỏi cánh đồng hoang mênh mông. Từ lúc Ân Bích Việt và sư phụ tiến vào Đông Địa tới nay, lần đầu tiên thấy thành trấn tập trung của nhân loại.

Trong ngày thu tiêu điều, lá cờ xám xịt trên đầu tường thành càng có vẻ hiu quạnh. Nơi nơi phân chia hỗn loạn, các lá cờ khác nhau đại biểu cho các thế lực che chở khác nhau.

Trong thành không có kiến trúc nào cao hơn ba tầng, kết cấu gạch đá nhiều hơn so với mộng gỗ. Đường là đường đất được làm cho bằng phẳng, vào ban ngày nhưng cũng trống vắng. Nhà nhà đóng cửa khóa chốt, tình cờ có mấy bóng người đi qua, nhưng đều trong cảnh vội vã, binh khí quanh eo. (Mộng gỗ: Là dạng ghép hai cây gỗ với nhau mà không cần đinh. Ảnh đầu trang.)

Tại Đông Địa, ngoại trừ biển tuyết vô biên, Kim cung xa hoa không giống nhân gian trong lời đồn kia, thành trấn có quy mô như vậy chi chít như sao trên trời. Mọi người sinh sống ở nơi này, đều chẳng có an toàn chắc chắn gì, chỉ tốt hơn ba phần so với cánh đồng hoang nguy hiểm khắp nơi.

Kiếm Thánh dẫn theo Ân Bích Việt đi vào quán rượu hai tầng duy nhất trong thành, cầu thang không chịu nổi gánh nặng kêu kẹt kẹt, tro bụi rơi xuống ào ào.

Kiếm Thánh và chủ quán nói tiếng địa phương khó nói, Ân Bích Việt chỉ có thể đoán ra mấy phần. Nói xong rồi đặt hai khối linh thạch trên bàn.

Đông Địa không cần đồng bạc, cũng không có hiệu buôn đổi ngân phiếu, từ chợ đen đến quán rượu, thứ lưu thông duy nhất là linh thạch.

Không lâu lắm, tiểu nhị tay chân lanh lẹ mang lên một vò rượu.

"Nơi này không có món gì có thể ăn, rượu cũng không tồi. Chỉ có nước sông Mân Xuyên mới có thể ủ ra Thiêu Đao Tử mạnh như vậy. Đến, nếm thử xem." (Thiêu Đao Tử: Lưỡi dao thiêu đốt)

Ân Bích Việt bưng bát uống một hớp, rượu vào miệng cay cực kỳ, như lưỡi dao sắc bén đâm thủng cả ruột, hắn bị sặc liên tục ho khan.

Kiếm Thánh cười ha hả, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tiểu nhị liền đem ra một cái áo choàng màu đen, Kiếm Thánh ném cho Ân Bích Việt, "Mua cho ngươi."

Loại áo choàng này rất kín, sau khi Ân Bích Việt mặc vào, cảm thấy mình như là một tên ma tu. Nhưng không thể không thừa nhận, mang đạo bào màu trắng mà hành tẩu ở Đông Địa thật sự là quá bắt mắt.

Kiếm Thánh hiển nhiên không nghĩ nhiều như vậy, "Màu đen chịu bẩn tốt."

Coi như dính phải vết máu thì cũng không rõ ràng, bất kể là máu của mình hay là máu của kẻ địch.

Bọn họ nghỉ ngơi một đêm trong thành, ngày hôm sau đi về phía Nam, hướng đến bờ sông Mân Xuyên.

Lúc Kiếm Thánh mua thuyền, sắc trời bỗng nhiên tối lại, cát bụi tung bay, mưa bắt đầu rơi tí tách.

Nhà đò thấy bọn họ là hai vị công tử thiếu niên, có lòng tốt khuyên nhủ, "Hôm nay trời dữ, nước trên sông mạnh lắm."

Kiếm Thánh cười cười, đưa cho ông ấy thêm hai khối linh thạch. Thời buổi loạn lạc mà có thể nghe được lời thiện đã là không dễ.

Đi tới giữa sông, hạt mưa lớn chừng hạt đậu rơi ầm ầm xuống, thuyền nhỏ đung đưa giữa sóng trên sông, như một cái lá rụng cuối cùng của mùa thu, đảo mắt liền bị nuốt chửng không thấy đâu nữa.

Hai người ngồi đối diện trong khoang thuyền, gió lớn đột ngột, lại quái lạ là không thổi được vào trong này.

Dưới ánh nến chập chờn, ánh kiếm sáng như tuyết tựa như một tia chớp, chiếu sáng cả khoang tàu.

Đây là lần đầu tiên Ân Bích Việt nhìn thấy 'Phong Thu Ly' ra khỏi vỏ. Mắt hắn không chớp nhìn chằm chằm, chỉ lo bỏ qua một ánh hào quang nào của nó.

Ở trên Hoành Đoạn Sơn, sư phụ khiến Dư Thế trọng thương, cũng chỉ dùng ngón tay.

Khi đó hắn liền suy nghĩ, thế gian này còn có chuyện gì đáng để Thánh nhân rút kiếm?

Kiếm Thánh bắt đầu lau kiếm, sắc mặt rất nghiêm túc. Ân Bích Việt không đành lòng nói lời quấy rối.

Mãi đến tận khi Kiếm Thánh bắt đầu nói chuyện, "Lão tứ này, ngươi còn có cái gì muốn hỏi không?"

Không biết tại sao, trong lòng Ân Bích Việt có loại dự cảm xấu. Loại trực giác này tồn tại cả một đường,

bây giờ càng lại khuếch đại đến mức tận cùng.

Chuyến đi này sư phụ gặp rất nhiều người, làm rất nhiều chuyện, dạy hắn rất nhiều thứ.

Tựa như sau khi giải quyết xong mọi chuyện, rồi sẽ vĩnh biệt thế giới này.

Vì vậy Ân Bích Việt mở miệng, âm thanh run rẩy nhỏ đến mức không thể nghe thấy,

"Mấy năm nay, sư phụ đang làm những gì?"

74. Chương 74: Nhân Gian Biệt Hữu Hành Nan Lộ

Mấy năm nay đang làm gì? Câu hỏi này rất dễ trả lời.

Nhưng những chuyện Vệ Kinh Phong nghĩ tới không chỉ là gần trăm năm nay. Hắn nhớ tới cây hòe lớn bên thôn Tây Hà, Phù Sinh Hoan ở Xuân Tụ lâu, đêm tuyết lớn trong Vân Dương thành, mây gió êm dịu trên Thương Nhai sơn.

Kẻ địch đã giết dưới kiếm, đồ đệ đã thu vào dưới môn.

Cuối cùng y đáp, "Trăm năm trước, Lý Thổ Căn tính được Vực Vẫn Tinh bắt đầu mở rộng nhanh chóng, ta liền đi xuống xem một chút."

"Nơi đó… Có cái gì?"

Ân Bích Việt còn nhớ ở Hưng Thiện tự, hắn và Lạc sư huynh xông vào Phật đường nhốt lại Quan, trong ảo cảnh của sư huynh, có đáy Vực Vẫn Tinh.

Kiếm Thánh nhàn nhạt nói, "Là ma vật. Sinh sôi liên tục."

"Có cách diệt trừ chúng nó không?"

Trong lòng Ân Bích Việt nặng nề. Hắn chỉ xem qua ma vật trong điển tịch. Không giống với ma tu còn có tâm trí của con người, ma vật cấp thấp chỉ biết nuốt chửng máu thịt vật sống, đồng thời không biết đau cũng không có cảm giác.

"Không có. Sau đại chiến Ma đạo, quá nhiều người đã chết, cân bằng sinh tử trên thế gian bị phá tan, lại

gặp phải thiên kiếp. Dịch bệnh trời giáng, đất rung chuyển, lệ khí tích lũy dưới vực sâu, sinh ra ma vật." Kiếm Thánh buông kiếm, "Trăm vạn năm trôi qua, như là kết quả. Ma vật đói bụng tới một mức độ nhất định, sẽ ra ngoài kiếm ăn. Cho dù không có Mạc Trường Uyên tái thế, chúng nó cũng sẽ tràn ra rất nhanh."

"Cho nên sư phụ xuống đó trừ ma?"

"Những thứ đó dù bị giết nhưng lại sinh ra nữa, chỉ trị ngọn không trị gốc."

Suy đoán được chứng thực, sư phụ quả nhiên đang làm một việc lớn. Cho dù chuyện sư phụ làm không có người nào biết.

Nếu như trăm năm nay không có Kiếm Thánh năm lần bảy lượt đi vào vực sâu, chỉ sợ thế đạo đã sớm loạn.

Vệ Kinh Phong dường như đoán được đồ đệ của mình đang suy nghĩ gì, đứng dậy đi ra ngoài khoang thuyền, "Vốn có câu nói dưới bầu trời luôn có những đỉnh núi cao."

Y đứng ở đầu thuyền, mưa rào xối xả trên sông, sóng gió như phẫn nộ, "Nhưng mà trong thiên hạ có ai cao hơn lão phu đâu?"

Vệ Kinh Phong chưa bao giờ cảm thấy mình là người tốt, có vô số vong hồn dưới kiếm của y, đúng là không nói lý thật. Cũng tự nhận y không có giác ngộ gì mà 'Cẩu lợi thiên hạ sinh tử hĩ', nếu như có thể, y càng thích ngủ và uống rượu cả ngày, xem Quân Dục luyện kiếm hơn. (Cẩu lợi thiên hạ sinh tử hĩ: Ý nói chỉ cần có lợi cho quốc gia thiên hạ thì dẫu có hy sinh tính mạng cũng cam tâm tình nguyện, tuyệt không vì hại đến bản thân mà trốn tránh.)

Mà chuyện đến nước này, người khác không làm được, y phải đi làm, đó là chuyện đương nhiên.

"Lý Thổ Căn tính được chỗ mộ kiếm sót lại từ đại chiến Ma đạo có mạch đất tương khắc với Vực Vẫn Tinh, lão phu đi xuống một chuyến, dẫn kiếm khí bên trong ra, có thể phong bế một nửa vực."

"Thật sự có mộ kiếm sao?"

Ân Bích Việt vẫn cho là mộ kiếm chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Vạn ngàn tu sĩ chính đạo chết trận trong đại chiến Ma đạo, hài cốt bị khí tức của ma ăn mòn, chỉ còn kiếm sót lại. Không chỗ chôn xương, lại có thể chôn kiếm. Sau này không phải không ai muốn thử vận may tìm một thần binh, nhưng trăm vạn năm trôi qua, chưa từng có người tìm ra.

"Có, chỉ là phía trên có trận pháp, lưu lại từ thời đại Chư Thánh, đến bây giờ cũng còn bảy uy lực. Người bình thường đi ngang qua, đừng nói là phá trận, ngay cả vị trí cũng không nhìn ra."

"Sư phụ phải đi bao lâu?"

"Khó nói, chừng nào xong chuyện sẽ trở lại."

Ân Bích Việt cảm thấy mình thật không có tiền đồ.

Trong nháy mắt hắn nghe câu đó, viền mắt vậy mà chua xót. Có thể khiến cho Kiếm Thánh nói ra câu không biết lúc nào thì quay về như thế này, nơi đó hẳn là có hung hiểm không thể tưởng tượng được.

Kiếm Thánh trách mắng, "Hết tên kia đến tên này khóc sướt mướt, còn ra thể thống gì, học tập đại sư huynh của ngươi đi! Lão phu phải đi làm việc, cũng không phải đi chịu chết! Lão tam còn không bằng ngươi, còn nói muốn đi cùng lão phu, đi theo thì có thể làm được cái gì? Muốn chết thêm phiền sao?!"

Ân Bích Việt hít sâu một hơi, "Sư phụ, bọn con chờ sư phụ ở Thương Nhai."

Chuyện lớn quyết định tương lai của cả thế giới như thế, lại chỉ có mỗi Kiếm Thánh có thể gánh vác. Bởi vì y đứng quá cao, thậm chí ngay cả một người có thể sánh vai cùng cũng không có.

Không khỏi quá tàn nhẫn, quá không công bằng.

Trên thế gian này có chuyện công bằng sao?

Bình phong vô hình đột nhiên biến mất, mưa gió ngập trời rơi ào ào vào, gió lạnh sâu tận xương tủy.

Vệ Kinh Phong đứng ở đầu thuyền, lẻ loi tự lập, áo dài tung bay phần phật trong gió nổi trên sông, giơ tay lên, giữa những ngón tay tự sinh ra hào hùng vạn trượng, "Lão phu là nhân vật nào chứ! Lòng của ta có thể chứa cả trời đất!"

Y liền cúi đầu, sắc mặt có mấy phần tịch liêu, "Trời đất lại không chứa ta."

Kiếm Thánh từ trước đến nay thoải mái chuyện ân oán, đến với thời đại Quần Tinh mới mở ra này một cách oanh oanh liệt liệt. Khi muốn rời đi, cũng chẳng thể xuống sân một cách mờ nhạt được.

Y hủy đi trăm nghìn điện hùng vĩ của Hưng Thiện tự, đến Bão Phác tông khiến Á Thánh Dư Thế trọng thương. Hai chuyện lớn làm khiếp sợ cả thiên hạ. Thù hận đã thanh toán, nhưng ràng buộc lại vẫn còn ở đó.

Y nâng lên kiếm trong tay, rũ mắt nhìn kỹ.

'Xuân Sơn Tiếu' và 'Phong Thu Ly' từ ngày đúc thành, chính là một cặp kiếm.

Nhưng người đứng trong gió thu, tụ tán không phải do người quyết định.

Ân Bích Việt đứng sau lưng sư phụ, nghe thấy giọng nói vẫn phân tán phập phồng trong gió trên sông, "Lão tứ, ta dạy ngươi không nhiều. Lần này vừa đi, sợ là cũng không kịp làm Lễ đội mũ cho ngươi."

Lễ đội mũ của người tu hành, đều là do trưởng bối sư môn chủ trì. Là sự công nhận đệ tử đã trưởng thành, cũng là lời chúc người đó trên đại đạo tu hành tương lai.

Kiếm Thánh quay người lại, trên tay có thêm một mão làm từ gỗ đen, "Tuổi của ngươi tuy rằng chưa tới, nhưng lúc này cũng nên đến lúc rồi."

Đến lúc nên trưởng thành gánh vác trách nhiệm, đến lúc để đối mặt mưa gió.

Ân Bích Việt quỳ xuống, cúi người nghiêm túc dập đầu một cái. Kiếm Thánh nhấc lên tóc bạc của hắn, luồn vào trong mão, động tác còn có chút vụng về.

Ân Bích Việt đỡ cái mão, đứng lên làm lễ đệ tử, coi như là xong lễ rồi.

Không có lời chúc, không có tiếng vỗ tay, không có người xem. Chỉ có con thuyền cô độc trong mưa đêm, sóng nước dập dờn.

Kiếm Thánh nhìn hắn rồi cười rộ lên, cầm kiếm quay người.

Ân Bích Việt gọi một tiếng 'Sư phụ'.

Thuyền nhỏ bỗng nhiên lay động trong nháy mắt, Vệ Kinh Phong phất tay áo đạp sông mà đi.

Nước sông cuồn cuộn lao nhanh, vỗ núi đánh đá, cũng không dám làm ướt vạt áo người nọ.

Gió sông nghẹn ngào, dường như đang tiễn đưa người nọ.

Mạc đạo giang đầu phong ba ác, nhân gian biệt hữu hành lộ nan. (Chớ nói sóng gió đầu sông ác, thế gian còn có đường khó hơn.)

****

Trong Vân Dương thành mây đen che trăng, gió thu xiết người.

Trong viện trống rỗng, Chưởng viện tiên sinh đứng trên mái cong của Tàng Thư các, nhìn học phủ to lớn như thành, đèn đuốc sáng tắt.

Dường như hắn đã hiểu rõ tại sao Vệ Kinh Phong lại thích đứng ở nơi này, thật sự là phong cảnh tuyệt đẹp.

Nhưng rất lạnh, bởi vì bễ nghễ thiên hạ, cho nên chỗ cao lạnh lẽo vô cùng.

Hắn nói với Ân Bích Việt, "Có lẽ Vệ Kinh Phong đúng rồi. Vậy thì thử xem đi."

Thử đấu với trời xanh thử xem, phá cuộc đổi mệnh.

Mà thử thì cũng cần thời gian. Ân Bích Việt cần có thời gian để trưởng thành. Cho dù người nọ đã trưởng thành rất nhanh, nhìn trăm ngàn năm qua, nào có người nào Tiểu Thừa cảnh trẻ hơn nữa?

Nhưng đối với thiên hạ hiện nay, vẫn không đủ nhanh.

Cho nên Vệ Kinh Phong đi, đi đổi thời gian cho người nọ.

Chuyện này Chưởng viện tiên sinh vẫn không đồng ý. Hoặc là nói, đây mới là sự bất đồng thật sự giữa hắn và Vệ Kinh Phong.

Nhưng Vệ Kinh Phong sẽ không đổi ý, nói y tin tưởng Ân Bích Việt, không bằng nói là y tin tưởng phán đoán của chính mình, kiên trì với nguyên tắc trong lòng.

"Không ai có thể quyết định sống chết của người khác, đạo trời không thể, Thánh nhân cũng không thể."

Lúc hắn muốn giết Lạc Minh Xuyên, Vệ Kinh Phong đã nói như vậy.

Chưởng viện tiên sinh ngẩng đầu, hắn muốn nhìn ngôi sao màu xanh như băng kia một chút. Mắt lại tìm kiếm, bầu trời trong tầm mắt hoàn toàn mơ hồ.

Hắn lẩm bẩm nói, "Thật sự là già rồi…"

Quân Dục đang luyện kiếm bên cạnh vách núi, vẫn là Tiểu Trọng sơn kiếm quyết. Không có chân nguyên, chỉ có ánh kiếm chém bóng đêm.

Mỗi ngày vung kiếm 63,000 lần, từ khi nhập môn đã như vậy. Tháng ba núi xuân như nụ cười, tháng mười núi thu như đôi mắt. (Ở đây hình như tác giả sai thì phải, gốc của nó là tháng 10 núi thu như mục, mà 'mục' của tác giả ghi là chăn nuôi, mà 'mục' trong cụm từ 'mi mục' nghĩa là đôi mắt, hai chữ này có cách

đọc giống nhau nên tui nghĩ là tác giả ghi sai nên edit như thế nhé.)

Nóng lạnh xuân thu, gió mạnh quạnh hiu. Thật lâu trước kia, nơi này còn chưa gọi là Hề Hoa phong, chỉ có hắn và sư phụ.

Hắn không biết giao tiếp với người khác thế nào, Kiếm Thánh khi đó cũng không quá biết nói chuyện, hai người có thể luyện kiếm cả một ngày.

Đỉnh núi tuyết Thông Thiên mây bay mênh mông, tựa như đêm tuyết lớn trong Vân Dương thành. Hắn núp ở góc đường, được khoác áo khoác lông cáo, gặp phải công tử thiếu niên cầm dù xanh thẫm, từ đó hắn bắt đầu gọi là Quân Dục.

Đó là chuyện thật lâu trước kia, nhưng nhớ lại dường như chỉ mới ngày hôm qua.

Yến Hành vẫn ở Xuân Tụ lâu, hắn gục xuống bàn, vò rượu vỡ một chỗ.

Nửa tháng gần đây Xuân Tụ lâu không mở cửa, chỉ có một khách hàng là hắn, Lộ Hoa cô nương tiện tay lật sổ sách, cũng không nói gì.

"Lạnh lùng thiên Bảo kiếm, luân lạc tháng năm tàn."

Lúc đó Yến Hành nghĩ, tên nào lại đọc thơ chua như vậy, lúc này còn không chạy, chờ bị đánh cùng hắn à.

Trong đôi mắt đầy ánh máu, hắn đã nhìn thấy thiếu niên công tử ngồi bên cửa sổ. "Lá vàng phơi mưa gió, lầu xanh rộn tiếng đàn."

Kiếm Thánh đương nhiên không có bị đánh, còn thay hắn đánh người khác chạy nữa.

Khi đó Lộ Hoa còn chưa phải là một cô nương, chỉ là một bé gái như hạt đậu khấu đầu cành mà thôi, khiếp sợ trốn ở phía sau quầy, nhìn bọn họ đánh nhau với người khác.

Mà bây giờ, ngoài cửa sổ mưa gió mãnh liệt, ánh sáng đèn dầu bé như hạt đậu bên song cửa. Tiếng ca khàn khàn vang lên, "Anh hùng chớ có hỏi đường về, gió tuyết tiễn đưa, vung kiếm lên lầu, kính quân rượu, chia nỗi sầu." (quân là một cách xưng hô)

Không có tiếng đàn cầm đàn sắt hòa vào nhau, vang vọng xa xăm trong Xuân Tụ lâu.

Yến Hành đứng dậy, đẩy cửa đi vào trong mưa gió. Hắn say nửa tháng rượu rốt cuộc cũng tỉnh rồi. Một mình đi về Thương Nhai sơn.

Đêm đó, linh khí trời đất trên Đông Địa thay đổi kịch liệt, rất nhiều người dường như cảm giác được gì đó.

Trong Tàng Kinh các ở Giai Không tự, Vô Vọng nhắm mắt niệm một câu "A di đà phật."

Trong lầu trúc Thanh Lộc sơn, Chu Viễn Đạo đốt đèn xem kiếm.

Trong đại điện rực rỡ ở Bắc hoàng cung, Đoàn Thánh An hiếm thấy mà do dự, ông nhìn con trai, muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói gì cả.

DƯới đáy vực Hoành Đoạn Sơn, cả người Dư Thế đầy vết máu, nhìn bầu trời phía Đông, cười ha hả đến tê tâm liệt phế.

Những chuyện đó đều chẳng liên quan gì đến Ân Bích Việt.

Hắn đi ngược dòng nước, vượt sóng xuyên gió, đến bờ sông. Băng qua cánh đồng hoang vu, hướng về Thương Nhai.

Từ trước đến giờ Đông Địa không yên ổn, chỉ một mình hắn độc hành, gặp vô số ể những kẻ muốn giết người cướp của.

Ai muốn giết hắn, hắn liền giết kẻ đó. Một đường giết ra khỏi cánh đồng, người trong 12 cung càng không thể tha, đã ra tay vài lần. Thời khắc sống còn, thường có lĩnh ngộ lớn.

Rất nhanh, toàn bộ Đông Địa không ai không biết, trên cánh đồng hoang có một thiếu niên tóc bạc ánh mắt lạnh lùng, sử dụng kiếm pháp chính đạo, tính tình lạnh lẽo cứng rắn như băng, dưới kiếm không chừa người sống.

Ân Bích Việt không thèm để ý mấy lời đồn càng đồn càng thái quá kia, hắn chỉ biết mình phải về Thương Nhai.

Bây giờ hắn chỉ muốn về Thương Nhai.

75. Chương 75: Nàng Đẹp Như Vậy, Nhưng Không Ai Ở Đây Dám Nhìn Nàng

Nơi phương Bắc xa nhất ở Đông Địa là một cánh đồng tuyết rộng lớn.

Nhiệt độ rét lạnh của băng tuyết quanh năm không thay đổi băng tuyết và nước đóng thành băng đủ để giết chết tất cả các sinh mệnh yếu đuối, chỉ còn sót lại mãnh thú da dày.

Trong màn tuyết trắng xóa ùn ùn kéo đến, bóng dáng màu đen đặc biệt dễ thấy. Có một người đang đi rất nhanh. Đảo mắt đã đặt chân lên đỉnh núi giữa mây mù, xuyên qua vô số tường cung lầu các, đi đến trước cung điện cao lớn nhất.

Người tới đạt cảnh giới đi trên vạn trượng gió tuyết như đi trên đất bằng như vậy, cũng chỉ có thể chỉnh đốn trang phục đứng ở ngoài điện, kính cẩn chờ tầng tầng thông báo.

Rốt cuộc, cửa điện mở ra. Ánh đèn bỗng nhiên rọi ra, đi kèm đó là làn hương ấm áp say lòng người và tiếng sáo trúc lả lướt, người tới đi vào trong điện.

Cửa điện ở sau hắn đóng lại, từ tuyết bay đầy trời đổi sang xuân tháng ba.

Ở cuối đại điện xanh vàng rực rỡ, trong màn vải tầng tầng lớp lớp, là bóng dáng yểu điệu của một cô gái, nghiêng người dựa vào lớp đệm vàng trên nhuyễn tháp. (nhuyễn tháp: hình đầu trang.)

Cho dù cách màn vải, không thấy rõ khuôn mặt, những mỗi người thấy cảnh này, cũng sẽ sinh ra một trực giác không rõ, cho rằng nàng chính là một vị mỹ nhân tuyệt thế.

Người sau màn vải không nhúc nhích, người tới cũng không dám ngẩng đầu, nhưng có thể cảm giác được một luồng ánh mắt sắc bén đặt trên người hắn, như là bất cứ lúc nào cũng có thể cắt rời từng tấc từng tấc da thịt xương cốt của hắn.

Hắn ổn định lại tâm tình, quỳ xuống thi lễ một cái,

"Cung chủ, có người ở biên giới Tây Địa gặp được quân thượng."

Nửa ngày, mãi đến tận khi mồ hôi lạnh của người đang quỳ tuôn xuống rì rào, thì một bàn tay vươn ra khỏi màn vải.

Nhỏ yếu xinh đẹp, như một nhánh lan chờ nở.

Trong lúc nhất thời, dường như huân hương trong điện ngọt ngào thêm ấy phần.

Cái tay kia vẫy vẫy, tiếng sáo trúc và ca múa im lặng trong khoảnh khắc. Nhạc sĩ và vũ cơ không tiếng động lui xuống.

Người đang quỳ nâng lên một hạt châu sáng long lanh, "Gián điện chúng ta gài vào Bích cung, mang theo một hạt châu lưu ảnh bên người, hình ảnh truyền về trước khi chết, chính là quân thượng."

Tay nhỏ phẩy một cái từ xa, hạt châu liền dừng trên đầu ngón tay nàng.

Nàng ngắm nghía minh châu, đứng dậy từ trong màn vải. Dáng người mềm mại không xương được lớp lụa mỏng xanh ngọc sáng long lanh che đậy.

Nàng để chân trần đứng trên lớp gạch lưu ly sáng đến mức có thể soi gương.

Gạch vuông phản chiếu ra mặt mày của nàng.

Phù điêu và minh châu trên bức tường vàng, họa tiết trang trí cùng màu trên dải lụa của đèn cung đình treo trên xà nhà đồng thời trở nên ảm đạm.

Ngọc Triển Mi đột nhiên cảm thấy có chút vô vị, bởi vì nàng đẹp như vậy, nhưng không ai ở đây dám nhìn nàng.

Khi Kiếm Thánh bước vào cánh đồng hoang nàng có thể cảm giác được. Nhưng Thánh nhân ở trên cao, bất kể là muốn làm những gì, nàng không thể ngăn trở, thậm chí không thể hỏi.

Bây giờ Thánh nhân đi rồi, Dư Thế bị trọng thương, nàng phải ra khỏi Đông Địa, còn ai có thể cản được nàng?

Đại nạn của Bắc hoàng sắp tới, vị Tiên sinh kia trong học phủ cũng già rồi.

Nữ tử nhìn hạt châu cười rộ lên, như gió xuân tháng ba thổi bay vô số sợi liễu rũ bên bờ.

Thanh âm của nàng cũng giống như là đang chìm đắm trong gió xuân, “Đi thôi, đi gặp quân thượng.”

“Cung chủ khởi giá —— “

“Cung chủ khởi giá —— “

Thông báo vang lên liên tiếp, không ngừng truyền đi, từ vô số cung các điện vang vọng cả đỉnh núi tuyết yên tĩnh. Từ mái ngói lưu ly màu vàng sáng truyền đến cây Tùng xanh cạnh vách núi, tuyết đọng trên đó cũng rơi xuống ào ào.

****

Bóng đêm mênh mông, trăng lạnh phá mây mà ra.

Ân Bích Việt ngồi trên một cây đại thụ, cả thân thể núp trong ào choàng màu đen, có tán cây rậm rạp to lớn che đậy, không thể nhận ra bóng dáng của hắn.

So với dáng dấp một con dê béo dễ giết khi mới tới Đông Địa thì bây giờ không có một kẻ săn mồi nào sẽ dễ dàng trêu chọc hắn nữa.

Hắn đưa mắt nhìn ra xa, đã có thể nhìn thấy biên giới của cánh đồng hoang. Tính toán một chút, ngày mai có thể đi ra khỏi nơi này, đến thôn trấn gần nhất.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo mà sáng ngời, hắn lấy ra quyển sách đặt trong ngực. Chính là cuốn "Vị phi xinh đẹp lạnh lùng của tiên trưởng tà mị" mà Chưởng viện tiên sinh đưa cho hắn.

Ân Bích Việt vốn tưởng rằng đây là mấy cuốn thoại bản đầy trên phố, mãi đến tận khi hắn bắt đầu xem thử một quyển sách vào đêm ba ngày trước, mới phát hiện đây là mấy quyển sách ghi chép.

Là ghi chép của Chân Tiên Ý Lăng Tiêu.

Không có công pháp truyền thừa, không có kiếm chiêu kiếm thức, chỉ có cuộc sống hàng ngày và chuyện tu luyện, thậm chí có chút chuyện vụn vặt. Nếu như không có những sự kiện lớn và thời gian được ghi chính xác, bút tích giống với quyển Lăng Tiêu kiếm còn sót lại trong Tàng Thư các của học phủ, thì gần như không nhìn ra đây là ghi chép cuộc đời của một vị Chân Tiên.

Ban đầu Ân Bích Việt không thể tin nổi, đối chiếu từng chi tiết nhỏ trong đó với từng điển tịch lịch sử mà hắn đã đọc qua, phát hiện mấy quyển sách ghi chép còn ăn khớp hơn. Một ít điểm đáng ngờ liên quan tới 'Thời đại Chư Thánh' và 'Đại chiến Ma đạo' cũng có lời giải thích hợp lý.

Hắn chưa từng tiếp cận chân tướng lịch sử gần như vậy, nhưng mà càng xem càng hoảng sợ, bởi vì giọng điệu tự sự của Ý Lăng Tiêu, lại như một người "xuyên việt".

"Mạc Trường Uyên khờ khạo, Quan đa nghi. Ngày mai sẽ phải đánh giặc, lòng người tan rã, đội ngũ chẳng thể dẫn dắt tốt…"

Ai mà nghĩ tới, trước cuộc đại chiến Ma đạo kinh thiên động địa, Ý Lăng Tiêu sẽ viết những lời như vậy.

Sau đó nữa, chữ trên bút ký càng viết càng ngoáy, tỏ rõ trong lòng người ghi chép không yên.

"Ngày hôm nay ta nhìn thấy Mạc Trường Uyên, hắn thay đổi rồi, so với khi còn bé, ta đã không nhận ra hắn…"

"Hắn không quay đầu lại được, ta giết hắn. Ta không nghĩ như vậy."

"Đời này không sống tốt, thật hỏng bét."

Ân Bích Việt khép sách lại, sự mờ mịt vô tận kéo tới.

Bút ký chỉ miêu tả giản lược, lại chẳng hiểu sao rất có tính hình tượng. Ân Bích Việt thậm chí không nhịn được mà nghĩ, nếu như hắn là Ý Lăng Tiêu, muốn viết chút gì đó lưu lại, cũng sẽ viết như vậy.

Cũng sẽ đặt cái tên "Vị phi xinh đẹp lạnh lùng của tiên trưởng tà mị" thú vị đến buồn nôn mà tẻ nhạt này.

Nhưng nếu Ý Lăng Tiêu thật sự là người "xuyên việt", vậy rốt cuộc đây là cái thế giới như thế nào?

Ý Lăng Tiêu thấy thế nào cũng giống như là nhân vật chính trong mấy cái văn X nào đó.

Ân Bích Việt chậm rãi lắc đầu, lại cảm thấy thế giới này không thể tính toán theo lẽ thường được.

Từ lâu hắn đã cảm thấy sư huynh là nhân vật chính, kết quả khi nhảy xuống sườn núi thì có tiền bối truyền công lại là âm mưu, Già Lan đồng thuật của sư huynh thay đổi, trở thành sắp đặt của Boss nhân vật phản diện.

Sau đó hắn gặp được sư phụ đệ nhất thiên hạ, cảm thấy con người phóng khoáng chiến thắng cuộc sống như vậy dù sao cũng nên là nhân vật chính, kết quả sư phụ vào mộ kiếm, không biết lúc nào thì mới có thể trở về.

Hắn cất sách vào trong ngực. Nhìn qua tầng tầng bóng cây, nhìn vầng trăng sáng trên tầng mây.

Đột nhiên nhớ tới sư huynh ở Thương Nhai, ngẩng đầu nhìn cùng một vầng trăng.

Có câu nói gì mà 'Cùng trong một lúc, góc trời soi chung'. Ân Bích Việt nghĩ tới đây, liền bình tĩnh lại.

Chính hắn đi tới nơi này tu hành, càng cảm thấy chật thật và trung thành với thế giới này hơn so với những cuộc sống dài dằng dặc trong quá khứ. Thế giới có kịch bản hay không đã chẳng quan trọng từ lâu rồi, cho dù còn mang theo một cái vầng sáng 'Nhân vật phản diện hung thần ác sát', hắn cũng không muốn lại làm nhân vật phản diện gì nữa.

Hắn chỉ muốn nỗ lực luyện kiếm, nỗ lực trở nên mạnh mẽ, muốn sống cho thật tốt. Muốn không phụ lòng tin của sư phụ, thay đổi quỹ đại của sao và vận mệnh.

Ân Bích Việt cười rộ lên, bỗng nhiên quay đầu lại, gom lại hơi thở tập trung tinh thần.

CUộc sống một đường chém giết, không chỉ khiến kỹ năng chiến đấu của hắn tăng cao, mà còn có ngũ giác và sức phán đoán.

Đó là một đội người chậm rãi đi ngang qua cánh đồng hoang, giữa đội ngũ có một cái đại liễn cao như cung các. (liễn tức xe Vua ngồi)

Bốn vị cường giả Đại Thừa cảnh nâng liễn, rút đất thành tấc, tốc độ đi mặc dù nhanh, nhưng đại liễn vẫn vững vàng, bất động như núi.

Bọn họ đi từ phương Bắc, mang theo hơi lạnh tiêu điều của cánh đồng tuyết. Trong màn đêm, trăm dặm cánh đồng hoang vắng lặng một cách chết chóc.

Ân Bích Việt đoán được thân phận của những người này, cũng biết rõ mình thắng không nổi bất cứ một người nâng liễn nào, càng không nói đến bóng người yểu điệu trong liễn.

Hắn nhìn về phương Bắc, dường như nhìn thấy đỉnh núi tuyết giữa mây mù kia, lẻ loi cô lập, cao cao không thể với tới.

Kim cung có thế lực lớn nhất trong 12 cung ở trên đó, thừa kế căn cơ trước khi Ma cung phân tán.

Đỉnh núi tuyết Thông Thiên vốn nên vắng lặng như phần mộ.

Nhưng trên thực tế, ngàn năm trôi qua, không ai không biết nơi đó xa hoa lãng phí và phồn hoa thế nào.

Cách nói 'Kim cung có thể thỏa mãn tất cả ảo giác về chốn bồng lai mù mịt của mỗi người' này cho dù chỉ ở trong truyền thuyết, cũng đủ để khiến cho người ta mơ tưởng viển vông.

Nhóm hoàng tộc Bắc Địa vốn có cuộc sống xa hoa, mà dân chúng Bắc hoàng đô cũng giàu có yên vui. Cả tòa hoàng thành, từ cung các điện đến ngõ phố tầm thường, đều là cảnh tượng rực rỡ phồn thịnh. Luôn có mùi rượu thịt sau cửa son, hài cốt chết cóng ven đường lại khó gặp.

Đông Địa vô cùng trái ngược, trên đỉnh núi tuyết có tiên cảnh, trên cánh đồng hoang có luyện ngục.

Có sự thiếu thốn cực độ cũng có sự xa xỉ cực độ, có người cướp đoạt mà sống, ăn bữa sáng lo bữa tối, cũng có người tùy ý hưởng lạc, uống li bì vui vẻ ca hát.

Bởi vì cung chủ xa xỉ trên vương tọa, cho nên có đất trời ngập tràn băng tuyết, cũng có mười trượng hồng nhan mềm mại.

Ân Bích Việt chưa từng nghĩ đến, nhanh như vậy đã có thể gặp vị cung chủ này.

Cho dù cách hơn mười dặm trên cánh đồng hoang, cách một tầng bóng đêm mênh mông và trướng mạn trên liễn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người, cũng sẽ cảm thấy đẹp cực kỳ, cũng nguy hiểm cực kỳ.

Hắn biết có cường giả với cảnh giới như vậy, từng cọng cây ngọn cỏ trên cánh đồng hoang đều không gạt được tai mắt, làm gì hoặc không làm gì cũng chẳng có ý nghĩa.

Cho nên giờ khắc này hắn chỉ gom lại hơi thở, nhìn đội người kia biến mất trong nháy mắt nơi biên giới cánh đồng hoang. May là bọn họ đang gấp rút lên đường.

Tay phải vô ý thức nắm lấy cán kiếm.

Hắn cho là mình đã tiến bộ rất nhanh, giờ mới phát hiện muốn đối mặt với những cường giả tuyệt thế có thể đếm được trên đầu ngón tay trên thế gian này, vẫn như chuyện thấp hèn như giun dế.

Còn chưa đủ mạnh.

Ỷ Hồ kiếm khẽ kêu trong gió đêm, dường như không cam lòng, vừa tựa như đang hô ứng tâm ý của chủ nhân.

****

Các đệ tử Thương Nhai tuần tra nhiều ngày ở biên giới Bắc Đại, trong thành trấn thôn trang lại không phát hiện tung tích ma tu, liền đổi đường đi Hiện cảng ở biển Phù Không.

Nếu như là ma tu đến từ Đông Địa, cần phải vượt biển. Bây giờ tàu buôn Đông Địa đã sớm nhận được tin tức từ Thương Nhai sơn, đều dừng việc buôn bán. CỬa kiểm tra nhiều năm không dùng tới giờ lại được mở ra lần nữa, bất kể là thuyền từ đâu tới, khi nhập cảng cũng phải nhận kiểm tra, trải qua một đường trận pháp kiểm tra khí tức của ma.

Lạc Minh Xuyên lo lắng trận pháp lâu năm không tu sửa, sau khi đến Hiện cảng đã có ý định gia cố, nhất thời không rời đi.

Bởi vì chuyện ma tu tiến vào Tây Địa, Hiện cảng vốn huyên náo ngày xưa trở nên quạnh quẽ không ít, mấy chiếc thuyền lớn và hải đăng trầm mặc đứng vững trong gió cách đó không xa.

Đường chân trời mỏng manh ngăn cách ngày và biển, vài con chim biển màu trắng bay là đà xung quanh.

Bỗng nhiên một điểm màu đen đánh vỡ màu lam và trắng yên tĩnh, rẽ nước vượt sóng, tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi. Trong nháy mắt chỉ còn cách bờ biển hơn 10 trượng, gần đến mức có thể thấy rõ bóng người đứng ở mũi tàu.

Đệ tử bên bờ đệ hoảng hốt, chiếc thuyền nhỏ như vậy cũng có thể vượt qua đại dương mênh mông, chắc chắn có cường giả điều khiển.

“Không được! Là thuyền tới từ phía Đông! Mau thông báo Lạc sư huynh!”

“Người nào?!”

Thuyền cách bến cảng vẫn còn xa, người trên mũi tàu nhảy lên một cái, lướt sóng giữa không trung, thân hình gần như biến mất tại chỗ.

Cả thân người tới bao phủ trong áo choàng màu đen, chỉ lộ ra hàm dưới tái nhợt gầy gò. Mặc dù không có khí tức của ma, nhưng một thân đầy hơi thở máu me giết chóc, gần như có thể ngưng tụ thành thực thể, ép người ta thở không nổi.

Năm, sáu đệ tử Thương Nhai muốn rút kiếm, lại phát hiện ra dưới uy thế như bây giờ, thậm chí ngay cả ngón tay đều không thể nắm lấy cán kiếm.

Sau một khắc tay áo bào màu trắng tung bay giữa màu xanh của biển, bọn họ đột nhiên yên lòng, mặt lộ vẻ vui mừng, “Lạc sư huynh đến!”

Người tới đã lên trên bờ, dừng ở trước người Lạc Minh Xuyên. Ngoài khơi đột nhiên gió êm sóng lặng, tựa như tất cả máu me lệ khí đều biến mất.

Lạc Minh Xuyên nhẹ nhàng cười rộ lên.

Mũ trùm cởi ra, gió biển gào thét, tóc đen và tóc bạc đan vào nhau.

76. Chương 76: Chuyện Này Đúng Là Chẳng Có Lí Lẽ Gì Cả

Trên đoạn đường này, tinh thần của Ân Bích Việt căng thẳng đến mức tận cùng, mỗi giờ mỗi khắc luôn cảm thấy sau lưng như có kiếm đâm tới, chưa từng nghỉ ngơi trong một nháy mắt nào.

Cũng không phải là hắn cố ý để lộ uy thế ra ngoài, mà là gần đây chìm đắm trong chém giết, đã sớm thành thói quen, nhất thời quên thu lại uy thế. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lạc Minh Xuyên, mới nghĩ đến việc bình tĩnh lại.

Hắn không biết, khi hắn cảm thấy mình yếu ớt, thì đối với người ngoài, đã mạnh đến khó mà tin nổi.

Các đệ tử Thương Nhai xúm lại, trên bờ liên tục vang lên tiếng thốt kinh ngạc,

“Vậy mà là Ân sư huynh!”

“Ân sư huynh đã là Tiểu Thừa cảnh!”

“Kiểu này cũng quá nhanh đi, ta không muốn sống nữa…”

Ân Bích Việt không thạo việc giao tiếp, chỉ liên tục gật đầu. Giải thích ngắn gọn, “Lần này đi Đông Địa trừ ma, có đột phá.”

Phản ứng có chút lạnh nhạt như vậy, rơi vào mắt của chúng đệ tử, chỉ cảm thấy tính tình của hắn vẫn như cũ, trong nóng ngoài lạnh.

Lạc Minh Xuyên rất bình tĩnh đi về phía trước hai bước, mơ hồ tạo thành tư thế che chở, che ở trước người Ân Bích Việt.

Hà Yên Vân thấy thế cười nói, “Ân sư huynh một đường bôn ba khổ cực, bây giờ không nên quấy rầy huynh ấy nghỉ ngơi. Phòng tuyến của Hiện cảng còn chưa được kiểm tra xong, tiểu Liên đi với ta nào.”

Nàng tuy là nói với Nguyễn Tiểu Liên, nhưng khi lọt vào tai mọi người lại khiến mọi người hoàn hồn lại.

“Chờ đã, chúng ta cũng đi…”

“Lạc sư huynh bồi Ân sư huynh về nghỉ ngơi đi.”

Đám người ở cạnh biển trong khoảnh khắc đã bay tứ tán như chim, chốc lát sau chỉ còn mỗi tiếng gió gào thét và tiếng sóng vỗ bờ.

Lạc Minh Xuyên hơi nghiêng người sang, ý cười nhợt nhạt xuất hiện nơi đáy mắt, “Chúc mừng sư đệ đột phá.”

Y trông thật bình tĩnh thận trọng, chẳng khác gì so với cùng thường ngày. Lời nói cũng chẳng gấp rút.

Nhưng nắm tay đã xiết chặt trong tay áo, tất cả trí óc đều dùng để kìm chế nỗi nhớ cuồn cuộn như nước. Y sợ chỉ hơi buông lỏng một chút thôi, liền sẽ muốn ôm người trước mắt vào trong lòng, sau đó tan chảy vào trong máu thịt, không bao giờ tách ra nữa.

Ân Bích Việt đến Đông Địa một lần, có thêm mấy phần sắc bén giết chóc so với khí độ trong trẻo nhưng lạnh lùng trong quá khứ. Tựa như từng góc cạnh trên mặt mày cũng sắc bén hơn.

Nhưng hôm nay, người đứng trước mặt chỉ có mỗi Lạc Minh Xuyên, lần thứ hai nghe được thanh âm quen thuộc, dù cho chỉ có một câu, phòng bị nhiều ngày bỗng nhiên dỡ xuống, cơn mệt mỏi vô tận và khổ sở liền vội vàng kéo đến. Gần như trong nháy mắt đã nhấn chìm hắn.

"Sư phụ đi mộ kiếm. Không biết lúc nào thì về…"

Thanh âm của Ân Bích Việt có chút buồn. Một câu nói không đầu không đuôi như vậy, nhưng Lạc Minh Xuyên lại hiểu ý của hắn.

Nỗi nhớ cuồn cuộn hóa thành đau lòng vô cùng, y chăm chú nhìn người trước mắt, nghiêm túc nói, "Sẽ không có chuyện gì. Chúng ta phải tin tưởng Kiếm Thánh."

Nếu lời an ủi này do người khác nói thì chẳng có tác dụng gì với Ân Bích Việt. Nhưng khi được nói ra từ miệng Lạc Minh Xuyên, thì có sức mạnh động viên lòng người thần kỳ vô cùng.

Hai người vốn đứng rất gần, bỗng nhiên chẳng hiểu sao hắn lại sinh ra xúc động rất muốn ôm sư huynh một cái.

Hắn nghĩ như vậy, cũng đã làm như vậy rồi. Trong lòng muốn vậy, nên chẳng suy nghĩ nhiều hơn nữa.

Thật ấm áp. Ở Diệp thành, ở Hưng Thiện tự, ở Thương Nhai sơn, đều ấm áp như vậy, khiến người ta thật an tâm.

Lạc Minh Xuyên không phòng bị, đột nhiên khí tức lành lạnh đột nhiên tràn đầy trong ngực, trong gió một sợi tóc bạc phất qua hai má, có thể cảm nhận được hơi thở của người kia, hơi có chút ngứa.

Cả người y chấn động, giật mình tại chỗ.

Một lát sau, nắm tay xiết chặt trong tay áo chậm rãi thả ra, rốt cuộc rơi trên lưng người trong lòng.

Nâng tay vỗ vỗ, lực rất nhẹ, rất kìm chế.

Ân Bích Việt biết mình có chút quá ỷ lại vào sư huynh. Hắn đã nhận ra vấn đề này khi Lạc Minh Xuyên hôn mê. Sự ỷ lại của hắn đối sư huynh đã vượt qua sự tín nhiệm ban đầu, có lẽ sẽ quấy nhiễu sư huynh.

Huống chi, hắn đã làm Lễ đội mũ, đã phải tự gánh vác trách nhiệm. Sao có thể như một đứa trẻ không hiểu chuyện vùi trong ngực sư huynh tìm kiếm sự sự an tâm.

Thật là không có tiền đồ.

Nghĩ tới đây, Ân Bích Việt xấu hổ, hai má dường như nóng lên, muốn lui ra khỏi ngực Lạc Minh Xuyên. Nhưng không biết tại sao, sư huynh rõ ràng chỉ ôm hờ hắn, nhìn như không có dùng sức, lại vững chắc lạ thường, hắn vậy mà không thể tránh ra.

Vậy ta chỉ ôm một chút nữa thôi.

Chỉ một chút nữa thôi.

****

Trên con đường về, thuận buồm xuôi gió. Không biết có phải là do có người bầu bạn hay không, Ân Bích Việt nhìn núi nước đến mức lòng đầy khoan khoái.

Sau khi bọn họ gia cố trận pháp của Hiện cảng thì hướng về Thương Nhai, dọc theo đường đi cũng thương nghị với các thế gia của từng nơi về việc sắp xếp phòng tuyến, lưu lại phù truyền tin. Rất nhiều công việc phức tạp sau khi qua tay Lạc Minh Xuyên thì đều được sắp xếp đâu vào đấy. Trong phạm vi được Thương Nhai sơn che chở, dân lưu lạc đến từ Lược Dương Thành đang chờ các thành trấn có quy mô lớn tiếp nhận, thế cuộc đã ổn định lại.

Lấy Thập Vạn Đại Sơn làm ranh giới, Bão Phác tông bên kia núi, tạm thời không có tin tức nào truyền đến.

Mùa đông năm nay tới vô cùng sớm, sau khi lá rụng, sương đọng trên cỏ mấy ngày liền.

Khi gió Bắc cuốn đất, bọn họ đã về tới Thương Nhai sơn. Rất nhiều đệ tử tự phát tập hợp ở sơn môn, vung kiếm từ xa xa.

Ân Bích Việt nhất thời hoảng hốt, tựa như trở về ngày vung kiếm tiễn biệt khi xuống núi đi Chiết Hoa hội. Lúc này liền sinh ra cảm giác quen thuộc khi về nhà.

Chuyện hắn càng không nghĩ tới chính là khi đến điện Thanh Hòa, cũng có thể nhìn thấy cố nhân đã từng gặp ở Chiết Hoa hội.

Lúc Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên được gọi tới, Chưởng môn Chính Dương Tử, Quân Dục, Liễu Khi Sương còn có Yến Hành đều ở đó, dường như là đang nghị sự. Bọn họ tiến lên chào, phát hiện giữa một hàng đạo màu màu trắng thêu mây thì trường sam màu tím của Liêm Giản tông đặc biệt chói mắt.

Trần Dật đứng dậy chắp tay, “Lạc đạo hữu, Ân đạo hữu, đã lâu không gặp.”

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt đáp lễ, cười nói, “Trần đạo hữu đã đường xa khổ cực.”

Khuôn mặt Trần Dật bình thường, khí chất vẫn ôn hòa như trước, nhưng Ân Bích Việt lại cảm thấy hơi thở của cậu ta cô đọng hơn, ít nhất là đã mạnh hơn so với khi giao thủ ở Chiết Hoa hội.

"Lạc sư huynh! Ân sư huynh!"

Ân Bích Việt nghe tiếng thì nhìn sang, Trình Thiên Vũ với một thân áo bào bát mặc sơn thủy hóa ra cũng ở đây.

Có lẽ là người có tu vi thấp nhất trong điện, độ tồn tại mới có vẻ hơi yếu một chút, Ân Bích Việt nghĩ như thế, nhất định không phải là do vấn đề chiều cao.

Trình Thiên Vũ chào bọn họ theo đúng quy củ, bộ dáng ngược lại cũng có mấy phần trầm ổn.

Chính Dương Tử ho nhẹ một tiếng, từng người ngồi xuống.

Trần Dật nghiêm mặt nói, "Hai vị đi xa khổ cực, vốn không nên quấy rầy lúc này, chỉ là chuyện này khẩn cấp, tin tức vừa mới đến."

Trình Thiên Vũ nói tiếp, "Chung sư huynh và Tống sư huynh phải trấn thủ Thanh Lộc, cho nên trong môn phái đệ đến thương nghị cùng mọi người."

Lạc Minh Xuyên cau mày nói, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mấy người bọn họ xem như là không đánh nhau thì không quen biết, cả hai bên đều tán thưởng khí phách thiếu niên của nhau, nên khi nói chuyện đương nhiên không cần mấy lời khách sáo dư thừa.

Ân Bích Việt cảm thấy bầu không khí trong điện sai sai, đại sư huynh và nhị sư tỷ luôn ít lời, nhưng mà ngay cả tam sư huynh hôm nay cũng không nói lời nào.

Chính Dương Tử nói, "Một vị cung chủ trong 12 cung Ma đạo đi ra Đông Địa."

Trong lòng Ân Bích Việt nặng nề, "Là vị kia của Kim cung?"

Lúc gặp đại liễn trên cánh đồng hoang từ xa xa, hắn vốn cho là bọn họ sẽ chỉ hoạt động ở Đông Địa. Dù sao từ sau đại chiến Ma đạo, tuy rằng giữa tu sĩ chính đạo và ma tu vẫn xung đột không ngừng, nhưng lại không có cường giả ma tu quyền cao chức trọng đặt chân lên bốn đại lục còn lại.

Điều này như một loại quy củ ước định mà thành. Từng người của hai bên nghỉ ngơi lấy sức, không xâm phạm lẫn nhau.

Trần Dật nói, "Hẳn là vậy. Trong tin tức, chỉ có cung chủ Kim cung khi xuất hành mới cần phải ngồi đại liễn cao như lầu các, trên liễn còn có trướng lụa."

Trình Thiên Vũ nói, "Bọn họ đi qua thành bang phụ thuộc vào Liêm Giản tông ở Trung Địa, sau đó vượt biển, đã sắp đến dưới chân núi Thanh Lộc ở Nam Địa Thanh Lộc. Cả một đường chưa từng giết người, thậm chí chưa từng động thủ, không rõ ý đồ là gì."

Ân Bích Việt nhíu mày, không giết người, không động thủ, nhìn như là chuyện tốt, nhưng lại ẩn giấu mưu đồ khó đoán. Thời khắc thế này, Kiếm Thánh mới vừa vào mộ kiếm, mà một vị cung chủ trong 12 cung Ma đạo liền rời khỏi Đông Địa, đó không thể nghi ngờ là nguy hiểm và là tín hiệu chiến loạn.

Chính Dương Tử nghĩ càng nhiều hơn, Liêm Giản tông có Khúc Giang, Thanh Lộc kiếm phái có Chu Viễn Đạo, đều là Á Thánh có thể đếm được trên đầu ngón tay trong thiên hạ. Nhưng nếu tùy tiện ra tay, rất có thể sẽ phải nghênh đón một cuộc chiến tranh toàn diện hết sức căng thẳng, một đại chiến Ma đạo hủy trời diệt đất thứ hai.

Cho nên Trần Dật cùng Trình Thiên Vũ đi đến Thương Nhai, gánh vác việc trao đổi tin tức, thậm chí là trọng trách thương nghị chuyện liên minh.

Dùng sinh mệnh dài đằng đẵng của người tu hành để tính, bọn họ cũng còn quá trẻ tuổi, nhưng ở trong mắt trưởng bối sư môn, đã là trò giỏi hơn thầy, có thể gánh vác chuyện lớn.

Ông lại nhìn đồ đệ của mình một chút, cũng trẻ tuổi như vậy.

Chưởng viện tiên sinh nói thời đại Quần Tinh quả không sai, tương lai của giới tu hành, vẫn phải giao vào tay những người trẻ tuổi này.

Lạc Minh Xuyên thấy sư phụ không nói lời nào, liền biết chuyện này cũng giao cho y quyết định.

"Cung chủ Kim cung đương nhiệm vào trăm năm trước đã giết sư đoạt quyền, căn cơ cũng không ổn định, tùy tiện khởi binh là hành động không khôn ngoan, sợ là có mưu đồ khác."

Trần Dật tán thành vô cùng, "Đúng vậy. Nếu là muốn đi Nam Địa, trên biển có rất nhiều đường gần hơn. Vì sao lại còn phải vòng qua Trung Địa?"

Trình Thiên Vũ nhíu mày, "Nếu như Trung Địa và Nam Địa đều nằm trong mưu đồ của cô ta, thì tại sao cả đoạn đường này chẳng có động tĩnh gì cả?"

"Có lẽ… Không phức tạp như vậy đâu."

Liễu Khi Sương đột nhiên mở miệng, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nhìn nàng.

Yến Hành bừng tỉnh, "Đúng vậy. Ngoại trừ người trong Ma cung, thì người biết dáng dấp của cung chủ Kim cung ra sao chỉ có nhị sư tỷ."

Hắn vừa nói như vậy, mọi người đều nhớ tới Liễu Khi Sương từng tham dự trận chiến trên núi Tây Linh, cũng nhớ lại tên của vị cung chủ kia, Ngọc Triển Mi.

Ngạo tuyết Khi Sương Thương Nhai Liễu, phù dung Triển Mi Kim cung Ngọc. Nếu ở trăm năm trước, không ai không biết.

Liễu Khi Sương và Ngọc Triển Mi giao thủ bất phân thắng bại trên Tây Linh sơn, cùng nhau thành danh. Chỉ là sau đó, một người về Thương Nhai sơn khổ tu, không vào đời nữa, một người tự phá nát cốt cách kinh mạch toàn thân, chịu khổ 20 năm dưới vực sâu trong cánh đồng hoang, cuối cùng cũng được ma công đại thành.

Khi Ngọc Triển Mi giết sư thành công, trở thành cung chủ mới, thân phận liền vượt qua tên. Hai câu này cũng đã không còn người nhắc đến.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Liễu Khi Sương nói, "Cô ta hẳn là muốn đến Tây Địa, đi Thương Nhai. Chỉ là… Cô tga không phân biệt được Tây Nam."

Trình Thiên Vũ không thể tin trợn mắt lên, "Cái gì?!"

Liễu Khi Sương cũng cảm thấy chuyện này nói ra cũng không ai tin, nhưng mà sự thật là như vậy, không thể chối được, "Ngoại trừ không phân biệt được phương hướng, cô ta còn không biết đường. Nên mới vòng xa như vậy."

Lần này liền Trần Dật cũng cảm thấy hoang đường, "Cô ta có nhiều thủ hạ như vậy, chẳng lẽ không ai biết đường?"

Liễu Khi Sương nói, "Cũng không phải. Chỉ là dù nhìn cô ta dịu dàng như nước, nhưng thật ra giết người không chớp mắt."

Yến Hành nói, "Cô ta nói bên kia là hướng Tây thì đó chính là hướng Tây, thủ hạ nào dám nói cô ta sai? Chỉ hươu bảo ngựa, chỉ Nam là Tây, cũng không khó đoán lắm."

Liễu Khi Sương nghiêm túc gật đầu.

Ân Bích Việt nhìn bốn phía, cảm thấy ngoại trừ đại sư huynh vẫn trấn định như lúc ban đầu, thì trong lòng mọi người đều có chút tan vỡ.

Đặc biệt là Trần Dật và Trình Thiên Vũ bôn ba từ nơi xa tới, chuyện này đúng là chẳng có lí lẽ gì cả. QAQ

77. Chương 77: "sẽ Trở Lại, Cùng Lắm Là Mấy Trăm Năm Sau."

Cả điện Thanh Hòa nhất thời yên tĩnh. Chỉ có tiếng đồng hồ nước mơ hồ nhỏ tí tách vang vọng trong điện.

Nửa ngày sau, Yến Hành đánh vỡ sự im lặng,

"Cả 12 cung đều tự coi mình mới là Ma cung chính thống, không phục nhau, cô ta đi chuyến này, chẳng lẽ không sợ kẻ khác sẽ chiếm lấy sào huyệt trên đỉnh núi tuyết Thông Thiên của cô ta à?"

Nếu như nhị sư tỷ suy đoán không sai, chuyến đi này của Ngọc Triển Mi mang theo vô số nguy hiểm, từ Liêm Giản tông và Thanh Lộc kiếm phái, đến Thương Nhai sơn.

Lạc Minh Xuyên nói, "Cho nên việc này hoặc là một cái bẫy được lên kế hoạch vẹn toàn và có hậu chiêu; hoặc là Thương Nhai sơn có thứ đáng giá để cô ta mạo hiểm một chuyến."

Ân Bích Việt cũng cảm thấy đúng là như vậy, dù sao cũng không thể là do Kiếm Thánh đi rồi, nên Thương Nhai không có Á Thánh bị coi là quả hồng mềm. Con người mang suy nghĩ ngu xuẩn như thế tuyệt đối không thể ngồi vững trên Kim cung to lớn như thế.

Yến Hành hỏi, "Sư tỷ, nếu như cô ta tới tìm tỷ để đánh, tỷ có mấy thành phần thắng?"

Hắn mới vừa nói xong cũng hối hận rồi, hỏi như vậy quá là không ổn. Đối thủ cũ bây giờ lại có thể thắng được mình, thấy thế nào cũng không phải là một chuyện khiến người ta vui vẻ được.

Nhưng ngược lại, Liễu Khi Sương thản nhiên đáp, "Một phần cũng không có."

Không ai cảm thấy bất ngờ. Bởi vì nếu như nói riêng về sức chiến đấu, trong những người ngồi ở chỗ này, ngoại trừ Quân Dục, thì ngay cả Chưởng môn Chính Dương Tử, cũng không dám nói có thể thắng Ngọc Triển Mi bây giờ.

Ma tu trẻ tuổi ở Đông Địa vượt cảnh giới nhanh chóng, nhìn như khó mà tin nổi, nhưng sự thật chính là như vậy. Phần lớn ma tu cũng không cầu mong tiến bộ trong tâm cảnh hay lĩnh hội đạo lớn của trời, chỉ đơn giản là theo đuổi sức mạnh. Trả một cái giá khó có thể tưởng tượng nổi, để đổi lấy tu vi tăng vọt.

Tuổi thọ bị tổn hại nghiêm trọng, đột phá hung hiểm vô cùng, nhưng cái giá liều mạng lại tương xứng với thứ nhận được, cho nên tu Ma đạo vẫn có sức mê hoặc vô cùng.

Quân Dục nói, "Hai vị đã mệt nhọc, mời nghỉ ngơi trước đã. Mọi việc hãy để ngày mai lại bàn."

Câu này là nói với Trần Dật cùng Trình Thiên Vũ, vừa dứt lời, thì có đồng tử tiến lên dẫn đường, hai người liền đứng dậy cáo từ.

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt cũng đứng lên đưa bọn họ ra cửa điện.

Ân Bích Việt cảm thấy đại sư huynh không thay đổi chút nào, tựa như lần đầu tiên gặp mặt trong điện Thanh Hòa vậy, lúc không nói lời nào thì không ai nhìn người nọ, nhưng vừa nói chuyện thì không ai dám nói chuyện nữa.

Hắn hiểu rõ ý của sư huynh, thế cục sắp bắt đầu rối loạn, có nhiều phái liên minh nên đương nhiên phải thương nghị, chẳng qua nguy hiểm sắp ập xuống đầu Thương Nhai, nên bọn họ cần phải đóng kín cửa nói vài câu.

Yến Hành nói,"Mặc kệ Ngọc Triển Mi đến làm gì, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, há lại sợ bọn chúng?"

Liễu Khi Sương lắc đầu, "Yên lặng quan sát thay đổi tuy ổn, nhưng sẽ luôn nằm ở vị trí bị động."

Ân Bích Việt nói, "Ý của sư tỷ là?"

"Tỷ đi tìm cô ta."

Quân Dục nói, "Không được."

Liễu Khi Sương cười rộ lên, "Mặc dù muội đánh không lại cô ta, nhưng muốn dốc hết lực mà đọ sức, cô ta cũng không thể khiến muội bị thương, thăm dò là đủ rồi."

Yến Hành nói, "Đệ đi cùng sư tỷ!"

Sắc mặt Liễu Khi Sương trở nên lạnh lẽo, "Đừng đi thêm phiền. Lúc nãy có người ngoài nên không có nói đến chuyện của đệ. Xuống núi một chuyến đã làm ra cái chuyện hoang đường gì, không nói đến chuyện danh tiếng xấu, đệ làm sư huynh, không những không lấy mình làm gương, chỉ bảo sư đệ, ngược lại còn khiến cho sư đệ phải xử lý hậu quả của đệ. Nếu tỷ không đưa lão ngũ về nhà một chuyến, chỉ sợ còn không biết."

Yến Hành biết nàng đang nói đến chuyện nào, cúi đầu, "Sư phụ đã dạy dỗ, đệ cũng biết sai rồi." Nhưng hắn thật sự không nghĩ ra nửa câu sau của sư tỷ nghĩa là sao, không khỏi nhíu mày khổ não.

Ân Bích Việt thấy người nọ nghi hoặc, đè nén tiếng cười, âm thầm truyền âm để giải thích, nói sơ về việc ngũ sư đệ dùng một viên Long Vân đan cứu Chung Sơn, nên Tống Thiếu môn chủ nguyện ý xóa đi hiềm khích lúc trước ở Chiết Hoa hội.

Yến Hành thở dài nói, "Hèn gì lúc nãy thằng nhóc Trình kia nhìn thấy huynh lại không rút kiếm, hóa ra là do lão ngũ, lão ngũ thật trượng nghĩa!"

Đại sư huynh nhàn nhạt liếc nhìn người nọ một cái, Yến Hành không nói gì nữa.

Quân Dục nói với Liễu Khi Sương, "Mọi chuyện phải cẩn thận."

Y biết tính tình của sư muội tính tình, chuyện đã quyết định thì dù có khuyên cũng không ngăn được.

Liễu Khi Sương nhanh chóng đáp lại, "Muội biết rồi. Chờ đến khi bọn họ tiến vào Tây Địa, muội sẽ xuất phát."

Chính Dương Tử gật đầu, "Bận bịu cả ngày rồi, về nghỉ ngơi trước đi."

Mọi chuyện được tạm thời quyết định như vậy.

Lạc Minh Xuyên trở về theo sư phụ, Yến Hành một bên câu vai Ân Bích Việt, cùng Quân Dục, Liễu Khi Sương một đường đi về Hề Hoa phong, một bên tràn đầy phấn khởi hỏi hắn về phong cảnh Đông Địa.

Trên mặt Ân Bích Việt nghiêm túc đáp lời, trong lòng lại rối loạn.

"Giờ Hợi ba khắc, gặp ở dốc Thiên Tâm." (Khoảng 9h45 hoặc 10h45 khuya)

Tất cả trong đầu đều là lời truyền âm lúc nãy của Lạc Minh Xuyên.

Âm thanh trầm thấp mà ôn hòa, như một hạt giống rơi vào lòng, nẩy mầm mọc lá chui từ dưới đất lên, đảo mắt đã lớn thành đại thụ che trời. Cái cảm giác này rất xa lạ, lại rất kỳ diệu.

Ân Bích Việt cố gắng trấn định lại, không nhịn được mà phỉ nhổ chính mình, tình thế nghiêm trọng đang ở trước mắt, sư huynh nhất định là có chuyện muốn thương lượng với mình, cái này có gì đâu mà luống cuống.

Sau khi lá vàng và lá phong đỏ của ngày thu biến mất, Hề Hoa phong vào đầu mùa đông thật nghiêm trang và lạnh lẽo, chỉ còn đá lởm chởm giữa núi, mấy cây Tùng mang màu mực nặng nề.

Khi bốn người đi ngang qua sân của sư phụ, bước chân không khỏi chậm lại.

Ân Bích Việt đột nhiên nhớ tới cuộc đối thoại giữa sư huynh và sư phụ trước cánh cửa này vào ngày sư phụ trở về.

"Vài ngày không về… Ngươi cũng cao hơn rồi, còn cao hơn cả sư phụ."

“Không phải là vài ngày, là 103 năm 7 tháng 15 ngày.”

Hắn biết lúc sư phụ đi gặp nhị sư tỷ và tam sư huynh, đều nói chuyện mộ kiếm. Tính ra, đại sư huynh hẳn là người biết sớm nhất.

Vốn tưởng rằng đại sư huynh sẽ là người khổ sở nhất.

Nhưng Quân Dục quá bình tĩnh, một chút cảm xúc cũng chưa từng lộ ra ngoài. Tựa như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Kìm nén không phải là chuyện tốt, hắn không ngừng nghĩ như vậy, Liễu Khi Sương và Yến Hành cũng cảm thấy như vậy.

“Đại sư huynh…”

Ân Bích Việt mở miệng kêu một tiếng, lại không biết nói tiếp thế nào.

Quân Dục hiểu rõ ý của hắn, cũng rõ lo lắng trong mắt sư đệ và sư muội.

Nhưng Quân Dục sẽ không giải thích, càng không biết làm sao để an ủi người khác, cuối cùng chỉ nói, “Sư phụ sẽ trở lại, cùng lắm lại là là mấy trăm năm sau.”

Ít nhất sư phụ chưa từng lừa ta.

Sắc mặt của hắn quá kiên định, vì vậy các đệ tử Hề Hoa phong đều tin tưởng như thế.

****

Giờ Hợi, màn đêm mênh mông.

Ân Bích Việt đi ra khỏi viện, Hề Hoa phong vào buổi tối cực kỳ yên tĩnh, tiếng kêu của đa đa mơ hồ truyền đến từ trong gió.

Đường núi gồ ghề, hắn hơi cúi đầu, bước đi vội vã, vạt áo lay động. Không biết làm sao, hắn đột nhiên nhớ lại mấy câu tả trong mấy quyển truyện, công tử tiểu thư, hẹn hò đêm xuân. (xuân vừa chỉ mùa xuân vừa chỉ tình ái)

Cái ý nghĩ này lóe lên một cái rồi biến mất, khiến hắn sợ hết cả hồn.

Bỗng nhiên nâng mắt, liền thấy một người đứng cạnh vách núi Thiên Tâm ở xa xa, làn áo dài tung bay trong gió đêm, thân thể như ngọc, cao ngất như Tùng.

Đúng vậy, đây là đầu mùa đông, làm sao mà có hoa mai bay bay trong đêm xuân được, mà người chờ hắn là sư huynh, cũng không phải là cô nương khuê các tô mi vẽ mắt gì.

Thật sự là mê chướng, mê chướng.

Khi Ân Bích Việt bình tĩnh lại, bất giác đã đi tới bên người Lạc Minh Xuyên, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Người trước mắt liền xoay người lại, thấp giọng cười nói, "Sư đệ…"

"Sư huynh, đệ đến trễ."

"Không trễ, là huynh đến sớm."

Ân Bích Việt ngắm nhìn bốn phía, chỉ thấy gió Bắc quét qua mặt đất, mây cuồn cuộn nơi chân trời, che đi ánh trăng.

"Sư huynh có chuyện muốn nói với đệ?"

Lạc Minh Xuyên gật đầu.

Hôm nay y có vài suy đoán về ý đồ đến của Ngọc Triển Mi. Vốn không muốn để sư đệ lo lắng, nhưng lại nghĩ tới những chuyện đã trải qua ở Phật đường trong Hưng Thiện, sư đệ từng nói, nếu như tin tưởng nhau, thì càng phải nói ra hết mọi chuyện, tránh hiểu lầm sau này.

Vì vậy y trầm giọng nói, "Kim cung nhất mạch truyền thừa, người kế thừa Ma cung năm đó là Hữu hộ pháp, công pháp và Thiên La Cửu Chuyển có cùng nguồn gốc. Huynh từng giao thủ với một nhóm ma tu ở biên giới Tây Địa, lúc huynh sử dụng Già Lan đồng thuật, từng bị một người gọi là 'Quân thượng', huynh cảm thấy rằng bọn họ đã nhìn ra cái gì đó…"

Trong lòng Ân Bích Việt nặng nề, "Sư huynh đoán là lần ra khỏi cánh đồng tuyết này của Kim cung là để tới tìm huynh?"

"Đúng vậy, huynh đã phong ấn tu vi của Quan trong cơ thể, nhưng vẫn có những ký ức rải rác của ông ta, bao gồm cả bộ công pháp Thiên La Cửu Chuyển."

Ân Bích Việt biết rõ địa vị của Thiên La Cửu Chuyển ở Ma đạo, có ma tu nào mà không muốn luyện chứ?

Nếu như nói Ngọc Triển Mi đến vì nó, mạo hiểm một chuyến như thế, đương nhiên là đáng giá.

Nhưng hắn lập tức nghĩ tới một chuyện khác, trước khi hắn và sư phụ xuống núi, đã từng bàn bạc với sư huynh. So sánh với chuyện Ngọc Triển Mi thì chuyện này còn quan trọng hơn.

"Sư huynh, huynh đã đồng ý chuyện chờ khi đệ trở về thì sẽ luyện Thiên La Cửu Chuyển cùng huynh."

Lạc Minh Xuyên ngẩn ra, cười khổ nói, "Huynh cũng chưa đồng ý chuyện này. Huynh chỉ nói là chờ khi đệ làm Lễ đội mũ thì bàn lại sau."

"Đệ đã làm Lễ đội mũ. Sư phụ tự tay làm."

Lạc Minh Xuyên nhìn cái mão đen trên mái tóc bạc, nhất thời nghẹn lời, "Chuyện này…"

"Sư phụ nói rằng, tuy rằng tuổi vẫn chưa tới, nhưng đã đến lúc rồi."

Lạc Minh Xuyên tránh né ánh mắt của hắn, "Bây giờ mưa gió đã nổi lên, thời buổi rối loạn…"

Ân Bích Việt không hiểu, đánh gãy lời y, "Chính bởi vì như vậy, sư huynh càng không thể hủy công pháp tu lại từ đầu, bây giờ tình hình rối loạn sắp bùng nổ, chúng ta càng cần sức mạnh mạnh hơn nữa."

Lạc Minh Xuyên nói mập mờ, "… Đệ nói đúng."

Ân Bích Việt cười rộ lên, "Sư huynh đồng ý?"

Lạc Minh Xuyên thở dài, y cảm thấy lần này phải nói cho rõ ràng, nhưng mà sư đệ ngây thơ đến vậy, nên mở miệng như thế nào đây?

"Là huynh suy nghĩ không chu đáo, bên vách núi gió dữ, vốn huynh nên đi tìm sư đệ… Huynh đưa đệ về trước rồi lại nói sau."

Câu này vừa nói ra, trời đất xui khiến thế nào lại khiến cái ý nghĩ hẹn hò lúc nãy lóe lên trong đầu Ân Bích Việt lần nữa. Tất cả những cảm xúc cây ngay không sợ chết đứng, chẳng sợ gì cả, đều biến thành chột dạ, hắn theo bản năng rũ mắt tránh né ánh mắt của sư huynh.

Hắn cảm thấy mình hoàn toàn hết thuốc chữa rồi. Bởi vì hắn không nhịn được lại bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ.

A, vào nửa đêm sư huynh tới tìm mình, trèo qua tường bắt chước mèo kêu hai tiếng, mình lén lén lút lút

mở cửa sổ ra…

Trời ơi! Cái quỷ gì đây!

Hơi thở ấm áp đột nhiên tới gần, hắn nhất thời không kịp phản ứng, đã bị nắm lấy cổ tay. Trong giây lát, trời đất quay cuồng, lúc mở mắt ra lần nữa, hắn đã đứng trước cửa sân của mình.

Ân Bích Việt biết Lạc Minh Xuyên nhất định là có mang theo 'Thương Nhai lệnh', có thể tùy ý đi lại bất cứ chỗ nào trong Thương Nhai.

Hắn hoàn hồn lại, không nói lời gì kéo người nọ vào trong viện, mở cửa phòng đẩy người nọ vào.

Ngày hôm nay phải nói cho rõ!

Đừng nghĩ rằng đưa đệ về là xong chuyện!

****

Công ty Xuyên việt.

Nhân viên nghiệp vụ thực tập Lưu Tiểu Ngốc đang đứng trước cửa sổ lớn sát đất ở Bộ kỹ thuật, cúi đầu lần lượt nghe lãnh đạo của các bộ ngành mắng.

"Quý ngài Nhân vật phản diện mang sai vầng sáng sao rồi?"

"Tôi đã xử lý khẩn cấp…"

"Xử lý ra sao? Nói nghe thử xem."

"Tôi tra được số hiệu hiện tại của vầng sáng, sửa đổi số hiệu gốc, tắt đi vầng sáng!"

Trương Thanh Thanh xoa xoa điểm giữa hai mày, cảm thấy bằng tốt nghiệp của đám thực tập sinh này toàn là hàng mua, "Cậu còn cảm thấy mình rất thông minh à… Vầng sáng là mối liên hệ duy nhất giữa chúng ta và vị khách đó! Tắt vầng sáng rồi thì làm sao chúng ta tìm được vị khách đó?"

Lưu Tiểu Ngốc nghẹn lời, "Chuyện này…"

Cô cố gắng kìm lại tính tình để giải thích, "Tốc độ trôi qua của thời gian khác đi trong thế giới khác, ở chỗ

này cậu chỉ cảm thấy mới xảy ra không lâu thôi, nhưng không chừng con của vị Nhân vật phản diện cũng xuất hiện ngang qua luôn rồi!"

"Cậu đây là gây sự cố cho tổ Nghiệp vụ đó Tiểu Ngốc."

Lưu Tiểu Ngốc hoảng rồi, "Vậy, vậy chuyện này phải làm sao đây?"

"Cậu mở lại vầng sáng, định vị quý ngài Nhân vật phản diện, sau đó tìm một cường giả có sức mạnh mạnh đến mức có thể tùy ý xuyên qua ba ngàn thế giới, tạm thời né qua pháp tắc ngăn cấm, đi tháo vầng sáng xuống, giải thích rõ cho quý khách, sau đó thì bàn chuyện bồi thường."

Lưu Tiểu Ngốc khóc không ra nước mắt, "Mở lại vầng sáng thì tôi có thể làm, nhưng muốn tìm người có thể đi gặp quý ngài Nhân vật phản diện thì…"

Trương Thanh Thanh nghiêng đầu đi, không đành lòng nhìn ánh mắt ước ao đầy cõi lòng kia của cậu ta, "Tôi không có khả năng này… Cậu đi van cầu Trình tiền bối đi."

Lần này Lưu Tiểu Ngốc hoàn toàn muốn khóc rồi.

"Đừng sợ, Trình tiền bối là một trong những đại thần có tính tình tốt nhất trong công ty. Chỉ là trông không có tình người mà thôi."

78. Chương 78: Băng Tuyết Ban Đầu Tan Ra, Thanh Lãnh Nhưng Đẹp Như Hoa Trà Mi

Lạc Minh Xuyên đột nhiên không kịp chuẩn bị, liền bị Ân Bích Việt đẩy mạnh vào trong phòng, "Sư đệ…"

"Hôm nay sư huynh phải nó rõ ràng cho đệ, rốt cuộc tại sao không để cho đệ luyện Thiên La Cửu Chuyển, là do công pháp kia có vấn đề khác, hay là sư huynh căn bản không tin tưởng đệ?!"

Trong bóng tối vang lên tiếng thở dài, "Đệ chớ dùng lời để kích động huynh, sao huynh lại không tin đệ…"

Do lúc vào quá vội vàng, Ân Bích Việt giờ mới nhận ra chưa đốt đèn. Tuy với cảnh giới của hắn và Lạc Minh Xuyên, thì có thể nhìn được trong bóng tối, nhưng cảnh tối lửa tắt đèn ở cùng nhau trong một phòng trước mắt chẳng hiểu sao lại khiến hắn sinh ra mấy phần lúng túng.

Sự lúng túng cũng chỉ trong ý nghĩ, tay phải của hắn vẫn lôi kéo tay áo bào của Lạc Minh Xuyên, tay trái thì phất tay áo, chân nguyên khuấy động, ánh nến đột nhiên sáng lên, chiếu ra hai cái bóng gần như chồng lên nhau lên cửa sổ.

“Chỉ cần sư huynh tin tưởng đệ, đệ nghĩ chẳng còn vấn đề gì cả.”

Lạc Minh Xuyên nghe câu này, nhìn ánh nến nhảy nhót dừng trên mái tóc bạc và mày của người trước mắt, dát lên ánh vàng ấm áp, ánh mắt trong trẻo cũng như có ánh sao lấp loé.

Đáy lòng tựa như bị cái gì đó nhẹ nhàng cào một cái. Vừa ngứa vừa tê dại.

“Sư đệ, tuy nói đệ đã làm Lễ đội mũ, nhưng vẫn còn quá nhỏ… Trước hết đừng phản bác, huynh nói nhỏ, không liên quan tới tuổi tác.”

“Có lúc huynh thường nghĩ, rốt cuộc đệ có phân rõ được đâu là ỷ lại đâu là yêu thương hay không, có biết chính đệ mong muốn gì không, có ý định trải qua cuộc sống dài đằng đẵng cùng người khác hay không… Nếu như sau khi chúng ta Hợp Tịch, một ngày nào đó đệ bỗng chán ghét, cảm thấy đây không phải là điều mình muốn, muốn rời khỏi huynh, huynh thật sự không biết huynh sẽ làm ra chuyện gì nữa… Thả đệ đi, sợ là chuyện không thể nào.”

“Sư đệ, đệ có thật sự nghĩ kĩ chưa?”

Đề tài thay đổi quá nhanh, Ân Bích Việt hoàn toàn bị làm cho ngu người luôn rồi.

Nghe câu thứ nhất thì hắn còn muốn nói ‘Đệ không còn nhỏ’, đến câu sau, khi sư huynh nói tới cái gì mà ỷ lại với yêu thương, tựa như có một tiếng sét nổ ầm ầm trong đầu hắn, chấn động đến mức hắn không thể suy nghĩ gì cả.

Âm thanh của Lạc Minh Xuyên rất nhẹ, giống như là đang sợ làm vỡ thứ gì đó dễ vỡ,

“Khi tu luyện Thiên La Cửu Chuyển tới cuối cùng, thì là một công pháp cần phải song tu. Song tu đệ hiểu không? Đó là chuyện mà đạo lữ sau khi Hợp Tịch mới có thể làm…”

“Ầm —— “

Lại là một tiếng sấm nữa.

Song tu đệ hiểu không?!

Đệ hiểu không?!

Hiểu không?!

?!

Đạo trời trên cao, Ân Bích Việt cảm thấy đầy đầu của mình chỉ còn có hai chữ song tu.

Đây, đây không phải là chuyện xấu hổ ngại ngùng mà nam nữ chính cùng làm với nhau sao. Chúng ta, chúng ta không phải đang đi trên con đường tu chân chính thống sao. Tên Quan viết công pháp chẳng lẽ bị ngu à.

Nói cách khác, mấy lần trước mình năm lần bảy lượt đề cập chuyện này, còn quấn lấy đòi sư huynh đồng ý, nhưng thật ra là đang… Cầu song tu?!

Quá, quá mất mặt.

Tui không muốn làm người nữa. QAQ

'Đinh —— Giá trị lúng túng đo lường được của người sử dụng vượt quá 100, tự động phán định là đang trong cảnh khốn, có mở hình thức trợ giúp của vầng sáng hay không?'

Đậu xanh!!!

Âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu, Ân Bích Việt suýt chút nữa đã khóc lên.

Nhìn cái vầng sáng hàng fake cực tệ này coi! Nhiều lần rơi vào thời khắc sống còn cũng chẳng xuất hiện! Tiêu chuẩn login lại là giá! Trị! Lúng! Túng!

Không sao! Đến đúng lúc lắm!! Quả thật là có lương tâm!

"Có có có!! Mở mở mở!!"

Lạc Minh Xuyên thấy sư đệ giật mình, ánh mắt né tránh, liền biết người kia nhất định còn chưa nghĩ kỹ. Không khỏi thở dài một tiếng dưới đáy lòng, hơi khổ sở, cũng ảo não do mình quá nóng lòng.

Nói chuyện đường đột như vậy, sợ là đã dọa sư đệ rồi.

Y nhẹ nhàng rút tay áo bào từ trong tay Ân Bích Việt ra, lui lại hai bước, ôn hòa cười cười, "Hôm nay muộn lắm rồi, sư đệ nghỉ ngơi đi, huynh…"

Nhưng mà khí tức lành lạnh đột nhiên xông vào ngực, làm lời y nói chưa xong kẹt ở giữa họng.

Là Ân Bích Việt ôm lấy eo của y.

Khác với những cái ôm lúc trước, không còn sự quấn quýt như của đứa trẻ với cha mẹ nữa.

"Đệ sao lại không hiểu. Hợp Tịch song tu, sư huynh không muốn sao?"

Sư đệ tại trong lồng ngực của y nâng mắt, nhẹ nhàng cười rộ lên.

Như cánh mơ đỏ ở trên băng tuyết ban đầu tan ra, thanh lãnh mà đẹp như hoa trà mi.

"Đệ không còn nhỏ, đương nhiên đệ biết mình muốn cái gì…"

Người trong lòng nghiêng người, nơi đuôi mắt cong lên vậy mà lại lộ ra một tia quyến rũ như có như không, toàn bộ hơi thở ấm áp phả ra nơi hõm cổ của y.

Lạc Minh Xuyên chỉ cảm thấy có một ngọn lửa đang cháy, phát ra từ hõm cổ, từ nơi đạo bào dán vào nhau, từ đôi tay vòng qua bên hông, cháy tới trong lòng của y.

Y hơi cúi đầu, nghĩ thầm, mình thật sự là rơi vào ma chướng rồi. Nhưng lại không nhịn được mà giơ tay lên, ôm người kia sát hơn nữa.

Nhưng y chẳng nghĩ tới chuyện này còn chưa kết thúc, ý cười trong mắt sư đệ càng thêm nồng, tựa như rượu mạnh làm say lòng người. Người kia kéo lấy tay của y, dán lên vạt áo trước ngực của mình.

"Đệ muốn huynh, sư huynh."

Vì vậy tất cả ánh lửa nổ tung vào thời khắc đó.

"Đinh, giá trị lúng túng đo được của đối phương cao hơn kí chủ, tự động phán định là đã phá được khốn cảnh, lần trợ giúp này kết thúc. Trợ giúp của vầng sáng là bạn tốt, giúp đỡ giải quyết tốt nan đề trong cuộc sống."

Ân Bích Việt hoàn hồn.

Lúc này hắn đang nắm cổ tay Lạc Minh Xuyên, đặt cách vạt áo trước của mình không quá nửa tấc.

Nếu như nói lần hắn dùng vầng sáng lúc trước chỉ hận không thể kiếm lỗ để chui xuống, như vậy bây giờ hắn rất muốn rút Ỷ Hồ tự vẫn, lập tức chết đi cho rồi!

Mà sư huynh đang ngơ ngác nhìn hắn, ánh mắt phun trào, là ánh mắt hắn chưa từng thấy bao giờ. Tựa như một cảm xúc đè nén đã lâu giờ lại muốn dâng trào.

"Sư huynh! Đệ không phải…" Ân Bích Việt không biết giải thích thế nào, nhưng mà trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc thì trí khôn lóe lên, "A đúng rồi! Đệ là muốn lấy quyển sách cho huynh xem!"

Hắn buông tay Lạc Minh Xuyên ra, cuống quít lấy ra quyển sách trong lồng ngực, "Chính là cái này! Sư huynh, huynh nhất định phải xem…"

Là bút ký thứ thiệt của Chân Tiên đó! Rất hiếm có! Mau xem sách đi, đừng nhìn đệ nữa. QAQ Cái vầng sáng hại người kia cút đi! Muốn phá cảnh khốn chỉ phải dựa vào chính mình!

Ai ngờ Lạc Minh Xuyên cúi đầu nhìn một cái, sắc mặt có chút kỳ quái,

"Sư đệ, đệ lấy thứ này ở đâu…"

"Chưởng viện tiên sinh cho đó!"

Lạc Minh Xuyên hơi run run, tựa như là hiểu được điều gì đó. Ho nhẹ một tiếng, ánh mắt dời về phía nơi khác, "Sau này đừng nên tới học phủ quá nhiều, Tiên sinh sao lại dạy mấy thứ vớ vẩn này…"

Ân Bích Việt đang muốn nói làm gì mà vớ vẩn thì thấy người trước mắt vội vã nói một câu 'Nghỉ sớm một chút' liền tông cửa xông ra, hơi có chút vẻ chạy trối chết.

Hắn cúi đầu nhìn sách trên tay một chút, rốt cuộc biết vấn đề ở chỗ nào rồi…

"Vị phi xinh đẹp lạnh lùng của tiên trưởng tà mị" (Cái tựa này rất giống mấy cái tựa sách con heo.)

Trời ơi! Cái tên sách tìm đường chết này!

Ân Bích Việt bị thông tim không ngủ cả một buổi tối, càng khỏi nói đến tĩnh tọa nhập định.

Ngày hôm sau đến đại điện nghị sự, tinh thần còn có chút hoảng hốt, sau khi ngồi xuống Yến Hành gọi hắn hai tiếng thì mới hoàn hồn lại.

Khóe mắt nhìn thấy Lạc Minh Xuyên vẫn cư xử đoan chính trước sau như một, không hề để ý hành động quá mức của mình, giống như đã quên đi chuyện hoang đường tối hôm qua, cuối cùng trong lòng cũng coi như dễ chịu một chút.

Trên thực tế, tối hôm qua Lạc Minh Xuyên trằn trọc trở mình, không thể ngủ say, bèn niệm Thanh Tâm quyết để nhập định, lại mơ thấy một giấc mơ. Ngày hôm nay sau khi thức dậy thì không khỏi chột dạ, không biết làm sao để đối mặt với Ân Bích Việt. Y cảm thấy Chưởng viện tiên sinh dạy hư sư đệ rồi, lại cảm thấy đó là lỗi của mình. Là do mình sơ sẩy, không biết lúc nào đã khiến cho sư đệ học thành như vậy.

Nhưng rất nhanh bọn họ cũng chẳng xoắn xuýt nữa, bởi vì Chưởng môn Chính Dương Tử nói, khuya hôm qua Trần Dật nhận được tín phù khẩn cấp từ môn phái, đi suốt đêm về Liêm Giản tông.

Trình Thiên Vũ cũng chỉ mới biết, "Gấp đến như vậy sao…"

Tất cả mọi người suy nghĩ, Liêm Giản có Á Thánh Khúc Giang tọa trấn, chuyện lớn hay có biến cố thế nào thì mới có thể vội vàng triệu hồi đệ tử xuất môn ở bên ngoài. Mà dù sao đó cũng là việc nhà của phái khác, nói thêm nữa cũng không tốt.

Trình Thiên Vũ nói đến một chuyện khác, "Trước khi đệ lên đường, Bão Phác tông có đưa đến thư mời, nói rằng trong môn phái luyện ra một kiếm trận mới, mời gia sư đến xem trận để chỉ bảo. Còn có cả dấu ấn của Chưởng môn."

Cậu ta nói 'gia sư', đương nhiên là chỉ Á Thánh Chu Viễn Đạo của Thanh Lộc kiếm phái.

Nằm trong nhất sơn tam phái, Bão Phác tông và Thương Nhai sơn không hòa thuận đã lâu, nhưng không có xung đột với môn phái của Chu Viễn Đạo. Mặc dù không thể nói là quan hệ gần gũi, nhưng Dư Thế là người có cảnh giới cao nhất trong các Á Thánh, nên hai phái còn lại cũng sẽ cho ông ta mặt mũi.

Khiến người ta không hiểu là việc Dư Thế đã bị Kiếm Thánh làm cho trọng thương, ít nhất phải tu dưỡng ba năm, sao lại có tâm tư để mà luyện kiếm trận?

Ân Bích Việt nhíu mày. Khi đó hắn ở ngay bên người sư phụ, nên biết cái chỉ tay nhìn như hời hợt kia rốt cuộc ẩn chứa uy lực đáng sợ như thế nào. Dù cho có linh dược có hiệu lực tốt cũng không thể khôi phục nhanh như vậy.

"Bọn họ mời sư phụ của đệ xuống môn, không có vấn đề gì chứ…"

Trình Thiên Vũ có tư chất kiếm đạo trời ban rất cao, nhưng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, lòng dạ non nớt, lại cho Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên là bằng hữu nên mới sẽ nói trắng ra như vậy.

Lạc Minh Xuyên nói, "Ma đạo thức tỉnh, vượt biển đi hung hăng ngang ngược, các lục địa đều đã bị nhiễu loạn. Ai cũng biết chuyện quan trọng nhất trước mắt là hợp lực đối kháng với 12 cung."

Quân Dục nói, "Có lý."

Ý là mặc kệ Bão Phác tông dự định làm cái gì, cũng sẽ không làm vào lúc này, làm ổn định tình hình bất lợi, ngược lại là chuyện nghĩa lớn.

Chu Viễn Đạo nghiên cứu các loại kiếm trận nhiều năm, đã thành sở trường chuyên nhất, trong thiên hạ không ai sánh bằng, Dư Thế mời ông ta đi xem trận, cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng Ân Bích Việt vẫn cứ cảm thấy không đúng chỗ nào.

Trình Thiên Vũ suy nghĩ một chút, gật gật đầu, xem như là chấp nhận cách nói này.

Tiếp theo lại chuyển đề tài, "Phái của đệ có hơn 2600 đệ tử, trong đó trên Phạt Tủy có hơn 1000 người, trên Ngưng Thần có 600 người, ở Nam Địa, thế gia phụ thuộc vào phái đệ có hơn 40 hộ. Nếu như phải khai chiến cùng 12 cung ở Nam Địa, chiến tuyến có thể kéo dài từ vùng duyên hải đến dãy Đề Hương, dưới chân núi Thanh Lộc…"

Cậu ta nói ra tình huống Thanh Lộc kiếm phái, đây là ý của sư môn trưởng bối. Đang kết minh cùng người khác, trước tiên phải thành thật trao đổi với nhau.

Sau khi Trình Thiên Vũ nói xong, Chính Dương Tử không nói gì nữa, chỉ gật đầu. Lạc Minh Xuyên liền bắt đầu nói về tình hình Thương Nhai sơn. Nhân số đệ tử, cảnh giới tu vi, thế gia phụ thuộc, đều nói rõ ràng, đâu vào đấy.

Ân Bích Việt nghe xong thì cảm thấy không người nào hiểu rõ Thương Nhai sơn hơn sư huynh.

"Trưởng lão Hề Bình phong của Thương Nhai sơn chúng ta am hiểu chế tạo phù, có thể khắc trận ẩn nấp trên phù truyền tin, nguyện chia với Thanh Lộc 200 tấm để liên hệ tin tức. Còn về việc trả viện trợ như thế nào thì còn phải xem tình hình hậu chiến như thế nào mới nói kỹ sau được…"

"Đây là đương nhiên."

Mục đích quan trọng nhất trong chuyến này của Trình Thiên Vũ đã hoàn thành, trong lòng nhớ kỹ cung chủ Kim cung còn ở Nam Địa, sợ là có biến cố, trong khoảnh khắc cũng không ngừng nghỉ, phải trở về Thanh Lộc.

Cậu ta đứng dậy hành lễ với mọi người, theo đồng tử đi lấy phù.

Chính Dương Tử chậm rãi đi ra ngoài điện, vung vung tay ra hiệu Lạc Minh Xuyên không cần đi theo, lẩm bẩm nói, "Ngay lúc này đã sắp đổi trời rồi, thời buổi rối loạn…" (chỗ đổi trời có thể chỉ tình hình cũng có thể chỉ người lãnh đạo hay Vua)

Ông đi chậm, bóng lưng có chút còng.

Trong điện, Liễu Khi Sương lấy ra một tờ giấy từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy,

"Tối hôm qua, ngũ sư đệ gửi thư tới."

Ân Bích Việt im lặng, lại là tối hôm qua, tối hôm qua đến cùng đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

79. Chương 79: Rốt Cuộc Ông Đã Đứng Ở Chỗ Cao Nhất Thế Gian

"Lão ngũ gửi thư nói cái gì? Khi nào trở về? Có thể kịp về ăn Tết không?"

Yến Hành hiển nhiên rất vui vẻ.

Liễu Khi Sương lắc đầu, "Sợ là không được. Đệ ấy chuẩn bị lên ngôi."

Không giống với Yến Hành, toàn bộ điểm chú ý đều là 'Sư đệ của mình hóa ra là hoàng tộc, vậy thì có thể thoải mái uống rượu Mai Vũ ủ 200 năm trong ngự diếu rồi ha ha ha', kể từ khi Ân Bích Việt biết được thân phận của Đoàn Sùng Hiên, thì không thể nào tưởng tượng ra lúc tên này thân khoác hoàng bào, quyền khuynh đảo cả Bắc Địa.

Bây giờ nghe sư tỷ nói sư đệ phải đăng cơ, trong đầu hắn vẫn là bộ dáng Lải Nhải đang phe phẩy quạt, đánh cược ở sòng bạc.

"Các sư huynh sư tỷ, thấy tin như gặp mặt. Mùa đông của Bắc Địa năm nay đến sớm, trận tuyết đầu tiên đã rơi, dùng tuyết mới đọng trên cây mơ để pha trà có vị rất tốt. Chỉ là trời ngày càng lạnh hơn, không biết Thương Nhai sơn ra sao rồi, nhị sư tỷ có mặc thêm quần áo không?…" Liễu Khi Sương dừng một chút, "Đoạn này tỷ sẽ không đọc. Ngũ sư đệ hỏi từng người có khỏe không…"

Nàng trực tiếp lật tới trang tiếp theo, bây giờ Ân Bích Việt mới biết Lải Nhải viết cả một trang phí lời, không khỏi cười thầm.

"Tình hình chung lúc đầu đã ổn định, đã quét sạch loạn đảng. Song, gia phụ già nua, mồng 3 đầu tháng sau là ngày tốt, sẽ làm lễ tế trời, truyền ngôi cho đệ."

Nửa tờ cuối cùng mới nói đến chính sự, sắc mặt mọi người đều nghiêm nghị.

Chỉ có Quân Dục từ đầu đến cuối vẫn không có phản ứng, tựa như dù núi Thái Sơn có sụp ở trước mặt thì người này vẫn không biến sắc.

Quân Dục biết vì sao Đoàn Sùng Hiên lại đến Thương Nhai, sư phụ và Đoàn Thánh An không có giao tình gì, nhưng lại có giao tình với Chưởng viện tiên sinh, cho nên mới nhận thư tiến cửa của Tiên sinh, nhận Đoàn Sùng Hiên vào môn.

Trong chuyện đó dính dáng rất nhiều thứ, có không ít chuyện là do việc nhà ở Bắc Địa.

Nhưng khi Đoàn Sùng Hiên làm lễ bái sư, thì chính là đệ tử của Hề Hoa phong, bọn họ đều coi hắn là sư đệ, tầng thân phận Thái tử sau này cũng thả đi. Trước đây như vậy, sau này cũng như vậy.

Liễu Khi Sương tiếp tục đọc thư, "Bảy ngày trước Vũ Lâm quân bắt được 4 ma tu, là trinh thám của 'Trạc cung' trong 12 cung Ma đạo. Hoàng đô đã giới nghiêm toàn thành, gần đây liên tục có tin chiến thắng của đóng quân, tiền tuyến của vùng duyên hải xa nhất ở phía Đông có nhiều tung tích của ma tu…"

Bắc Địa cũng có ma tu, Ân Bích Việt nhíu mày, 12 cung xưa nay không hợp nhau, bây giờ tựa như đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, đồng loạt đi ra khỏi Đông Địa.

"Đệ nhận được tin tức, Kim cung ra khỏi cánh đồng tuyết. Hai cung 'Quỳnh Hoa', 'Bích Thụ' có quy mô lớn chế tạo ra thuyền vượt biển, hai cung 'Diệu Nhật' và 'Trạc Nguyệt' gần đây có qua lại mật thiết, có ý liên minh với nhau, hai cung chủ của 'Hàn Thiên' và 'Tây Thủy' dẫn người đi về phía Vực Vẫn Tinh, sợ là có âm mưu…"

Khi Ân Bích Việt tham gia Chiết Hoa hội thì đã biết Đoàn Sùng Hiên có mạng tin tức đặc biệt, nhưng không nghĩ tới mạng lưới tình báo của Bắc hoàng đô siêu phàm như thế, ngay cả thế cục của Đông Địa cũng biết rất nhiều.

Liễu Khi Sương đọc xong thư, "Không có tin tức tốt, nhưng tình thế cuối cùng cũng coi như sáng rõ chút ít. Hôm nay Ngọc Mi vượt biển Nam, tỷ cũng xuống núi."

Nàng nói xong cũng đứng lên, xong lại lập tức đi ra ngoài điện.

Đám người Ân Bích Việt vội vàng đứng dậy, Yến Hành hô,

"Sư tỷ! Nghe nói yêu nữ kia tâm tư quỷ quyệt, thủ đoạn độc ác, tỷ phải cẩn thận đó!"

Bóng hình Liễu Khi Sương thoắt một cái, cũng không quay đầu lại, phất phất tay ở xa xa, coi như là đồng ý.

Mọi người đứng ở ngoài điện nhìn nàng rút đất thành tấc, trong chớp mắt đã đường núi, trang phục gọn gàng, trong gió Bắc đầu mùa đông có vẻ vô cùng hiên ngang.

Khi khóe mắt Ân Bích Việt quét nhìn bóng hình Lạc Minh Xuyên, vẫn cảm thấy trên mặt rất nóng, không

biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng theo Quân Dục, Yến Hành một đường đi về Hề Hoa phong.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được một ánh mắt đặt ở sau lưng, lúc trước là sự ấm áp, ôn hoà, nhưng không hiểu sao lúc này lại giống như ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt, nóng đến đốt người.

Quân Dục đi đến bên cạnh vách núi luyện kiếm, Yến Hành vốn định quay về viện trước đột nhiên quay đầu lại hỏi, "Lão tứ này, đệ và Lạc Minh Xuyên làm sao vậy?"

Ân Bích Việt ngẩn ra. Không nghĩ tới ngay cả người có thần kinh thô to như Yến Hành đều nhìn ra có chỗ không đúng.

May mà thường ngày biểu tình của hắn ít, nên cho dù trong lòng cực kỳ căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn thanh lãnh như trước, "Không có chuyện gì… Hành trình ở Đông Địa cho đệ rất nhiều cảm ngộ, từ khi về phong cũng chưa từng cần cù tu hành, đệ muốn bế quan mấy ngày, tìm kiếm thời cơ đột phá."

Cách hắn chuyển đề tài cực kỳ cứng ngắc, nhưng Yến Hành lại không chú ý, trái lại vỗ vai hắn, "Đột phá cảnh giới cũng giống như uống nước ăn cơm vậy, đệ còn mạnh hơn huynh năm đó… Thật đúng là thanh niên trai tráng, đáng để uống cạn một chén lớn! Ha ha ha!"

Nói xong cũng cởi xuống hồ lô rượu bên hông, uống một hớp lớn, rồi mới hài lòng về trong viện của mình.

Ân Bích Việt bế quan bảy ngày, tiếp đó luyện kiếm ba ngày, cảnh giới càng thêm vững chắc. Nhưng hắn tự biết tâm tư mình không yên tĩnh, vô vọng phá cảnh, cũng không thể ép buộc.

Lúc hắn xuất quan thì nghe nói Yến Hành đã xuống núi, nói rằng tình hình rối loạn nổi lên bốn phía, phải đi xem thử Đông Địa.

"Đệ cũng xuống núi đi." Đại sư huynh nói như vậy.

Ân Bích Việt gật đầu.

Quân Dục nắm giữ một nửa đại trận hộ sơn của Thương Nhai, lúc mở ra đại trận cần có 'Xuân Sơn Tiếu' áp trận, không tiện rời núi. Vì thế mỗi lần đều người cáo biệt người khác, đưa người khác khỏi phong.

Lạc Minh Xuyên gần đây bận rộn, trả lời ngọc giản và thư từ ở điện Thanh Hòa, còn phải phân chia các đệ tử Thương Nhai thành 20 đội theo cảnh giới, công pháp, thỉnh thoảng còn xuống núi đến các nơi tuần vệ ở Tây Địa.

Mà mỗi khi trời tối người yên, ánh nến cháy lên, y luôn sẽ nhớ tới buổi tối ngày hôm ấy, trong lòng hối hận không thôi. Cách xử lý lần này của y quá không thích hợp, sư đệ không hiểu rõ chuyện, phải chậm rãi dẫn dắt giải thích, sao lại có thể trốn tránh.

Lại có lúc y cảm thấy rằng, tình hình rối loạn đang ở trước mặt, y không nên có tâm tư muốn những thứ này. Lần trước Trình Thiên Vũ đến, đại diện cho Thanh Lộc để kết minh, hôm qua liền gửi đến mật phù, nghi ngờ rằng Chu Viễn Đạo ở Bão Phác tông đã có biến…

Sau khi Lạc Minh Xuyên thương lượng cùng sư phụ, liền quyết định xuống núi một chuyến.

Vì vậy ngày hôm nay Ân Bích Việt ở trước sơn môn thì gặp Lạc Minh Xuyên.

Hai người nhìn nhau trong cái lạnh lẽo của gió Bắc.

"Sư đệ phải xuống núi?"

Ân Bích Việt gật đầu.

"Có muốn đi về đâu không?"

Ân Bích Việt lắc đầu.

"Không bằng đồng hành?"

Ân Bích Việt muốn gật đầu, lại cảm thấy mình quá thiếu tự nhiên, liền mở miệng nói, "Đệ đi cùng cùng sư huynh."

Nói xong liền nhíu mày, sư huynh vẫn luôn nghiêm túc, đêm đó mình làm ra chuyện quá hoang đường, đến nỗi sư huynh phải tông cửa xông ra, đừng nói là trong lòng sư huynh chán ghét mình, câu hỏi đồng hành trước mắt chỉ là lời khách sáo? Lúc nhất thời hắn cũng không biết có nên đáp ứng hay không.

Hắn vốn là người thẳng thắn vô tư, nhưng hắn lại nghĩ như vậy là do trong lòng rối loạn, người trong cuộc thường mờ mịt.

Lạc Minh Xuyên không biết hắn suy nghĩ lung tung ra sao, chỉ nghe hắn nói 'Đi cùng sư huynh', liền không khỏi nhẹ nhàng cười rộ lên, "Vậy đi thôi."

Ân Bích Việt rũ mắt đến gần hắn vài bước, đè nén khóe miệng đang nhếch lên. Cũng quên hỏi là muốn đi đâu.

Lạc Minh Xuyên vừa đi vừa nói, "Vị Á Thánh kia của Thanh Lộc đi Bão Phác tông, nhưng vẫn không gửi về tin tức. Các trưởng lão có cảnh giới cao thâm trong môn phái bị ma tu của Tây Thủy cung vây ở Nam Địa, những người Chung Sơn, Tống Đường cũng bị người ngăn cản, những chuyện này quá khéo… Chúng ta đến Bão Phác tông xem thử trước. Thời gian gấp gáp, huynh dự định đi ngang qua Thập Vạn Đại Sơn."

Thập Vạn Đại Sơn là ranh giới phân chia Nam Bắc ở Tây Địa, trong phạm vi Thương Nhai sơn và Bão Phác tông quản lý cũng coi đây là ranh giới. Thế núi trong núi hiểm vô cùng, nhiều hung thú phỉ tặc, người tu hành đều sẽ tránh đi. Nhưng với cảnh giới bây giờ của hai người, đương nhiên là không đáng sợ.

Ân Bích Việt gật gật đầu, "Đệ nghe theo sư huynh."

******

Bão Phác tông có 9 cung 12 đạo quán.

Các điện quanh năm đều được dâng nhang, nhìn từ xa xa chỉ thấy khói lượn lờ, các mái cong ngói vàng cũng lờ mờ.

Chỉ có đỉnh núi Hoành Đoạn Sơn cao nhất là không có hơi khói, chỉ có biển mây cuồn cuộn.

Một vị đạo nhân trung niên lúc này đang đứng trên biển mây.

Ông hơi khép mắt, sắc mặt hơi trắng, áo bào bị gió dữ thổi bay lên, búi tóc có chút tán loạn.

Nếu có người có cảnh giới đủ, thì có thể nhìn ra thứ quanh quẩn quanh người ông không phải gió dữ, mà là vô số luồng kiếm khí.

Kiếm khí ngang dọc trên biển mây, đạo nhân trung niên bất động như núi.

"Chu Viễn Đạo, cũng có mấy phần bản lĩnh nhỉ..." Một lời này hàm chứa chút ý trêu tức, truyền ra từ ngoài biển mây, nhẹ bẫng như gió.

Nhưng khi nói xong, lại giống như sấm sét nổ vang. Gió khói trên biển mây nổi lên bốn phía, va chạm với kiếm khí vận chuyển với tốc độ cao, vì vậy trong phạm vi trăm dặm đều nghe thấy tiếng sấm ầm ầm.

Ở giữa tiếng sấm, sắc mặt đạo nhân trung niên trắng hơn một phần.

Dư Thế nghe đồn là bị Kiếm Thánh làm trọng thương, lúc này lại đang yên đang lành đứng trên đỉnh núi. Đứng chắp tay, nhìn biển mây, sắc mặt hờ hững.

Người mới vừa nói cũng không phải là ông ta, mà là người ngồi trên cành Tùng bên cạnh vách núi.

Cả thân người kia trùm trong áo bào đen, tư thái tùy ý, tựa như đang ngồi ở sân sau nhà mình xem hoa xem mây.

Muốn giết một vị Á Thánh, là chuyện rất khó.

Thành công thì có ý nghĩa rất lớn, nhưng thất bại thì hậu quả cũng nghiêm trọng vô cùng.

Cho nên Dư Thế đã chuẩn bị vẹn toàn với người liên minh với ông ta. Cho nên Chu Viễn Đạo không thể rời Hoành Đoạn Sơn.

Chợt có một luồng sáng màu đen cắt ra mây khói, trong giây lát đã tới, rơi vào trong tay người áo đen, hóa ra là một con quạ.

Người áo đen gỡ xuống lá thư, nhìn mấy lần, rốt cục tùy ý cười rộ lên. Con quạ lại hóa thành vệt sáng bay đi.

Tiếng cười rung động biển mây, cực kỳ chói tai, khiến cho Dư Thế đang bảo hổ lột da không khỏi cau mày. (Bảo hổ lột da: Thành ngữ chỉ việc bàn bạc với kẻ ác mà muốn hi sinh lợi ích riêng của họ thì nhất định không thành công)

Người áo đen phất tay áo, lá thư liền xuất hiện ở trong tay Dư Thế. Khuôn mặt nhiều năm không lộ vẻ gì của Dư Thế rốt cuộc cũng toát ra một ý cười cứng ngắc.

"Chử Hoán đã làm được việc, Trần Dật về trễ, Khúc Giang đã chết, Liêm Giản phân tán."

Lá thư vỡ vụn thành bụi phấn, trong khoảnh khắc đã tan hết trong gió dữ gào thét.

Bọn họ không thèm để ý Chử Hoán và Trần Dật là ai, nhưng Khúc Giang chết rồi, đại nạn của Bắc hoàng đô sắp tới, Chu Viễn Đạo cũng sẽ ngã xuống ở nơi này.

Ai có thể nghĩ tới, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, sáu vị Á Thánh trong thiên hạ Á Thánh, ba vị đã mất.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, ván cờ này quá tinh diệu, thậm chí cũng lừa gạt được tính toán của Chưởng viện tiên sinh cùng pháp nhãn Phật môn của pháp sư Vô Vọng của Giai Không tự.

Bây giờ đại thế đã thành, biến số gì cũng chẳng đáng sợ.

Dư Thế hờ hững nghĩ, chòm sao lộng lẫy thì làm sao, những hậu bối đó dù sao cũng còn quá trẻ tuổi, không ra thể thống gì cả.

Nhưng ông ta rốt cuộc đã đến thời đại không có Vệ Kinh Phong.

Cũng đứng ở chỗ cao nhất thế gian.

Sao lại chẳng khiến người ta sung sướng.

Kích động trong lòng, khí tức của ma liền không khống chế được mà dâng trào ra. Cái bóng đen bao phủ cả ngọn Hoành Đoạn Sơn.

Giữa gió mây u ám, đạo nhân trung niên bỗng nhiên mở mắt ra. Ánh mắt như điện, bổ ra khí tức của ma, lời nói như kiếm, lớn tiếng trách mắng, "Dư Thế, ngươi không chỉ cấu kết với ma tu, lại còn nhập Ma đạo! Đạo trời không tha!"

Dư Thế nhíu mày.

Không phải là bởi vì lời quát mắng của Chu Viễn Đạo, mà là đối phương mạnh hơn so với trong tưởng tượng của ông ta.

Bọn họ nhìn như không có động tác gì, nhưng thật ra là đang không ngừng giao thủ.

Đại trận biển mây và kiếm khí tấn công, kiếm trấn sơn Thanh Lộc của Chu Viễn Đạo đã hư hao từ lâu, kiếm khí không ngừng suy yếu, nhưng còn chưa tới mức núi cùng nước tận.

Dư Thế không có kiên nhẫn, hắn nhìn về phía cành Tùng bên cạnh vách núi, "Ngươi còn chờ gì nữa?"

Người áo đen khẽ cười một tiếng.

80. Chương 80: Lướt Qua Gò Núi, Có Người Đang Chờ

Liêm Giản là tên của một đại tông môn, cũng là một địa danh, nó ở phía Đông xa nhất của Trung Địa.

QUa nhiều năm mưa nhiều, suối thác to nhỏ ở trăm nơi, chưa đến trong núi, đã nghe tiếng nước ầm ầm như sấm.

Hơi nước tung tóe giao hòa cùng mây khói, cành lá xanh đậm đan xen với đỏ vàng, nếu có đệ tử Liêm Giản mang áo tím hành tẩu, thì giữa dãy núi này càng thêm màu sắc sặc sỡ.

Thế nhưng hôm nay, trên đường núi hiểm trở, bên cầu gỗ, thậm chí là trong phòng xá tường trắng ngói xám, một bóng người cũng không có, một chút tiếng người cũng không nghe được.

Thác nước chảy xuống ầm ầm, song lại lộ ra vẻ chết chóc nặng nề. Tĩnh mịch như đông.

Các đệ tử Liêm Giản tụ tập ở điện Thái Hư.

Đại điện rộng lớn vô biên có nhiều người đứng đến nỗi gió thổi không lọt, ngoài điện cũng đầy người bu đến đen kịt.

Ở giữa đại điện lại được ăn ý chừa ra một khoảng trống lớn.

Thiếu nữ xinh đẹp mang sắc mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, đối lập với hơn mười người.

"Sư muội, e là muội bị đả kích quá lớn, tâm tư và sức lực đã tiều tụy, đầu óc cũng minh mẫn lắm…"

Chử Hoán nhàn nhạt mở miệng.

Tuy đối diện với biến lớn, nhưng quần áo búi tóc của hắn ta từ đầu đến chân đều chẳng có chút lộn xộn nào, càng có vẻ đáng tin, bất động như núi.

Làm đại đệ tử của Khúc Giang, khí chất cũng giống sư phụ như đúc, đều ôn hòa như nước. Cho dù nói lời trách cứ, cũng không hiểu sao lại khiến cho người ta sinh ra cảm giác tin phục.

Vừa dứt lời, đã có người phụ họa, "Đúng vậy, Khúc sư điệt, không thể nói lung tung được, con nói Chử sư điệt hãm hại cha mẹ con, có bằng chứng gì không?"

"Khúc Thánh nhân và Liễu Tông chủ đã qua đời, chúng ta đều rất khó vượt qua… Nhưng trước mắt, Liêm Giản tông còn phải dựa vào Chử sư điệt làm chủ."

"Nói xằng nói bậy, nhiễu loạn lòng người, ngươi có còn tâm không?!"

Người nói chuyện là mấy vị trưởng lão có bối phận rất cao, cảnh giới của bọn họ cao hơn Chử Hoán nhiều, nhưng lúc này lại đứng sau lưng Chử Hoán, rất có ý để hắn ta cầm đầu.

Trong điện, những đệ tử còn lại mang sắc mặt khác nhau, có người tin phục, có người nghi ngờ, trong lúc nhất thời không một người nào nói chuyện.

Trong ngày thường, mọi chuyện trong tông do Chử Hoán và Trần Dật quản lý, so với tông chủ và Thánh nhân khó mà gặp mặt, hai người này lại có uy danh rất cao trong đám đệ tử. Bây giờ Trần Dật không ở đây, cục diện bây giờ hoàn toàn là do Chử Hoán cầm quyền đốc tài.

Khúc Đôi Yên không hiểu.

Không hiểu là Chử Hoán đã bái vào sư môn trước khi nàng được sinh ra, cha mẹ luôn luôn coi hắn ta là chính bản thân mình, tại sao còn sẽ làm ra chuyện như vậy. Hạ độc và tính kế, đủ các loại thủ đoạn âm hiểm, nếu như không phải cha tin tưởng hắn ta thì bất cứ cạm bẫy dù có tinh vi cỡ nào nhưng sao giấu diếm được Á Thánh?

Không hiểu mấy vị trưởng lão kia, tại sao ngày hôm qua còn thân thiết hòa ái, hôm nay lại có thể dùng lời nói mượt mà, sắc mặt nghiêm nghị để nói dối.

Không hiểu tại sao trong một đêm đã long trời lở đất.

Mặc dù nàng có tư chất trời ban tuyệt vời, tâm tư nhanh nhạy, nhưng dù sao vẫn là một cô gái nhỏ bé. Một cô gái nhỏ bé vẫn luôn được che chở dưới cánh chim của cha mẹ.

Lòng người khó dò, lòng tham không đáy, cái lợi của phản bội nặng hơn ân nghĩa, những điều đó sao nàng có thể hiểu nổi?

Khúc Đôi Yên nắm chặt kiếm trong tay, khớp xương trở nên trắng bệch. Tràn ngập bi thương phẫn nộ, gần như tuyệt vọng, nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Chử Hoán. Nhìn vị sư huynh đã từng quen biết nhưng bây giờ lại cực kỳ đáng sợ, không mảy may lui về sau một bước.

"Thiện ác hữu báo, trời trăng sáng tỏ, ngươi có biết mình đã làm gì không!"

Chử Hoán không tranh biện nữa, chỉ là nhẹ nhàng nói, "Nhưng mà ai sẽ tin?"

Không ai nói chuyện.

Đại điện yên tĩnh đáng sợ.

Cho nên khi thanh âm vang lên thì rõ ràng vô cùng, tựa như toàn bộ Liêm Giản cũng có thể nghe được.

"Ta tin. Ta tin sư tỷ."

Đoàn người tự tách ra, Trần Dật đến gần cửa điện.

Chỗ cậu ta đi qua, mùi máu tanh nồng tỏa bốn phía. Tay áo bào của cậu tàn tạ, mão tóc không ngay ngắn, bụi trần mệt mỏi, nhìn vô cùng chật vật.

Nhưng ánh mắt trong trẻo mà kiên định, có thể thấy được phục kích và ám sát dọc đường đi cũng không thể làm yếu đi nửa phần tinh thần của cậu.

Vào ngay lúc này, Khúc Đôi Yên bỗng nhiên sinh ra cảm giác muốn rơi lệ.

Chử Hoán hơi thay đổi sắc mặt, hắn ta biết mấy sắp xếp trên một đường từ Tây Địa đến Liêm Giản, nhưng Trần Dật đã trở lại.

Đây là một biến số.

****

Đông Địa. Cánh đồng tuyết vô biên.

Nơi này là không có nóng lạnh xuân thu, một năm bốn mùa đều là cảnh băng tuyết trắng ngập trời. Trên bầu trời màu xám trắng, bông tuyết lớn rơi lả tả xuống, trong giây lát có thể bao phủ cả người.

Nhưng hôm nay cánh đồng tuyết đặc biệt chói mắt.

Một nhóm người áo đen đi trong gió tuyết, thân hình mơ hồ, chỉ trong nháy mắt đã đi hơn mười trượng.

Người cầm đầu đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn đỉnh núi tuyết cách đó không xa một cái. Dùng cảnh giới của hắn, đương nhiên có thể nhìn thấy trận pháp cùng các điện các trên đó.

Có người im hơi lặng tiếng quỳ gối bên chân hắn,

"Cung chủ, chúng ta đi đỉnh núi tuyết Thông Thiên?"

Người cầm đầu lắc đầu, "Không."

Hắn thật sự rất thích vương tọa của Kim cung. Đó là thứ mà Ma tôn lưu lại trăm vạn năm trước, Ngọc Triển Mi sao lại xứng với nó?

Nhưng hắn cũng thật sự không có thời gian.

Cho nên khát vọng tạt ngang qua trong gang tấc hắn cũng không rảnh bận tâm.

Hắn muốn đi về phía Vực Vẫn Tinh. Ký kết khế ước ma vật ở dưới vực trước một bước.

Nếu như chuyện lớn hoàn thành, đâu chỉ có thể phục hưng ma cung, mà cả thiên hạ cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn không nghĩ tới, khi hắn ta vượt qua sông Mân, đến chỗ vực sâu, nơi đó đã có người chờ đợi đã lâu.

****

"Ngọc Triển Mi đến Tây Địa."

"Liêm Giản phân tán thành hai phe ở hai phía Nam Bắc."

"Hai cung 'Hàn thiên', 'Tây thủy', nhận được tin tức chúng ta thả ra, đi tới Vực Vẫn Tinh, chết hết ở vực sâu."

"Chuyện phát động chiến tranh vào mồng ba tháng sau ở Bắc Địa đã sắp xếp xong xuôi."

"..."

Vách núi Hoành Đoạn Sơn, một người áo đen đang ngồi trên cành Tùng trên vách cheo leo, lục tục tiếp nhận những tin tức truyền đến từ các nơi. Có chút tin hắn ta sẽ nói cho Dư Thế, có chút tin thì không.

Chử Hoán của Liêm Giản tông phản bội cùng mưu phản của Hiền vương Bắc Địa, là do hắn thúc đẩy sau lưng, Ngọc Triển Mi là do hắn ta dẫn đến Tây Địa, khế ức với ma vật ở Vực Vẫn Tinh là do hắn ta bịa ra. Muốn trăm dân chết thì phải nhốt tất cả trong cuộc.

Tuy rằng cũng có rất nhiều chuyện không nằm trong dự liệu của hắn ta.

Ví dụ như Chưởng viện tiên sinh không vì âm mưu của hắn ta mà đi Bắc Địa, cũng không đi Liêm Giản.

Ví dụ như bọn hậu bối Thanh Lộc kiếm phái có tiền đồ hơn so với trong tưởng tượng của hắn ta, một đệ tử khác của Khúc Giang cũng không chết.

Cũng ví dụ như hai ngôi sao kia.

Nhưng những thứ này đều là việc nhỏ không đáng kể. Người làm việc lớn, không câu nệ tiểu tiết.

Ma tôn cũng được, Chân Tiên cũng được, đều là chuyện của trăm vạn năm trước, ở cái thời đại Quần Tinh này, không tới phiên bọn họ lên sân khấu.

Hắn ta ngồi trên cành Tùng ngắm mây, chưa bao giờ cảm thấy trời đất bát ngát xinh đẹp đến như thế.

Chợt nghe Dư Thế hỏi,

"Ngươi còn đang chờ cái gì?"

Hắn ta không khỏi nhẹ nhàng cười rộ lên. Hắn ta không có chờ, chỉ là đang hưởng thụ quá trình từng bước lên đỉnh. Đến bây giờ cũng đủ rồi.

Hắn ta đứng dậy, cành Tùng dưới chân thế nhưng bất động.

Không khí tức của ma ùn ùn kéo đến, chỉ có hơi khói đỏ sẫm lờ mờ, từ nhợt nhạt đến gần như trong suốt tràn ra, nhẹ nhàng bay trên biển mây.

Quanh thân đạo nhân trung niên có vô số luồng kiếm khí phụt ra, phá tan tầng mây mù.

Nếu như người bên dưới ngọn núi ngẩng đầu, liền sẽ sinh ra ảo giác kinh khủng, bầu trời bị người ta cắt đứt.

Ông khổ sở chống đỡ, gần đến mức đèn cạn dầu, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy người áo đen ra tay, nhất thời trong con ngươi ông lóe ra ánh sáng mãnh liệt, lồng ngực kịch liệt lên xuống, còn xúc động phẫn nộ hơn cả lúc chứng minh Dư Thế đã nhập ma, "Dung Trạc! Tên ma đầu nhà ngươi! Vậy mà không chết ở Tây Linh sơn!"

Trận chiến ở 'Tây Linh sơn' là trận chiến sau đại chiến Ma đạo, là chiến sự duy nhất nổ ra vào trăm năm trước.

Khi đó Ngọc Triển Mi mới ra đời, mục đích trừ ma đương nhiên không phải là nàng, mà là Dung Trạc cùng Quỳnh cung của hắn ta. Dung Trạc đã đi vào Thiên Ma cảnh, tương đương với cảnh giới Á Thánh của người tu hành Đạo môn, hắn ta càng muốn thống nhất ma cung, vượt biển viễn chinh bốn đại lục còn lại.

Từ khi Ma cung phân tán trăm vạn năm qua, thế lực chia cắt, cũng tạo ra một nhân vật như vậy, tu vi và dã tâm, đủ để uy hiếp thiên hạ đại thế.

Vì vậy Thương Nhai cùng Thanh Lộc, Liêm Giản liên minh, giết tới Tây Linh sơn. Liễu Khi Sương chính lúc đó thì xuống núi du lịch, nên cũng đi theo.

Sau đại chiến, tất cả mọi người cho là Dung Trạc đã chết rồi. Chu Viễn Đạo còn tận mắt nhìn tâm mạch của hắn ta tan nát.

Quỳnh cung suy tàn, đệ tử Dung Trạc tiếp quản, nhưng nhiều năm không ra thể thống gì. So sánh với nó, Kim cung cường thịnh huy hoàng hiển nhiên càng khiến cho người ta chú ý.

Thời gian qua lâu, mọi người chỉ nhớ rõ có một trận chiến khốc liệt trên Tây Linh sơn, từ từ quên mất vì sao lại phải đánh trận chiến này.

Mà luôn có người sẽ không quên.

Khi hơi khói nhỏ như dây kéo thuyền bay đến trước mắt, trong nháy mắt Chu Viễn Đạo sinh ra ảo giác, phảng phất như mình lại trở về trên Tây Linh sơn, về tới chốn thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Cũng về tới lúc coi như là còn trẻ.

Lúc này ông có cách ứng đối càng tiết kiệm chân nguyên hơn, giống như khi ứng đối đại trận biển mây của Dư Thế. Khổ sở chống đỡ, tranh thủ từng giây từng phút thời gian. Không phải là đang chờ mấy vị Á Thánh còn lại kinh sợ phát giác ra thì tới cứu ông, mà là chờ người tới giết Dư Thế đã nhập ma.

Nhưng bây giờ lại khác, nếu người áo đen là Dung Trạc, vậy ai đến cũng vô dụng, sao không chiến một trận?

Đạo nhân trung niên khẽ nâng tay phải lên, nắm chặt, tựa như đang nắm một thanh kiếm.

Ngàn vạn sợi kiếm khí quanh thân hội tụ mà tới, tiếng xé gió như tiếng tí tách của máu đang chảy.

Kiếm trấn sơn Thanh Lộc của ông mặc dù đã tổn hại, nhưng ông còn sống, kiếm tâm vẫn còn.

Sắc mặt Chu Viễn Đạo nghiêm túc, trong tay nắm một thanh kiếm vô hình, chém về phía sợi khói đỏ tươi kia!

Đối phương chỉ khẽ nâng đầu ngón tay, ông lại như làm lễ đón khách lớn.

Bởi vì bên trong khói nhẹ, ẩn chứa uy áp tối cao đáng sợ, gần như tiếp cận ngưỡng cửa Thánh nhân. Dung Trạc không chỉ không chết, trái lại cảnh giới còn hơn năm đó.

Dưới mũi kiếm, khói nhẹ tản đi.

Màu đỏ tươi nhàn nhạt tung bay giữa biển mây. Tựa như một giọt mực nước lọt vào nước trong, nhẹ nhàng không hề có một tiếng động, nhưng lại nhanh chóng lan rộng ra, trong giây lát liền nhuộm đỏ trăm dặm bầu trời.

Khóe miệng Chu Viễn Đạo tràn ra tia máu, dưới chân ông là biển mây cuồn cuộn, giờ đã biến thành biển máu.

Các đệ tử Bão Phác tông chỉ cảm thấy sắc trời chợt tối tăm, ngẩng đầu liền thấy một mảnh mây đỏ chói mắt che kín cả bầu trời.

Không giống với ánh nắng chiều mỹ lệ yêu kiều, mà là màu đỏ tươi thuần túy, dường như sắp có máu tươi sền sệt nhỏ xuống.

Các đệ tử có cảnh giới hơi thấp chỉ liếc mắt nhìn liền cảm thấy hai con mắt bị đâm đau nhói khó nhịn, không khỏi kinh hô thành tiếng.

Hà Lai trách mắng, "Chưởng môn đang đấu pháp với ma tu ở đỉnh núi, kinh ngạc cái gì?!"

Chúng đệ tử liên tục đáp dạ, ai đi đường nấy, không dám hỏi nhiều.

Hà Lai quay sang thanh niên bên cạnh, trên mặt tràn đầy vẻ kính cẩn, "Đại sư huynh, hôm nay trên đỉnh núi có chuyện lớn, trưởng lão đã bàn giao, không thể đi lên."

Thanh niên hơi nhíu mày, cũng không có đáp ứng.

Sắc mặt Hà Lai cứng đờ, nhưng không dám nói lời nào.

Bỗng nhiên gió nổi lên rồi, trên chín tầng trời có một vệt hào quang, cắt ra mây đỏ chói mắt, nhẹ nhàng rơi xuống. Như ánh nến chiếu sáng đêm dài, khiến người khác chú ý.

Thanh niên đưa tay ra, luồng sáng đó liền vừa vặn rơi vào tay hắn, tựa như một sợi lông chim. Trắng toát.

Sau một khắc, mây đỏ bị cắt rời tầng tầng, trong tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, ngàn vạn sợi lông chim, nhẹ nhàng mềm mại rơi xuống.

9 cung 18 đạo quán của Bão Phác tông đều bị bao phủ bên trong lông vũ đầy trời.

Thanh niên rốt cục xác định được suy đoán trong lòng, liền bước lên đường núi, bỏ lại tiếng khuyên bảo và ngăn cản ở phái sau.

Chu Viễn Đạo đứng trong biển máu, 'Biển' trong đầu cũng bị dòng máu xâm nhiễm, mùi tanh khiến người buồn nôn bao quanh ông.

Hai gò má của ông hóp lại, sắc mặt xanh trắng.

Một kiếm vừa rồi vốn cũng không phải là muốn chém khói nhẹ. Mà là phải xuất kiếm.

Vạn ánh kiếm đổ xuống, cuồn cuộn không ngừng chém phá biển máu, như lông chim sáng ngời đến đốt người, rơi trên cành Tùng bên vách núi.

Cũng là một kiếm mà Trình Thiên Vũ đã sử dụng ở Chiết Hoa hội, uy thế dù kinh người, nhưng làm sao sánh bằng một phần vạn của kiếm này?

Đây là kiếm pháp của một Á Thánh khi còn trẻ. Hội tụ tu vi và vinh quang suốt cả đời.

Lông vũ rực rỡ bay trên chín tầng trời, đẹp cực kỳ, cũng tiêu điều cực kỳ.

Dung Trạc đối diện với chiêu kiếm này, cành Tùng dưới chân đã gãy, áo bào đen gió thổi không lọt vỡ vụn từng mảnh từng mảnh, rốt cục lộ ra diện mạo thật sự.

Thân hình hắn ta thoắt một cái đã xuất hiện trên biển máu, tóc đen bay trong gió dữ, y phục còn đỏ hơn ba phần so với sắc máu.

****

Đầu mùa đông ở Thập Vạn Đại Sơn lạnh cực kỳ, gió lạnh như đao, sương mù mênh mông, lá rụng dày cả một tầng. Rất nhiều hung thú trở về hang động, chuẩn bị bắt đầu kỳ ngủ đông dài dằng dặc.

Mà thứ đáng sợ nhất hoàn toàn không phải là thú.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đi không ngừng nghỉ, còn phải ứng đối với tầng tầng lớp lớp trong núi, lúc đi ra núi lớn, tinh thần cũng mệt mỏi.

Nơi mắt nhìn đến, bầu trời một bên mây đỏ như máu, một bên sáng như lông vũ.

Đi tới chỗ cách Bão Phác tông tám mươi dặm, có người vừa vặn ngăn ở giữa đường.

Áo xanh tóc vấn, sắc mặt hờ hững, không biết đã đợi bao lâu, kiếm trong tay đều đọng một tầng sương nhạt.

Lo xa và kiên nhẫn như thế, đương nhiên không phải là nghênh đón.

Lướt qua gò núi, có người đang chờ. Không phải là chuyện tốt đẹp gì, đặc biệt là lúc phải tranh thủ từng giây từng phút này.

Ân Bích Việt nhíu mày.

81. Chương 81: Là Đồ Đệ Của Sư Phụ, Cũng Phải Làm Chút Gì Đó

Ân Bích Việt dám khẳng định, trên Hoành Đoạn Sơn đang xảy ra một việc lớn, lớn đến mức đủ để thay trời đổi đất.

Với cảnh giới của hắn, vẫn còn chưa thể nhìn ra sức mạnh trời đất ẩn chứa trong mây đỏ và ánh sáng xanh ở khoảng cách xa như vậy, nhưng có thể mơ hồ cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ở trong đó.

Dư Thế lấy cớ xem kiếm trận để mời Chu Viễn Đạo tới Bão Phác tông, hiện giờ ở trên núi lại có trận đấu pháp quy mô như thế này. Suy đoán xấu nhất của Thanh Lộc kiếm phái đã trở thành sự thật.

Lạc Minh Xuyên thấy còn nhiều hơn so với hắn. Y biết rằng lựa chọn duy nhất bây giờ là mau chóng lên núi, cho dù có vô dụng đi chăng nữa.

Cấp bậc chiến đấu như vậy, không phải là thứ bọn họ có thể đối mặt vào lúc này.

Nhưng mà thêm một phần sức mạnh, tranh thủ thêm được một chút thời gian, có lẽ có thể cầu được cơ hội chuyển biến tốt.

Thời điểm như thế này, có người chặn đường là chuyện lãng phí thời gian nhất.

Ánh mắt Lạc Minh Xuyên lạnh lẽo.

Tuy rằng y biểu hiện rất nhỏ nhưng Ân Bích Việt có thể cảm nhận được, sư huynh thật sự nổi giận.

Kẻ chặn đường là người quen.

Ở Diệp thành, bọn họ kết bằng hữu, quân tử chi giao nhạt như nước; cũng gặp kẻ địch, sát ý hừng hực, như có lưỡi nhọn ở sau lưng.

Trịnh Vị ôm kiếm đứng ở giữa đường.

Ở Diệp thành, hắn ta bị sát ý của Diệp Chi Thu gây thương tích, khi về phong phải bế sinh tử quan. Loại bế quan này có tỷ lệ tử vong rất lớn, nhưng hắn ta vẫn còn sống mà đi ra, cảnh giới tăng nhanh như gió.

Ân Bích Việt đè xuống tay đang rút kiếm của Lạc Minh Xuyên, mở miệng nói,

"Ta cảm thấy rằng, so với mệnh lệnh của tông môn, ngươi càng muốn giết chết ta hơn."

Trịnh Vị chờ ở chỗ này, tám phần là vì chặn lại những kẻ quấy rối muốn tiến vào Bão Phác tông. Hoặc có lẽ bây giờ, mỗi con đường đi đến Bão Phác tông đều sớm đã có người đứng canh chờ kẻ tới.

Chỉ là bọn họ vừa vặn gặp phải Trịnh Vị mà thôi.

Hoặc là nói, Trịnh Vị vừa vặn chờ được bọn họ.

Ân Bích Việt đã chuẩn bị là đối phương sẽ không trả lời, nhưng mà Trịnh Vị đáp lại,

"Đúng thế."

Cho dù đang nói muốn giết người, nhưng thanh âm của hắn ta cũng rất bình thản, không có chút gợn sóng nào.

Ân Bích Việt nói, "Nhưng bây giờ ngươi giết ta không được, bởi vì bọn ta có hai người."

Trịnh Vị gật đầu.

Lạc Minh Xuyên quá mạnh mẽ. Loại nhận thức này là xuất phát từ trực giác giết người nhiều năm.

Tuy rằng hắn ta qua được cửa ải sống còn, đạt được cảnh giới không nhìn ra được chênh lệch ở mặt ngoài với đối phương.

"Ngươi muốn giết chết ta, chỉ có một cơ hội, để sư huynh của ta đi trước. Không thì hai người bọn ta đủ để giết ngươi."

Sau khi Trịnh Vị nghe xong thì trầm mặc, dường như đang suy tư.

Lạc Minh Xuyên nhíu mày, vừa mới rồi y không nói lời nào là bởi vì tôn trọng sư đệ, nhưng y không đồng ý sư đệ làm như thế.

Ân Bích Việt còn đang đè lại tay rút kiếm của y, sắc mặt rất kiên định.

Y hiểu rõ ý của Ân Bích Việt. Bọn họ tất nhiên có thể cùng đương đầu với kẻ địch, chỉ là gặp phải kẻ địch chẳng có lòng sợ chết như Trịnh Vị, không giết chết hắn ta thì không thể qua, giết chết hắn ta thì tốn quá nhiều thời gian.

Chuyện lớn trên núi không chờ nổi.

"Sư huynh, huynh đã nói là tin tưởng đệ. Bây giờ đệ tin tưởng chính mình. Chuyện này, đệ muốn tự mình giải quyết."

Ân Bích Việt nói với Lạc Minh Xuyên.

Hắn cho Trịnh Vị lựa chọn: Tuân theo mệnh lệnh của tông môn, gắng sức chặn bọn họ lại; hoặc là hoàn thành tâm nguyện của chính mình, đi giết người mà hắn ta vẫn luôn muốn giết.

Ngay tại lúc này, Trịnh Vị chuyển động, áo bào xanh đen hơi lay động. Hắn ta dịch ba bước qua bên phải, nhường ra đường lớn ở giữa.

Ân Bích Việt đoán không sai, ván cờ âm mưu và thiên hạ đại thế của Dư Thế đối với loại người điên như Trịnh Vị mà nói, không quan trọng đến vậy.

Hắn chậm rãi buông tay Lạc Minh Xuyên ra, cuối cùng dùng ánh mắt khẩn cầu.

Lạc Minh Xuyên rốt cuộc gật đầu. Thân hình thoắt một cái, biến mất tại chỗ, trong chớp mắt đã xuất hiện ở hơn mười trượng xa xa.

Trịnh Vị không lộ vẻ gì, tựa như là chưa từng nhìn thấy.

Từ lúc bọn họ gặp gỡ đến khi Lạc Minh Xuyên rời đi, suy nghĩ của hai bên thay đổi thật nhanh, bất quá cũng chỉ là trong thời gian uống cạn nửa chén trà, Ân Bích Việt nghĩ, thật sự là mau hơn so với đánh một trận nữa.

Nhưng hắn vẫn sợ Trịnh Vị đổi ý, bèn hỏi như là kéo dài thời gian,

"Tại sao ngươi lại muốn giết ta đến như vậy?"

Sư phụ hắn giết sư phụ của Trịnh Vị; Bão Phác tông bị tát vào mặt ở Chiết Hoa hội; mà khi đó, cũng cần có người thăm dò xem Kiếm Thánh có thể đi ra khỏi Vực Vẫn Tinh hay không. Những điều đó đều xem như là nguyên nhân Trịnh Vị đến Diệp thành.

Ở lần gặp gỡ này, sát ý của Trịnh Vị tuy rằng đã lắng đọng lại, tựa như lưỡi dao sắc bén trở vào vỏ, không lộ ra cái bén nhọn. Nhưng Ân Bích Việt là người đã đi qua cánh đồng hoang ở Đông Địa, cho nên có thể cảm nhận nó rõ ràng.

Cũng hiểu rõ việc kìm nén không bộc phát đôi khi không phải là bỏ cuộc, mà là giữ thế.

Chỉ là hắn thật sự không hiểu, sát ý cố chấp đến như vậy là tới từ đâu. Cho dù biết đối phương là kẻ điên, 14 tuổi Ngưng Thần, mỗi khi tâm tình không xuôi thuận, hoặc là tu hành vướng ràng buộc, liền muốn giết người.

Nhưng vì sao không đổi người mà giết? Giết hắn rất khó, coi như thành công, nhưng chắc chắn Thương Nhai sơn sẽ không bỏ qua.

Trịnh Vị đáp, "Muốn giết kẻ không thể giết, mỗi khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu thì không an ổn. Không giết ngươi, đạo tâm không trọn vẹn, chuyện này càng khiến ta khó chịu đựng hơn cả cái chết."

Ân Bích Việt không có lời gì để nói.

Hắn phát hiện đối phương cũng thật sự biết nói lý, nhưng đáng tiếc là cái lý này hắn không ủng hộ.

Trên thực tế, khi Ân Bích Việt để Lạc Minh Xuyên đi trước, trong lòng hắn chẳng có thứ tình cảm cao thượng hy sinh mình vì thiên hạ gì cả, chỉ là hắn nhớ tới lời sư phụ ——

Thứ duy nhất sư phụ dạy cho ta là là kiếm pháp giết người.

Cho nên, là đồ đệ của sư phụ, cũng phải làm chút gì đó.

Lúc này mà không có gì để nói thì sư phụ nhất định sẽ không vui.

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút, nói rằng,

"Cái gì mà theo đuổi đạo tâm trọn vẹn, nói trắng ra là chọn quả hồng mềm để bóp. Ngươi dám nói ngươi không muốn giết Thánh nhân, không muốn giết sư huynh Lâm Viễn Quy của ngươi? Nhưng ngươi cũng chỉ dám nghĩ, bởi vì ngươi biết mình nhất định không giết được. Ngươi sợ hãi. Đạo tâm của ngươi, từ trước đến giờ vẫn không trọn vẹn."

"Ầm —— "

Kiếm khí của đối thủ chém xuống, mặt đất chấn động kịch liệt, một cái khe nứt xuất hiện, đất đá tung toé, bụi mù đầy trời!

Ân Bích Việt bay lên, không lùi mà tiến tới, chẳng biết từ lúc nào mà Ỷ Hồ kiếm đã ra khỏi vỏ.

Bụi mù tung bay bị hàn quang bổ ra, tiếng vang sắc bén xé gió vang lên, Ân Bích Việt cầm kiếm, mặt trầm như nước.

Nói nhiều lời như vậy, rốt cuộc hắn đã thành công chọc giận Trịnh Vị.

Khi sắp xếp vị trí Bão Phác Thất Tử, Trịnh Vị khiêu chiến Lâm Viễn Quy, sau khi thất bại thì trong lòng ứ đọng, đi giết 300 sơn tặc. Chuyện này Đoàn Sùng Hiên từng nhắc qua khi ở tại Diệp thành.

Tức giận có thể tăng cái uy, nhưng trong cuộc chiến sống còn, trong khoảnh khắc đó, phẫn nộ khiến người ta lộ ra kẽ hở.

"Xẹt xẹt —— "

Ỷ Hồ kiếm đâm vào xương vai của đối thủ, máu tươi như thác nước tuôn ra.

Chiêu kiếm này không có nét xinh đẹp gì, thậm chí không thể nói là chiêu thức.

Nhưng mà lại có tốc độ tuyệt đối, chân nguyên phát ra còn có cả tính toán hướng đi, nếu như không phải Trịnh Vị tránh được vị trí tâm mạch vào thời khắc cuối cùng, thì bây giờ đã chết.

Ân Bích Việt vừa ra tay chính là kiếm pháp giết người.

Kiên nhẫn dong dài mới vừa rồi, chính hắn cũng gần như nhịn không nổi.

Cho nên khi hắn sử dụng chiêu kiếm này, toàn thân xuôi thuận.

Trạng thái tinh thần gần như đạt đến đỉnh cao, kiếm thứ hai không cần thời gian đã khởi thế.

Gió lạnh cuốn qua, sắc trời dần chìm, đám mây đỏ càng thêm chói mắt, tựa như lửa đốt trời.

80 dặm ngoài Bão Phác tông, trên đường lớn tiêu điều, lại xuất hiện một tầng băng sương, lạnh như ngày đông giá rét.

Hàn Thủy kiếm.

Từ khi hắn bắt đầu nói chuyện với Trịnh Vị đến lúc bỗng nhiên xuất kiếm.

Đi sau mà đến trước, tựa chậm lại nhanh, tiết tấu của trận đấu trong nháy mắt đã ở trong tay Ân Bích Việt.

Hàn ý trên mũi kiếm tựa như lửa xém lông mày, Trịnh Vị vội vàng thối lui, lùi lại mười trượng, không chút do dự.

Đồng thời ở mũi kiếm của hắn ta xuất hiện trận đồ chuyển động của Bão Phác Bát Quái, kiếm đi đến vị trí quẻ Tốn, tà tà đâm ra, quỹ tích hình thành một luồng sáng, đến thẳng điểm giữa hai mày của đối phương. (Quẻ Tốn nằm ở vị trí giữa 10h và 11h)

Người kia lui lại, nhưng không chọn lui kiếm về thủ, mà xông lên liều mạng với đối phương. Nếu Hàn Thủy kiếm không chịu thu thế, thì Bát Quái kiếm thì sẽ đả thương địch thủ.

Giết địch tám trăm, tự tổn hại một ngàn, kẻ điên không hề sợ chết rất đáng sợ.

Mà sau khi đi ra cánh đồng hoang, thứ Ân Bích Việt không sợ nhất chính là liều mạng.

Ỷ Hồ quyết chí tiến lên, tựa như ngày đông giá rét phủ xuống nơi nơi. Băng lạnh trên đất nhanh chóng kéo dài, cỏ dại cây khô hai bên đường lớn cũng hoàn toàn bị đóng băng.

Ngay cả mi và mày của Ân Bích Việt cũng đọng một tầng sương nhạt.

Cuối cùng, mũi kiếm băng sương đóng băng luôn cả máu trên miệng vết thương ở tâm mạch.

Sắc mặt Trịnh Vị mờ mịt.

Hắn ta đã nghĩ về chuyện thất bại, bởi vì đối phương đã vượt xa lúc trước, chẳng còn là thiếu niên sắp Phá Chướng bên Thu hồ ở Diệp thành từ lâu.

Nhưng hắn ta không thể tin được, thậm chí ngay cả cơ hội ra kiếm thứ ba mà hắn ta cũng chẳng có.

Nắm trong tay Bát Quái kiếm, Trịnh Vị ngã về phía sau, con ngươi rời rạc, không có cách nào nhắm mắt lại.

Hắn ta còn có rất nhiều kiếm pháp, còn có rất nhiều pháp khí trên người, nhưng bây giờ không còn ý nghĩa gì nữa.

Ỷ Hồ trở vào vỏ, Ân Bích Việt đi qua người hắn ta, lần này không còn nhiều lời nữa.

Chỉ là hắn đi rất chậm, một kiếm vừa nãy đã dốc hết chân nguyên ra, gần như khiến hắn kiệt sức.

Hắn liếc nhìn sắc trời, nghĩ thầm, sư huynh hẳn là đã đến trên núi.

****

Chạng vạng, bầu trời Hoành Đoạn Sơn có một mảng mây đỏ, đám người ở Tây Địa trông thấy nó ở xa xa, sẽ cảm thấy như ánh nắng chiều mà thôi, bởi vì giữa những khe hở của tầng mây, có ánh sáng trong trẻo bắn ra, như lông vũ trắng bay tán loạn.

Chỉ là bóng đêm đã ngày càng tối đen, nhưng ánh sáng còn chậm chạp không biến mất, đỏ đến mức khiến người ta không thoải mái.

Có người bắt đầu kinh hoảng, không có cách nào tu hành tĩnh tọa, lại chẳng ngờ được rằng ngoại trừ cầu nguyện thì không thể làm gì khác.

Càng nhiều người bình thường cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ mờ mịt nhìn kỳ cảnh xinh đẹp hùng vĩ, bàn luận sôi nổi.

Dư Thế cảm thấy nên kết thúc rồi. Tuyệt đối không nên có sơ hở, không nên có biến số.

Chiêu kiếm này của Chu Viễn Đạo thật sự là lợi hại, nhưng rồi cũng đến lúc kiếm thế hao mòn hết.

Ông ta thậm chí đã nghĩ, kế hoạch của Dung Trạc không tồi, đúng là nên loại trừ Chu Viễn Đạo trước tiên, tâm tính của người này kiên định như vậy, thực lực cũng mạnh hơn tưởng tượng của bọn họ. Loại trừ trễ một ngày cũng là một trở ngại lớn.

Đạo nhân trung niên trên biển máu mang sắc mặt xanh trắng, hai gò má hóp lại, ánh sáng quanh thân bắt đầu phân tán đi. Rốt cuộc ông ho ra một ngụm máu, lần này là máu đầu tim.

Dung Trạc tóc đen rối tung cười cười, ý cười vẫn hờ hững. Y phục đỏ như máu cũng có vẻ âm u đáng sợ.

Ý cười của hắn ta chưa hết thì bỗng nhiên nhíu mày, nâng mắt nhìn về phía biển mây!

Sau một khắc, Dư Thế cũng có cảm giác, nhìn theo ánh mắt của hắn, sắc mặt lạnh lùng biến thành kinh ngạc.

Bên kia biển mây, có uy áp to lớn tối cao truyền đến, là uy áp của Á Thánh.

Chuyện này không thể nào.

Nhưng bọn họ càng không nghĩ tới, thứ tiến vào đỉnh núi đầu tiên không phải là thạch ấn của Chưởng viện tiên sinh, cũng không phải là Phật châu gỗ của Vô Vọng.

Mà là một người thanh niên.

Một hậu bối không nên xuất hiện ở trong trận đấu này.

Hơi thở của người nọ hơi loạn, đạo bào nhuốm máu, có thể thấy được trên đoạn đường lên núi này đã có không ít người có gắng ngăn cản người nọ. Nhưng người nọ đã xuất hiện ở đây, nói rõ rằng dưới núi đã không còn người nào có thể ngăn cản người nọ.

82. Chương 82: Tựa Như Thấy Được Chính Mình Khi Còn Trẻ

Sát cục tối nay trên Hoành Đoạn Sơn đã được chuẩn bị kỹ càng đầy dây mơ rễ má trước đó, dệt thành một cái lưới lớn, gió thổi không lọt.

Đại trận hộ sơn kích hoạt đến mức tận cùng, trên mỗi con đường đến Bão Phác tông đều có người cản kẻ ngoại lai, tuần vệ và người canh gác trên núi nghiêm mật gấp mười lần trước đây.

Những chuyện đó đủ để ngăn cản phần lớn tu sĩ chạy đến, nhưng không cách nào chặn được Á Thánh cưỡi gió mà đến.

"Tên thư sinh trong học phủ kia, cảnh giới tuy cao, cơ mưu đầy bụng, nhưng đáng tiếc là kiếm cũng không cầm, không gây nổi họa lớn."

"Giai Không tự cách xa trần thế, Vô Vọng quá đạm bạc, ai quản thiên hạ, là đạo hay là ma, ông ta cũng không quá quan tâm…"

Đây là lời mà Dung Trạc nói với Dư Thế rất lâu trước kia.

Ngữ điệu buông thả, trong lời nói lại mang sự điên cuồng không để ai vào mắt.

Cho dù như vậy, bọn họ vẫn sửa chữa đại trận biển mây, nhằm vào kẻ địch mang cảnh giới Á Thánh, che đậy khí tức, xáo trộn thiên cơ, hướng ánh mắt của hai người nọ về phía Vực Vẫn Tinh.

Nếu như Chưởng viện tiên sinh và đại sư Vô Vọng muốn tới, thì ông và Dung Trạc cũng có sắp xếp hậu

chiêu, dù bọn họ phải đánh đổi khá nhiều, mới có thể ngăn cản hai người này lại.

Bóng đêm mênh mông, không trăng không sao, mây đỏ chói mắt.

Ánh mắt Dung Trạc lạnh lẽo, là bởi vì Chưởng Viện mặc dù không đến, nhưng cái ấn của hắn trong nháy mắt đã đi vạn dặm, giây lát đã phá ra một lỗ hổng trên tầng tầng biển máu.

Thạch ấn to lớn như núi tạo thành một cái bóng trên biển máu, uy áp to lớn ùn ùn kéo đến.

Nơi này có sức mạnh nối liền với trời đất của đại trận hộ sơn Bão Phác tông, thạch ấn đáng lẽ ra không tới nhanh như vậy.

Trong nháy mắt, Dư Thế dường như cảm giác được cái gì, sắc mặt chợt thay đổi, nhìn về phía thanh niên đang đi đến đỉnh núi.

Nhíu mày hỏi, "Ngươi muốn khi sư diệt tổ sao?"

Ngữ khí của ông ta không nặng, nhưng có uy áp như kiếm, chém phủ đầu xuống.

Khóe miệng thanh niên bị chất vấn tràn ra tia máu.

Một kiếm vừa nãy của Dư Thế, người này lại không đỡ, chỉ dùng sắc mặt bình thản để chống cự lại.

Tay áo bào của Dung Trạc tung bay, hai tay nhanh chóng kết ấn, trên biển máu nổi lên sóng lớn ngập trời.

Ông ta có thể phá tan thạch ấn, chỉ là cần có thời gian. Mà thời gian càng dài, biến số càng nhiều. Chu Viễn Đạo đã đứng lên.

Dù cho đang trong thời khắc hiểm nghèo, sắc mặt của Dư Thế vẫn hòa dịu, nói với thanh niên,

"Ngươi không nên nhúng tay vào việc này. Xuống núi đi."

Ý rất đơn giản, ngươi không có tư cách ở đây, mà nếu như bây giờ ngươi xuống núi, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Đối với Dư Thế có cảnh giới địa vị như vậy, đây đã là nhượng bộ lớn nhất mà ông ta có thể làm, bất kể là người nào cũng đều nên cảm động đến rơi nước mắt mà chấp nhận.

Nhưng người thanh niên không nhúc nhích.

Gió tanh thổi tới từ biển máu, thổi lên đạo bào màu xanh của hắn.

Dù thế nào Dư Thế cũng không ngờ rằng, biến số lớn nhất, sẽ là Lâm Viễn Quy.

Cũng như Quân Dục ở Thương Nhai sơn, một nửa đại trận hộ sơn của Bão Phác tông cũng nằm trong tay Lâm Viễn Quy.

Lâm Viễn Quy không biết sát cục tối nay, cũng không sỏi bói toán, mà là cảnh giới sở chí, có thể đoán được mấy phần từ ánh sáng hòa xanh trong hòa lẫn trong mây đỏ.

Dù cho Dư Thế có hạ lệnh tối nay không ai được lên đỉnh núi, nhưng Lâm Viễn Quy muốn lên thì Hà Lai cũng không dám cản hắn, những trưởng lão kia cũng không ngăn được hắn.

Hắn đi đến trên núi, nhìn thấy biển máu, sau đó hắn làm yếu đi đại trận hộ sơn. Không chút do dự nào.

Dư Thế không phải sư phụ của Lâm Viễn Quy, không có tình cảm thầy trò. Mà Lâm Viễn Quy có giá trị rất lớn với tông môn, không thể dễ dàng chết đi được.

Ít nhất không thể chết vào lúc này. Ít nhất phải làm chút chuyện cho tông môn trước đã.

"Bây giờ bản lĩnh của ngươi lớn nhỉ, ngay cả gốc gác phản đồ cũng quên đi rồi?"

Sau đó là một luồng kiếm ý bén nhọn, xẹt ngang qua ngực bụng của thanh niên, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Sắc mặt của Lâm Viễn Quy không hề thay đổi, không chống đỡ, cũng không lui bước.

Hắn không đỡ không phải là bởi vì Dư Thế là Á Thánh, mà là bởi vì đối phương là trưởng bối sư môn.

Không lui bước là bởi vì nguyên tắc của mình.

Hắn bế quan nhiều năm, không biết tại sao Chưởng môn lại muốn cấu kết với ma tu giết Chu Viễn Đạo, hắn chỉ biết chuyện này là không đúng.

Dù cho có nhiều lý do hơn đi chăng nữa, không đúng chính là không đúng.

Sắc mặt của Dư Thế càng lạnh hơn, ông ta nâng tay áo, đang muốn ném cái thứ không biết điều này xuống núi. Nhưng lại bỗng nhiên phi thân, xuất hiện trên biển máu.

Bởi vì chẳng biết vì sao, Dung Trạc đột nhiên ngưng việc ngăn cản thạch ấn, cũng mặc kệ Chu Viễn Đạo, đổi đường đi đến đỉnh núi.

Dư Thế tựa như có cảm giác, đi thay chỗ cho đồng minh.

Đại trận hộ sơn bị suy yếu, trở ngại trên đoạn đường lên núi cũng bị Lâm Viễn Quy quét sạch.

Cho nên khi Lạc Minh Xuyên đến đỉnh núi, gần như không bỏ ra chút công sức nào.

Chỉ thấy trên đường núi có một người đang đứng thẳng, là một ma tu.

Y phục đỏ như lửa tung bay, cũng khiến biển máu sau lưng phai màu đi. Giữa mặt mày như có khí yêu tà, nhưng tư thái lại buông thả, nửa phần uy thế cũng chẳng lộ.

Chu Viễn Đạo mặt tiều tụy trên biển máu, Dư Thế rút kiếm, từ từ ép thạch ấn ra.

Ở đỉnh núi phía Tây bình thường nhất có một người thanh niên đang đứng, một thân đạo bào màu xanh, sừng sững bất động, vững chắc như Tùng.

Chỉ liếc mắt một cái, Lạc Minh Xuyên liền rõ tám phần thân phận những người này và thế cục trước mặt.

Y nhìn thấy sát cục, khi suy nghĩ của y xẹt qua thật nhanh thì Dung Trạc cũng đang nhìn y.

Chỉ như thế thôi, thật sự là khiến người ta thất vọng.

Một người trẻ tuổi như vậy làm Ma tôn tái thế, chỗ nào có nửa phần khí chất xưng bá thiên hạ? Quá yếu.

Thất vọng khiến người ta không kiên nhẫn, ánh mắt Dung Trạc thay đổi, như là đang nhìn thứ giun dế, nhàn nhạt mở miệng, “Ngươi không xứng với Thiên La Cửu Chuyển.”

Lạc Minh Xuyên lắc đầu, “Ta xem thường nó.”

Dung Trạc rốt cuộc cảm thấy mấy phần thú vị.

Thiên La Cửu Chuyển, là công pháp tối cao mà mỗi ma tu đều theo đuổi, bất tử bất diệt, là sức mạnh lớn nhất mà người tu hành có thể thấy được. Bây giờ thứ giun dế chỉ cần một tay là có thể giết chết này lại coi thường nó.

Hắn ta cười cười, yêu dị mà lạnh lẽo, "Vậy không bằng cho ta đi."

Câu nói này không phải đang thương lượng.

Vừa dứt lời, một luồng khói đỏ tươi bay tới.

Trước mắt Lạc Minh Xuyên xuất hiện một đống thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Biển máu ở ngay trong biển trong đầu y.

Giống như khi bị Quan cưỡng ép kéo vào trong cảnh thiền định, đây là phép thần thông của cường giả ở đỉnh cao. Chỉ cần Dung Trạc có ý muốn thì có thể trực tiếp đánh nát đầu óc của y.

So với Ngọc Triển Mi, Dung Trạc còn muốn Thiên La Cửu Chuyển hơn.

Sát ý lạnh lẽo, cơn giận tàn bạo, tử ý, oán hận, không cam lòng, rét buốt vắng lặng… Tất cả đau khổ vùng vẫy trên thế giới này đều ở trong vùng biển gợn sóng, nhấn chìm tất cả những thứ tốt lành.

Đủ để gợi lên nỗi sợ ở nơi sâu xa nhất trong lòng người.

Lạc Minh Xuyên chỉ cảm thấy điểm giữa hai mày đau nhói, đầu đau như búa bổ, sau đó y thấy Thương Nhai bị diệt, sư phụ, các sư đệ sư muội, những người quen thuộc như thân nhân lần lượt chết đi.

Y mờ mịt đứng trên đống phế tích từng là điện Thanh Hòa, có người hét một tiếng ma đầu, y quay người lại, mới kinh ngạc phát hiện người cầm kiếm là chính mình.

Sắc máu lướt qua, hình ảnh sau cùng là trong Hưng Thiện tự, sư đệ chắn ở trước người y rồi chết đi, chính bản thân y chẳng làm được cái gì cả.

Sắc mặt Lạc Minh Xuyên tái nhợt, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo. Biển trong đầu bắt đầu rung động.

Dòng máu sền sệt bao phủ y, mùi tanh khiến người ta buồn nôn tràn đầy tim phổi, y thở không thông. Chỉ cảm thấy sắp bị nhấn chìm trong biển máu này.

"Rầm!"

Đột nhiên có một luồng ánh kiếm sáng như tuyết, như trăng phá mây, bổ ra đêm đen, chém xuống biển máu, khiến sóng to vạn trượng nổi lên!

Một kiếm trăng non, ánh xanh vạn dặm.

Ánh mắt Dung Trạc chuyển hướng về người xuất kiếm.

Hắn ta vốn không để tên hậu bối trong mắt, nhưng mà bây giờ hắn lại có sát tâm.

Người xuất kiếm chính là Lâm Viễn Quy.

Tối nay hắn rất trầm mặc, bởi vì cách làm của Dư Thế đã phá vỡ nhận thức của hắn trong quá khứ. Tám chữ lớn 'Sổ điển vong tông', 'Phản bội sư môn' đè trên người hắn. (Sổ điển vong tông: Vì chuẩn mực đạo đức mà quên đi tông môn.)

Chỉ là hắn không hiểu, 'Kiến tố bão phác, thiểu tư quả dục.' đây chẳng lẽ không phải là điều mà tổ sư khai sơn truyền dạy sao? Tại sao mình lại trở thành kẻ phản bội? (Kiến tố bão phác, thiểu tư quả dục: Hãy thể hiện sự trinh nguyên và ôm giữ sự chất phác; hãy bớt sự tư lợi và giảm ham muốn)

Nhưng hắn biết, mình không thể rút kiếm với trưởng bối sư môn, nhưng có thể rút kiếm với ma tu.

Hắn chịu hai luồng kiếm khí của Dư Thế, bị thương tới tim phổi, chiêu kiếm trước mắt giữ thế đã lâu, chân nguyên dốc hết ra. Hắn biết rõ khi đối mặt với Dung Trạc, hắn chỉ ra được một kiếm, mà cơ hội cũng chỉ có một lần.

Biển máu của Dung Trạc xuất hiện một chút buông lỏng, nhỏ như sợi tóc, hắn ta rút lại ý cười buông thả, nâng ngón tay về phía thanh niên cầm kiếm.

Nhưng bỗng nhiên lại đối diện một đôi mắt.

Đen kịt như đêm, thâm thúy như vực sâu.

Là Lạc Minh Xuyên đã phá cảnh mà ra.

Trong nháy mắt, nước chảy ngược dòng trên biển máu rút xuống, Dung Trạc rơi vào một mảnh tăm tối. Tựa như bóng tối thuần khiết vào thời cổ xưa, trước cả khi trời đất khai hóa.

Là đáy của Vực Vẫn Tinh.

Dung Trạc cảm thấy khó mà tin nổi, hắn ta vậy mà lại bị đối phương kéo vào trong cảnh.

Ma vật vô cùng vô tận trào ra, bắt đầu cắn xé máu thịt của hắn. Hắn ta không thấy đau tựa như là không

phát hiện, rồi lại kỳ dị sinh ra mấy phần hưng phấn, đây chính là Thiên La Cửu Chuyển? Đây chính là Ma tôn tái thế?

Thạch ấn ầm ầm vỡ nát trong kiếm khí của Dư Thế, mảnh vụn nhỏ như bột phấn, không hề biến mất mà lơ lửng trong không gian.

Dư Thế bỗng nhiên phát hiện đỉnh núi có biến, muốn rút người ra, nhưng thân hình lại ngưng trệ trong nháy mắt.

Ở bên kia biển máu có người đi tới, nga quan bác đái, trường sam mang vẻ phóng khoáng.

Là Chưởng viện tiên sinh.

Tiên sinh đúng thật là sẽ không cầm kiếm, hắn tự xưng là người đọc sách.

Nhà binh vướng điềm xấu, bất đắc dĩ phải dùng thư sinh.

Chưởng viện tiên sinh đỡ Chu Viễn Đạo.

Trong quá khứ, sức chiến đấu của Tiên sinh không đủ để đánh với Dư Thế một trận. Mà tối nay, Dư Thế tiêu hao quá nhiều sức lực, bất kể là tinh thần hay là kiếm ý, đã không còn ở trạng thái tốt nhất từ lâu.

Sau khi bị Vệ Kinh Phong làm trọng thương, Dư Thế được sự giúp đỡ của Dung Trạc tái tạo kinh mạch, vào Ma đạo, nhìn như mạnh mẽ chưa từng có, nhưng thật ra là giống như lâu đài trên không vậy, nền móng không ổn. Cái mạnh mẽ phù phiếm này chịu không nổi sự tiêu hao nhất.

Bọn họ đều biết sự thật này, cho nên không ai ra tay trước. Dư Thế đang suy nghĩ về khả năng kết đồng minh cùng Chưởng viện tiên sinh, giữa cái lời và cái giá phải trả thì cái nào cao hơn.

Còn Chưởng viện tiên sinh thì lại đang nhìn Chu Viễn Đạo, lấy ra một viên thuốc. Chu Viễn Đạo lắc lắc đầu.

Bỗng nhiên hai tiếng la đánh vỡ sự trầm mặc và giằng co.

"Sư huynh!"

"Sư phụ!"

Người gọi sư huynh chính là Ân Bích Việt, trong đám người trên đỉnh núi, hắn nhìn thấy Lạc Minh Xuyên

với sắc mặt tái nhợt trước hết.

Người gọi sư phụ là Trình Thiên Vũ, cậu ta đưa mắt liền nhìn thấy sư phụ cả người đầy máu trong biển máu.

Như hoàn đá rơi trên mặt hồ bằng phẳng, kiếm khí như biển chợt lóe, đến thẳng mặt Ân Bích Việt.

Tốc độ quá nhanh, không thể tránh khỏi. Ân Bích Việt thậm chí không kịp rút kiếm, cái bóng của cái chết gần như bao phủ hắn.

Thân hình của Chưởng viện tiên sinh thoắt biến, chớp mắt đã chắn trước mũi kiếm. Lại là một đòn tấn công thạch ấn nữa.

"Ầm!"

Trên thạch ấn xuất hiện vết rạn nứt.

Đối mặt với đối thủ chênh lệch không nhiều, tốc độ và sức mạnh căn bản là không thể cân bằng.

Dư Thế ra tay với Ân Bích Việt, mục tiêu lại là Chưởng viện tiên sinh. Ông ta đoán không sai, Chưởng viện tiên sinh sẽ cứu Ân Bích Việt.

Sau một khắc, ý cười trong mắt ông ta cứng lại, bởi vì có một thanh kiếm đâm từ sau lưng ông ta.

Nhanh mà mềm mại, giống như một sợi lông vũ.

Vào thời khắc sống còn, ông ta vận chân nguyên hộ thể làm chệch mũi kiếm nên mới không bị đâm xuyên tâm mạch, mà là đâm vào xương vai.

Ông ta không nghĩ rằng Chu Viễn Đạo rõ ràng là kẻ sắp chết nhưng vẫn có thể xuất kiếm.

Nhờ biến đổi đột ngột này, thạch ấn của Chưởng viện tiên sinh không tiếp tục nứt vỡ nữa, mà bay thẳng lên trời, ép Dư Thế lùi lại ba bước.

Hình ảnh cuối cùng mà Chu Viễn Đạo nhìn thấy chính là Trình Thiên Vũ vẫn còn nét trẻ con, cầm Phi Vũ kiếm chạy về phía ông.

Tựa như thấy được chính mình khi còn trẻ.

Ông liền nghĩ đến Tống Đường và Chung Sơn.

Nghĩ đến những cảnh trời đất mà ông đã gặp qua, những tà ma mà ông đã đấu, những đồ đệ mà ông đã dạy, không còn gì để tiếc nuối.

"Sư phụ..."

Chu Viễn Đạo cười cười, ông muốn nói một câu 'Sư phụ đi trước một bước, đừng nhớ mong, chuyện sau này giao cho các con, làm hư chuyện thì coi chừng bị vỏ kiếm khẻ tay đó' nhưng cũng đã chẳng còn sức.

Há miệng, nhưng chỉ nói ra được một chữ 'Tốt'.

83. Chương 83: Người Có Được Lâm Uyên Sẽ Đạt Được Chân Ý Kiếm Đạo, Có Cả Thiên Hạ

Trình Thiên Vũ còn nhớ ngày cậu ta bái sư rất nhiều năm trước, hai tay bưng chén trà cao quá đỉnh đầu, cõi lòng đầy ước ao gọi một tiếng 'Sư phụ'.

Chu Viễn Đạo nghiêm mặt nhìn chăm chú, trầm giọng nói một chữ 'Tốt'.

Bây giờ Trình Thiên Vũ đứng trên đỉnh núi, lại nghe được một tiếng 'Tốt', rốt cuộc không thể kìm nén nữa, khóc ra thành tiếng.

Trải qua việc tu hành dài dằng dặc đạt đến cảnh giới Á Thánh, máu thịt xương cốt trong thân thể đều có thể là nguồn gốc của năng lượng. Một kiếm cuối cùng của Chu Viễn Đạo chính là dùng thân làm kiếm.

Vạn ngàn ánh sáng xanh tràn ra từ thân thể của ông, tựa như lông vũ bay lả tả đầy trời.

Ánh sáng xanh biến mất, biển máu lui đi, mây trắng xuất hiện.

Rốt cuộc ngay cả xương cốt cũng không còn một mẩu.

Chưởng viện tiên sinh biết chuyện gì xảy ra ở phía sau, thở dài một tiếng dưới đáy lòng.

Khóe mắt của Trình Thiên Vũ như sắp nứt, cầm kiếm đứng đó, khí tức liên tục tăng lên. Phi Vũ kiếm ra khỏi vỏ, biển mây bị chém ra mấy vết dài cả trượng, mũi kiếm đi thẳng về hướng Dư Thế.

Dư Thế hai mặt gặp địch, trước có thạch ấn của Chưởng viện tiên sinh, sau có mũi kiếm ở lưng. Trước đây, mũi kiếm có trình độ như thế này căn bản không ở trong mắt ông ta, chỉ là tối nay ông ta tiêu hao sức lực kịch liệt, vừa mới rồi còn chịu đựng một kiếm của Chu Viễn Đạo, đã không còn sức mạnh ở đỉnh cao từ lâu.

Ánh mắt ông ta khẽ thay đổi, nhắm mắt lại, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Cùng thời khắc đó, Lâm Viễn Quy lảo đảo ba bước, ho ra một ngụm máu.

Dư Thế cưỡng ép cắt đứt mối gắn kết giữa Lâm Viễn Quy và đại trận hộ sơn. Đây là hạ sách cuối cùng, chính bản thân ông ta cũng phải bỏ ra cái giá rất lớn.

Nhưng ông ta cần sức mạnh nối liền với trời đất của đại trận hộ sơn.

Y phục đỏ của Dung Trạc tung bay phần phật trong gió núi, không còn như màu máu sền sệt nữa, mà như lửa đỏ bùng cháy.

Khí tức của ma điên cuồng bao phủ cả đỉnh núi.

Trong cảnh ý thức của Thiên La Cửu Chuyển, hắn ta còn đang ở đáy Vực Vẫn Tinh, quanh thân dấy lên ngọn lửa bừng bừng, như đóa sen đỏ đặt trong đêm dài. Khiến ma vật lao tới cắn xé hắn ta đều bị biến thành tro bụi.

Đúng vào lúc này, kiếm thế của Ân Bích Việt đã thành.

Ánh sáng chói mắt của 'Thanh Thiên Bạch Nhật', như điện xẹt lửa bốc, xé rách màn đêm nặng nề, chém về phía Dung Trạc.

Mang theo ban ngày cực kỳ sáng ngời tới nhân gian.

Ỷ Hồ kiếm và chủ nhân tâm ý tương thông, tiếng kiếm reo vang vọng khắp Hoành Đoạn Sơn.

Dư Thế hoàn toàn nắm giữ sức mạnh của đại trận, trong khoảnh khắc mở mắt ra, tựa như có cảm giác, ông ta miễn cưỡng đánh một đòn lên thạch đá, phất tay áo mang theo uy áp ùn ùn đánh về phía Ân Bích Việt, "Lâm Uyên kiếm đến đây đi!"

Ân Bích Việt ngẩn ra, dưới uy áp, mối nguy bộc phát, hướng kiếm thế đã đi cũng chẳng thể thay đổi nữa. Đi thẳng đâm thủng ánh lửa quanh thân Dung Trạc, đâm vào da thịt. Nhưng khi mà cách tâm mạch không tới nửa tấc, lại không thể đi tiếp nữa.

Chỉ thấy ánh sáng rời rạc trong mắt Dung Trạc ngưng tụ lại, đúng là đã cưỡng ép ra khỏi cảnh ý thức

trong Thiên La Cửu Chuyển, hắn ta cụp mắt nhìn chăm chú mũi kiếm, nói, “Lâm Uyên…”

Trong lòng Ân Bích Việt lo lắng, nhưng kiếm của hắn bị Dung Trạc kìm chế, kiếm khí đến từ Dư Thế ở sau lưng cũng chỉ còn cách một chút xíu…

Dưới cái bóng của cái chết, bỗng nhiên trời đất quay cuồng. Đầu óc choáng váng.

Hắn bị người nắm lấy cổ áo. Là Chưởng viện tiên sinh.

Tiên sinh không có mang hắn bay, mà là một tay một người, mang hắn và Lạc Minh Xuyên, trực tiếp phá tan không gian, trong giây lát liền đi tới sân sau trong học phủ.

So với dùng ấn được ban cho xuyên qua không gian hai lần trước, lần này càng thêm không thể tin nổi.

Trong nháy mắt Ân Bích Việt rơi xuống đất, hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được sát ý lạnh như băng ngay giữa lưng. Lòng vẫn còn sợ hãi.

Chưởng viện tiên sinh buông lỏng tay, Ân Bích Việt liền đỡ lấy Lạc Minh Xuyên, phát hiện sư huynh đã hôn mê, tựa như lúc đối chiến với Quan ở Hưng Thiện tự, bất tỉnh nhân sự.

Tiên sinh ngồi xuống ghế dựa, mệt mỏi khoát tay áo một cái.

Hắn liền nâng sư huynh dậy, sắp xếp phòng nhỏ trong sân sau lại trước tiên.

Trên Hoành Đoạn Sơn không trăng không sao, nhưng học phủ tối nay lại đầy ánh sao.

Lúc Ân Bích Việt đi ra thì thấy Tiên sinh dựa vào ghế trúc, không biết có phải là ảo giác hay không, tựa như trong một đêm Tiên sinh đã già hơn rất nhiều. Dưới ánh sao màu bạc, tóc mai đều trở nên trắng bạc.

Lý Thổ Căn biết tình trạng của mình.

Trăm năm trước hắn đã hiểu thấu đáo huyền bí của không gian, là người độc nhất vô nhị lúc ấy, nhưng mà mang theo người cưỡng ép phá không gian như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Huống chi một chưởng cuối cùng hắn vỗ Trình Thiên Vũ, đưa cậu ta về Thanh Lộc sơn.

Thứ tiêu hao kịch liệt không chỉ là cảnh giới tu vi, mà quan trọng hơn nữa là tính mạng.

Ân Bích Việt thi lễ một cái.

Hắn còn chưa nói chuyện, người nằm trên ghế đã mở miệng trước, giọng khàn khàn, "Dư Thế bị thương thành như vậy, không có đại trận chống đỡ, sẽ không dám ra Hoành Đoạn Sơn, phải tốn một ít thời gian mới có thể khôi phục. Dung Trạc cũng bị thương nặng trong cảnh, muốn ngóc đầu trở lại, vẫn cần lập mưu dài."

Ân Bích Việt nhíu mày, đúng là bọn họ có thời gian, nhưng mà tình thế vẫn khẩn cấp. Người cấu kết với Ma đạo có lẽ không chỉ có mỗi Dư Thế, Dung Trạc mặc dù bị trọng thương, nhưng có lẽ còn có những sắp xếp khác.

Hắn không hỏi tiếp, mà là đứng rót một chén trà cho Tiên sinh.

Trà Quân Sơn Vân Vụ, là sư phụ tiện tay cho lúc ở Đông Địa.

Nước trà trong trẻo, phản chiếu ánh sao sáng nhạt, hơi nóng mịt mờ, Tiên sinh nhấp một miếng, thỏa mãn thở một hơi, dường như có tinh thần hơn rất nhiều, "Muốn nói gì thì nói đi, nói hết ra…"

Tối nay có quá nhiều biến cố, trong lòng Ân Bích Việt rối tung lên, khi mở miệng lời nói cũng nhiều hơn, "Dư Thế và Dung Trạc đều hồ đồ hết rồi sao, Lâm Uyên kiếm sớm đã bị sư phụ nấu rồi đúc lại, bây giờ chỉ có Xuân Sơn Tiếu và Phong Thu Ly. Nếu học trò có Lâm Uyên, vậy về phần…"

Hắn đột nhiên không nói nữa, dưới ánh mắt chăm chú ôn hòa của Tiên sinh, hắn có một loại dự cảm xấu.

Tiên sinh nhìn hắn, như nhìn đứa nhóc trợn mắt nói dối,

"Nhưng mà Lâm Uyên đang ở trên thân thể của ngươi."

Ân Bích Việt như bị sét đánh, sau khi sững sờ rồi chậm rãi cúi đầu. Trường kiếm bên hông trầm lặng không một tiếng động.

Như là đang cười nhạo hắn có núi vàng trong tay mà không tự biết.

Lâm Uyên kiếm là di sản do Chân Tiên để lại, có ý nghĩa phi phàm. Nhiều năm trước thậm chí có lời đồn đại, Vệ Kinh Phong là do có được thanh thần binh đệ nhất đương thời nên mới trở thành Thánh nhân.

Có lời còn nói người có được Lâm Uyên sẽ đạt được chân ý kiếm đạo, có cả thiên hạ.

Tiên sinh nói như là chuyện đương nhiên, "Ta nghĩ ngươi đã sớm biết rồi chứ."

Ân Bích Việt ngơ ngác nói, "… Sư phụ không có nói cho học trò."

"À, vậy có thể là hắn đã quên rồi." Tiên sinh lại xua tay,

"Xuân Sơn Tiếu, Phong Thu Ly, đều là do hắn làm ra. Lâm Uyên kiếm được rèn từ lưu hỏa ngoài trời, cũng chỉ có lưu hỏa mới có thể nấu chảy nó, nhưng thế đạo ngày nay thì đi đâu mà tìm lưu hỏa? Nói vậy để lừa loại người như Dư Thế mà thôi."

Ân Bích Việt không quan tâm đi đâu để tìm lưu hỏa, hắn chỉ là không cách nào tin được, Ỷ Hồ đang yên đang lành của mình, chẳng hiểu sao lại biến thành Lâm Uyên.

Một việc lớn như thế sư phụ có thể quên sao?

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút, rất có khả năng. Đối với sư phụ mà nói, chỉ có việc ngủ lớn hơn cả trời.

Mỗi một chi tiết nhỏ trong quá khứ đều được tái diễn và phóng đại, cái ảo giác kinh khủng khi lần đầu tiên cầm thanh kiếm này, lúc mới đầu chân nguyên không có cách nào truyền vào trong kiếm, tiếng kiếm reo gặp mạnh thì mạnh hơn, nỗi khiếp sợ và phẫn nộ khi Quan nhìn thấy nó…

Toàn bộ mọi chuyện đều trải ra trước mắt Ân Bích Việt.

"Ỷ Hồ là một thanh kiếm như thế nào?"

"Một thanh thần binh."

"Tại sao lại cho đồ đệ?"

"Không phải ta cho ngươi, mà là nó chọn ngươi."

Trên cánh đồng hoang sư phụ đã nói như vậy.

Ân Bích Việt tháo kiếm nhìn nó lần nữa, rồi đột nhiên cảm thấy không quan trọng. Ỷ Hồ cũng tốt, Lâm Uyên cũng tốt, đều là kiếm của hắn.

Rút đi dáng vẻ truyền thuyết khoa trương, đây cũng chỉ là một thanh kiếm bị hắn ngày đêm cầm ở trong tay, đến lúc nên luyện kiếm thì luyện kiếm, lúc nên giết địch thì giết.

Chân Tiên Ý Lăng Tiêu có thể sử dụng nó bình ổn thiên hạ, có lẽ hắn không có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng cũng có thể dùng nó trảm yêu trừ ma.

Ân Bích Việt bỗng nhiên nghĩ đến việc Chu Viễn Đạo ngã xuống, thì Á Thánh có thể chống lại Ma đạo lại thiếu đi một vị, nếu tin tức này truyền đi thì tránh không được lòng người biến động ở Nam Địa, "Bên Thanh Lộc kiếm phái…"

"Ba đồ đệ của Chu Viễn Đạo đều là người tài, chỉ có thể trông vào bọn họ…" Tiên sinh thở dài nói, chuyển đề tài, "Phiền phức lớn nhất hiện nay đang nằm ở trong phòng đó, so với hắn, những chuyện còn lại đâu là gì."

Ân Bích Việt hiểu rõ ý của tiên sinh.

Không ai biết Lạc Minh Xuyên lúc nào thì tỉnh, lúc tỉnh lại sẽ thành cái dạng gì.

Hắn nghĩ, tuy nói sư huynh phong ấn tu vi của Quan, nhưng có sức mạnh lớn như vậy chất chứa ở trong người, làm sao có thể ổn định bất biến được?

Lần này không thể so với lúc ở Thương Nhai sơn, có Kiếm Thánh ở bên cạnh coi chừng. Nếu như kẻ tỉnh lại là Ma tôn, hoặc là sư huynh đánh mất thần trí, bây giờ trong thiên hạ này, còn ai có thể kìm chế hắn ta?

Nhưng Ân Bích Việt vẫn tin tưởng Lạc Minh Xuyên. Không liên quan gì đến tình thế cả.

"Sẽ có cách."

Tiên sinh nghe lời này, cười rộ lên, đứng dậy từ trên ghế dựa, dường như muốn tản bộ đến Tàng Thư lâu để đọc sách, âm thanh truyền đến từ xa xa, "Đúng là đồ đệ của Vệ Kinh Phong, hệt như hắn."

Ân Bích Việt trầm mặc.

Nói tới đồ đệ của sư phụ, thiên phú kiếm đạo của đại sư huynh giống như sư phụ, nhuệ khí hiên ngang của người tập võ của nhị sư tỷ giống như sư phụ, tam sư huynh cuồng rượu ngon như sư phụ, ngay cả ngũ sư đệ tự luyến cũng giống như sư phụ.

Vậy mình giống ở chỗ nào?

Nếu như Kiếm Thánh còn ở đây, thì nhất định sẽ cây ngay không sợ chết đứng đáp, "Ngươi đương nhiên giống lão phu, đẹp trai như lão phu!"

Đáng tiếc bây giờ không ai có thể giải đáp nghi vấn cho Ân Bích Việt.

Một mình hắn đứng ở trong viện, nhìn vệt trắng bạc nổi lên ở bầu trời phía Đông, từ tối đến sáng, thật giống như chỉ trong nháy mắt.

Gió sớm mùa đông thổi tới mang theo hàn ý se lạnh.

Trời Đông sắp sáng. Một đêm dài dằng dặc này rốt cuộc đã qua.

Lúc tờ mờ sáng, một chiếc xe ngựa chạy khỏi học phủ, Ân Bích Việt mang theo Lạc Minh Xuyên đi về phía Tây.

Với tu vi bây giờ của hắn, đi không ngừng nghỉ, ngồi thuyền một mình vượt biển, đến Tây Địa cũng chỉ cần ba ngày.

Cuối cùng cũng đến núi Bàn Long.

Linh khí khó khăn, núi non trùng điệp ít dấu chân người, vào ngày đông càng lộ vẻ hiu quạnh. Lá vàng đầy đất, gió lạnh tàn phá bừa bãi, thỉnh thoảng có tiếng hót vang của đa đa và quạ. Không ai nghĩ tới bọn họ sẽ tới nơi này.

Ân Bích Việt dọn dẹp sắp xếp một hang núi. Giường, bàn nhỏ, đệm hương bồ, thậm chí là chân nến, mọi thứ đều đầy đủ.

Điều này làm cho hắn nhớ tới Lải Nhải mang theo cả bộ gia cụ khi xuất hành, cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng lúc đặt mua đồ ở Vân Dương thành, vừa nghĩ tới việc không biết phải ở cùng sư huynh ở hang núi bao lâu, hắn liền cảm thấy độ thoải mái rất quan trọng.

Tình cảnh trước mắt càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, tựa hồ bọn họ còn đang trên đường đi Chiết Hoa hội, chỉ ghé vào đây nghỉ ngơi một đêm mà thôi.

Chỉ là khi đó hắn còn có thể vì sư huynh gần người ba thước mà không dễ chịu, một đêm không có cách nào nhập định tu luyện.

Ân Bích Việt tỉ mỉ xếp Lạc Minh Xuyên trên giường, lấy ra kỳ trận, tập trung tinh thần, bắt đầu bố trí trận pháp.

Hắn nói sẽ có cách, thì sẽ không để Chưởng viện Tiên sinh hoặc là những người khác cùng gánh chịu nguy hiểm.

Nửa ngày trôi qua, sắc mặt Ân Bích Việt tái nhợt, trên trán ra đầy mồ hôi hột. Cuối cùng dùng chân nguyên đâm thủng ngón tay, bức ra một giọt máu đầu tim, nhỏ ở cửa động.

Chỉ một thoáng, dấu vết kỳ trận chín mặt biến mất, bức tường vô hình xuất hiện, tiếng gió gầm rú ngoài

hang cũng yên tĩnh mấy phần, tựa như nơi đây đã bị ngăn cách.

Ân Bích Việt thở phào nhẹ nhõm một cái như trút được gánh nặng.

Trận pháp đã thành, khí thế của trận liên kết với tính mạng của hắn. Người chết trận phá.

Khi Lạc Minh Xuyên tỉnh lại, nếu thần trí mơ hồ hay thậm chí là nghiêm trọng hơn nữa, trận pháp có lẽ không thể ngăn cản được bao lâu.

Mà muốn đi ra ngoài, chỉ có thể giết chết người bày trận trước tiên.

Bây giờ, hắn ở ngay đây, trông coi sư huynh tỉnh lại.

84. Chương 84: Đệ Chỉ Sợ Thế Giới Tiếp Theo Sẽ Không Có Huynh

Cuộc đại chiến đêm đó trên Hoành Đoạn Sơn đã truyền khắp năm đại lục bằng tốc độ nhanh nhất.

Ban đầu rất nhiều người thường không tin. Không tin rằng Bão Phác tông – một trong 'Nhất sơn tam phái' sẽ cấu kết với ma tu.

Mãi đến tận khi Thanh Lộc sơn treo cờ trắng đầy trời.

Nam Địa có hơn trăm môn phái và dòng họ thế gia phụ thuộc vào Thanh Lộc kiếm phái. Đối với bọn họ mà nói, sự tồn tại của Á Thánh, gần như là thần linh. Bây giờ tin tức này giống như trời sập vậy, nhất thời lòng người sợ hãi đến mức coi mỗi cây cỏ là địch.

Tống Đường là Thiếu môn chủ lên kế nhiệm Chưởng môn, danh chính ngôn thuận. Chỉ là môn phái to lớn, khó tránh khỏi có mấy trưởng lão sinh ra ý nghĩ gian dối. Tống Đường vốn làm việc nghiêm túc, mưa thuận gió hòa nhưng cũng không thể không sử dụng thủ đoạn dữ dội để trấn áp. May mà có sức lớn của Chung Sơn, Trình Thiên Vũ giúp đỡ, Thanh Lộc mới không phân tán như Liêm Giản.

Tiên sinh ở học phủ đóng cửa dưỡng thương, đảng nổi loạn ở Bắc Địa chưa diệt sạch, nhóm Phật tu đều ở trong rừng sâu núi thẳm.

Thời buổi loạn lạc như thế này, khắp nơi loạn trong giặc ngoài, mọi người không để ý tới việc khiển trách Bão Phác tông.

Còn có thêm tin tức truyền đến, Chử Hoán dẫn theo một phe Liêm Giản nương nhờ Hoành Đoạn Sơn,

chiếm được một khoản tài nguyên phong phú.

Dung Trạc về Đông Địa đi thống nhất Ma đạo, Dư Thế cũng đang dưỡng thương.

Vì vậy cục diện xuất hiện thế cân bằng khó có được.

Nhưng mọi người đều biết, cân bằng chỉ là tạm thời, tựa như chồng trứng sắp đổ, lúc nào cũng có thể bị đánh vỡ.

****

Bão Phác tông ngoại trừ chín cung và mười hai đạo quán hương khói lượn lờ, còn có một gian từ đường tông môn.

Vị trí từ đường hẻo lánh, ngoại trừ đệ tử ngoại môn thường bị sắp xếp tới nơi này quét tước, bình thường không ai đến cả.

Thế nhưng ngày hôm nay, trong từ đường u ám, màn trướng bạc màu rủ xuống tập trung đầy người.

Bên trong chính đường chỉ có Dư Thế ngồi ở trên ghế thái sư, hơn mười vị trưởng lão chia ra ở hai bên ông ta.

Đối diện bọn họ, cách đó một trượng có một thanh niên sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc ôm kiếm đứng.

"Tông môn bồi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, bây giờ ngươi lớn mạnh rồi nhỉ, không báo đáp ân nghĩa tông môn, chẳng lẽ muốn làm kẻ phản bội?!"

"Nếu như sư phụ ngươi còn sống, ngươi còn mặt mũi gì để gặp!"

"Người trẻ tuổi thì phải thức thời một chút, hiểu cái nghĩa lớn. Ngươi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nghe lời sư thúc khuyên, đừng nên tự hủy tương lai!"

Mặc dù ngữ khí của các trưởng lão nghiêm khắc, nhưng cũng khuyên bảo là chính, không ai nói gì về trừng phạt.

Bởi vì ai cũng rõ, bàn về sức chiến đấu, những trưởng lão ngồi không ăn bám này sao đón nổi một kiếm của Lâm Viễn Quy?

Mặc kệ người bên ngoài nói cái gì, Lâm Viễn Quy vẫn trầm mặc.

Ánh mắt của hắn tựa như là xuyên qua đám người, rơi trên bài vị cũ kỹ. Suy nghĩ cũng bay xa, nghĩ đến các tổ sư khai sơn, tông môn các đời trước, nếu trời cao quả thật linh thiêng, vậy có nhìn thấy chốn này hay không.

Người bên ngoài không nhìn ra, nhưng Dư Thế có thể nhìn ra hắn mất tập trung, sắc mặt không khỏi trở nên lạnh lẽo.

Không đến mức chẳng còn cách khác thì ông không muốn giết Lâm Viễn Quy.

Giá trị của Lâm Viễn Quy còn chưa được sử dụng nhiều lắm. Trịnh Vị đã chết, những tên trong Thất Tử cũng trở thành đồ bỏ đi chẳng ra hồn gì. Trong đám hậu bối của tông môn không tìm ra được 'Sóc Nguyệt kiếm' thứ hai. Huống chi chuyện lớn trước mắt đã sắp thành, chính là lúc dùng người. Lúc đầu bồi dưỡng một người, lại cần trăm năm.

Ánh mắt Dư Thế rơi về phía bên phải đám người.

Người kia hiểu ý, đi ra, ý cười thân thiết, "Lâm sư huynh, đệ đã nghe thanh danh của huynh, sùng kính huynh đã lâu. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

Người đi ra chính là Chử Hoán. Nhiều năm trước, hắn ta lập hiệp ước với Dung Trạc, chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi. Hắn ta tự biết mình không được tính là đồng minh của những vị nhân vật lớn này, cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Nhưng nếu có thể được nhiều thứ hơn nữa, cũng chẳng cần phải bận tâm cái vị trí hư ảo ấy.

Chử Hoán chuyển đề tài, "Kiếm pháp của sư huynh siêu việt, nhưng liệu có từng nghĩ tới, thời đại thay đổi thế không thể đỡ."

"Thời loạn tạo anh hùng, những lề lối cũ nhất định sẽ bị vứt bỏ. Lâm sư huynh, tại sao huynh không cùng tất cả chúng ta cùng thành lập trật tự mới, tạo ra một thời đại huy hoàng mới."

"Để thành chuyện lớn thì không câu nệ tiểu tiết, sử sách là do người chiến thắng viết, hậu thế chỉ có thể nhớ rõ công lao của những người khai sáng chúng ta."

Đối mặt với lời cổ vũ lòng người, nhiệt huyết sôi trào như thế, bộ râu bạc trắng của các trưởng lão già nua cũng run rẩy.

Ánh mắt bọn họ lộ ra ánh sáng, dáng vẻ quắc thước, chỉ hận không thể vỗ bàn khen hay, tựa như mỗi người đều là người tạo ra thời đại mới.

Sau đó Lâm Viễn Quy nói, "Một không cùng sư, hai không đồng môn, tiếng sư huynh này không đảm đương nổi."

Tựa như một chậu nước lạnh dội vào lò lửa, bầu không khí trong từ đường thay đổi trong khoảnh khắc.

Ánh mắt của Dư Thế như một thanh kiếm,

"Lão phu thì sao? Lão phu là sư huynh của sư phụ ngươi. Lẽ nào cũng không nói ngươi được?"

"Nếu như không phải niệm tình sư phụ ngươi đi sớm thì lão phu đã sớm giết ngươi."

Các trưởng lão dồn dập thổn thức, nói rằng Chưởng môn có ý quan tâm chăm sóc ra sao, Lâm Viễn Quy lại không biết cảm ơn.

Lời tuy như vậy, nhưng năm đó, Dư Thế và sư phụ Lâm Viễn Quy cũng không có tình nghĩa đồng môn gì cả. Khi đó Bão Phác tông chia làm hai phái mới cũ, hai người là nhân tài xuất chúng của mỗi phái. Sau đó, một người không cẩn thận vào lúc bế quan nên ngã xuống, người còn lại làm Chưởng môn, quét sạch phe đối lập, biến tông môn thành trướng độc tài.

Dư Thế đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Lúc này thương thế ông ta chưa tốt, kỵ nhất máu tim dâng lên, cũng không muốn đấu võ mồm vô dụng nữa.

Âm thanh truyền đến từ xa xa, "Đại cục đã định, dù có ngươi hay không cũng giống nhau."

"Ngươi nghĩ cho rõ đi."

Mọi người đi theo phía sau ông ta, bỗng chốc đã đi xa.

Lâm Viễn Quy đứng trong từ đường trống rỗng, nhìn bài vị sư phụ của hắn.

Ánh nến mờ nhạt, kéo cái bóng của hắn nghiêng dài.

****

Ban đầu Ân Bích Việt cảm thấy thời gian rất khó qua.

Thật ra hắn không có hào hiệp như vậy, cũng không dũng cảm như vậy.

Nhìn trận pháp ở cửa động, trong lúc hoảng hốt cũng sẽ sinh ra lo sợ nghi ngờ.

Sau đó hắn chỉ nhìn Lạc Minh Xuyên, lầm bầm lầu bầu nói chuyện, nói từng chuyện từ lúc bọn họ quen biết đến nay. Nói về chuyện địa lao Thương Nhai sơn, nói chuyện trên mái nhà Diệp thành, nói chuyện trong Phật đường Hưng Thiện tự, nói chuyện ở biển Phù Không, nói xong cũng từ từ bình tĩnh lại.

Tựa như biết rõ sư huynh không nghe được, nhưng chỉ cần nói ra, thì có thể có thêm sức mạnh.

Sức mạnh khiến người an tâm.

Ân Bích Việt bắt đầu tĩnh tọa tu hành, hoặc là diễn kiếm trong óc. Tâm tư yên tĩnh, không nhiễm tạp niệm, không khác gì so với lúc bế quan trên Hề Hoa phong.

Mà ngày hôm nay rõ ràng khác với lúc trước.

Khi luồng nắng sớm đầu tiên chiếu vào cửa động, trong nắng sớm có một người đang đứng.

Như là đứng ở trong mây mù.

Mặt mày xuất trần thoát tục, vạt áo không nhiễm bụi trần, trên lưng đeo một thanh kiếm gỗ. Sắc mặt không buồn không vui. Không có bất kỳ uy áp nào lộ ra ngoài.

Khí thế của Ân Bích Việt nối liền với trận pháp, mỗi một nơi gió thổi mỗi một cọng cỏ lay cũng nằm trong đầu hắn. Mà người trước mắt bỗng dưng xuất hiện, tựa như trận pháp ở cửa động không tồn tại.

Đây là chuyện rất đáng sợ, nói rõ rằng đối phương mạnh đến mức vượt qua hiểu biết của hắn ở thế giới này.

Nhưng mà rất kỳ dị, Ân Bích Việt không sinh ra được một chút phản kháng hay cảnh giác nào.

Hắn không biết làm sao để miêu tả cảm giác này.

Hắn chưa từng thấy Tiên nhân.

Nhưng hắn nghĩ, nếu nói thế gian thật sự có Tiên nhân, thì phải có bộ dáng như người này.

Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Đứng ở chỗ nào cũng đều là chuyện đương nhiên.

Tiên nhân đến gần hai bước, ánh mắt đặt trên người hắn, lời nói lại rõ ràng không phải nói với hắn. Ngữ khí mơ hồ, giống như đang kết nối với một thế giới khác, “Ta tới tìm khách hàng.”

Ân Bích Việt ngẩn ra.

Liền thấy người trước mắt cười cười, nụ cười lạnh lùng trong trẻo như mơ lạnh trong tuyết, chậm rãi nói rằng, "Thiên vương cái địa hổ…" (Thiên vương cái địa hổ- - trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên năm 1990, xuất bản ở VN dưới tên Rừng Thẳm Tuyết Dày, và Bảo tháp trấn hà yêu- – là ám hiệu giữa đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sôn Điêu hỏi "Thiên vương cái địa hổ" Dương Tử Vinh sẽ đáp "Bảo tháp trấn hà yêu" – Theo haiky.)

"Tác giả là thằng ngu!" (Ở đây gốc là 'Tác giả 250', 250 là dùng để chỉ ngu đầu ngu não. Tác dụng của đống từ trên là để nhận người thân không thuộc về thế giới này.)

Ân Bích Việt nói xong mới hiểu ra được cái gì, như bị sét đánh. Cả đống chữ đờ mờ bao phủ lấy hắn.

Đây là cái! Thế giới! Gì vậy!!!

Tiên nhân cao ngầu lòi biến thành đồng hương trong một giây QAQ

Người kia lẩm bẩm, "Hẳn là bộ kỹ thuật ngu… Xin hỏi xưng hô thế nào?"

"Tôi tên Ân Bích Việt."

"Xin chào Ân tiên sinh, tôi họ Trình."

Lại nghĩ đến câu nói đầu tiên của người này, Ân Bích Việt cảm thấy mình biết người này đến từ chỗ nào rồi.

Cái công ty xuyên việt bán vầng sáng hàng fake kém chất lượng kia.

Tên này là tới lấy đánh giá sau khi bán hàng sao?!

Sức mạnh cách xa, mình nói dùng không tốt thì có bị chém chết không? Sư huynh cứu mạng đi QAQ
"Trình tiền, Trình tiền bối, là tới…"

"Tôi thay mặt bộ kỹ thuật của công ty chuyển lời xin lỗi, rất xin lỗi bởi vì lắp đặt sai vầng sáng, tổn hại đến trải nghiệm của người sử dụng. Về vấn đề bồi thường sau khi mua hàng cũng xin thương lượng với tôi."

Mặc dù ngôn từ của người này đơn giản, nhưng sắc mặt thành khẩn nghiêm túc. Không có nửa phần cao cao tại thượng.

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút, "Lắp đặt sai lầm, là sai lầm gì?"

"Đã lắp đặt vầng sáng trái với ý của quý khách. Nếu như bây giờ quý khách còn muốn làm nhân vật phản diện, tôi có thể lập tức thay cái khác cho quý khách."

Trái với ý của quý khách.

Ân Bích Việt rốt cuộc biết mấy lần triển khai thần thánh lúc trước tới từ chỗ nào rồi. Chính là cái vầng sáng sai bét này hại mình không thể yên lặng giả cool ngầu.

Nếu như là hắn lúc mới vừa đến thế giới này, thì nhất định sẽ đổi lại.

Nhưng bây giờ, hắn trầm mặc một hồi, nói rằng,

"Không cần. Tôi không muốn vầng sáng gì cả. Cái thứ đang ở trên người tôi cũng tắt đi."

"Không thành vấn đề. Vậy bàn đến vấn đề bồi thường đi."

"Có thể bồi thường cái gì?"

"Giải đáp thắc mắc, giải bỏ lo lắng miễn phí, kiểm tra bát tự, bói cát hung, đáp nhân duyên… Có thể chọn hai việc."

"…"

Chờ chút, sao y chang mấy thầy tướng số đầu phố vậy?

"Sư huynh của tôi sẽ biến thành Ma tôn sao?"

Người kia nhìn Lạc Minh Xuyên một cái, ánh mắt liền rơi trên kiếm Lâm Uyên trong tay Ân Bích Việt, "Chỉ cần quý khách không lấy thanh kiếm này giết người này thì sẽ không. Khi Mạc Trường Uyên chết dưới kiếm này thì đã dùng Thiên La Cửu Chuyển để lại một tia thần niệm trong kiếm, một khi thần niệm tiến vào hồn phách người này, ký ức trăm vạn năm trước sẽ bị đánh thức. Người này sẽ biến thành Mạc Trường Uyên."

Ân Bích Việt kinh ngạc nhìn kiếm của mình.

Hắn không nghĩ tới mức như thế này.

Ảo cảnh trong Phật đường ở Hưng Thiện tự hiện lên lần thứ hai, sư huynh bị giết, sau đó hình ảnh liền biến thành người xa lạ trong đại điện. Cực kỳ chân thật.

"Trong kiếm có chính khí lẫm liệt, đủ để áp chế tia thần niệm này, chờ qua một thời gian, thần niệm cũng không duy trì được nữa, chỉ có thể tiêu tan."

Ân Bích Việt nghe rồi thở ra một hơi.

"Đây coi là giải đáp thắc mắc, quý khách còn muốn chọn cái gì nữa không?"

Bây giờ đầu óc của Ân Bích Việt có chút loạn, hắn ngồi bên giường Lạc Minh Xuyên, nhìn người ngủ say trên giường, "Tôi không biết…" Chẳng hiểu sao lại hắn muốn trò chuyện, "Anh cũng đi qua rất nhiều thế giới rồi nhỉ, có thế giới nào cho anh cảm giác, đây mới thật sự là cuộc sống? Có gặp được người nào, khiến anh trở nên có dũng khí, cũng trở thành người thích nghĩ bậy nghĩ bạ, tôi không biết mình bị sao nữa, có thể giải đáp thắc mắc thêm lần nữa không?"

Trình Tiểu Bạch nghe xong lời này, nghĩ thầm, quý khách đây không phải là đang hỏi giải đáp thắc mắc, mà là hỏi nhân duyên đó.

"Yêu khiến người ta hoang mang, cũng khiến người ta bỡ ngỡ."

Ân Bích Việt cả kinh, hắn muốn nói đây là sư huynh của tôi, tôi không có ý nghĩ xấu xa gì với huynh ấy đâu, nhưng lại nói không ra lời.

Trình Tiểu Bạch nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì,

"Trước đây có người nói với tôi, khi bạn thương một người, người đó là nam hay là nữ, là người hay là yêu, là tiên hay là ma cũng không quan trọng, bạn chỉ muốn làm bạn với người đó, bảo vệ người đó, cùng người đó trải qua cuộc sống dài đằng đẵng. Quý khách nghĩ xem có phải như vậy hay không…"

Cùng trải qua… Cùng sư huynh.

Đúng thế.

Sau khi Ân Bích Việt hoảng sợ thì sinh ra mấy phần ngờ ngợ, thật sự là vậy sao?

Mình thật sự, thích sư huynh?

"Quý khách chọn hai lần giải đáp thắc mắc thì quá thiệt thòi, quý khách còn có yêu cầu bồi thường gì nữa không?"

"… Không có."

Người kia nói, "Quý khách có thể không muốn, nhưng tôi không thể không đưa. Chờ quý khách nghĩ xong thì liên lạc lại cho tôi."

Trong tay Ân Bích Việt có thêm một tấm phù. Hoa văn quái lạ, hắn chưa gặp bao giờ.

"Tôi không thể ở đây thêm nữa, pháp tắc ngăn cấm của thế giới sẽ biết được. Quý khách có thể dùng tấm phù này liên lạc với tôi, chỉ có thể dùng một lần." Người kia tựa như có cảm giác, thân hình dần dần phai nhạt, nắng sớm xuyên qua thân thể gần như trong suốt của người kia.

Hình ảnh rất là kỳ diệu.

"Cuối cùng xin nhắc nhở quý khách, khi người kia tỉnh lại sẽ không biến thành Ma tôn, nhưng cũng có thể rơi vào tình trạng thần trí mơ hồ, thậm chí muốn giết quý khách. Quý khách phải đề phòng."

Vừa dứt lời, trong nắng sớm bên cửa động đã chẳng còn bóng người nào.

Ân Bích Việt biết đây là lời nhắc nhở thiện ý, có thể tu vi của Quan vị phong ấn trong cơ thể sư huynh không áp chế nổi nữa, Thiên La Cửu Chuyển cũng có thể có thể mất khống chế. Nguy hiểm vẫn còn đó.

Thật ra hắn cũng từng nghĩ, khi sư huynh tỉnh lại sẽ dùng một kiếm giết mình.

Không biết qua bao lâu, hắn cúi xuống trước giường Lạc Minh Xuyên.

Âm thanh vang vọng trong hang núi trống rỗng,

"Đệ không sợ chết."

"Đệ chỉ sợ thế giới tiếp theo sẽ không có huynh."

Người trên giường mở mắt ra.

85. Chương 85: Đệ Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Huynh

Ân Bích Việt bỗng nhiên đối diện với một đôi mắt xinh đẹp, còn chưa kịp mừng rỡ, hai chữ 'Sư huynh' kẹt trong cổ họng, trong nháy mắt hắn như rơi vào hầm băng, nói không ra lời.

Lạc Minh Xuyên tỉnh rồi. Nhưng con ngươi trong cặp mắt kia đen kịt như vực sâu, không có chút mê man nào khi mới vừa tỉnh lại, trái lại bình tĩnh đến xa lạ đáng sợ.

Chân nguyên quanh thân Ân Bích Việt kích phát đến mức tận cùng, Lâm Uyên kiếm trong tay khẽ chấn động, hắn thử thăm dò gọi một tiếng, "Sư huynh…"

Lạc Minh Xuyên nhìn thẳng hắn, chỉ nói hai chữ, "Đi mau."

Ân Bích Việt thở phào nhẹ nhõm, "Không, bây sư huynh cảm thấy thế nào?"

Lạc Minh Xuyên thanh tỉnh, biết rõ tình hình của bản thân, "Huynh không có chuyện gì. Bây giờ đệ đi vẫn tới kịp."

Ân Bích Việt lắc đầu, "Nếu quả thật không sao rồi, chúng ta phải đi cùng nhau."

"Ầm —— "

Trong nháy mắt hang núi run rẩy, up áp cuộn trào vọt tới như thủy triều. Ân Bích Việt bị chấn động lảo đảo hai bước, ngã nhào trên đất, không thể tin mà hô một tiếng, "Sư huynh —— "

Lạc Minh Xuyên đứng dậy khỏi giường, khí thế quanh người nhanh chóng tăng lên, như nước lũ vỡ đê, ống tay áo và tóc đen đều bị thổi bay lên. Y đi chậm rãi, đứng ở trước người Ân Bích Việt, không nói gì thêm. Ánh mắt dâng trào, dường như đang cố gắng đè nén cái gì đó.

Không rõ tại sao, Ân Bích Việt lần thứ hai nhớ lại ảo cảnh trong Phật đường.

Sư huynh vẫn là sư huynh, còn nhận thức được bản thân, nhưng lại có mấy phần giống như người khoác áo bào hoa văn màu mực trên vương tọa ở điện Trường Uyên kia.

Sắc mặt lạnh nhạt, dáng vẻ cao cao tại thượng, ánh mắt giống nhau như đúc.

Đứng trong hang núi bố trí đơn sơ cũng giống như đang đứng trong điện với ánh nến sáng sủa rực rỡ.

Lúc này mới cảnh giác đã muộn, dưới uy áp như có thực thể này, chân nguyên lưu chuyển của Ân Bích Việt đình đốn, cả thân tu vi bị kiềm chế gắt gao.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Lạc Minh Xuyên cúi người, áp sát hắn.

Cảm giác nguy hiểm đến tận cùng cũng kéo tới.

Trong mắt hắn tràn đầy ước ao, "Sư huynh, huynh đang thanh tỉnh, huynh còn nhận ra đệ, đúng không…"

Trời đất quay cuồng.

Hắn bị người ôm ngang lên, bỗng nhiên sau lưng đau xót, lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện mình đã bị đặt ở trên giường. Gần trong gang tấc, có thể nghe được tiếng hít thở của nhau, hơi thở ấm áp phun ra ở cần cổ.

Trong lòng Ân Bích Việt lo sợ nghi hoặc, hắn cảm thấy sư huynh không nên như vậy.

Sư huynh sẽ không làm hắn đau, sư huynh luôn luôn ôn hòa. Nhưng đây lại chính là sư huynh, không phải người nào khác.

Hơi thở ấm áp dường như khiến da dẻ bên gáy hắn cháy bỏng, xen lẫn những cái liếm mút ướt át, người bên trên như là đang thưởng thức mỹ vị gì đó, làm cho Ân Bích Việt khẽ run.

Tu vi của hắn mặc dù bị khắc chế, nhưng mà trong tay hắn còn nắm lấy Lâm Uyên kiếm, không đến nỗi không hề có chút sức chống đỡ nào. Chỉ là nhớ đến lời vị Trình tiền bối kia nói, hắn kiêng kỵ thần niệm trong kiếm sẽ làm cho Lạc Minh Xuyên thật sự biến thành Ma tôn, nên liền cuống quít cất kiếm vào túi Càn Khôn trong tay áo.

Hai tay trống trơn, vào lúc không còn chỗ dựa nào thì mới chính thức bắt đầu sợ hãi.

Hắn nhớ tới lời sư huynh đã nói trước đây,

"Khi luyện Thiên La Cửu Chuyển đến tầng thứ tám, thì phải hút sức sống và tu vi của người khác không ngừng…Loại công pháp này, một khi đã bắt đầu thì không thể quay đầu lại được."

Cho nên bây giờ, sau khi sư huynh giải phong ấn tu vi thì muốn hút sức sống của mình sao? Nhưng cái bộ dáng chọn nơi để cắn như vậy, là muốn ăn mình sao?

Ân Bích Việt nhớ lại tám chữ 'Người là dao thớt, ta là cá thịt'.

"Không, không muốn…" Hắn nghiêng đầu đi, cố gắng tránh né, thậm chí giơ tay đẩy người ở trên. Lại bị uy áp gắt gao kìm chế, chẳng thể sử dụng một chút lực nào.

Lạc Minh Xuyên nghe tiếng ngẩng đầu, ngón tay nắm lấy cằm Ân Bích Việt, khiến cho hắn nhìn thẳng vào mình.

Ân Bích Việt nhìn vào con ngươi đen kịt như mực, màu mực nặng nề như vực sâu vô biên, phản chiếu sắc

mặt tái nhợt của hắn.

Trong giây lát, đầu óc của hắn chìm trong hỗn độn, như ngã vào đám mây ấm áp, tinh thần thoải mái đến mức ngẩn ngơ.

Ân Bích Việt nhìn đôi mắt của sư huynh, cảm thấy thật sự là sáng ngời xinh đẹp, ánh nến trên bàn nhảy nhót trong mắt, tựa như ngôi sao.

Chỉ là nhìn mà thôi, nhưng lại như uống mấy chục vò Túy Lưu Tiên, say đến không biết ngày đêm.

Sức mạnh thần hồn dù có mạnh mẽ đến đâu cũng không đủ để chống lại Thiên La Cửu Chuyển gần như đã hoàn thiện.

Lạc Minh Xuyên khẽ cười một tiếng, giơ tay tháo ra mão đen vấn tóc của người dưới thân, vì vậy ba ngàn sợi tóc bạc trút xuống như thác nước.

Ân Bích Việt mơ hồ nức nở một tiếng, giống như trong động vật nhỏ bị vây trong cảnh khốn, đang yếu đuối kêu cứu. Lạc Minh Xuyên biết hắn là đang gọi mình.

"Sư huynh…"

"Sư huynh…"

Hắn đang vô thức cầu cứu người đang giày xéo mình.

Lạc Minh Xuyên cảm thấy mình nhất định là điên rồi, nếu không thì sao lại làm chuyện như vậy.

Nhưng y lại vừa cảm thấy mình chưa bao giờ thanh tỉnh hơn trong giờ phút này, rốt cuộc y đã làm được chuyện mà mình muốn làm.

Mâu thuẫn vô cùng, bên rìa bạo phát. Tựa như đang đi trên vách núi cheo leo, bước kế tiếp chính là vực sâu vạn trượng.

Phát hồ tình, chỉ hồ lễ, bất du củ. Y vốn là như vậy. (Phát hồ tình, chỉ hồ lễ, bất du củ: Có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa, không vượt quy củ.)

Thậm chí có người cảm thấy y không cầu danh, không cầu lợi, nghiêm túc như một người không có dục vọng.

Nhưng sinh ra làm người, sao lại thật chẳng có dục vọng? Trên đời nào có quân tử hay thánh nhân hoàn mỹ tuyệt đối?

Tu hành Thiên La Cửu Chuyển đến trình độ như thế này, đủ để câu lên khát cầu sâu nhất trong lòng người, rồi khuếch đại nó đến mức tận cùng.

Y cố định lại gáy của người trong ngực, không cho phép chống cự, đặt xuống một cái hôn.

Lâu dài mà mãnh liệt.

Ân Bích Việt thở không nổi, tất cả tiếng rên rỉ vỡ vụn kẹt trong cổ họng, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở yếu ớt.

Do hắn tu hành Hàn Thủy kiếm nhiều năm nên nhiệt độ cơ thể khá thấp, thế nhưng lúc này đây, hắn lại cảm giác cả người như bốc lửa, thiêu đốt hắn đến mức đuôi mắt cũng đỏ.

Thân thể trẻ tuổi, trúc trắc không chịu nổi kích thích.

Sư đệ động tình.

Chuyện này khiến Lạc Minh Xuyên rất sung sướng, trong lòng vang lên âm thanh.

Ngươi xem đi, sư đệ cũng thích, cho nên có gì mà không thể?

Có được người này.

Khiến cho người này hoàn toàn thuộc về ngươi.

Ân Bích Việt thuận theo, tùy ý người kia đùa nghịch, trong mắt và mày đều nhuộm một màu xinh đẹp ướt át, hoàn toàn khác với sự lạnh lùng trong trẻo bình thường.

Từ ngoại bào đến áo trong, tựa như đang mở ra tầng tầng lớp lớp giấy gói của một món quà, Lạc Minh Xuyên rất có kiên nhẫn.

May mà thời gian rất nhiều, không cần vội, cứ từ từ thôi.

Sau lập đông, trời tối rất nhanh. Chim muông yên tĩnh, giữa núi rừng chỉ có tiếng gió rít gào tạt ngang qua làm lá rụng bay tán loạn.

Trăng lên giữa trời.

Ánh trăng lạnh như băng soi vào hang núi cũng có thêm nhiệt độ nóng rực triền miên.

****

Khi Ân Bích Việt tỉnh táo lại, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đầu óc không còn choáng váng nữa, suy nghĩ rõ ràng, chân nguyên dồi dào, vận hành trôi chảy, thậm chí tu vi cũng cao hơn so với lúc trước.

Phản ứng đầu tiên của hắn là cầm kiếm, nhưng lúc này mới nhớ ra Lâm Uyên đã bị mình cất đi. Bởi vì sợ thương tổn sư huynh…

Sư huynh?!

Ân Bích Việt bỗng nhiên quay đầu, ngay sau đó lại đối diện với ánh mắt ân cần của người bên cạnh, "Sư đệ, đệ đã tỉnh."

Ánh mắt nhu hòa, lại mang theo áy náy.

Lúc này Ân Bích Việt mới phát giác, hắn đang nằm ở trên giường, mà sư huynh ngồi ở bên giường trông coi hắn.

Lạc Minh Xuyên lấy ra một bộ ngoại bào mới tinh muốn mặc vào cho hắn, Ân Bích Việt hoảng loạn vội vàng đứng dậy, áo gấm trượt xuống, rũ mắt liền nhìn thấy áo trong trên người cũng được đổi mới rồi.

Ký ức rải rác kéo tới giống như thuỷ triều, trong nháy mắt Ân Bích Việt đau đầu, lại chỉ nhớ rõ mình bị đặt ở trên giường, nhớ đến việc sư huynh muốn hút sức sống của hắn…

Sau đó thì sao?

Không có sau đó, láng máng nghĩ lại thì chỉ nhớ là rất nóng cũng rất thoải mái, giống như đang chìm nổi trong cơn thủy triều ấm áp.

Hắn đột nhiên có một suy đoán rất không tốt, "Ngày hôm qua, có phải là đệ…"

Lạc Minh Xuyên tránh né ánh mắt của hắn, cảm thấy mình thật sự không bằng cả cầm thú. Thật ra không

phải là ngày hôm qua, bây giờ là ba ngày sau rồi.

Trong lòng Ân Bích Việt cảm thấy nặng nề, liền giơ tay kéo vạt áo trước của Lạc Minh Xuyên. Lạc Minh Xuyên nhất thời không để ý, bị hắn kéo áo, trên lồng ngực trắng nõn vân da rõ ràng, xuất hiện vài vết đỏ chói mắt.

Rõ ràng là bị người ta cào.

Cái này nhất định là rất đau đi…

Ân Bích Việt căn bản không nghĩ tới, đây là dấu vết do hắn vừa khóc khàn cả cổ họng, nghẹn ngào xin tha "Không muốn không muốn", vừa hết sức cào cấu thân thể của người ta, thật ra sau lưng Lạc Minh Xuyên còn bị nhiều hơn.

Bây giờ hắn đã bắt đầu não bổ quá trình mình cưỡng ép sư huynh. (Não bổ: Suy tưởng quá mức.)

Xem ra không sai rồi. Hắn ép sư huynh ngủ với hắn rồi.

Hắn thừa dịp sư huynh thần trí mơ hồ, làm chuyện không bằng cầm thú với sư huynh.

Sáng sớm hôm qua mới vừa được giải đáp thắc mắc, mới vừa nghĩ rõ ràng mình thích sư huynh, buổi tối liền không nói hai lời ép người ta ngủ!

Đây còn là con người sao!

Sư huynh nắm lễ giữ đạo, nghiêm túc không thể xâm phạm, có thể nói là chính nhân quân tử số một của giới tu hành, thế mà bị hắn ép ngủ!

Nếu không chịu trách nhiệm thì còn là người sao!

Ân Bích Việt tự tìm chỗ chết đang phỉ nhổ mình, liền nghe Lạc Minh Xuyên lên tiếng, "Sư đệ, kiếm của đệ đâu, lấy ra đi."

Lạc Minh Xuyên định nói, dù sao huynh đã làm chuyện như vậy, dù đệ có rút kiếm giết huynh, huynh cũng không có lời oán hận.

Ân Bích Việt hoảng loạn vội vàng cắt lời, "Đệ sẽ chịu trách nhiệm!"

Lẽ nào sư huynh nghĩ không thông, muốn dùng kiếm của hắn tự vẫn?!

"Sư huynh! Đệ biết chuyện này danh không chính ngôn không thuận, nhưng chúng ta trở về thì Hợp Tịch, đệ nhất định sẽ cho huynh một cái danh phận!"

Lạc Minh Xuyên đã nghĩ qua mấy chục loại hậu quả, nhưng không hề bao gồm tình huống trước mắt này. Y giật mình.

Đây không phải là lời y nên nói sao?

Ân Bích Việt thấy sư huynh mình không nói lời nào, đơn giản ôm người ta vào lòng, nhưng bởi vì chiều cao chênh lệch, càng giống như hắn nhào vào ngực Lạc Minh Xuyên, "Sư huynh, đệ nghĩ rõ ràng rồi, đệ thật sự thích huynh. Lúc trước ở Thương Nhai sơn, huynh cũng đề cập tới chuyện đạo lữ… Có thể thấy được huynh cũng không chán ghét đệ, huynh cũng nghĩ tới ở với đệ đúng không… Đệ nhất định sẽ đối xử tốt với huynh, huynh hãy tin đệ một lần."

Ân Bích Việt không sỏi ngôn từ, mà sau khi nói ra câu đầu tiên, mấy câu sau liền thông thuận. Hắn chỉ muốn biểu đạt tâm tình của mình, mặc kệ thể diện hay mấy nghi thức xã giao gì đó.

Lạc Minh Xuyên nghe thấy câu đầu tiên liền bối rối. Thật giống như có ngàn vạn pháo hoa cùng nổ tung.

Đương nhiên là y mừng rỡ, nhưng sau khi tỉnh táo lại, vẫn phải nói rõ ràng cái lý, y nhìn vào mắt Ân Bích Việt, "Sư đệ, chuyện như vậy, thật ra đệ là người bị hại. Những câu nói này là huynh nói mới phải."

"Tu vi của huynh giải phong ấn quá nhanh, thần hồn không thể chịu đựng được, cho nên bị công pháp của mình gợi lên tà niệm."

Y còn chưa nói hết, nhưng thật ra là bởi vì tà niệm bị kìm hãm quá lâu, trong khoảnh khắc bị dẫn ra, thì chẳng thể thu lại.

Ân Bích Việt nghĩ thầm, tu vi giải phong ấn hay công pháp gì chứ, dù sao gạo đã nấu thành cơm.

Sư huynh chính là người của mình. ~( )/~

Đột nhiên hắn bật thốt lên, "Vậy sư huynh thích đệ?"

Hỏi xong Ân Bích Việt liền hối hận rồi.

Hắn cảm thấy mình quá không đàn ông, nói mấy lời chít chít meo meo y chang mấy nữ chính ngôn tình.

Như vậy sao được, hắn hẳn là tổng tài bá đạo Long Ngạo Thiên mà, 'Đừng hòng thoát khỏi anh!' (Mấy thím tham khảo teenfic để biết thêm chi tiết…)

Lạc Minh Xuyên nghe vậy, ý cười trôi nổi trong mắt, con ngươi ôn hòa màu hổ phách cứ như một hồ nước, khiến cho người ta muốn sa vào đó. Ngữ khí lại vô cùng trịnh trọng, "Lòng huynh thích đệ, nhiều hơn đệ có thể nghĩ đến."

Ân Bích Việt đỏ từ hai má tới hai bên tai.

Quá, quá phạm quy. QAQ

86. Chương 86: Anh Hùng Cần Phải Chết Trên Chiến Trường

Ân Bích Việt theo bản năng tránh né ánh mắt Lạc Minh Xuyên, nhỏ giọng nói, "Chúng ta về Thương Nhai đi."

Lạc Minh Xuyên cười cười, đáp 'Được', nói xong đưa mắt nhìn cửa động.

Ân Bích Việt nhìn thấy trận pháp ở cửa động thì lập tức hiểu ý, mà lúng túng khó xử khi trốn tránh nói sang chuyện khác lúc nãy lại dâng lên.

Xong rồi, sư huynh sẽ không cho là mình làm trận pháp này, chính là vì nhốt huynh ấy ở chỗ này đi? Có nên thử giải thích một chút hay không?

Ân Bích Việt một bên thu lại kỳ trận một bên phỉ nhổ chính mình, Ầy! Quá dơ! Sư huynh mới không thèm nghĩ như thế!

Lại nói ngủ cũng ngủ rồi, bây giờ nói mấy thứ đó thì có ích lợi gì QAQ

Lạc Minh Xuyên đương nhiên không biết sư đệ ngây thơ của y đang suy nghĩ gì, chẳng qua là nhịn không được mà hỏi, "Thân thể của đệ thế nào rồi?"

Ân Bích Việt đang chậm rì rì thu lại cái kỳ trận cuối cùng, nghe vậy thì tay run một cái, "Rất tốt, không, còn tốt hơn lúc trước, tu vi của đệ còn tăng lên…"

Ánh sáng đổ xuống trước cửa động, khí thế vô hình bị giải trừ.

Lạc Minh Xuyên đi lên phía trước,

"Vậy thì tốt. Hôm qua chúng ta song tu lần đầu tiên, huynh còn sợ có chỗ sơ sót, hại đệ chịu khổ."

Ân Bích Việt rốt cuộc biết chân nguyên tự dưng xuất hiện trong kinh mạch của mình là ở đâu ra rồi. Hắn tu hành Hàn Thủy kiếm nhiều năm, nhiễm hàn khí đến tận xương, chân nguyên vận hành ở trong người cũng nhiễm ý lạnh.

Thế nhưng lần này sau khi tỉnh lại, trong kinh mạch có thêm một luồng chân nguyên hơi yếu, tựa như dòng nước ấm róc rách, khác với dòng tuần hoàn trong cơ thể, nó tự vận hành con đường riêng.

Cái cảm giác này rất kỳ diệu cũng rất ấm áp, giống như nhiệt độ mỗi lần tới gần sư huynh.

"Sư đệ, đệ hẳn là biết chân nguyên của Thiên La Cửu Chuyển vận hành thế nào, mà công pháp này có chút quỷ quyệt, huynh vẫn không hy vọng đệ sẽ luyện. Sau này… Thuận theo tự nhiên là được."

Ân Bích Việt cảm thấy sự thân thiết trong giọng nói của sư huynh, dường như mang theo ý cười.

Hắn không khỏi nghĩ bậy nghĩ bạ, thuận theo tự nhiên à, đây không phải tương đương với việc mình không cần tu luyện công pháp này, cứ dựa vào chuyện kia là được, song tu để tiến bộ.

Cảm giác xấu hổ chẳng biết từ đâu bao phủ lấy hắn.

Mãi đến tận khi bị Lạc Minh Xuyên kéo ra khỏi hang núi, thoát khỏi hang tối đen, mà hắn còn đang chìm trong não động của mình.

Mặc dù là hắn cưỡng ép trước (sai rồi), mà bằng vào lời tâm tình thổ lộ tràn đầy tình yêu (sai luôn) nên đã cảm động được sư huynh, thành công tránh né các loại điểm ngược máu chó, cuối cùng đi trên con đường HE rộng thênh thang! (sai quá sai rồi)

(Máu chó là từ dùng để chỉ những tình tiết quá kinh điển, gặp mãi trong truyện hoặc phim. Các từ ở ngoặc trên là của tác giả, gốc của nó là 'đại vụ' chỉ sương mù dày, nhưng nó đồng âm với 'sai lầm to', còn cái chỗ ngoặc cuối là 'sương mù đầy trời' tức sai quá sai nhé.)

Ân Bích Việt quả thật muốn hoan hô rơi lệ vì mình mà.

Hắn cảm nhận được bàn tay ấm áp, bỗng nhiên nâng mắt nhìn thì thấy người phía trước nắm tay mình, đi trong sương sớm mỏng manh.

Đạo bào Thương Nhai có tay áo lớn eo thon, phác họa thân hình cao gầy. Tóc đen khẽ phất lên, được nắng dát lên một tầng ánh sáng.

Ân Bích Việt nhìn đến thỏa lòng thỏa dạ, cảm thấy bùn đất lá rụng dưới chân đều xốp kỳ cục, mỗi một bước đi như lõm vào.

Thậm chí hắn còn nghĩ, sư huynh tốt đẹp như thế, đời này nếu như không ngủ thì cuộc đời chẳng có chút ý nghĩa gì cả.

Lúc này Lạc Minh Xuyên quay đầu lại, hơi thoáng nhướn mày, khẽ cười cười,

"Đẹp không?"

Ân Bích Việt không chút suy nghĩ, "Đẹp."

Huynh đẹp như vậy, đệ chỉ muốn ngủ với huynh.

Cứu mạng, suýt chút nữa đã nói ra nửa câu sau rồi QAQ

Ý nghĩ xấu xa đầy đầu lao nhanh trên con đường đồi trụy, một đi không trở về.

Sư huynh nếu biết sẽ vứt bỏ mình mất QAQ

****

'Hoàng đô' là một toà thành, nó nằm sừng sững ở trung tâm Bắc Địa, không có tên thừa thãi nào khác.

Tường thành cao vút tận mây, có tổng cộng tám cửa thành to lớn, đủ để bốn chiếc xe ngựa cùng đi qua. Thường ngày, chỉ riêng xe ngựa và người ra vào thành đã lên đến chục ngàn.

Mà mỗi người đi vào thành đều sẽ cảm thấy mình nhỏ bé yếu ớt. Sau khi vào thành, đi vào biển người tới lui tấp nập, lại càng giống như hạt cát trên sa mạc, biến mất chẳng còn dấu vết.

Tòa thành này quá lớn, có rất ít người có thể tìm được cảm giác tồn tại. Học trò tới nơi này đọc sách cầu công danh, thương nhân tới nơi này mở cửa hàng làm ăn. Những hoài bão và dã tâm có lớn hơn nữa thì nơi này cũng chứa được.

Quyền quý cũng nhiều, ở ranh giới thành Nam, chỉ cần tùy tiện chọn năm người ở cạnh bồn hoa ven đường thì đã có bốn người là vương hầu có đất phong. Chỉ có những cô nương lầu xanh mới có thể phân rõ những cái liễn hoa lệ và xe ngựa của từng gia tộc.

Trong âm thầm, các thế lực khắp nơi kiềm hãm lẫn nhau tạo thành thế cân bằng, ai cũng không thể một tay che cả trời Hoàng đô.

Mà ở mặt ngoài, ở hoàng cung nguy nga kia. Người trên vương tọa mới thật sự là nhân vật lớn hô mưa gọi

gió.

Mùa đông ở Bắc Địa luôn đến rất sớm, trong Hoàng đô đã có trận tuyết rơi đầu tiên. Trận tuyết đầu mùa năm ngày trước chẳng tích tụ gì nhiều, nhưng trận tuyết này lại kéo dài bốn ngày bốn đêm.

Giữa ban ngày quét tuyết mấy canh giờ, nhưng tới nửa đêm đã dày đặc một tầng. Che khuất mái ngói vàng lưu ly của hoàng cung, đèn màu thếp vàng ở lầu cao phía Nam, cái bát xin cơm của tên ăn mày dưới cầu, cái rãnh nước thối bẩn ở thành Bắc, đặt trong một vùng trắng xóa mênh mông cũng trở nên thật sạch sẽ.

Đây là đêm trước khi Thái tử đăng cơ, tuyết lớn vẫn rơi.

Nhà nhà đóng cửa khóa chốt, học đường vẫn mở lớp, chợ phố lại ngừng kinh doanh. Ngay cả các quan to, quý nhân lúc trước uống rượu mua vui và ngõ lầu xanh cũng trở nên yên ắng.

Hoa đào đỏ tươi lạnh lẽo nở rộ trên chín phố mười sáu ngõ, cơn lạnh thấu xương tủy.

Hoàng đô lớn như vậy, tuyết rơi không hề có một tiếng động, yên tĩnh như mộ.

Dân chúng trong đô thành ở trong trung tâm của cuộc chiến quyền lực nhiều năm, ngay cả người đàn bà bán rau cũng nghe quen tai nhìn quen mắt, dù sao cũng có chút trực giác sắc bén.

Thủ vệ ở tám cửa thành sao lại đổi ca trước thời hạn, trên lầu quan sát ở trên tường thành sao lại có người. Thậm chí còn có người từng nhìn thấy ba ngàn cấm vệ có dấu hiệu của Vua ở chốt phòng thủ ở thành Tây.

Tựa như gợn sóng trên sông, tơ nhện trong góc tường, nhìn không thấy, nhưng không có nghĩa là không tồn tại.

Phong thanh hạc lệ, thảo mộc giai binh. (tưởng tiếng gió, tiếng hạc, cỏ cây là quân đang tiến công).

Trong bóng tối, có rất nhiều con mắt đang nhìn hoàng cung.

Mà tối nay ở ngoài điện Thái Hòa, lại quạnh quẽ khác thường, không có cung nhân quét tuyết, cũng không có người hầu đốt đèn. Chỉ có một vị tướng quân toàn thân bọc giáp, ôm kiếm canh giữ ở trước bậc thềm.

Trong cửa điện, chân đèn đồng hình hạc cao to, cột và xà nhà đỏ thắm khắc nổi rong tảo rực rỡ, gạch lưu ly sáng đến mức có thể soi gương, đều trầm mặc không có tiếng động.

Ánh nến rực rỡ rơi trên mặt mày Đoàn Sùng Hiên. Còn sáu canh giờ, hắn sẽ phải đăng cơ, thật sự trở thành Hoàng Đế. Nhưng ở đáy mắt hắn, còn mơ hồ mang theo ý cười buông thả của ngày xưa.

Hắn canh giữ ở trước giường cha hắn, dường như cũng không để ý tối nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Đoàn Thánh An cũng đang cười, hai cha con đều rất sung sướng.

Hoàng Đế trên giường bệnh hồi tưởng lại cả đời này, thiếu niên tang mẫu (mất mẹ), trung niên tang thê (mất vợ), điều đáng mừng duy nhất chính là không có lão niên tang tử (mất con).

Các tổ tông của ông chinh chiến nhiều năm, thống nhất Bắc Địa, làm nên thành tựu tranh giành thiên hạ, mà ông khiến cho vạn dân giàu có, làm nên thành tựu an ổn thiên hạ.

Giữ vững sự nghiệp còn khó hơn gây dựng sự nghiệp. Đời này thật quá khó.

Có Hoàng Đế nào lại không khó? Coi như làm tên hôn quân có hậu cung ba ngàn, thì cũng có có khó là chon ai để thị tẩm mỗi ngày.

Sau đó ông hỏi, "Ta giết mẹ con, đã nhiều năm như vậy rồi, còn còn trách ta?"

Đoàn Sùng Hiên không trực tiếp trả lời câu hỏi này, hắn trầm mặc chốc lát, nói rằng,

"Ở trong lòng con, cha vẫn là anh hùng."

Đoàn Thánh An thở dài nói, "Con nói đúng."

Ông nghĩ, quân vương có thể chết trên giường bệnh, anh hùng lại không thể.

Anh hùng cần phải chết trên chiến trường.

Ông chống giường, bắt đầu lấy lực đứng dậy, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Đoàn Sùng Hiên muốn dìu, lại bị ông lắc đầu ngăn lại.

Đế vương lớn tuổi tự mình đứng lên, từng nếp nhăn như bị đao kiếm khắc xuống ở trên mặt đều giãn ra hết mức. Ông mang giày, khoác áo choàng đi ra ngoài tẩm điện (chỗ ngủ của Vua), tiếng bước chân vang vọng trong cung điện trống vắng.

Đoàn Sùng Hiên đi theo sau lưng, phảng phất sinh ra ảo giác, tựa như phụ hoàng của mình còn có thể sống thêm năm trăm năm nữa.

Bọn họ đi ra đại điện, gió lạnh đập vào mặt, tuyết lớn đầy trời. Một con Thanh Dực Loan với cánh chim che cả trời, kéo hoàng liễn phá tuyết mà đến, cúi đầu trên mặt đất.

Cuối cùng đi tới chỗ sân thượng cao nhất hoàng cung, cũng là kiến trúc cao nhất của toàn bộ Hoàng đô. Trong đêm gió tuyết bễ nghễ nhìn giang sơn vạn dặm.

Nhìn phía Bắc, chân trời dường như hiện ra ánh lửa. Thậm chí có thể láng máng nghe được tiếng sát phạt, tiếng binh khí tấn công cùng tiếng ngựa hí.

Sau đó nữa, cả ba phía Đông Tây Nam cũng nổi lên ánh lửa.

Ánh đuốc trong bóng đêm nối liền uốn lượn như sông lửa, hướng về Hoàng đô.

"Đối với những người này mà nói, tối nay là cơ hội cuối cùng. Đối với chúng ta mà nói, tối nay là trận chiến cuối cùng. Bọn họ không còn lựa chọn nào khác, chúng ta cũng không có."

Hoàng Đế lớn tuổi nói như vậy.

Không ai biết vị Á Thánh này của Bắc Hoàng thành còn có thể sống mấy tháng, có còn mười phần sức mạnh như ở thời kỳ cường thịnh hay không, cách chắc chắn nhất là dây dưa đến khi ông chết. Còn Thái tử, từ lúc ban đầu đã chẳng có người nào để ý, cảnh giới tu vi và thủ đoạn cũng không được những kẻ trong cuộc đua đến vương vị để trong mắt.

Bọn họ gây sóng gió trên triều đình, kích động lòng dân trên phố, lặng lẽ qua sông vượt núi, thay đổi màu cờ. Dù cho gặp phải chèn ép, cũng không cách nào gây tổn hại nặng đến nền móng.

Nhưng mà chiếu thư nhường ngôi cho Thái tử chiếu thư đã được hoàn thành rất tốt, chiêu cáo thiên hạ, còn có người truyền ra tin tức, vào ngày Đoàn Sùng Hiên đăng cơ thì sẽ phế bỏ đất phong của vương.

Lần này những âm mưa trong sáng ngoài tối cũng không thể chờ đợi được thêm nữa.

Cục diện nhìn như Đoàn Thánh An mới là người nắm giữ thế chủ động, là sự lựa chọn của ông, nhưng thật ra chỉ có ông tự mình biết, chuyện này chẳng có sự lựa chọn nào cả. Ông già rồi, ánh mắt không bằng trước đây, không biết trong cái thiên hạ này, đến cùng có bao nhiêu người mang lòng dạ khác.

Ông hiểu tính tình Hiền vương, được ăn cả ngã về không, nhất định tối nay hắn ta sẽ vào kinh. Thế nhưng còn ai nữa? Còn ai trợ giúp hắn ta, hoặc là muốn chiếm một phần?

Mặc kệ có bao nhiêu người, chuyện lớn như vậy, nhất định phải đối phó hết sức, như thế thì tất cả các lá bài đều sẽ bị lật tẩy.

Ông muốn trước khi Đoàn Sùng Hiên đăng cơ, quét sạch tất cả các khả năng trở ngại.

Sông lửa tới rất nhanh, tuyết lớn không thể ngăn trở, trên những chiếc xe ngựa và liễn xa hoa ở khắp nơi trong đội ngũ, có những vị Vương khác họ, cũng có anh em ruột của Đoàn Thánh An.

Bọn họ ở trong đội ngũ, đa số mang sắc mặt kiên nghị, dường như chuẩn bị đến chiến với kết quả tốt nhất, cũng đã chuẩn bị tốt về việc không còn mạng trở về.

Thủ vệ trong doanh trại có người rút đao chém về phía bạn bè của mình, lầu quan sát trên tường thành máu chảy thành sông, thậm chí ngay cả cấm vệ trông coi trong cung cũng có người làm phản, lập mưu ám sát một trận, lại bị Thanh Dực Loan phun lửa thiêu chết. Hoàng đô bị nhấn chìm trong tiếng sát phạt.

Mặt đất rung động, đất đá bụi mù bay tán loạn. Người thường trốn trong hầm, ngừ mẹ ôm đứa trẻ, không dám phát ra một chút âm thanh nào.

Cường độ công thành càng lúc càng lớn, thậm chí còn đẩy tới 12 quả pháo, quân trông coi ở trên tường thành cầu viện ba lần, Đoàn Thánh An ở trên sân thượng dùng tay ra hiệu một cái, đội quân ngừng phản kháng. Tám cửa thành to lớn mở ra, tựa như đang nghênh đón khách đến từ tám phương.

Khi đội ngũ tiên phong đầu tiên đã tấn công đến thiên huyền môn của hoàng cung, rốt cuộc tất cả những người làm phản đều tiến vào thành.

Cửa thành dày nặng đóng lại lần thứ hai.

Trong thành như luyện ngục trần gian.

Đuốc, mũi tên châm lửa, pháo nổ vang, ánh lửa thiêu đốt xé trời của Thanh Dực Loan. Đâu đâu cũng có lửa, tuyết cũng bị rọi sáng, máu tươi nóng bỏng tung bay, sương trắng bốc hơi bay lên.

Cường giả có tu vi cao nhất tập trung công kích phòng tuyến hoàng cung, liều mạng với cấm quân liều chết. Quân riêng của nhóm quyền quý ở thành Nam cũng đi ra, nhưng lập trường mỗi bên lại không giống nhau.

Hiền vương một mình lái xe chạy tới tường hoàng cung, ngoại trừ là một vị Vương gia, hắn ta còn là một người tu hành Đại Thừa viên mãn, gần đạt đến mức Á Thánh.

Xe ngựa trực tiếp phá tan một cái lỗ to trên tường cung. Hàng trăm hàng ngàn quân đảo chính tràn vào hoàng cung.

Đoàn Thánh An nhíu mày, sau đó ông lấy ra dao găm, cắt lòng bàn tay, máu tươi nhỏ xuống dưới đài cao, ngấm vào trong tuyết.

Trong lúc nhất thời, Đoàn Sùng Hiên chỉ có thể nghe thấy tiếng máu rơi.

Vô số cung các cung điện liên tiếp sáng lên, ánh sáng màu vàng óng xông thẳng lên trời. Từ ngói lưu ly, từ thềm bạch ngọc, từ hành lang uốn khúc ở vườn cây, từ giếng cạn ở Thiên cung, nối liền từng cửa cung một, cuối cùng hội tụ ở chính điện, những luồng ánh sáng này liền liên kết thành một vùng, cả hoàng cung toả ra ánh sáng chói lọi!

Đoàn Sùng Hiên biết, vương tọa ở chính điện chính là điểm mấu chốt của trận, cũng là nơi mà giọt máu kia thật sự rơi xuống.

Hắn gọi một tiếng 'Cha'.

Sắc mặt Đoàn Thánh An hơi tái, thanh âm già nua khẽ run trong gió tuyết,

"Con đường dẫn đến vương tọa chính là một con đường phủ kín máu tươi. Máu của kẻ địch, máu của người thân, máu của chính mình."

87. Chương 87: Có Gia Trưởng Thông Suốt Thiệt Đúng Là Cảm Động Trời Đất

Nhe đâu trong truyền thuyết, Bắc hoàng cung chôn dấu một đại trận sinh sát. Đại trận được mở ra bằng máu của Vương tộc, quyền sinh quyền sát ở trong tay. Từ khi Bắc Địa thống nhất, Hoàng cung dựng thành, trận này chưa bao giờ sử dụng, uy lực cũng không có cách nào để đánh giá cụ thể, rồi từ từ cũng bị người đời lãng quên.

Mà tối nay, vạn ngàn luồng ánh sáng vàng lộng lẫy đan dệt nhau, xuyên qua gió tuyết đầy trời, ùn ùn kéo đến kết thành một cái lưới, xiết chết từng người xông vào Hoàng cung làm phản.

Tia sáng mảnh như sợi tóc, mang theo khí tức cổ xưa mà chết chóc, đi đến chỗ nào thì áo giáp cứng rắn bị cắt thành mảnh vỡ bất quy tắc, kể cả máu thịt xương cốt bên trong cũng bị cắt.

Thậm chí còn không kịp phát ra kêu rên, người sống trong chớp mắt đã biến thành một đống thịt vụn vặt. Cảnh tượng máu me tàn nhẫn này làm người ta nhìn mà hoảng sợ.

Trong hoàng cung đâu đâu cũng có máu thịt. Tiếng rống và sự hỗn loạn bắt đầu, những người lúc trước xông vào cung bây giờ lại liều mạng chạy ra ngoài cung.

Đoàn Sùng Hiên đứng ở trên sân thượng, tất cả thảm trạng đều ở trong đáy mắt, sắc mặt hắn hơi có chút trắng.

Xe ngựa của Hiền vương sụp đổ, hắn ta tung người bay lên, không bị thương chút nào đứng trên càng xe vỡ vụn, ngạo nghễ nói, "Bản vương cũng mang huyết thống hoàng tộc."

Một luồng khí tức huyền diệu phát ra từ trên người hắn ta, cùng nguồn cùng gốc với đại trận, pha lẫn thành một thể. Ánh sáng vàng lui đi, gió tuyết bị kình khí tầng tầng đánh văng ra, hắn ta cầm kiếm bay vút về phía sân thượng.

Đại cục ngoài cung đã định, chỉ cần hắn ta giết Đoàn Thánh An trong Hoàng cung, hắn ta sẽ biến thành chủ nhân của Hoàng cung, bệ hạ của Bắc Địa.

Trong quá khứ, muốn giết một vị Á Thánh là chuyện nghĩ cũng chẳng dám nghĩ. Mà tối nay thì khác, hắn ta biết rằng mở ra đại trận sinh sát tốn sức kinh khủng. Bây giờ Đoàn Thánh An đang ở thời khắc suy yếu nhất trong trăm năm qua, mà hắn ta lại đang mạnh. CHẳng còn thời cơ nào tốt hơn nữa.

Kiếm ý của kẻ Đại Thừa cảnh viên mãn bá đạo vô cùng, quyết chí tiến lên.

Nhưng có trường thương cắt ra bóng đêm, tà tà đâm ra, ngăn lại lưỡi kiếm giữa không trung. Đốm lửa tung toé, bầu trời đêm sáng ngời trong nháy mắt.

Sau một đòn, Hiền vương trở về chỗ cũ, đồng tử thu nhỏ lại.

Tướng quân cả người bọc trong giáp canh giữ trước điện Thái Hòa, chẳng biết lúc nào đã đến nơi này. Nắm trường thương 'Phong Hỏa', vững như đá đứng ở dưới sân thượng.

Lúc ở Diệp thành, Vương Hi cung kính nói bệ hạ bệnh nặng, mời Thái tử hồi cung, Đoàn Sùng Hiên mở miệng hỏi câu hỏi thứ nhất, cũng là một câu hỏi duy nhất, chính là 'Bạch Súng Linh ở đâu'.

Bởi vì nếu phải nói người đáng tin trong hoàng cung, Đoàn Sùng Hiên cũng chỉ tin mỗi Bạch Súng Linh.

Đoàn Thánh An nhìn thấy 'Phong Hỏa' trong tay Bạch Súng Linh, không có trách cứ con trai tự mình quyết định, trái lại nói rằng, "Con có thể đưa đồ cho hắn dùng, cũng có thể tin tưởng hắn, nhưng cũng chỉ đến mười năm sau mà thôi."

Nói cách khác, mười năm sau tình hình sẽ khác, lòng người dễ dàng thay đổi, phải suy nghĩ khác đi.

Đoàn Sùng Hiên trả lời, "Con và Súng Linh biết nhau hai mươi năm."

"Trẫm và Hoàng thúc của con quen biết nhau hai trăm năm."

Đoàn Sùng Hiên chỉ có một hoàng thúc, chính là Hiền vương.

Vì vậy hắn không tiếp tục nói nữa, trầm mặc nhìn trong cung, trong thành.

Nhìn thế cuộc ngoài cung mà Hiền vương đã liệu trước, đang bắt đầu biến hóa long trời lở đất.

Ai có thể nghĩ tới, toàn bộ Hoàng đô đều là một đại trận?

Trong ánh sáng màu vàng óng pha tạp ánh lửa, trong gió tuyết lạnh giá xen lẫn máu nóng, trận mưu phản này, rốt cuộc biến thành một trận tàn sát đơn phương.

Quân đảo chính như thủy triều chạy trốn về phía tường thành, mà cửa thành sớm đã đóng, ai còn có thể đi ra. Chờ bọn họ chỉ có những mũi tên bắn từ lầu quan sát trên tường thành, như mây đen che ngợp bầu trời.

Đoàn Sùng Hiên đột nhiên nhớ tới lúc nhị sư tỷ đưa hắn về Bắc Địa, dọc đường ứng phó hơn mười lần ám sát, nhiều lần rơi vào hiểm cảnh, cuối cùng cũng đến được ngoài cửa thành Hoàng đô.

Hắn làm đại lễ với sư tỷ, "Tới đây là được rồi, quãng đường còn lại đệ sẽ tự mình đi."

Đây là do hắn tự chọn. Thương Nhai không nên bị liên luỵ vào.

Không ai che chở hắn được cả đời cả, sư huynh sư tỷ không thể, cha hắn cũng không thể.

Rất nhiều năm sau, đêm màu máu bốc cháy đó, được ghi trên sử sách của Bắc Địa là 'Biến động run sợ vào Đông'. Quân đảo chính đi vào Hoàng đô, toàn quân bị diệt.

Mà bây giờ, cha con hoàng tộc đứng ở trên sân thượng, nhìn tuyết rơi và ánh sáng vàng từ từ thu lại, hoàn thành một cuộc đối thoại cuối cùng, "So với dùng trận pháp giết huynh đệ của chính mình, trẫm càng thích lên chiến trường hơn."

Hiền vương chết ở dưới sân thượng, chết không nhắm mắt, nhìn chằm chằm về hướng vương tọa, tuyết rơi trên máu đỏ sẫm trên người khiến nó lan ra thành một mảnh lớn.

"Đáng tiếc trẫm không đi được, phải dựa vào ngươi rồi, mang theo cả 'Kim Qua Thiết Mã' và 'Phong hỏa lang yên' của trẫm!"

'Phong Hỏa' là một thần binh, 'Kim Qua Thiết Mã' là quân đội tinh nhuệ nhất Bắc Địa.

Ông tin tưởng truyền lại vương tọa cho con trai, cũng truyền lại thời loạn.

Hoàng đế lớn tuổi hỏi, "Được không?"

Đoàn Sùng Hiên đáp, "Xưa nay con chưa từng biết sợ."

Mỗi một con đường ngõ hẻm trong Hoàng đô, không biết từ nơi nào tuôn ra rất nhiều quân đội giáp bạc mang dấu hiệu của Vua, nhỏ chất lỏng màu xanh sẫm lên thi thể sót lại, thi thể tan đi tựa như băng tuyết, ngay cả máu cũng không còn.

Còn có người mang thi thể chất đống nối đuôi nhau chất lên xe gỗ, dựa theo con đường lúc trước mang ra khỏi thành, vùng ngoại ô sớm đã có người đào ra cái hố to lớn để chôn thi thể.

Trong cung đốt đèn, hơn ngàn cung nhân bắt đầu tay chân lanh lẹ vẩy nước quét nhà. Gió Bắc thổi tan mùi máu tanh nồng đậm, chỉ để lại mơ lạnh thơm ngát trong ngự hoa viên.

Gió dừng tuyết nghỉ, ở bầu trời phía Đông nổi lên ánh mặt trời. Sau trận tuyết, cả trời đất như được cọ rửa mới hoàn toàn, đường phố sáng ngời chói mắt.

Nếu như không có vết máu đỏ sậm ở khe gạch của tường thành, dường như không nhìn ra cảnh máu chảy thành sông vào ban đêm.

Hôm nay, Đoàn Sùng Hiên đăng cơ xưng Đế.

****

Chưởng viện tiên sinh đứng dậy trở về phòng, bây giờ khi hắn đi lại, thậm chí có lúc phải cần phó Chưởng viện đến nâng đỡ.

Hắn thấy được ánh sáng ở bầu trời phương Bắc, như mảnh vàng vụn lấp loé trong màn đêm, là ánh sáng của trận pháp. Cho dù hắn chưa bao giờ cảm thấy rằng mình có bằng hữu, cũng vẫn cảm thấy lạnh lẽo quạnh quẽ.

Vệ Kinh Phong, Khúc Giang, Chu Viễn Đạo, Đoàn Thánh An, bọn họ cùng sống với hắn trên thế giới này. Trong cuộc sống dài dằng dặc và thế cuộc biến đổi bất ngờ, họ đã từng hợp tác giao dịch, cũng khó tránh khỏi việc tính kế lẫn nhau.

Nhưng bây giờ chỉ còn một mình hắn.

Ban đêm trong học phủ, yên tĩnh bình yên. Đèn đuốc trên lầu cao cách đó không xa đặc biệt dễ thấy.

Hắn liếc mắt hỏi, “Các học trò đều về nhà rồi, ba ngày sau đóng viện đi.”

Phó Chưởng viện nghiêm túc đáp, “Tháng trước có một ít người về, nhưng cũng có một ít không muốn đi. Lưu lại lên lớp, buổi tối đọc sách đêm ở thư viện.”

“Vẫn lên lớp sao?”

“Vâng, các tiên sinh dạy học cũng không đi. Nói rằng còn chưa dạy xong, phàm là có một học trò nghe thì không thể nghỉ học.”

Phó Chưởng viện nói bổ sung, “Ta cũng không đi.”

Tiên sinh thở dài nói, “Xưa đâu bằng nay. Ta không bảo vệ được các ngươi đâu.”

Khiến một vị Á Thánh nói ra điều như vậy, thật là một chuyện chua xót.

Nhưng đây chính là sự thật. Từ trước tới giờ, học phủ nằm ngoài nhất sơn tam phái, tuyệt đối trung lập, không quấy nhiễu tranh chấp. Bây giờ rất khác, lập trường của Chưởng viện tiên sinh chính là lập trường học phủ.

Trong học phủ không hoàn toàn là người tu hành, phần nhiều chính là người đọc sách, là thư sinh.

Vô dụng nhất là thư sinh.

Phó Chưởng viện cuối cùng nói rằng, “Bọn ta ở đây, cũng có thể làm chút chuyện cho học phủ.”

Khí khái rắn rỏi cũng là thư sinh.

****

Khi Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên vượt núi băng đèo về Thương Nhai, Tây Địa đã có trận tuyết mỏng đầu tiên, trong không khí hơi lạnh lẽo, tràn đầy mùi vị tươi mát của tuyết đầu mùa.

Ngoài trăm dặm Thương Nhai sơn liên tiếp bố trí trạm kiểm soát giới nghiêm, những đệ tử trông giữ tới lui thay ca gặp phải dọc đường đều mang sắc mặt nghiêm túc, uy thế lộ ra ngoài, không có chút thoải mái tụ tập nói chuyện cười đùa nào khi ở Chấp pháp đường ngày xưa.

Có người nhận ra bọn họ, tiến lên chào, rồi thở phào nhẹ nhõm như uống phải thuốc an thần, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Lạc Minh Xuyên.

Tuần phòng ở Thương Nhai sơn đã được sắp xếp tốt, đều là do một tay Lạc Minh Xuyên sắp xếp lúc trước, lúc này lên núi, dọc theo đường đi dò hỏi một chút, Ân Bích Việt ở một bên nghe, chỉ cảm thấy tình thế gần đây càng ngày càng nghiêm trọng. Mỗi ngày ngoài núi đều có tung tích của ma tu, nhân số rất ít, nhưng thân pháp cao minh, càng giống như là tới thăm dò tình huống, có mấy kẻ bắt được đều nhốt trong địa lao thẩm vấn.

Ở điện Thanh Hòa trên ngọn núi chính, Chưởng môn cùng các phong chủ đang thảo luận cùng những người liên minh của Thanh Lộc, Liêm Giản tông phái tới.

Liễu Khi Sương và Yến Hành đều xuống núi, vị trí Hề Hoa phong chỉ có mỗi Quân Dục. Nhưng một người đủ để đảm đương cả nhà rồi.

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt trực tiếp được mời vào trong điện, dùng tu vi sức chiến đấu mà nói, hai người bây giờ đã vượt qua mấy vị phong chủ, không khỏi khiến người ta cảm thán thời vận khó dò, khó mà tin nổi.

Nói xong chính sự, mọi người giải tán. Bên trong điện chỉ còn lại Chưởng môn, Quân Dục, còn có hai người bọn họ.

Bây giờ những người ở Thương Nhai biết tình huống của Lạc Minh Xuyên, cũng chỉ có bốn người này.

Chính Dương Tử hỏi, "Thế nào rồi?"

Lạc Minh Xuyên đáp, "Đã ổn định lại."

Chính Dương Tử thở phào nhẹ nhõm, ông biết đồ đệ của mình đáng tin ra sao, nói không có chuyện gì thì nhất định là không có chuyện gì.

"Nhưng đệ tử còn có một chuyện…"

Lạc Minh Xuyên chưa nói xong đã bị Ân Bích Việt đánh gãy lời, "Chúng con còn có một chuyện muốn nói, con cùng với Lạc sư huynh tình đầu ý hợp, lần này đã tự xác định chuyện cả đời, con biết việc này không ổn…"

Hắn còn làm đại lễ quỳ xuống, nhìn Quân Dục,

"Nhưng bây giờ sư phụ đi xa, đệ xin đại sư huynh làm chủ."

Lạc Minh Xuyên lập tức cùng quỳ xuống, y không nghĩ tới sư đệ nói nhanh như vậy, trong lòng không khỏi kích động, "Con cùng với sư đệ quý mến nhau đã lâu, xin sư phụ thành toàn."

Chính Dương Tử lộ ra ánh mắt quả thế, Quân Dục hơi nhíu mày, cũng không nói ra lời phản đối gì.

Chính Dương Tử trầm ngâm nói, "Đây là chuyện vui, chỉ là vào ngay lúc này, không tiện mời khách, cũng không tiện làm điển lễ."

Lạc Minh Xuyên là Chưởng môn kế nhiệm, Ân Bích Việt là đệ tử Kiếm Thánh, hai người bất kể là thân phận hay là tu vi, ấn theo quy củ cũng là một cặp không kiêng dè ai.

"Con là không để ý nghi thức xã giao, chỉ sợ ủy khuất sư đệ."

"Chỉ sợ ủy khuất sư huynh. Chờ sau này an ổn, con sẽ bù đắp cho sư huynh."

Hai người cùng nói xong, nhìn nhau, cười khẽ.

Chính Dương Tử không đành lòng nhìn thẳng quay đầu đi chỗ khác, nghĩ thầm hai đứa bây giờ chẳng còn quanh co nữa, một khắc cũng sợ chậm trễ.

Ngoài mặt ông ho nhẹ một tiếng, "Vậy điển lễ lược bớt đi, mùng ba tháng sau là ngày tốt, đến từ đường dâng nhang lạy tổ tông, ký vào sách Hợp Tịch. Chuyện này coi như xong rồi."

Ông nói xong thì nhìn Quân Dục, trưng cầu ý của người nọ.

Quân Dục gật đầu.

Ân Bích Việt vốn đang thấp thỏm trong lòng, tuy nói người tu hành trong thế giới này, sớm đã có nam tử cùng nhau Hợp Tịch, nhưng dù sao âm dương giao hợp mới là chính đạo. Là hắn bẻ cong sư huynh, nhưng không nghĩ tới việc này dễ dàng thành công như vậy.

Có gia trưởng thông suốt thiệt đúng là cảm động trời đất.

Lại nghe giọng nói lạnh lùng nghiêm túc của Quân Dục vang lên, "Đệ đi theo huynh."

Ân Bích Việt vội vàng theo sau, quay đầu lại đưa mắt nhìn sư huynh một cái, thấy Lạc Minh Xuyên lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Lập tức an tâm lại.

88. Chương 88: Không Bằng Ngủ Với Huynh

Quân Dục đi về phía Hề Hoa phong, Ân Bích Việt đi theo ở phía sau, tâm tình dần dần trở nên khẩn trương. Nhớ lại vừa nãy đại sư huynh vẫn luôn không lên tiếng, là cảm thấy rằng mình tự quyết định chuyện cả đời khiến môn phong nhục nhã, nên bây giờ muốn dẫn mình đi quỳ trước chân dung của sư phụ?

Ấy, sư phụ còn chưa chết, quỳ trước chân dung cái gì.

Trên thực tế, Quân Dục không nói lời nào, là bởi vì không biết phải làm sao để mở miệng. Hắn sợ sư đệ bị thiệt thòi mà không tự biết, hoặc căn bản là bị người ta mê hoặc, nên nhất thời xúc động mà thôi. Nếu như đổi thành Liễu Khi Sương, Yến Hành, Đoàn Sùng Hiên, thì bất cứ người nào trong họ cũng có cách mở chuyện của riêng mình, nhưng Quân Dục thì không.

Chỉ chút nữa thôi là đến vách núi, Quân Dục đành phải xoay người lại, nói thẳng,

"Sư đệ, Hợp Tịch không phải trò đùa. Ký vào điển sách, khế ước thành lập, số mệnh vận mạng của hai bên đều sẽ bị ảnh hưởng. Đệ là thật lòng tự nguyện Hợp Tịch cùng với hắn? Không phải là hắn làm chuyện gì dụ dỗ đệ chứ?"

Ân Bích Việt kinh hãi đến biến sắc, "Đại sư huynh, đệ là thật lòng, thật ra nói tới chuyện này… Vẫn là do đệ thất lễ trước."

Quân Dục hơi nhíu mày, rất là khó hiểu.

Ân Bích Việt cúi đầu, quyết định không che giấu nữa, "Lúc đó Lạc sư huynh bị công pháp ảnh hưởng, thần trí không rõ, là đệ cưỡng ép huynh ấy. Đệ quý mến Lạc sư huynh, huynh ấy cũng đã nói, cũng đã nói là thích đệ…"

Quân Dục trầm mặc.

Hắn rõ ràng nhớ rằng thật lâu trước kia, vào lần công thẩm trên điện, khi đó Lạc Minh Xuyên còn chính miệng nói, có ý đồ cưỡng ép sư đệ.

Vậy bây giờ là chuyện gì?

Đại đệ tử Hề Hoa phong có thiên phú kiếm đạo vô song, lần đầu tiên cảm thấy hoang mang trong cuộc đời tu hành —— lẽ nào bây giờ Hợp Tịch với người khác, đều phải cưỡng ép lẫn nhau mới coi như tình đầu ý hợp?

Lỡ như làm không lại thì làm sao bây giờ?

Không nghĩ ra, quả nhiên luyện kiếm vẫn là chuyện đơn giản nhất.

Nửa ngày sau, hắn trầm ngâm nói, "Nếu như thế, sau này đệ đối đãi với hắn cho tốt."

Ân Bích Việt vội vàng gật đầu, "Đó là chuyện đương nhiên. Đệ chắc chắn sẽ không phụ lòng Lạc sư huynh."

Chính Dương Tử cũng mang nghi vấn tương tự. Lúc vừa nãy trên chính điện thì mang vẻ giả vờ bình tĩnh như mây gió, sớm đã biết, bây giờ trở về trong điện, quay đầu liền hỏi đồ đệ của mình, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Minh Xuyên cười nói, "Sư phụ không phải đã nghe rồi sao, con và sư đệ là thật lòng thích nhau…"

Chính Dương Tử vỗ bàn đánh gãy lời y,

"Ai hỏi con cái này! Ta là hỏi con có dùng thủ đoạn hay không?! Có hay không?!"

Lạc Minh Xuyên thu lại ý cười,

"Con dùng Già Lan đồng thuật."

Chính Dương Tử vô cùng đau lòng nhức óc, chỉ vào y run rẩy nói, "Ngươi, ngươi lại dám… Ngươi sao có thể…"

Lạc Minh Xuyên tiến lên vỗ lưng thuận khí cho sư phụ, "Đệ tử biết sai rồi."

"Thế nhưng không hối hận."

Chính Dương Tử mới vừa thở ra thì suýt chút nữa nghẹn luôn.

"Ta đã biết đồ đệ nhà Vệ Kinh Phong sao lại thông suốt dễ dàng như vậy! Ngươi bây giờ dùng thủ đoạn, sau này thì làm sao bây giờ? Bằng thiên phú tu hành của hai người các ngươi, tuổi thọ dài dằng dặc đo bằng trăm năm, ngươi có thể mê hoặc nngười ta cả đời sao?!"

Lạc Minh Xuyên đã sớm nghĩ tới những thứ này. Ngày đó ở hang núi, tâm thần của y bị Thiên La Cửu Chuyển gợi lên dục vọng, lại không muốn nhìn thấy sư đệ phản kháng, bèn dùng Già Lan đồng thuật.

Cho nên lúc Ân Bích Việt tỉnh lại mới chẳng nhớ rõ cái gì.

Y nghiêm mặt nói, "Con sẽ không dùng đồng thuật nữa, sau này nếu sư đệ không muốn, con tuyệt đối không miễn cưỡng sư đệ nửa phần."

Chính Dương Tử thở dài, "Con biết là tốt rồi. Không nên ép người ta quá mức, bây giờ còn có nửa tháng thì tới Hợp Tịch, cho người ta một ít thời gian, để cho nó suy nghĩ rõ ràng."

Lạc Minh Xuyên gật đầu, "Đệ tử đã rõ. Nửa tháng này sẽ không đi tìm sư đệ."

Chính Dương Tử vung vung tay, xem như là buông tha cho y, vừa hận mình sắt chẳng thể cương gọi với ra ngoài điện, "Đến thì vào đi! Trốn ở cửa nghe trộm còn ra thể thống gì nữa?! Có tu vi lại chẳng dùng cho việc nghĩa!"

Bị ông dạy bảo, Hà Yên Vân lè lưỡi nhảy vào, trước tiên vuốt lông làm nũng với sư phụ, "Con mới vừa tới, đi ngang qua thôi mà…"

Sau đó chuyển hướng sang Lạc Minh Xuyên thì vui vẻ ra mặt, "Sư huynh! Huynh sắp Hợp Tịch với Ân sư huynh rồi! Là vào ngày nào? Lễ phục đã may chưa? Chuyện tốt lớn thế này, vậy mà không nói sớm!"

Chính Dương Tử quát khẽ nói, "Cười thành như vậy làm cái gì! Cũng không phải là con Hợp Tịch!"

Hà Yên Vân nhếch miệng.

"Được, tất cả giải tán đi. Để cho sư phụ yên tĩnh."

Lạc Minh Xuyên hành lễ, lui ra.

"Sư muội, thời cuộc rung chuyển, ý của huynh và Ân sư huynh, là giản lược mọi chuyện, tốt nhất là cũng không cần lộ ra ngoài, miễn cho mọi người tuần phòng dạo này phân tâm…"

Hà Yên Vân hưng phấn không giảm, "Muội hiểu mà, nhưng Hợp Tịch dù sao cũng là chuyện lớn, lễ phục cũng cần phải may… Sư huynh, lễ phục ngày ấy huynh mặc trong lễ phong Thủ đồ Thương Nhai đẹp cực kỳ, Ân sư huynh cũng nên có một cái."

Đạo bào của đệ tử Thương Nhai đều có bộ may mặc chuyên môn may riêng, thuộc quản lý của Chấp sự đường. Lạc Minh Xuyên nhớ tới lễ phục phiền phức kia của mình, một tháng trước đó đã có người tới đo, sợ là làm cũng không dễ.

Liền cười lắc đầu, "Bây giờ nào có thời gian…"

Hà Yên Vân vỗ ngực, "Giao cho muội cùng Tiểu Liên, sư huynh đừng bận tâm!"

Lạc Minh Xuyên cười nói, "Tâm ý của sư muội huynh và Ân sư huynh của muội nhận trong lòng. Nhưng vẫn nên đặt nhiều sức vào chính sự cho thỏa đáng, lần này huynh trở về, còn chưa có kiểm tra tu vi của muội…"

Hà Yên Vân nghe vậy thì nhanh chân bỏ chạy, đảo mắt liền không thấy bóng dáng.

****

Ân Bích Việt trở lại tiểu viện của mình tĩnh tọa, thổ nạp nhập định, chân nguyên ở trong người trôi chảy như thường, dòng nước ấm thêm vào kia chảy róc rách qua, cùng hòa thành một thể với chân trong thân.

Ban đêm hắn luyện kiếm trong viện. Mùa đông luyện Hàn Thủy kiếm, cho dù không cần chân nguyên, chỉ bằng vào kiếm ý, cũng đã có uy thế tự nhiên, hàn ý hào hùng. Lúc thu kiếm thì trông thấy bóng núi xa trong bóng đêm, lại nhớ tới lần trước sau khi bàn xong chuyện ở điện Thanh Hòa, hắn và Lạc Minh Xuyên đều trở về theo sư phụ và sư huynh của mỗi người, còn bí mật truyền âm xác định nơi chốn, hai người liền gặp vào buổi tối đó.

Khi đó còn danh không chính ngôn không thuận, ai có thể nghĩ loáng một cái đã sắp Hợp Tịch. Hắn đột nhiên bắt đầu cảm tạ vị Trình tiền bối kia giải đáp thắc mắc, khiến cho hắn thấy rõ lòng mình.

Tâm tình khoan khoái, trường kiếm khởi thế, mang theo sự vui sướng.

Ngày thứ hai có hai vị cô nương tới chơi, là Hà Yên Vân cùng Nguyễn Tiểu Liên.

Sau khi Ân Bích Việt biết ý đồ các nàng khi đến thì cực kỳ xấu hổ, "Sao lại để các sư muội làm chuyện như vậy được…"

"Chuyện này có gì đâu, muội và Tiểu Liên đã chờ lâu lắm rồi! Lẽ nào Ân sư huynh không tin tay nghề của hai muội?"

Nguyễn Tiểu Liên gật đầu, "Rốt cuộc đã đợi được ngày hai huynh về một nhà rồi, có việc làm mới vui vẻ đó!"

Khi Ân Bích Việt bị đẩy đi đo thước tấc thì còn đang ngu người.

Chờ chút, cái gì gọi là rốt cuộc, hai người không kinh sợ chút nào luôn hả? Ta cũng mới nghĩ rõ ràng gần đây thôi đó!!

Hắn nhìn biểu tình hai em gái này một chút, quyết định vẫn nên không hỏi.

#Toàn thế giới đều thấy tui và sư huynh nói chuyện yêu đương chỉ có tui khờ ngốc không nhìn ra được QAQ#

Những ngày trước Hợp Tịch thật là yên bình. Người biết tin cũng không nhiều.

Sư huynh sư tỷ của Ân Bích Việt ở dưới núi, không tiện truyền tin; gần đây Lạc Minh Xuyên đang tập hợp đệ tử tập kiếm trận, cũng không muốn làm bọn họ phân tâm.

Hai người ngầm hiểu ý, đều muốn làm chuyện lớn trong yên lặng. Mang theo mong đợi bí mật, đếm từng ngày từng ngày trôi qua.

Ngày ấy Lạc Minh Xuyên đáp ứng sư phụ mình, mấy ngày nay thật sự rất nhẫn nhịn không đi tìm Ân Bích Việt.

Lúc y học tập ở học phủ, có từng học một loại kiếm trận, thích hợp với đệ tử Phạt Tủy và Luyện Khí. Sức chiến đấu đơn độc của những đệ tử này có hạn, nhưng nếu nhiều người lập thành trận, phối hợp chặt chẽ thì uy tăng gấp mười lần. Ban ngày y vội vàng tập kiếm trận, trả lời ngọc giản và thư truyền tới từ khắp nơi, buổi tối thì lại phải tu hành Thiên La Cửu Chuyển. Bây giờ không còn dùng cách tiêu cực khắc chế tu luyện, cũng hiểu rõ chỉ có cách vượt qua công pháp này, mới không dễ dàng bị nó khống chế.

Sự căng thẳng của Lạc Minh Xuyên tăng cao, sống một ngày bằng một năm.

Thỉnh thoảng trong một cái nháy mắt nào đó y thường thường sẽ nghĩ, bây giờ sư đệ đang làm gì?

Ân Bích Việt đang thử quần áo.

Với tu vi và tay nghề của Hà Yên Vân cùng Nguyễn Tiểu Liên, đương nhiên là nhanh hơn và tốt hơn cả bộ may mặc. Ân Bích Việt đứng trước gương nước giang ra hai tay áo trước, trên tầng tầng lớp lớp áo bào lộng lẫy, họa tiết chìm như sóng nước dâng tràn ra. Thanh niên tóc bạc mão đen trong gương, vai rộng eo thon, khí chất rực rỡ, một thân gió mát trăng thanh.

Hắn chắp tay làm lễ, "Đã phiền hai vị sư muội nhọc lòng."

"Sao gánh nổi lời tạ ơn này. Ân sư huynh cao gầy, lễ phục có rườm rà thế nào cũng mặc được."

Nguyễn Tiểu Liên cười rộ lên, "Hình thức và từng chi tiết nhỏ của bộ y phục này đều làm theo lễ phục của Lạc sư huynh, chỉ là họa tiết chìm chìm thì khác, của Lạc sư huynh là hạ tiết hồi vân (mây bay về), còn của Ân sư huynh là họa tiết thủy liên (sen nước), chính là 'Vân tại thanh thiên thủy tại bình'." (Mây tại trời xanh nước tại bình: Đạo chính ngay ở tại mây trên trời xanh, nước trong bình, không phải là hiện tượng gì kỳ đặc mà là hương vị thiên nhiên của núi, sông, đồng cỏ. Theo Yahoo, câu này còn có người giải thích là để chỉ việc hiển nhiên, không cần phải bàn, mình nghĩ là để chỉ hai người bên nhau là việc đương nhiên hoặc là nó chỉ đơn giản là chỉ đạo.)

"Quần áo rất đẹp, Ân sư huynh còn đẹp hơn, nhưng đáng tiếc Lạc sư huynh gần đây đang bận, chờ đến khi huynh ấy nhìn thấy huynh thì nhất định sẽ bị mê chết luôn."

Ân Bích Việt bị thổi phồng đến mức xấu hổ, lại không muốn lộ ra vẻ ngại ngùng, đành phải nói sang chuyện khác, "Huynh ấy đúng là rất bận, năm ngày rồi huynh cũng chưa gặp huynh ấy."

Nói xong thì tự mình ngẩn ngơ trước tiên.

Hóa ra chỉ mới vài ngày thôi. Năm ngày mà thôi, rõ ràng thời gian rất ngắn, nhưng vì sao lại tựa như cách xuân thu?

Hắn không khỏi nghĩ đến lúc hai người ở hang núi, tuy rằng sư huynh hôn mê bất tỉnh, nhưng ít ra có thể nhìn thấy mỗi ngày, nào giống như bây giờ.

Hà Yên Vân thấy hắn không tiếp tục nói nữa, dường như nhìn ra cái gì, tự biên tự diễn nói,

"Lúc muội còn nhỏ, thường thường sẽ chạy xuống núi ăn gà nướng, nhưng lại sợ bị cười vì dục vọng ăn uống quá nặng, cũng không dám để Tiểu Liên biết, chỉ có thể nhịn. Sau đó rốt cuộc có một lần không nhịn được nữa, mới biết hóa ra nàng ta cũng muốn ăn! Đêm đó hai muội liền xuống núi ăn! Từ đây muội đã rõ, ăn tới miệng mới là chân lý, cần mặt mũi làm cái gì!"

Nguyễn Tiểu Liên cười mắng nàng không có chính kinh.

Sau khi hai người đi rồi, Ân Bích Việt thay đổi sang thường phục, thử nhập định, lại khó có thể tập trung tinh thần. Đi ra viện để luyện kiếm, nhưng kiếm ý không thông.

Tâm tư dao động, liên tục nghĩ nhiều lần, cuối cùng ra quyết định.

Nhịn năm ngày cũng đủ rồi, sư huynh không tìm mình, thì mình đi gặp sư huynh.

Đúng! Nhìn thấy người ta mới là chân lý, cần mặt mũi làm cái gì!

Đêm đó Ân Bích Việt không biết xấu hổ mà đi, người nhẹ như yến, đảo mắt đã đến ngọn núi chính, đứng ở ngoài cửa viện của Lạc Minh Xuyên.

Không đợi hắn giơ tay gõ cửa, cửa đã mở ra. Lạc Minh Xuyên cười nghênh đón hắn tiến vào trong viện.

Ân Bích Việt chỉ thấy ánh đèn vàng ấm trong phòng lộ ra ngoài khung cửa sổ giấy, đổ xuống một chỗ. Sư huynh đứng trong vầng sáng cười với hắn. Như là vào mỗi buổi tối trong hang núi, ánh nến nhảy nhót giữa chân mày.

Vào đúng lúc này Ân Bích Việt sinh ra dũng khí vô tận.

Thanh âm của Lạc Minh Xuyên ôn hòa bình tĩnh, "Đã trễ thế này, sư đệ có việc gì sao?"

Trên thực tế, y rất hồi hộp, hai tay nắm chặt trong tay áo, ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Y sợ mình không nhịn được, ngay sau đó sẽ ôm người kia vào ngực.

Ân Bích Việt nói, “Đệ không sao, chỉ là ngủ không được.”

“Huynh có hai quyển Tây Nam du ký, đọc rất thú vị, sư đệ cầm xem một chút, giết thời gian nhé?”

“Không xem.”

“Huynh bồi sư đệ đến vách núi luyện kiếm?”

“Không luyện.”

“Sư đệ thích kiếm trận không?”

“Không thích.”

Lạc Minh Xuyên bật cười, cảm thấy sư đệ như đứa trẻ đang giận dỗi, nhưng ý chẳng có chút không kiên nhẫn nào, trái lại sinh ra mừng rỡ không rõ, bởi vì y cảm thấy mình được sư đệ tin tưởng ỷ lại hoàn toàn.

“Vậy sư đệ kia muốn làm gì?”

Ân Bích Việt ngửa mặt lên, mang theo xúc động nhất thời cùng một giọng điệu cô đơn gan dạ,

“Đệ muốn ngủ cùng huynh.”

Xuân phong thập lí, bất như thụy nhĩ. (Gió xuân mười dặm, không bằng ngủ với huynh.)

Lạc Minh Xuyên ngẩn ra, tựa như có đốm lửa nổ tung ở nơi hoang tàn, nổ đến mức y nhất thời chẳng thể suy nghĩ.

Y tập trung tinh thần một chút, “Bây giờ còn chưa được, chờ một chút nữa thôi… Chúng ta còn có mười ngày nữa là Hợp Tịch rồi.”

Ân Bích Việt mở miệng lặp lại một lần, lời nói biến thành,

“Chúng ta còn tới mười ngày nữa mới Hợp Tịch đó!”

Hai người giằng co ở trong viện. Ân Bích Việt một bước cũng không nhường.

Lạc Minh Xuyên là người có nguyên tắc, nhưng cố tình là y chẳng có cách nào. Đừng nói nhìn sư đệ thất vọng khổ sở, mà ngay cả nhìn sư đệ nhíu mày y cũng chẳng nỡ.

Cuối cùng đành phải thở dài, đẩy cửa phòng ra, "Vào đi."

89. Chương 89: Quà Tốt Của Chân Tiên, Mở Được Thì Tặng Cho

Ân Bích Việt cực kỳ vui vẻ đi vào, dường như là sợ Lạc Minh Xuyên đổi ý, lập tức trở tay đóng cửa lại.

Trong phòng đốt đèn, rọi sáng quyển sách đang mở ra một nửa trên bàn làm từ ngọc xanh, mùi hương tươi mát nhàn nhạt của cây Tê chuyển động trong không khí. Hắn theo Lạc Minh Xuyên từ gian ngoài vào gian trong, nhìn nơi nào cũng vô cùng vừa mắt. Bố trí không phô trương cũng không đơn sơ, tất cả trang hoàng đều đúng quy đúng củ, nghiêm túc như chính chủ nhân nơi này.

Thậm chí Ân Bích Việt bắt đầu nghĩ, sau khi Hợp Tịch, là mình đến ở cùng sư huynh, hay là sư huynh đến chỗ mình ở. Nếu không thì chúng ta cùng mở một viện mới?

Mãi đến tận khi bọn họ vòng qua bức bình phong bát mặc sơn thủy, đi đến trước giường.

Giường rất rộng, gối ngọc cũng dài, có thể thấy được hai người có nằm cũng chẳng chật chút nào.

Khóe mắt Lạc Minh Xuyên quét về phía gian ngoài, ánh nến bỗng nhiên tắt, gian trong đột nhiên tối lại. Chỉ có ánh trăng nhàn nhạt rọi vào cửa sổ, chiếu ra bóng người mơ2 nhạt.

Không có người nào nói chuyện nhưng Ân Bích Việt có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt sư huynh đặt trên người hắn.

Mà lúc này, kích động của hắn đã dùng hết rồi, giờ mới biết chột dạ.

Mình có quá lỗ mãng, khiến cho sư huynh rất không cảm giác an toàn hay không? Dù sao gặp riêng vào ban đêm, cũng chẳng hợp lễ.

Hắn lui hai bước, thử mở miệng giải thích, "Sư huynh, lâu rồi không gặp, thật ra đệ chỉ là nhớ huynh… Muốn gặp huynh một lần. Huynh đừng lo lắng, tối hôm nay đệ không chạm vào huynh." Càng nói càng xấu hổ, giọng cũng hạ thấp đi, "Chờ chúng ta chân chính Hợp Tịch, thì… A!"

Lạc Minh Xuyên trực tiếp ôm người lên giường.

Ân Bích Việt đột nhiên không ngờ tới bị ấn ở trên giường, vạt áo ngoại bào cũng bị mở ra lưu loát, lộ ra áo trong trắng như tuyết.

Hai người cách nhau rất gần, có thể nghe được hô hấp của nhau, vài sợi tóc đen của Lạc Minh Xuyên buông xuống, xẹt qua hai má hắn, hơi có chút ngứa. Rất khoái hắn đã hoàn hồn lại, tự mình ngồi dậy nhanh chóng cởi ra ngoại bào, lại đưa tay cởi vạt áo của sư huynh.

Lần này đến phiên Lạc Minh Xuyên ngớ ra, trái lại không biết làm sao bây giờ.

Ân Bích Việt gỡ xuống mão đen, tóc bạc rối tung, quấn quýt với tóc đen của Lạc Minh Xuyên. Hắn nâng mắt, không rõ hỏi, "Sư huynh?"

Trong mắt là sự ngây thơ vô tội trong vắt, tựa như động vật nhỏ không tỏ chuyện đời.

Lạc Minh Xuyên đành phải thở dài, gấp kỹ áo bào của hai người, kéo chăn đắp cho sư đệ của mình. Hết sức làm cho mình bình tĩnh lại, "Muộn lắm rồi, ngủ đi."

Bọn họ chỉ mặc áo trong mỏng manh, sóng vai nằm trên lớp chăn gấm mềm mại. Nhiệt độ da thịt xuyên qua vải vóc truyền cho nhau.

Ân Bích Việt cảm thấy cực kỳ thoải mái, xung quanh tràn đầy khí tức của sư huynh, tựa như đang nằm trên đám mây ấm áp.

Cái lý tưởng cuộc sống ngủ cùng với sư huynh này vậy mà đạt được dễ dàng như vậy. ~( )/~ Không kìm lòng được, bằng một cách thật tự nhiên, hắn nhẹ nhàng ôm lấy eo sư huynh. Dựa vào lồng ngực của người kia mà cọ cọ.

Lạc Minh Xuyên ôm người vào trong ngực, giọng có chút khàn, "Chớ lộn xộn."

Vì vậy Ân Bích Việt thật sự bất động, sợ bị sư huynh ném khỏi giường.

Nhưng hắn nhất thời kích động không ngủ được, chỉ có thể bắt đầu nói chuyện,

"Sư huynh, chúng ta sắp sửa Hợp Tịch rồi, dựa theo cách nói dân gian thì cái này gọi là thành thân, phải đưa lễ… Đệ không có sính lễ gì có thể đưa cho huynh… Huynh lung tung thế nào lại đi theo đệ, quá thiệt rồi."

Lạc Minh Xuyên dở khóc dở cười.

Nhưng mà không đợi y mở miệng, Ân Bích Việt liền chui ra khỏi ngực y, lấy ra mấy quyển sách mỏng ố

vàng từ trong không gian của ngoại bào, cứng rắn nhét vào trong tay y.

"Lần trước còn chưa nói xong, thật ra đây là bút ký của Chân Tiên Ý Lăng Tiêu, Chưởng viện tiên sinh cho đệ… Mặc dù nhìn rất giống mấy thứ vô dụng. Nhưng ít nhất cũng coi như là di sản của nhân vật lớn, ngoại trừ Ỷ Hồ kiếm thì thứ đáng tiền trên người đệ nhất cũng chính là nó. Đưa cho sư huynh! Coi như là sính lễ!"

Lạc Minh Xuyên nhìn thấy tên của cuốn sách này, khóe miệng hơi co rút. Cũng quên mất nói cho sư đệ rằng từ 'Sính lễ' này không thể dùng như thế. (Sính lễ: Lễ vật của nhà trai đem đến nhà gái để xin cưới.)

Ân Bích Việt đơn giản mở ra một quyển, nương theo ánh trăng nhợt nhạt, đưa cho y xem, "Là hàng thật, chữ viết và niên đại đều đúng. Có thể biết thêm rất nhiều chuyện vào năm đó, đọc rất thú vị."

Ân Bích Việt cảm thán trong lòng, lễ khai sơn mình có được ở Chiết Hoa hội đều dùng hết trên cánh đồng hoang ở Đông Địa rồi, bây giờ không lấy ra được thứ gì cả, quả thật là một con quỷ nghèo.

Lạc Minh Xuyên nửa ngồi, nhận sách rồi tỉ mỉ lật qua lật lại, sắc mặt trầm tĩnh lại.

Ân Bích Việt bị y làm cho căng thẳng, cũng ngồi dậy, "Sư huynh, làm sao vậy?"

"Trong sách có phép che mắt."

"Phép che mắt?"

Ân Bích Việt kinh hãi đến biến sắc, sách này nằm trong tay mình lâu như vậy cũng chẳng nhìn ra đầu mối gì, sư huynh liếc mắt một cái đã nhìn ra.

"Già Lan đồng thuật có thể nhìn thủng lớp che chắn." Lạc Minh Xuyên nhíu mày, "Mà câu 'Chân Tiên hảo lễ, điểm khai tựu tống' này sao lại rất kỳ quái?" (Quà tốt của Chân Tiên, mở được thì tặng cho.)

Y cầm cuốn sách, ngón tay xẹt qua trang bìa, hào quang chói mắt đột nhiên bắn ra.

Ánh sáng dần nhỏ lại, Ân Bích Việt nhìn thấy câu nói kia. Lần thứ hai khẳng định thân phận đồng hương của Ý Lăng Tiêu, cũng mừng vì đồng hương lười biếng, không viết mấy câu 'Mãn cấp thần thú, tuyệt thế thần binh, cực phẩm trang bị, mở được thì tặng cho'.

Lại lật qua một tờ, Ân Bích Việt vui vẻ nói, "Vậy mà là 'Lăng Tiêu kiếm quyết'. Sư huynh, chúng ta cùng luyện đi!"

Lạc Minh Xuyên trả sách lại cho hắn, "Đây là cơ duyên của sư đệ. Sư đệ hãy luyện đi."

"Rõ ràng là sư huynh nhìn ra, sao lại thành một mình đệ? Còn nữa, đây là sính lễ phải tặng cho sư huynh mà."

"Lăng Tiêu kiếm quyết là truyền thừa của Chân Tiên, là th71 duy nhất trên thế gian có thể khắc chế công pháp Thiên La Cửu Chuyển. Nếu như ngày nào đó huynh trở nên điên cuồng, đệ hãy dùng Lăng Tiêu kiếm giết huynh." Y nói chuyện sống chết, giọng nói lại mang theo ý cười trước sau như một, "Nếu ngày đó đến thật, chỉ sợ cũng chỉ có đệ mới có thể giết được huynh. Sư đệ, huynh đây có thể coi là hoàn toàn giao bản thân cho đệ."

Ân Bích Việt nghe xong thì trầm mặc, nửa ngày sau, hắn buồn buồn nói rằng, "Đệ sẽ không giết sư huynh. Thậm chí sẽ không cầm kiếm hướng về sư huynh."

Trong Lâm Uyên kiếm có một tia thần niệm của Mạc Trường Uyên.

Đối với hắn và Lạc Minh Xuyên mà nói, đây là thứ mang bên người nguy hiểm nhất bây giờ. May là thanh kiếm này ở trong tay hắn, thần niệm không bị thức tỉnh rồi sẽ từ từ tiêu tan.

Nhưng hắn không biết làm thế nào để nói tất cả những thứ này cho sư huynh. Công ty xuyên qua, vầng sáng bạch hóa, lời Trình tiền bối, còn có lai lịch của mình.

Hắn trốn tránh nghĩ, chờ thiên hạ thái bình rồi sẽ từ từ giải thích.

Lạc Minh Xuyên nhìn thấy hắn ủ rũ, âm thầm ảo não vì mình nói sai, hại sư đệ khó chịu rồi.

Vì vậy điển tịch trân quý, đường đường là truyền thừa của Chân Tiên bị tùy ý vứt bên gối, Lạc Minh Xuyên nằm xuống, ấn người vào trong lồng ngực, "Huynh nói bậy, đừng suy nghĩ nữa, ngủ đi."

Ân Bích Việt 'A' một tiếng, điều chỉnh một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại.

Lạc Minh Xuyên nhìn người trong lòng, mày không cau lại nữa, tư thế thả lỏng, sự ỷ lại không hề giữ lại chút nào với y. Không lâu lắm thì hô hấp đều đều, đã ngủ.

Ý nghĩ kiều diễm ở đáy lòng lúc trước tan thành mây khói.

Y có thể làm gì sư đệ chứ?

Đời này gặp được người như vậy, ngoại trừ làm quen, thì còn có cách nào khác?

Đợi đến khi trời vừa sáng, rồi sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức. Tin tức mới nhất truyền đến, Đông Địa đã được Dung Trạc thống nhất, mười vạn ma quân đã chuẩn bị vượt biển.

Nhưng mà bây giờ, y ôm sư đệ, cái gì cũng không lo lắng, chỉ muốn thời gian dừng vào lúc này.

****

Ân Bích Việt một đêm không mộng, ngủ say đến bình minh.

Buổi sáng thì đỏ mặt chui ra từ trong chăn, cuống quít xuống giường, lần đầu tiên biết mình ngủ chung kém như vậy. Cụp mắt không dám nhìn sư huynh.

Lạc Minh Xuyên lại không thèm để ý, cười rồi mặc ngoại bào vào cho hắn, tỉ mỉ vuốt cổ áo, buộc chặt nút thắt vạt áo.

"Sư huynh, đệ tự mình làm…"

"Để huynh."

Với cảnh giới của bọn họ, thân thể không nhiễm cát bụi, mặc quần áo mang mão cũng có thể kết quyết để hoàn thành. Lạc Minh Xuyên lại ngưng tụ kính nước, mang mão cho hắn.

Ba ngàn sợi tóc bạc bóng loáng như gấm vóc, xuyên qua ngón tay thoan dài khớp xương rõ ràng.

Ân Bích Việt nhìn vào gương, sư huynh khẽ cúi đầu, sắc mặt nghiêm túc, dáng vẻ thành thạo. Bỗng nhiên sinh ra một ảo giác, tựa như bọn họ đã Hợp Tịch nhiều năm, đã sớm là vợ chồng.

Lúc Ân Bích Việt ra cửa thì nghĩ, có nên đi lén lén lút lút một chút hay không, để khỏi bị người khác nhìn thấy, làm hỏng danh dự của sư huynh?

Ấy, tui và sư huynh danh chính ngôn thuận, tui mới không chột dạ!

"Sư đệ…"

"Sư huynh, đệ biết rồi, đệ trèo tường đi!"

Lạc Minh Xuyên cười rộ lên, "Huynh là nói, chúng ta đi cùng nhau, đến điện Thanh Hòa, nhị sư tỷ cùng tam sư huynh của đệ đã trở về."

Ân Bích Việt vui vẻ nói, "Quá tốt rồi… Sao đệ lại không biết việc này…"

“Sáng nay chắc chắn đã có người truyền phù vào trong viện của đệ, chỉ là không ai ngờ, đêm qua đệ lại ngủ ở chỗ của huynh.”

“…”

Ân Bích Việt theo sau Lạc Minh Xuyên ra khỏi viện, cảm thấy cả ngày hôm nay mình không cần nói chuyện nữa.

Điện Thanh Hòa và chỗ ở của Lạc Minh Xuyên đều ở trên ngọn núi chính, Hề Hoa phong thì ở một hướng khác. Khi Chính Dương Tử nhìn thấy hai người đi cùng nhau, đặc biệt là bộ dáng mặt mày hớn hở của đồ đệ mình, lập tức trầm mặt xuống.

“Ngươi đáp ứng ta như thế nào?!” Ông truyền âm hỏi Lạc Minh Xuyên.

“Trước khi Hợp Tịch không đi tìm sư đệ, cho sư đệ chút thời gian để nghĩ rõ ràng… Nhưng ngày hôm qua là sư đệ tới tìm con mà.”

Chính Dương Tử nghẹn lời.

Ông nghĩ thầm, Vệ Kinh Phong à Vệ Kinh Phong, chờ ngươi trở về cũng đừng có mà không nói lý lẽ, việc này thật sự không thể trách ta, lão phu chỉ có thể giúp đến đây thôi.

Người Hề Hoa phong lại không nhìn ra không đúng chỗ nào.

Yến Hành và Liễu Khi Sương ngoại trừ cảm thán tu vi của hai người bọn họ tiến triển cực nhanh, thì cũng chẳng có ý nghĩ gì khác.

“Lão tứ à, lúc trước huynh còn nghi ngờ đệ chỉ cần ăn cơm uống nước cũng có thể tăng tu vi, bây giờ huynh lại cảm thấy đệ quả thật không cần ăn cơm uống nước, đệ có ngủ vào ban ngày cũng có thể tăng tu vi! Đệ thế này khiến huynh áp lực rất lớn!”

Liễu Khi Sương quát khẽ Yến Hành một câu, “Đệ cũng trưởng thành rồi, chẳng đứng đắn gì cả, mau nói chính sự.”

Ân Bích Việt xấu hổ cúi đầu, bởi vì hắn suy nghĩ một chút, hình như ngủ cùng sư huynh, song tu và vân vân, thật đúng là có thể tăng tu vi.

Yến Hành không trêu đùa sư đệ của mình nữa, bỗng dưng biến ra một cái bàn cát thật lớn. Khe rãnh núi sông, ngọn núi ở cánh đồng tuyết trên đó vừa xem là hiểu ngay. (bàn cát ở đây nó giống như mấy mô hình thu nhỏ.)

Ân Bích Việt liếc mắt nhìn liền nhận ra, đây là Đông Địa.

Yến Hành nói, "Lần này huynh đi, phát hiện Đông Địa thay đổi nghiêng trời lệch đất. 12 cung chia năm xẻ bảy lúc trước, bây giờ tất cả đều nghe lệnh của Dung Trạc, mười vạn ma tu được chỉnh sửa chia thành ba đội ngũ, giai cấp nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh, càng giống như quân đội."

Ngón tay hắn hơi động, trên cánh đồng tuyết xuất hiện một mảnh áo bào đen, hành quân chỉnh tề mà nhanh chóng.

"Một đội đi về phía Nam Địa, một đội đi Trung Địa bằng đường biển, tựa hồ vô ý đến bên này của chúng ta."

Lạc Minh Xuyên nhíu mày, trầm giọng nói,

"Bốn lục địa tách rời nhau, Dung Trạc không kéo dài chiến tuyến quá, đến lúc đó cứu viện không kịp. Hắn ta muốn tiêu diệt từng nơi một."

"Liêm Giản ở Trung Đại phân tán, học phủ suy thoái, Thanh Lộc kiếm phái ở Nam Địa dựa cả vào nhóm người Tống Đường chống đỡ, Hoàng Đế mới ở Bắc Địa đăng cơ, căn cơ không ổn, hắn ta chỉ cần phái người đi gây phiền phức, khiến cho phương Bắc không có cách nào xuất binh…"

"Nếu huynh đoán không lầm, Dung Trạc muốn nắm Trung Địa và Nam Địa trong tay trước tiên, còn chúng ta, hắn ta muốn để cho Bão Phác tông đối phó."

Cục diện trở nên sáng tỏ.

Yến Hành hừ lạnh một tiếng, "Để cho Bão Phác tông đối phó chúng ta, tính hay lắm."

Khi hắn còn thiếu niên đã xuống núi vào đời, lại chẳng thể nhường nhịn với một vị trưởng lão của Bão Phác tông, mỗi lần nhắc đến thì không thể kìm được.

Quân Dục nói, "Huynh ở lại Thương Nhai. Các đệ có thể xuống núi."

Lạc Minh Xuyên đã hiểu ý của Quân Dục, Thương Nhai có Quân Dục là chủ trận trấn thủ, mà bọn họ tốt nhất là nên đi viện trợ những môn phái khác.

Lạc Minh Xuyên nghĩ, thật ra có cách đơn giản hơn, chính là đi Đông Địa, giết Dung Trạc. Dung Trạc vừa chết, những cuộc chiến cần phải chiến sau này cũng sẽ không xảy ra.

Không phải không ai nghĩ đến, mà là mọi người đều cho rằng, không ai giết được Dung Trạc.

Y nói, “Ta và sư đệ xuống núi.”

Ân Bích Việt gật gật đầu.

Yến Hành nói, “Vậy ta cùng đại sư huynh trấn thủ Thương Nhai.”

Quân Dục gật đầu, “Có thể. Nhưng chỉ sợ sẽ bỏ qua ngày Hợp Tịch.”

Yến Hành sợ hãi đến nhảy dựng lên, “Cái gì? Hợp Tịch?! Ai Hợp Tịch? Đại sư huynh muốn Hợp Tịch với sư phụ?!”

Ân Bích Việt sợ hãi cả kinh. Đã thấy Liễu Khi Sương cũng dò hỏi nhìn Quân Dục.

Quân Dục lạnh lùng nhìn bọn họ một cái. Nhiệt độ trong đại điện hạ xuống dưới điểm đóng băng.

“Không phải huynh. Là tứ sư đệ muốn Hợp Tịch với Lạc sư đệ.”

90. Chương 90: Sau Khi Đánh Giặc Xong Liền Về Nhà Thành Thân

Bị ánh mắt lạnh lẽo của Quân Dục quét qua, Yến Hành ngượng ngùng cúi đầu, “Đệ uống rượu không tỉnh, nói chuyện không dùng đầu óc.”

Khi thốt ra lời nói đó thì chính hắn cũng sợ hết hồn trước tiên. Ai bảo vừa nhắc tới nhà mình có việc vui như Hợp Tịch, phản ứng đầu tiên chính là đại sư huynh cùng sư phụ.

Khó mà tin nổi nhưng lại hợp lẽ vô cùng, nếu như nhất định phải nói bằng lý lẽ, vậy cũng chỉ có thể nói là trực giác.

Khóe miệng Chính Dương Tử hơi co rút, tự cảm thấy mình hoàn toàn không theo kịp tư tưởng của người trẻ tuổi hiện nay.

Vẫn là Liễu Khi Sương phản ứng nhanh nhất, “Tứ sư đệ, đệ muốn Hợp Tịch với Lạc sư đệ?”

Nàng tuy là nữ tử, nhưng ở phương diện tình cảm lại chậm chạp hơn nhiều so với người thường. Lúc trước chỉ cảm thấy hai người từng cùng nhau trải qua mấy chuyện ở Chiết Hoa hội, Hưng Thiện tự, lại đồng hành mấy lần, đã phá tan hiềm khích ở địa lao lúc trước từ lâu, quan hệ ngày càng chặtt chẽ, không có gì là không đúng.

Yến Hành rốt cuộc tìm được trọng điểm, kinh ngạc nhìn Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt, "Hôm nay nếu không ai nhắc, hai đệ không định nói sao, âm thầm làm chuyện lớn, lão tứ đệ giỏi lắm!"

Ân Bích Việt không chút xấu hổ khi bị trêu ghẹo nào, ưỡn ngực bình thản nói,

"Thời loạn chưa bình, vốn không nên gả lấy, nhưng Hợp tịch của đệ với sư huynhchỉ cần treo cái danh là tốt rồi, chỉ cầu danh chính ngôn thuận, không màng nghi thức xã giao phô trương. Đệ là không muốn đợi thêm nữa. Cho nên không cần điển lễ, không mời khách mời, cũng hoàn toàn không nhận quà."

Lạc Minh Xuyên nghe vậy chỉ cười cười, "Hiynh hoàn toàn nghe theo sư đệ." Nói xong liền thì không mở miệng nữa.

Chính Dương Tử nãy giờ không nói gì, coi như là chấp nhận.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt mọi người, chính là Lạc Minh Xuyên rất thẹn thùng, mà Ân Bích Việt rất có phong độ của một chủ nhân gia đình.

Ánh mắt Yến Hành nhìn hai người thay đổi trog khoảnh khắc, nghĩ thầm rằng Lạc Minh Xuyên này lúc thường nhìn rất khôn khéo, không nghĩ tới lại hiền lành yếu mềm như vậy, mà tứ sư đệ nhìn như ngây thơ, lại có thể ăn sạch người ta.

Chuyện này thật sự là giả heo ăn thịt hổ, lấy yếu thắng mạnh trong kiểu mẫu mà, nếu sư phụ còn ở đây chắc là vui mừng lắm!

Đáng tiếc là khi Ân Bích Việt đối diện với nụ cười của đạo lữ nhà mình thì máu nón g dâng lên, cool ngầu chỉ có 3 giây, dùng hết dũng khí rồi bắt đầu nói sang chuyện khác, "Nhị sư tỷ, lần này tỷ xuống núi sao rồi? Có thấy Ngọc Triển Mi không?"

Rốt cục trở lại chính sự. Bầu không khí trong đại điện cũng theo câu nói này mà trở nên nghiêm túc lần nữa.

Cho dù Dung Trạc lại xuất hiện ở nhân gian, 12 cung Ma đạo quy thuận, Ngọc Triển Mi tuy không còn là cung chủ có thế lực mạnh nhất ở Đông Địa nữa, nhưng địa vị của nàng cũng vẫn siêu việt như cũ.

Huống hồ sau trận chiến trên Hoành Đoạn Sơn, Dung Trạc, Dư Thế, Chưởng viện tiên sinh, cả ba người đều có thương tích trên người, Á Thánh Vô Vọng của Giai Không tự không biết là muốn ở ẩn đến khi nào… Trước tình trạng như vậy, Ngọc Triển Mi đủ để coi như là nhân vật quan trọng ảnh hưởng đến chiến cuộc.

Ánh mắt của Liễu Khi Sương rơi trên bàn cát to lớn hư ảo trong điện. Nàng nhìn cánh đồng tuyết mênh mông ở Đông Địa, tựa như nhìn thấy tuyết đọng trên cây cầu nhỏ ở ngoại ô thành Thái An.

"Tỷ đã gặp được nàng ta. Ở bờ biển cực Nam, nàng ta ngồi liễn vượt biển từ Nam Địa, tỷ và nàng ta gặp nhau ở thành Thái An."

Trong lòng Ân Bích Việt hơi kinh hãi, trước kia hắn cho là nhị sư tỷ xuống núi, cũng giống như Yến Hành thôi, chỉ thăm dò hư thực trong bóng tối, không nghĩ tới lại là đụng độ trực tiếp.

Đáng mừng chính là bởi vì nguyên nhân nào đó, hai nàng không đánh nhau.

"Ngọc Triển Mi đến Tây Địa vốn là vì công pháp 'Thiên La Cửu Chuyển'. Mà kết cục trên Hoành Đoạn Sơn lại ngoài ý muốn, Dung Trạc bị thương, sau khi nàng nhận được tin tức thì không kịp dừng lại, liền quay về cánh đồng tuyết Đông Địa."

Yến Hành không rõ, "Vậy chuyến này của cô ta chẳng phải là tay trắng trở về?"

"Cũng không phải vậy. Lúc trước nàng ta đi ngang qua hai lục địa Trung Nam, phòng ngự các nơi đã được sắp xếp cẩn thận."

Lạc Minh Xuyên đột nhiên nói, "Thiên La Cửu Chuyển ở ngay trên người đệ. Đệ đoán nàng là tới tìm đệ, trên đường thì đi vòng vèo Đông Địa, chưa chắc là trung thành với Dung Trạc, càng có thể là Dung Trạc có thể cho nàng ta lợi ích lớn hơn nữa."

Yến Hành tự nói, "Là lợi ích gì mà có sức hấp dẫn hơn cả Thiên La Cửu Chuyển?"

Ba người Quân Dục biết công pháp khác thường của Lạc Minh Xuyên, dù chưa biết tường tận, nhưng trong lòng cũng có mấy phần suy đoán. Chỉ là bọn họ lựa chọn giống Kiếm Thánh, cho nên cũng không nhiều hỏi.

Chính Dương Tử nãy giờ không nói gì lúc này lại mở miệng nói, "Vực Vẫn Tinh. Nếu như có thể biến khí tức của ma trong Vực Vẫn Tinh để sử dụng cho mình thì tốc độ tiến cảnh có thể coi là thần tốc."

Kiếm Thánh vào mộ kiếm, dẫn ra kiếm khí tàn dư của thời đại Chư Thánh, cũng chỉ phong ấn được một nửa vực sâu.

Ân Bích Việt tin rằng, bây giờ Dung Trạc đã có thể mượn sức mạnh Vực Vẫn Tinh. 12 cung phân tán đã lâu, cũng không có lợi ích gì nhiều, hà tất phải sát nhập nó.

Liền nghe đạo lữ của mình nói, "Việc này không nên chậm trễ, đệ cùng với sư đệ xuống núi trước, đi Trung Địa ngăn lại ma quân. Rồi lại đi thăm dò Vực Vẫn Tinh."

Hắn vội nghiêm túc đáp, "Được. Hôm nay liền xuất phát."

Sau khi đánh giặc xong liền về nhà thành thân ~( )/~

Quân Dục nói với Yến Hành, “Ma quân đi hai đường, đệ cũng xuống núi đi, đi Nam Địa đi.”

Yến Hành chần chờ trong nháy mắt, “Nếu như Bão Phác tông…”

“Thương Nhai có Chưởng môn chân nhân và huynh.”

Yến Hành đành phải yên lặng gật đầu. Nghĩ thầm mình không bao giờ nói mấy lời ngu xuẩn như sư phụ và đại sư huynh Hợp Tịch nữa.

Chính Dương Tử thở phào một cái, “Như vậy tất cả đều tùy vào quyết định của những người trẻ tuổi các ngươi.”

Ông vung tay, không để cho Lạc Minh Xuyên tiễn, một mình chậm rãi đi ra khỏi đại điện.

Từ lúc Vệ Kinh Phong đi xa, Khúc Giang, Chu Viễn Đạo, Đoàn Thánh An liên tiếp qua đời, thế giới này tựa như không còn là thế giới mà ông quen thuộc, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác bi thương ủ rũ trong lòng. Nhưng mà thời khắc gian nan nhất vẫn chưa đến, Thương Nhai sơn còn có một trận chiến lớn phải đánh.

Mấy người tiễn bước Chưởng môn, Yến Hành thấy Liễu Khi Sương có mấy phần ngẩn ngơ, “Nhị sư tỷ, tỷ…”

Liễu Khi Sương hoàn hồn, bình tĩnh nói, “Tỷ muốn bế ‘sinh tử quan’.”

Quân Dục nhíu mày, “Sao lại đến mức này?”

Liễu Khi Sương tránh né không đáp, “Đại sư huynh, muội có chừng mực.”

Ân Bích Việt biết câu ‘Có chừng mực’ này bất quá chỉ là lời an ủi, trong sinh tử quan là đập nồi dìm thuyền, nào có thứ gọi là ‘chừng mực’. Trực giác của hắn nói rằng quyết định này của nhị sư tỷ có liên quan đến Ngọc Triển Mi, nên hắn không nói ra lời khuyên bảo.

Yến Hành cũng không tiếp tục nói nữa.

Đây là quy củ mà người tu hành ngầm thừa nhận. Dù quan hệ giữa đồng môn với nhau có thân cỡ nào, nhưng gặp phải quyết định trong việc tu hành thì cũng sẽ không can thiệp quá nhiều.

Bởi vì tu hành là chuyện của một người.

Mùa đông năm nay làm đến sớm vô cùng, trong gió Bắc lạnh lẽo, Thương Nhai sơn lại bắt đầu có tuyết rơi.

Lúc trước Lạc Minh Xuyên đã sớm phân chia đệ tử trong môn thành các tiểu đội, chọn ra các đệ tử thân truyền của các trưởng lão để dẫn dắt. Có người tuần tra trong núi, có người ngăn cản ma tu dưới núi, động viên dân lưu lạc, mỗi người làm tròn chức vụ của mình, đều đâu vào đấy. Trước khi y đi kiểm tra đệ tử Luyện Khí luyện tập kiếm trận thì dặn dò Hà Yên Vân vài câu, rồi cùng Ân Bích Việt đi về phía Trung Địa.

Yến Hành cũng vác đao, mang theo rượu xuống núi.

Quân Dục luyện kiếm bên vách núi trên Hề Hoa phong, vẫn là Tiểu Trọng sơn kiếm quyết.

Liễu Khi Sương đi vào tĩnh thất, nhưng không trực tiếp bắt đầu thổ nạp nhập định.

Bởi vì nàng lại nhớ cuộc đối thoại bên cầu ở ngoại ô thành Thái An. Cũng biết tâm tư cũng không yên tĩnh, bế quan sẽ nguy hiểm vô cùng.

91. Chương 91: Dịu Dàng Của Thế Gian, Cùng Lắm Cũng Chỉ Thế Này Mà Thôi

Rất nhiều người đều cho là trong trận chiến trên núi Tây Linh hẳn là lần đầu tiên gặp nhau của Liễu Khi Sương cùng Ngọc Triển Mi.

Trên thực tế hai người đã biết nhau từ rất sớm, còn sớm hơn cả tuổi bắt đầu tu hành. Cho đến nay, việc này hầu như không ai biết.

Kiếm Thánh bắt cóc Quân Dục ở ngoài cửa học phủ, thu Yến Hành trong cuộc đánh lộn ở quán rượu, so sánh với đó, cách Liễu Khi Sương nhập môn ngược lại cũng coi như nghiêm túc chính thức. Ít nhất là có cuộc đối thoại nghiêm túc chính thức.

Khi đó kiếm ý của Quân Dục có chút thành tựu, Kiếm Thánh xuống núi bắt đầu thăm dò Vực Vẫn Tinh. Khi đi ngang qua cánh đồng tuyết thì gặp phải hai cái bé gái, dáng vẻ cùng lắm chỉ có bảy, tám tuổi, mới vừa hợp sức giết chết một con sói xám lạc đàn. Nhìn thấy y đi tới, sắc mặt rất đề phòng, lại chẳng còn chút sức lực nào. Cảnh tượng này khiến y nhớ tới khoảng thời gian khi mình khi còn trẻ đi lang bạt Đông Địa cùng với Lý Thổ Căn.

Liễu Khi Sương vẫn luôn nhớ kỹ ngày đó, sư phụ đi ra từ trong gió tuyết, giống như bỗng dưng xuất hiện. Hình ảnh trong trí nhớ kỳ diệu như tiên.

"Hai nhóc có nguyện bái vào môn, học đạo pháp của ta?"

Liễu Khi Sương suy nghĩ một chút liền gật đầu, lại nghe thấy người bên cạnh hỏi,

"Học đạo pháp của ngươi thì bao lâu có thể mạnh như ngươi?"

Cho dù không có ai dạy, Ngọc Triển Mi cũng đã sớm thông minh đến đáng sợ.

"Gân cốt ngộ tính của nhóc rất tốt, năm trăm năm thì có thể bước vào Đại Thừa."

"Năm trăm năm quá chậm." Cô bé nói với Liễu Khi Sương, "Ngươi đi đi, ta còn muốn đi bái vào 12 cung."

Kiếm Thánh hơi nhíu mày, "Tu ma không tốt, dễ chết, còn rất đau."

Ngọc Triển Mi rất kiên định, "Một khi ta bắt đầu tu hành, chính là đã vào giới tu hành, không giết người thì chính là bị giết. Hoặc là không học, nếu đã học thì phải học cách tiến cảnh nhanh nhất, công pháp có sức mạnh mạnh nhất."

"Tu hành không phải là vì giết người, mà là vì ngộ đạo."

Ngọc Triển Mi nâng mặt hỏi ngược lại, "Giết người gì không phải là một loại ngộ đạo sao? Thời khắc sống còn mới có lĩnh ngộ lớn."

Kiếm Thánh không tỏ rõ ý kiến, chỉ là cười cười, "Quả nhiên, đạo khác nhau thì không thể nói chuyện được."

Ngọc Triển Mi đẩy Liễu Khi Sương qua, không kiên nhẫn nói, "Đừng có trưng ra cái bộ dáng không nỡ rời xa này, ngươi và ta bất quá chỉ là bèo nước gặp nhau cùng chung một đường… Ngươi tu hành cho tốt, nếu ta rãnh rỗi sẽ đến thăm ngươi."

"Ngươi gạt ta." Liễu Khi Sương lắc đầu, "Ngươi không phân biệt được Nam Bắc, căn bản không tìm được đường."

Khi hai người còn không hiểu cái gì là đạo và ma không thể tồn tại chung thì đã lờ mờ hiểu rõ đây đại khái chính là biệt ly mãi mãi. Cho dù gặp lại, cũng không thể chung đường nữa.

Quả nhiên, nhiều năm sau, hai người gặp lại trong trận chiến trên núi Tây Linh. Trong dự liệu, nên khi ra tay cũng không có nửa phần do dự.

Ở ngoại ô hoang vắng ở thành Thái An, đêm đó tuyết mây che lấp ánh sao, cầu đá bị bỏ đi đã lâu sụp một nửa. Hồ nước đông thành mặt băng cứng rắn, hàng liễu lạnh lẽo co rúm lại bay múa trong gió tuyết.

Nữ tử khoác lụa mỏng màu xanh ngọc đi chân trần đứng ở trên cầu, mặt không hề có cảm xúc, cũng đẹp đến mức không giống người phàm.

Liễu Khi Sương đứng ở dưới cầu. Vừa vặn cách ba thước.

Có lẽ là bởi vì lúc này không phải thời cơ tốt để chính thức khai chiến, cung chủ Kim cung còn có điều lo lắng; có lẽ là không nắm chắc có thể giết chết đối phương, tùy tiện động thủ là việc không khôn ngoan.

Có lẽ chỉ là bởi vì đêm tuyết này dường như đã từng rất quen thuộc.

Trên cầu dưới cầu, không ai tiến thêm một bước nữa, đương nhiên cũng không đánh nhau.

"Bây giờ ngươi xuất hiện trước mặt ta, là thấy rằng ta sẽ không giết ngươi sao?"

Giọng Ngọc Triển Mi không có nét lạnh lùng cứng rắn bướng bỉnh trên cánh đồng tuyết năm xưa, ngược lại bởi vì nguyên nhân công pháp tu luyện, bất kể là nói cái gì, trong ngữ điệu đều mang theo dịu dàng của gió xuân lùa qua cành liễu. Cho dù là đang nói chuyện sống chết.

Nàng ta đã quen giọng mình như thế, nhưng Liễu Khi Sương lại không quen.

"Không." Liễu Khi Sương không tự chủ liền muốn cau mày, ánh mắt lướt qua cầu đá, rơi vào chỗ cách đó không xa.

Cảnh giới đạt tới, nếu như nàng muốn thì có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Ngọc Triển Mi nương theo ánh mắt của nàng nhìn sang.

Cách đó không xa là mấy hộ nhà nông ở ngoại ô. Có Thương Nhai che chở, gió lửa thời loạn còn chưa có đốt tới đây. Ánh đèn ấm áp màu vàng tỏa ra ngoài cửa sổ, rọi sáng tuyết đọng trên đất, cũng nhuộm tuyết trắng thành màu vàng ấm.

Láng máng có thể nghe được tiếng người phụ nữ nhẹ giọng dỗ đứa trẻ khóc nỉ non. Không biết mùi rượu gạo bay ra từ nhà ai, lẩn quẩn trong không khí rét lạnh.

Gió tuyết mênh mông, rượu ấm đèn mờ. Dịu dàng của thế gian, cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi.

Liễu Khi Sương không nói nữa, Ngọc Triển Mi đã biết nàng ta đang suy nghĩ gì.

Nàng ta không khỏi trào phúng, như là đang hỏi ngược lại đối phương, vừa như là đang hỏi chính mình,

"Buồn cười, nếu ta đã chọn con đường này, thì sao lại ham mê cuộc sống ấm no của thế tục?!"

Dường như để chứng minh câu nói này, làn váy dài buông xuống của nàng ta khẽ lay động, trong chớp mắt tuyết rơi ở phía trước không thể đến gần người nàng ta. Màn chắn vô hình cắt rời không gian quanh thân nàng ta, hoa tuyết tung bay bị cắt thành mảnh vụn nhỏ bé.

Đi kèm với đó là âm thanh 'rắc' nhỏ bé mà chói tai, vô số vết rạn nứt kéo dài từ cầu đá tới mặt băng, một đường kéo thẳng tới chỗ cách chân Liễu Khi Sương một tấc.

Liễu Khi Sương cảm nhận được sát khí nổi lên trong trời đất, như có mũi nhọn ở lưng, cũng như có lưỡi kiếm ở giữa hai mày. Cơ hồ là bản năng, một thân chân nguyên liền kích phát đến mức tận cùng, tuyết rơi trên người nàng trong nháy mắt đã bốc hơi, sương mù thật mỏng tỏa ra.

Hai người đều ở trong trạng thái bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay, nhưng một lần nữa lại lựa chọn không ra tay.

Liễu Khi Sương không biết nên nói cái gì. Dường như nói cái gì cũng rất dư thừa, đều là phí lời.

Cuộc nói chuyện trong đêm tuyết đi đến hồi kết.

"Ngươi đi đi. Lần sau gặp lại sẽ phải quyết sống chết."

Thân hình Ngọc Triển Mi thoắt một cái, trong thời gian ngắn đã bay lượn qua hồ băng, trở về đại liễn cao như lầu các ở xa xa. Đại liễn được người nâng lên, nhanh chóng chạy về hướng Đông.

Liễu Khi Sương nghĩ, lại thế nữa rồi, nói để ta đi, chính ngươi lại đi trước.

Nàng tỉnh lại từ trong hồi ức, trước mặt vẫn là tĩnh thất trăm năm không đổi. Suy nghĩ được chải vuốt thông thuận, nàng liền bắt đầu thổ nạp nhập định.

Thật ra mấy trăm năm trước một câu của sư phụ đã nói rõ, đạo khác nhau thì không thể nói chuyện được.

*****

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên hết sức gấp rút lên đường, không quá ba ngày liền đến Vân Dương thành ở Trung Địa. Ma tu vẫn còn đang vượt biển, khắp nơi đã là cảnh tượng loạn thế.

Các thế gia đại tộc trong thành đã nhận được tin tức từ sớm, chuyển cả nhà về Liêm Giản, nhà có năng lực vượt biển thì đi thuyền về Bắc Địa, giá thuyền cũng cao tận trời. Bọn họ biết thế đất Trung Địa bằng phẳng, nếu như ma tu tiến quân thần tốc thì chỉ ít ngày nữa là có thể đến thẳng Vân Dương thành.

Sau một trận chiến kinh thế trên Hoành Đoạn Sơn, vị Tiên sinh trong học phủ kia bị thương rất nặng. Tin tức đã lặng lẽ truyền ra từ lâu trong giới tu hành.

Dân chúng bình thường không nghĩ tới những chuyện đó, chỉ là nghe tin xong thì lập tức hành động, bán gia sản lấy tiền, hốt hoảng ra khỏi thành.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên đi ngược dòng người tấp nập, cộng với khí độ bất phàm, bởi vậy rất là dễ thấy.

Trên đường là tạp vật không kịp mang theo rải rác khắp nơi, cửa của mấy quán trà ở hai bên đường mở ra, trống rỗng cái gì cũng không còn.

Ân Bích Việt còn nghe thấy đứa nhỏ trong lòng người phụ nữ hỏi, "Sao chúng ta không ở lại đánh ma tu chứ?"

Cha đứa bé vác bao hành lí, chỉ nói, "Đừng nói nhảm nữa, ma tu ăn thịt người đó."

Trên mặt người phụ nữ cũng lộ vẻ ưu lo, "Đến Liêm Giản là an toàn rồi."

"… Tóm lại là tốt hơn, học phủ phần nhiều là người đọc sách, làm sao mà đánh giặc."

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy. Nếu như không phải hết cách rồi, thì ai lại muốn xa xứ chứ.

Ân Bích Việt vốn nghĩ rằng học phủ đã nghỉ học, phần lớn học trò khắp nơi bắt đầu tìm cách ra khỏi học phủ. Trong phủ hẳn là đang loạn, bởi vậy hắn dẫn Lạc Minh Xuyên đi đến cửa sau ở ngõ nhỏ vắng vẻ, "Đây là chỗ sư phụ từng dẫn đệ đi, nối thẳng đến trong sân của Chưởng viện tiên sinh."

Quả nhiên Tiên sinh đã biết bọn họ đến, không chờ gõ cửa, cửa đã mở. Hai người đứng ở ngoài cửa hành lễ rồi bước vào.

Cây hòe cành lá sum xuê ngày xưa đã biến mất, trong viện là cành khô lạnh lẽo và dây mây tàn tạ.

Chưởng viện tiên sinh tóc mai điểm bạc dựa vào trên ghế mây, dường như đang nghe tiếng đọc sách oang oang truyền tới từ ngoài viện.

Ân Bích Việt rất nhanh đã phát hiện, học phủ hôm nay không có gì khác so với lúc bình thường.

Học trò vẫn đọc to theo sách, các tiên sinh vẫn còn dạy học. Chỗ khác biệt duy nhất đại khái là có một chút nô bộc đã ra khỏi phủ, các thư sinh bắt đầu tự mình động thủ, vẩy nước quét nhà ở đình viện, nhóm lửa làm cơm.

Ngoài thành loạn lạc, học phủ bất động như núi.

"Đến đây, ngồi đi. Chúng ta hình như còn chưa từng nói chuyện lần nào."

Giọng của Tiên sinh không nghe ra vẻ uể oải, sắc mặt cũng rất bình tĩnh, khiến người ta không nhìn ra thương thế ra sao.

Nửa câu sau là nói với Lạc Minh Xuyên.

Lạc Minh Xuyên cùng Ân Bích Việt hành lễ rồi ngồi, mở miệng nói, "Đa tạ Tiên sinh đã ra tay giúp đỡ trên Hoành Đoạn Sơn."

Tiên sinh không đáp, mà trực tiếp đánh giá y.

Về Lạc Minh Xuyên, tâm tình của Lý Thổ Căn rất phức tạp. Từng muốn người này chết, lại muốn người này sống. Tính ra số mệnh rối rắm không rõ, cũng không biết tình trạng này bây giờ là phúc hay họa.

Ân Bích Việt nói, "Theo tính toán của học trò và sư huynh, ma quân của Dung Trạc nhanh nhất là hai ngày sau sẽ đến Đông Địa."

Tiên sinh gật đầu, lại không tiện thể mà nói đến cái chuyện lớn lửa xém lông mày này, ngược lại cười rộ lên, "Hai người các ngươi trông rất tốt."

Bị trưởng bối trêu ghẹo và bị sư huynh đệ đồng môn trêu ghẹo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Ân Bích Việt có chút ngượng ngùng.

Lạc Minh Xuyên đáp,

"Sư đệ muốn ở cùng với học trò cả đời này."

Ân Bích Việt yên lặng gật đầu.

"Ngươi có biết, 'Song tinh hiện thế, sinh tử đồng môn', vốn là nói hai người các ngươi không."

"Học trò đã đoán được."

"Ngươi nhất định phải tranh với trời?"

Tiên sinh hỏi Lạc Minh Xuyên. Ân Bích Việt cũng muốn nghe câu trả lời của sư huynh.

Sư huynh sẽ nói gì đây?

Lạc Minh Xuyên cũng cười, bên trong sự dịu dàng còn có chút bất đắc dĩ,

"Học trò và sư đệ đã trải qua những ngày an ổn, nếu như có thể, ai lại muốn trải qua những ngày khó khăn. Nhưng nó không tha cho chúng học trò, học trò tránh không được lần tranh chấp này. 'Chỉ một người sống' là không được, học trò phải tranh cái song khuyết đồng quy, sinh tử tương tùy." (cả hai cùng sống trở về, sống chết có nhau)

Không có cái hào hùng than trời trách đất, cũng không có lời thề nguyện vĩ đại nào.

Rõ ràng là câu tục ngữ rất bình thường, nhưng Ân Bích Việt nghe đến đôi mắt suýt nữa đã chua xót.

Đây là sư huynh của hắn. Chỉ có sư huynh của hắn mới nói như vậy.

Tiên sinh trầm mặc. Trong viện không có lời nào một lúc lâu.

Gió lạnh thấu xương, sắc trời bất giác đã tối lại, trong tàng thư lâu của học phủ đã đốt đèn lên.

"Ta không nghĩ tới mọi chuyện sẽ như thế này."

Hai người vốn nên là số mệnh tương khắc, có ngươi không có ta, vậy mà không biết từ lúc nào, đã lặng yên thay đổi số mệnh. Đi đến một kết cục hoàn toàn khác.

Lý Thổ Căn đột nhiên cảm thấy rất có cảm giác thất bại.

Đời này Tiên sinh từng đọc vạn ngàn điển tịch, lại không tin chân tình. Tính qua thiên cơ vạn cơ, cũng không tính được lòng người.

Sau đó hắn cười rộ lên, "Chờ Vệ Kinh Phong trở về, ta muốn nói cho hắn biết, hắn đúng rồi."

Ân Bích Việt cảm thấy Chưởng viện tiên sinh bỗng trở nên phấn chấn, nếp nhăn ở khóe mắt đều dãn ra, tựa như là vị nho sĩ nga quan bác đái ở lần đầu gặp nhau.

Nói nói cười cười, có một nét phong thái lỗi lạc,

"Đánh thắng hay đánh thua, kết quả đều là máu chảy ngàn dặm, sinh linh đồ thán. Cân bằng sống chết của trời đất bị phá vỡ, lệ khí ở Vực Vẫn Tinh lệ ngày càng lớn mạnh. Thiên kiếp giáng xuống lần hai cũng không chừng."

"Các ngươi không nên tới Đông Địa ngăn cản ma tu, các ngươi nên đi Vực Vẫn Tinh. Đến nơi đó mới có thể chấm dứt mầm tai hoạ, trước khi chấm dứt tất cả chuyện này."

"Người tu hành ở học phủ không hơn trăm, mà ta cùng với cả học phủ, chỉ có thể chống đỡ bảy ngày."

"Liêm Giản và Thanh Lộc kiếm phái chỉ có thể chống đỡ chín ngày. Nếu như Vô Vọng của Giai Không tự về thế gian, các ngươi có tối đa mười ngày."

"Mười ngày này giao cho các ngươi, đi quyết định tương lai của thế giới đi."

"Nếu như các ngươi không làm được, vậy cũng không ai có thể làm được."

92. Chương 92: Sư Phụ Thật Sự Là Có Số Hưởng, Có Tool Hack Nghịch Thiên!

Ân Bích Việt suýt chút nữa đã thấy Tiên sinh điên rồi.

Hắn theo bản năng muốn lắc đầu, "Chuyện này không thể nào…"

Cho dù đi đến thế giới tu hành này, lòng của hắn sớm đã chuẩn bị cho sự khác nhau một trời một vực giữa diễn viên quần chúng và nhân vật phản diện rồi, cũng có dự định đánh một trận thật to, nhưng khi chính thức được gửi gắm hy vọng cứu thế như thế này, trong lúc nhất thời cũng khó có thể chấp nhận nổi.

Chưởng viện tiên sinh cười nhạt một tiếng, "Các ngươi đã làm rất nhiều chuyện không thể nào."

Nếu như nói cuộc chiến vượt cảnh giới ở Chiết Hoa hội là tài hoa mà Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên bộc lộ ra trong những người tu hành trẻ tuổi.

Như vậy thì khi giao chiến với hai người Tịnh Hải Tịnh Vân trong Hưng Thiện tự, phá tan đại trận Phật Ấn Kim Quang, còn làm một trận sống chết với Thánh nhân Quan từ thời đại Chư Thánh, đó là những thành tựu chưa có ai làm được, về sau cũng rất khó có người có thể làm được.

Không nói đến lúc trên Hoành Đoạn Sơn, tham dự vào cuộc chiến của những Á Thánh, mũi kiếm của Ân Bích Việt đâm thủng da của Dung Trạc, Lạc Minh Xuyên dùng Già Lan đồng thuật tạo ra ảo cảnh Vực Vẫn Tinh.

"Tốc độ tu hành của các ngươi đã phá vỡ giới hạn mà lịch sử đã ghi lại."

Ân Bích Việt suy nghĩ cẩn thận một chút, hình như… Bọn họ luôn luôn làm chuyện dẩy Boss vượt cấp?

Một khi đã chấp nhận cái thiết định này, hình như cũng rất có cảm giác… Cái lông ấy!

Trong cảnh thiền định của Quan, hắn cũng không biết sư huynh chống lại cảnh đường cùng thế nào; trên Hoành Đoạn Sơn, kiếm thế của hắn có thể hoàn thành, cũng là bởi vì có sư huynh.

Ân Bích Việt liếc nhìn Lạc Minh Xuyên đang trầm mặc như hồ. Hắn rất tin tưởng sư huynh, thậm chí còn lờ mờ cảm thấy rằng, nếu có người có thể kết thúc cuộc đấu tranh thời loạn này thì người đó chắc chắn là sư huynh.

Hắn chỉ là không tự tin với bản thân mình.

Chưởng viện tiên sinh nói với Ân Bích Việt, "Không có gì là không thể. Khi Vệ Kinh Phong ở tuổi ngươi, tu vi còn chưa bằng ngươi…"

Ân Bích Việt kinh ngạc, bóng lưng của sư phụ cao như núi chỉ có thể ngước nhìn, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc so sánh với sư phụ. Dù sao hắn từng gặp khoảnh khắc sư phụ uống rượu ở Xuân Tụ lâu, khoảnh khắc cưỡi mây gió đi ba vạn dặm, cử động một ngón tay liền đánh Dư Thế xuống vách núi.

Lại không kìm được hiếu kỳ, "Vậy còn dung mạo của sư phụ?"

Hắn vốn tưởng rằng sư phụ độ kiếp thành Thánh rất sớm, dung mạo vẫn còn là thiếu niên. Nhưng nghe tiên sinh nói, hình như cũng không phải là như vậy.

"Khi Vệ Kinh Phong cỡ tuổi ngươi, ăn nhầm một cây Bích Lưu Quang trăm vạn năm, gân cốt linh mạch được tái tạo lần nữa, đạt đến sức chống đỡ không thể tin nổi, kể cả dung mạo… Cũng dừng lại vào lúc đó. Sau khi thành Thánh cũng không có cách nào thay đổi."

Ân Bích Việt gật đầu, hắn từng hấp thụ Thiên Diệp Liên ở Minh hồ trên Trọng Minh sơn, làm sạch mở rộng linh mạch, tốc độ tu hành bởi vậy được nâng lên. Mà thứ như Bích Lưu Quang là cây cỏ do linh khí đất trời sinh ra, tên tục là Cỏ thành tiên thảo', theo lý thuyết đã biến mất tăm từ trăm vạn năm trước.

Sư phụ thật sự là có số hưởng, có tool hack nghịch thiên!

Ý cười của Chưởng viện tiên sinh dần sâu thêm, "Hai người các ngươi biết là tốt rồi, sau này chớ nhắc trước mặt hắn. Trong cuộc đời Vệ Kinh Phong, hắn cáu nhất là khi nghe người khác nói về dung mạo của hắn."

Ân Bích Việt vì lòng hiếu kỳ của mình mà nghẹn lời. Hắn nhớ cái tên thật bí ẩn của Tiên sinh là 'Lý Thổ Căn' cũng là do sư phụ nói.

Hai người các ngươi vạch khuyết điểm của nhau như vậy thật sự là không thành vấn đề gì sao?!

Bạn tri kỉ gì đó đâu rồi?!

Nghe xong chuyện buôn dưa lê của Thánh nhân, chính sự vẫn phải bàn, "Học trò chưa đến Đại Thừa cảnh, sức chiến đấu lại tăng lên, cũng sẽ chịu giới hạn của cảnh giới. Huống hồ học trò còn chưa luyện qua Lăng Tiêu kiếm quyết, Lâm Uyên kiếm ở trong tay học trò, uy lực không đến một hai phần…"

Chưởng viện tiên sinh hỏi, "Kiếm chiêu của Lăng Tiêu kiếm khó không?"

Ân Bích Việt ngẩn ra, "Không khó."

Trên thực tế, đâu chỉ không khó, căn bản là đơn giản vô cùng. Với cảnh giới của hắn ngày hôm nay, chỉ cần tứ chi hài hòa, chân nguyên dồi dào thì bất kỳ một bộ kiếm quyết kiếm chiêu nào hắn cũng có thể sử dụng thông thuận.

Nhưng chuyện này cũng không hề nói lên rằng hắn thật sự sẽ luyện thành công những kiếm pháp kia. Bởi vì không có sự luyện tập quanh năm suốt tháng, đành phải phỏng theo hình dáng, không đạt được ý nghĩa thật sự, vẫn là vô dụng.

Mỗi loại kiếm pháp, thứ khó khăn đều là kiếm ý.

Ân Bích Việt cho là Lăng Tiêu kiếm là thứ Chân Tiên truyền thừa, không có sự nghiên cứu ngày qua ngày kéo dài đến mấy chục năm thì làm sao có thể mở ra một con đường?

Nhưng Chưởng viện tiên sinh chỉ hỏi kiếm chiêu, là nguyên do nào?

"Đừng quên sư phụ ngươi đã nói như thế nào."

"Sư phụ nói là Lâm Uyên chọn học trò."

Ân Bích Việt đáp xong thì trầm mặc, hắn nhớ tới những ngày đồng hành cùng sư phụ. Phố hoa ở Lược Dương thành, Hoành Đoạn Sơn ánh trăng rực rỡ, cánh đồng hoang nguy hiểm khắp nơi ở Đông Địa…

Sư phụ còn nói, hắn là Ân Bích Việt độc nhất vô nhị trên đời.

Lạc Minh Xuyên vẫn luôn không lên tiếng vỗ vỗ vai hắn.

Lòng Ân Bích Việt trầm tĩnh lại.

Hắn nghĩ sư phụ làm nhiều chuyện như vậy, là để tranh thủ thời gian cho bọn họ, bây giờ Chưởng viện tiên sinh cùng với rất nhiều người khác, đều đang tranh thủ thời gian cho bọn họ, như vậy do dự của mình thì có là gì?

Chuyện sư phụ có thể làm đều đã làm xong, là đệ tử của sư phụ, dù cho không bằng một phần vạn của sư phụ nhưng cũng phải làm chút gì đó.

Lạc Minh Xuyên nói, "Ta cảm thấy Vực Vẫn Tinh có vô số dây mơ rễ má với huynh, sư đệ có nguyện xông qua mọi chuyện với huynh?"

Ân Bích Việt cười rộ lên, như trút được gánh nặng, khí phách dâng tận trời, "Có gì mà không thể!"

Trước khi đi, bọn họ nghiêm túc làm lễ đệ tử, Lạc Minh Xuyên nói, "Thỉnh tiên sinh bảo trọng."

Chưởng viện tiên sinh đứng trong gió Bắc lạnh lẽo, không nói gì cả.

Đèn đuốc trong học phủ chập chờn, bầu trời đêm mênh mang không trăng không sao, không biết ánh mắt của hắn đặt ở phương nào.

Trong Vân Dương thành đã không còn vạn ngàn ánh đèn rực rỡ chốn nhà cao cửa rộng nữa, con đường dài vắng vẻ, ở nơi xa xa trong bóng đêm có ánh lửa lập lòe. Đó là ánh đuốc của dân lưu lạc gấp rút lên đường vào ban đêm.

Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên ra khỏi thành, khởi động chân nguyên bay vút lên trời, mặc dù không thể sánh với Thánh nhân cưỡi gió mây, nhưng cũng có thể sánh với Thanh Dực Loan ngày đi ngàn dặm.

"Đệ nghĩ trên đoạn đường này sẽ có rất nhiều người tới giết chúng ta."

"Huynh nghĩ cũng vậy. Cho dù không giết chết được chúng ta, cũng phải khiến chúng ta kiệt sức hết mức."

'Thiên La Cửu Chuyển' đủ để khiến Dung Trạc cảm thấy bị uy hiếp. Bọn họ không có thời gian để che lấp hành tung, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì rất nhanh sẽ có tin tức truyền tới Đông Địa.

Ân Bích Việt nghĩ, nếu đã thế này, vậy thì cứ như sư phụ cùng Tiên sinh đi ra Đông Địa vào nhiều năm về trước thôi. Giết ra một con đường mà đi.

****

Liêm Giản có nhiều suối thác. Ngày mùa hè tiếng nước nổ vang, như có hàng vạn con ngựa lao nhanh. Trong ngày đông, băng đóng dòng nước lạnh, sương khói trên dòng sông băng, đưa mắt mà nhìn, tất cả đều là hạt sương bay bay, óng ánh long lanh, như những mảnh ngọc vỡ.

Các đệ tử Liêm Giản tông lại chẳng có tâm tình thưởng thức cảnh sắc hiếm có này.

Bọn họ tập hợp ở trước cửa chính điện, trường sam màu tím bị gió lạnh thổi bay bay, như một biển sóng đang chuyển động. Họ gần như bị đè nén trong trầm mặc, cùng chờ đợi quyết định trong đại điện về tương lai của tông môn.

"Tháng trước tông của chúng ta liên tiếp gặp khó, cựu Tông chủ cùng Khúc lão tổ đã về cõi tiên, trong tông phân tán. Lúc này nghênh chiến là việc rất không khôn ngoan."

"Tông của chúng ta còn có hai chiếc thuyền bay Vân Tiêu, 46,000 tinh thạch dự trữ, thuyền bay có thể chứa hơn bảy trăm người, một ngày đi sáu ngàn dặm, một đêm thì vượt biển Phù Không đến Thương Nhai sơn. Hoặc là đi về hướng Bắc, Bắc Địa có mười vạn kỵ binh tinh nhuệ, sức chiến đấu trác tuyệt…"

"Ở trên núi xanh, không lo không có củi đốt thưa Tông chủ…"

Trên điện có bốn vị lão giả đang đứng, dồn dập nói lời khuyên bảo, khuyên cô gái đang ngồi ở chỗ cao nhất mau chóng quyết định.

Chử Hoán phản bội, dẫn đến hỗn loạn trong tông môn, nếu như Trần Dật không đúng lúc chạy về, chỉ sợ tình trạng sẽ còn nát hơn. Ngay cả như vậy, nhưng khi Chử Hoán rời Liêm Giản, nương nhờ vào Bão Phác tông, cũng đã mang đi một khoản tài nguyên to lớn, trưởng lão và đệ tử tình nguyện đi theo hắn ta tổng cộng có hơn trăm vị.

Liêm Giản tông bây giờ chỉ còn lại bốn vị trưởng lão tuổi tác đã cao. Cũng không cho là nên một mình nghênh chiến ma tu, mà là kiến nghị chuyển tông môn, liên hợp với những thế lực khác.

Bọn họ cho là Khúc Đôi Yên cũng nghĩ như vậy.

Thiên phú có trác tuyệt cỡ nào đi nữa, trưởng thành nhanh cỡ nào đi nữa, thì cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi. Kiên cường chống đỡ bình định nội loạn sợ là đã tiêu hao hết toàn bộ tâm lực, làm sao còn có lá gan đi chống lại hoạ ngoại xâm?

Thình lình, Khúc Đôi Yên lên tiếng,

"Chúng ta có thể đi, nhưng 6 thành 14 trấn dưới núi mà Liêm Giản ta che chở phải làm sao bây giờ? 18 vạn

nhà dân chúng phải làm sao bây giờ? Trăm nghìn dân lưu lạc chạy tới Liêm Giản phải làm thế nào?"

Nàng đứng lên, dò xét trong điện, ánh mắt tựa như có uy thế vô hình, "Bọn họ phải làm sao?"

vị trưởng lão nói chuyện lúc trước chợt cảm thấy xấu hổ, run rẩy hỏi,

"Vậy Tông chủ muốn làm thế nào?"

Khúc Đôi Yên nghiêm mặt nói, "Đương nhiên là đến lúc chiến thì chiến!"

Trầm mặc nửa ngày, không ai trả lời.

Mãi đến tận khi có một vị trưởng lão khác đứng ra, làm nửa lễ, "Tông chủ tuổi trẻ khí phách, làm người kính nể. Chỉ là trung tâm sát trận của trận pháp hộ sơn của tông chúng ta cần có kiếm ý 'Lãm Nguyệt' để áp trận, bây giờ Khúc lão tổ đã về cõi tiên, kiếm ý của ai có thể áp trận được? Kính xin Tông chủ cân nhắc lại."

Khúc Đôi Yên không nói lời nào.

Lòng của mấy vị trưởng lão an tâm một chút, lờ mờ lộ ra sắc mặt hài lòng.

Sau một khắc, không đợi mấy ông mở miệng lần nữa thì đã phải cùng nhau lùi lại ba thước! Không chút do dự, chân nguyên kích phát đến mức tận cùng, hóa thành rào chắn.

Bọn họ không biết tại sao phải lui, chỉ là xuất phát từ trực giác nguy hiểm của người tu hành. Sự thật đã chứng minh loại trực giác này là đúng.

Đao ý Tàn nhẫn cao ngất trời, bao phủ toàn bộ đại điện.

Đao chưa hạ xuống, không có bụi mù, không có tiếng nổ vang. Chỉ có gạch dưới chân hơi rung động, biển trong đầu nổi sóng.

Người ra đao sắc mặt bình tĩnh ôn hòa, dùng ngữ khí không sợ sóng lớn, từ tốn nói,

"Ta có thể áp trận."

Cậu ta quá bình thường, ngày thường cậu ta đứng sau lưng Khúc Đôi Yên, rất dễ dàng bị phớt lờ. Nhưng một khi cậu ta ra đao, ai cũng không thể phớt lờ cậu ta.

Cậu ta là đệ tử chân truyền của Khúc Giang.

Ở Chiết Hoa hội, Trần Dật dùng đao Sương Lam xuất ra 'Lãm nguyệt' kiếm ý, bị Ân Bích Việt dùng kiếm quyết 'Tiểu Trọng Sơn' do Kiếm Thánh tự nghĩ ra phá đi. Nhưng trong trận chiến đó cậu ta đã có được lĩnh ngộ, tâm tình phá bỏ ràng buộc, đao ý tiến thêm một bước.

Sau đó trải qua ngàn dặm đuổi giết do Chử Hoán cùng 12 cung sắp xếp, nhiều lần bị ép vào chỗ chết nhưng lại sống sót thoát ra, tu vi tăng nhanh như gió, trong đao ý quang minh chính đại lại có thêm một phần tàn nhẫn.

Khi Liêm Giản nội loạn, mọi người trong thiên hạ đều biết Trần Dật rất mạnh. Nhưng bởi vì tuổi tác, khó tránh khỏi bị xem nhẹ.

Cho đến giờ phút này, bốn vị trưởng lão trong điện mới biết rõ, hậu bối trẻ tuổi này mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của họ.

Toàn bộ đại điện im lặng.

Khúc Đôi Yên đi ra cửa điện. Gió lạnh đập vào mặt, cơn lạnh thấu xương.

Nàng nhìn mọi người trên bậc thềm, từng khuôn mặt quen thuộc hoặc xa lạ, ngây ngô hoặc thành thục, trầm ổn hoặc lo sợ nghi ngờ.

Đây là đồng môn của nàng, bọn họ đều đang đợi quyết định của nàng.

Nàng nghe thấy giọng của mình xuyên qua tiếng gió.

"Nếu như tính từ 'Thời đại mạt pháp' tới nay, Liêm Giản của chúng ta khai tông lập phái đã mười vạn năm, khi bắt đầu suy thoái, nhiều lần nguy hiểm gặp địch mạnh, song lại bất khuất kiên cường. Ngàn năm trước, tiền bối Khúc Giang dùng một kiếm khiến địch lui ba ngàn dặm, làm chấn động uy danh Liêm Giản, sừng sững ở Trung Địa không có kẻ nào dám mạo phạm."

"Đạo tông môn đạo không hề dạy cái đạo lý trốn tránh không chiến đấu, tổ tông tiền bối cũng không có tiền lệ vào trận lại trốn chạy."

Nàng rút ra trường kiếm bên eo, kiếm rít xé gió, ánh sáng chói mắt bắn ra!

Như mặt trời mới mọc mọc lên ở phía Đông, sắc bén đến mức không thể nhìn gần.

Giọng của thiếu nữ lạnh lẽo cứng rắn mà kiên định, "Cho dù cha ta có mất, ta cũng sẽ không bôi nhọ thanh

danh của thanh kiếm này!”

“Đệ tử Liêm Giản, dù cho quê hương không còn, hiểm nguy sống chết từng khắc, các ngươi có nguyện theo ta đánh một trận không?!”

“Chúng tôi nguyện ý!”

“Thề chết theo Tông chủ!”

Tiếng hô như sấm nổ vang cả núi, băng đọng trên mái ngói đại điện, băng đọng ở trong rừng xa xa bị chấn động đến vỡ nát. Núi Liêm Giản dường như có một cơn mưa tuyết đang rơi.

****

Phía Đông của Nam Địa có một vùng biển trúc. Ngày mùa hè khi gió nổi là có tiếng vang rì rào, mùi thơm ngát đầy rừng. Nhưng mà ngày đông lạnh giá, biển trúc khô vàng tàn úa, mang vẻ tiêu điều.

Ở nơi tĩnh mịch trong rừng trúc rậm rạp chính là nhà trúc của Thanh Lộc kiếm phái.

Sắc trời tối lại, các đệ tử mang trên người áo bào bát mặc sơn thủy còn đang tập luyện kiếm trận. Trăm nghìn tiếng kiếm rít vang vọng trong núi.

“Thanh Lộc kiếm phái có cơ nghiệp vạn năm, tất sẽ không tiêu vong với hạng ma tu.”

Tống Đường nói như vậy.

Trình Thiên Vũ nói, “Chờ khi đánh xong ma tu, chúng ta lại đi báo thù cho sư phụ.”

Kích thích khi chính mắt thấy sự phụ về cõi tiên trên Hoành Đoạn Sơn là không thể cân đo đong đếm được. Tống Đường vốn lo lắng sư đệ nhỏ sẽ không chịu nổi. Sau đó y lại phát hiện, bất kể là y và Chung Sơn, hay là các trưởng lão trong môn phái thì đều đã đánh giá thấp sư đệ rồi.

Sau khi Trình Thiên Vũ trở về,tâm tình cậu không hề không ổn định mà tẩu hỏa nhập ma, ngược lại kiếm ý được rèn luyện, đạo tâm càng kiên cố.

Tống Đường cười cười, quay đầu lại nói lớn, “Đa tạ Yến đạo hữu đã đến từ ngàn dặm xa để cứu viện.”

Yến Hành nhảy xuống từ trên cây, “Chết tiệt, sao còn gọi là Yến đạo hữu nữa.”

Trình Thiên Vũ nghĩ lại kế hoạch của bọn họ, vẫn có chút nghi ngờ, "Cái này được à?"

"Là đàn ông sao lại có thể nói chữ không được." Yến Hành xoa nhẹ đỉnh đầu của cậu ta một cái, "Nếu như không thành công, thì ta sẽ đổi tên thành Yến Bất Hành!... Tiểu tử Chung Sơn kia đâu rồi? Một ngày cũng không thấy hắn." (Bất hành nghĩa là không xong, không được việc)

Ý cười của Tống Đường nhạt dần, mím môi không nói.

93. Chương 93: Thật Ra Cũng Không Khó Như Thế

Chung Sơn lúc này đã ở ngàn dặm bên ngoài.

Gió lạnh còn thấu xương hơn là ở núi Thanh Lộc, bóng đêm dày đặc như mực, cách đó không xa là cái bóng dãy núi trập trùng kéo dài liên miên, như là thú lớn ngủ đông trong bóng tối.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại không thấy mặt trăng, mây tuyết rất dày, che đậy ánh sao yếu ớt.

Chung Sơn nghĩ, tối nay nhất định là tuyết sẽ rơi.

Tám đệ tử mặc áo bào bát mặc sơn thủy trên người đứng ở phía sau hắn, trong gió Bắc gào thét, không có ai nói chuyện.

Khác với Trung Địa đồng bằng phì nhiêu, đất đai bằng phẳng. Nam Địa có nhiều núi, thế đất Đông cao Tây bằng, sau khi ma tu vượt biển, phải đi qua mấy thành trấn trống không gần biển, còn phải vượt núi băng đèo.

Kế hoạch của Thanh Lộc kiếm phái rất đơn giản.

Nếu dùng ít địch nhiều, dùng yếu địch cường, không thể không mượn thế đất hiểm yếu, mai phục rồi tập kích bất ngờ. Trước khi đại quân ma tu đến trung tâm Nam Địa, thì phải dần dần làm yếu đi sức chiến đấu, bào mòn ý chí của bọn chúng.

Ngoại trừ trận pháp trên bờ biển, cạm bẫy dọc theo đường đi. Nơi đầu tiên cần dùng nhân lực để phục kích chính là 'Cửa Lưỡng Nan'.

Cửa Lưỡng Nan không phải tường thành, mà là một đường núi hiểm trở ở Nam Địa, hai bên là vách đá dựng đứng kiên cố, cao vút tận mây, không chỗ bám víu. Nơi hẹp nhất của đường núi chỉ cho phép bốn người đi song song nhau.

Nếu không băng qua nơi này, thì phải đi đường vòng dài nghìn dặm.

Môn chủ kế nhiệm Tống Đường, quyết ý sắp xếp trận pháp, ẩn nấp trên vách đá. Khi ma tu vào đường núi thì kích hoạt trận pháp nổ tung, đất rung núi chuyển, ngọn núi sụp xuống, ít nhất cũng có thể chôn hơn ngàn kẻ địch.

Chỉ là quy mô lớn như thế, muốn kích hoạt trận pháp nổ tung cả quả núi thì cần có kiếm ý đủ mạnh để kích hoạt.

Vấn đề là ai sẽ đi?

Số người đi không thể quá nhiều, để tránh khỏi bị lộ hành tung, không thể nhiều hơn mười người. Người dẫn đầu nhất định phải có tâm chí kiên định, khi đối mặt với ma tu vô biên vô tận, nhiều như thủy triều lại không có chút ý nghĩ sợ hãi nào.

Nhất định phải có tu vi kiếm đạo mạnh mẽ, một kiếm mở núi phá đá, một người đủ để giữ quan ải vạn người không địch nổi. Trong trận chiến với kẻ mạnh nhất trong đoàn quân ma tu, thì ít nhất phải ngăn cản được đối phương, mãi đến tận khi đường núi hoàn toàn sụp đổ.

Trong lòng riêng mà nói, Tống Đường cũng không mong muốn sư đệ đi. 'Cửa Lưỡng Nan' là lấy từ câu 'Sinh tử lưỡng nan' (sống chết khó cả đôi đường), có lời đồn đại là vào thời đại Chư Thánh, có một vị Thánh nhân ngã xuống đó. Mà bội kiếm của vị Thánh nhân kia chính là Phong Vũ kiếm trong tay Chung Sơn.

Sự trùng hợp này khiến lòng Tống Đường nặng nề.

Từ cái lợi chung mà nói, các trưởng lão trong môn phái cũng không muốn để Chung Sơn đi. Thiên phú của hắn kinh người, đã lĩnh ngộ được Phong Vũ kiếm ý, nếu qua chừng trăm năm nữa, nhất định sẽ độ kiếp thành Thánh. Hắn là tương lai của Thanh Lộc kiếm phái.

Nhưng mà những điều đó đều không thể thay đổi ý nghĩ của người trong cuộc.

Chung Sơn nói với Tống Đường, 'Kiếm ý của đệ là thích hợp nhất'. Đối với lời khuyên can của các trưởng lão, Chung Sơn nói 'Lúc này không đi, đạo tâm không viên mãn, sau này tu hành khó mà tiến thêm.'

Hắn dẫn theo tám vị đệ tử tinh anh xuống núi, làm gương cho binh sĩ, đi đánh trận chiến đầu tiên ở Nam Địa.

Mây tuyết ứ đọng, rốt cục bắt đầu rơi.

Hoa tuyết lẻ tẻ đi kèm gió lạnh, tuyết rơi càng ngày càng lớn, rất nhanh đã che mất đường núi gồ ghề.

Vách đá cheo leo cao vạn trượng, thanh niên khoanh chân ngồi trên một khối đá núi nhô ra.

Kiếm dài đặt ngang trên đầu gối.

Lúc này, uy thế của chính thanh thần binh Phong Vũ này đã không thể che lấp hắn nữa. Không còn người nào sẽ nhìn thanh kiếm của hắn trước nhất nữa.

Chung Sơn nhận thấy mặt đất khẽ chấn động, ánh mắt xuyên qua màn tuyết, rơi trên bóng tối dưới chân núi.

Bóng tối đang nhanh chóng vọt tới, giống như là dòng thủy triều đen kịt.

Hắn nghĩ, sinh tử lưỡng nan sao?

Nếu như biết là phải đi về nơi đâu, thì thật ra cũng không khó như thế.

****

Cũng trong đêm tuyết giống như vậy, Ân Bích Việt cùng Lạc Minh Xuyên mới vừa kết thúc một trận đấu, hoặc là nói một trận tàn sát đơn phương, tiếp tục đi về phía Đông Địa.

Giống như trong dự đoán, dọc theo đường đi phục kích không ngừng, song cho dù tinh thần căng thẳng đến mức tận cùng, Ân Bích Việt cũng không có dừng việc diễn kiếm ở biển trong đầu.

Bây giờ hắn đã thuộc lòng chiêu thức của Lăng Tiêu kiếm quyết từ lâu, chỉ là nếu như chiến địch, thì tốn rất nhiều chân nguyên, uy lực lại vẫn còn chưa bằng Hàn Thủy kiếm, chứ đừng nói tới Thanh Thiên Bạch Nhật kiếm.

Ân Bích Việt không khỏi nghĩ rằng may là có sư huynh ở bên cạnh, nên mình mới không phải luôn luôn lo lắng. Bộ dạng đẹp hữu dụng như thế đó.

Sau một khắc hắn liền dừng nghĩ bậy nghĩ bạ, bởi vì Lạc Minh Xuyên nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Hai người ăn ý dừng lại không tiến lên nữa.

Qua toà thành trống ven biển này, rồi lại vượt biển thì sẽ đến Đông Địa. Cuộc chiến đấu vừa rồi không khiến cho lòng bọn họ mệt mỏi, gần như là cùng trở nên cảnh giác.

Hai giây sau, cuối con đường trống rỗng xuất hiện một bóng người.

Với thị lực của người tu hành, Ân Bích Việt có thể nhìn xuyên qua bóng đêm, thấy rõ người kia là một tăng nhân. Khuôn mặt không nhìn ra tuổi tác, trong tay không có thiền trượng, chỉ có một chuỗi phật châu làm từ gỗ đen.

Gió tuyết tiêu điều và cảnh phố rách nát, càng làm rõ tăng bào xám xịt của người kia, chẳng có gì khác với phần lớn tăng nhân trên thế gian. Nói đến phong thái tinh thần, thì cũng kém xa những y tu Phật môn xuống núi trị bệnh cứu người vào thời loạn.

Tăng nhân đứng cách họ hơn ba thước, niệm phật một tiếng. Sau đó người này nói, "Lạc thí chủ, có khoẻ hay không."

Âm thanh rất ôn hòa, nhưng khi người này mở miệng, gió tuyết trên đường lên lắng xuống một cách kỳ dị.

Lạc Minh Xuyên theo bản năng che ở trước người Ân Bích Việt, thi lễ một cái,

"Đại sư, đã lâu không gặp."

Ánh mắt nặng nề, không nhìn ra vui giận.

Tiếng thăm hỏi này khiến Ân Bích Việt có suy đoán, lúc làm lễ không khỏi căng thẳng trong lòng.

Lễ nghi của Lạc Minh Xuyên không chút sai sót, nhưng thái độ rất cứng rắn, "Ta cùng với sư đệ gấp rút lên đường, không rỗi hàn huyên, thỉnh đại sư bỏ qua."

Tăng nhân không đáp, chỉ cười cười, gió im tuyết ngừng trên phố. Tầng mây dày trên đầu bọn họ bay đi, ánh sao như bạc vụn chiếu xuống từ vòm trời, rọi sáng tuyết đọng trong góc tường.

Chỉ cần nghĩ một chút thôi đã khiến mây gió thay đổi, giống như Chưởng viện tiên sinh và Dư Thế vậy, từng vung tay áo và ném tách trà, thay đổi chuyện mưa gió trên Trọng Minh sơn.

Đây mới đúng là thần thông của Á Thánh. Thân phận của người tới rất rõ ràng.

Giai Không tự, đại sư Vô Vọng.

Suy đoán được chứng thực, Ân Bích Việt cảm thấy không khí trên con phố gần như dừng lại, có chút dự cảm không tốt, liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Lạc Minh Xuyên biết hắn muốn hỏi cái gì, cũng không truyền âm để tránh người ngoài, mà nghiêng người giải thích với hắn, "Khi huynh còn ở Quỳnh Châu, từng vô tình gặp đại sư xuống núi du lịch, nói rằng sau này huynh không thành tài được, tất sẽ thành họa lớn. Từ ngày đó trở đi, huynh liền bắt đầu tu hành theo

đạo quân tử. Nhưng mà gia mẫu buồn trong lòng, uất ức mà qua đời, sau đó huynh bái vào học phủ, rồi gặp đệ."

Chỉ mấy lời ít ỏi đã rõ đầu đuôi câu chuyện.

Vô Vọng nói rằng, "Lạc thí chủ, thí chủ vẫn tu luyện Thiên La Cửu Chuyển, nhập Ma đạo."

Biểu tình của Lạc Minh Xuyên vẫn bình tĩnh như cũ, "Xin hỏi vì sao hôm nay đại sư lại đến đây?"

"Vì sao bần tăng đến không quan trọng. Ngược lại là vị Ân thí chủ bên cạnh thí chủ, người đến từ nơi nào? Hãy trở về nơi đó."

Ánh mắt Vô Vọng nhu hòa, nhưng cũng làm cho người ta sinh ra cảm giác ngột ngạt không cách nào trốn tránh. Đối mặt với người có cảnh giới cao sâu như vậy, Ân Bích Việt lại không có một chút nào kính nể hay kinh sợ nào, "Ta không hiểu thiên cơ cùng thâm ý của đại sư. Chỉ có thể nói rằng ta đến từ Hề Hoa phong của Thương Nhai, đang đi về phía Vực Vẫn Tinh ở Đông Địa. Đại sư cần gì phải cản hai người bọn ta?"

Vô Vọng hỏi, "Thí chủ cũng biết người bên cạnh là ai mà."

Câu nói này làm cho hắn nghĩ tới Phật đường trong Hưng Thiện tự trong nháy mắt.

Ân Bích Việt quả thực muốn bùng nổ rồi!

Giờ đã là lúc nào rồi! Buông tha cho sư huynh của ta thì sẽ! Chết! À!

Lạc Minh Xuyên cảm thấy tâm tình của hắn không ổn định bèn kéo ống tay áo của hắn một cái. Nhưng lần này Ân Bích Việt không được sự dịu dàng làm dịu, trái lại càng thêm giận dữ, "Sư huynh, có một số việc huynh không thèm để ý, nhưng đệ lại bất bình thay huynh."

"Đại sư, ta không biết những nhân vật lớn như các người có thể tính được bao nhiêu thiên cơ, ta chỉ biết là không có người nào là hoàn hảo. Đứa trẻ dù có hiếu thuận cỡ nào thì cũng sẽ có lúc ngỗ nghịch cha mẹ, đôi phu thê ân ái cỡ nào thì mỗi tháng cũng luôn có hai ngày muốn chém chết người kia. Trên cõi đời này không có Thánh nhân trời sinh, các ngươi đối xử với sư huynh của ta có hơi hà khắc rồi…"

"Sư huynh của ta bởi vì một câu nói năm đó của ngươi đã phải nghiêm ngặt kiềm chế bản thân mấy chục năm, khổ tu đạo quân tử, phẩm hạnh đoan chính, chưa từng bước sai một bước? Các người nói huynh ấy nhập ma, huynh ấy là ma đầu sao?"

"Mấy cái lý do thoái thác gì mà số mệnh quỹ đạo của sao, không phải là những đạo lý ta biết."

Bị chống đối như vậy, nhưng sắc mặt Vô Vọng không hề thay đổi, chỉ hỏi,

"Vậy đạo lý của thí chủ là gì? Đi Vực Vẫn Tinh, là vì sao mà đi?"

Ân Bích Việt ngẩn ra.

Hắn tự nhận hắn không có cái đạo lý 'Giết người không hỏi chính đạo, làm việc chỉ bằng ý nghĩ' của sư phụ, cũng không có cái giác ngộ cao thượng như là 'Chỉ cần có lợi cho thiên hạ thì có hy sinh tính mạng cũng không là gì'.

Vậy tại sao phải làm những việc này?

Bên người chợt có gió nhẹ thổi qua, chỉ thấy thân hình Lạc Minh Xuyên bỗng sưng nhợt nhạt, Ân Bích Việt duỗi ra tay nhưng lại thất bại, trơ mắt nhìn người bên cạnh biến mất không còn tăm tích.

Khủng hoảng, ngơ ngác, phẫn nộ, vô lực, còn có nôn nóng tích lũy dọc theo đường đi, ấm ức tức giận đạt đến đỉnh điểm, "Ngươi làm gì sư huynh của ta rồi!"

Lão tử không nên nói đạo lý với loại hòa thượng như ngươi! Nói nhiều hơn nữa cũng chẳng có tích sự gì!

Á Thánh rất đáng gờm sao?! Đến đánh một trận đi!!

Lâm Uyên kiếm ra khỏi vỏ, tiếng kiếm rít thê lương vang vọng cả phố dài!

Tuyết đọng trên đất bị chân nguyên dữ dội cuốn lên, nhanh chóng xoay tròn, tụ lại theo kiếm thế, như sông dài tuôn trào, nước lũ cuồn cuộn. Ân Bích Việt phi thân lên trời, cầm kiếm đâm thẳng, thoáng cái đã xuất hiện ở nơi cách Vô Vọng một thước.

Sau đó không thể không dừng lại, tuyết bay quanh thân rì rào rơi xuống.

Trời đất yên tĩnh như cũ.

Vô Vọng rũ mắt, hai bàn tay khẽ nhúc nhích, tựa phân tựa hợp, tựa hoa sen mới nở.

Liên Thai Ấn! (Liên thai: đài sen)

Trong bầu trời đêm, rìa mây tuyết được dát lên ánh sáng màu vàng, áp lực to lớn ngấm xuống tầng mây, Ân Bích Việt chỉ cảm thấy có một ngọn núi lớn đè trên hai vai, bàn tay cầm kiếm lại càng nặng hơn nghìn cân.

Không tiến thêm được nữa.

Chỉ là một Phật ấn đơn giản, đã khiến cho tăng nhân diện mạo tầm thường biến thành vị Phật pháp tương trang nhãn.

Kiếm của nhân gian làm sao có thể thắng được Phật trời?

Cùng thời khắc đó, trong thế giới của Lạc Minh Xuyên, người biến mất không còn tăm hơi chính là Ân Bích Việt.

Vô Vọng nói, "Thiên La Cửu Chuyển dù sao cũng có một nửa ngọn nguồn từ Phật môn, Lạc thí chủ phải biết ranh giới giữa Phật Ma chỉ trong một ý nghĩ."

Lạc Minh Xuyên lạnh lùng nói, "Ta muốn thành Phật thì thành Phật, muốn thành ma thì thành ma, phải đi con đường nào, không bận đại sư nhọc lòng!"

Dứt lời hai tay tung bay, động tác không kém Vô Vọng chút nào, hai Liên Thai ấn giống nhau như đúc va chạm ầm ầm!

Như sấm sét giáng xuống, nhà ở hai bên đường liên tiếp nổ tung, bụi mù đầy trời, xộc thẳng lên trời.

Ân Bích Việt cảm ứng được không khí trên đường biến hóa vi diệu, mặc dù không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không trở ngại hắn nắm lấy cơ hội.

Sau khi kiếm thế đột nhiên gom lại, góc độ thình lình thay đổi, uy lực của chiêu kiếm này không lớn, lại nhanh đến vô cùng. Tàn ảnh bay lượn, mũi kiếm rốt cục đâm thủng cái bóng mờ của đài sen!

Thân hình của Vô Vọng nhìn như không nhúc nhích, nhưng trường kiếm lại sượt qua mép vai trái tăng bào, chưa chạm đến góc áo của người nọ.

Ân Bích Việt biết điều này là bởi vì cảnh giới của người kia đã chạm đến pháp tắc không gian, còn nhanh hơn so với thân pháp 'Đạp Sơn Hà' của hắn.

Không đợi hắn thay đổi kiếm để khởi thế nữa, chỉ nghe Vô Vọng quát lên, "Tinh Hà Trầm!"

Đêm nay khi vị tăng nhân mở miệng, vẫn luôn mang ngữ khí bình thản như niệm tụng kinh văn, lúc này đột nhiên lại quát chói tai, tựa như bình bạc chợt vỡ, chuông cổ reo thảm!

Không giải thích được tại sao, Ân Bích Việt theo bản năng thay đổi con đường vận hành chân nguyên, tay giơ lên kiếm, định cắt đi Phật châu trong tay Vô Vọng. Kiếm khí sắc bén bắn ra, gạch xanh trên đường

xuất hiện vết nứt, ánh sáng vàng ở rìa mây tuyết bị cắt ra từng tấc từng tấc.

Khi hắn hoàn hồn, thì đã sử dụng thức thứ nhất của Lăng Tiêu kiếm quyết —— Tinh Hà Trầm.

14 viên phật châu trên cổ tay Vô vọng rơi xuống, bắn nhanh về 8 phía, che kín tất cả đường lui của hắn, đồng thời quát lên, "Hải Triều Sinh!"

Lâm Uyên kiếm từ dưới xông lên, tuyết đọng chất đống trên đường, đi kèm với gió Bắc gào thét, tiếng vang như thủy triều phun trào, sóng lớn vỗ bờ.

Tòa thành này ở gần bờ biển, cách đó không xa vốn là biển rộng yên bình, lúc này lại như bị cơn lốc khuấy lên, trong khoảnh khắc sóng biển dâng tận trời.

Mười bốn viên phật châu bị gió tuyết nhấn chìm, như con thuyền cô độc dập dềnh giữa biển rộng. Thủ ấn của Vô Vọng thay đổi, lùi lại ba thước, quát lên, "Liên Sơn Đảo!"

Lâm Uyên kiếm quyết chí tiến lên, dùng mà thế núi sụp phủ đầu chém xuống.

Lăng Tiêu kiếm quyết có ba thức khởi thủ, Tinh Hà Trầm, Hải Triều Sinh, Lên Sơn Đảo.

Đúng là ba vạn dặm sông Đông nhập biển, năm ngàn trượng núi cao chọc trời.

Sau ba chiêu đó, Ân Bích Việt tựa như tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu nào đó, chân nguyên dâng trào, vận hành thông thuận cực kỳ.

Lâm Uyên kiếm tâm ý tương thông với hắn, chỉ cần muốn thì kiếm thế tự thành.

Không biết trôi qua bao lâu, hắn dường như đã không còn ở trên đường, trước mắt không có gió tuyết, cũng không có tăng nhân. Khi thì vui sướng, khi thì trống rỗng mờ mịt.

Chỉ nghe có người hỏi, "Đạo lý của ngươi là cái gì?"

"Ta thích thế giới này, nên phải bảo vệ nó."

"Giống như ta thích sư huynh vậy, nên muốn ở cùng huynh ấy!"

"Đây chính là đạo lý của ta!"

Đơn giản vô cùng, gần như vô lý.

"Rầm —— "

Vô Vọng bị Lâm Uyên đâm xuyên tâm mạch, vỡ vụn như gương.

Ân Bích Việt bỗng nhiên hoàn hồn lại, tập trung tinh thần nhìn lần nữa, hóa ra gạch xanh chưa bao giờ vỡ, cũng không có khói bụi cùng gió tuyết.

Vẫn là con phố thấy lúc đầu. Bóng đêm yên tĩnh, ánh sao yếu ớt. Sư huynh cùng với tăng nhân đứng ở trước mắt hắn.

Trận chiến mới vừa rồi chỉ xảy ra trong cảnh thiền định của Vô Vọng.

"Thiện tai, đại đạo rất đơn giản. Chúc mừng Ân thí chủ đã phá Đại Thừa."

Nói xong câu này, khuôn mặt của tăng nhân nhanh chóng xám xịt già yếu, tựa như mấy chục năm sức sống đã trôi qua chỉ trong giây lát.

Ân Bích Việt cùng Lạc Minh Xuyên nghiêm túc làm lễ, "Đa tạ đại sư."

Vô Vọng niệm Phật một tiếng, bình tĩnh quay người, từng bước đi về hướng học phủ, thân hình thoáng cái đã biến mất không còn tăm hơi.

Ân Bích Việt lúc này đã rõ ràng, trận chiến này không phải để phân thắng bại, cũng không quyết sống còn.

Một vị Á Thánh dùng tuyệt học sư tử hống của Phật môn, vạch rõ mê chướng cho hắn, mà hắn dùng Lăng Tiêu kiếm ý phá cảnh, từ đây mới chính thức lĩnh ngộ được uy thế của thanh thần binh Lâm Uyên này.

Đây là cuộc chiến lập đạo của hắn.

94. Chương 94: Mối Bất Bình Lớn Trong Đời, Không Dùng Kiếm Không Sao Nguôi Được

Tiếng kiếm rít cạnh biển Nam Địa kia cũng chẳng to rõ, thậm chí không bằng tiếng sóng mênh mông. Nhưng khi nó vang lên, mọi người tu hành sống tên cõi đời này, có đầy đủ tu vi cảnh giới đều nghe được, hoặc có thể nói là cảm nhận được.

Bị vây trong lồng đã lâu, minh châu bị bụi lấp, một khi ra khỏi vỏ, liền lộ hết ra sự sắc bén, chém hết tất cả bất bình trên thế gian.

Chân Tiên Ý Lăng Tiêu là người tu hành có khả năng tưởng tượng đến vô cùng, Lâm Uyên kiếm hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thần binh trong thiên hạ. Trước kia, có rất nhiều người cho là kiếm đạo tu vi của Vệ Kinh Phong vô song là do có một nửa là vì thanh kiếm này. Cho nên mới có câu 'Người có được Lâm Uyên sẽ đạt được chân ý kiếm đạo, có cả thiên hạ'. Nhưng mà Kiếm Thánh làm việc ngông cuồng không cố kỵ ai, cầm thần binh nói đúc lại là đúc lại, khiến kẻ khác nắm tay than thở, lại hâm mộ Quân Dục tốt số.

Mà bây giờ, chân tướng của sự thật bất ngờ vô cùng.

Hề Hoa phong trên Thương Nhai sơn, Quân Dục đang ngồi ở trước bàn lau kiếm, không có chút khó hiểu nghi ngờ nào. Trước khi Kiếm Thánh dẫn Ân Bích Việt rời khỏi Thương Nhai thì vẫn luôn ở trong viện của hắn. Đêm trước khi đi, họ đã nói rất nhiều lời, chủ yếu là Vệ Kinh Phong nói, Quân Dục nghe, hơn nữa lại còn tin tưởng.

"Danh bất hư truyền, Lâm Uyên kiếm…"

Dư Thế đứng trên đỉnh Hoành Đoạn Sơn, gió núi mang theo tuyết mỏng. Bóng đêm và gió tuyết cũng không thể che đậy tầm nhìn, nếu như ông ta muốn thì có thể nhìn rất xa.

Trong lòng lại không có một chút hoài nghi, Xuân Sơn Tiếu cùng Phong Thu Ly quả nhiên là để ngụy trang mà thôi. Vệ Kinh Phong không dùng thanh kiếm này, lại đưa nó cho đồ đệ, bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì, làm như vậy là chuyện rất ngu xuẩn. Ông ta có chút hờ hững nghĩ, thật sự là đáng tiếc, thần binh lẽ ra nên sánh với người tài, nhưng sau khi ông ta phá rồi dựng lại, hủy đạo trùng tu, trong cơ thể đã rót vào khí tức của ma, đã không thể dùng thanh kiếm này nữa.

Lâm Uyên kiếm giết tà giết ma, tự nhiên sẽ khắc chế công pháp Ma đạo.

Ông ta phẩy nhẹ ống tay áo, liền xuất hiện ở phía sau núi, chắp tay đứng ở ngoài từ đường cũ kỹ.

Dưới ánh nến trong từ đường, một bóng người in trên cửa sổ.

"Ngươi có xét rõ lại mình hay chưa?" Dư Thế trầm giọng hỏi.

Người trong cửa sổ không đáp.

Từ sau trận chiến trên Hoành Đoạn Sơn, Lâm Viễn Quy chưa từng ra khỏi từ đường, danh là tìm chốn yên tĩnh để suy nghĩ lại, nhưng thật ra lại là bị giam cầm. Thậm chí đệ tử đồng môn đến thăm hắn đều sẽ phải bị trưởng lão Trì giới đường trách phạt.

"Môn phái dưỡng dục bồi dưỡng ngươi, ơn trọng như núi. Bây giờ đại cục đã định, không cầu ngươi cắt thịt tước xương để báo đáp, chỉ cần làm một chuyện cho tông môn nữa thôi. Sau khi chuyện thành công, chuyện cũ trước kia sẽ bỏ qua, lão phu còn muốn đưa Lâm Uyên kiếm cho ngươi. Sư phụ ngươi dưới suối vàng nếu có biết, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng."

Lâm Viễn Quy không nói lời nào, loại trầm mặc này rơi vào trong mắt Dư Thế chính là thỏa hiệp.

"Nghĩ xong thì đi ra." Dư Thế phất tay áo, cửa sổ từ đường hơi lắc lư, bụi mù cùng mảnh vụn bắn tung toé, tiếng vỡ vụn chói tai liên tiếp vang lên. Là âm thanh khi cấm chế bị loại bỏ.

Lâm Viễn Quy chậm rãi đi ra từ trong bụi mù, thanh sam phóng khoáng, sắc mặt lạnh lùng như thường.

Dư Thế hài lòng nghĩ, lẽ ra nên như vậy, nào có kiếm tu nào có thể cự tuyệt Lâm Uyên kiếm?

Nhà trúc Thanh Lộc kiếm phái cạnh biển, trong lòng Yến Hành khẽ lay động, "Ngươi có nghe không? Âm thanh của kiếm."

Tống Đường nhíu mày, "Đây là kiếm gì?"

Yến Hành cười cười, "Có chút quen thuộc, 'Mối bất bình nhỏ trong lòng, có thể dùng rượu để nguôi đi; mối bất bình lớn trong đời, không dùng kiếm không sao nguôi được.' rất giống sư phụ, nhưng không phải là sư phụ."

Tống Đường có chút lo lắng cho hắn, "Kiếm Thánh sẽ không có chuyện gì đâu."

Tối nay Đông Địa không có tuyết rơi. Dường như là bởi vì những hạt bụi cực nhỏ chiết xạ ánh sáng, bầu trời đêm lại hiện ra màu đỏ kỳ lạ.

Ánh trăng phá mây đen, chiếu sáng vực sâu yên tĩnh.

Nếu như nhìn từ trên trời, nó giống như vết sẹo xé rách nửa Đông Địa. Bắt đầu từ dưới đỉnh núi tuyết Thông Thiên ở phía Đông, kéo dài qua cánh đồng tuyết, sau đó chia làm hai nhánh, tựa như đại thụ mọc ra chạc cây, một Nam một Bắc.

Nhánh phía Nam kéo tới gần sông Mân Xuyên, bây giờ chỉ để lại một dấu vết nhỏ. Vào tiết sương giáng (23-24/10) cuối mùa thu, Kiếm Thánh phong ấn vực sâu, toàn bộ linh khí Đông Địa biến đổi lớn, kiếm khí vọt thẳng tới mây xanh, mặt đất rung chuyển không vững. Lúc này người đời mới thật sự nhìn ra sức mạnh của Thánh nhân rốt cuộc là mạnh bao nhiêu. Chỉ cần người này muốn, thì đủ để thay trời đổi đất, dời núi lấp biển.

Không thể tránh khỏi, cái giá đánh đổi cũng rất lớn. Ngoại trừ những người trong Hề Hoa phong, gần như

không ai tin rằng Kiếm Thánh còn có thể trở về.

Lúc này trên rìa vách đá trên cánh đồng tuyết có hai người đang đứng. Bởi vì tu luyện công pháp có cùng nguồn gốc, nét yêu dị trên mặt mày cũng giống nhau đến mấy phần.

Nơi này là điểm bắt đầu của vực sâu, dù cho gió lạnh trên cánh đồng tuyết gào thét, nhưng khi đứng ở bên rìa vách đá lại không nghe được một tiếng gió nào, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Khi Lâm Uyên kiếm kêu vang lên, Dung Trạc cười rộ lên, "Chủ nhân hiện nay của thanh kiếm này ta có từng gặp qua trên Hoành Đoạn Sơn."

Ngọc Triển Mi nhìn chăm chú vào Vực Vẫn Tinh, "Ngươi cảm thấy Lâm Uyên kiếm ở trong tay hắn, có thể xuất ra mấy phần uy thế?"

Dung Trạc suy nghĩ một chút, "Sáu phần."

Đúng lúc có một người áo đen lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên người hắn ta, thấp giọng nói hai câu. Cũng không tránh né Ngọc Triển Mi.

Tin tức không tốt, Dung Trạc nghe xong thế nhưng tâm tình lại không hề tệ chút nào,

"Giết không được thì đừng tiếp tục nữa, cần gì phải dâng lên cho hắn thử kiếm, cứ chờ hai người họ đến đi."

Thân pháp người kia như quỷ, tàn ảnh loáng một cái, liền lặng yên không tiếng động lui xuống.

Ngọc Triển Mi lạnh lùng nói, "Sáu phần đã là rất nhiều. Ngươi còn chưa động thủ? Là chờ tiểu tử kia thành Thần thành Thánh sao?"

Dung Trạc nhíu mày, "Cung chủ gấp cái gì, không bằng nói chuyện hợp tác trước đi."

Ngọc Triển Mi không biết hắn ta có mưu tính gì với hai người kia, cũng không truy hỏi nữa, "Nếu như là hợp tác, ta cảm thấy ít nhất cần phải thẳng thắn chút."

Là hai bên hợp tác mà không phải là một bên nương nhờ một bên phụ thuộc, thành ý của Dung Trạc với Ngọc Triển Mi rõ ràng là cao hơn những vị cung chủ còn lại. Nhưng tối nay trong cuộc đối thoại bên vực sâu này, cũng không có ai tự xưng là 'Bổn tọa'.

"Cung chủ muốn biết cái gì?"

"Trận chiến trên núi Tây Linh, Dư Thế giúp ngươi giả chết, ngươi vẫn luôn đợi đến lúc Kiếm Thánh rời khỏi trần thế mới hiện thân, trong này quãng thời gian gần như trăm năm này, ngươi đã đi đâu?"

Dung Trạc thật sự mở miệng đáp, "Bắc hoàng đô. Ta dùng kim khóa mạch đâm sáu huyệt lớn, che dấu cả người khí tức của ma. Sống hai mươi năm như người bình thường, thi vào Hoàng cung làm người hầu, bái ngự thú sư Ngưng Thần cảnh, học cách làm sao để ký kết khế ước cùng dị thú."

"Ngươi nghiên cứu ký khế ước với dị thú chính là vì tìm cách ký khế ước với ma vật dưới Vực Vẫn Tinh?" Ngọc Triển Mi đạo, "Chỉ là như vậy, ngươi hà tất tự mình đi? Đừng nói 'Biến động run sợ vào Đông" ở Bắc Địa không liên quan gì đến ngươi."

Dung Trạc không hề phủ nhận, "Ta biết một nhóm người của Hiền vương Đoàn Thánh Dự ở Bắc Địa, giúp hắn một tay. Đáng tiếc hắn quá ngu, không nén được cơn giận, nhất định phải cử binh vào Hoàng đô trước khi Đoàn Thánh An chết… Dư Thế muốn Tây Địa và Trung Địa, ta muốn Đông Địa và Nam Địa, cung chủ nếu như giúp ta, Thiên La Cửu Chuyển và Đông Địa, ta và ngươi chia đều."

Lòng Ngọc Triển Mi hiểu rõ, hơi kinh ngạc khi Dung Trạc nói hết cả ra, nhưng lời nói của nàng vẫn lạnh nhạt như trước, "Các ngươi không phải cho là đại thế đã định sao, vì sao còn nguyện chia cho ta một chén canh?" (tức là chia một phần lợi)

Dung Trạc nhìn về phía Tây, "Lão thất phu Dư Thế kia, không hẳn có thể thắng được Thương Nhai sơn."

"Hắn là Á Thánh, Thủ đồ Kiếm Thánh mạnh lắm thì cũng chỉ là Đại Thừa."

"Đồ đệ Kiếm Thánh hiểu nhất là chuyện chiến vượt cảnh giới, lấy yếu thắng mạnh, huống hồ không chỉ có một người.' Trong 'Bão Phác Thất Tử' có thể đặt lên bàn cược, cũng chỉ có một Lâm Viễn Quy." Câu nói tiếp theo của hắn ta liền khiến sắc mặt Ngọc Triển Mi khẽ động, "Nghe nói ngươi biết nhị đệ tử của Kiếm Thánh? Trên biển Phù Không, nếu như không phải cô ta cứu đi con trai của Đoàn Thánh An thì bây giờ Bắc Địa đã đổi chủ."

Ngọc Triển Mi nói, "Ngươi muốn ta làm cái? Nói thẳng ra."

"Những chuyện vô bổ còn lại thì không dám làm phiền cung chủ, ta tự có cách sắp xếp vẹn toàn, chỉ xin cung chủ lên Thương Nhai sơn một chuyến."

Ngọc Triển Mi trầm mặc không nói. Nửa ngày sau, nàng mở miệng đáp,

"Một khi được chuyện, thiên hạ to lớn, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh thì lấy bấy nhiêu, ta chỉ muốn Kim cung cùng Thiên La Cửu Chuyển."

"Không thành vấn đề."

“Ta dựa vào cái gì để tin ngươi?”

Dung Trạc cười rộ lên, giọt máu đen đỏ thuận theo đầu ngón tay tái nhợt của hắn rợi xuống, nhỏ vào tuyết trắng trên vách đá.

“Tách tách.” Bởi vì vách đá yên tĩnh, tiếng vang nhẹ nhàng mấy cũng rất rõ ràng. Ánh đỏ quỷ dị bay vọt lên trời, trong khoảnh khắc vết máu đã biến mất không còn tăm hơi.

Hắn ta nói, “Vậy thì lập lời thề máu đi.”

****

Ân Bích Việt thu kiếm vào vỏ, cùng Lạc Minh Xuyên nghiêm túc làm lễ về hướng mà Vô Vọng rời đi.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước theo con phố dài, tuyết đọng trên đất bị kiếm khí chưa tiêu tan kích thích, tung bay ở trong gió.

Ân Bích Việt ngơ ngác nói, “Lúc đầu đệ đã hiểu lầm đại sư.”

Lạc Minh Xuyên nói, “Huynh cũng vậy.”

Cảnh thiền định là phép thần thông của Phật môn, lúc bị nhốt trong Phật đường Quan cũng đã sử dụng, khi đó y thấy hơi giận trong lòng, lúc ra tay không chút do dự, lại còn dùng Thiên La Cửu Chuyển mạnh nhất.

Sau khi dễ dàng phá cảnh thiền định mới biết Vô Vọng không có ác ý.

‘Phật Ma chỉ trong một cái chớp mắt’, không phải khuyên y quay đầu lại là bờ, mà là nói cho y biết, ‘Thiên La Cửu Chuyển’ đúng là Ma công, nhưng nếu như tu luyện tốt, thì cũng là Phật pháp.

Thành Phật thành Ma, không liên quan đến công pháp, toàn bộ là do tâm của người.

“Sư huynh, trong cảnh thiền định lúc nãy, huynh ở chỗ nào?”

“Huynh và đệ bị ngăn cách nhau, huynh cùng đối chưởng với đại sư Vô Vọng, phá cảnh mà ra, bèn ở một bên nói chuyện cùng đại sư, nhìn đệ phá cảnh.”

Ân Bích Việt nghĩ mình cầm kiếm chém đến mệt chết mệt sống, sư huynh chỉ cần một chưởng là đã có thể phá cảnh, thật sự là người so với người càng khiến người ta tức chết. Lại lập tức ý thức được một chuyện,

thử thăm dò hỏi, “Cho nên huynh đã nghe và nhìn thấy tất cả?”

“Nghe cái gì?”

“… Không có gì.”

Sắc mặt Lạc Minh Xuyên không thay đổi, trầm ổn như cũ, “Sư đệ nói thích huynh, nên muốn ở cùng với huynh. Là câu này à? Vậy tất nhiên là huynh nghe rất rõ ràng.”

Lúc đó Ân Bích Việt cảm thấy mình ngầu đến muốn bùng nổ luôn, nhưng hắn chỉ có thể vĩnh viễn ngầu không quá 3 giây. Huống chi bây giờ bị Lạc Minh Xuyên nghiêm túc trêu đùa. Lập tức trên mặt nóng hổi, nói sang chuyện khác, “Đại sư nói chuyện gì với huynh.”

“Đại sư nói rằng khi Quan khi còn sống đã đánh vỡ giới hạn của linh tu cùng võ tu, liền từ Phật nhập Ma, có thể coi hư là hiểu rõ vạn pháp. Mà Mạc Trường Uyên tu Ma đạo trước, nên đã học qua các công pháp trăm nhà. Nếu huynh muốn thông hiểu Thiên La Cửu Chuyển, thì đọc chút kinh Phật sẽ vô cùng hữu ích.”

Lạc Minh Xuyên lấy ra một quyển sách buộc chỉ, Ân Bích Việt cúi đầu nhìn, “Kinh Tạp A Hàm”.

Hắn nhớ tới lúc đánh cờ với Tịnh Hải trong Hưng Thiện tự, đã nghe qua một câu chuyện trong kinh Phật này, không khỏi cảm thán. Đều đọc kinh Phật như nhau, lại tu Phật pháp khác nhau.

Hoặc là Phật pháp đều giống nhau, chỉ là lựa chọn của mỗi người khác nhau mà thôi.

“Đại sư còn nói, sư đệ có tuệ căn, sau này không muốn luyện kiếm thì cũng có thể đi Giai Không tự tu Phật.”

“Đợi xong chuyện Đông Địa, đương nhiên phải đi Giai Không tự, dù sao cũng phải đích thân đến nhà cảm ơn.”

Lạc Minh Xuyên cười nói, “Sư đệ có thể học Phật, nhưng không thể xuất gia đâu.”

Ân Bích Việt cúi đầu, “Người ta đã có đạo lữ, chỉ thiếu một tờ giấy hôn thú, chùa nhà ai dám nhận loại người lục căn không tịnh như đệ.”

Hắn phát hiện khí tức của sư huynh lúc này đang thả lỏng, tâm tình khoan khoái, có thể thấy được là cũng có sự khai ngộ trong cuộc nói chuyện với đại sư Vô Vọng. Thôi đi, chỉ cần tâm tình sư huynh tốt thì trêu đùa thêm vài câu thì có gì đâu.

Ra khỏi thành chính là bờ biển, sóng biển cọ rửa đá ngầm, tiếng vang liên miên.

Lạc Minh Xuyên bỗng nhiên dừng lại, kéo tay Ân Bích Việt tay, "Sư đệ, đi thôi."

Không hề phòng bị, dưới chân chợt trống không, Ân Bích Việt theo bản năng nắm chặt người bên cạnh, nhưng mà gió lạnh gào thét cũng gần như chỉ trong cái nháy mắt.

Sau cái chớp mắt, bọn họ đã ở trên bầu trời.

Ít đi tầng tầng mây dày che đậy, ánh sao cực kỳ sáng ngời, tựa như đưa tay ra là có thể chạm tới.

"Sư huynh lại có thể cưỡi mây bay, chuyện khi nào vậy?"

"Mới vừa nãy."

Ân Bích Việt không hỏi thêm nữa, hắn nhớ tới lời sư phụ nói, không cần kết quyết, cảnh giới đạt tới thì chỉ cần hơi suy nghĩ chút, nói đi là đi.

Hắn thở dài nói, "Trước kia là sư phụ mang đệ bay, bây giờ là sư huynh mang đệ bay, lúc nào thì đệ mới có thể tự bay đây."

Lạc Minh Xuyên nhẫn nhịn ý muốn kéo sư đệ vào trong ngực vân vê một phen, cười nói, "Rất nhanh thôi."

Xuyên qua sương đêm mênh mông, tiếng sóng ầm ầm sóng ngoài khơi ở dưới chân rất nhanh đã tụt về phía sau.

Bọn họ cưỡi mây gió, chạy về phía tương lai mịt mù.

95. Chương 95: Năm Mới 2016 Vui Vẻ

Dung Trạc không kéo chiến tuyến quá dài, đến nỗi không kịp viện trợ, bởi vậy nên đành cùng Bắc Địa không xâm phạm lẫn nhau, Thương Nhai sơn ở Tây Địa cũng giao cho Bão Phác tông đối phó. Mà mười vạn Ma quân chia ra ba đường, một đội ở lại đóng giữ Đông Địa, một đội đi về phía Nam Địa, một đội đi về phía Trung Địa. Trong đội Ma quân, ngoại trừ các đệ tử của 12 cung Ma đạo thì còn có mấy kẻ tán tu đấu tranh kiếm sống trên cánh đồng hoang. Gần như là tập hợp toàn bộ sức chiến đấu của Đông Địa.

Những người này không lòng trung thành gì để nói, lại còn học được cách chiến đấu trong hoàn cảnh đấu tranh tàn khốc ở Đông Địa thì càng không có gánh nặng đạo đức gì. Một khi kết hợp lại vì lợi ích, thì quả thật rất đáng sợ.

Không chỉ riêng mọi người ở Thương Nhai sơn không nghĩ ra Dung Trạc làm sao có thể thu phục nhiều sức chiến đấu chiến đấu như vậy chỉ trong thời gian ngắn, là lợi ích gì mà lại khiến cho 12 cung buông xuống hiềm khích, mấy môn phái lớn còn lại cũng rất là khó hiểu, chỉ có Chưởng viện tiên sinh nhìn ra được mấy phần manh mối, lờ mờ tính ra là đó là một loại khế ước sức mạnh nào đó, chỉ là bây giờ hắn bị trọng thương chưa lành, cảnh giới chịu tổn thất lớn, khó mà làm cách bói toán khó hơn nữa.

Các nơi cũng không giải thích được thì cũng không bỏ thêm thời gian để ngẫm nghĩ, bởi vì Ma quân đã gần ngay trước mắt.

Lúc xuất phát đội tàu đi chậm rãi, nhưng liếc mắt một cái đã nhìn không nhìn thấy bờ đâu. Đều là những chiếc thuyền lớn 12 cánh buồm gồm bốn tầng, thân tàu có khắc phù văn ma trận, còn có người cảnh giới cao thâm rẽ nước cưỡi gió, đi theo trên biển, theo gió vượt sóng. Ngẫu nhiên có động vật biển bị khí tức của ma quấy nhiễu, nhưng cũng tránh không kịp.

Đội Ma quân đi về phía Nam Địa đã chuẩn bị vẹn toàn trước khi vượt biển, nhưng chưa từng gặp phải bất kỳ sự ngăn chặn nào, hơi có vẻ ra trận thành công, thuận buồm xuôi gió.

Bởi vậy từ khi bước vào Nam Địa, liền không chú ý bước vào bẫy rập trận pháp. Nhưng mà do nhân số đông đảo, kẻ dẫn đầu cũng không để ý thương vong không đến đâu này. Thành trấn thôn trang dọc theo đường đi đều là người đi nhà trống, chỉ thấy mấy trận pháp phiền phức, không gặp nửa bóng người, lòng người trong đội ngũ lay động, chỉ hận không thể giết một trận ngay lập tức, để xả ra ấm ức tức giận.

Dưới tình hình như vậy, Ma quân bắt đầu vượt sơn, đi tới cửa đường núi 'Cửa Lưỡng Nan'.

Trong đêm tuyết, gió lùa qua núi rừng, rì rào không ngừng.

Đường núi cực kỳ chật chội, nếu là trước đây, thì không thể không mở núi phá đá, mở ra một đường bằng phẳng. Nhưng hai bên đường núi này đều là vách đá cheo leo cao vạn trượng, nếu như chỉ mở rộng dưới đáy, chân của vách đá không ổn định, thì sẽ dẫn tới nguy cơ núi lở. Huống hồ ngọn núi này là đá hoa cương kiên cố, để phá được thì rất tốn thời gian công sức. Đành phải lần lượt đi qua đường núi dài hơn mười dặm. Vượt qua mấy rặng núi này thì chính là Diệp thành, hơn nửa dân lưu lạc tụ tập ở đó.

Kẻ dẫn đầu cũng có chút không kiên nhẫn. Thần thức của gã lan ra khắp nơi, núi rừng tàn tạ, cành khô cây mục, màn tuyết cứ rợi xuống. Nhưng không có dấu vết của trận pháp.

Nghĩ cũng phải, muốn phá hủy núi đá cứng rắn như thế, không có hai, ba tháng để sắp xếp thì sao có thể chỉ dựa vào trận pháp mà làm được.

"Toàn quân nhanh chóng đi qua."

Thanh âm không lớn, lại ẩn chứa khí tức của ma dồi dào, xuyên qua tiếng gió, mỗi người đều nghe rõ ràng.

Đội ngũ tiến vào đường núi, uốn lượn như con rồng dài, không có ai nói chuyện, khắp nơi đều yên tĩnh. Tất cả rất thuận lợi.

Có lẽ là cảm thấy được sự yên tĩnh này có chút khác thường, kẻ dẫn đầu thân mang áo bào đen, đứng ở một chỗ núi đá nhô ra nhìn xuống phía dưới, gần như hoà vào trong màn đêm. Càng xem sắc mặt lại càng thận trọng. Ngay tại lúc này, gã cảm thấy tảng đá dưới chân chấn động rất nhỏ. Nhỏ đến không thể nhận ra, gần như khiến người ta nghĩ là ảo giác.

"Lui lại! —— "

"Ầm —— "

Đã muộn. Tiếng nói bị nhấn chìm trong tiếng nổ vang điếc tai.

"A —— "

Đất đá lăn xuống, máu tươi bắn tung toé.

Không khí trong trời đất chợt thay đổi, toàn bộ cửa Lưỡng Nan với thế núi lung lay mạnh mẽ rơi xuống! Trong bóng đêm, bụi mù cuồn cuộn, xộc thẳng lên trời.

Chuyện đột nhiên xảy ra, ma tu trong đường núi không kịp trở tay, kẻ có tu vi yếu ớt thậm chí không kịp kêu cứu đã bị chôn vùi trong bụi mù tán loạn. Kẻ sống không rõ tình hình, lòng người bàng hoàng, từng người chạy trốn, thậm chí còn bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Trước khi khối núi đá thứ nhất rơi xuống thì kẻ cầm đầu đã bay người lên, một chưởng bổ về phía thân núi. Một chưởng này là nhắm vào một vị đệ tử mặc áo bào bát mặc sơn thủy, kiếm của vị đệ tử kia cắm tận gốc vào núi đá, lờ mờ có ánh sáng vàng lấp lóe. Thanh Lộc kiếm phái thiện về tấn công trực diện, không thiện ẩn nấp, có thể giấu diếm được kẻ cường giả Ma đạo đến bây giờ đã là không dễ.

Chưởng này là để chứng thực một việc, trận thiếu một cửa, trận pháp nổ tung xây dựng dựa trên kiếm ý đương nhiên bị loại trừ. Kẻ cầm đầu thậm chí còn nhận ra nơi ẩn thân của mấy người khác, hờ hững nghĩ rằng muốn lấy mạng của 8 người này thì cũng chỉ cần một chưởng mà thôi.

Thời cơ vẫn là chậm một bước. Chợt có một kiếm chém ngang mà đến, tà tà đâm ra, nhẹ như mưa bụi lất phất.

Một luồng kiếm ý thê lương lạnh lẽo phá tan bụi mù, hiện ra bóng người cầm kiếm. Là một thanh niên sắc mặt bình thản.

Hơn mười dặm đường núi còn đang lần lượt đổ nát, phạm vi không ngừng mở rộng.

Chỉ bụi thôi mà đã có thể bốc thẳng lên hơn mười trượng, ở nơi cách đây ngàn dặm cũng có thể nhìn rõ. Có thể thấy được cảnh tượng trong núi khốc liệt thế nào.

Trình Thiên Vũ đứng ở phía trước cửa sổ, ngơ ngác nhìn, không thể nén xuống sự hoảng sợ đang sản sinh ra, "Không phải đã nói cẩn thận là chỉ nổ đường núi thôi sao, nổ xong rồi chạy!" Giọng của cậu ta nghẹn ngào, "Động tĩnh này… Rõ ràng là nửa bên núi đều sụp rồi. Chung sư huynh, huynh ấy…"

Tống Đường nhắm mắt lại.

Toàn bộ Nam Địa đều thấy được bụi mù, tựa như là tín hiệu khai chiến.

Rất nhiều người dường như đều đoán được nơi đó đang xảy ra chuyện gì.

****

Thần binh ở trước mặt, kẻ cầm đầu rốt cục lộ ra mấy phần trịnh trọng. Áo bào đen của gã tung bay trong gió tuyết và bụi mù cuồn cuộn như biển, khí tức của ma mênh mông vọt tới từ bốn phương tám hướng, hội tụ giữa ngón tay của gã, ngưng tụ lại thành sức mạnh của vạn quân, bổ về phía mũi kiếm.

Đối phương chỉ giơ tay thôi, nhưng Chung Sơn đã không chút do dự sử dụng kiếm mạnh nhất.

Chân nguyên điên cuồng mãnh liệt bùng cháy, kiếm của hắn cũng tựa như đang bùng cháy, cho nên ở nơi thân kiếm chạm tới, hoa tuyết bị hòa tan chỉ trong khoảnh khắc, phát ra tiếng 'xì xì', hóa thành sương trắng và hơi nước.

Trùng hợp lại giống như cả trời mưa gió.

Có bao nhiêu mưa gió, liền có bao nhiêu kiếm.

Mưa gió vây thành, vốn là kiếm công thành.

Một người có thể lấy một đấu một vạn.

Ngày xưa ở dưới Trọng Minh sơn, hắn vẫn cần thiên thời địa lợi, mượn thế mưa gió. Bây giờ, với trình độ kiếm đạo của hắn, khi ra kiếm liền thành mưa gió.

Thiên phú trăm năm khó gặp như vậy, nếu đặt trong cảnh năm tháng thái bình lúc trước thì có thể coi là kẻ vô địch trong những người có cùng cảnh giới.

Đáng tiếc số mệnh vốn không công bằng từ trước đến giờ, trong cuộc chiến tối nay, trình độ kiếm đạo và thiên phú cũng không đủ để bù đắp khoảng cách chênh lệch cảnh giới rộng như rãnh trời.

Kẻ áo đen đột nhiên bắt đầu nói chuyện. Cho dù núi đá nổ vang như sấm, nhưng Chung Sơn cũng có thể nghe rõ ràng giọng của gã, "Có lúc ta thật sự không biết những danh môn chính phái các ngươi nghĩ thế nào nữa, tìm chỗ trốn cho tốt thì không làm, lại nhất định phải tới nơi này chịu chết."

Ngữ điệu lạnh lùng, từ ngữ cũng khiến lòng người sinh ra sự tuyệt vọng,

"Hay là nói, các ngươi đều cho là chỉ cần có nghĩa lớn trong tay, thì không tiếc mạng sống?"

Lúc này mà nói chuyện thì nhìn như là phí lời, nhưng gã hiểu rất rõ, chỉ cần đạo tâm của đối phương hơi dao động chút thôi, thì kiếm trong tay sẽ chần chờ, sẽ trở nên chậm chạp.

Sau đó thì sẽ bị giết rất nhanh thôi.

Cho dù là một thân nhiệt huyết muốn tỏ anh hùng, nhưng dù sao cũng trẻ tuổi như vậy, dù sao cũng là chuyện sống chết, ai lại không chần chừ?

Chung Sơn không lên tiếng, liền chém một kiếm. Chiêu kiếm này là Thê Phong Lãnh Vũ (mưa sa gió rét), tiếng kiếm rít thống khổ. Màn chắn làm từ khí tức của ma ở dưới mũi kiếm dường như có vẻ lỏng lẻo.

Thật không ngờ, đạo tâm của hắn không một chút gợn sóng, vẫn bình tĩnh như cũ.

Bởi vì việc đi tới nơi này nhìn như là sự lựa chọn của hắn, chọn đến Cửa Lưỡng Nan trong danh xưng 'Sinh tử lưỡng nan', nhưng trên thực tế hắn không hề chọn, hắn cho là mình nên đến, cho nên hắn đến.

Việc hắn nên làm, nên hắn liền đi làm.

Chuyện này không có gì để gọi là nhiệt huyết cả.

Vượt qua vùng biển mênh mông vô tận giáp đại lục cách đó vạn dặm, trên vùng đất bằng phẳng ở Trung Địa, Ma quân hành quân cực nhanh. Tuy rằng tầng tầng lớp lớp cản trở trên biển đã tổn thương hơn ngàn người, nhưng vẫn không có cách thay đổi tốc độ tiến lên phía trước của Ma quân.

Ở vùng hoang dã cách Vân Dương thành hơn mười dặm, tối nay tuyết đã ngừng, gió còn chưa ngừng.

Ba mươi vị đệ tử của học phủ đã sắp xếp xong trước khi quân đổ bộ vào thành, giờ đang bắt đầu trở về thành.

Trong đội ngũ này, người có cảnh giới cao nhất thì cũng chỉ là Phá Cảnh. Lo lắng hết lòng nửa tháng, mặt mỗi người đều như màu đất, song ánh mắt lại kiên định, thần trí trấn tĩnh.

Có người cảm thấy bầu không khí này quá thảm rồi nên bắt đầu nói chuyện, "Năm ấy ta nhập học thì rất là ham ngủ, mỗi khi đến muộn lớp học buổi sáng, Trương tiên sinh kiểm tra việc đọc sách sẽ khẻ tay ta, bắt ta chép sách, có một lần còn phạt ta chạy quanh học phủ mười hai vòng. Khi đó ta vừa chạy vừa nghĩ, chờ đến khi ta xuất sắc hơn người, chuyện đầu tiên ta làm chính là cho nổ học phủ. Cái nơi quái quỷ gì vậy, nội quy quá vô nhân đạo rồi."

Các học trò khác cũng rất phối hợp mà cười rộ lên, tên còn lại nói tiếp, "Trương tiên sinh phạt như vậy đâu có nặng, chỉ có Lý tiên sinh dạy Lịch sử tổng quát về năm lục địa là có nhiều quy tắc nhất, phạt ta đi quét lá rụng ở rừng cây sau nhà vào mùa thu, quét không sạch thì không được đi, lúc đó ta tức đến mức muốn nổ học phủ luôn."

Bọn họ sôi nổi bàn về chuyện xưa cũ, phát hiện ra rằng bất kể là đứa học trò cần cù hiếu học cỡ nào, thì đều từng có lúc muốn nổ học phủ.

Bỗng nhiên có người giả vờ sầu não, "Tối nay có thể là cơ hội duy nhất trong đời chúng ta để nổ học phủ, tại sao lại phải từ bỏ chứ!"

Trong đội ngũ đầy tiếng cười vang..

Cười xong thì liền có người mở miệng, "Bởi vì đây là nhà của chúng ta. Coi như nó có muôn vàn điều không tốt, nhưng nào có chỗ cho người ngoài chạm đến một gốc cây gốc cỏ của nó?"

"Không sai, ai dám làm nổ nó, ta nổ kẻ đó trước tiên."

"Huống chi bây giờ nhớ lại, muôn vàn điều không tốt đó cũng thành chỗ tốt của nó."

Bọn họ trở lại trong thành, hợp lại với những tiểu đội về thành khác, hai vị tiên sinh dạy học kiểm lại nhân số. Thủ vệ trên tường thành bắt đầu thay ca. Tất cả đều đâu vào đấy.

Trong nhóm học trò mới này thì phần lớn là người tu hành. Tất cả mọi người hết sức chăm chú ngắm mắt nhìn về phía khói bụi ở đường chân trời. Cùng yên lặng chờ đợi. Lúc mới đầu khói bụi rất mỏng, nhưng trong chớp mắt đã trở nên mãnh liệt.

Là đại quân Ma tu đến.

Chưởng viện tiên sinh chắp tay đứng ở trên mái cong của tàng thư các, mấy ngày trước hắn nhắm mắt nằm trên giường. Tối nay không biết đã dùng cách gì mà tinh thần quắc thước, như thay da lột xác.

Hắn nhìn ngoài Vân Dương thành, váy dài nhẹ phất phơ. Tiếng xé gió nổi lên, thứ phóng đi không phải là thạch ấn của hắn, mà là một mũi tên.

Tốc độ nhanh đến vô cùng, gần như muốn phá nát rào cản không gian, mũi tên tự bốc cháy trong gió, rơi vào trên cánh đồng, toàn bộ chốn hoang dã ấy bốc cháy. Gió giúp thế lửa, ánh lửa ngập trời.

Vô số học trò kêu nhỏ thành tiếng, nhưng không ai mừng quá sớm, dù sao đêm đen dài dằng dặc, đây chỉ là mới bắt đầu.

Các tiên sinh dạy học thông thạo luyện đan điều phối nhiên liệu, hơn trăm đệ tử không ngủ nửa tháng qua, vẽ một tấm Nhiên phù to lớn kéo dài 10 dặm ở vùng hoang vu ngoài Vân Dương thành.

Đường vân mặc dù tỉ mỉ, nhưng hình dáng vẫn chưa đủ để khiến khí cơ trong trời đất thay đổi, Chưởng viện tiên sinh liền nhỏ một giọt máu đầu tim lên thân mũi tên để làm dấy lên ngọn lửa này.

Đêm đó, chín châu dấy lên gió lửa, vạn dặm núi sông lần lượt được thắp sáng.

Mưa gió ở cửa Lưỡng Nan, ánh đao dưới núi Liêm Giản, mũi tên lửa ở Vân Dương thành. Vẫn còn đọng lại trong truyền kỳ nhiều năm sau đó.

96. Chương 96: Đại Thừa Thật Sự Là Một Thế Giới Tốt Đẹp

Mùa đông năm nay ở Bắc Địa vô cùng lạnh, mấy cơn tuyết lớn cứ rơi không dứt.

Gần cuối năm, mấy quan chức dưới quận huyện không có vội vàng vào Hoàng đô để dâng kỳ trân dị bảo, mà mỗi người đều thành thành thật thật quản lí công việc của mình. Còn dân chúng ở Hoàng đô thì vẫn thích xem náo nhiệt như thường, nhỏ thì đến xem mấy trò xiếc ảo thuật đường phố, lớn thì đến xem lễ tế trời của tân Hoàng đế; thứ không nên xem thì trốn đi, ví như mấy vị quý nhân trong mấy hộ nhà cao cửa rộng bị bắt đi.

Tất cả chẳng có gì khác so với lúc trước.

Tuyết chẳng thể nào đọng lại trên đường dành cho ngựa vào hoàng cung, nhóm cung nhân rất chịu khó quét tuyết, lúc nào cũng mang bộ dạng rũ mắt bận rộn.

Chỉ có vết máu lưu lại giữa khe hở gạch xanh chứng minh rằng cái đêm máu tươi ánh lửa khắp thành kia không phải là ảo giác. Các hạ thần vào triều vô tình trông thấy thì không khỏi phát lạnh khắp cả người.

Sau sự kiện 'Biến động run sợ vào Đông', triều đình nghênh đón một cuộc thanh tẩy lớn tàn khốc. Sợ bóng

sợ gió, người người cảm thấy bất an, mặc kệ là có suy nghĩ ngầm gì ở bên trong, nhưng ở bề ngoài còn phải xem ý của Đế vương.

Ở trong mắt cả triều đình, Tiên hoàng đã qua đời, khí tức của bệ hạ cứ liên tục tăng lên, sự tiến bộ tu vi gọi là tiến triển cực nhanh cũng không quá đáng. Mà ngay cả tính tình cũng càng phát triển theo hướng uy trời khó dò.

Mấy ngày gần đây bệ hạ đang suy nghĩ trong Văn Đạo các mãi không ra. Nếu như chuyện này không thể kéo dài lâu, còn phải dựa vào quyết định của bệ hạ, thì hôm nay dù thế nào đi nữa thì cũng không có ai dám vào Văn Đạo các cầu kiến.

Ma tu vượt biển đi vào bên trong hai lục địa Trung, Nam, Bắc Địa có tham chiến hay không, chính là chuyện lớn nhất trước mắt.

Trong điện có đốt hương, khói mờ mịt. Màn che làm từ vải bông buông xuống, lộ ra một bóng lưng lờ mờ.

Thỉnh thoảng người đó lại đi qua đi lại, tư thế có chút không tập trung.

Đoàn Sùng Hiên đang xem Phong Hỏa sau màn che.

Không phải là gió lửa chiến loạn cách đó ngàn dặm, mà là trường thương 'Phong Hỏa' trong tay của hắn.

Thuở đầu 'Thời đại mạt pháp', quần hùng các xứ chia cắt nhau, Thái tổ Hoàng Đế khai quốc dùng lửa ngoài trời rèn đúc trường thương, Nam chinh Bắc chiến trăm năm, thống nhất Bắc Địa.

Những anh hùng hoặc nhóm người trí dũng kiệt xuất trên các lục địa khác, hoặc là không có dã tâm, hoặc là có sức nhưng không tới đâu, dẫn đầu các thế lực tạo thành hai thế đối lập, hoặc thế chân vạc giằng co với nhau.

Chỉ có duy nhất Đoàn thị độc chiếm thiên hạ Bắc Địa, cha truyền con nối, mãi cho đến thời đại thay đổi ngày nay.

Trường thương Phong Hỏa, giết kẻ nịnh thần, bình định chiến loạn, trông coi biên giới.

Đại thần đầu tiên đến Văn Đạo các, đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng lại được tuyên vào, lúc tiến vào còn có chút không thể tin được. Có một thì có hai, không lâu sau đó, trong điện các không lớn lắm đứng đầy người.

Cách màn che làm từ vải bông, không thấy rõ sắc mặt của thánh thượng, không thể nào phỏng đoán tâm của Hoàng đế.

Chuyện hai ngày trước Bạch Súng Linh tự xin đi xuất chinh trừ ma, rốt cuộc bệ hạ nghĩ như thế nào?

Có người cho là bệ hạ chỉ mới đăng cơ, cần kiến công lập nghiệp gấp, bình ổn lòng dân, dương oai với bốn bể, là thật lòng muốn có người xin đi giết giặc, thậm chí nguyện ý tự mình đi giết giặc.

Còn có nhiều người hơn cho là, tháng trước bệ hạ quét sạch đảng nổi loạn, cả người đều mỏi mệt, việc cấp bách là tru diệt phản tặc còn lại, chuyện xuất chinh bất quá là vì thuận theo cái danh nghĩa lớn mà thôi, bệ hạ chỉ chờ người đến khuyên can, mới thuận thế đẩy thuyền theo nước không đề cập nữa.

Nếu là chọn ra một vị tướng, bệ hạ mới vừa tập trung chính quyền, sao lại muốn bỏ một phần quân quyền? Nếu là tự mình xuất trận, tính khả thi còn nhỏ hơn, dù sao ngay cả lúc Tiên Hoàng tại vị, cũng chưa từng tự mình mặc giáp ra trận.

Đoàn Sùng Hiên buông Phong Hỏa xuống, thu về mắt. Nghe cẩn thận từng li từng tí một, không dấu vết thăm dò, thỉnh thoảng bưng lên chén trà ở trên bàn chén trà nhấp một ngụm, giống như là đang nghe kể chuyện trên phố phường.

Mặc kệ là ai nói cái gì, hắn đều gật đầu một chút sau màn che. Như là đang cổ vũ bọn họ nói tiếp.

Mọi người đều cho là Hoàng Thượng đang nghiêm túc lắng nghe, mình đang nói trúng ý của Hoàng Đế. Dần dần đã có người gan lớn hơn.

"Thời loạn trước mặt, tốt nhất là nên nghỉ ngơi lấy sức, nếu chỉ đủ sức để lo cho thân mình, hà tất phải cuốn vào chiến loạn? Khiến quân ta tăng thêm thương vong, đây không phải là việc khôn ngoan."

"Quân đội Bắc Địa của chúng ta sinh ra là để bảo nhà vệ quốc, Nam Địa không phải nhà chúng ta, Trung Địa cũng không phải là quốc của chúng ta. Nào đến lượt chúng ta chảy máu hi sinh?"

"Biên giới phía Đông và Bắc Địa chúng ta nước sông không phạm nước giếng, lúc này xuất binh, lại chẳng có cớ xuất binh."

Đây cũng không phải là chuyện một phe xuất chinh.

Tướng quân trẻ tuổi nghe thấy thì tức giận trong lòng, không khỏi tiến lên một bước, "Ma tu nhiều lần quấy nhiễu 16 thành trấn ở vùng duyên hải của ta, sao lại thành nước sông không phạm nước giếng?! Đánh ma tu còn phải có cái cớ tốt?!"

Có người cười thầm, không thấy Hoàng Thượng còn đang gật đầu liên tục sao, tỏ rõ là không muốn làm việc này. Đáng tiếc Bạch tướng quân này, được bệ hạ ưu ái, nhưng lại là tên ngốc. Cho dù bây giờ bệ hạ tiếc nhân tài, nhưng sớm muộn gì cũng bị chán ghét.

“16 trấn ở vùng duyên hải mười sáu trấn, việc nhỏ cỡ này thì để cho quân trú đóng ở phía Đông xử lý, cần gì phải phiền nhiễu bệ hạ?”

Bạch Súng Linh nói, “Sao lại là việc nhỏ! Lúc ty chức đóng giữ ở vùng duyên hải, từng thấy tận mắt ma tu nuốt sống người. Lưu đại nhân lâu nay ở trong nhà to, làm sao mà biết ma tu hung hăng ngang ngược tà ác ra sao? Năng lực hồi phục của bọn chúng cực kỳ mạnh, chỉ còn có chút cơ hội thở lấy hơi thì có thể ngóc đầu lại. Thậm chí sau khi đắp nặn lại gân cốt sau khi nhập Ma đạo thì đã không được tính là người nữa, mà chúng bắt đầu tự xưng là ‘Ma tộc’! Bây giờ nếu như chúng ta chịu đựng khôngbạo phát, để cho chúng phát triển lớn mạnh, ắt sẽ thành họa lớn trong tương lai.”

Hắn là sốt ruột thật, chỉ sợ thánh thượng bị những người này thuyết phục.

Lý Duyên ở bên cạnh cho hắn một cái ánh mắt bình tĩnh đừng nóng nảy, y tiến lên một bước, quyết định nói sang góc độ khác, “Ma tu tàn phá bừa bãi, Nam Địa Trung Địa nước sôi lửa bỏng, lúc này chỉ lo thân mình, làm sao có thể thể hiện uy trời của bệ hạ?”

Dứt lời, chỉ có vẻn vẹn mấy người phụ họa, phái chủ chiến dần suy thoái.

“Quận Thiên Lâm gần nơi vi thần quản lý, tháng trước đã thu nhận và giúp đỡ hơn vạn người dân chạy nạn vượt biển mà đến, bây giờ bốn bể tám phương, người nào không nương nhờ vào uy trời, cảm động ghi nhớ ân đức của bệ hạ!”

Thật là không biết xấu hổ, Bạch Súng Linh bất chấp sự ngăn cản của người bên cạnh,

“Ma tu không biết thoả mãn, nếu như vào được trung tâm Nam Địa thì tất sẽ âm mưu những nơi khác. Đạo lý môi hở răng lạnh lẽ nào các người thật sự không hiểu? Bây giờ nói nghỉ ngơi dưỡng sức, là vì Bắc Địa chúng ta, hay là vì vinh hoa an lạc của các người?!”

“Rồi sẽ có một ngày, Bắc Địa rơi vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, hậu thế sẽ hỏi lúc Ma tộc mới vừa xâm phạm, chúng ta đang làm gì? Chẳng lẽ phải đáp là đang làm con rùa đen rút đầu?”

“Bạch tướng quân tuy nhỏ nhỏ, nhưng quan uy không nhỏ nhỉ. Lão phu phụng dưỡng Tiên Hoàng hơn trăm năm, cũng không dám lường trước sẽ có một ngày ma tu dám xâm phạm Bắc Địa của ta, Bạch tướng quân còn mưu tính sâu xa hơn cả lão phu, quả nhiên là sóng sau xô sóng trước mà…”

“Bạch Súng Linh! Ngươi chớ dựa vào cái công tru diệt phản tặc, được bệ hạ tin tưởng thì ăn nói linh tinh, khiến bệ hạ lẫn lộn!”

“Các người…”

Bạch Súng Linh dù sao cũng là võ tướng, sao có thể nói qua mấy ngôn quan giỏi lời ăn tiếng nói này.

Xúc động phẫn nộ khó đè nén lại không thể làm gì. Cảm thấy bất lực sâu sắc.

"Bạch tướng quân nóng ruột xuất chinh như vậy, hẳn là cũng muốn học theo tướng quân Bình Dương dưới trướng Thái Tổ, làm Vũ An hầu tự phong mình là dưới một người, trên vạn người?"

Lời ấy chính là có lòng muốn hãm hại. Chỉ kém chỉ thẳng Bạch Súng Linh là tên tham công danh, có ý lập mưu chiếm quân quyền.

Dù sao hắn đã đứng dưới sân thượng trong hoàng cung, được Hoàng Thượng ra lệnh dùng trường thương Phong Hỏa giết phản tặc, thánh ân cỡ này đã đủ để khiến lòng người ta sinh ra đố kị.

"Rầm! —— "

Tiếng mảnh sứ vỡ vụn chói tai phá tan sự tranh chấp, mọi người chăm chú nhìn, đó là chén trà vũ quá thiên tình (chỉ chất men xanh trong như bầu trời) đang nằm trước ngự án (bàn của Vua).

Trên điện câm như hến.

Người hầu tiến lên, không tiếng động lau dọn mấy mảnh sứ vụn cùng nước trà trên đất.

Mọi người tỉnh lại từ trong bầu không khí điên cuồng, liên tục quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống. Đáy lòng phát từng cơn lạnh.

Hóa ra bệ hạ luôn luôn lắng nghe, thờ ơ nhìn bọn họ tranh chấp đến mặt đỏ tới mang tai, chỉ chờ bọn họ đắc ý vênh váo. Bây giờ đã xem ra đã hiểu rõ ý nghĩ của từng người.

Bọn họ bắt đầu nghĩ mà sợ, có câu nào hay chữ nào làm trái thánh ý hay không, hay khiến Thánh Thượng không vui.

"Mặt mũi lớn thật nhỉ."

Sau màn che, Đế Vương thở dài nói, ngữ khí nghe không có nửa phần tức giận.

Tiếng hít thở trong Vấn Đạo các cũng trở nên lắng xuống.

Bệ hạ nói mặt mũi ai lớn? Đúng rồi, Bạch Súng Linh muốn quân quyền, đương nhiên mặt hắn ta lớn nhất.

"Có binh để bình định loạn, nhưng lại không có binh vượt biển Bắc. Là trẫm sợ 12 cung Ma đạo? Hay là Bắc Địa ta chỉ biết nội chiến? Trẫm muốn làm con rùa đen rút đầu, thì dưới chín suối, cũng không có mặt

mũi để gặp Thái Tổ bệ hạ tranh đấu giành thiên hạ, để gặp Phụ Hoàng bảo vệ giang sơn."

Hắn chậm rãi đi ra từ sau màn che, nắm một thanh trường thương trong tay. Có người thấy hình chiếu của trường thương kia trên nền gạch xanh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, lòng sinh tuyệt vọng.

Đoàn Sùng Hiên cảm thán lần nữa, "Các ngươi có mặt để gặp không? Mặt các ngươi rất lớn mà."

Sau sự trầm mặc lặng như tờ, bất ngờ thay, Đế Vương không trách phạt bất cứ ai cả.

Không khỏi khiến người ta sinh ra cảm giác vui sướng khi sống sót sau khi gặp nạn.

"Truyền ý chỉ của trẫm, ngày mai chọn tướng trên đài Phụng Thiên, vượt biển Bắc, giết ma tu."

"Hoàng thượng thánh minh —— "

Đông thần liên tiếp dập đầu, như thủy triều nổi sóng chập trùng.

Tay Đoàn Sùng Hiên cầm Phong Hỏa, đi qua dòng thủy triều đang tách ra hai bên, hoàng bào phất đất.

Hắn dựa vào lan can nhìn ra xa, gió lùa đầy tay áo bào, Thanh Dực Loan to lớn xé gió mà tới.

****

Lúc tảng sáng, ngày và trăng luân phiên nhau.

Ân Bích Việt bị Lạc Minh Xuyên ôm lấy vai, lặng lẽ rơi xuống ở một thành gần bờ biển Đông Địa.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn đến nơi này. Lúc trước vào thành, khi bị người ta nhìn thấy, hắn còn mang theo sát khí khắp nơi, người đi đường nghe thấy mà chạy. Sau khi Kiếm Thánh đi vào mộ kiếm, một thân một mình hắn giết một đường ra khỏi cánh đồng hoang, rất có tiếng dữ. Sau đó nghe nhầm đồn bậy thế nào, mọi người đều biết là có một người trẻ tuổi tóc bạc, ánh mắt lạnh lùng, sử dụng kiếm pháp chính đạo, nhưng lại hung ác tàn nhẫn.

Ân Bích Việt lấy ra hai cái áo choàng có mũ màu đen, đưa cái mới cho Lạc Minh Xuyên,

"Tất cả mọi người ở nơi này đều mặc như vậy. Bộ thứ nhất là sư phụ mua cho đệ, sau đó đệ tự mua rất nhiều bộ. Không làm người khác chú ý, lại còn chịu rách chịu bẩn."

Ân Bích Việt mặc thật kỹ, lấy mũ trùm che khuất màu tóc, khí tức trên người xuất hiện sự thay đổi vi diệu, giống như là một người Đông Địa.

Cảnh giới bây giờ của hắn khác lúc trước, không cần cố gắng che giấu tu vi, chỉ cần điều chỉnh sự vận hành của chân nguyên, cũng đủ để khiến cho không ai có thể thăm dò cảnh giới.

Đại Thừa thật sự là một thế giới tốt đẹp.

Thần thức xa hơn, ngũ giác tăng cao rõ rệt, quan trọng hơn nữa là sự cảm ứng kỳ diệu trong đất trời, tựa như… Có thể tiếp xúc với thế giới này vậy.

Ân Bích Việt bị loại cảm giác này của mình làm cho kinh sợ, không khỏi hỏi người bên cạnh, "Hiện giờ sư huynh đã đột phá Á Thánh? Huynh cảm thấy thế nào?"

"Tu vi của Quan coi như là giải phong ấn được tám chín phần, Thiên La Cửu Chuyển cũng tu đến đỉnh của chuyển thứ tám. Nếu như nói về cảm giác, ngoại trừ sức mạnh càng mạnh hơn, thì cũng không có gì khác."

Ban đầu Ân Bích Việt chỉ cảm thấy sư huynh cứ bình tĩnh như vậy, dọc theo đường đi cũng chưa từng rơi vào bình cảnh, thậm chí uy thế còn có thể thu thả như thường, thật sự là tool hack nghịch thiên. Nhưng bây giờ lại lo lắng, cứ luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó. Có một ý nghĩ chớp mắt thoáng qua: Nếu như chỉ có sức mạnh, chỉ sợ là sự đột phá thật sự của sư huynh còn chưa tới.

Bọn họ nói chuyện, không ngừng bước, xuyên qua tòa thành vắng vẻ, chớp mắt đã xuất hiện trên cánh đồng hoang. Mấy giây sau, đã đến biên giới cánh đồng tuyết. Cho dù có ma tu gặp thoáng qua bọn họ, thì cũng chỉ có thể cảm thấy có gió nhẹ phất lên góc áo.

Lạc Minh Xuyên biết rằng với cảnh giới của Dung Trạc, nhất định là đã biết bọn họ đến Đông Địa. Nhưng nếu như có ý ẩn giấu, thì hắn ta không hẳn có thể xác định bọn họ ở chỗ nào.

Cho nên y hạ xuống từ đám mây, chọn một cách phức tạp hơn nhưng lại ổn hơn.

Đông Địa còn có 3 vạn ma quân, ngoại trừ hai vị cung chủ trong 12 cung bị Dung Trạc giết chết, thì có bốn người xuất chinh, tính ra thì cường giả Ma đạo hàng đầu trên Đông Địa còn lại sáu người. Nếu như Ngọc Triển Mi không ở đây thì cũng chỉ còn lại năm người. Thắng thì có thể thắng, nhưng cũng hao công tốn sức, lại còn không biết Dung Trạc có đường lui gì không nữa. Hai người đơn giản thảo luận một phen, Lạc Minh Xuyên với tu vi bây giờ cũng không dám bất cẩn, cùng Ân Bích Việt thân mang ào choàng màu đen, dừng lại tại biên giới giữa tuyết đọng cùng cỏ khô.

"Bất kể là đi Vực Vẫn Tinh, hay là đi Kim cung, cũng đều phải đi qua cánh đồng tuyết."

Lạc Minh Xuyên nhìn xa xa, thần thức lan ra, "Từ nơi này đến đỉnh núi tuyết Thông Thiên thì có mười hai trạm gác lộ, sáu trạm gác ngầm. Trên núi chỉ có sáu ngàn người đóng giữ tinh nhuệ. Những người còn

lại đang xuống núi từ một chỗ khác, hẳn là muốn vượt biển, có thể thấy được tình hình chiến đấu giằng co ở hai lục địa Trung Nam, tệ hơn trong dự liệu của Dung Trạc."

Thần thức của y chỉ lan tới núi tuyết, không thể tiến về phía trước nữa. N6eu1 không thì y cũng có thể nhìn thấy kẻ khác, cũng có thể nhìn thấy hắn ta.

Ân Bích Việt cho là trừ khi hắn hoặc là Lạc Minh Xuyên có thể độ kiếp thành Thánh, bằng không một khi bại lộ hành tung, ngoại trừ một đòn giết chết đối phương, thì không có lựa chọn nào khác. Bỏ mất cơ hội lần thứ nhất, thì chẳng có phần thắng nữa.

Lạc Minh Xuyên đột nhiên nhắm mắt lại. Cỏ khô vàng dưới chân đổ rạp về phía sau, tuyết đọng giữa cỏ bị kình khí vung lên trong nháy mắt, lại rơi xuống rất nhanh. Tất cả nhìn như chưa hề thay đổi gì cả.

Ân Bích Việt lui lại hai bước.

Lạc Minh Xuyên mở mắt ra, nhẹ nhàng đưa tay ra, đầu ngón tay tràn lan ra một tia khí tức của ma. Gió lạnh vừa thổi qua, giống như là khói nhẹ tung bay theo gió.

Ân Bích Việt bối rối.

"Thiên La Cửu Chuyển chính là như vậy, vạn pháp chẳng có trở ngại. Huynh có thể sử dụng công pháp Phật môn, lúc cần thiết, chân nguyên cũng có thể ngụy trang thành khí tức của ma."

"Sư huynh, huynh phát hiện lúc nào?"

"Mới vừa nãy, vốn huynh chỉ tính thử một chút thôi."

Ân Bích Việt nói không ra lời.

Đây không phải là vạn năng sao? Ngoại trừ sinh con, còn có bộ công pháp nào mà huynh không làm được?

"Sư đệ cũng có thể."

"Đệ sao được?"

"Đệ và huynh đã từng song tu, sao lại không được?"

Cái người nghiêm trang đến vô liêm sỉ này không phải là sư huynh của tui. QAQ

97. Chương 97: Có Bằng Hữu Từ Phương Xa Tới

Ân Bích Việt tùy ý để sư huynh nắm chặt mạch môn ở cổ tay mình, một luồng chân nguyên ngụy trang thành khí tức của ma truyền qua.

Sau khi song tu, trong linh mạch của hắn vốn đã có chân nguyên của Lạc Minh Xuyên lưu chuyển, cách vận hành tuyệt nhiên khác với chân nguyên của hắn, như là có một dòng chảy nhỏ lẫn trong con sông lớn, không dung hợp cũng không xung đột. Bởi vì tu tập Hàn Thủy kiếm nhiều năm, chân nguyên của hắn bị nhuốm lạnh, nhưng chân nguyên của sư huynh lại như mưa xuân, làm cho toàn thân hắn khoan khoái. Chỉ là hắn chưa bao giờ tu hành Thiên La Cửu Chuyển, vẫn còn chưa thể vận dụng như thường.

Lúc này kia sợi 'Khí tức của ma' mới kia chạy một vòng trong cơ thể hắn, mỗi một linh mạch đều được phủ một tầng khí tức của ma thật mỏng.

Lạc Minh Xuyên nói, "Chỉ cần không đấu pháp với người khác thì từ Đại Thừa trở xuống không ai có thể nhìn ra dấu vết."

Ân Bích Việt cũng rõ, nếu như đến mức phải đấu pháp với người ta, thì đương nhiên đó là lúc không cần ẩn nấp hoặc không thể ẩn nấp nữa.

Bọn họ bước qua biên giới cây cỏ đầy sương và tuyết đọng, thân hình biến mất trong gió tuyết.

Cánh đồng tuyết rộng lớn vô bờ, đưa mắt nhìn chỉ thấy trời đất một màu trắng, chỉ có đỉnh núi tuyết cao đến trời đứng giữa mây mù chỉ dẫn phương hướng. Nếu như không dùng thần thức để nhìn, thì mấy tháp trạm gác dưới núi tuyết cũng chỉ là mấy đốm đen trong tầm mắt.

Tuyết đọng đến đầu gối cùng cái rét đến mức nước đóng thành băng, đủ để ngăn trở người tu hành có tu vi yếu, giết chết những mạng yếu ớt.

Ngoài cánh đồng tuyết hơn mười dặm, chỗ mấy gò tuyết thường có mấy hung thú thoáng qua rồi biến mất, sói xám thành đàn hoặc tuyết hồ đi một mình. Mặc dù linh trí không cao, nhưng cũng hiểu được gần lợi tránh hại. Nhận ra được uy thế cường đại lướt ngang qua, chúng nó tránh đi như là mấy con chim sợ cành cong.

Một đội người áo đen đang vội vã đi về phía núi tuyết, gió lạnh cuốn lên hoa tuyết, rất nhanh đã che lấp đi dấu chân nhợt nhạt. Tiểu đội này có hơn năm mươi người, mười người có tu vi cao nhất chia nhau đi ở đầu và cuối đội ngũ. Trong đội ngũ thỉnh thoảng có tiếng xì xào bàn tán, như là đang dò hỏi cái gì đó, nhưng chưa bao giờ được trả lời.

Đột nhiên một người ở cuối đội ngũ quát lên, "Người nào đó?!"

Mọi người cuống quít quay đầu nhìn lại, người đi ở phía trước nhất người còn trực tiếp rút đao ra, chém ra một đao mang theo khí tức của ma cuồn cuộn.

"Xẹt —— "

Khí tức của ma thất bại, tuyết đọng bị bổ ra ba tấc thật sâu. Người vừa mới lên tiếng như là bị chấn động rồi, sắc mặt có chút hoảng hốt, "Không có ai cả, là tiếng gió."

Người cầm đầu không nhìn hắn ta nữa, đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Chẳng biết lúc nào trong đội có thêm hai người, khí tức hòa làm một thể với trời, lặng yên không một tiếng động hệt như hoa tuyết.

Ân Bích Việt che kín trong áo bào đen, khí tức của ma quanh thân không mạnh không yếu, không có cảm giác tồn tại gì, hắn truyền âm nói, "Tiểu đội này không phải đội tuần tra, bọn họ đến từ ngoài cánh đồng tuyết, hơn nữa rõ ràng là có hai nhóm người. Rất lạ."

Mười người đầu cuối của đội ngũ đều mặc áo choàng chống lạnh chặn tuyết, là sắp xếp theo tiêu chuẩn của 12 cung. Những người đi trong đội ngũ, chất liệu vải vóc của áo choàng đen cũng tốt xấu không đều nhau, chỉ có thể tự dùng khí tức của ma của mình mà chống lạnh, góc áo không có bất kỳ huy hiệu của cung nào.

Lạc Minh Xuyên nói, "Mười người kia ra tay ngay khi tình huống xảy ra bất ngờ, cũng là bởi vì muốn đề phòng theo dõi đội người."

Tháp trạm gác đầu tiên trên cánh đồng tuyết đã gần trong gang tấc. Ở bên trên có người nhìn xuống bọn họ.

Lúc này người bên tay phải Ân Bích Việt bắt đầu nói chuyện, trong đội người này dường như cũng chỉ có mấy người xung quanh hắn thỉnh thoảng sẽ nói mấy câu.

"Mấy người cảm thấy cách đó có thể tin không?"

Tiếp lời hắn là người phía sau, "Đã đến đây rồi, bây giờ nói không tin, cũng đã chậm rồi."

"Không chậm, nhưng mà không qua tháp gác thì coi như là khỏi tiến cung, bây giờ mà đổi ý, thì cần phải…"

Mấy tán tu ở Đông Địa không có thói quen truyền âm cẩn thận, chỉ là âm thanh đè tới mức nhỏ nhất, nhưng còn lâu mới đủ để né tai mắt của người ngoài. Có lẽ bọn họ cũng đang cố ý thăm dò cái gì đó.

Dường như ngại mấy lời liên miên cằn nhằn này khiến người ta phiền chán, người cầm đầu quay đầu đi, đi

về gò tuyết cách đó không xa.

Tuyết đọng nổ tung, đi kèm đó là tiếng xé gió lướt qua của một cái bóng trắng, một linh hồ tuyết không kịp chạy trốn bị hắn ta xách trong tay, trực tiếp cắn động mạch dưới cổ nó, máu tươi trào ra, nhưng rất nhanh đã bị nuốt.

Không ai lộ vẻ gì cả, trong sắc mặt lạnh lùng còn có mấy phần tìm tòi.

Hung thú hiếu chiến còn chưa kịp giãy dụa, đã trở nên khô quắt bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ còn một tầng da lông bóng loáng, bị ném trên mặt tuyết. Máu thịt không còn một giọt.

Điều kiện sinh tồn trên cánh đồng tuyết khó khăn nhưng linh khí lại dư thừa, nên hung thú sinh ra cũng có cảnh giới bẩm sinh. Ân Bích Việt nhìn ra con tuyết hồ kia đã tương đương với người tu hành Luyện Khí kỳ, mà sau khi người kia ăn, khí tức của ma quanh thân không hề che giấu chút nào mà xao động bắn ra.

Người cầm đầu chùi miệng, mắt lạnh nhìn mấy người mới vừa xì xào bàn tán lúc nãy, "Nếu còn lắm lời nữa. Thì ăn ngươi."

Đầu và cuối đội ngũ đều vang lên tiếng cười khô khan mà sung sướng. Xen lẫn vài câu linh tinh, "Vừa được ăn lại còn có thể tăng tu vi."

Biểu tình của mấy người trong đội người không có chút sợ sệt kinh hoảng, có lẽ dưới cái nhìn của bọn họ, vì sinh tồn mà phải ăn tươi nuốt sống, và vì tăng tu vi mà phải ăn vật còn sống thì cũng chẳng có gì khác nhau. Giờ khắc này ngược lại như là chứng thực một việc nào đó, tất cả đều trở nên yên lòng.

Dọc theo đường đi không còn ai nói chuyện nữa. Đội ngũ yên ổn đi qua bốn tháp canh gác.

Ân Bích Việt nhíu mày, truyền âm hỏi người bên cạnh,

"Ngoại trừ Thiên La Cửu Chuyển, có loại công pháp nào có thể hấp thu máu thịt của vật còn sống, không cần luyện hóa mà vẫn có thể nâng cao tu vi không?"

"Không có. Già Lan đồng thuật cũng không phải là chân chính nuốt chửng máu thịt, mà là cướp đoạt sức sống của người khác. Có thể trực tiếp hấp thu như vậy, không phải là người, chỉ có thể là ma vật."

Đáp án khiến lòng người phát lạnh.

Ma vật dưới Vực Vẫn Tinh đợi trăm vạn năm, rốt cục đã đi ra kiếm ăn rồi sao?

Lạc Minh Xuyên bình tĩnh liếc mắt nhìn ma tu cầm đầu, "Mà trong cơ thể hắn không có ma vật."

Ân Bích Việt dù chưa từng tu hành thuật bói toán, nhưng lúc học tập thân pháp 'Đạp Sơn Hà', năng lực tính toán mạnh mẽ đã trở thành bản năng. Bây giờ lại là Đại Thừa cảnh giới, đã có thể nhìn thấy chút thiên cơ.

Hắn bình tĩnh nghĩ, trong cơ thể không có ma vật, nhưng có bản năng của ma vật. Không phải ký sinh, hẳn là thành lập một mối liên hệ nào đó. Ví như... Khế ước.

Ngàn vạn sợi tơ quấn quanh nhau giờ đã tìm ra được sợi tháo gỡ, mọi chuyện trở nên rõ ràng như kéo tơ phá kén. Quả thật là giống như khế ước.

Tu vi của Lạc Minh Xuyên còn cao hơn hắn, thấy cũng nhiều hơn, "Loại khế ước này có thể mượn sức mạnh của ma vật bên trong Vực Vẫn Tinh. Ma tu nuốt chửng máu thịt nuôi dưỡng ma vật, ma vật cung cấp sức mạnh cho ma tu. Cho dù biết là đang tranh ăn với hổ, nhưng cũng rất ít người có thể cự tuyệt cách nâng cao sức mạnh một cách nhanh chóng như thế này."

"Không giống với khế ước dùng để thuần dưỡng dị thú của Bắc Địa, khế ước giữa ma vật và ma tu, còn có Dung Trạc còn có hiệu lực môi giới. Chỉ có như vậy, mới có thể nắm trong tay mười vạn người, nhanh chóng thu về 12 cung."

"Có lẽ còn có chút điều kiện hạn chế, ví dụ như là người ký khế ước không thể cắn nuốt lẫn nhau. Nếu không thì Đông Địa vẫn sẽ nóng lòng nội chiến năm bè bảy mảng."

Hai người chắp vá ra một suy đoán đáng sợ. Ân Bích Việt cảm thấy là sắp chạm đến chân tướng rồi.

So với phong ấn vực sâu giống như Kiếm Thánh, giết Dung Trạc ngược lại trở thành một lựa chọn đơn giản hơn, cũng là cách khả thi nhất trong cục diện khẩn cấp hiện nay.

Lúc này đội ngũ đã tới dưới đỉnh núi tuyết Thông Thiên, cũng không men theo đường núi mà đi lên, mà là chọn vòng qua núi tuyết, tiếp tục đi về nơi xa xa trong cánh đồng tuyết. Dọc theo đường đi, đội tuần tra và trạm gác cũng càng ngày càng dày đặc, người cầm đầu không chỉ một lần tiến lên nói chuyện.

Ân Bích Việt luôn luôn tính toán. Không có tính khoảng cách tuần tra của mấy ma tu, tu vi cao thấp, dùng mấy kiếm có thể loại trừ được mấy người. Ngược lại là đang tính toán diện tích cánh đồng tuyết, độ cao của đỉnh núi tuyết, độ dày tuyết đọng của mấy vị trí khác nhau, những dữ liệu nhìn như không liên quan đến chiến đấu.

Qua chỗ kiểm tra cuối cùng, lúc đội ngũ dừng lại, hắn đã tính xong mọi thứ đã nghĩ, lòng kiên định thêm rất nhiều.

Nơi này không còn là cánh đồng tuyết rộng lớn, có mấy con đường mòn do người tạo ra, ngước mắt có thể thấy được một dãy phòng xá tối om cách đó không xa.

Ba người có tu vi cao thâm tiến lên đón, hơn mười người ở đầu và cuối đội ngũ ra hành lễ. Ba người kia quan sát vài lần mọi người trong đội, ánh mắt không hề che giấu khinh bỉ chút nào.

Khi đội ngũ đi ngang qua cửa trọng diêm của một cung điện bỏ hoang, Ân Bích Việt ngẩng đầu liếc nhìn một cái, trực giác cảm thấy cung điện này có chút quen mắt, dường như đã gặp nhau ở nơi nào.

Hắn đang muốn thu hồi ánh mắt thì ba chữ 'Điện Trường Uyên' sơn vàng loang lổ trên tấm gỗ đen bỗng nhiên đập vào mắt.

Một cảm giác quen thuộc không thể nắm được chợt lóe lên rồi biến mất, hắn theo bản năng nhìn người bên cạnh.

Lạc Minh Xuyên nói, "Cách ba dặm về phía Tây từ nơi này chính là Vực Vẫn Tinh."

Không biết từ lúc nào, tiếng gió gầm rú đã lắng xuống. Ân Bích Việt ngước mắt nhìn ra xa, có thể thấy được một đường vân màu đen uốn lượn, tựa như vết sẹo xé rách cánh đồng hoang.

Lạc Minh Xuyên bỗng nhiên dừng bước lại, bình tĩnh nói, "Huynh biết Dung Trạc đang ở nơi nào. Hắn ta cũng biết huynh đến."

Vào lúc y nương theo ánh mắt Ân Bích Việt nhìn về phía đại điện, thì cũng có người thấy được y.

Cùng thời khắc đó, khắp nơi vang lên một âm thanh khàn khàn, mang theo ý cười, tại xa xa truyền ra từ trong gió tuyết, "Có bằng hữu từ phương xa tới, lại không tiếp đón từ xa."

"Ầm —— "

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, không khí trên cánh đồng tuyết đột nhiên thay đổi, mặt đất dưới chân liên tiếp nổ tung, như tiếng sét đánh, tuyết đọng và đất đá bắn tung toé, đội ngũ kêu thảm chạy khắp nơi.

Hơn mười luồng hơi thở cực kỳ mạnh chớp nhoáng đánh tới nơi này.

Không chút chậm chạp, kiếm khí đã bổ ra tầng tầng màn bụi tuyết, lúc kiếm hạ xuống đột nhiên có bốn luồng máu bắn ra, ép bốn người phía sau hiện thân.

Ân Bích Việt đứng trên mái cong của cung điện, mũ trùm hạ xuống, ba ngàn tóc bạc tại bay lượn trong tuyết.

Chiêu kiếm này của hắn cực kỳ chính xác, không có chút rối loạn nào khi hành tung bại lộ. Những thứ hắn muốn tính đã tính xong, không thể tránh khỏi một trận chiến, đánh sớm đánh trễ cũng không khác nhau

nhiều.

Ngay khi Lạc Minh Xuyên nói xong câu nói kia, bọn họ liền liếc mắt nhìn nhau.

Cuộc chiến bắt đầu quá nhanh, cái gì cũng không kịp nói. Mà một cái ánh mắt đã đủ rồi.

Ý của Ân Bích Việt rất đơn giản mà kiên định, 'Huynh yên tâm đi, đệ có thể làm được.'

Cho nên khi kiếm khí chém xuống, Lạc Minh Xuyên đã cách đó ba dặm, đứng trước điểm bắt đầu của vực sâu, gặp người khởi xướng kia.

Ân Bích Việt đứng trên mái cong, mỗi hướng đều bị người áo đen phong tỏa. Có kẻ lơ lửng giữa không trung, có kẻ đứng trên thềm đá trước đại điện. Khí tức của ma của 12 người này cô đọng, uy thế to lớn, năm người trong đó còn đạt đến đỉnh của cảnh giới Đại Thừa. Ngay cả bốn người vừa mới bị kiếm khí của hắn đâm trúng, trên người cũng đã không nhìn ra vết thương.

Không ngoài dự đoán, mấy cường giả Ma đạo đỉnh cao ở Đông Địa đều đi ra hết.

98. Chương 98: Cứ Như Ngươi Thì Chín Cái Mạng Cũng Không Đủ Cho Ngươi Chết

Trời cao màu xám trắng, mây tuyết trĩu nặng càng thêm âm trầm, sát khí nổi lên bao phủ bốn phía cánh đồng tuyết.

Sau một đòn như sấm sét ấy thì không ai làm ra hành động gì nữa. Dưới cục diện bế tắc như thế, Ân Bích Việt thậm chí có còn rãnh mà nghĩ, bất kể người nào ở chỗ này đều ăn mặc giống nhau, một điểm để phân biệt cũng không có. Chỉ có y phục màu đỏ của Dung Trạc cùng váy trắng của Ngọc Triển Mi xem như là có phong cách ăn mặc có tính biểu trưng.

Bây giờ xem ra Ngọc Triển Mi không tọa trấn ở Kim cung. Như vậy vị cường giả Ma đạo đệ nhị này đã đi nơi nào?

Trung Địa học phủ, Nam Địa Thanh Lộc kiếm phái, hay là Tây Địa Thương Nhai sơn?

Đi nơi nào cũng là nạn, nhưng nếu chỉ nhìn chiến cuộc trước mắt này, ít nhất hắn có thêm một phần thắng.

Hào quang của Lâm Uyên kiếm đột nhiên bắn ra, mười hai luồng khí tức của ma che ngợp bầu trời vọt tới!

Bên vách vực không có gió tuyết, cơn lạnh giá chết chóc ngưng tụ trong không khí, như có thực thể áp bức lòng người.

Dung Trạc xoay người lại, lẳng lặng nhìn màn chắn vỡ vụn trong nháy mắt, một thanh niên xuất hiện ở trước mặt hắn ta, "Từ biệt ở Hoành Đoạn Sơn, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi mà thôi, thật sự là khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Áo bào đỏ phức tạp trên người hắn ta như biển máu lắng đọng, khi hắn ta đi lại, biển máu lại nổi sóng.

"Con đường tu hành 300 năm của ta, ngươi đi không tới 30 năm là đã xong, đây chính là vận số của Ma tôn tái thế sao?"

Câu nói này không phải đang dò hỏi đối phương, chỉ là một câu cảm khái.

Nếu là đối đầu kẻ địch mạnh, thì phải thận trọng, đương nhiên không có lòng dạ mà cảm khái. Mà cho tới bây giờ, hắn ta chưa từng coi đối phương là đối thủ cần phải phân cao thấp, quyết sống chết.

Lạc Minh Xuyên không vì loại thái độ khinh bỉ này mà lay động, đáp lại, "Các ngươi đều nói vậy, vậy coi như là vậy đi."

Ta biết ta là ai là được, sư đệ biết đến ta là ai là được. Những người khác cứ nói tùy ý.

Dung Trạc cười cười, ngữ khí nghiêm túc, hơi có chút vẻ không ngại học hỏi kẻ dưới,

"Ngươi không cảm thấy bộ dáng bây giờ của ngươi rất mất mặt Ma tôn không? Lẽ nào nguyện vọng lớn nhất của ngươi chính là làm Chưởng môn Thương Nhai sơn?"

"Thứ ta muốn đã có được từ lâu. Không còn gì đáng để tranh đoạt nữa."

Lạc Minh Xuyên biết, nếu như không phải sư phụ nhờ vả, trách nhiệm ở đó, thì ngay cả cái vị trí Chưởng môn Thương Nhai sơn Chưởng môn y cũng không muốn làm.

Dung Trạc gật đầu, "Ta hiểu. Cầu ngược được người, đạo tâm ắt sẽ viên mãn, tu hành mới có thể trôi chảy. Mà Thiên La Cửu Chuyển cũng nói về đạo tâm nhỉ?"

Ánh mắt Lạc Minh Xuyên rơi trên đám mây tuyết trên đầu, sắc mặt hơi trắng,

"Chỉ cần là tu hành, đều cần rèn giũa tâm tình. Thiên La Cửu Chuyển cũng chẳng có gì khác với ngàn vạn công pháp khác trên thế giới này."

Hóa ra khi cuộc đối thoại diễn ra, cuộc chiến cũng đang đồng thời được tiến hành.

Cho tới giờ khắc này, đám mây tuyết kia không chịu nổi chân nguyên mạnh mẽ cùng khí tức của ma đối đầu nhau, ầm ầm tan ra, như cả mớ sợi bông bị xé rách. Vài tiếng vang nặng nề liên tiếp truyền đến từ trên chín tầng trời, như là tiếng sấm rền của mưa rào ngày hè.

Chân nguyên cuồn cuộn cùng khí tức của ma cuồng bạo, tràn ngập mỗi tấc không gian trên trời dưới đất. Tuyết đọng bị hất lên cao cao, hình thành vô số dòng chảy rối và lốc xoáy, nhấn chìm thân ảnh của hai người.

Sau khi Dung Trạc nghe xong, khá là tiếc hận mà nói, "Ngươi hiểu rõ như thế, vì sao còn đi vào đường cùng?"

Sau khi dứt lời, gió lớn vạn trượng hội tụ lại dưới vực sâu, bốc thẳng lên lao ra khỏi cái thế giới tối om kia.

Trong gió là lạnh giá tĩnh mịch, nhiệt độ bên cạnh vực đột nhiên hạ thấp.

****

Mùa đông năm nay, các nơi bùng nổ chiến tranh cùng đấu pháp khiến cho khí cơ của trời đất hoàn toàn bị xáo trộn.

Cửa Lưỡng Nan sụp đổ, Ma quân tổn thất nặng nề, sau khi sửa sang tập hợp lại thì tiếp tục xuôi Nam, Chung Sơn rơi xuống vách núi, không rõ sống chết; ngoài trăm dặm dưới chân núi Liêm Giản, trạm kiểm soát đầu tiên bị phá bỏ, người phá trận không phải là vị cung chủ Ma đạo nào, mà là Chử Hoán; biển lửa ngoài Vân Dương thành đã tắt, thây chất đầy đồng, đại đội Ma quân đóng giữ tại chỗ, những người tinh nhuệ thì đi tấn công thành trước.

Hoàng Đế bệ hạ Bắc Địa cúng tổ tiên trên đài Phụng Thiên, ba ngàn Long Hành Bảo Thuyền vượt hải, Hoàng Đế tự thân xuất chinh.

Ngàn vạn người xông lên trên chiến trường máu chảy thành sông, hai bên rơi vào cục diện giằng co bế tắc. Mà ở Tây Địa nhìn như yên ổn, các thành trấn vẫn có quy tắc như cũ, dân lưu lạc cũng được sắp xếp ổn thỏa.

Bởi vì thắng bại trên vùng đất này, là do một số ít người quyết định.

Ví như vùng ngoại ô hoang vắng ở thành Thái An.

Ngọc Triển Mi đang có chút bực mình mà nghĩ, sao ngươi lại biết ta đi đường này, lần nào cũng chắn đường đúng chỗ.

Liễu Khi Sương đương nhiên không có cảnh giới tuyệt diệu đến mức có thể không tính đã biết, tính rõ được dấu vết hoạt động của nàng ta.

Chỉ biết là khi nàng ta lạc đường thì sẽ đi bên tay phải mà thôi.

Sắc trời dần dần tối lại, mây đen che đi ánh trăng. Bụi cỏ khô chốn hoang vu đọng một tầng tuyết mỏng, ngược lại có mấy phần giống cánh đồng tuyết ở Đông Địa.

Hai người cách xa ba thước, khoảng cách này rất thích hợp để đấu pháp, cũng thích hợp để nói chuyện.

Ngọc Triển Mi nhìn sắc trời tối tăm, nghĩ rằng qua đêm nay, trên đời sẽ ít đi một người có thể nói chuyện cùng. Dù sao trong Kim cung lớn như vậy, lại không có ai dám nhìn nàng ta.

Nếu đã như vậy, lúc này nói thêm vài câu thì có sao đâu?

"Ta nghe nói ngươi bế sinh tử quan."

Liễu Khi Sương không biết là xuất phát từ tâm tình gì, cũng bình tĩnh ôn hòa nói chuyện với nàng ta, "Đúng thế."

Ngọc Triển Mi cười khẽ, "Vậy bây giờ ngươi đã xuất quan, chẳng lẽ là nhìn thấu sống chết rồi sao?"

Liễu Khi Sương nhìn người đối diện.

Rõ ràng là tính tình rất lạnh lùng tàn nhẫn, lại luyện công pháp âm nhu mị hoặc. Khi cười rộ lên hàng mi dài như liễu xuân, đôi mắt lại như hồ băng.

Nàng bình tĩnh đáp lại, "Sống chết là chuyện đương nhiên, như sông dài suối nhỏ rồi sẽ chảy vào biển rộng, ngày xuân hoa nở ngày thu lá rụng, nếu như cố gắng nhìn thấu, ngược lại sẽ rơi xuống Tiểu Thừa."

Ngọc Triển Mi không cười nữa, lạnh lùng liếc nhìn nàng, "Ngươi biết không, ta ghét nhất chính là bộ dáng này của ngươi."

Nói tới chỗ này, đương nhiên không có cách nào tiếp tục nữa.

Gió đêm đang lay động váy dài của cung chủ Kim cung, đột nhiên thay đổi phương hướng, thổi về phía đối diện nàng ta.

Một dải lụa trắng theo gió mà tới, dưới sự áp chế của khí tức của ma mênh mông, cỏ dại trên đường dải

lụa đi bị mạnh mẽ bẻ gãy.

Gió lạnh như đao, sát khí nồng đậm.

Liễu Khi Sương bay người lên, chân nguyên như là thực thể ngưng tụ thành màn chắn trước người của nàng.

Nàng luyện quyền pháp đi thẳng về thẳng, quyền phong đánh tan không khí, sấm sét liên tiếp đánh xuống nơi đồng không mông quạnh này.

Áp lực hơn nghìn cân rơi trên dải lụa mềm mại giữa không trung, lại giống như hòn đá ném vào hồ, tạo nên gợn sóng rồi lại không còn dấu vết gì nữa.

Sắc mặt của Ngọc Triển Mi lạnh lùng như băng tuyết.

Lụa trong tay nằm ngang ba thước, bất động giữa không trung, giống như một c6ay cầu.

Mà hai người đứng ở hai bên đầu cầu, giống như trong cái đêm tuyết cùng nhau nhìn cảnh rượu ấm đèn mờ kia.

*****

Ngoài trăm dặm có một vệt ánh sáng vàng xông thẳng lên bầu trời đêm, như là sóng nước tầng tầng lớp lớp tràn ra. Là ánh sáng khi đại trận hộ sơn của Thương Nhai mở ra.

Lấy chính điện ở ngọn núi chính làm tâm, bao trùm năm ngọn núi, từ biển mây cuồn cuộn đến từng cọng cây ngọn cửa trước sơn môn, đều bị bao phủ trong đó.

Đây là lần đầu tiên đại trận hộ sơn được mở hoàn toàn từ sau thời đại mạt pháp, khi Thương Nhai khai sơn lập phái tới nay. Chưởng môn Chính Dương Tử dẫn đầu, tất cả trưởng lão trong môn phái ngồi xếp bằng trong chính điện, dốc hết lực để duy trì trận pháp.

Nửa bầu trời Tây Địa đều bị ánh sáng vàng sáng rỡ như ban ngày rọi sáng.

Nhưng có một luồng khí tức vô cùng cường đại lao tới từ bên ngoài, chưa chạm đến ánh sáng vàng đã bị một luồng kiếm khí chống đỡ.

Quân Dục cầm trong tay 'Xuân Sơn Tiếu' đứng trong đám mây, đối diện với Dư Thế cưỡi gió đến ở xa xa.

Dưới đám mây, ở ngoài ánh sáng vàng, cũng có hai người đứng đối diện cách nhau ba thước.

"Ngươi có lẽ không biết ta. Tự giới thiệu một chút, ta tên là Yến Hành. Đồ đệ của Kiếm Thánh Vệ Kinh Phong, đứng hàng thứ ba trong môn phái."

Trước sơn môn, một nam nhân vác trường đao, bên hông đeo một vò rượu, đi hết tốc lực cả ngày lẫn đêm từ Nam Địa, đương nhiên là phong trần mệt mỏi, cộng thêm cả người lôi thôi lếch thếch, càng lộ vẻ mệt mỏi chán nản.

Lúc nói chuyện, ngữ khí lại lười biếng ngang ngạnh, nhưng ánh mắt trong trẻo, nhìn thẳng người trước mặt,

"Thật ra ta vẫn cảm thấy rằng, ngươi nên đánh một trận với đại sư huynh của ta. Dù sao hai người đều dùng kiếm, kiếm đạo tu luyện cũng có điểm tương tự, Tiên sinh trong học phủ còn từng nói gì mà 'Song tinh hiện thế', rất nhiều người đều đoán là nói hai người… Nhưng bây giờ không được." Hắn đưa tay chỉ lên trời, "Bây giờ đại sư huynh ta có việc không đi được, nhị sư tỷ cũng không ở đây. Chỉ có thể là ta mà thôi. Ngưỡng mộ đã lâu, Lâm đạo hữu."

Câu ngưỡng mộ đã lâu này không phải là lời khách khí, Yến Hành đúng là có mấy phần bội phục Lâm Viễn Quy. Từ khi người này bắt đầu tu hành, cái tên này đã nổi danh cùng đại sư huynh Quân Dục. Bất quá, thứ hắn phục không phải thiên phú kiếm đạo của đối phương, mà là dám chặn kiếm của Dư Thế trên Hoành Đoạn Sơn.

Ngày hôm nay hắn nhìn thấy người thật, hắn cảm thấy từ đáy lòng rằng, nếu mình sinh ra sớm hơn một trăm năm thì có thể so với đối phương rồi.

Đối diện hắn là nam tử mặc đạo bào xanh trên người, chỉ đơn giản là đứng ở nơi đó, lại như một cây tùng xanh cao ngất. Giữa hai lông mày mang theo nét lạnh, giống như là băng tuyết quanh năm không tan.

Lâm Viễn Quy trầm mặc mà kiên nhẫn nghe xong, gật gật đầu, "Yến đạo hữu."

Vậy là coi như đã bắt chuyện xong.

Nhưng Yến Hành vẫn không dự định động thủ. Thường ngày chỉ khi uống say hắn mới nói nhiều, tối nay không dính một giọt rượu, nhưng lại giống như say, "Lâm đạo hữu vì sao lại đến đó?"

Lâm Viễn Quy đáp, "Sư môn trưởng bối nhờ vả."

Lâm Viễn Quy cho là nếu hai người đã quyết đấu, tu vi của mình lại cao hơn đối phương, nên đối phương ra tay trước là chuyện đương nhiên.

Loại lễ nghi cổ hủ này đã không có ai tuân thủ từ lâu rồi, nhưng Lâm Viễn Quy vẫn luôn giữ vững. Cho

nên bây giờ Yến Hành không hành động, hắn cũng chỉ có thể bồi đối phương nói chuyện.

Yến Hành hỏi lại, "Sư môn trưởng bối nhờ vả chuyện gì?"

"Nhờ ta lên Thương Nhai chiến một trận."

"Sau khi đánh xong thì sao?"

"Nếu như thất bại, chết ở Thương Nhai. Nếu như thắng rồi, công ơn nuôi dưỡng của sư môn đã báo đáp xong, ta tự phế công pháp, rời khỏi Hoành Đoạn Sơn."

Sắc mặt Yến Hành hơi run rẩy, "Nào lại có cái đạo lý này."

Sắc mặt Lâm Viễn Quy vẫn bình tĩnh. Tựa như đang nói một chuyện lẽ ra nên như vậy.

Yến Hành suy nghĩ một chút, "Sau khi ngươi đi, Sóc Nguyệt kiếm không còn người truyền thừa thì làm sao bây giờ? Còn có các đệ tử theo sư phụ ngươi thì phải làm sao bây giờ? Bọn họ sợ là càng không vượt qua nổi."

Bão Phác tông chia thành phái mới cũ không phải là chuyện bí mật gì. Chuyện sư phụ của Lâm Viễn Quy chết rồi, Dư Thế nắm hết quyền hành, quét sạch những kẻ đối lập mọi người đều biết.

Đối mặt hai vấn đề này, Lâm Viễn Quy chỉ có thể trầm mặc. Lần đầu tiên không hề trả lời, mà là hỏi ngược lại, "Vì sao phải nói với ta những chuyện đó?"

Yến Hành thản nhiên nói, "Một là bởi vì hai người mới vừa gặp mặt, không nói câu nào đã đánh, quá không thú vị. Hai là bởi vì ta đánh không lại ngươi, nên mới muốn kéo dài thời gian."

Lâm Viễn Quy hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy. Tự nhận kém xa người khác, không phải điều tối kỵ trong đối chiến sao?

Về điểm này, bọn họ càng thêm không thể nào hiểu được đối phương.

Từ nhỏ Lâm Viễn Quy lớn lên trên núi mây khói mênh mông, ngày qua ngày tu hành luyện kiếm, một năm trôi qua với mười năm trôi qua cũng không có gì khác nhau. Sư phụ hắn dạy hắn nhân nghĩa lễ trí tín, trung hiếu liêm sỉ dũng, lại không dạy hắn trên đời này cũng có lúc khó mà vẹn cả đôi đường trung nghĩa.

Yến Hành lớn lê trong phố phường tốt xấu lẫn lộn, đã quen bốn biển là nhà. Ngày ấy gặp phải Kiếm Thánh, hắn đang tiêu tiền rượu ở Xuân Tụ lâu, còn đánh nhau với đám sơn phỉ đùa giỡn Lộ Hoa cô nương. Những người khác trong quán rượu đều chạy đi, chỉ còn dư lại hắn, biết rõ đánh không lại còn muốn ra mặt, mất

nửa cái mạng.

Kiếm Thánh từng nói, “Cứ như ngươi thì chín cái mạng cũng không đủ cho ngươi chết.”

Nói cách khác, thừa nhận không bằng đối phương, không chút nào làm dao động chiến ý của Yến Hành. Bởi vì hành động ‘muốn chết’ này, đã đủ để nói rõ nửa đời trước của hắn.

Ta đánh không lại ngươi, nhưng ta lại muốn đánh với ngươi một trận.

Ngươi có gan thì đánh chết ta đi.

Yến Hành rút ra trường đao, nghiêm mặt nói, “Lâm đạo hữu, mời —— “

99. Chương 99: Có Thể Rút Đao Chém Nước Thì Làm Sao Chứ

Đao của Yến Hành đao rất nhanh, từ lúc rút đao đến lúc chém xuống, khoảng thời gian này tồn tại rất ngắn. Thân đao phản chiếu ánh sáng vàng của trận pháp trước sơn môn, khi chém ra thì giống như là một sợi vàng.

Kiếm Lâm Viễn Quy ra khỏi vỏ rất chậm, thân kiếm và vỏ kiếm dày va chạm nhau, tiếng vang như mưa rào rơi trên lá sen khô. Khi kiếm của hắn rốt cục ra khỏi vỏ, đao ý của Yến Hành vừa vặn áp sát trước mắt.

“Keng —— “

Sợi vàng cùng trường kiếm tấn công, bỗng nhiên bắn ra ánh sáng vạn trượng, soi rõ tuyết đọng và lá khô trước người bọn họ. Lâm Viễn Quy nhìn thẳng sợi ánh sáng chói mắt, thuận theo tư thế rút kiếm, cổ tay hơi hất lên.

Sóc Nguyệt kiếm càng lộ vẻ mỏng manh khi so với Đoạn Thủy đao dày nặng. Chiêu kiếm này của Lâm Viễn Quy cũng không tính là một chiêu thức.

Nhưng Yến Hành lại phi thân vội vàng thối lui. Lùi lại hơn mười trượng.

“Leng keng leng keng—— “

Đồng thời cổ tay phất ra hơn hai mươi đao, ánh sáng vàng liên tiếp sáng lên, như rồng bơi lội giữa trời.

Áo bào của hắn đã sắp chạm đến thềm đá của sơn môn, không thể lui được nữa. Bèn ra mười đao, liên tiếp đụng độ với kiếm khí phát ra tiếng vang dày đặc và bén nhọn.

Tổng cộng ba mươi sáu đao, mới có thể hóa giải kiếm đầu tiên của đối phương.

Lâm Viễn Quy vẫn đứng tại chỗ, góc áo bào không nhúc nhích.

Chân nguyên hộ thể của Yến Hành bị kiếm khí cắt rời, tản ra khắp nơi. Mà lồng ngực của hắn nghèn nghẹn, vị tanh ngọt khó nén trong cổ họng, đành dứt khoát phun ra một búng máu trên mặt đất.

Đủ loại ý nghĩ về trận đấu này lúc trước đều trở nên vô dụng vào một khắc Lâm Viễn Quy xuất kiếm.

Yến Hành căn bản không biết đối phương mạnh bao nhiêu, cũng giống như không biết đại sư huynh rốt cục mạnh đến mức nào.

Chính như vừa nãy, đối phương chỉ rút kiếm ra khỏi vỏ mà thôi, rất tiện tay đẩy ra một đao mà hắn giữ thế đã lâu.

Thậm chí không dùng tới một kiếm Sóc Nguyệt trên Hoành Đoạn Sơn ánh sáng xanh vạn dặm, chỉ tùy tiện một chiêu 'Thanh Vân Xuất Tụ' cũng có thể đánh hắn như con chó.

Nếu đổi một người khác đối mặt với tình huống như thế này, thì chắc chắn sẽ nảy sinh tuyệt vọng trong lòng. Huống hồ kiếm thứ hai của Lâm Viễn Quy đã lên, con quạ đông ở xa xa kinh sợ bay đi, cành khô dưới chân cũng bị bẻ gãy. Hơn mười dặm dưới Thương Nhai sơn bị bao phủ trong kiếm ý dày đặc sắc bén, giống như một cái lưới che trời lấp đất.

Yến Hành phun ra máu xong, dùng mu bàn tay lau khóe miệng một cái. Không lùi không tránh, lần thứ hai xuất đao.

Một đao kia không có ánh sáng vàng, cũng không nhanh, bởi vì hắn không có mượn uy thế trợ giúp của đại trận hộ sơn nữa.

Gió dữ tựa vào đất mà nổi lên, tuyết đọng cỏ dại bị xoắn nát thành bột mịn bay lên cao, lại né đi chỗ mũi đao chạm tới. Trước người Yến Hành hình thành một luồn chân không tuyệt đối, chém ra một con đường trên cái lưới của Lâm Viễn Quy.

Đoạn Thủy đao và Sóc Nguyệt kiếm giao chiến lần thứ hai!

Kiếm ý đan dệt vào nhau như chiếc lưới nhanh chóng thu về tụ lại, Lâm Viễn Quy đè cổ tay cầm kiếm, sức mạnh ngàn cân chạy nhanh về chỗ kiếm và đao gặp nhau.

Hắn để cho đối phương ra tay trước, là lễ nghĩa. Bây giờ ứng phó hết sức, là tôn trọng.

Đất dưới chân Yến Hành rung động, lún xuống ba tấc, đá vụn bắn tung, xuất hiện vết nứt sâu như mạng nhện. Kiếm khí thuận theo lưỡi dao mà đè xuống, giống như cả Hoành Đoạn Sơn đang đặt trên cổ tay, xương cổ tay không chịu nổi gánh nặng, phát ra tiếng vỡ nát lanh lảnh.

"Ầm —— "

Cả người Yến Hành bay về phía sau như diều đứt dây, mặt đất bị đập ra thành một hố sâu, khói bụi tràn ngập.

Xương sườn của hắn cũng gãy mất hai cái, ho ra máu tươi lẫn với mấy mảnh nhỏ nội tạng, bụi bặm máu me đầy người. Hắn dùng đao chống đất, mới không quỳ trên mặt đất. Kiếm khí còn sót lại tàn phá bừa bãi trong linh mạch của hắn, truyền đến cơn đau sắc bén khắc cốt.

Không khỏi nhận ra, có thể rút đao chém nước thì làm sao chứ, người đối diện không phải nước mà là núi.

CỨng rắn hơn cả sắt thép, cao đến không thể với tới.

Sau đó hắn dùng tay trái kéo xuống tay áo bào đã bị phá đi, động tác linh hoạt quấn vào trên cổ tay phải. Quấn chặt chuôi đao vào cùng cổ tay. Sau khi làm xong động tác này, mồ hôi lạnh đầy trán, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Chân nguyên trong cơ thể bắt đầu điên cuồng thiêu đốt, đốt cho ánh mắt của hắn sáng ngời như lửa, linh mạch trúng kiếm khí bị áp chế tạm thời, Yến Hành lần thứ hai cầm ngang đao mà lên!

Chiến trường của Quân Dục cùng Dư Thế ở bầu trời trên đầu hắn, sơn môn rộng rãi của Thương Nhai ở phía sau lưng hắn.

Làm sao có thể lui.

****

Trên biển mây cuồn cuộn, Dư Thế đứng chắp tay, sắc mặt rất là hờ hững.

"Sau tối nay, thế gian sẽ không còn người truyền thừa của Vệ Kinh Phong nữa."

Chỉ cần nghĩ tới việc này, ông ta cực kỳ sung sướng.

Ông ta sẽ giết chết Quân Dục, mà mấy người khác hoặc sẽ chết trong tay ma tu, hoặc chết trước cửa Thương Nhai sơn, chẳng có gì khác nhau. Dưới cái nhìn của ông, thân phận của Đoàn Sùng Hiên đặc biệt, bây giờ kế thừa sự nghiệp thống nhất Bắc Địa, đương nhiên không được coi là đệ tử của Kiếm Thánh.

Ngày xưa Vệ Kinh Phong có bao nhiêu hào quang, nhưng cũng chỉ là ngôi sao băng lướt qua trong chớp mắt mà thôi, sau khi chết rồi mà truyền thừa cũng không để lại, ngàn năm vạn năm sau, ai sẽ còn nhớ là đã từng có một vị Kiếm Thánh? Thật sự là rất sung sướng.

Một đời Vệ Kinh Phong bừa bãi chửi trời mắng đất, thật sự là báo ứng.

Dư Thế nghĩ, vì ngày đó, từ đạo nhập ma cũng đáng giá.

Màn đêm buông xuống, bóng mờ của Bão Phác Bát Quái kiếm không ngừng mở rộng, mãi đến tận khi che đậy nửa bầu trời, giống như là cự thú cổ xưa núp trong bóng tối nuốt sống người ta. So sánh với nó, ánh sáng vàng của đại trận hộ sơn có mấy phần ảm đạm phai mờ.

Xuân Sơn Tiếu cảm nhận được sát ý của đối phương, chấn động trong tay Quân Dục.

Bọn họ đứng trên đám mây cao ngất nhưng lại bất động.

Đẳng cấp chiến đấu như vậy, đã vượt xa khỏi khái niệm công pháp chiêu thức. Chính như Dung Trạc chỉ ngón tay trên Hoành Đoạn Sơn, là đã được biển máu vạn dặm. Bát Quái kiếm của Dư Thế cũng ở khắp mọi nơi trong biển mây. Nếu như không có Quân Dục cùng đại trận hộ sơn ngăn cách, kiếm ý chết chóc như vậy ùn ùn kéo đến đủ để khiến sáu ngọn núi của Thương Nhai sụp đổ.

Quân Dục đứng đối mặt đối phương, cảm nhận được sức mạnh đáng sợ này.

Xuân Sơn Tiếu nắm ở trong tay hắn, chiến đấu với ngàn vạn thanh kiếm của đối phương ở mỗi nơi trên bầu trời Thương Nhai.

Dư Thế nghĩ, bất quá chỉ là một kẻ ở đỉnh Đại Thừa, sức chiến đấu có trác tuyệt cỡ nào đi nữa nhưng có thể nghịch với trời sao? Bọn họ cách nhau năm trăm năm tu đạo, đâu chỉ là chênh lệch một trời một vực.

Trừ khi đối phương có thể đột phá Á Thánh trong một đêm, bằng không loại chiến đấu này không có chút ý nghĩa nào cả, chỉ ăn thua ở chỗ thời gian chống đỡ thôi.

Nghĩ tới đây ông ta không khỏi thở dài nói, "Cho dù chưa từng độ kiếp, lão phu cũng không có gì khác với Thánh nhân."

Ông ta chiếm được một bí pháp nâng cao sức mạnh trong thời gian ngắn, làm điều kiện trao đổi thứ nhất khi hợp tác với Dung Trạc. Dư Thế tự tin rằng nếu như lúc này Vệ Kinh Phong vẫn còn trên thế gian, ông

cũng có thể chém người nọ dưới kiếm của mình.

Quân Dục nghiêm túc sửa chữa lời ông ta, "Không phải Thánh nhân, là ngụy Thánh."

Không có lời phản bác trào phúng, ngữ khí bình tĩnh, tựa như chỉ đang trần thuật lại một sự thật.

Đây là lời nói đầu tiên của hắn vào đêm nay, lời nói như kiếm, khiến cho đạo tâm lạnh lẽo cứng rắn củ vị ở đỉnh Á Thánh cũng tức giận.

Dư Thế lãnh đạm nói, "Muốn chết."

Bóng mờ to lớn của Bão Phác Bát Quái kiếm nhanh chóng ngưng tụ, xé gió xuyên mây, đâm về phía Quân Dục.

******

Ngoại trừ cuộc chiến Ma đạo trăm vạn năm trước, thì không có cuộc chiến nào có thể vượt qua cuộc chiến tối nay, bất kể là phạm vi chiến hỏa, hay là tu vi người tham chiến. Trên năm đại lục, tám chín phần người tu hành đều đang chiến đấu, hoặc đang trên đường lao tới chiến trường. Trong những lần hy sinh đổ máu thảm thiết, đêm đen có vẻ dài dằng dặc.

Ân Bích Việt đứng trước điện Trường Uyên, bắt đầu giao thủ với mười hai vị cường giả Ma đạo từ ban ngày rồi đánh cho tới khi màn đêm buông xuống. Không biết cấu tạo của điện Trường Uyên ra sao, dùng vật liệu kỳ dị gì đó mà kiếm ý có sắc bén, đòn công kích có mạnh cỡ nào cũng chỉ có thể lưu lại dấu ấn nhợt nhạt.

Mà trong phạm vi mười trượng đã không thấy tuyết đọng cỏ khô nữa, chỉ có vết nứt trải rộng sâu không thấy đáy, đan xen ngang dọc, có thể thấy được chiến cuộc kịch liệt cỡ nào.

Ân Bích Việt chỉ bị thương nhẹ, nhưng mặt không có chút máu, sắc mặt uể oải, kiếm thế cũng không chính xác như cũ. Trên thực tế, hắn có thể chống đỡ đến bây giờ dưới tình huống bị bao vây tấn công như vậy, chỉ hơi lộ ra chút vẻ mỏi mệt hết sạch sức lực, ở trong mắt các cường giả Ma đạo kia đã là sức chiến đấu không thể tin nổi rồi.

Dù sao bọn họ xưng bá một phương ở Đông Địa đã lâu, tu vi cảnh giới, kinh nghiệm chiến đấu đều vốn nên hơn xa với người trẻ tuổi này. Bây giờ mười hai người, mỗi người đều bị thương, mới chờ được người kia lộ ra vẻ mỏi mệt. Nghe đồn đồ đệ Kiếm Thánh am hiểu nhất là dùng ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh, quả nhiên là có chút đạo lý.

Kiếm của Ân Bích Việt kiếm như sông lạnh tuôn trào, thế đi dồi dào. Chỉ là chân nguyên không ăn thua, trật nửa tấc về bên phải, kiếm khí lướt sát qua đối thủ. Thu kiếm không kịp, phía sau lộ ra kẽ hở.

Kẽ hở khó có được, là một cơ hội để giết chết đối phương, chớp mắt là qua, không cho phép suy nghĩ nhiều.

Vị trí của mười hai người nhanh chóng thay đổi, năm người có tu vi mạnh nhất ứng phó hết sức, không kiêng dè gì mà dứt khoát xuất chưởng, cả thân khí tức của ma ra hết. Mấy người còn lại chỉ cần có thể kiềm chế Ân Bích Việt trong nháy mắt thì cuộc chiến này sẽ kết thúc.

"Ầm —— "

Trong bóng đêm tăm tối, mặt đất rung động, khí tức của ma như là sóng biển mang theo đất đá bụi mù bao phủ trời đất.

Nhưng mà tình huống theo dự đoán cũng chưa từng xuất hiện, trái lại âm thanh lưỡi kiếm sắc bén đâm thủng da thịt vô cùng chói tai vang lên.

Trong nháy mắt, công kích của năm người thất bại, lòng kêu không tốt, bỗng nhiên tâm mạch mát lạnh, đau đớn kịch liệt liền tràn ra. Thậm chí không kịp quay đầu lại, đã mang theo sắc mặt không thể tin được mà ngã xuống đất, trong phút chốc đã chết.

Thân hình Ân Bích Việt hiện ra sau năm người, kiếm khí sót lại tùy ý tung hoành, cả người nằm trong bụi đất cuồn cuộn bay lên. Một đòn trôi chảy nhanh như sấm, hắn lại không ham chiến, thừa dịp khoảng cách xuất hiện trong giây lát đã ra khỏi vòng vây, chạy như điên về phía núi tuyết Thông Thiên.

Tình thế hỗn loạn thật sự quá nhanh, người sống cũng không thể tin được. Cuộc chiến kịch liệt như vậy, khí thế của đối phương bị khóa chặt, làm sao có thể thoát thân, lại còn chém ra một kiếm mãnh liệt, chính xác mà giết ngược lại người khác như vậy?

Trong chớp mắt, Ân Bích Việt đã xuất hiện cách đó mấy chục dặm, thân hình chỉ là thoắt một cái, lúc xuất hiện lại lần nữa thì đã đến dưới chân núi tuyết!

Thân pháp 'Đạp Sơn Hà' nhanh nhất của hắn chưa từng lộ ra nửa phần trong cuộc chiến lúc nãy dù có rơi vào hiểm cảnh. Chỉ vì đợi đến một khắc vừa rồi, một kiếm chém giết năm người, rồi lại thoát khỏi vòng vây. Như vậy thì nhanh hơn nhiều so với giết từng người, chỉ là cần nhiều kiên trì và chịu đựng hơn.

Chân nguyên của cả người hắn điên cuồng vận chuyển, giống như là muốn thiêu đốt linh mạch, gần như là dùng tốc độ đột phá không gian, liên tiếp vọt qua mười hai trạm canh gác, xông thẳng lên trên núi tuyết!

Các cường giả Ma đạo đuổi theo phía sau hắn càng khiếp sợ hơn lúc nãy —— muốn chạy trốn cũng nên chạy về phía ngoài cánh đồng tuyết, cho dù cung chủ Kim cung không ở đây, nhưng núi tuyết Thông Thiên cũng chẳng tốt hơn mấy. Không chỉ có đệ tử Kim cung, mà còn có Thiên Ma trận hộ sơn trên đỉnh núi tuyết. Có gì khác với tự chui đầu vào lưới đâu?

Người nọ là choáng đầu chạy sai đường, hay là hoàn toàn điên rồi?!

100. Chương 100: Y Nhìn Vực Sâu, Vực Sâu Cũng Đang Nhìn Y

Ân Bích Việt không có điên, trái lại đầu óc càng ngày càng tỉnh táo.

Dọc theo đường đi, tiếng kinh hô, tiếng gầm kinh ngạc thốt lên không dứt bên tai, các kiểu pháp khí đầy trời đánh về phía hắn. Hắn cầm kiếm chém đánh, giết người vượt cửa, tốc độ không giảm chút nào.

Người có thể đuổi kịp hắn không đến một hai phần những người canh giữ cánh đồng tuyết, nhưng cũng có hơn trăm người, cách nhau hơn mười trượng, đuổi mãi không ngừng. Huống hồ con đường phía trước mênh mông, không ngừng có ma tu góp sức vây chặt, nhìn lại chỉ thấy một mảnh tối om om. Chỉ cần tốc độ của hắn hơi chậm, sẽ rơi vào tình cảnh trước sau cùng tấn công.

Thấy thế nào cũng là tình thế chắc chắn phải chết khiến người ta tuyệt vọng.

Chân nguyên va chạm với khí tức của ma, ánh sáng của các loại pháp khí khác nhau đan xen nhau, chiếu cho núi tuyết trở nên sắc màu sặc sỡ. Chỗ Ân Bích Việt đi qua dâng lên một màn tuyết cao ngút trời, máu tươi bắn lên suốt cả một con đường này, mấy phần thi thể rải rác khắp nơi, kéo dài đến đỉnh núi tuyết, giống như là con đường luyện ngục nhân gian thông lên bầu trời.

Suốt cả đoạn đường này của Ân Bích Việt có thể coi là người cản thì giết người, Phật chặn giết Phật. Trong lúc hoảng hốt thì còn sinh ra mấy phần quen thuộc, giống như là cách một thời không dài dằng dặc xa xôi nào đó, chính mình cũng từng liều mạng chạy gấp rút ngàn dặm, giết tới đỉnh núi tuyết Thông Thiên.

Tinh thần tập trung cao độ, không ngừng tính toán vị trí ra kiếm và kiếm chiêu, Đạp Sơn Hà cấp tốc tiêu hao thần thức, kiếm khí tiêu hao chân nguyên nhanh chóng, khiến cho kinh mạch toàn thân hắn thiêu đốt đến mức muốn nổ tung, nhưng cũng không đau, chỉ cảm thấy sảng khoái.

Cực kỳ sảng khoái!

Kiếm tu tóc bạc bước qua cung các điện trên đỉnh núi tuyết, ánh đỏ quỷ quyệt liên tiếp sáng lên trên các tường son ngói vàng. Ở rìa mây đen dày đặc ở chân trời cũng tuôn ra vạn luồng ánh đỏ.

Là đại trận dưới Kim cung được kích hoạt.

Phía trước đã không còn người chặn lại, ma tu ở hơn mười trượng phía sau trông thấy ánh đỏ ngập trời thì hốt hoảng thối lui, tránh né công kích chuẩn xác khi trận pháp mở ra.

Ân Bích Việt đứng ở tòa kiến trúc có tầm nhìn cao nhất, chân đạp tám tầng mái cong. Gió to thổi lên vạt áo của hắn, tay áo bào phần phật tung bay, máu tươi thuận theo Lâm Uyên kiếm mà chảy xuống, ở trong ánh đỏ, trông như là Thần Ma giáng thế.

Ảnh đỏ mênh mông trong trời đất, sát khí đẫm máu nồng đậm ngưng tụ thành thực chất, hóa thành ngàn vạn lưỡi dao sắc bén giữa trời, dày như lưới dệt, đè xuống đầu kẻ xâm nhập!

Tối nay Ngọc Triển Mi không ở đây, uy lực của Thiên Ma trận không đến một nửa, bằng không thì chỉ bằng vào máu me giết chóc tích lũy trăm vạn năm của Kim cung cũng đủ để khiến bất kỳ kẻ nào từ Thánh nhân trở xuống biến thành tro bụi.

Ân Bích Việt bay người lên, tầng gác mái dưới chân hắn ầm ầm sụp đổ. Máu tươi trên thân kiếm đã ngưng chảy từ lâu, thân kiếm trơn bóng như được gột rửa, phản chiếu ánh đỏ đầy trời.

Hắn đè cổ tay, sau đó xuất kiếm.

Lâm Uyên kiếm thoát tay mà ra, nhanh chóng đâm thủng không khí, liền có tiếng kêu lảnh lót vang lên. Như tiếng rồng gầm, vang vọng trên toàn bộ cánh đồng tuyết.

Không chém trận, cũng không chém địch, thần binh Lâm Uyên một đường vọt thẳng tới bầu trời.

Giống như là đang chém kiếm về phía trời.

Chiều gió trong đất trời bỗng nhiên thay đổi.

Cả vùng trời cánh đồng tuyết, mây đen dày nặng quanh năm không tan bị thanh kiếm này đâm xuyên qua, bắt đầu bùng cháy mãnh liệt. Nhiệt lượng cuồng bạo trên thân kiếm trong nháy mắt đã khiến hơi nước bốc hơi, nhưng không có chút mưa tuyết nào rơi xuống. Ánh sao sau đám mây đen rọi xuống, chiếu vào trên tuyết trắng mênh mang, trông như là mẩu bạc mảnh ngọc, lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Theo một đường chạy như bay của kiếm thế, ánh sáng chói mắt phát ra từ trên tuyết, tựa như mở ra một đường ranh giới giữa ngày và đêm. Cung điện Kim cung trên đỉnh núi tuyết, gò tuyết liên miên trên cánh đồng tuyết cùng sông băng đều liên tiếp được rọi sáng.

Toàn bộ Đông Địa, ma tu vây đuổi cả chặn đường, kẻ săn mồi trên cánh đồng hoang, người bình thường đi lại vội vàng trên phố, đều ngẩng đầu nhìn trời vào lúc đó.

Trong đêm tối đen kịt có đốm lửa xẹt qua chân trời, lờ mờ là hình dáng của một thanh kiếm, xuyên thủng mây mù, khiến cho sao trời mênh mông lần lượt lộ ra.

Trên chín tầng trời, dường như lộ ra uy thế tối cao, ánh sáng của những ngôi sao đó hình như đều rơi trên thân kiếm, trường kiếm cổ xưa tỏa ra ánh sáng không thể nhìn gần, dường như muốn bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Bầu trời đêm màu chàm, ánh sao màu bạc, ngọn lửa đỏ ngầu, hình ảnh rất hùng vĩ, khiến người ta chấn

động đến mức không thể suy nghĩ.

"Đây là… Kiếm gì?"

Ân Bích Việt đứng ở trong gió dữ, Lâm Uyên kiếm hạ xuống từ bầu trời, quá trình nhìn như dài dằng dặc, nhưng chỉ là thoáng qua. Mang theo năng lượng mênh mông, uy thế hủy trời diệt đất, Lâm Uyên trở lại trong tay hắn.

Thức thứ nhất của Lăng Tiêu kiếm quyết —— Tinh Hà Trầm.

So với đốm lửa nhỏ yếu khi đối chiến với Vô Vọng trong thành nhỏ ven biển, đâu chỉ khác biệt một trời một vực.

Toàn bộ ánh sao trời đều ngưng tụ trên thân kiếm.

Trên đỉnh núi tuyết chợt có người quay đầu chạy trốn xuống núi, số người càng ngày càng nhiều, bọn họ thậm chí không biết tại sao phải xuống núi, chỉ là tuân theo trực giác bản năng của người tu hành, dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống núi tuyết.

Sắc mặt Dung Trạc đứng bên vực hoàn toàn trở nên lạnh lẽo, dường như đoán được Ân Bích Việt muốn làm cái gì. Nếu như hắn ta có thể rời đi nơi này, hoặc là sức mạnh của hắn ta có thể rời đi thì chắc chắn sẽ không để chiêu kiếm này thành thế.

Nhưng mà ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, thần thức của hắn ta bị dẫn vào trong ảo cảnh Thiên La Cửu Chuyển, là cảnh dưới Vực Vẫn Tinh.

Lạc Minh Xuyên và Ân Bích Việt đã hợp tác ngăn địch từ lúc ở Hưng Thiện tự, chỉ cần một ánh mắt là đã biết phải đánh như thế nào, thậm chí sau đó cũng chẳng cần ánh mắt đã biết ai dẫn địch, ai trợ công, khi nào thủ, khi nào đánh gọng kìm.

Cùng lúc với kiếm khí trên núi tuyết Thông Thiên, Lạc Minh Xuyên đã ra quyết định. Loại thuật pháp này có hiệu quả như cảnh thiền định của Quan, nếu như Dung Trạc phá cảnh, hắn ta cũng sẽ phải gánh chịu bị phản phệ nghiêm trọng.

Lúc này, Dung Trạc đang ở trong ảo cảnh, đang chém giết với ma vật trong Vực Vẫn Tinh, tiếng nói lại truyền rõ vào biển ý thức của hai người, "Cứ coi như các ngươi giết được ta, kết thúc cuộc chiến này, nhưng rồi thế nào?"

"Ta chết, khế ước máu của mười vạn ma tu mất đi hiệu lực, đương nhiên sẽ hận các ngươi tận xương, coi như hai người các ngươi có tu vi trác tuyệt, nhưng kiến nhiều cũng cắn chết voi."

Câu tiếp theo là nói với Ân Bích Việt,

"Huống hồ sư huynh ngươi luyện Thiên La Cửu Chuyển, là thứ dị đoan, tu sĩ chính đạo cũng không thể tha cho hắn, sau khi đại chiến kết thúc, ai cũng sẽ nghi ngờ hắn, lòng người còn đáng sợ hơn cả đao kiếm."

"Các ngươi sẽ đứng ở phía đối lập với cả thế giới. Lẽ nào ngươi có thể vì hắn mà giết hết người trong thiên hạ sao?"

Ân Bích Việt cũng truyền âm trả lời, "Cái nhìn về thế giới này của ngươi và ta khác nhau, không có gì để nói cả."

Bất kể trong quá trình Lạc Minh Xuyên tu hành đạo quân tử khắt khe với bản thân như thế nào, mặc kệ bọn họ gặp chuyện gì trong Hưng Thiện tự, nhưng vẫn luôn mang ý tốt với thế giới này. Vẫn luôn sẵn lòng tin tưởng người khác, đồng thời cũng tin tưởng mình.

Không cần phải nhiều lời nữa, hai tay hắn cầm kiếm, chém về phía trên đỉnh núi tuyết.

Với cảnh giới bây giờ của Ân Bích Việt, dùng Lăng Tiêu kiếm quyết với Lâm Uyên thì còn lâu mới có thể thu thả như thường. Lúc nãy khi Lâm Uyên trở lại trong tay hắn, hắn đã cảm thấy xương cổ tay sắp nứt, kinh mạch bị kiếm khí va chạm, bành trướng đến mức gần như muốn nổ tung. Mà hắn đứng ở giữa không trung, chỉ hít thở tập trung tinh thần đã xuất kiếm lần nữa.

Thân kiếm ngưng tụ đốm lửa sáng rực, nơi kiếm khí đi qua liền có luồng hơi nước nóng ngập trời, tuyết đọng quanh năm bắt đầu hòa tan, vạn ngàn ngói vàng của cung các điện bị hất bay, tường son đổ sụp, bụi mù lẫn vào gió tuyết tràn ngập bốn phía.

Núi tuyết Thông Thiên là hạt nhân linh mạch của toàn bộ cánh đồng tuyết, rất nhiều linh mạch hội tụ ở đây, ngưng kết thành chỗ then chốt, hình thành linh khí tuần hoàn với trời đất.

Một kiếm Tinh Hà Trầm, linh mạch chấn động không ngớt, tuần hoàn bị phá, ánh đỏ của Thiên Ma trận mở ra một nửa đột nhiên rút lại.

Kiếm thứ nhất của hắn chém mây đen, vì vậy trận pháp bị loại trừ, kiếm thứ hai chém núi tuyết, liền có đất rung núi chuyển.

'Tinh Hà Trầm' là thức mở đầu của kiếm quyết, nếu giữ thế thì sẽ có lực công kích hơn, nhưng kiếm thứ hai của Ân Bích Việt không hề thuận thế, mà lựa chọn 'Hải Triều Sinh'.

Hắn trực tiếp dùng kiếm cuối cùng của thức đầu tiên của Lăng Tiêu kiếm thức, Sơn Hà Quy.

"Ầm ầm ầm —— "

Kiếm khí tung hoành cuối cùng rơi vào phía Đông núi tuyết, mặt đất rung động, như có tiếng sấm.

Ban đầu chỉ là vết nứt bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, có tuyết mịn rơi xuống từ trên ngọn núi, đảo mắt đã tụ thành cả đống tuyết lớn trượt xuống. Thế đất núi tuyết Thông Thiên vừa cao vừa hiểm, tốc độ tuyết đọng rơi xuống lại tăng thêm, cuối cùng chuyển hóa thành sức mạnh đáng sợ.

"Chuyện gì đang xảy ra! —— "

Ân Bích Việt đứng ở chỗ cao nhất của núi tuyết, láng máng nghe thấy tiếng kêu gào bên dưới ngọn núi. Đội Ma quân trú đóng ở phía Đông cánh đồng tuyết chế tạo thuyền chuẩn bị vượt biển, sau khi nghe thấy tiếng vang liền quyết định chạy trốn, lại bị nhấn chìm trong biển tuyết như cơn hồng thủy dâng trào chỉ trong giây lát.

Từ lúc bắt đầu hắn đã tính toán, bao nhiêu sức mạnh mới có thể phá hoại lực hút tuyết đọng bên trong linh mạch, tạo ra trận tuyết lở lớn chưa bao giờ từng xảy ra trên cánh đồng tuyết. Và kiếm thế như thế nào, góc độ gì, đặt ở nơi nào, diện tích tuyết lở bao trùm nhiều nhất là bao nhiêu.

Từ thức thứ nhất đến thức cuối cùng, nhìn như hai kiếm, nhưng ngàn vạn kiếm của nhân gian đã ở hết trong đó.

Thần thức cùng chân nguyên tiêu hao hầu như không còn, Ân Bích Việt rơi xuống từ giữa không trung, cả người như bị rút gân nghiền xương, mỗi một tấc linh mạch cốt cách đều đau đớn khôn cùng. Hắn chống kiếm mà đứng, bốn phía là rung chuyển đất sụp núi lay, tiếng nổ điếc tai vang rền như sấm.

Rõ ràng là tình cảnh nguy hiểm cực độ, nhưng cảm giác quen thuộc dâng lên lần thứ hai, như dòng lũ từ thời viễn cổ giội rửa vùng hoang dã, cuồn cuộn dâng trào, trong nháy mắt đã bao phủ hắn.

Cảm giác quen thuộc khi nhìn thấy điện Trường Uyên, cảm giác quen thuộc khi chạy gấp rút lên núi tuyết, còn có hình ảnh quen thuộc trước mắt, tất cả đan thành cái lưới, khiến hắn rơi vào trạng thái vô cùng trống rỗng.

Không nghe được tiếng gào thét ở núi tuyết nữa, không cảm giác được mặt đất rung chuyển lay động.

Lâm Uyên kiếm an tĩnh nằm trong tay hắn, ngàn năm vạn năm, không khác chút nào.

Gần như là cùng thời khắc đó, Lạc Minh Xuyên đứng bên vách vực ho ra một ngụm máu.

Dung Trạc đã phá cảnh mà ra,

"Ma vật cảm giác được lệ khí của trời đất mà sinh ra, sinh sôi liên tục, bây giờ ta cũng vậy, ta là chủ nhân của vực, ngươi làm sao có thể giết chết ta dưới vực?"

Lúc nãy, ma vật dưới Vực Vẫn Tinh chịu sự khống chế của Lạc Minh Xuyên trong ảo cảnh, trên thực tế lại ngược lại, giữa Dung Trạc và ma vật, có liên kết khế ước máu.

Khí tức của ma cuồn cuộn phóng lên trời từ dưới vực sâu, dâng trào về phía núi tuyết, áp chế linh mạch đang rung động không ngớt ở nơi đó.

Cho dù không có mây đen, sao đầy trời cũng ảm đạm phai màu.

Lạc Minh Xuyên ngẩng đầu lên, bởi vì phản phệ trọng thương nên khuôn mặt của y tái nhợt, con ngươi lại trở nên đen kịt như mực.

Y nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn y.

Sau đó y thả người nhảy xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Cuộn Giấy: Lạc sư huynh chờ chút! Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng có nháo đòi ngưng diễn!

Bế Nguyệt: Thím thì biết cái gì, cái này gọi là định luật nhân vật chính nhảy xuống vực bất tử.

101. Chương 101: Chôn Xương Không Cần Nơi Quê Cha Đất Tổ

Ngoài vạn dặm, ngoại ô thành Thái An ở Tây Địa.

Một trận chiến đang diễn ra ở nơi này, hai bên đều đã trọng thương, rốt cục đi đến cảnh đường cùng.

Sau khi khí tức của ma tung hoành, cỏ dại khắp nơi như bị lửa thiêu đốt, trong phạm vi mười dặm không thấy tuyết đọng, đều là đất khô đen sì.

Liễu Khi Sương tu công pháp luyện thể, thân thể có thể so với thép thiết. Mà lúc này lại máu me khắp người, tay phải hay ra quyền buông thõng xuống bên người, từ năm ngón tay đến cánh tay, xương cốt nát hết, máu tươi chảy xuống như suối.

Ánh mắt của nàng vẫn bình tĩnh, sắc mặt cũng không có sự khác biệt. Tay trái nắm chặt một thanh đoản kiếm, đặt ngang ở trước người, đầu ngón tay hơi trắng.

Ngọc Triển Mi nhìn qua thì tốt hơn nhiều, chỉ là làn váy dài rũ xuống đã tàn tạ, lộ ra cánh tay nhỏ trơn bóng trắng nõn. Khuôn mặt quanh năm tái nhợt như tuyết, bởi vì khí huyết cuồn cuộn khó đè nén, nên nổi lên màu đỏ mất tự nhiên.

Hai người đã từ viễn chiến đến cận chiến, khoảng cách lúc này rất gần, dải lụa trắng của Ngọc Triển Mi quấn trên thanh đoản kiếm của Liễu Khi Sương, so đấu chân nguyên với lưỡi kiếm.

Bỗng nhiên, trong lòng nàng ta như có cảm giác, đột ngột nâng mắt, nhìn về bầu trời phía Đông.

Chỉ thấy ở trên bầu trời đêm xa xôi có một tia sáng xẹt qua, vẽ ra một đường cong, như sao băng rơi xuống đất.

Nàng ta đương nhiên biết ngôi sao băng này rơi vào nơi nào, cũng cảm giác được biến cố của linh mạch và trận pháp của Kim cung.

Kinh ngạc và hoài nghi lướt qua trong chớp mắt, không thể tin nổi, trong con ngươi liền dấy lên ánh lửa, căm giận ngút trời, bùng cháy đến cả người nàng ta cũng trở nên sáng ngời.

Kiếm Thánh đã không còn trên thế gian, trong thiên hạ còn ai có bản lĩnh cỡ này, có thể dùng một kiếm làm lay động linh mạch của núi tuyết?!

Ai có thể? Ai dám!

Khí tức của ma cuồng bạo cuồn cuộn nổi lên trên mặt đất khô cằn, gió dữ vây vòng quanh người nàng ta, tóc đen và váy trắng tùy ý tung bay.

"Rầm —— "

Dải lụa trắng đứt thành mấy đoạn, đoản kiếm vỡ vụn thành từng mảnh.

Liễu Khi Sương bị hất ra xa ba trượng, ngồi sụp xuống đất, khóe miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

Khí tức của ma cuồn cuộn ép tới mức nàng không có cách nào đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Ngọc Triển Mi đi tới từng bước một, sắc mặt lạnh lùng hơn trước, "Ngươi bế sinh tử quan cũng không thắng được ta, ta mới là người đúng."

Nửa đoạn lụa trắng còn lại nằm trong tay nàng ta, tựa như một cây đao.

Nàng ta đứng ở trước người Liễu Khi Sương, nhìn từ trên cao xuống, đánh giá đối thủ trọng thương sắp chết. Lửa giận trong mắt từ từ tan đi, trở nên bình tĩnh lại, "Ngươi biết không, trước đây ta từng nghĩ,

nếu như chết ở trong tay ngươi, cũng chẳng có gì mà không cam lòng. Đáng tiếc ngươi quá yếu… Ta sẽ nhặt xác cho ngươi, ngươi muốn về nơi nào?"

Không phải là lời trào phúng, câu hỏi này rất nghiêm túc.

Lúc này Liễu Khi Sương không nhúc nhích được một ngón tay, đau đớn kịch liệt lại làm cho đầu óc nàng tỉnh táo. Đồng thời cũng biết rõ, Ngọc Triển Mi muốn giết nàng, tay nàng ta cũng sẽ không run.

Vì vậy nàng cũng đáp nghiêm túc, "Thương Nhai sơn, Hề Hoa phong, đi từ phía đường núi, viện thứ hai tính từ phía Đông là của ta."

Ngọc Triển Mi gật đầu, "Ta nhớ kỹ rồi. Nếu như nơi đó không còn thì sao?"

Tối nay Dư Thế quyết chiến với Quân Dục trên Thương Nhai, hai người đều biết, cũng có thể cảm nhận được.

"Ta tin tưởng đại sư huynh…" Nàng nhìn sắc mặt Ngọc Triển Mi, nói bổ sung, "Nếu quả thật không còn, thì không cần đi chỗ nào cả, nơi này cũng rất tốt."

Chôn xương không cần nơi quê cha đất tổ.

Ngọc Triển Mi đột nhiên muốn hỏi nàng 'Lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ tới việc phải về Đông Địa sao? Chưa từng nghĩ tới việc phải về trấn Thu Lương sao?', nhưng lại cảm thấy hỏi hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì. Lúc đó, khi hai người trải qua trận chém giết ở cánh đồng tuyết, đối với Liễu Khi Sương mà nói, bất quá chỉ là những năm tháng ngắn ngủi trôi qua trong nháy mắt trong cuộc đời tu hành dài dằng dặc.

Đã sớm biết cuối cùng sẽ có một ngày phải quyết sống chết, cũng từng nghĩ về tình cảnh này vô số lần. Nhưng dưới đáy lòng vẫn có chút dao động yếu ớt lóe lên rồi biến mất, nhanh như là ảo giác.

Ngọc Triển Mi giơ tay lên, nắm ngón tay thon dài, đặt trên bả vai Liễu Khi Sương.

Vì vậy cơn lạnh giá hơn cả băng tuyết bắt đầu từ xương vai truyền khắp toàn thân, đau nhức nơi ngũ tạng lục phủ cũng bị cơn lạnh thấu xương thay thế. Âm thanh của nữ tử gần trong gang tấc, dịu dàng như gió xuân lùa qua cành liễu, "Còn có lời gì muốn nói không?"

Liễu Khi Sương nhìn nàng ta, hàm răng run lên, âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy, "Không có."

"Ta có chuyện muốn nói! —— "

Dị biến xảy ra, một tiếng quát chói tai đánh vỡ chốn hoang vu yên tĩnh, xuyên qua gió dữ.

Tay trái của Ngọc Triển Mi khoát lên bả vai Liễu Khi Sương đột nhiên nắm chặt, bỗng nhiên nâng mắt, tay phải đánh ra một chưởng hướng về trời.

Khí tức của ma va chạm với gió dữ, cái bóng đen trên trời kia nhanh chóng tới gần, không có chút dấu hiệu thu nhỏ nào, trong nháy mắt đã dừng cách đó hơn mười trượng.

Ngọc Triển Mi nheo mắt lại đánh giá, chỉ thấy một thanh niên mang quân trang giáp vàng, bên người có một con chim màu xanh cỡ nhỏ.

Hoặc không nên nói là chim.

Lông vũ xanh con ngươi đỏ, đập cánh ra gió dữ, thở ra lửa —— Thanh Dực Loan.

Thân phận của người tới rất rõ ràng.

Lúc này Liễu Khi Sương không có cách nào quay đầu lại, nhưng không cần quay đầu lại cũng biết người đứng phía sau là ai. Nhưng vào lúc này, người nọ không nên tới nơi này.

Nàng không nhịn được thở dài, sau khi kế thừa ngôi Vua, thì sao có thể giống như trước nữa, toàn làm việc theo ý nghĩ?

Mặt đất chấn động từ xa đến gần, khói bụi từ nơi xa xa kéo tới, vó ngựa như sấm.

Trong bóng tối, những cái bóng mờ tụ lại từ bốn phương tám hướng, nhưng sóng biển dâng trào không thể đỡ được. Nhưng chỉ vì thanh niên dùng tay ra hiệu mà nhanh chóng dừng lại.

Đại quân đã đi đến chiến trường ở hai lục địa Trung Nam, những người đi tới chỗ này là đội cận vệ Hoàng Đế.

Chọn ra một người có tư chất tu hành từ vạn người rồi bồi dưỡng việc tác chiến vây công từ nhỏ, mang giáp làm từ huyền thuyết khắc đầy phù văn, cưỡi chiến mã lai với dị thú, có thể chết bất cứ lúc nào vì Vua, coi trách nhiệm và vinh dự cao hơn cả sinh mạng, tuyệt đối trung thành.

Ngàn kỵ binh vây quanh vùng ngoại ô.

Thanh niên quân trang giáp vàng cười cười, không thấy rõ được sắc mặt trong màn đêm, nhưng lại có thể cảm nhận được khí thế tản mạn quanh người hắn, dáng vẻ thoải mái.

Hắn nói, “Cung chủ, có sẵn lòng tâm sự không?”

****

Dường như là trôi qua rất lâu, nhưng dường như chỉ trong giây lát.

Ân Bích Việt tỉnh lại từ chốn mờ mịt trống rỗng, cảm giác quen thuộc hết mức xông lên đầu rút đi, kèm theo đó là khí huyết cuồn cuộn, kinh mạch đau đớn, thần thức hỗn loạn do cưỡng ép sử dụng Lâm Uyên kiếm cùng với nguy hiểm to lớn kéo tới.

Hắn kiên cường chống đỡ, phát tán thần thức cảm nhận bốn phía. Lúc này, trận tuyết lở đầu tiên đã qua, mấy nhà cửa tháp đài dưới chân núi tuyết đều bị chôn vùi. Một số ít ma tu có tu vi cao siêu chạy thoát, đã đi tới biên giới cánh đồng tuyết. Linh mạch chấn động vẫn chưa hoàn toàn hết hẳn, lúc nào cũng có khả năng xảy ra tuyết lở lần hai.

Việc thật sự khiến Ân Bích Việt nóng lòng không phải là những thứ đó, mà là không thấy sư huynh đâu. Thần thức dò mãi cũng không thấy bóng dáng, ngay cả mối liên hệ yếu ớt giữa hắn và sư huynh do song tu Thiên La Cửu Chuyển mà sinh ra cũng hoàn toàn đứt đoạn.

Biển ý thức gợn sóng kịch liệt, chỉ thấy Dung Trạc đứng bên Vực Vẫn Tinh đột nhiên quay đầu lại, lướt qua cánh đồng tuyết tàn tạ khắp nơi, nhìn thẳng về đỉnh núi tuyết Thông Thiên, nhìn về phía hắn!

Khóe miệng của ma tu áo đỏ như máu khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười ác ý.

Sau đó hắn thả người nhảy một cái, nhảy xuống vực sâu.

Cái liếc mắt này khiến Ân Bích Việt quả thật muốn bùng nổ.

Khởi động chân nguyên đuổi về phía vực sâu, sử dụng Đạp Sơn Hà đến mức nhanh nhất, gần như là không để lại cái bóng.

Sư huynh! Đệ biết huynh cũng nhảy!

Ân Bích Việt chạy xuống Kim cung, linh mạch chấn động bắt đầu tạo ra trận tuyết lở lần hai, thanh âm như sấm như lũ vang vọng ở phía sau hắn. Hắn cũng không quay đầu lại, trường kiếm nơi tay, chém thẳng về phía trước!

Trong tiếng kiếm rít bén nhọn xé rách không khí, gió tuyết lui tránh, không gian trước người hắn bị chém ra một con đường gần như không có không khí, khiến hắn quyết chí tiến đến Vực Vẫn Tinh.

Khắp nơi xung quanh vực sâu đã trải qua một trận chiến, chân nguyên còn sót lại còn đang va chạm với khí tức của ma. Tiếng gió đã lắng xuống, tuyết như bị sức mạnh vô hình ngăn trở, Ân Bích Việt cảm thấy một cơn lạnh lẽo cực kỳ không thoải mái.

Trời đất có linh, khí sinh tử tuần hoàn, cân bằng với nhau. Nhưng ở nơi này không hề có sự sống, tất cả đều là ý chết chóc và lệ khí.

Gió tuyết không thể tiến vào, thần thức thăm dò không thể tiến vào, chuyện đáng sợ nhất là không biết gì cả.

Vực sâu như một con cự thú từ thời viễn cổ đang mở cái miệng lớn như chậu máu, không thể chờ đợi được nữa muốn nuốt sống người ta, nhưng lại rất có kiên nhẫn mà chờ đợi hắn.

Một luồng kiếm khí của Ân Bích Việt chém xuống, tiếp đó hắn cũng thả người nhảy xuống.

Sư huynh ở phía dưới không rõ sống chết, chuyện như vậy căn bản không có quyền lựa chọn.

Tiếng gió rít gào bên tai, khí tức lạnh lẽo kéo đến như sóng biển dâng trào nhấn chìm đỉnh đầu. Dưới vực sâu lại có sức hút mạnh mẽ, căn bản là không có cách nào chống lại.

Không thể khống chế tốc độ rơi xuống, cảm giác không trọng lực khiến người ta sinh ra ảo giác hít thở không thông, dễ dàng làm người ta rơi vào khủng hoảng.

Chẳng hiểu sao hắn lại nhớ tới cái đêm thu gió táp nọ, sư phụ mang hắn nhảy xuống mây, cười lớn nói, "Kích thích không? Lão tứ, ngươi xem đi, khắp nơi trong cuộc sống đều là niềm vui."

Sức hút yếu dần, dưới chân chạm được mặt đất kiên cố, rõ ràng là tốc độ rơi xuống cực nhanh, nhưng khi chạm đáy vực lại chẳng có chút âm thanh. Tử khí ngưng tụ thành thực thể đi kèm với gió tà kéo tới, tựa như là ma quỷ thấp thoáng.

Ma vật vô biên vô tận.

Ân Bích Việt cười rộ lên. Thật kích thích.

Lâm Uyên kiếm giết tà giết ma, đệ nhất quang minh chính đại trong thiên hạ, chưa từng lui tránh sao?

****

Từ khi nhìn thấy những đoạn ngắn về vận mệnh tương lai hư hư ảo ảo trong Phật đường của Quan, Lạc Minh Xuyên đã cảm thấy giữa y và Vực Vẫn Tinh mối liên quan vi diệu. Sau đó y lại tu hành Thiên La Cửu Chuyển, giải phong ấn tu vi của Quan, càng không chỉ nhìn và cảm nhận vực sâu một lần.

Dường như là đã định trước từ chốn xa xăm nào đó, vực sâu đang một mực chờ đợi y.

Có sống thì có chết, có ánh sáng thì có bóng đêm, không có thánh nhân hoặc quân tử tuyệt đối. Mà vực sâu cực kỳ tối tăm, ngưng tụ tử khí của thế gian rất giống như là mặt tối của hắn. (Chỗ này không rõ là từ 'hắn' trong bản QT chỉ Lạc Minh Xuyên hay là để thay thế cho cụm 'thánh nhân hoặc quân tử')

Lạc Minh Xuyên từng bài xích việc đã định từ trước này, chống cự mối liên hệ này, nhưng cuối cùng vẫn đến nơi này. Lúc này y đang đi dưới vực sâu, nhưng có chút cảm giác xa lạ nào.

Thiên La Cửu Chuyển tự vận công, màu mắt của y đen như mực, ở nơi sâu xa hơi nổi lên màu đỏ như máu.

Ma vật không có linh trí, chỉ còn sót lại bản năng gần lợi né hại. Loại uy thế đặc thù này chính là nỗi sợ ở nơi sâu nhất của chúng, cho dù nhận thấy được khí tức của máu thịt tươi sống nhưng chúng cũng không dám lại gần.

Mà Lạc Minh Xuyên vẫn cảm thấy được một chút gì đó.

Tác giả có lời muốn nói:

Đoàn Lải Nhải: Cung chủ, ta đã biết cung chủ là người có thể nói chuyện cùng mà!

Ngọc Triển Mi: Không, ta không phải.

Liễu Khi Sương: Sư đệ, nếu đệ còn như vậy thì đạo diễn sẽ cắt vai đó.

102. Chương 102: Ngươi Nói Là Đông Thì Chính Là Đông

Nếu như nhìn xuống phía dưới từ mép vực thì vực sâu có vẻ hẹp dài, nhưng khi tự thân đi xuống thì lại khác, càng đi xuống không gian càng rộng lớn bao la. Lúc này, ma vật đếm không hết chủ động lui tránh, liền có một mảnh không gian tối om trống rỗng.

Dung Trạc nhìn người trước mắt, đột nhiên cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Trăm năm khổ tâm cố gắng, lo lắng hết lòng, hai mươi năm mai danh ở Bắc Địa nghiên cứu khế ước máu, chẳng lẽ không địch một kẻ có thể là Ma tôn tái thế? Cảm nhận được ma vật vốn dễ sai khiến ma vật thoát khỏi tầm khống chế, các loại cảm xúc khiếp sợ, không cam lòng, oán hận dâng lên, khiến khí tức của ma toàn thân hắn ta sôi sục như nước sôi.

Dường như còn cảm thấy rằng loại kích thích này vẫn chưa đủ, con ngươi Lạc Minh Xuyên không nhìn ra cảm xúc, bình tĩnh nói, "Bây giờ ngươi không phải."

Là câu trả lời cho câu hỏi 'Ta là chủ nhân của vực, sao ngươi có thể giết chết ta dưới vực?' của người nọ.

Dung Trạc ngửa đầu cười to, khóe mắt như sắp nứt, áo đỏ cuồn cuộn như biển máu dậy sóng. Khí tức của ma màu đỏ thẫm hội tụ quanh người hắn ta, ngưng tụ thành lợi kiếm.

Lạc Minh Xuyên chưa từng kết quyết, chỉ nhìn kỹ đối phương, trước người liền hiện ra màn chấn kiếm không kém chút nào. Đồng thời xoay cổ tay một cái, Trầm Chu kiếm xuất hiện trong tay y.

Ngàn vạn thanh kiếm va chạm trên không trung, nổ vang làm cho đáy vực chấn động kịch liệt, sau khi thân kiếm vỡ vụn thành bụi phấn thì không ngừng tái sinh. Giống hai vùng biển đang tấn công nhau, ngàn tầng sóng biển nhấp nhô liên tục.

Có thể mượn dùng sức mạnh của Vực Vẫn Tinh là chỗ dựa lớn nhất của Dung Trạc. Bây giờ vực sâu không có để cho hắn ta sử dụng nữa, hắn ta liền rơi vào trạng thái phát điên.

Lạc Minh Xuyên nói, "Mượn cuối cùng cũng là mượn."

Dù có mạnh mẽ ra sao thì cũng sẽ mất đi chỉ trong nháy mắt. Cho dù là tu Ma cũng cần tự thân cần cù, dốc hết tâm huyết vào việc mượn sức mạnh, vốn là con đường nét bét nhất.

Trong vùng biển vạn kiếm, thân hình Lạc Minh Xuyên bất động, Trầm Chu kiếm thoát tay mà ra, nhanh như chớp phá tan biển máu mênh mông, đâm thẳng tới bờ bên kia!

Con thuyền cô độc trên biển dữ, đi ngược dòng nước.

Y không thường sử dụng kiếm, nhưng không có nghĩa là không quen sử dụng kiếm. Trong cuộc chiến giằng co trước mắt, y vẫn luôn hơn đối phương một thanh kiếm, đó chính là điểm mấu chốt để đột phá.

Trầm Chu kiếm nhanh chóng mà mãnh liệt, chém ra đường đi trên biển khí tức của ma đỏ như máu, đi đến vị trí cách một thước trước người Dung Trạc.

Chợt có một luồng ánh kiếm sáng như tuyết đâm nghiêng ra, trong chớp mắt, cuộc chiến giữa hai người biến thành thế chân vạc. (Thế chân vạc: Cái vạc có ba chân, nên có nghĩa là ba bên giằng co)

Lạc Minh Xuyên bỗng nhiên quay đầu lại, cả kinh nói, "Sư đệ!"

Lâm Uyên kiếm khí tới trước, Ân Bích Việt theo sát phía sau, cả người máu me bay lượn mà đến, đứng cách đó mấy trượng.

Hắn không hiểu vì sao sắc mặt sư huynh đột nhiên thay đổi, bởi vì hắn không biết dáng vẻ hiện tại của

mình trông đáng sợ ra sao. Lúc giết một đường giết chóc trên cánh đồng tuyết, áo choàng màu đen tràn đầy vết máu, tàn tạ không chịu nổi, chỉ còn mấy sợi tơ, sau đó khi chém giết với ma vật, còn do che chắn không kịp nên bị cắn xé. Lúc này áo trắng bị máu tươi thấm ướt hơn nửa, cực kỳ chói mắt khiến lòng người hoảng sợ.

Không kịp nói cái gì, Ân Bích Việt chỉ kêu một tiếng sư huynh, liền phát hiện trạng thái của Lạc Minh Xuyên rất không đúng.

Biểu hiện trực tiếp nhất là màu mắt, đôi mắt màu đen mực khi sử dụng Thiên La Cửu Chuyển lúc trước không ngờ lại nổi lên màu đỏ như máu.

Trong nháy mắt ánh kiếm của Lâm Uyên xuất hiện, Dung Trạc không chậm trễ chút nào lựa chọn cố gắng chống đỡ một kiếm của Trầm Chu, tùy ý để bụng bị xé ra một vết nứt to lớn. Đồng thời một thân khí tức của ma cũng thả ra hết, phi thân chuyển hướng tấn công về phía Ân Bích Việt.

Chân nguyên của Ân Bích Việt vốn là gần như khô cạn, khi sức ép đột ngột tăng lên, Lâm Uyên kiếm bị biển máu cách trở, mắt thấy đã lảo đà lảo đảo.

Thân kiếm lại bất ngờ bắt đầu chấn động kịch liệt, như là chịu tác động của một thứ gì đó bỗng nhiên tăng tốc, thoát ra khỏi lớp bao vây của khí tức của ma, đi vào tâm mạch của đối phương.

Kiếm khí nổ tung trong cơ thể Dung Trạc, mưa máu phun ra, hai nơi trọng thương tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Lòng Ân Bích Việt chấn động, bởi vì tốc độ của Lâm Uyên kiếm lại không giảm, thoát khỏi thân thể Dung Trạc tiếp tục đâm thẳng về phía sau!

Vừa mới rồi, Lạc Minh Xuyên vì ngăn trở Dung Trạc ra tay với Ân Bích Việt, không kịp che ở trước người sư đệ, đành phải tấn công kẽ hở phía sau của địch. Lúc này đang ở sau lưng Dung Trạc. Ân Bích Việt trơ mắt nhìn sư huynh không hề phòng bị, bị Lâm Uyên kiếm mạnh mẽ đâm vào tâm mạch.

"Xẹt xẹt —— "

Tình thế hỗn loạn quá nhanh, trong chớp mắt tất cả bụi bặm lắng xuống.

Từ lúc Ân Bích Việt xuất kiếm đến bây giờ, Dung Trạc lựa chọn, Lạc Minh Xuyên lựa chọn, Lâm Uyên kiếm rời khỏi chủ, cũng chỉ trong giây lát mà thôi.

Chỉ trong giây lát, long trời lở đất.

Vạn kiếm, khí tức của ma, ma vật cũng biến mất không còn tăm hơi. Chỉ còn ánh máu trong bóng tối.

Lạc Minh Xuyên rên lên một tiếng, giơ tay rút ra trường kiếm, máu tươi chảy xuống ào ạt. Lâm Uyên kiếm "leng keng" rơi xuống đất, tiếng vang chói tai.

Dung Trạc ngã xuống đất, tiếng cười cực kỳ chói tai, oán độc nói, "Sinh tử đồng môn sống chỉ một người sống, các ngươi cũng không được chết tử tế."

Hắn ta vốn cho là không giết được Lạc Minh Xuyên, thì có thể giết Ân Bích Việt cũng tốt. Biến số hiện giờ rất đáng vui, máu chảy ra từ cái miệng đang cười lớn của hắn ta, trong khoảnh khắc đã chết.

Ân Bích Việt nghe vậy, nhìn vào lỗ máu trước ngực sư huynh, trong đầu trống rỗng.

Thân thể hắn đã cạn kiệt từ lâu, chống đỡ đến bây giờ đều dựa cả vào một chút sức lực cuối cùng. Gặp phải biến cố kinh sợ, trong lòng chấn động, mấy vết thương ngoài và nội thương đếm không hết đồng loạt phát tác, khí huyết dâng lên, không thể ức chế mà phun ra một ngụm máu.

Biển ý thức tan nát quặn đau, hắn muốn cắn răng để duy trì sự tỉnh táo, nhưng ý thức lại rơi vào bóng tối.

Hình ảnh cuối cùng trước khi hôn mê là sư huynh với ánh mắt nặng nề, sắc mặt khó phân biệt. Lẳng lặng nhìn vào mắt của hắn, đi từng bước một về phía hắn.

Rõ ràng chỉ cách mấy trượng, lại như cách cả đại dương.

******

Ngoại ô thành Thái An ở Tây Địa.

Tuyết mây dày đặc chẳng biết lúc nào đã tản đi, ánh sao yếu ớt lấp lóe trên bầu trời màu chàm. Soi sáng vùng trời lẫn nơi đồng không mông quạnh này, càng tăng thêm vẻ rét lạnh trống vắng.

Ngọc Triển Mi ngắm nhìn một mảnh đen dày đặc khắp nơi, châm chọc cười cười, "Nói chuyện thì có thể, Hoàng Đế bệ hạ dám lui binh không?"

Một cái tay của nàng ta vẫn nắm lấy bả vai của Liễu Khi Sương, không có nửa phần nới lỏng.

Đoàn Sùng Hiên cũng cười rộ lên, "Đây là chuyện đương nhiên. Cung chủ mỹ nhân nở nụ cười làm say lòng người, thiên quân vạn mã của trẫm cũng lui!"

Hắn hơi nghiêng người, lười biếng vung tay lên, "Lui! —— "

Kỵ binh vây quanh chốn hoang toàn này không có chút chần chờ, tiếng vó ngựa chỉnh tề chấn động đến mức khói bụi bốc lên, đảo mắt đã lui về phía sau hơn mười trượng, khoảng cách cũng rộng hơn so với trước.

Khoảng cách này rất khéo, vô cùng có lợi cho đàm phán. Dù Ngọc Triển Mi có nắm chắc là có thể toàn thân thoát ra cũng không thể cưỡng ép phá vòng vây. Cho dù dùng Liễu Khi Sương làm lá chắn, cũng không có cách nào chống đỡ tấn công từ bốn phương tám hướng.

Ngọc Triển Mi thu lại ý cười.

Đã rất nhiều năm rồi, không còn ai gọi nàng ta là mỹ nhân nữa. Mạnh mẽ và lạnh lùng nghiêm nghị, đủ để khiến người ta quên đi bề ngoài mỹ mạo.

Nàng ta hơi nhíu mày, thở dài nói, "Bắc Địa vậy mà lại có Hoàng Đế như ngươi."

Cho dù một thân mang quân trang, nhưng thoạt nhìn cũng chỉ giống một vị công tử bột tẩu mã chương thai (chỉ người ăn chơi). Thật sự không liên quan với ấn tượng sẵn có về một vị Đế Vương.

Lại nghĩ tới việc Liễu Khi Sương chạy gấp rút ngàn dặm đến biển Phù Không là để cứu một người như vậy, mà người này không chỉ sống sót trở về Bắc Địa, lại còn thật sự đăng cơ làm Hoàng Đế.

Mưu tính của Dung Trạc không hẳn là có thể đạt được, có người khi sinh ra đã nắm trong tay tất cả, còn có vô số người khác sẽ người trước ngã xuống, người sau tiến lên bắc cầu lót đường cho người đó.

Nhớ tới chuyện này, nàng ta không khỏi cảm thán việc đời vô thường lần nữa, "Đoàn Thánh An mà lại có đứa con trai như ngươi."

Hai chữ 'mà lại', là ngạc nhiên, cũng là xem thường.

Kinh ngạc với vận may của đối phương, cũng là xem thường đối phương chỉ có mỗi vận may.

Đoàn Sùng Hiên dường như căn bản không nghe ra được, nghiêm túc đáp, "Chuyện này chẳng liên quan gì đến cha ta cả, rõ ràng là trình độ đầu thai của ta cao thôi."

Sau đó hắn không rõ mà hỏi, "Lẽ nào cung chủ cảm thấy rằng cung chủ thích hợp làm con trai của cha ta hơn ta sao?"

Ngọc Triển Mi tu hành mấy trăm năm, giết người như ma, nhưng đây là lần đầu tiên nghẹn lời.

Lúc này Liễu Khi Sương đang đưa lưng về phía sư đệ, nhưng không cần nhìn cũng biết biểu tình của đệ ấy thế nào. Lấy sự hiểu biết của nàng đối với Đoàn Sùng Hiên, mấy câu nhìn như vô dụng phí lời đó cuối cùng

đều sẽ trở thành thứ mấu chốt quyết định kết quả của mọi chuyện.

Hoặc là nói, đây là cách sư đệ chiến đấu.

Ý cười của Ngọc Triển Mi nhạt đi, lạnh lùng nói, "Ngươi phải biết, dù ta có giết nàng ta, thì trận địa của ngươi cũng chưa chắc giữ chân ta được."

Đoàn Sùng Hiên lắc đầu, "Sao lại đến mức một mất một còn rồi. Cung chủ muốn cái gì mà Bắc Địa không thể cho?"

Lúc hắn nói lời này thì rất hời hợt, nhưng cũng rất có sức mạnh. Bởi vì hắn chính là chủ nhân Bắc Địa.

Quân vương hứa một lời, đâu chỉ là ngàn vàng.

Bởi vì đối với Đoàn Sùng Hiên mà nói, nếu như sư tỷ có việc gì, cho dù giết đối phương cũng không có cách nào để bù đắp một phần vạn.

"Không cần tốn sức, ta không muốn thành trì châu quận của ngươi." Ngọc Triển Mi nói, "Ta muốn Thiên La Cửu Chuyển."

Đoàn Sùng Hiên không biết tình huống của Liễu Khi Sương ra sao, lại không dám tùy tiện đến gần, trong lòng lo lắng, nhưng trên mặt cũng rất là bình tĩnh, "Lúc trước cung chủ đã chịu đánh nát gân cốt toàn thân hai lần, dùng bí pháp của Kim cung rót vào khí tức của ma để tái tạo lần nữa, một lần cuối cùng diễn ra mười năm mới thành công. Có phải thế không?"

"Đúng thì sao?!"

"Lúc cung chủ vận công thì thường bị đau ở giữa các hàng huyệt, khí tức ứ đọng, thỉnh thoảng nhịp tim lại hỗn loạn, tính tình nóng nảy, dễ tức giận?"

Ánh mắt của Ngọc Triển Mi càng lạnh hơn.

"Cung chủ không cần căng thẳng, quan khí thuật (thuật quan sát hơi thở) gia truyền mà thôi. Nếu như cung chủ muốn học, ta có thể dạy cho cung chủ..." Thấy đối phương không kiên nhẫn, Đoàn Sùng Hiên trở nên đứng đắn, "Thật ra trong lòng cung chủ trong lòng cũng rõ, tái tạo gân cốt lúc trước gây tổn thương đến phế tạng. Hơn nữa lại một mực cầu nhanh trên con đường tu hành, căn cơ không ổn, bệnh nặng kéo dài từ lúc nhỏ không thể trừ tận gốc, cơ thể đã không chịu nổi gánh nặng từ lâu. Nếu không phải dựa vào tu vi cao thâm tu vi cưỡng chế, thì với thân thể bây giờ của cung chủ, sợ là đã bệnh thời kỳ cuối. Coi như tạm thời không đáng ngại, nhưng tu hành sau này sẽ gặp phải bình cảnh, chỉ có thể mạo hiểm lần sau hơn lần trước."

"Thứ cung chủ cần không phải Thiên La Cửu Chuyển, mà là Trữ Thủy tâm kinh điều dưỡng thân thể của hoàng tộc Bắc Địa. Đúng lúc ta đang mang trên người."

Liễu Khi Sương nghe đến đó, cảm động trước việc hết lòng hết dạ của sư đệ, nhưng vẫn than thở trong lòng. Lần này sợ là sư đệ sai rồi, Ngọc Triển Mi nào là người tiếc mạng? Nàng ta muốn Thiên La Cửu Chuyển, cũng không phải là cầu bất tử bất diệt. Chỉ là bởi vì đó là Ma công mạnh nhất trên đời mà thôi. Đối với nàng ta mà nói, chỉ cần có thể làm đệ nhất thiên hạ, làm một ngày và một năm cũng không có gì khác nhau.

Nàng ta vẫn luôn như vậy, chỉ muốn thứ tốt nhất.

Quả nhiên, Ngọc Triển Mi khinh thường nói, "Ta nhìn như kẻ ngu si lắm sao?"

"Ta chính là toàn tâm toàn ý cân nhắc vì cung chủ, nếu cung chủ không tin, thì cũng có thể thử một lần. Phân ra hai luồng khí tức của ma, một luồng bắt đầu từ chỗ sườn cụt, nghiêng hướng phía dưới đi đến huyệt Đái Mạch (ở vị trí ngang thắt lưng), vòng quanh người một vòng, một luồng đi mạch Xung (ở thận), cuối cùng hai luồng cùng tụ lại trong máu. Thử xem có giống như ta nói hay không, có hiệu quả điều trị bình phục khí huyết."

"Sư tỷ của ta ở trong tay cung chủ, lúc cung chủ vận công mà hơi có sai lầm, khí tức của ma bạo động cũng có thể khiến sư tỷ chết. Ta nào dám lừa cung chủ?"

Trong giây lát, Liễu Khi Sương suýt nữa đã cho là sư đệ đã biết quyết định của nàng. Nói tới bây giờ, sức mạnh nàng gom góp được cũng không nhiều, khí tức của Ngọc Triển Mi cũng thả lỏng.

Thân thể của Liễu Khi Sương vẫn bị khí tức của ma đông cứng ngắc, nhưng tinh thần lại tập trung cao độ, lẳng lặng cùng đợi.

Nàng biết, đổi thành lúc trước, Ngọc Triển Mi chắc chắn sẽ không thử, nhưng qua trận chiến vừa rồi nàng ta cũng bị thương rất nặng, ở mặt ngoài che giấu trạng thái suy đồi, thật ra đã là nỏ mạnh hết đà.

Đoàn Sùng Hiên còn đang nói chuyện, "Chỉ có mỗi đường vận công đó thôi thì tác dụng chưa đến một phần mười, nếu như phối hợp với khẩu quyết của tâm kinh…"

Nhưng vào lúc này, sắc mặt của Ngọc Triển Mi sắc mặt chợt thay đổi, tay phải đang nắm lấy bả vai Liễu Khi Sương chợt đẩy thẳng người ra ngoài!

Đẩy một cái chính là mấy trượng.

Trong không khí, tiếng sấm sét cùng tiếng gào đau đớn thảm thiết gần như vang lên cùng lúc.

Đoàn Sùng Hiên bất ngờ, theo bản năng đi đỡ sư tỷ, Liễu Khi Sương vung vung tay với hắn, ra hiệu không có gì đáng ngại, tự mình chậm rãi đứng lên.

Hắn quay đầu nhìn lại, Ngọc Triển Mi đã ngã xuống đất, từ cánh tay phải đến nửa người, miệng máu sâu hoắm chằng chịt khắp nơi. Da thịt tróc ra, gần như có thể thấy được xương trắng.

Sắc mặt Liễu Khi Sương bình tĩnh, nhíu mày hỏi, "Tại sao?"

Tại sao lại đẩy ta ra?

Ngọc Triển Mi cười hai tiếng, lại bị máu tươi trong cổ họng làm cho sặc mà ho khan kịch liệt, "Ngươi muốn chết cùng ta, ta không cho ngươi như ý!"

Trong lòng Đoàn Sùng Hiên kinh hãi, không thể tin mà nhìn sư tỷ. Liễu Khi Sương cho hắn một ánh mắt động viên, nhưng không giải thích gì.

Lẽ nào người bế sinh tử quan đều thật sự coi nhẹ tánh mạng sao? Suy nghĩ thay đổi rất nhanh, Đoàn Sùng Hiên rất nhanh đã nghĩ rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, nhất thời có chút thất vọng.

Cho dù mình không đến, kết quả tám phần cũng sẽ là như vậy.

Liễu Khi Sương trầm mặc không nói.

Nàng dùng chân nguyên còn sót lại không bao nhiêu rót vào linh mạch ở bả vai, dùng quyền ý bao trùm, như tập hợp sấm gió. Nếu đã lấy lòng tự nổ tung quyết muốn chết, khoảng cách gần như thế, có chín phần xác suất sẽ giết được cả mình và Ngọc Triển Mi.

Vừa mới rồi, Ngọc Triển Mi phân ra khí tức của ma để vận công, đành phải phòng bị Đoàn Sùng Hiên, nên hơi có thả lỏng với nàng, nàng liền khiến chân nguyên ở trong người nổ tung.

Đối với hai người mà nói, biến số duy nhất tối nay, không phải là việc Đoàn Sùng Hiên đến, mà là lựa chọn của Ngọc Triển Mi.

Trong cơ thể Liễu Khi Sương bị khí tức của ma của nàng ta ăn mòn, hơi có dị động gì thì có thể phát hiện, lúc ngàn cân treo sợi tóc nàng ta không kịp lui, cũng không hề lui, mà là đẩy nhanh tốc độ vận chuyển khí tức của ma, tranh thủ chân nguyên của đối phương, cũng quyết đoán đẩy người ra khỏi bán kính nổ tung.

Một loạt động tác, chỉ cần chậm hơn một cái chớp mắt, thì bây giờ người sắp chết sẽ là cả hai người.

Rất rõ ràng, cung chủ Kim cung không có thời gian suy nghĩ, thân thể theo bản năng đã ra quyết định

thay nàng ta.

Liễu Khi Sương hỏi nàng ta tại sao, thật ra nàng ta cũng không biết.

Ngọc Triển Mi nằm ngửa, trên đỉnh đầu là bầu trời xanh đen với ánh sao ảm đạm, tầm nhìn trống trải, đã từ từ nhiễm sắc máu. Khí tức của ma của nàng ta đang tàn phá bừa bãi trong linh mạch xương cốt, khiến sức sống nhanh chóng trôi đi. Đoàn Sùng Hiên nói không sai, thân thể này chứa quá nhiều mầm họa, rất dễ dàng phản phệ.

Liễu Khi Sương đi tới, nửa quỳ ở trước người của nàng ta, tới gần bên môi nghe nàng ta nói chuyện.

"Ngươi phải sống sót, sống càng lâu càng tốt, như vậy thì trên đời này mới còn có người nhớ tới ta."

Sau khi bế sinh tử quan, nỗi lòng lạnh nhạt không một gợn sóng rốt cục bị đánh vỡ.

Liễu Khi Sương nói bằng giọng khàn khàn, "Ta đáp ứng ngươi. Ngươi muốn về nơi nào?"

Câu hỏi này lúc nãy Ngọc Triển Mi đã hỏi nàng.

Ngọc Triển Mi giơ tay lên, cười chỉ về một hướng, "Ta muốn về cánh đồng tuyết Đông Địa."

Liễu Khi Sương nghĩ thầm, bên kia rõ ràng là hướng Tây mà.

Thôi, ngươi nói là Đông thì chính là Đông.

Nàng cúi người ôm lấy Ngọc Triển Mi, váy trắng của người trong lòng nhuộm đầy máu tươi, nhẹ như một mảnh giấy.

"Được, ta đưa ngươi về."

Quay đầu nhìn sư đệ của mình một chút. Đêm nay bọn họ gặp lại nhưng chưa từng nói một câu, nhưng mà giữa đồng môn với nhau cũng không cần nhiều lời, trăm từ vạn chữ đều ở trong một cái liếc mắt.

Đoàn Sùng Hiên vung vung tay, "Sư tỷ đi đi, đệ về Thương Nhai một chuyến."

Kỵ binh trong tư thế sẵn sàng đón địch nhường ra một con đường, Liễu Khi Sương ôm Ngọc Triển Mi đi qua, máu đỏ sẫm rơi cả một đường.

Gió Bắc đập vào mặt, đêm đen dài dằng dặc rốt cuộc đã qua. Không có mặt trời mọc, chỉ có bầu trời phía Đông hơi trăng trắng.

Giọng Ngọc Triển Mi gần như nhỏ đến mức không thể nghe thấy, "Ngày hôm nay thật là lạnh nha…"

"Là do ngươi mặc quá ít."

"Ta không nhớ rõ đường…"

"Ta nhớ."

Ta sẽ nhớ đường, cũng sẽ nhớ tới ngươi. Ta thề.

103. Chương 103: Huynh Để Đệ Ôm Một Chút

Ranh giới giữa ánh bình minh và đêm đen dường như chỉ tồn tại trong nháy mắt.

Ánh sáng trắng nhỏ bé ở chân trời phía Đông vọt tới như là sóng, chiếm hơn nửa bầu trời. Nửa màu xanh trong, nửa màu xanh sẫm của màn đêm, ánh sao nhạt đi, chỉ còn ánh trăng nửa trong suốt.

Hay cho một cảnh gió sớm trăng tàn.

Đáng tiếc gió là gió Bắc thấu xương, mang theo mùi máu tanh nồng đậm, trăng là trăng lạnh, nơi chiếu xuống chỉ có đống lộn xộn tàn tạ.

Ý thức của Chung Sơn có chút không rõ ràng, bởi vì mất máu quá nhiều mà choáng váng.

Phạm vi Cửa Lưỡng Nan sụp xuống không thể khống chế, trên người hắn bị trọng thương, bị vây giữa khe hở giữa mấy khối đá sụp xuống.

Có một mớ tia nắng chiếu xuyên qua khe hở, như là ánh kiếm sắt lạnh, cũng giống tia gió trong mưa bụi.

Hắn đứng ở ranh giới sống chết, tựa như thấy được vị tiền bối cầm Phong Vũ kiếm ở trăm vạn năm trước.

Cùng một nơi, cùng chung một hoàn cảnh.

Hắn hoảng hốt nghĩ, hóa ra trong toàn bộ kiếm pháp, Phong Vũ Vi Thành không phải là kiếm mạnh nhất. Bởi vì thứ thanh kiếm này theo đuổi không phải là sức mạnh.

Không cầu mạnh nhất, không cầu nhanh nhất. Thức mở đầu 'Noãn vũ tình phong sơ phá đống' (mưa ấm gió trong phá đi đông lạnh), là vui sướng. Sau đó là hai thức Phong nguy thôi bệnh cốt, Vũ khí yết sầu tràng (gió dữ thúc mầm bệnh, hơi mưa nuốt cơn buồn), là lạnh lẽo. Thức thu về là Tà phong tế vũ bất tu quy (gió nghiêng mưa phùn chờ về), là thoải mái.

Cuộc sống muôn hình vạn trạng, đều ở trong một cơn mưa gió. Chỉ là hoàn cảnh khác nhau mà thôi, nào có sự phân chia mạnh yếu.

Hắn dường như đã rõ một chút.

Người xưa có câu sáng nghe đạo, tối chết cũng cam. Huống hồ hắn đã đánh một chiến hết sức, cầu người được người, lúc này một chút tiếc nuối cũng không có, trong lòng dễ dàng cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng Chung Sơn không muốn chết. Bởi vì hắn mới vừa hiểu được Phong Vũ kiếm, vẫn còn chưa vui sướng luyện thử một lần. Bởi vì ở Thanh Lộc sơn còn có rất nhiều người đang chờ hắn. Bởi vì mộ sư phụ còn chưa được quét.

Lo lắng có lúc khiến người ta yếu đuối, có lúc cũng khiến người ta mạnh mẽ.

Hắn vẫn tiếp tục tập trung tinh thần chống đỡ, vết thương đã tê dại từ lâu, nhiệt độ cơ thể lạnh dần, quá trình vật lộn với cái chết dài và thống khổ như vậy.

Tia sáng nhỏ vụn càng ngày càng sáng, chẳng biết lúc nào mà ở bên ngoài đã vang lên tiếng người hỗn loạn, nghe đến mức không chân thực, thật giống như là ảo giác của hắn.

"Chờ một chút, bên này có một người, hình như còn sống, mặc đạo bào của Thanh Lộc."

"Bốn người lại đây dời đá, cẩn thận một chút, nhanh lên, đội quân y phía sau sắp đuổi kịp rồi…"

****

Ý thức của Ân Bích Việt rơi trong một vùng hỗn độn, tựa như là đang giãy giụa trong biển lạnh như băng, kiệt sức mà tuyệt vọng.

Hình ảnh vỡ vụn như bọt biển, xuất hiện lướt qua trong đầu hắn rồi biến mất.

Ánh đèn trong địa lao Thương Nhai chồng lên ánh đèn mờ nhạt ở tàng thư lâu trong học phủ. Tiếng ve kêu

trong ngày hè chói chang ở Diệp thành trôn lẫn với tiếng tụng kinh vang vọng trong Hưng Thiện tự.

Giữa núi rừng đầy sương sớm bị nắng sáng chiếu xuyên qua, Lạc Minh Xuyên đứng trong ánh sáng rực rỡ cười với hắn,

"Lòng huynh thương đệ, nhiều hơn cả đệ tưởng tượng."

Bỗng nhiên tiếng xé gió vang lên, một thanh trường kiếm đâm thủng sương trắng, thẳng vào tâm mạch, máu me đầm đìa.

Ân Bích Việt gào lên, "Sư huynh!"

Ánh sáng trở nên tối sầm trong khoảnh khắc, núi rừng đổi thành đại điện trống trải. Ánh nến rực rỡ, người mang khuôn mặt giống Lạc Minh Xuyên bảy phần nắm lấy mạch môn của hắn, hơi thở lạnh lẽo phun ra ở một bên cổ, "Sư huynh của ngươi đã sớm chết rồi. Ngươi giết hắn, một kiếm xuyên tim, vừa chuẩn vừa vững. Bản tọa bội phục."

Không phải như vậy. Tại sao lại như vậy.

Lúc trước dù có bao nhiêu khó khăn bọn họ vẫn cố gắng đối mặt, nhưng tại sao vẫn đi tới ngày hôm nay.

Khó thở, đầu đau sắp nứt.

Khi Ân Bích Việt cảm thấy mình sắp đến giới hạn, mỗi một tấc xương cốt kinh mạch đều bị đánh nát, muốn ngủ say, không tỉnh lại nữa thì trong thân thể lại có một mạch dòng nước ấm tràn vào. Từ mạch môn ở tay phải, chảy qua mỗi đường linh mạch, dịu dàng như gió mưa xuân, cuồn cuộn không ngừng, khiến hắn như là đang ngâm trong nước ấm, dần dần thả lỏng lại.

Không có khái niệm thời gian, cũng không biết qua bao lâu, hắn mở mắt ra.

Đập vào mắt là một góc màn trướng làm từ vải bông tầng tầng lớp lớp buông xuống có hoa văn nổi được màu vàng, dường như là hoa văn phồn hoa như gấm. Dưới thân là giường cao gối mềm, rất là rộng lớn thoải mái.

Ánh mắt Ân Bích Việt chuyển động liền thấy người đang ngồi ở bên giường. Đạo bào Thương Nhai chỉnh tề, mão ngọc ngay ngắn, mặt mày ôn hòa, giống như là lần đầu gặp gỡ.

Người nọ đang nắm lấy tay hắn, truyền chân nguyên cho hắn từ mạch môn. Con ngươi màu hổ phách như một hồ nước êm dịu, có thể bao dung tất cả.

Trong nháy mắt nay, hắn bỗng nhiên sinh ra cảm giác muốn khóc.

"Sư huynh…" Ân Bích Việt lẩm bẩm nói, "Là thật sao, hay là mơ, huynh thật sự không có chuyện gì… Đệ không tin, huynh tới đây, để đệ ôm một chút."

Trên người sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, trong ngoài đều là quần áo mới đổi, vết thương cũng không đau. Chỉ là tinh thần mệt mỏi, không có khí lực gì.

Lạc Minh Xuyên cười cười, chậm rãi nâng người dậy, ôm vào trong lồng ngực, nhẹ giọng nói, "Không phải là mơ, huynh không sao. Chúng ta đều không có chuyện gì."

Ân Bích Việt nâng mắt nhìn kỹ y, không muốn bỏ qua một phân một chút nào, từ hàng mi đến đuôi mắt, từ sống mũi đến môi, nhìn tới nhìn lui đều là thật.

Càng nhìn càng thấy đẹp, đầu óc hắn nóng lên liền bỗng nhiên đến gần.

"A…"

Lạc Minh Xuyên đột nhiên không hề phòng bị mà bị gặm khóe miệng.

Không kịp làm gì đó để đáp lại, Ân Bích Việt đã rời khỏi ngực của y, giải thích như là đã làm chuyện xấu tày trời, "Sư huynh, bây giờ đệ thật sự rất không có cảm giác an toàn, không phải cố ý sàm sỡ huynh đâu!"

Lạc Minh Xuyên cố nén cười, nghiêm túc gật đầu, "Ừ, huynh biết."

Ân Bích Việt sàm sỡ nào đó tự giác đầy máu hồi sinh, còn có thể chiến thêm năm trăm năm nữa, đầu óc cũng thanh tỉnh rất nhiều, "Chúng ta đây là đang ở chỗ nào? Đệ đã ngủ bao lâu? Sau đó thì thế nào rồi? Lâm Uyên kiếm…"

Hắn có vô số câu hỏi.

"Đừng có gấp, trước tiên hãy nghe huynh nói." Lạc Minh Xuyên trấn an đánh gãy lời hắn, "Đệ ngủ ba ngày. Thân thể chịu đựng vận chuyển chân nguyên quá nhiều, gây tổn thương linh mạch cùng biển ý thức. May mà lúc trước chúng ta đã song tu, thân thể phù hợp, nên huynh mới có thể vận công chữa trị cho đệ. Trước mắt thì không có gì quá đáng lo, cần phải tĩnh dưỡng, tốt nhất là không nên dùng kiếm trong vòng nửa tháng."

Đã ba ngày, lâu như vậy sao, Ân Bích Việt hoảng sợ, sư huynh trọng thương thế nào rồi, thế cuộc thiên hạ nhất định đã long trời lở đất, Thương Nhai sơn cùng các nơi khác đang trong tình huống nào?

Nhưng với Lạc Minh Xuyên, chuyện có lớn hơn nữa cũng không quan trọng bằng thân thể của sư đệ, chờ khi y tỉ mỉ dặn dò 'Kiếm khí cũng không được dùng' 'Phải vân chuyển chân nguyên chậm' xong, lại được Ân Bích Việt cam đoan sẽ làm thì mới nói đến những chuyện khác.

"Chúng ta giết được Dung Trạc ở đáy Vực Vẫn Tinh, mười vạn khế ước máu của ma tu mất đi hiệu lực, i1t nhiều sẽ chịu chút phản phệ. Hơn nữa, quân đội Bắc Địa đến rất nhiều thành trấn ở Nam Địa và Trung Địa, đại quân ma tu rút chạy năm bè bảy mảng, kẻ có tu vi cao làm theo ý mình, lục đục vượt biển trở lại Đông Địa. Thanh Dực Loan của ngũ sư đệ của đệ nhớ được khí tức của đệ và huynh, hôm qua đã bay tới đưa tin, đại cục đã tạm được định, đại sư huynh Quân Dục của đệ vào thời khắc sống còn đã chuyển bại thành thắng, chém Dư Thế xuống vách đá Hề Hoa phong. Bởi vì trong 'Xuân Sơn Tiếu', có một tia kiếm ý do Kiếm Thánh lưu lại…"

Ân Bích Việt thở phào nhẹ nhõm, "Vậy bây giờ chúng ta…"

"Trên người đệ có thương tích, không tiện cử động. Nơi này là một cung điện bỏ đi trên cánh đồng tuyết, có trận pháp bảo vệ ở bên trong, không có bụi bẩn, nên huynh đưa đệ đến đây. Bây giờ linh mạch trên núi tuyết không ổn định, lệ khí ở Vực Vẫn Tinh tràn ra, trên toàn bộ cánh đồng tuyết không có một người nào."

Trong lòng Ân Bích Việt hơi rúng động, "Là điện nào?"

"Điện Trường Uyên." Lạc Minh Xuyên dường như chưa từng phát hiện sắc mặt hắn thay đổi, nói bổ sung, "Huynh đã nắm giữ tất cả các cấm chế trận pháp ở nơi đây, sư đệ an tâm dưỡng sức là tốt rồi."

Ân Bích Việt đè xuống cảm giác quái dị trong lòng, nghe Lạc Minh Xuyên còn chưa có đề cập đến bản thân, vội la lên, "Sư huynh, ngày đó đệ không thể khống chế Lâm Uyên kiếm, huynh nhất định bị thương rất nặng."

Lạc Minh Xuyên cười nói, "Không bị thương đến tâm mạch, vết thương da thịt mà thôi. Thần binh có linh, nên luôn có chút cáu kỉnh." Dứt lời bèn lấy ra Lâm Uyên kiếm, "Kiếm về nguyên chủ, nhưng mà sư đệ cần phải nói được là làm được, dưỡng thương cho tốt, mấy ngày này cũng không được dùng kiếm."

Ân Bích Việt nhận lấy kiếm, tâm tình phức tạp khôn kể. Kiếm có ý nghĩa không hề tầm thường với kiếm tu, như là một phần của thân thể.

Từ khi hắn đi tới nơi này, ở cùng với hắn nhiều nhất, ngoại trừ sư huynh, thì chính là cái thanh kiếm lúc trước gọi là Ỷ Hồ, sau này gọi là Lâm Uyên này. Từ không chấp nhận chân nguyên của hắn, đến lúc tâm ý tương thông với hắn, mấy lần rơi vào hiểm cảnh nhưng lại giết ra con đường máu; lại đến lúc phản chủ ở Vực Vẫn Tinh, đâm về phía người quan trọng nhất của hắn.

Thành cũng tại Lâm Uyên kiếm, bại cũng tại Lâm Uyên kiếm.

Ân Bích Việt đặt kiếm ở một bên, bình tĩnh nhìn Lạc Minh Xuyên, "Sư huynh có nhớ rõ ảo cảnh mà chúng ta đã nhìn thấy ở Phật đường của Hưng Thiện tự không."

Cái đó gọi là hình chiếu liên quan tới vận mệnh tương lai.

"Cái gì mà thần binh có linh, nếu như nó muốn đả thương sư huynh, đệ tình nguyện tự tay phá huỷ nó. Nếu như đệ muốn đả thương sư huynh, đệ tình nguyện không dùng kiếm nữa."

Ánh mắt của Lạc Minh Xuyên trầm xuống, nhìn chăm chú vào hắn, nửa ngày sau mới cười khẽ, "Nói bậy bạ gì đó. Đệ là kiếm tu, là chủ nhân của Lâm Uyên."

Ân Bích Việt tránh né không đáp, "Vết thương của sư huynh còn đau phải không, để đệ xem một chút…" Hắn giơ tay về phía lồng ngực của người bên cạnh, lại lập tức bị nắm chặt, không khỏi giải thích lần nữa, "Đệ là thật sự rất lo lắng, không phải muốn sàm sỡ sư huynh đâu."

Lạc Minh Xuyên không buông tay, vẫn nhìn hắn, nghiêm túc nói, "Sư đệ, bây giờ huynh có việc phải làm, đệ ở lại chỗ này chờ huynh trở về. Huynh đã truyền tin về Thương Nhai, không tới hai ngày tất sẽ có đồng môn của đệ tới đón đệ. Nếu như khi đó huynh còn chưa trở về thì đệ hãy đi với họ đi. Sau này rèn giũa tâm tình, cần cù tu hành…"

Ân Bích Việt nghe đến đó đã bối rối.

Hắn bỗng nhiên lớn tiếng đánh gãy, "Tất cả mọi thứ căn bản còn chưa kết thúc đúng hay không? Sư huynh muốn đi làm cái gì? Phong ấn vực sâu? Giống như sư phụ lúc trước vậy…" Nói đến đây liền muốn đứng dậy xuống giường, "Được! Đệ đi cùng sư huynh!"

Lạc Minh Xuyên cũng không gấp, giọng nói ôn hòa, động tác lại cứng rắn, không nói lời gì, ôm người vào trong ngực, "Sư đệ vừa mới rồi đã đáp ứng huynh cái gì, quên hết rồi sao."

Y nhẹ giọng nói, "Trói."

Một mảnh màn vải vang lên tiếng xé.

Ân Bích Việt chỉ cảm thấy cổ tay căng lên, vải bông mềm mại dán lên da, hắn lại khó giải thích được mà mất hết sức lực, dù thế nào cũng không thể tránh thoát. Sư huynh nắm giữ tất cả cấm chế của điện Trường Uyên, muốn nhốt lại hắn thì dễ như ăn cháo.

Cơn khủng hoảng kéo tới, lòng lạnh như băng, mồm không biết lựa lời chửi ầm lên,

"Lạc Minh Xuyên! Ngươi dám! Cùng nhau tới cùng nhau đi, không đi cùng thì là con chó con!" Ân Bích Việt giãy giụa hết sức, "Chúng ta là đạo lữ Hợp Tịch, là phu phu hợp pháp! Coi như muốn chết thì cũng nên chết cùng một chỗ! Ngươi dám bỏ ta thử xem!"

Lạc Minh Xuyên sắp xếp cho hắn ở trên giường, dễ dàng hóa giải gạt đi giãy giụa của hắn, "Pháp quyết

này sẽ mất đi hiệu lực vào hai ngày sau."

"Ngươi dám đi! Ta sẽ không bỏ qua ngươi! A…"

Ân Bích Việt đột nhiên thất thanh, lời chưa nói xong đều bị chặn ở bên môi.

Bởi vì Lạc Minh Xuyên đang hôn hắn.

Không giống với cái hôn lướt qua rồi thôi, chỉ dám đụng vào khóe miệng của hắn. Đây là một cái hôn chân chính.

Môi lưỡi quấn quýt, cái hôn khiến sóng trong lòng hắn cuồn cuộn, khó có thể hô hấp, kinh ngạc nhìn chăm chú vào người ở gần trong gang tấc.

Lạc Minh Xuyên cũng không nhắm mắt, tất cả trong con ngươi màu hổ phách đều là hình bóng của hắn.

Ân Bích Việt như rơi trên tầng mây.

Sau đó dịu dàng bắt đầu thay đổi thành hung ác, tràn ngập tính xâm lược, môi răng chạm nhau, tùy ý cướp đoạt. Ân Bích Việt bị động thừa nhận, không nói ra được lời cự tuyệt, chỉ có thể phát ra tiếng nghẹn ngào mơ hồ.

Qua rất lâu sau, mãi đến tận khi đuôi mắt hắn ửng hồng, Lạc Minh Xuyên mới buông hắn ra.

Ân Bích Việt nằm ở trên giường, cổ tay bị trói. Vạt áo vì giãy giụa mà trở nên lộn xộn, hắn thở dốc kịch liệt, ngửa đầu nhìn sư huynh mình, vừa mở miệng lại cực kỳ cứng rắn, "Ngươi cho rằng dùng mỹ nhân kế thì ta sẽ thỏa hiệp sao! Không thể nào! Nếu đổi lại là ta một mình đi mạo hiểm, ngươi sẽ nghĩ thế nào?"

Lạc Minh Xuyên nhìn bộ dáng này của hắn, sâu sắc cảm thấy rằng sức bình tĩnh của mình thật là xuất chúng, đạo quân tử tu tập nhiều năm cũng không uổng phí.

Cảm nhận được tàn hồn bị giam cầm trong cơ thể rục rịch, y nhìn sư đệ một lần cuối cùng, không còn lưu luyến nữa, quay người rời đi.

Tầm nhìn của Ân Bích Việt bỗng nhiên trở nên mờ mịt.

Mãi đến tận khi bóng lưng mang đạo bào màu trắng, thân thể như ngọc đi xuyên qua tầng tầng màn vải, ra khỏi cung điện u ám, không còn nhìn thấy nữa.

Hắn nhắm mắt lại. Bốn phía trống vắng.

Lâm Uyên kiếm không tiếng động bầu bạn với hắn.

104. Chương 104: Người Tuổi Trẻ Bây Giờ, Thật Lắm Trò Gian Mà

Nắng sớm sáng lên từ bầu trời phía Đông, ánh sáng vàng liên tục bao trùm Thương Nhai sơn dần dần mờ đi. Đại trận hộ sơn bắt đầu đóng lại.

Những luồng kiếm khí rơi xuống từ trên mây tung hoành khắp nơi cũng nhanh chóng tiêu tan. Uy thế đáng sợ không còn tồn tại nữa, gió thổi tới từ trời đất cũng dễ chịu vài phần.

Lâm Viễn Quy cầm kiếm, trên thân kiếm chảy máu, tay áo gió lùa.

Hắn nhìn trời, sắc mặt mơ hồ.

Cách hắn ba thước, Yến Hành đang nằm trên đất, dưới thân tích tụ một vũng máu nhợt nhạt. Cũng đang nhìn trời, cười ho khan không ngừng, miệng đầy bọt máu, "Ta thật mừng thay cho ngươi! Bây giờ sư môn trưởng bối chết rồi, lời ủy thác đương nhiên mất đi hiệu lực. Ngươi đi đến ngày ngươi muốn rồi."

Lâm Viễn Quy không đáp.

Chẳng ai nghĩ tới, trận chiến giữa Dư Thế và Quân Dục sẽ kết thúc sớm như vậy. Mới đến lúc trời còn chưa sáng hẳn, hài cốt của Ngọc Triển Mi còn chưa nguội lạnh, Đoàn Sùng Hiên còn chưa tới, Yến Hành còn sống.

Có những người cho dù biến mất, nhưng vẫn có tác động đến hướng đi vận mệnh của thế giới. Ví dụ như là người như Vệ Kinh Phong.

Mà ngay cả chính Quân Dục cũng không biết, trong Xuân Sơn Tiếu có một tia kiếm ý của Kiếm Thánh. Một kiếm mạnh đến không thể tin được, vào ngay lúc hắn nguy hiểm đến tính mạng, thì sẽ tự mình kích phát.

Chiến cuộc sống chết trên trời đã phân, còn ai có thể đánh một trận với Thương Nhai sơn? Tương tự, cũng không ai có thể giết người trước sơn môn.

Lâm Viễn Quy hiểu rõ đạo lý này. Mà dựa theo nguyên tắc của hắn, chuyện đã đáp ứng thì phải làm được, công ơn nuôi dưỡng thiếu nợ sư môn thì phải trả, chuyện này chẳng liên quan đến việc Dư Thế còn sống hay không. Tối nay nếu hắn đã đến, như vậy thắng hay bại đều là cái chết.

Yến Hành lại rất muốn cho người kia sống. Bởi vì đối phương không chỉ có cơ hội giết chết hắn chỉ một lần, nhưng lại không làm như vậy. Điều này nói rõ Lâm Viễn Quy đang do dự, là đang do dự tới hai vấn đề 'Sóc Nguyệt kiếm không còn người truyền thừa thì làm sao bây giờ', 'Còn có các đệ tử theo sư phụ ngươi thì phải làm sao bây giờ?'.

Phàm là khi chần chờ hoang mang, ra kiếm sẽ chậm.

Yến Hành dùng đao chống đất, chậm rãi ngồi dậy, đau đến nhe răng nhếch miệng,

"Nếu bây giờ ngươi xuống núi thì không phải là vong ân phụ nghĩa, mà là xem trọng tính mạng. Sư phụ ngươi khổ cực nuôi ngươi lớn như vậy, là vì cho ngươi hiểu đạo lớn. Nếu như biết ngươi bởi vì loại chuyện này mà đi tìm chết, ông ta nhất định rất không vui."

Lâm Viễn Quy hỏi, "Làm sao ngươi biết được?"

Làm sao mà ngươi có thể biết sư phụ ta nghĩ gì? Nếu như sư phụ thật sự muốn ta chết vì sư môn thì sao?

"Các sư phụ trong thiên hạ đều giống nhau, trước khi sư phụ ta đi Vực Vẫn Tinh thì có uống rượu với ta ở Xuân Tụ lâu, đã cố ý dặn dò ta, mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, coi như trời có sập xuống thì cũng tuyệt đối đừng chết. Ta nói ta sẽ cố gắng."

Thật ra Kiếm Thánh còn dặn tuyệt đối đừng làm một chuyện khác nữa, chỉ là lúc này Yến Hành không đề cập mà thôi.

Hắn thấy Lâm Viễn Quy không nói lời nào, liền tiếp tục nói, "Sống sót thật sự là một chuyện rất tốt đẹp, trên cõi đời này có rất nhiều điều tốt đẹp, ngươi không lưu luyến sao?"

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như tu hành đột phá bình cảnh, cảm giác hiểu ra rất tốt đẹp; đánh nhau với người ta còn sảng khoái hơn, bất kể là thắng hay thua cũng đều rất tốt; thiên hạ to lớn, núi non sông suối nào mà không đẹp, còn có mấy cô nương xinh đẹp cười rộ lên làm say lòng người trong ngõ hoa nữa, quan trọng nhất là…" Yến Hành dừng một chút, cởi bầu rượu bên hông rồi ném qua.

Lâm Viễn Quy giơ tay tiếp được.

Nghĩ thầm rằng đối phương đã bị thương thành như vậy, cái bầu rượu men nhỏ thô này cũng không nát, chẳng lẽ là pháp khí gì hay sao?

Yến Hành chống đao, lắc lư đứng lên, "Quan trọng nhất là! Trước rượu ta hát,

đời người thấm thoát! Không tin ngươi thử xem đi!"

Thân hình hắn lảo đà lảo đảo trong gió sớm, lại khó giải thích được sinh ra cảm giác đội trời đạp đất, vô cùng to lớn.

Lâm Viễn Quy cau mày nhìn bầu rượu.

Cùng nổi danh cùng Quân Dục với danh thiên tài kiếm đạo, người đứng đầu Bão Phác Thất Tử đứng đầu, từ lúc sinh ra đến đến bây giờ, có từng uống qua rượu đâu?

Yến Hành cả giận nói, "Ta đều bị ngươi đánh như con chó, ngươi nếm thử một cái sẽ chết à?!"

Lâm Viễn Quy ngửa đầu uống một hớp, rượu quá mạnh, khiến hắn sặc liên tục ho khan.

Yến Hành cao giọng cười ha hả.

******

Ân Bích Việt giãy giụa mệt mỏi, nằm ngửa khôi phục hô hấp, ánh mắt đối diện xà ngang cùng hoa văn trên đầu.

Lối kiến trúc ở thời đại Chư Thánh to lớn hùng vĩ, chỗ chi tiết nhỏ được tỉ mỉ làm ra. Hắn càng xem càng cảm thấy những đám hoa văn rực rỡ đó lại ăn khớp nhau vô cùng, như là một loại trận pháp nào đó.

Nếu là vào lúc mình mạnh nhất, thần binh trong tay, thì có thể gắng sức thử một lần, mà bây giờ thương thế chưa lành, lại còn bị quyết trói của sư huynh trói lại, muốn phá trận không khác nào nói mơ giữa ban ngày. Nói cách khác, coi như có thể miễn cưỡng ngưng tụ chân nguyên, nước chảy đá mòn mài đứt mảnh vải trói buộc nhưng toàn bộ trận pháp ở điện Trường Uyên còn đang chờ hắn.

Sư huynh thật sự là quyết tâm không để cho mình đi ra ngoài.

Từ từ. Trận pháp… Hoa văn của phù…

Phù.

"Quý khách có thể không muốn, nhưng tôi không thể không đưa. Quý khách có thể dùng tấm phù này liên lạc với tôi, chỉ có thể dùng một lần…"

Đúng rồi, hắn còn có một lá phù. Giữa lúc linh quang lóe lên, hình ảnh Trình tiến bối cung cấp dịch hỗ trợ

sau khi mua vầng sáng hiện lên trong đầu.

Ân Bích Việt đang gần như tuyệt vọng chợt kích động. Vốn tưởng rằng không dùng được lá phù này nữa, bởi vì hắn không muốn phiền tới người khác, nào từng lường trước được có hôm nay. May là hắn dùng 'Tay áo Càn Khôn' mang theo bên người.

Chân nguyên có thể sử dụng không nhiều, cùng lắm chỉ có thể đưa lá bùa đến sát ống tay áo, lấy ra rất khó. Không thể làm gì khác hơn là gắng sức vươn tay phải lên trên, khều lấy ống tay áo trái, phối hợp với di chuyển tiếp sức ở trên giường, cuối cùng dùng một tư thế cực kỳ vặn vẹo moi ra một tờ giấy mỏng.

Ân Bích Việt thở phào nhẹ nhõm, dùng hết sức vò nát nó. Lập tức tập trung tinh thần, cảm nhận được không khí trong điện thay đổi.

Hai giây sau, chợt có gió nhẹ lay động màn phải ở nơi xa nhất. Gió không biết là từ nơi nào đến, thổi cho toàn bộ màn vải rũ xuống trong đại điện bay lượn, như ngàn gợn sóng tuyết vỗ bờ.

Tiếng gió rít gào, vải bông mềm mại trở nên cuồng loạn, như là đang chống lại sức mạnh vô hình nào đó.

Lần này không có sương sớm trong núi, Ân Bích Việt có thể nhìn rõ ràng.

Tia sáng ở trước mặt hắn khúc chiết một cách kỳ lạ, dường như không gian bị cắt chém, trong không gian xuất hiện một hình dáng nửa trong suốt, dần dần từ giả biến thật, cuối cùng chính là dáng vẻ áo trắng kiếm gỗ, không vui không buồn mà hắn đã từng gặp.

Tia sáng bị khúc chiết, không gian bị cắt rời khôi phục lại như thường.

Ân Bích Việt nghĩ, đi qua đi lại ba ngàn thế giới một cách tự nhiên, nếu người tu hành đến trình độ như vậy, đại khái cũng chẳng còn gì để không tiếc.

Hắn áy náy nói, "Chuyện rất khẩn cấp, bất đắc dĩ mới làm phiền tiền bối."

Ai biết Trình tiền bối nhìn y chang tiên nhân mới vừa thấy hắn liền xoay người, rất không có tiên phong đạo cốt mà bất đắc dĩ nói, "Chúng tôi là cung cấp dịch vụ hỗ trợ sau khi bán hàng có lương tâm, quý khách sắp chết rồi gọi tôi tới cứu mạng một lần, quý khách đánh không lại boss thì gọi tôi đến chắn một đao, chuyện đó cũng được. Mà lúc như thế này quý khách gọi tôi tới làm gì?"

Ân Bích Việt mờ mịt nói, "Cái gì là lúc như thế này?"

Hắn không biết mình bởi vì bị Lạc Minh Xuyên hôn mà đuôi mắt ửng hồng, đôi môi hơi sưng, bởi vì lấy phù khó khăn, vạt áo mở ra, hơi thở không ổn định, thêm vào đó hai tay lại bị trói, rõ ràng một bộ dáng từng bị bắt nạt một cách hung hăng.

Trình Tiểu Bạch nghĩ, người trẻ tuổi bây giờ, thật lắm trò gian mà.

Chết tiệt, quý khách chắc không phải là rất thích mấy trò trói gô tình thú này chứ.

Ân Bích Việt không biết người nọ hiểu lầm cái gì, lại cảm thấy có chút không đúng, vội la lên, "Tiền bối, tôi bị sư huynh giam ở chỗ này không ra được. Sư huynh của tôi một thân một mình đi phong ấn Vực Vẫn Tinh, tôi sợ huynh ấy có chuyện, xin tiền bối giúp tôi rời khỏi nơi này!"

Hóa ra là hai người cũng không muốn để đối phương đi mạo hiểm, Trình Tiểu Bạch có đánh chết cũng không thừa nhận vừa nãy là mình cả nghĩ quá rồi.

Làm như không có việc gì mà quay lại, vung vung tay, "Lần thứ hai gặp mặt, tôi tên Trình Tiểu Bạch, đừng gọi tiền bối nữa."

Người nọ tiến lên cởi trói cho Ân Bích Việt, "Cái này có chút phiền phức, không phải là 'Quyết trói' bình thường. Bên tôi lúc mới đến đây cũng khá phí chút công sức, vốn cho là do có hàng rào không gian cách trở, đến rồi thì mới biết là do sức mạnh của sư huynh quý khách… Lần trước thấy thì người đó còn không có chuyện lớn gì, lúc này là thế nào?"

Ân Bích Việt ngơ ngác nói, "Tu vi của sư huynh thăng tiến nhanh chóng…"

Trình Tiểu Bạch đánh gãy lời hắn, "Không thể nào, có thăng tiến cỡ nào cũng không bật tool lớn như vậy. Kiếm của quý khách đâu? Đưa tôi xem một chút."

Ân Bích Việt ra hiệu cho người kia tự lấy.

Trình Tiểu Bạch xem xét Lâm Uyên kiếm một chút, cau mày nói, "Tàn hồn trong kiếm đã không còn. Bây giờ cách lần trước tôi thấy nó cũng không lâu, loại trừ tính khả thi của việc tự nó tiêu tán ra thì chỉ còn lại một kết quả…"

"Tàn hồn đã ở trong cơ thể sư huynh."

Ân Bích Việt chậm rãi nói tiếp, bất ngờ thay, hắn vô cùng bình tĩnh tỉnh táo,

"Sư huynh không phải không có chuyện gì, chỉ là tạm thời áp chế nó, không dung hợp với tàn hồn."

Chẳng trách lại không cho hắn xem vết thương, sợ là một kiếm đó thật sự xuyên qua tim, còn có dấu vết lưu lại.

Trình Tiểu Bạch rút ra Lâm Uyên, lưu loát chém xuống, tiếng vải bông đứt ra.

“Ầm —— “

Cùng thời khắc đó, đế đèn ánh nến trong điện cũng tắt, tầng tầng màn vải nổ tung thành bụi phấn, toàn bộ đại điện chấn động ầm ầm.

Kiếm gỗ sau lưng Trình Tiểu Bạch chạy như bay, ‘keng’ một tiếng đóng vào hoa văn chạm nổi trên đỉnh điện.

Bạo động ở điện Trường Uyên bị trấn áp, trở nên yên tĩnh như cũ.

Ân Bích Việt giật giật cổ tay, nghiêm túc làm lễ chào hỏi, “Đa tạ Trình tiên sinh.”

Mặc dù đối phương không cho gọi tiền bối, nhưng xuất phát từ sự tôn trọng, hắn cũng không muốn gọi thẳng tên húy.

Trình Tiểu Bạch cảm thấy rằng người này tuy rằng có chút hay ngây người, nhưng tâm tính cũng không tệ lắm, không khỏi nói thêm một câu, “Tôi nghĩ lúc trước sư huynh của quý khách có thể áp chế tàn hồn, là bởi vì quý khách trọng thương trên người, người nọ có ý chí mạnh mẽ, phải kiên trì đến lúc quý khách bình an vô sự. Bây giờ lại đi Vực Vẫn Tinh, dưới ảnh hưởng của khí tức của ma, sợ là không khống chế được nữa. Quý khách vẫn muốn đi?”

Ân Bích Việt đã cầm kiếm chuẩn bị đi,

“Đương nhiên phải đi. Tình huống của sư huynh thì chính huynh ấy hiểu rõ nhất, bây giờ tôi có thể đoán được mấy phần huynh ấy tính thế nào. Nếu có thể áp chế, huynh ấy sẽ trở lại, một khi có cái gì sai lầm, huynh ấy cũng sẽ phong ấn bản thân dưới vực sâu.”

“Nếu người nọ dung hợp với tàn hồn của thì sẽ có tu vi và ký ức của Mạc Trường Uyên, quý khách có đi cũng không áp chế được người nọ, ngược lại rất có thể chết.”

Ân Bích Việt nói, “Tôi không còn cách nào khác, dù sống hay chết cũng phải thử qua. Nếu đã là lựa chọn duy nhất thì đó chính là lựa chọn tốt nhất.”

Trình Tiểu Bạch nghĩ thầm, thôi quên đi, coi như mình hiếm khi quan tâm đến chuyện người khác, đưa phật đưa đến Tây,

“Không hẳn là không có những cách khác. Mệnh cách của quý khách khác thường, tương ứng với ngôi sao của thế giới này, nếu như quý khách thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, tu vi và cảm ngộ đối với đại đạo đều sẽ có sự khác biệt một trời một vực, thì sẽ có năm phần khả năng áp chế sư huynh của quý khách, rồi từ từ tính sau.” Người nọ nhìn vào mắt Ân Bích Việt, nghiêm mặt hỏi, “Cách này hung hiểm, quý khách có tình nguyện thử một lần?”

Trí nhớ kiếp trước? Ân Bích Việt hoảng hốt trong nháy mắt, cảm giác quen thuộc trên cánh đồng tuyết chợt lóe, lúc này không còn khiếp sợ nghi ngờ gì nữa.

Lập tức vén lên vạt áo hành lễ, "Trình tiên sinh, tôi tin tưởng tiên sinh. Xin giúp tôi thử một lần."

Trình Tiểu Bạch đỡ lấy hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, "Tin tôi cũng vô dụng, tôi chỉ là người ngoài. Quý khách phải tin tưởng chính mình, còn có sư huynh của quý khách. Cũng giống như vô số lần trước mà quý khách đã làm vậy."

105. Chương 105: Ta Từ Ba Ngàn Thế Giới Cầu Đệ Ấy

Lúc Ân Bích Việt đi ra khỏi điện Trường Uyên, sắc trời đã sáng hẳn. Mây tuyết tụ trên bầu trời màu xám trắng, ngước mắt nhìn ra xa, gió Bắc đập vào mặt, tuyết trắng ngần mênh mang rơi ở chốn không người.

Ba ngày trước, hắn từ nơi này giết tới núi tuyết Thông Thiên, một đường nhuốm máu tươi, thi thể khắp nơi. Bây giờ bởi vì rung động của linh mạch, núi rung tuyết lở nên tất cả đều bị chôn vùi, dường như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chỉ có mùi máu tanh sót lại trong trong gió rét, quẩn quanh giữa mũi, làm thức tỉnh lại hồi ức của hắn. Không chỉ là hình ảnh, thậm chí ngay cả cảm giác khi đó hắn cũng nhớ.

Nhất khang cô dũng, không có gì lo sợ. (Nhất khang cô dũng ý chỉ một cá nhân có dũng hoặc mưu, đơn độc một mình kiên cường, có chút cố chấp hoàn thành việc gì đó)

Trình Tiểu Bạch đứng ở phía sau hắn, giọng nói xuyên qua tiếng gió, bình tĩnh mà mạnh mẽ,

"Lúc này quý khách nhập định, không cần cố sức thu thả linh khí, ngồi chiếu tự xem là tốt rồi. Tôi mượn sức mạnh của trời đất, bây giờ tuy là ban ngày, nhưng vẫn có sao, sao của quý khách cũng có."

"Tôi chỉ có thể dựng một cây cầu cho quý khách, còn có thể tới bờ bên kia hay không, còn phải dựa vào chính quý khách. Một khi được chuyện, pháp tắc của thế giới này sẽ nhận ra được sự tồn tại của tôi, tôi sẽ lập tức đánh vỡ hàng rào không gian để rời đi, không cần nói lời từ biệt. Nếu như không thành công, quý khách có thể sẽ chịu nguy hiểm do phản phệ. Nhẹ thì bị thương tới tinh thần, ký ức lộn xộn, nặng thì thân thể nổ tung mà chết, hồn phi phách tán. Nếu như quý khách đã chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu đi."

Ân Bích Việt nghiêm túc nghe xong, trong lòng hiểu rõ tuy rằng Trình tiên sinh chưa nói, nhưng nếu như không thành công, người trợ giúp cũng nhất định sẽ chịu ảnh hưởng mà bị thương.

Hắn tĩnh tọa ngay tại chỗ, nhưng không lập tức bắt đầu nhập định. Mà là đặt Lâm Uyên ngang trên đầu gối, suy nghĩ một chút lại lấy ra bốn quyển sách mỏng ố vàng từ trong ngực —— bút ký của Chân tiên,

cũng chính là Lăng Tiêu kiếm quyết, nắm nhẹ nhàng trong tay.

Làm xong những việc này, Ân Bích Việt mới bắt đầu nhắm mắt tập trung tinh thần.

Tuy rằng hắn không biết tại sao mình phải làm như vậy.

Chân nguyên đi một vòng trong thân thể, đi qua linh mạch rồi trở lại U Phủ (U Phủ ở đây như là nơi chứa chân nguyên), như trăm sông đổ về một biển. Trên thực tế, trạng thái cơ thể bây giờ của hắn cũng không phải là mạnh mẽ. Lạc Minh Xuyên nói rất đúng, sau khi trọng thương thì cần phải tĩnh dưỡng.

Nhưng hắn không có thời gian để chậm rãi khôi phục, chỉ có thể cẩn thận hơn nữa, khiến trạng thái tinh thần đạt đến đỉnh cao nhất. Lòng Ân Bích Việt trầm xuống, nhìn thấy vùng biển trong U Phủ. Không có sương mù, đưa mắt nhìn một chút cũng không thấy biên giới, nước biển dâng lên như tập tụ sấm gió. Chân nguyên không ngừng vận chuyển, dần dần biển sóng chập trùng không bàn mà hợp ý với quy luật hô hấp của hắn, theo suy nghĩ của hắn mà trở nên yên tĩnh lại.

Trình Tiểu Bạch nhìn thấy khí thế quanh người hắn càng thêm an ổn, ngước mắt nhìn bầu trời, ánh mắt rơi trên mây tuyết ầm ầm nổ tung, tan ra khắp nơi. Cách đó mấy năm ánh sáng không thể tính nổi, ánh sáng của ngôi sao màu xanh băng rơi trong mắt Trình Tiểu Bạch, sáng ngời như châm lửa. Tay trái người nọ nhẹ nhàng nâng lên, ấn nhẹ trên vai Ân Bích Việt, áo dài không có gió mà bay, băng tuyết dưới chân tan rã không hề có một tiếng động.

Kiếm gỗ xé gió mà tới, trở lại trong tay phải Trình Tiểu Bạch, chém phá hàng rào không gian, trước khi pháp tắc phát hiện thì thân hình đã biến mất không còn tăm hơi.

Ân Bích Việt đang ngồi chiếu tự xem, chợt thấy có một loại sức mạnh huyền diệu nào đó rơi xuống từ nơi xa trên trời, thấm vào xương cốt kinh mạch của hắn, đi vào trong U Phủ. Cảm giác quen thuộc trong lòng bỗng nhiên trở về, khó mà diễn tả bằng lời nổi, giờ mới biết câu cảm xúc dâng trào không phải là lời giả dối.

Sau khi cẩn thận xem xét bản thân, thần thức mơ hồ, khi nhìn trời cao cùng cánh đồng tuyết thì đã không giống cách nhìn bằng hai mắt lúc trước nữa rồi.

Thân thể của hắn vẫn đang ngồi, nhưng lại giống như là đang đứng cầm Lâm Uyên kiếm. Bên trong thì thấy mình, bên ngoài thì thấy trời đất.

Loại trạng thái tách rời này rất vi diệu, cũng rất nguy hiểm.

Ân Bích Việt đang đứng mang sắc mặt mờ mịt, hoa tuyết rơi trên bả vai hắn không thể tin nổi mà chậm rãi bay lên, về tới trên bầu trời.

Một mảnh hoa tuyết bay trở về bầu trời, ngàn vạn mảnh hoa tuyết bay trở về bầu trời.

Mây đen biến mất tụ lại một lần nữa, mây gió khắp nơi nhanh chóng biến ảo, sáng chiều luân phiên, vật đổi sao dời.

Tựa như nút Rewind bị ấn, tất cả mọi thứ bắt đầu trôi đi. Chỉ có hắn đứng tại chỗ. (nút Rewind:)

Dần dần, hắn cũng không ở chỗ cũ nữa. Ở trấn nhỏ ven biển sử dụng 'Tinh Hà Trầm', ở học phủ nghe tiên sinh dặn dò, ở dưới chân tượng Phật thương xót mà lạnh lùng trong Hưng Thiện tự.

Hình ảnh biến hóa càng lúc càng nhanh, gần như không tóm được.

Trên mái nhà ở Diệp thành, gió to lạnh lẽo, ánh trăng bạc phản chiếu trong chén rượu.

Trong địa lao u ám lạnh lẽo, hắn mở mắt ra, nghe thấy tiếng bước chân vang vọng trên hành lang vắng lặng, có người gọi hắn, "Ân sư đệ."

Sắc mặt nóng bỏng của vị nhân viên nghiệp vụ lóe lên một cái rồi biến mất, "Vầng sáng Nhân vật phản diện hung thần ác sát, chỉ cần một ánh mắt có thể dọa khóc người dưới tám tuổi, tiên sinh có muốn lấy một cái hay không?"

Sau đó là kiếp sống gần như không có chừng mực của nhân vật phản diện của hắn. Chiếm đa số là khởi đầu khốn khổ, sau đó hắn tập quen, cũng không tiếp tục giao thiệp sâu với những người ở các thế giới kia, càng ngày càng thích phun tào, thờ ơ lạnh nhạt giống như là người ngoài cuộc vậy. ('phun tào' chỉ cách nghĩ mỉa mai, châm biếm)

Ký ức đã rất lâu, lẽ ra nên mờ nhạt, nhưng bây giờ lại hiện rõ trước mắt, giờ Ân Bích Việt mới biết, trước giờ mình chưa bao giờ lãng quên.

Khi hồi ức đi tới phần cuối, cái bóng của sóng biển dâng lên bao trùm lấy.

Giống như là sự hỗn độn thuở trời đất mới bắt đầu, ý thức của hắn đã có chút lờ mờ.

Tới đây thôi sao? Đây chính cả đời của ta?

Hắn tự hỏi.

Liền tự đáp, không phải, cũng sẽ không phải.

Đi đến thế giới tu hành này, thấy trời đất, thấy chúng sinh, nhưng vẫn không nhìn thấy mình.

Không cam lòng mà.

Không nhìn ra chuyện, đương nhiên phải chém phá. Hơi suy nghĩ một chút, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ.

Một luồng ánh chớp sáng như tuyết xé rách chân trời, lúc kiếm hạ xuống, cơn đau nhói kịch liệt xuất hiện giống như là muốn bổ đôi hắn ra. Trực giác của Ân Bích Việt cảm thấy mình gặp phải nguy hiểm lớn, thần hồn bị diệt sạch, cũng cảm giác thấy giờ khắc này hắn cách chân tướng rất gần, tuyệt không muốn cứ vậy mà từ bỏ.

Đau đớn khiến cảnh tượng trước mắt vặn vẹo, hắn nhìn thấy một người, đi ra từ trong ánh sáng sáng ngời cho kiếm cắt ra, trong tay người nọ cầm kiếm.

Hắn không thấy rõ khuôn mặt người kia, mà thanh kiếm kia hắn lại rất quen.

Lâm Uyên kiếm.

Người khác nhau, kiếm lại giống nhau.

****

Cũng cùng trên cánh đồng tuyết, Lạc Minh Xuyên ở dưới Vực Vẫn Tinh cũng nhìn thấy một người.

Tính ra thì đây là lần thứ ba gặp mặt, không chút xa lạ nào.

Lần đầu tiên là ở Phật đường của Quan, lần thứ hai là khi bị Lâm Uyên kiếm đâm xuyên tim, sức sống nhanh chóng trôi đi, là lúc cực kỳ suy yếu.

Bởi vì tàn hồn sót lại trong kiếm đi đến biển ý thức, nắm giữ quyền khống chế thân thể của y, cắn nuốt tất cả ma vật ở Vực Vẫn Tinh. Mà ý thức của y lại mê man, trở về trăm vạn năm trước, thấy được rất nhiều hình ảnh vỡ nát.

Bất kể là những manh mối tới lui đã gặp phải, hay là trực giác ở nơi xa xăm, cũng không khiến y khiếp sợ.

Lần thứ ba chính là bây giờ.

Người kia mặc trường bào màu đen rườm rà, vạt áo cùng ống tay áo thêu phù văn trận pháp màu vàng trận pháp phù văn, như là món trang sức được gọt giũa tỉ mỉ. Khi người nọ đi lại, vạt áo cuồn cuộn như sóng.

Lệ khí ma khí ở Vực Vẫn Tinh nồng nặc, đủ để chống đỡ cho người nọ biến ra hình ảnh thần hồn. Vốn cũng không phải là hồn phách hoàn chỉnh của Mạc Trường Uyên, lại từng trải trăm vạn năm dài, gọi hắn ta là Ma Tôn, không bằng gọi hắn ta là một tia ý thức còn sót lại.

Không chỉ là khuôn mặt, mà giọng nói cũng giống Lạc Minh Xuyên đến bảy phần, chỉ là ngữ điệu lười biếng, như ẩn chứa ác ý tràn đầy, "Ta chính là ngươi, ta còn có thể cho ngươi sức mạnh càng mạnh hơn nữa, gấp trăm lần trước kia, ngươi không muốn sao?" Thấy Lạc Minh Xuyên không đáp, hắn ta nhẹ nhàng cười rộ lên, "Trận pháp ở điện Trường Uyên bị lay động. Ngươi còn không mau đi lên đó cùng ta, đến xem sư đệ tốt của ngươi sao? Lẽ nào ngươi cho rằng chỉ bằng vào ngươi bây giờ thì có thể nhốt hắn?"

Lạc Minh Xuyên trầm giọng nói, "Chuyện mười năm không làm được, ta dùng trăm năm để làm. Trăm năm không làm được, ta dùng một đời để làm. Giữa ta và sư đệ, không cần phiền ngươi nhọc lòng."

Y bị tàn hồn khống chế thân thể, mãi đến tận khi đối phương ôm Ân Bích Việt hôn mê trở về điện Trường Uyên thì y mới bị kích thích tỉnh lại. Sau đó là nỗi sợ vô tận.

Từ lúc tu hành tới nay, vượt biên mà chiến, trọng thương gần chết, mấy lần mười phần chết chín nhưng y chưa bao giờ sợ nửa phần.

Nhưng y lại sợ chính mình sẽ thương tổn sư đệ.

Cái hồn phách này không nhìn rõ mạnh yếu, hắn nỗ lực giết chết đối phương nhưng lại thất bại. Hơi có chút thả lỏng, chỉ một ý nghĩ sai lầm liền khó có thể khống chế, Lạc Minh Xuyên dự định cũng sẽ phong ấn bản thân mình dưới vực sâu, không chết không thôi.

Y chữa thương cho Ân Bích Việt, vì có Thanh Dực Loan bay tới truyền tin, sau đó tính toán tốt thời gian mời người đón sư đệ về. Bàn giao công việc lớn nhỏ trong Thương Nhai sơn, chỉ nói mình tìm một chỗ bế quan, ngày về không định được. Tất cả mọi chuyện đều sắp xếp đâu vào đấy, lòng yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Chúng ta là đạo lữ Hợp Tịch, là phu phu hợp pháp! Coi như muốn chết thì cũng nên chết cùng một chỗ! Ngươi dám bỏ ta thử xem!

Mãi đến tận khi nghe thấy câu này thì y mới không nhịn được nữa, dùng sức hôn môi Ân Bích Việt.

Sau này khi nghĩ tới thì còn có chút hổ thẹn, hình như là làm đau sư đệ rồi.

Với những gì bọn họ đã cùng trải qua, lần cáo biệt này quá ngắn ngủi, quá vội vàng.

Chỉ kịp trao một cái hôn.

Người kia thấy y trầm tư, cười nhạo nói, "Một đời tính là gì, hắn đi mấy đời mấy kiếp rồi trở lại nơi này, ngươi cho rằng hắn là tới tìm ngươi sao? Bất quá chỉ là một loại rèn luyện tu hành, vì đạt được đại đạo mà thôi. COn đường thật dài, vừa vặn đi ngang qua ngươi thôi."

Con đường thật dài, nhiều lần trải qua gian nguy để công thành đại đạo. Đi ngang qua chúng sinh nhân gian, ngươi cũng chỉ là một người trong đó.

Mảnh ký ức vụn vặt chợt lóe trong đầu, Lạc Minh Xuyên sao lại không rõ hàm nghĩa trong đó.

Vậy thì thế nào? Lẽ nào bởi vì như vậy thì lại muốn giấu người đi, bẻ gẫy cánh chim, trói buộc gông xiềng, phá huỷ tâm huyết tu hành suốt đời của sư đệ, chỉ vì ham muốn cá nhân của bản thân?

Lạc Minh Xuyên không phủ nhận dục vọng chiếm hữu của mình đối với sư đệ, nhưng cũng tuyệt đối không làm được chuyện như vậy.

Y bắt đầu vận công, trong vực sâu bóng tối vô tận bỗng dưng nổi gió, thổi đến mức tóc đen cùng đạo bào của y tung bay, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, "Lần này đệ ấy muốn đi đâu thì ta đi theo đệ ấy. Đệ ấy từ ba ngàn thế giới cầu đạo, ta từ ba ngàn thế giới cầu đệ ấy."

106. Chương 106: Nếu Có Thể Bắt Đầu Lại Từ Đầu

Khi Ân Bích Việt thấy rõ bộ mặt của người này, bóng tối khắp nơi ụp xuống như sóng nhanh chóng phai màu. Giống như là phủi ra mây mù che ở trước mắt, lòng trở nên rộng mở sáng rõ.

Hóa ra là người nọ, quả nhiên là người nọ.

Cho dù chưa từng gặp, nhưng cũng có thể nhận ra rõ ràng. Ngoại trừ Chân Tiên Ý Lăng Tiêu, thì còn có thể là ai?

Ân Bích Việt nắm Lâm Uyên kiếm, ngơ ngác nhìn người trước mắt. Như ôm kính tự nhìn mình, ảnh chiếu dưới nước, tự dưng cảm thấy cực kỳ quen thuộc nhưng cũng cực kỳ xa lạ.

Người kia đi từng bước một về phía hắn, ánh mắt mịt mờ hờ hững, mãi đến tận khi người nọ đi xuyên qua hắn như không có chướng ngại nào, tiếp tục đi về phía trước. Mão gỗ đen theo phong cách cổ xưa, đạo bào màu trắng không hoa văn không trang sức, sắc mặt vô cùng lạnh nhạt.

Ai là thật, ai là giả? Làm sao để phân rõ.

Giờ khắc này thân cùng hồn chia lìa, đi và hoàn cảnh không biết thế nào, tất cả không có cách nào tính

toán theo lẽ thường, chỉ còn trực giác bản năng.

Ân Bích Việt quay người nhìn theo Ý Lăng Tiêu, phát hiện bọn họ lại ở trên núi tuyết Thông Thiên.

Gió to lạnh lẽo, thổi đến mức hoa tuyết bay lả tả, góc áo bào của hai người tung bay. Tầm mắt bị che chắn, không thấy rõ người đứng đối diện Ý Lăng Tiêu, chỉ thấy một góc áo bào màu mực.

Chân Tiên nhấc lên kiếm, trên thân kiếm là máu chảy tí tách. Phía sau là cung điện bị tàn phá, còn có con đường phủ kín thi thể máu me, nhìn thấy mà giật mình.

Cánh đồng tuyết trắng ngần ở dưới chân hắn, đầy trời sao ở trên đầu hắn đỉnh.

Tình cảnh này như là vào hôm qua, kinh người như khi mình giết tới núi tuyết Thông Thiên.

Chân Tiên mở miệng nói chuyện, giọng nói khàn khàn,

"Ngươi gọi ta một tiếng sư huynh, thì chính là có nhân quả với ta. Phật không độ ngươi, ta tới độ ngươi."

Ngữ điệu của người nọ cực kỳ bình tĩnh, không có một tia biến đổi.

Ân Bích Việt lại bỗng nhiên cảm thấy khổ sở vô cùng. Ngực như có một tảng đá lớn rơi xuống, đè đến mức hắn không thể thở nổi.

Chuyện này không phải là do hắn, là sự thống khổ nặng nề đến từ Ý Lăng Tiêu.

Tại sao lại như vậy? Tất cả đau khổ của thế gian cũng không bất lực thế này, mà tu vi của Chân Tiên đã là Thông Thiên, đạt được đại đạo, vật mà cũng sẽ có thống khổ sao?

Nếu khổ sở đến vậy, tại sao lại không nói ra?

Ân Bích Việt mờ mịt nghĩ.

Hắn nhanh chóng chạy về phía trước, chỉ muốn liếc mắt nhìn cái người mặc áo bào màu mực kia, cho dù không có lý do gì. Bên tai là tiếng gió gào thét, lẽ ra là ở trạng thái thần hồn thì không có trói buộc, nhưng Ân Bích Việt vẫn cảm nhận được uy thế cực kỳ kinh khủng.

Không biết bọn họ đã nói cái gì, Ý Lăng Tiêu đưa Lâm Uyên kiếm cho người đối diện.

Thân kiếm mang theo gió nhẹ rì rào, người kia trở tay tiếp được cán kiếm, lưu loát giơ tay khởi thế, một kiếm chém ngang.

Trong khoảnh khắc, tiếng sấm nổ liên tiếp từ trên chín tầng trời, màn tuyết tung bay vỡ thành bụi phấn, mạch đất chấn động kịch liệt, toét ra khe nứt.

Trường kiếm mang theo huyết tinh lệ khí, sức mạnh vô thượng, đâm thẳng về phía Chân Tiên Ý Lăng Tiêu.

Thần hồn của Ân Bích Việt cháy bỏng, cắn răng chạy tới, mãi đến tận khi thấy rõ mặt của người kia. Hắn không khỏi dừng bước lại, mặc cho đất rung núi chuyển, nổ vang điếc tai, hắn cũng chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

Gương mặt kia giống sư huynh đến bảy phần.

Gần trong gang tấc, hắn đưa tay ra, không chút nào ngoài suy đoán mà xuyên qua tay áo bào của người kia. Khoảng thời gian giây lát bị kéo dài vô hạn, rõ ràng là Lâm Uyên kiếm phá trời diệt đất còn chưa hạ xuống, nhưng nỗi bi ai đau đớn ùn ùn kéo đến đã bao phủ lấy hắn. Chuyện này là thuộc về ai, là hắn hay là Ý Lăng Tiêu thì cũng đã không nhận ra rõ được nữa.

Tầm nhìn cũng tối lại, vạn vật lảo đà lảo đảo. Không gian nơi này giống như là muốn vỡ vụn, một nguồn sức mạnh lôi kéo hắn rời đi.

Hắn trơ mắt nhìn cánh tay mình duỗi ra nhạt dần, khi thời khắc thân hình tiêu tán, tiếng 'Sư huynh' rốt cuộc cũng được hô lên.

Dùng hết khí lực, nhưng ngay cả mình cũng không nghe được một chút âm thanh nào.

Mà cực kỳ trùng hợp, cùng thời khắc đó, đôi môi mỏng của người kia hé mở, một tiếng gọi trầm thấp "Sư huynh…"

Trùng với tiếng la không chút âm thanh của hắn.

Sau đó người kia giương mắt, lướt qua Ý Lăng Tiêu, nhìn về phía của hắn.

Bỗng nhiên đối diện con ngươi quen thuộc, lòng Ân Bích Việt chấn động mạnh, gần như cho là đối phương nhìn thấy được mình!

Ánh mắt trong suốt, không lo không sợ.

Như là cách quãng thời gian trăm vạn năm dài dằng dặc, xa xăm nhìn về phía hắn.

Đại đạo ba ngàn, đều ở trong cái nhìn này.

Bất quá chỉ là thoáng qua. Thế giới trước mắt hoàn toàn đen lại, như là có thứ gì vỡ vụn, phá ra tiếng vang lanh lảnh chói tai. Trong trời đất là một vùng bóng đêm mịt mờ, một mình hắn lẻ loi đứng thẳng ở đó, không còn vật sống nào, cũng không có tiếng của ai.

Vô số mảnh vỡ ký ức kéo tới như sóng, Ân Bích Việt bị nổi thống khổ khó có thể tưởng tượng được xung kích.

Ngoài vũ trụ xa xôi, một ngôi sao sáng ngời dấy lên ngọn lửa màu băng lam. Lẳng lặng tản ra ánh sáng, tựa như đang nhìn hắn chăm chú, lộ ra vẻ lạnh lùng lại từ bi.

Đau nhức bao phủ toàn thân chậm rãi rút đi, mảnh vỡ ký ức nhanh chóng chắp vá thành hình ảnh, nối liền thành đoạn ngắn.

Đến giờ phút này, loại cảm giác cực kỳ thân quen kia hoàn toàn sáng rõ. Tại sao sư phụ nói Lâm Uyên kiếm chọn ta? Niềm tin của Chưởng Viện tiên sinh là tới từ đâu? Còn có thái độ không rõ của Quan và Vô Vọng.

Tất cả nghi ngờ từng trải mắc nối lại thành một đường thẳng, nỗi nghi hoặc được giải quyết dễ dàng, tỉnh dậy từ giấc mộng lớn.

Ân Bích Việt nghĩ, bởi vì ta chính là Ý Lăng Tiêu mà.

Chân Tiên ở thời đại Chư Thánh trăm vạn năm trước, hắn ở thời đại Quần Tinh bây giờ. Vốn là cùng một người.

Coi như có trôi qua trăm vạn ngàn vạn năm, biển xanh thành nương dâu, chỉ cần hắn nhớ tới lai lịch, nhớ tới hắn là ai, như vậy tất cả những thứ này liền chưa bao giờ thay đổi.

Người to lớn trong truyền kỳ là hắn, người bình thường thế tục cũng là hắn.

Trước khi có cái tên 'Ý Lăng Tiêu' rất hay này, hắn là một thiếu niên mới dậy thì còn đang lo lắng cho kỳ kiểm tra, thích xem chút tiểu thuyết thăng cấp đánh quái, trong lòng thì có chút ảo tưởng ngu ngốc của thiếu niên. Sau khi lớn lên thì thành 9h đi 5h về, trà gạo dầu muối tương dấm trà.

Bên trong thế giới kia, đại đa số người đều như thế, không tính là điểu ti, cũng không phải nam thần, chỉ là người thường cố gắng kiếm sống. (Diaosi (điểu ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại.)

Mà ngay cả cách xuyên qua cũng chẳng phải là cách mới mẻ gì —— tai nạn xe cộ rồi xuyên. Sau đó cuộc

sống liền biến thành câu chuyện, hắn trở thành Ý Lăng Tiêu.

Là một người bình thường có IQ luôn luôn online, hắn không cảm thấy rằng mình có thể xuyên thành nhân vật chính có tool hack, nên hắn cẩn thận từng li từng tí một tập thích ứng với thế giới mới, học tập quy tắc mới, từng bước lớn lên. Bắt đầu tu hành, gân cốt miễn cưỡng được cho là không tồi, chẳng biết tại sao lại thường có số đỏ.

Bởi vì vận may, hắn cũng cho là mình có vầng sáng quanh thân. Nhưng mà vào nhiều thời khắc sống cực kỳ hung hiểm, nếu như không có sư đệ hắn cứu giúp thì mạng cũng mất, nào dám suy nghĩ gì tới nhân vật chính, chỉ an tâm cầu đạo.

Trăm năm dài dằng dặc trôi qua, cuộc sống của hắn cũng chẳng khác gì với nhóm tu sĩ nóng vội của thế giới này. Hắn thật sợ mình sẽ quên mất đi quá khứ.

Cho nên thú vui duy nhất của hắn chính là dùng phép che mắt biến bút ký thành phổ kiếm, tham khảo mấy tiểu thuyết Mary Sue tu tiên siêu hot kiếp trước, đặt tên là 'Vị phi xinh đẹp lạnh lùng của tiên trưởng tà mị', ở bên trong bút ký thì viết mấy chuyện vụn vặt nhớ được bằng giọng nhạo báng. (Mary Sue là thuật ngữ mà người viết fanfic sử dụng để nói về một nhân vật, thường là một cô gái, hoàn hảo về mọi mặt)

Thứ hắn viết nhiều nhất vẫn là về sư đệ đồng môn tên Mạc Trường Uyên của hắn.

Ban đầu là bởi vì sư đệ đẹp trai hơn hắn, có thể nói là đẹp trai nhất giới tu hành; tu vi cao hơn hắn, có thể nói là cao nhất trong đám người trẻ. Mặc kệ là đứng ở chỗ nào thì cũng cho người ta cảm giác cao đến phá trời.

Sau đó là bởi vì sư đệ đối xử tốt không có nguyên tắc với hắn.

Gây họa thì có sư đệ xử lý rắc rối, thân rơi vào hiểm cảnh thì có sư đệ nghĩ cách cứu giúp, sư đệ có thiên tài địa bảo gì cũng nghĩ tới hắn đầu tiên.

Ý Lăng Tiêu nghĩ về lần đầu gặp khi bái sư, mình đánh bạo đến gần, "Sau này huynh chính là sư huynh của đệ, có phúc cùng hưởng, có họa thì huynh bảo vệ đệ!", thật sự là mặt dày mà.

Rõ ràng cả một đường đều là ôm đùi lớn của sư đệ. Sư đệ chính là vạn năng.

Sau khi đột phá Đại Thừa, Ý Lăng Tiêu nhận được một thiệp mời, đến từ đệ nhất mỹ nhân được công nhận trong giới tu hành, mời hắn tham gia tiệc mừng thọ của sư môn Thánh Nhân. Ngôn từ dài dòng, đại ý là hai phái giao thiệp tốt đã lâu, hi vọng sau này không còn xa lạ. Tin cuối cùng là hàm súc biểu đạt ý nguyện Hợp Tịch.

Ý Lăng Tiêu buông thả đã quen, vốn xem không hiểu, cầm đi thỉnh giáo sư đệ. Mạc Trường Uyên liếc mắt nhìn vài hàng cuối cùng, bình tĩnh nói, "Không gì là không đúng, mời huynh đại diện sư môn tham gia tiệc

mừng thọ, đệ đi với huynh."

Ý Lăng Tiêu yên lòng, bị sư đệ dẫn đi, khẽ hát lên đường.

Nửa đường thì đi qua dãy núi bị cướp núi chiếm giữ, bọn họ gặp phải trận chặn giết, bất quá chỉ là kẻ giết người cướp của thông thường, lúc trước bọn họ cũng đã gặp trên dưới một trăm lần. Mạc Trường Uyên lại sát ý hừng hực, tính tình thay đổi lớn, một đường chém giết thi thể khắp nơi, người qua đường nằm không cũng trúng đạn. Dường như có dấu hiệu nhập ma.

Ý Lăng Tiêu cản một kiếm mới khiến cho hắn ta tỉnh lại.

Tiệc mừng thọ đã trễ nải, đành phải gửi tin sư môn đường xa. Ý Lăng Tiêu trực tiếp dẫn sư đệ đổi đường đi Hưng Thiện tự, nghe nói nơi đó có y tu tốt nhất, cũng hi vọng sư đệ có thể học tập Phật pháp, trừ đi ma tính.

Khi đó hắn nghĩ, nếu như Hưng Thiện tự không trị hết, lại nghĩ cách khác, nói chung không thể từ bỏ việc trị liệu.

Không nghĩ tới thủ tọa giảng kinh của Hưng Thiện tự khi nhìn thấy bọn họ thì nói sáu chữ 'Người trong cuộc thì mù mờ'.

Liền chỉ vào hai vì sao trên trời rồi nói với hắn, "Ngươi thì vạn sự trôi chảy, mang số mệnh đứng ở đỉnh cao. Mà hắn là tai tinh giáng thế, không chỉ tương khắc với số mệnh của ngươi, mà ngay cả thân cũng rơi vào ác nghiệp, nghiệp chướng nặng nề."

Nói xong cũng ói ra máu, không tiếp tục nói nữa.

Ý Lăng Tiêu nghĩ thầm, lẽ nào ta thật sự là nhân vật chính xuyên qua thật, sư đệ ta chính là nhân vật phản diện?

Nói bậy cái gì đó, lão tử không tin.

Mạc Trường Uyên tĩnh tọa trong thiện phòng u ám, Ý Lăng Tiêu đẩy cửa tiến vào,

"Đệ thật sự muốn ở lại nơi này? Huynh...Huynh bồi đệ."

"Huynh trở về đi."

"Huynh là sợ đệ ngốc nơi này rồi khó chịu."

“Nhìn thấy huynh đệ càng khó chịu hơn.”

S đệ đối xử tốt với hắn nhất không muốn gặp hắn. Ý Lăng Tiêu nản lòng thoái chí đi ra ngoài.

Lúc ra cửa lại gặp được đệ tử thân truyền Quan của thủ tọa giảng kinh, vẻ mặt từ bi, nghe nói là trời sinh đã có tuệ căn, nhưng nhìn thế nào cũng thấy không thoải mái.

Hắn ở Hưng Thiện tự một tháng, Mạc Trường Uyên chỉ bàn luận Phật pháp với Quan, lúc thấy hắn cũng cực kỳ lạnh nhạt.

Ý Lăng Tiêu rốt cục xác định rằng sư đệ kết giao bằng hữu mới, nhưng vẫn không cam tâm.

“Đệ không dự định về cùng huynh?”

Khí thế quanh người Mạc Trường Uyên liên tục tăng lên, ép hắn thở không nổi, “Ta đã vào cảnh Thánh Nhân, dựa theo quy đủ môn phái thì đã đủ để xuất sư tự lập môn hộ. Ngươi cũng không nên gọi huynh đệ với ta.”

Ý Lăng Tiêu kinh hãi đến biến sắc, không thể tin nổi mà lẩm bẩm, “Sư đệ, huynh và đệ có trăm năm tình nghĩa, đệ…”

“Ta chịu đựng ngươi đủ rồi.”

Ý Lăng Tiêu như bị sét đánh, lòng sinh hoảng hốt.

Thân hình của Quan đang che giấu hơi thở hiện ra từ sau tấm bình phong, “Ngươi mềm lòng sao? Số mệnh của ngươi và hắn tương khắc nhau, một ngày ngươi không rời đi hắn, một ngày đại đạo của hắn khó thành.”

Mạc Trường Uyên lạnh lùng nói, “Phí lời.”

Hai thiên tài tu hành có tư chất trác tuyệt lúc bấy giờ trải qua một tháng giao lưu với nhau, đã bắt đầu thăm dò một loại pháp môn khiến Phật và Ma kết nối với nhau, đánh vỡ màn chắn linh tu, võ tu, điên cuồng theo đuổi sức mạnh vô thượng của trời đất.

Quan muốn bất tử bất diệt, không vào luân hồi, mà Mạc Trường Uyên muốn thay đổi số kiếp thiên cơ. Hai người đều là người điên.

Ý Lăng Tiêu trở về núi bế quan, chưa từng gặp phải bất kỳ ràng buộc nào, đột phá cực kỳ thuận lợi.

Khi xuất quan thì nghe về tin của Mạc Trường Uyên, theo bản năng liền phủ nhận, "Toàn là nói bậy, sư đệ của ta tu Phật pháp ở Hưng Thiện tự, sao lại có thể nhập ma."

Bây giờ hắn có tu vi cao thâm, địa vị bối phận cũng cao, một khi nói chuyện thì không ai dám phản bác.

Nhưng rất nhanh hắn đã bị sự thật làm cho mất mặt.

Bởi vì Mạc Trường Uyên không chỉ nhập ma, mà còn thành lập Ma cung trên cánh đồng tuyết ở Đông Địa, truyền pháp lập phái, dưới trướng có 12 vị Hộ pháp, mỗi người quản lý một điện.

Ý Lăng Tiêu một thân một mình đi cánh đồng tuyết, xông vào điện Trường Uyên. Lại phát hiện sắc mặt sư đệ nhìn hắn như là người xa lạ.

"Đạo khác nhau thì không thể nói chuyện với nhau được, ngày xưa ta chưa từng mắc nợ ngươi, sau này ngươi cũng chớ tới tìm ta."

"Lên núi bái sư, khai ngộ nhập đạo, 140 năm, cùng nhau tu hành cùng nhau du lịch, bây giờ ngươi nói một câu 'Đạo khác nhau thì không thể nói chuyện với nhau được' thì coi như đã qua?!"

Ý Lăng Tiêu khổ sở nghĩ, huống chi, trước đây đệ đối xử tốt với huynh như vậy, đệ quên hết rồi sao… Huynh đã rất nỗ lực tu hành, bây giờ cũng là Thánh Nhân, cũng sẽ không bao giờ làm vướng chân đệ, đệ trở về có được hay không?

Đáng tiếc hắn không nói ra được những lời đó.

Lại bị đối phương nói một câu, "Vậy ngươi muốn thế nào? Ta gặp được ngươi liền cảm thấy chán ghét", đoạn xoay người rời đi.

Mạc Trường Uyên nhìn bóng lưng của hắn, đồng tử đột nhiên đổi màu, máu tươi tràn ra tới khóe miệng.

Việc tu hành Thiên La Cửu Chuyển rất không thuận lợi, thường xuyên không kìm chế được nỗi lòng, đặc biệt là khi dục vọng tàn ác dưới đáy lòng bộc phát. Hắn ta cũng không biết mình đã tạo ra pháp môn đáng sợ như thế nào.

Lần này Ý Lăng Tiêu trở lại, không nói một lời đã đóng cửa bế sinh tử quan. Kéo dài mười năm, sau khi xuất quan thì trời giáng 12 đợt sấm hỏa kiếp, hắn dùng lưu hỏa từ ngoài trời đúc lại kiếm trong tay, ánh sáng vàng mây cát trải mênh mông, ba ngày ba đêm mới tan hết. Thế nhân cho là đã thành 'Chân Tiên'.

Sau đó nữa, bút ký của hắn cũng rất ít khi viết. Dường như mấy chuyện vụn vặt thú vị trong cuộc sống cũng trở nên chẳng mấy hứng thú nữa.

Tiếp xúc với bộ mặt thật của thế giới này càng nhiều, so với ba ngàn đại đạo ở ngoài vũ trụ mênh mông, chỗ tình cảm nhỏ bé sâu trong lòng người quả thật nhỏ bé đến nhường nào.

Hắn rốt cục biến thành một người tu đạo không chút lay động vì ngoại vật, tâm như dòng nước lặng.

Lại trăm năm qua đi, Ma đạo lớn mạnh, ở biên giới vài miền đại lục thỉnh thoảng lại có náo loạn.

Về phần Ý Lăng Tiêu cùng Mạc Trường Uyên, người đời chỉ biết bọn họ là Chân Tiên và Ma Tôn, lại không nhớ rõ bọn họ từng là sư huynh đệ.

Thời gian qua đi hơn trăm năm, Ý Lăng Tiêu đi Đông Địa. Gió nức nở trên bờ sông Mân ở thượng du Trường Giang Phong, sóng biển dâng trào.

Gió thổi đến mức tay áo bào của hắn tung bay phần phật, dường như là muốn về theo gió,

"Bây giờ ta không có chút vướng bận, không dính nhân quả duyên trần,đây chính là thời cơ tốt để chứng đạo hư không."

Những năm này, sống chết của sư môn bạn hữu, không thu đồ đệ, chuyện liên quan đến những người quen thuộc cũng bị thời gian mang đi, hắn hơi hồi tưởng một chút thì mới phát hiện mối liên quan giữa mình và thế giới này chỉ còn sót lại ở người trước mắt mà thôi.

Giữa mặt mày của Mạc Trường Uyên đã không còn nét sáng sủa từ lâu, tất cả đều là vẻ điên cuồng, "Ngươi muốn đi đâu?"

Ý Lăng Tiêu nhàn nhạt nói, "Đi tới đâu thì đến chỗ đó. Đối với ta, ở nơi nào cũng không có gì khác nhau."

"Ngươi bây giờ vẫn còn ở thế giới này, ta liền phá huỷ thế giới này, xem ngươi còn có thể mang vẻ không chút vướng bận, chứng đạo hư không thế nào nữa?"

Ý Lăng Tiêu có chút tức giận, "Ta biết ngươi chán ghét ta, nhưng ân oán cá nhân sao lại phải liên lụy tới muôn dân vô tội? Sao ngươi lại biến thành bộ dạng này! Uổng cho ngươi từng nghiên cứu học tập Phật pháp."

Mạc Trường Uyên ngửa đầu cười to, con ngươi màu đỏ đậm, ba ngàn sợi tóc đen nhảy múa điên cuồng, "Ta từ nhỏ là Ma, Phật tổ nào có thể độ ta?"

Nụ cười này chính là trăm năm chiến tranh thời loạn.

Ma cung khai chiến toàn diện với chính đạo. Thời đại Chư Thánh sụp đổ, thời đại mạt pháp kéo đến.

Không ngừng có người gia nhập chiến cuộc, không ngừng có người chết đi. Máu nhuộm đất thành màu đen đỏ, nước sông cuồn cuộn cũng bị nhuộm đỏ.

Mỗi khi Chân Tiên gặp mặt đối chiến với Ma Tôn, mây gió biến sắc, biển cả tràn lan.

Ý Lăng Tiêu tự biết giết không được Mạc Trường Uyên, bất kể là tu vi hay là xuất phát từ lòng riêng. Mắt thấy bốn biển thành đất khô cằn, khắp nơi tàn tạ, lại cảm thấy cân bằng sống chết trong trời đất bị phá vỡ, ắt sẽ có đại họa.

Mạc Trường Uyên dường như hiểu rõ ý đồ hắn đến lần này, cố ý tránh không gặp.

Không tìm được người ở điện Trường Uyên, hắn liền một người một kiếm giết tới núi tuyết Thông Thiên, rốt cuộc cũng gặp được Mạc Trường Uyên.

Ý Lăng Tiêu đứng trong gió tuyết đầy trời, nhìn người trước mắt, ngữ khí bình thản, "Ngươi bị công pháp kia khống chế, đã mất đi bản tâm."

Hôm nay Ma Tôn có mấy phần tỉnh táo hiếm thấy, "Sư huynh, đệ không quay đầu lại được."

Bây giờ hắn ta có rất ít thời gian để có thể nhớ lại, rời đi là vì để sư huynh đắc đạo, tu luyện Thiên La Cửu Chuyển là vì tìm kiếm cách thay đổi số mệnh tương khắc.

Vì sao hôm nay lại đi tới nước này?

"Ngươi gọi ta một tiếng sư huynh, thì chính là có nhân quả với ta." Ý Lăng Tiêu thở dài, "Phật không độ ngươi, ta tới độ ngươi."

Hắn ném Lâm Uyên kiếm qua, bỏ đi chân nguyên hộ thể, "Chấp niệm của ngươi là gì? Giết ta? Nếu như ta chết rồi, ngươi sẽ cảm thấy được giải thoát? Ta có thể chết, chỉ cần ngươi không tạo sát nghiệt nữa."

Mạc Trường Uyên tiếp nhận kiếm, đâm về phía lồng ngực của hắn. Chiêu kiếm này khuấy lên không khí trong trời đất, mây đen che lấp mặt trời, gió tuyết mãnh liệt.

Bỗng nhiên ánh mắt của hắn ta rơi vào một nơi khoảng không nào đó, không biết là nhìn thấy gì, lại hiện ra chút ý cười.

Khi ánh sáng rút lại hết, hắn ta đứng ở trước người Ý Lăng Tiêu.

Lâm Uyên kiếm đâm thẳng vào tâm mạch. Máu tươi dâng trào.

“Ta nhìn thấy ngươi thì trong lòng liền khó chịu, nhưng cũng không phải muốn giết ngươi.”

Từ khi Ý Lăng Tiêu thành Chân Tiên thì đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hoảng loạn, muốn chuyển vận chân nguyên chữa trị tâm mạch cho sư đệ, nhưng công pháp tu luyện lại tương khắc với ma công, chỉ có thể không biết làm sao mà ôm người vào trong ngực, “Đệ nói gì?”

“Nếu có thể bắt đầu lại từ đầu…”

Thời khắc sống còn có thể có lĩnh ngộ lớn, Mạc Trường Uyên mang lòng chết, nhưng vừa trong phút chốc đã dò đến ranh giới huyền bí của thời gian. Trong cái liếc mắt lại có được cơ hội xoay chuyển.

Sức sống trôi qua nhanh chóng, nhưng Thiên La Cửu Chuyển tự động vận công, một tia thần hồn bị phân ra, lưu lại bên trong kiếm.

Không biết qua bao lâu, hơi thở của người trong lòng tắt đi, thân thể xói mòn thành tro bụi rồi tan hết, máu tươi một lần nữa bị tuyết trắng mịt mù bao trùm, chỉ còn một người Ý Lăng Tiêu.

“Ta cầu đạo vô tình cao vời vợi, bây giờ cầu nhân được nhân, hoàn toàn cô độc, không dính duyên trần, cũng không cảm thấy đã đắc đạo.” (nhân ở trên là nhân ái, nhân từ chứ không phải là người)

“Nếu như có kiếp sau, huynh và đệ đổi mạng đi.”

Mang khổ đau vùng vẫy, tội nghiệt ác nghiệp trả lại cho huynh, đắc đạo viên mãn trả lại cho đệ.

Nếu là thật sự có một câu chuyện gì, nguyện để đệ làm nhân vật chính, để huynh làm kẻ phản diện.

Thánh giả nói linh, lời nói ra cũng có cảm ứng của trời đất.

Hắn nói chứng đạo hư không, nhưng cũng không biết đi về nơi đâu, bước vào dòng chảy hỗn loạn của thời không, quên mất chuyện trước kia. Chỉ còn tiềm thức làm nhân vật phản diện thay hắn chọn mệnh cách.

Thần hồn đi vào ba ngàn thế giới, từ lúc đầu cầu đạo, dần dần hiểu ra bản tâm.

Lúc trước Mạc Trường Uyên dùng hết cả thân tu vi Thông Thiên mới đổi được một cơ hội gặp lại lần nữa.

Cho nên Ý Lăng Tiêu từng trải sống chết khắp thế gian, lại lần nữa về tới đây, về tới nơi bắt đầu tất cả.

Quỹ đạo của sao luân chuyển, số mệnh người nọ dây dưa với mệnh cách tai tinh diệt thế, số mệnh đã định trước hoàn toàn bị rối loạn.

Thương Nhai sơn, Diệp thành, Hưng Thiện tự, Đông Địa, Lạc Minh Xuyên gặp lại Ân Bích Việt, ở ngay lúc còn chưa biết gì thì đã sớm làm ra vô số lựa chọn, mỗi một lựa chọn đều quyết định kết cục của ngày hôm nay.

Giấc mộng Nam Kha, Ân Bích Việt tỉnh lại từ cơn nhập định dài đằng đẵng, thời gian thật cùng lắm chỉ là từ sáng sớm đến hoàng hôn. Gió đêm gào thét, ánh sao lạnh như băng rơi trên cánh đồng tuyết tựa như là chỗ đất bạc lấp lánh. (giấc mộng Nam Kha: chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hoè, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá bừng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ)

Hắn nắm Lâm Uyên kiếm đứng lên, làm lễ một cái với chốn hư không, xem như là cảm ơn sự giúp đỡ của Trình tiên sinh.

Sau đó bước về hướng Vực Vẫn Tinh.

Nếu hai chúng ta có truyền thống sư đệ bảo hộ sư huynh, đời này đệ là sư đệ, đến lượt đệ bảo hộ huynh.

Vận mệnh quỹ đạo của sao ở trên cao, ba ngàn thế giới làm chứng, đệ sẽ mang huynh về, Hợp Tịch lấy về nhà.

107. Chương 107: Khổ Hải Từ Hàng

Lưu Tiểu Ngốc đưa sai vầng sáng cho khách hàng, Vương Vĩ mở máy sai.

Hai tên thực tập sinh này còn chưa nắm rõ 'Điều khoản xảy ra sự cố trong nghiệp vụ xuyên không', đã bắt tay cùng nhau gây sự cố rồi. Bởi vậy quấy rầy đến đại thần của công ty phải đứng ra, tự mình xử lý. Sau đó, hai người họ cũng bị đánh giá là 'Thiên phú dị bẩm, ngu đến kinh người', chuyện này cũng được xưng là 'Kịch lớn đầu năm, không thể bỏ qua'.

Lần đầu tiên làm người có trách nhiệm, Lưu Tiểu Ngốc vốn cho là mình phải cuốn gói đi.

Không nghĩ tới bát cơm lại được bảo vệ, cậu ta chỉ bị bộ quản lý nhân sự tài chính trừ tiền lương, bị phạt học thuộc điều lệ sales.

Đều là do sau khi Trình tiền bối trở về, vỗ vai cậu ta rồi thản nhiên nói, "Lần sau làm việc phải cẩn thận."

Sau đó cậu ta mang theo tâm tình thấp thỏm, dưới một đống ánh mắt khiếp sợ hâm mộ chăm chú, đi vào phòng làm việc của Trình tiền bối.

Trình Tiểu bạch giơ tay phất một cái, không gian trước người bọn họ rung động, tựa như gợn nước gợn

tầng tầng, một màn ánh sáng nửa trong suốt xuất hiện. Chỉ thấy trên cánh đồng tuyết mênh mông trời cao đất rộng, đêm lạnh sao mờ, có một người lẻ loi đi một mình, tóc bài thật dài bay bay trong gió tuyết.

Lưu Tiểu Ngốc liếc mắt một cái đã nhận ra bóng lưng kia, xấu hổ nói, "… Quý khách nhân vật phản diện bây giờ thế nào rồi?"

Trình Tiểu bạch thản nhiên nói, "Quý khách đó không có chuyện gì."

Lần đầu tiên đối diện với đại thần ở đẳng cấp này, áp lực trong lòng Lưu Tiểu Ngốc rất lớn, không dám thở mạnh. Ai biết lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên từ trên đỉnh đầu, "Lúc tôi mới vào nghề, cũng đã làm ra chuyện sai lầm. Không biết thì học, sai rồi thì phải sửa, chỉ cần chịu để ý… Một chút sơ sẩy của cậu, có thể ảnh hưởng cả đời của người khác."

Viền mắt của Lưu Tiểu Ngốc không nhịn được mà nóng lên, "Cám ơn tiền bối."

Ai ngờ rằng vị tiền bối mang khí chất lạnh lùng không thể xúc phạm thường ngày lại bình dị gần gũi, thành khẩn nói với cậu ta những thứ đó. Sự cảm động khó mà bày tỏ nhấp nhô ở trong lòng, "Cảm ơn ngài đã giúp tôi…"

Trình Tiểu bạch phất tay áo nói, "Không phải giúp cậu."

Trình Tiểu Bạch nhìn thanh niên tóc trắng ở trong màn ánh sáng, vẻ mặt hốt hoảng trong nháy mắt,

"Rất nhiều năm trước, tôi cùng với đạo lữ của tôi cũng từng gặp nguy hiểm lớn. Người nọ muốn gạt tôi đi chết. Chờ đến lúc tôi chạy đến, mạng của người nọ đã yếu, hồn phách cũng biến mất.

Lưu Tiểu Ngốc không nhịn được sự tò mò, "Vậy tiền bối phải làm sao?"

Hỏi xong thì hối hận mình đã lắm miệng.

Trình Tiểu Bạch nhớ tới quá khứ xa xôi, "Tôi thắp một ngọn đèn cho người đó."

Gió dữ thổi lên từ vực sâu trên cánh đồng tuyết, thanh niên tóc trắng ngược gió nhảy xuống, bay vút đi trong bóng đêm, tìm được người mình muốn tìm.

Hắn nâng mặt của người trong lòng, vội vàng muốn nói gì đó.

Bóng tối trống trải bắt đầu chấn động, vách vực nứt toác, núi đá lăn xuống dưới, khói bụi ngập trời. Cơn bạo động cực kỳ sức mạnh mẽ truyền đến, màn ánh sáng vỡ tan.

Trình Tiểu Bạch dường như là tự nói, nhưng cũng giống như cách ba ngàn thế giới, nói với Ân Bích Việt,

"Khổ hải từ hàng, người đó cần một người thắp đèn." (Khổ hải từ hàng: Bè từ bi độ chúng sinh trong bể khổ.)

Lưu Tiểu Ngốc kinh ngạc nhìn, chỉ cảm thấy sự nặng nề khó có thể chịu đựng đột nhiên đè nặng ở trong lòng.

Rất nhiều năm sau, cậu ta mới hiểu được, hóa ra đó là sự bi thương do số mệnh luân chuyển, nỗi bất đắc dĩ khi tranh với trời, biết rõ không thể làm.

****

Trăm vạn năm chia cách nhân gian, trong lịch sử phủ đầy bụi, phẩy ra thời gian gian xưa cũ đầy vết máu loang lổ.

Khoảng cách giữa bọn họ, đâu chỉ là bể khổ vô bờ?

Không khí trong trời đất thay đổi kịch liệt, mặt đất rung động, hai bên vực dần dần hợp lại.

Vực Vẫn Tinh vốn là trên hẹp dưới rộng, vách đá phía trên bị chấn động nên bể ra, liền có khói bụi cuồn cuộn, đá vụn như mưa rơi xuống rào rào.

Giọng của Ân Bích Việt xuyên qua bóng tối rung chuyển long trời lở đất.

"Đi theo đệ —— "

Lạc Minh Xuyên lắc lắc đầu, đấu tranh giằng co kịch liệt với tàn hồn trong óc, khiến cho hai con ngươi của y đỏ như máu, "Trong thân thể huynh còn có ý thức sót lại của một người khác, không phải là kẻ hiền từ gì, rất dễ tạo thành họa lớn…"

Ân Bích Việt nói, "Hôm nay đệ được người tối cao bên ngoài giúp đỡ, có cảm ngộ tu hành của Ý Lăng Tiêu, huynh không cần lo lắng việc thương tổn đến đệ."

Chợt nghe nghe cái tên này, Lạc Minh Xuyên hơi run run.

Nếu như có thể, y hi vọng sư đệ vĩnh viễn không biết. Đau khổ cũng được, tội nghiệt cũng được, để một mình y gánh là được rồi.

Sau đó y làm ra lựa chọn giống hệt trăm vạn năm trước,

"Huynh không thể vì lòng riêng của bản thân mà hủy đi đường đạo của đệ."

Đệ ở cùng huynh, số mệnh dây dưa, chỉ có lọng đọng thêm mà thôi.

Trước kia khi tàn hồn của Mạc Trường Uyên khống chế thân thể của y, cắn nuốt tất cả ma vật trong Vực Vẫn Tinh. Bây giờ Lạc Minh Xuyên muốn phong ấn vực sâu, cũng nhanh hơn nhiều.

Mạch đất chấn động càng ngày càng mãnh liệt, Ân Bích Việt cảm nhận được cảm giác áp bức mạnh mẽ tràn đến từ bốn phía, tựa như không khí cũng ngưng chuyển động, sức mạnh vô hình này bao vây tất cả không gian.

Sau đó người bên cạnh phất tay áo thành gió, đánh ra một chưởng, muốn đưa hắn rời đi.

Ân Bích Việt thuận thế kéo ống tay áo của y, ôm người vào trong lồng ngực, cả giận nói, "Hai chúng ta ở cùng nhau mới là chuyện quan trọng, đường đạo là cái quái gì! Đi thôi —— "

Chân nguyên vận chuyển không ngừng, vút lên như diều gặp gió.

"Ầm —— "

Sau tiếng gió gầm rú là một tiếng vang thật lớn.

Khói bụi lắng xuống, vực sâu ở sau lưng bọn họ hợp lại.

Trong lòng Ân Bích Việt ôm một người, sau khi lao ra khỏi Vực Vẫn Tinh thì không kịp thu thế, chỉ lo lắng điều chỉnh tư thế.

Dòng khí xung kích khiến cho bọn họ nện xuống mặt tuyết đọng dày đặc, tuyết trắng bạc bị chấn động bắn lên không ít.

Hô hấp không khí tự do, dưới thân là tuyết đọng mềm xốp, trong lồng ngực là người thương ấm áp.

Cảm giác này quá chân thật, quá tươi đẹp. Tựa như trong gió bắc lạnh thấu xương cũng chứa đựng sự dịu dàng, sao trên bầu trời cũng rực sáng thêm mấy phần.

Ân Bích Việt thở một hơi dài nhẹ nhõm. Đầu óc tỉnh táo không ít, chậm rãi nói,

"Đệ biết là huynh suy nghĩ vì đệ, nhưng nếu huynh là đệ thì huynh sẽ lựa chọn thế nào? Không có huynh ở bên cạnh, đệ có đạt được đạo lớn hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì…" Hắn dừng một chút, "Nếu phải nói, hai người chúng ta đã như vậy, thì đừng để ý tới số mệnh tương khắc hay không tương khắc nữa, đơn giản hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng rồi về Hợp Tịch, muốn dây dưa thì phải dây dưa đến cùng! Cùng lắm thì đạo trời thấy ngứa mắt, giáng xuống lôi kiếp, nếu thật sự có một ngày đó, đệ cũng che ở trước người huynh. Từ đây, trên cõi đời này có đệ thì có huynh, không bao giờ chia lìa! Huynh theo đệ đi!"

Lời nói trắng ra đến mức lưu manh như vậy, Ý Lăng Tiêu cũng chưa từng nói, Ân Bích Việt cũng là lần đầu tiên, thật sự là đã xài hết dũng khí của kiếp trước kiếp này.

Mới vừa nói xong hắn cũng trở nên khẩn trương, nín thở chờ đợi lời đáp.

Dường như tiếng gió khắp nơi cũng lắng xuống, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp tim trong lồng ngực.

Khoảng lặng ngắn ngủi kéo dài vô hạn, một lúc lâu sau, Ân Bích Việt nghe được một tiếng cười khẽ. Trong tiếng cười lẫn vào rất nhiều tâm tình phức tạp mà hắn không hiểu.

"tấm lòng hết sức chân thành của sư huynh, bản tọa không dám không nghe theo."

Khí lạnh bốc lên từ sau lưng, lạnh từ toàn thân đến đáy lòng, Ân Bích Việt ngơ ngác lặp lại, "Sư huynh?"

"Sao vậy? Chẳng lẽ bởi vì ta bị nhốt trong Lâm Uyên kiếm lâu ngày, ngươi đã cho ta là kiếm linh, không muốn ta gọi ngươi là sư huynh, muốn ta đổi cách gọi khác… Gọi ngươi là chủ nhân?" Người trong lòng đột nhiên ghé sát vào tai hắn, nhỏ giọng gọi hắn, "Chủ nhân?"

Hơi thở lạnh lẽo lan tràn từ tai ra toàn thân, Ân Bích Việt thẫn thờ chuyển động ánh mắt, đối diện với một đôi mắt tà nịnh trêu chọc.

Trong lòng như có sấm sét giữa trời quang.

Vì sao lại như vậy?!

Hắn nhảy khỏi mặt tuyết như một con cá chép, Lâm Uyên kiếm trong tay ra khỏi vỏ, mũi kiếm nhắm thẳng vào người đang nửa nằm trên mặt đất. Sắc mặt lạnh lùng, động tác nhanh gọn, nhưng trong lòng gần như hỏng rồi.

Ta chỉ muốn nói chuyện yêu đương mà thôi, sao mà khó khăn quá vậy!

"Vừa mới rồi còn nói là muốn Hợp Tịch với ta, bây giờ lại cầm kiếm chỉ vào ta. Ngươi giết ta đi, dù sao

cũng không phải là chưa từng giết."

Người bị Lâm Uyên kiếm chỉ vào rất là bình tĩnh, chậm rãi ngồi dậy, liếc hắn.

Ân Bích Việt nghe vậy, trong lòng nổi lên từng trận đau nhói, ngón tay cầm kiếmdùng sức đến mức trắng, "Ngươi không phải sư đệ Mạc Trường Uyên của ta, cũng không phải sư huynh Lạc Minh Xuyên của ta."

Mạc Trường Uyên trong nóng ngoài lạnh. Lạc Minh Xuyên quân tử đoan chính. Bất kể là người nào, đều cũng không phải là người trước mắt.

Thế nhưng loại cảm giác quen thuộc này không có sai. Hắn quả thật cũng không xuống tay được.

Trí nhớ xa xôi chợt lóe lên, Ân Bích Việt dường như đã hiểu rõ từ đầu đến cuối. Tu luyện Thiên La Cửu Chuyển tiến cảnh cực nhanh, tính tình của Mạc Trường Uyên thay đổi lớn, khi thì thanh lãnh như ngày xưa, khi thì tàn nhẫn thích giết chóc như yêu ma. Dường như biến thành hai người, Phật Ma chung một thể.

Cuối cùng vào lúc che ở trước người hắn, sức sống trôi nhanh dưới Lâm Uyên kiếm, Thiên La Cửu Chuyển tự động vận công, để lại một tia thần hồn trong kiếm.

Nếu người đỡ kiếm cho hắn là sư đệ Mạc Trường Uyên, như vậy tàn hồn trong kiếm chính là Ma Tôn Mạc Trường Uyên.

Nói cách khác, gỡ ra sợi ác niệm, mới có Lạc Minh Xuyên cực thiện tái thế khi đến.

Lâm Uyên kiếm trở vào vỏ, Ân Bích Việt mờ mịt không biết làm sao.

Hoa nở có hai mặt, vạn vật có âm có dương, lòng người có thiện có ác mới là hoàn chỉnh.

Nhưng hai cái hồn phách này, chia lìa nhau trăm vạn năm, làm thế nào mới có thể dung hợp với nhau?

Coi như muốn diệt trừ một trong hai hồn, nhưng làm sao mới có thể không làm hại đến thân thể của sư huynh?

Ma Tôn ung dung đứng lên, hơi phất tuyết động trên ống tay áo. Bước vào bóng đêm mù mịt.

Ân Bích Việt căng thẳng trong lòng, "Ngươi đi đâu?"

Người kia quay đầu lại cho hắn một ánh mắt biết rõ còn hỏi, cười nói, "Về Thương Nhai Hợp Tịch."

Câu nói này là dùng khuôn mặt của Lạc Minh Xuyên nói ra, có lực sát thương rất lớn đối với Ân Bích Việt.

Hắn ổn định tinh thần rồi theo sau, "Sư huynh của ta thế nào rồi?"

"Không tính trăm năm quen biết của ngày xưa, nói riêng về bản tọa làm kiếm linh của ngươi lâu như vậy, bây giờ ba câu của ngươi lại không rời cái tên ngụy quân tử kia, thật khiến người ta đau lòng…"

Ân Bích Việt vuốt bàn tay đặt ở bên hông, giơ kiếm đi chặn lại thân thể đột nhiên tới gần, "Có chuyện gì thì nói, không nên động tay động chân."

Ngươi dùng thân thể sư huynh của ta làm ra chuyện như thế, ta không khống chế được đâu!

Còn nữa, người này thật sự là Ma Tôn đại sát tứ phương, làm hại chúng sinh sao?Lừa nhau à?

Tác giả có lời muốn nói:

Bích Việt: Có để cho người ta nói chuyện yêu đương đàng hoàng hay không QAQ

Cuộn giấy: Thím nhịn một chút đi, hết màn diễn 1v1 này là xong rồi.

Bích Việt: Không! Tui cảm thấy thím đang lừa tui!

108. Chương 108: Đạo Lữ Của Ta Đa Nhân Cách Thì Phá Thế Nào Đây

Ta tên Ân Bích Việt.

Ta có một đạo lữ chuẩn mực.

Kiếp trước bọn ta ngược tâm đến đẫm máu và nước mắt, liều mạng tương ái tương sát. Kiếp này được dạy bảo, tu hành, luyện kiếm, du lịch, show yêu đương, vượt cấp đẩy BOSS, tiện tay cứu vớt thế giới.

Tuy rằng trên đường có nhiều lần khó khăn, nhưng mắt thấy ta sắp sửa cưới được người trong lòng, đi đến đỉnh cao cuộc sống.

Vấn đề là…Đạo lữ của ta có hai hồn thiện ác, đa nhân cách rồi.

Làm thế nào đây?

Online chờ. Gấp.

Trước khi Ân Bích Việt ngưng não động, đã quăng câu ' Online chờ' ở phía sau. Ở trong lòng nói thêm 'Không đợi nổi nữa, off đây'.

Trình tiền bối đã trở về, ai là người có học thức uyên bác nhất, am hiểu giải đáp vấn đề nhất ở thế giới này? Đương nhiên là Chưởng viện tiên sinh.

Bây giờ bọn họ đang ở đâu? Đương nhiên là thành Vân Dương ở Trung Địa.

Vấn đề là, làm sao để giải thích với người bên cạnh rằng, người mắc đa nhân cách phải trị liệu tích cực, kiên trì uống thuốc, đừng làm hại đời tiếp theo?

Ân Bích Việt trịnh trọng nói, "Chờ một chút."

Ma Tôn nhíu mày nhìn hắn.

"Chúng ta… Không nên trở về Thương Nhai sơn. Đi một chuyến tới Trung Địa trước đã."

Không nghĩ tới Ma Tôn cũng không quay đầu lại mà tiếp tục đi, "Được. Ngươi dẫn đường đi."

Đúng là đi thật, không có dùng bất kỳ pháp môn nào. Bọn họ giống như là người lữ khách bình thường, gấp rút lên đường trên cánh đồng tuyết bao la đón gió.

Trời đất trống trải, bóng người trông có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Mọi chuyện quá dễ dàng, những lời giải thích đã chuẩn bị đều vô dụng. Hắn lấy ra một miếng ngọc giản, bao trùm thần thức truyền về Thương Nhai, chỉ nói mọi thứ đều tốt, qua một thời gian nữa thì sẽ quay về cùng sư huynh.

"Ngươi không có gì muốn hỏi sao?"

Cách đó hơn ba thước, Ân Bích Việt nghiêng người nhìn, chỉ thấy sắc mặt người kia bình tĩnh, ánh mắt xa xăm.

"Thế giới này hoàn toàn xa lạ với ta, ngươi ở đâu, chốn về ở nơi đó."

Bỗng nhiên giương môi cười cười,

"Không cần hỏi ta, ngươi cứ coi như ta còn đang ở trong Lâm Uyên kiếm đi."

Ân Bích Việt suýt chút nữa đã bắt đầu niệm 'Thanh Tâm quyết'.

Ngày xưa, trong mắt của Lạc Minh Xuyên khi cười, như có gió mát thổi đến, noãn ngọc phát sáng. Lúc này, rõ ràng là khuôn mặt không thay đổi chút nào, trong lúc cười lại có tà khí xuất hiện, chẳng hiểu sao khiến người ta cảm thấy như là bị mê hoặc, suy nghĩ dao động.

Ân Bích Việt trầm mặc không nói, chỉ là bước nhanh hơn. Bỏ người lại đằng sau.

Vì vậy một cái nhìn không chút kiêng kỵ rơi trên người hắn, như có lưỡi dao kề sau lưng, ngũ giác nhạy bén của người tu hành truyền lại rõ ràng lại cảm giác đó.

Từ lưng đến eo, từ mông đến chân, lướt qua từng tấc từng tấc, liên tục nhiều lần, không hề thấy phiền.

So với khi đi song song thì càng khó chịu hơn.

Đã có thể trông thấy biên giới của cánh đồng tuyết, trên mặt đất cằn cỗi có vài khóm cỏ dại khô vàng mọc thưa thớt. Gần đến lúc ngày và đêm giao nhau, ánh sao ảm đạm phai màu, bầu trời phía Đông hơi trở nên trắng.

Rốt cuộc không thể nhẫn nại thêm lần nữa, quay đầu lại đối diện với Ma Tôn cách mình hơn ba thước,

"Không thể đi nhanh chút à?"

Gió nhẹ rì rào, hơi thở lạnh như băng tới gần trong khoảnh khắc, "Sao vậy? Ngươi rất gấp à?"

Ân Bích Việt theo bản năng muốn lui lại, không muốn lúc nào cũng nằm ở vị trí bị động, thua khí thế, "Nơi này là chốn thanh tịnh, nhưng những nơi khác dư âm của chiến loạn chưa dừng, sau khi đi qua học phủ ở Trung Địa, phải nhanh chóng về Thương Nhai xem…"

Hắn nói chính khí nghiêm nghị vô cùng, đào không ra chỗ xấu, nhưng khi bị cặp mắt nặng nề như mực kia nhìn chăm chú, tự dưng lại cảm thấy chột dạ nhụt chí, còn có chút buồn bực, "Được rồi! Ngươi ở phía sau nhìn ta như vậy, ta khó chịu. Ngươi rốt cuộc là muốn thế nào? Có gì thì nói thẳng ra. Ta không giỏi việc phỏng đoán lòng người, trăm vạn năm trước đoán không ra ý nghĩ của ngươi, trăm vạn năm sau cũng không có chút tiến bộ! Coi như ta có đi qua ba ngàn thế giới, cũng chỉ là học được đạo lý có chuyện nói thẳng này thôi."

Đơn giản là vò đã mẻ lại sứt, chờ đối phương châm biếm.

Ma tôn thu lại ý cười, chậm rãi nói,

"Ngươi tiến bộ rất lớn, người không có tiến bộ chính là ta."

Nhưng lúc này ta không muốn nói.

Nói rằng hận không thể ôm ngươi vào ngực ngay ở đây, hận không thể trở về điện Trường Uyên làm ngươi khóc?

Nếu như không thể khiến cả trong lẫn ngoài của ngươi nhuộm phải khí tức của ma mà ngươi ghét nhất thì sao có thể bù được dày vò chia cách trăm vạn năm?

Nếu phải nói thật, chỉ sợ từ giờ ngươi càng chống cự ta hơn.

Cho nên Ma Tôn chỉ là thản nhiên nói, "Sư huynh, trước kia ở chỗ đó có một con sông."

Đề tài bị lái quá khét. Ân Bích Việt ngẩn ra, thuận theo ánh mắt của đối phương mà nhìn, nhìn từ xa chẳng thấy nước sông đâu, chỉ thấy cây cỏ khẽ nhúc nhích trong nắng sớm mờ mờ.

Trong đầu có cái gì lóe lên rồi biến mất.

Đúng rồi, trăm vạn năm trước bọn họ từng có một trận chiến ở nơi này. Dẫn tới sao sáng rực giữa ban ngày, sóng dậy mười trượng ngất trời.

Nhưng mà thời gian đã qua lâu, nước sông khô cạn, bùn cát ở đáy sông bị đất đá bao phủ, xuân đi thu đến, cỏ dại mọc thành bụi.

Biển xanh hóa nương dâu, bất quá cũng chỉ như vậy. Không có loại sức mạnh nào địch nổi thời gian.

Chỉ nghe người bên cạnh mở miệng, "Thế sự thay đổi khó lường, rất lâu rồi chưa ngắm kỹ thế giới này."

Nhìn như yên ả nhưng thật ra lại cô đơn.

Vào đúng lúc này, Ân Bích Việt đột nhiên mềm lòng.

"Thật ra ta cũng không gấp…"

Bị nhốt trong kiếm lâu như vậy, trong một chốc trở về thế gian, muốn nhìn thêm một chút thì cứ nhìn đi. Miễn không phải muốn đi giết người phóng hỏa, hủy trời diệt đất là được.

Cái sự mềm lòng này không hiểu sao lại tới, cũng như hắn không thể xuống tay giết người này được.

Giống như Ý Lăng Tiêu luôn mềm lòng với Mạc Trường Uyên.

Ma Tôn cười cười, "Chúng ta đi thôi."

Thủ đoạn khuynh đảo thiên hạ dùng để đối phó một người một cách dịu dàng, chỉ cần có đầy đủ kiên nhẫn, nào có chuyện không làm được.

Huống hồ người này vẫn chưa từng thay đổi, vẫn thích mềm không thích cứng như cũ.

Sau khi bọn họ đi ra cánh đồng tuyết, băng qua rất nhiều thành trấn thôn trang, đi một đường về phía Hiện cảng.

Với cảnh giới của hai người, chỉ cần không muốn hiện thân, cực ít có người trong thiên hạ có thể phát hiện tung tích của bọn họ.

Đông Địa không phải chiến trường chính, không có xung đột với Ma đạo, nhưng bầu không khí lại căng thẳng hơn so với ngày xưa. Rất nhiều người tràn vào thành trấn, ngoại trừ đệ tử trước đây của 12 cung thì còn có đại quân tán tu tham gia viễn chinh. Sau khi hủy bỏ khế ước với ma vật dưới vực sâu, chiến sự ở tiền phương bất lợi, không ít ma tu trở lại nơi cố hương. Nhưng mà linh khí trên cánh đồng tuyết thay đổi nhanh chóng, dư âm của rung động linh mạch vẫn còn, không người nào dám đặt chân tới.

Hơn phân nửa cung chủ trong 12 cung ngã xuống, mấy cường giả ma đạo hàng đầu còn sót lại cũng chết hết dưới Lâm Uyên kiếm trên núi tuyết Thông Thiên, bởi vậy bây giờ Đông Địa chia rẽ nhiều mặt, các thế lực khác nhau không dung hòa với nhau, còn hỗn loạn hơn cả trước trận chiến.

Tới gần thành trì lớn nhất cạnh cánh đồng tuyết, trong gió thổi tới mang mùi máu tanh nồng đậm.

trên đường lớn ngoài thành, đất bị nhuộm thành màu tím đen, thi thể ở khắp nơi. Máu tươi chưa khô chảy ào ào, lan đến bên chân hai người. Ma Tôn liếc mắt nhìn lá cờ bị phá trên đầu tường, "Chúng ta đổi đường."

Đây đã là một tòa thành chết.

Ân Bích Việt đứng ở trong gió tanh, tinh thần lan ra, do đó nhớ lại những hình ảnh không rõ ràng.

"Nếu có một nơi mà cường giả ở nơi đó có thực lực hơn xa những kẻ khác, quy tắc có thể lập, Đông Địa có thể ổn định lại. Sau khi thống nhất, cần phải sinh tồn cho tốt, thiên hạ khó nổi lên chiến hỏa, ít nhất có hơn trăm năm an ổn."

Người ở bên cạnh nghe vậy tựa như cười mà không cười, "Lẽ nào ngươi hi vọng ta vào cuộc lúc này, nhất thống Đông Địa, chấn chỉnh lại Ma cung?"

Ân Bích Việt ngẩn ra, "Sao lại thế? Nếu có thể làm lại, ta hi vọng ngươi chưa bao giờ tu Ma."

"Không cần phiền lòng, thì dã vận dã, không có ta thì cũng sẽ có người khác. Ngược lại là ngươi, nhiều năm như vậy, lòng trách trời thương người vẫn còn trong xương." (thì dã vận dã: số mệnh thay đổi theo thời thế)

Ân Bích Việt bật cười, luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng lại không nói ra được chỗ nào.

Cho nên bọn họ đi tiếp.

Đi qua khỏi chốn núi non sông suối tuyết trắng bao trùm, tàn tạ do chiến tranh. Ân Bích Việt có ký ức năm xưa, ngay vào lúc có cảm ngộ đạo lớn sắp chạm tới mức Chân Tiên. Bộ pháp hành tẩu cũng không bàn mà hợp ý với trời đất, chỉ cần tâm tư trầm tĩnh, thì giờ nào khắc nào cũng đang tu hành.

Đến cánh đồng hoang thì chính là lúc chiều tà, hắn nhớ rằng chính ngay đây, sư phụ đã dạy hắn kiếm pháp giết người.

Sau đó thì mình đến ngồi ở dưới cây đại thụ kia, đọc bút ký chính mình viết vào nhiều năm trước. Chuyện trên thế gian thật sự là khó có thể dự liệu.

Đi nửa tháng, hắn dần dần gỡ xuống lớp phòng bị ban đầu, trái lại hai người nói chuyện ít đi, nhiều lúc mỗi người đều trầm mặc.

Ma Tôn cũng không nhắc lại chuyện xưa. Bọn họ lại như sư huynh đệ đồng môn bình thường, kết bạn xuống núi du lịch. Đi ngang qua núi sông trùng trùng điệp điệp, cùng ngắm phong cảnh cuùng tu hành.

Ngày hôm đó, lúc sắp ra khỏi cánh đồng hoang, Ân Bích Việt mở miệng nói, "Ta cảm thấy được tâm tình của mình có vấn đề."

"Chỗ nào có vấn đề?"

"Tu vi càng tăng, hình như ta càng ngày càng bình tĩnh."

Ma Tôn nhìn vào mắt của hắn, "Năm đó ngươi đắc đạo cũng là lúc mất đi hết tất cả niềm tin, trở về với

trời đất thuở đầu, cố sức tìm cách siêu thoát. Vạn sự vạn vật đều buông bỏ, sao lại không bình tĩnh. Bây giờ chỉ là đi trên đường cũ."

Ân Bích Việt ngơ ngác, cuối cùng đã rõ chỗ nào không đúng.

Hắn nhìn thấy hỗn chiến ở Đông Địa, trận chém giết thê thảm, trong lòng chỉ cảm thán, nhưng lại chưa hề nghĩ rằng mình sẽ đi thay đổi. Nhớ tới những ngày sư phụ còn ở thì cũng chỉ thương cảm với cảnh còn người mất, không có ý nghĩ làm cách nào để mở mộ kiếm. Tâm tình của hắn càng ngày càng giống người đứng xem thế giới này.

Có lẽ không phải là do thời gian xa xưa, nhớ không rõ tâm tình khi đắc đạo ở kiếp trước của mình.

Mà là bởi vì khi đó, hắn đã gần đến mức không có cảm xúc.

Thật sự là đáng sợ.

Ký ức lúc trước hiện lên lần thứ hai, hắn từng đứng ở sông Mân cách nơi đây không đến trăm dặm, nói với Mạc Trường Uyên "Ta đã không còn vướng bận, sắp sửa chứng đạo hư không, ở chốn nào cũng chẳng có gì khác nhau." Do thế nên Mạc Trường Uyên hoàn toàn cắt đứt với hắn thì hắn mới có lại cảm giác.

Ân Bích Việt nói, "Ta sợ đây không phải là đi lại đường cũ, mà là giẫm lên vết xe đổ."

Ma Tôn chắp tay cười nói, "Sợ cái gì, coi như ngươi có được mệnh đạo vô tình trên cao, nhưng sao lại thành Chân Tiên lần nữa được, ta cũng sẽ không đứng nhìn ngươi trở thành dáng vẻ lạnh lùng."

Ân Bích Việt không tiếp tục nói nữa. Bước đi về phía trước. Ở cuối tầm nhìn đã có thể nhìn thấy tường thành ven biển của Hiện cảng.

Hắn rất nhớ Lạc Minh Xuyên, rất muốn sư huynh có thể trở về, nếu có thể ôm một chút, có lẽ vấn đề gì cũng sẽ được giải quyết.

******

Lạc Minh Xuyên là có thể cảm giác được thế giới bên ngoài. Thậm chí có thể đối thoại với Ma Tôn.

Lúc rời đi Vực Vẫn Tinh, tàn hồn hấp thu ma khí còn sót lại trong vực sâu, giam y sâu trong ý thức, lại không thể khiến cho y hoàn toàn ngủ say.

Y đoán được sư đệ muốn đi tìm Chưởng viện tiên sinh để cầu viện, cũng nghe thấy được câu "Có gì thì nói thẳng ra, ta không giỏi việc phỏng đoán lòng người."

Sư đệ quả nhiên thông minh hơn y nhiều.

Việc hiểu rõ rất nhiều chuyện không liên quan tới chỗ tu vi cao hay thấp, chỉ liên quan tới kinh nghiệm tuổi đời.

Nếu như sau khi trải qua ảo cảnh trong Hưng Thiện tự mà sư đệ không kiên trì muốn nói rõ ràng, chỉ sợ bây giờ giữa bọn họ đã xuất hiện rất nhiều ngờ vực hiểu lầm. Hậu quả tệ nhất chính là giống như kiếp trước, đến chết cũng không hiểu lòng nhau.

Lạc Minh Xuyên nói, "Cảm xúc của đệ ấy đang dần trôi đi. Bây giờ đệ ấy cần ta."

Ma Tôn xì cười một tiếng trong đầu.

Hai người bọn họ vốn là một thể, hai bên đều rõ ngoại trừ cách dung hợp làm một, thì trước mắt không có cách nào để diệt trừ tận gốc một trong hai kẻ. Cho dù có thể diệt đi một hồn thì hồn còn lại cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Dưới tình huống như thế, cho dù vạn phần không tình nguyện, không thừa nhận cũng không được, mà trong mắt của Ân Bích Việt, cách tốt nhất chính là đưa quyền khống chế thân thể trả lại cho Lạc Minh Xuyên.

Nhưng Ma Tôn không làm như vậy.

Vật chuyển sao dời, lại đi thêm ba ngày.

Trong gió có mùi tanh mặn cùng hơi ẩm, ngước mắt có thể trông thấy tháp đèn màu trắng cùng chim biển. Đuổi một đội Ma tu viễn chinh đi về, người trong thành lại đông như mắc cửi, bọn họ lại đi ngược dòng người, đi đến cửa cảng đầy thuyền cập bến.

Có người tu hành phong trần mệt mỏi, sắc mặt uể oải, có thương nhân vẫn kiếm lợi như cũ, ra biển bán buôn, còn có chút người bình thường dè dặt trong thời loạn lạc, ầm ĩ mà hỗn loạn, trăm sắc thái của chúng sinh nhân gian.

Ân Bích Việt muốn hỏi người kia một chút, thuê thuyền hay là trực tiếp vượt biển.

Mới vừa vừa quay đầu lại, đột nhiên không kịp phòng bị đã bị kéo vào trong ngực.

Một nụ hôn cứng rắn rơi xuống, trong hơi ấm nhưng lại mang chút ý lạnh khó hiểu.

Sau giây lát sững sờ, sắc mặt hắn không thay đổi, đẩy đối phương ra, phất tay áo cưỡi gió bay đi.

Chẳng qua là cảm thấy không thể nào chấp nhận được, không hề tức giận cũng không có quẫn bách.

Trong nháy mắt Lạc Minh Xuyên mê muội, ý thức đã khống chế thân thể một lần nữa. Không kịp chất vấn Ma Tôn đã cưới gió đuổi theo.

"Sư đệ —— "

Ân Bích Việt sững người lại, quay đầu lại nhìn y, ý cười trong mắt như có như không, "Sư huynh đã trở lại."

Lạc Minh Xuyên không biết làm sao để mở miệng.

Đến khi sóng vai nhau, sư đệ kéo ống tay áo của y cảm thán, "Trước kia là sư phụ dẫn đệ bay, bây giờ là sư huynh dẫn đệ bay, lúc nào thì đệ mới có thể tự bay đây?"

Bây giờ gió biển và mây cũng chẳng có gì khác nhau, người kia lại đứng ở trên đám mây. Ba ngàn sợi tóc bạc, một thân thanh tịnh.

Sắc mặt cực kỳ giống khi bọn họ gặp gỡ lần đầu trong địa lao, cũng giống như Ý Lăng Tiêu sau khi đắc đạo —— có được dáng vẻ của Chân Tiên.

Vào đúng lúc này, y đột nhiên cảm thấy, những thứ đó không còn lưu lại nữa, ký ức của cả hai chỉ là một giấc mộng dài của y.

Sau khi tỉnh mộng, sư đệ vẫn là bộ dáng Tiên nhân vô dục vô cầu kia, không quan tâm đến mọi chuyện bên ngoài.

Trong biển ý thức có âm thanh vang lên, "Nhìn dáng vẻ của hắn hiện tại, rất giống như là đã trải qua yêu hận tham sân si oán sâu đậm, tất cả đều là chuyện do một mình ta."

Lạc Minh Xuyên hiểu rõ ý nghĩ của tàn hồn.

"Không, ta sẽ không trói buộc đệ ấy cưỡng ép đệ ấy."

Ma Tôn khẽ cười, "Hi vọng mấy ngày sau ngươi còn sẽ nghĩ như vậy."

109. Chương 109: Trong Tay Ta Có Kiếm, Trong Lòng Có Người Nọ

Ân Bích Việt có thể khẳng định mình rất là vui. Đối diện với ánh mắt ôn hòa bao dung của sư huynh, vui mừng xuất phát từ nội tâm không phải là giả.

Hắn cười rộ lên, gần như muốn thở ra một hơi.

Trong lúc ý nghĩ chợt loé lên lại nhớ tới lúc sau khi mình từ biệt sư phụ, gặp lại sư huynh trên biển Phù Không, chính mình kìm chế không nổi nhào tới, ôm lấy người nọ. Hình ảnh trong trí nhớ còn rõ ở trước mắt, tâm tình khi đó lại mờ nhạt.

Cho nên trạng thái bây giờ vẫn bất thường như cũ.

Thật sự là phiền phức.

Lạc Minh Xuyên không hề nói gì, chỉ tiến lên nắm chặt tay sư đệ.

Ân Bích Việt dùng sức nắm lại một chút, bỗng nhiên gió lạnh đập vào mặt rút đi, như là bị màn chắn vô hình ngăn lại ở bên ngoài.

Theo bản năng làm việc này thì mới nhớ tới với tu vi của hắn và sư huynh, gió Bắc chẳng còn đáng sợ gì.

Hắn hơi cảm thấy vui mừng, vì sư phụ từng nói, sau này dẫn người khác cưỡi mây thì phải nhớ chắn gió.

Mình còn nhớ lời của sư phụ, coi như còn cứu chữa được.

Tìm được đại đạo nhưng đồng thời cảm xúc cũng phai đi. Nhưng làm sao để mở mộ kiếm tìm sư phụ? Làm sao để chống lại vận mệnh khó lường?

Hi vọng Chưởng viện tiên sinh không gì không biết sẽ có cách.

Biển rộng sóng lớn trôi qua nhanh dưới chân họ, thỉnh thoảng có động vật biển to lớn nhô ra khỏi mặt biển, từ trên đám mây chỉ có thể nhìn thấy bóng đen chợt lóe lên.

Trên khoảng trời cao hơn nữa có ánh nắng xuyên qua tầng mây dày nặng chiếu xuống, ánh sáng biến đổi qua gió nổi mây vần, cảnh trời rộng lớn bao la, lúc nào cũng khác biệt.

****

Vân Dương thành trải qua cuộc chiến thủ thành gian nan, có thể so với thương tổn đến gân cốt. Lúc này vẫn còn đang hỗn độn sau cuộc chiến, vùng hoang vu ngoài thành lại có quân đội Bắc Địa dựng trại đóng quân, cuối cùng cũng coi như khiến người ta an tâm không ít. Một vị tiên sinh dạy học đang dẫn theo hơn mười học sinh, dùng thuật khinh thân lơ lửng trên tường thành cao vót, tu sửa phù văn đã hỏng trên tường đen. Dưới tường thành có không ít người đang đứng, chờ tới phiên làm thay bọn họ.

Lúc Vân Dương thành tân trang xây dựng thêm là do Chưởng viện tiên sinh tự tay vẽ bản đồ, mấy thế gia lớn ở Trung Địa bỏ vốn. Lúc trước là khắc phù văn trên từng viên gạch, mà không phải khắc lên toàn mặt tường thành để có thể kích hoạt cấm chế, quả thật trình tự làm việc càng thêm phiền phức. Người khắc phù ít nhất cần phải có tu vi từ Ngưng Thần cảnh trở lên, thần thức không yếu, mà phải có nghiên cứu đối với phù.

Bởi vậy tiến trình xây tường thành cực kỳ chậm, nhưng là do Á Thánh quyết định, dù cho mọi người có thắc mắc hay không kiên nhẫn thì cũng không ai dám nói thêm cái gì.

Vào thời chiến, phù văn trên gạch nối liền với trận pháp, trình độ phòng ngự kẻ địch công kích khó mà tin nổi. Bây giờ ổn định lại, các tiên sinh dạy học nhớ tới chuyện xưa của nhiều năm trước thì không khỏi nảy ra rất nhiều suy đoán cảm thán. Lẽ nào khi đó tiên sinh đã coi được là Vân Dương thành sẽ gặp phải một tai kiếp này? Thiên hạ tất có trận chiến này?

Các học trò dưới tường thành chờ tới lượt thay, có người quen biết thì bắt đầu nói chuyện. Nhưng mà chiến trường tàn tạ ở trước mặt, cũng không nói ra được chuyện lý thú gì.

"Đêm đó, ta ở ngay trên tường thành, quân lính Ma tu hình như là là đột nhiên tan rã… Trước khi quân đội Bắc Địa đến thì chúng đã có trạng thái suy đồi."

"Bây giờ nghĩ kỹ một chút, quả thật là kỳ lạ."

Mỗi người nói một kiểu, bỗng nhiên trong đám người có người mở miệng nói, "… Nghe đâu thì sức chiến đấu của bọn chúng có liên quan tới Vực Vẫn Tinh, mà có nhân vật lớn của Thương Nhai sơn đi đến Đông Địa, phong ấn vực sâu." Lúc người nọ nói lời này thì theo bản năng nhỏ giọng lại, nhưng vẫn có rất nhiều người nghe thấy.

Trong lúc nhất thời, đều là tiếng hít vào.

"Ai có thể phong ấn vực sâu…" Chỉ ngón tay lên trời, "Chẳng lẽ là…"

Chẳng lẽ là Thánh nhân đã trở lại?

"Thật sao? Chuyện gì đã xảy ra?"

Nếu như Kiếm Thánh thật sự đã trở lại, thì chỉ với một người là đã có thể công thành diệt quốc, Ma tu

cũng chẳng đáng sợ.

Vị học trò kia cúi đầu, "Ta cũng chỉ nghe nói một câu như vậy, chuyện của nhân vật lớn thì ai mà biết rõ?"

Đề tài bị tránh né hết sức.

"Lần này Ma quân bị thương nặng, mấy cường giả hàng đầu không còn bao nhiêu, ta thấy là sẽ không vượt biển viễn chinh nữa… Trước mắt thì chúng ta vẫn mạnh hơn."

Quê hương gặp nạn, chiến tranh tàn khốc, bạn bè trọng thương hoặc qua đời, đều khiến cho bọn họ sinh ra ý nghĩ chán ghét với chiến tranh.

Có người lắc đầu, vẫn không lạc quan nổi, "Sáu Á Thánh chỉ còn lại mỗi đại sư Vô Vọng ó thể chiến đấu, đại sư Phật pháp tinh thâm, lại…"

Tuy nói trải qua lần chiến loạn rung chuyển này đã phá vỡ hình tượng Á Thánh gần như không gì không làm được trong lòng mọi người, nhưng người bình thường vẫn không dám nói năng ngông cuồng. Cũng không cần nói thêm gì nữa, mỗi người đều hiểu ý của người nọ. Phật tu không thiện chiến.

Nếu như có một nhân vật lớn nào đó mà có thể thành Thánh là tốt rồi.

Không chỉ ở học phủ ở Vân Dương thành, tại Liêm Giản tông, tại Diệp thành Nam Địa, khắp các nơi, đều có người nghĩ như vậy.

Hai người Ân Bích Việt đi ngang qua đám học trò đang tán gẫu, đi ngang qua cấm chế ở cửa thành, bước vào thành, không ai chú ý tới bọn họ.

Đúng là ngọn đèn dầu gần hoàng hôn.

Trong thành vẫn lầu cao san sát, sáng ngời rực rỡ. Cũng không phải là đèn cung đình màu vàng và đèn lồng màu đỏ ở lầu hoa vào lúc thái bình. Mà là lửa đuốc trước cửa các nhà, còn có một chút vòng sáng của trận pháp trên vài công trình kiến trúc.

Các ngôi nhà đóng chốt cửa, trên đường chỉ có người tu hành bình thường.

Chỉ có học phủ không thay đổi. Từ xa xa có thể trông thấy ánh đèn của tàng thư lâu.

Ân Bích Việt đếm không hết đây là lần thứ mấy tới nơi này. Nhớ tới lần đầu gặp Chưởng viện tiên sinh, giờ vẫn căng thẳng như đứng trên băng mỏng.

Đi tới đầu ngõ quen thuộc thì đã có người đi ra đón. Không phải là tiểu đồng áo đỏ tóc trái đào hay là học trò mặc trường sam màu xanh, là một vị tăng nhân trẻ tuổi mang tăng bào của Giai Không tự. Chấp tay hành lễ rồi niệm Phật một tiếng, rũ mắt nói, "Gia sư đang đánh cờ trong viện với Tiên sinh, bần tăng dẫn hai vị thí chủ đi vào."

Lạc Minh Xuyên nói một tiếng làm phiền, rồi cười cười động viên với người bên cạnh.

Ân Bích Việt biết sư huynh là muốn làm mình yên tâm.

Có thể chơi cờ cùng Chưởng viện tiên sinh, ở Giai Không tự chỉ có đại sư Vô Vọng, Phật tu tinh thông y lý, có ông ấy ở học phủ, tiên sinh cũng không có gì đáng ngại. Nếu như có chuyện, nào có tâm tình để đánh cờ?

Suy nghĩ của hắn đối với Chưởng viện tiên sinh rất phức tạp. Tuy rằng Tiên sinh từng tham gia việc đặt bẫy khiến bọn họ suýt chút nữa chết trong Hưng Thiện tự. Nhưng mấy lần cứu hắn trợ giúp hắn, phải trả cái giá rất lớn, hắn đã coi người nọ như trưởng bối đáng kính từ lâu rồi.

Vẫn là cánh cửa nhỏ tầm thường kia, sau khi mở ra thì nối thẳng với sân đầy các loại hòe.

Gió lạnh hiu quạnh, cây hoa sum xuê nở rộ lúc trước giờ chỉ còn lại cành khô lá tàn.

Hai người trong viện ngồi đối diện trước bàn, một bên bàn cờ được ngọn đèn rọi sáng. Rõ ràng là cảnh tượng có chút thê lương, nhưng lại có nét tự tại thoải mái khó giải thích.

Trên người Chưởng viện tiên sinh mặc áo choàng màu xanh đen, trong ngực ôm lò sưởi tay. Mới vừa thắt cổ được con rồng của đối thủ, đang tràn đầy phấn khởi thu lại quân cờ vào trong hũ, nhìn thấy bọn họ thì cười rộ lên, "Ngươi xem, ta liền nói nhất định làm được." (con rồng ở trên là một thế phòng thủ trong cờ)

Vô Vọng niệm một tiếng A Di Đà Phật. Xem như là chấp nhận.

Tăng nhân dẫn đường lui xuống, Ân Bích Việt và Lạc Minh Xuyên tiến lên chào, vẫn là lễ học trò.

Ân Bích Việt nói, "Tạ ơn đại sư đã chỉ điểm cạnh biển Phù Không."

Đối phương dùng tuyệt học Sư tử hống của Phật môn phá mê chướng cho hắn, có lẽ đã tốn sức rất nhiều.

Vô Vọng lắc đầu, "Với sự thông tuệ của thí chủ thì chắc chắn sẽ hiểu ra, thời gian sớm hay muộn mà thôi, gánh không nổi lời tạ ơn."

Chưởng viện tiên sinh nói, "Đến đây, ngồi xuống tâm sự."

Bàn đá không lớn, đêm nay vừa vặn chuẩn bị bốn cái ghế mây.

Sau khi Ân Bích Việt ngồi vào chỗ thì hơi run run, bỗng nhiên nâng mắt, không thể tin được mà nhìn về phía Tiên sinh.

Khi cảnh giới đạt tới trình độ nhất định, khí tức thu thả tự nhiên, cả một giọt nước cũng không lộ ra ngoài, rồi lại trở về nguyên trạng. Do đó khi Kiếm Thánh dạo phố, nhìn như một công tử thiếu niên. Lúc Chưởng viện tiên sinh uống trà đọc sách, giống như là người phú quý không chút vướng bận.

Nhưng bây giờ lại khác, ở khoảng cách gần rồi Ân Bích Việt mới phát giác, uy thế Á Thánh mơ hồ bao phủ cả học phủ chỉ đến từ đại sư Vô Vọng.

Vào đúng lúc này, Ân Bích Việt cũng không biết mở miệng thế nào.

Tiên sinh không còn tu vi.

Tiên sinh có thể ngắm sao nhìn lén Thiên cơ, lĩnh ngộ diệu pháp không gian vô thượng, ném chén trà biến mây mưa thành trời trong cách đó ngàn dặm đã biến thành một người bình thường.

Người trong cuộc lại vô tư không thèm để ý, "Một chút tu vi mà thôi. Lúc trước đã nói với ngươi về cây Bích Lưu Quang kia rồi, ta cũng ăn một phần, mạng vẫn dài ra đấy thôi, cùng lắm thì tu hành lại từ đầu."

Người ăn hoa lá Bích Lưu Quang, linh mạch gân cốt được làm sạch, hơn nữa dung mạo cũng không thay đổi, người ăn rễ cây có được thần thức cô đọng và tuổi thọ dài đằng đẵng.

Chưởng viện tiên sinh cùng Kiếm Thánh, vào thuở thiếu niên từng coi nó là linh thảo bình thường, chia nhau ăn hết một cây.

Trong lòng Ân Bích Việt trống rỗng, nhưng những tâm tình phức tạp đó nhanh chóng trôi qua, chỉ để lại sóng lòng phẳng lặng như một mặt hồ.

Quả nhiên là nghiêm trọng đến thế, cho nên chuyện lớn như vậy cũng chỉ khiến hắn xúc động trong nháy mắt.

Lạc Minh Xuyên nói, "Xin tiên sinh bảo trọng, nếu như có yêu cầu gì, học trò cùng với sư đệ nguyện gánh lấy trách nhiệm học trò để làm."

Tiên sinh vung vung tay, "Chỗ nào cần chứ… Đừng nói về ta, các ngươi thế nào rồi?"

Ân Bích Việt vẫn không có cách nào trả lời câu hỏi này.

May là Lạc Minh Xuyên mở miệng nhẹ nhàng nói,

"Sư đệ kết nối với sao của trời đất, đã thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, tu vi tiến triển cực nhanh, cảm ngộ đạo lớn dần dần theo lối kiếp trước, xúc cảm cá nhân cũng đang từ từ trôi đi. Mà trong biển ý thức của học trò còn có một sợi tàn hồn, là Ma Tôn để lại trong Lâm Uyên kiếm lúc trước. Nếu là ngồi thiền đối chiến với hắn ta thì lại không phân thắng bại, mà còn hại người hại mình."

Ân Bích Việt nghe xong lời trần thuật, đột nhiên cảm thấy hắn và sư huynh thật thảm.

Xưa nay chỉ có chuyện vợ chồng nghèo hèn trăm chuyện xót, sao mà ngay cả Chân Tiên và Ma Tôn cũng chẳng thể thông thuận mọi chuyện chứ?

Lúc này, bọn họ ngồi ở chỗ này nhưng lại giống như là ngồi trong phòng bệnh. Chỉ còn chờ Chưởng viện tiên sinh nói một câu, "Bệnh này đấy, chữa trị thì rất tốn kém, thời gian lại dài, bệnh nhân cùng người nhà đều khá khổ, các người xem…" Thì lập tức nhào tới nắm tay, "Trị! Đập nồi bán sắt cũng phải trị! Bác sĩ, hãy cứu vợ của tôi!"

Tiên sinh nghe xong, ngược lại hỏi người bên cạnh, "Nhãn lực của ta không còn được như xưa, ngươi thấy thế nào?"

Sắc mặt đại sư Vô Vọng không hề thay đổi, bình tĩnh nói, "Lạc thí chủ, hồn phách kia và thí chủ là một thể, thí chủ thiếu người kia thì cũng không hoàn chỉnh. Kế trước mắt, chỉ có cách lòng thí chủ đồng tình với người kia, tiếp nhận người kia, thời cơ vừa đến, thì có thể dung hợp với nhau."

Khả năng này Lạc Minh Xuyên đã nghĩ qua, chỉ là trong lòng y thấy mâu thuẫn, nghĩ đến việc Ma Tôn cũng cực kỳ không muốn. Nhưng y vẫn đáp, "Xin hỏi đại sư thời cơ ở đâu?"

Vô Vọng không hề nói gì, thiên cơ không thể tiết lộ, rất là thẳng thắn, "cảnh giới của bần tăng có hạn, không thể nhìn thấy. Dựa cả vào thí chủ tự tìm kiếm." Ngược lại nói với Ân Bích Việt, "Cảnh giới thái thượng vô tình, chính là không có trói buộc, đạt được tự do hoàn toàn. Chỉ biết người sống một đời như thân vướng bụi gai trong rừng, tâm bất động thì lại người không vọng động (làm xằng bậy), bất động thì lại không chịu tổn thương, thí chủ đã đắc đạo, còn có gì thắc mắc?"

Ân Bích Việt nói, "Đại sư tu Phật nhiều năm, trần thế phù hoa như gió thoảng mây bay, thanh tâm quả dục. Ta lại không như thế."

Hắn suy nghĩ một chút, "Trước đây, trong tay ta có kiếm, trong lòng có người nọ, cũng chẳng lo sợ gì. Sao lại không là tự do? Nếu mất đi tình cảm, thì trên đời này cũng chẳng còn chút thú vui nào nữa, như vậy tự do đối với ta mà nói, cũng là một loại ràng buộc."

Lạc Minh Xuyên nghe vậy thì cười rộ lên. Cho dù đi tới tình cảnh thế này, sư đệ cũng vẫn luôn để ý tới y.

Vô Vọng lặp lại câu 'cũng chẳng lo sợ gì', trầm ngâm nói, "Thí chủ có đạo mới rất khác biệt, không khác gì đi ngược dòng nước, chưa từng có ai nghĩ tới…"

Chưởng viện tiên sinh cười nói, "Chưa từng có ai là thật, không hẳn sau này không còn ai. Đáng tiếc ta không giúp được ngươi, không bằng ngươi đi hỏi nhị sư tỷ của ngươi một chút xem, hoặc là người nắm giữ Phong Vũ kiếm kia của Thanh Lộc kiếm phái?"

Ân Bích Việt yên lặng gật đầu. Nhị sư tỷ đã qua sinh tử quan, có lẽ có chỗ tương tự với tình huống bây giờ của hắn. Chuyện của Chung Sơn hắn tạm thời không biết, mà Tiên sinh bảo hắn đi, nhất định là có lý riêng.

Sau đó hắn nói, "Còn có một chuyện, học trò muốn biết chỗ mộ kiếm."

Sắc mặt Tiên sinh khẽ thay đổi, như là bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, rút ra một tờ giấy đã gấp gọn gàng, "Sư phụ ngươi để lại, hắn nói chờ ngày nào đó ngươi nói tới vấn đề thế này mà ta trả lời không được thì lấy cái này cho ngươi xem."

Ân Bích Việt nhận bằng hai tay, đang thắc mắc là có gì mà lại trả lời không được, chỉ nghe Tiên sinh nói, "Trở về rồi xem. Rõ rồi thì hỏi ta."

Vì vậy hắn cẩn thận cất đi, cũng không cần thăm dò bằng thần thức.

Lúc hai người chào từ biệt thì trăng đã lên giữa trời, bóng cây lắc lư. Đèn đuốc dần dần tắt, không biết tiếng đọc sách lờ mờ truyền đến từ chỗ nào, yên bình đến mức không giống vẻ đã trải qua thời chiến.

Chưởng viện tiên khép lại áo choàng, nhìn bàn cờ trên bàn, "Ta buồn ngủ rồi, ngày mai hãy tiếp."

Vô Vọng nói, "Xuống núi đã lâu ngày rồi, sáng mai ta phải về."

"Vậy thì lần sau lại nói tiếp."

Nói thì nói như thế, cũng không biết lần sau lại là mấy trăm năm nữa.

Vô Vọng bỗng nhiên than thở, "Một kẻ tình cảm lãnh đạm, một kẻ chấp niệm sâu nặng, bọn họ đường xa mà lại gian nan."

Chưởng viện tiên sinh lại nói, "Vừa vặn bù trừ lẫn nhau, cả hai cùng tỏa sáng, bọn họ thật sự là một đôi trời sinh."

Vô Vọng suy nghĩ một chút, cảm thấy được cũng có lý.

110. Chương 110: Chưa Từng Hứa Hẹn, Nói Gì Phụ Lòng

Ân Bích Việt cùng Lạc Minh Xuyên đi trong Vân Dương thành.

Trên trời là trăng sáng, rìa đường là đèn đuốc cùng ánh sáng của trận pháp, đan xen chiếu trên người bọn họ. Gió lạnh thổi những cành khô lắc qua lắc lại, cái bóng rơi trên tường trắng, hơi có chút vẻ kỳ quái.

Ân Bích Việt mở miệng nói, "Đệ đột nhiên cảm thấy rằng với thiên tư và kiếm đạo của sư phụ thì cũng không phải là không thể đạt đến cảnh giới Chân Tiên. Chỉ là sư phụ biết được hậu quả này, cho nên mới không muốn."

Người như sư phụ, có ơn báo ơn có thù báo thù, vui thì cười tức giận thì mắng, sao lại muốn sống thành vẻ hờ hững, coi nhẹ mọi chuyện?

Trong giọng của người bên cạnh như có ý cười, "Có người không muốn, vứt bỏ như giày rách, có người cầu cũng không được, nóng vội tu Phật, thật thú vị."

Ân Bích Việt thản nhiện nói, "Ngươi đã đến rồi."

Không biết là do vấn đề xúc cảm hay là do đã trải qua hai lần sư huynh và Ma Tôn đột ngột chuyển đổi với nhau, hắn chẳng có chút kinh ngạc nào cả.

"Ngươi hẳn đã nghe thấy, trong hai hồn khó mà bỏ một hồn, phương pháp tốt nhất là dung hợp. Ta biết ngươi rất khó chấp nhận…"

Ma Tôn cười nói, "Hắn ta càng khó chấp nhận mới đúng. Tên ngụy quân tử không chịu thừa nhận mặt tối của mình, không có cách nào hòa thuận với bản thân, đương nhiên sẽ không chấp nhận ác niệm của ta…"

Ân Bích Việt vừa định nói sư huynh của ta mới không phải là kẻ ngụy quân tử, lại nghe đối phương tiếp tục nói,

"Huống hồ hắn ta lại coi ngươi quan trọng hơn bản thân, ngươi khó mà chấp nhận, hắn ta càng không muốn."

Ân Bích Việt lắc đầu, "Thiện ác không có tuyệt đối, không có ai từ nhỏ đã là Thánh nhân hoặc Ma đầu, ta có ác niệm, ngươi cũng có thiện ý, cũng đều giống nhau." Hắn dừng một chút, "Cho ta một chút thời gian, ta sẽ thử chấp nhận ngươi."

Nhà cao cửa rộng ở Vân Dương thành bị bọn họ bỏ lại ở phía sau, gió đêm không còn chỗ ngăn cản, tàn

phá bừa bãi ở ngoài thành.

Ma Tôn không phản đối, "Ta không thể trở nên giống như hắn ta, ngươi khỏi mong đợi điều đó. Cũng đừng lấy mấy câu 'Nhân tính bản thiện' (tính người vốn thiện) lường gạt ta, cái gì mà tự kiềm chế, chân thành, chính trực, đạo quân tử, ta không tin những chuyện ngu xuẩn đó…"

Ân Bích Việt không khỏi nhíu mày, "Vậy ngươi tin cái gì?"

Ma Tôn chắp tay mà đi, dáng vẻ lười biếng lại sinh ra nét bỄ nghễ, dùng ngữ khí bình tĩnh nói,

"Sức mạnh mạnh mẽ nhất, thủ đoạn thao túng lòng người…" Hắn ta đánh giá sắc mặt của người bên cạnh, "Thế nào, bây giờ còn muốn chấp nhận ta nữa không?"

Ân Bích Việt nói, "Ta hiểu rồi."

Nghe rất có thành ý, rất khiến người ta cảm động, lại không đủ để đánh động Ma.

"Từ lúc nào mà Chân Tiên cũng thích nói nói suông như vậy? Miệng thì nói chấp nhận, mà lại còn đi xa nhau như vậy."

Ân Bích Việt chủ động rút ngắn khoảng cách của hai người, "Ta chỉ là không quen…"

Ma Tôn tâm tình tốt chỉ dạy hắn, "Chuyện này dễ dàng, thân thể của ngươi phải quen gần gũi ta trước thì trong lòng mới có thể thả xuống lớp phòng bị."

Trực giác của Ân Bích Việt cảm thấy lời này không đúng chỗ nào đó, nhưng lại không tìm ra nơi sai. Đành phải trầm mặc.

Ánh trăng như lụa, soi bóng người trên đám cỏ dại. Hai cái bóng ngày càng gần lại, gần như hòa vào một chỗ.

******

Bất kể là ở nơi nào, mùa đông năm nay đều đặc biệt dài đằng đẵng. Lúc trận tuyết rơi ở Bắc Địa cũng sớm tới một tháng. Nam Địa vốn ôn hòa ẩm ướt cũng có hoa tuyết. Sau khi mùa tuyết qua đi, khí trời vẫn chậm chạp chưa trở nên ấm áp, sông băng trên vùng đồng bằng vẫn chưa tan, cây cỏ không xanh nổi.

Mãi đến tận cửa ải cuối năm lặng lẽ kết thúc, trong thành trấn cũng không có tiếng pháo, càng không có mở chợ, đốt đèn.

Lúc hai người Ân Bích Việt trở lại Thương Nhai, một gốc cây hoa cạnh sơn môn còn đang run rẩy thả phấn hoa. Xung quanh là vào đệ tử nhỏ mang khuôn mặt non nớt, giọng trẻ con thanh thúy tung bay trong gió núi, "Rốt cục có hoa nở rồi, huynh còn tưởng rằng mùa xuân sẽ không tới chứ…"

"Lời này mà bị sư phụ nghe thấy thì nhất định sẽ dạy bảo huynh, đông đi xuân tới là quy luật của trời, chúng ta là người tu hành, hiểu được linh khí sinh cơ biết rõ biến hóa của bốn mùa, sao lại như người bình thường thấy hoa mới nói mùa xuân đã tới…"

"Muội nói cũng không đúng, trong hoa cũng có thế giới lớn, tiểu sư muội ngắm hoa, nếu như là thấy mầm biết cây, trong lòng có thể hiểu được cũng đã là tốt vô cùng." (thấy mầm biết cây: có nghĩa ẩn là nhìn sự vật khi nó mới xuất hiện thì có thể đoán biết tương lai của nó)

Chợt có một giọng thanh niên truyền đến từ chỗ cao, "Mấy đứa nói cái gì đó…"

Mấy đệ tử nhỏ vội vàng tản ra, đi tu sửa sơn môn.

Trận đấu giữa Yến Hành và Lâm Viễn Quy xảy ra trước sơn môn, dù có đại trận hộ sơn ngăn trở, nhưng thềm đá trước sơn môn cũng bị kiếm khí và đao ý cắt rời. Đất ở ngoài sơn môn càng là một đống hỗn độn.

Ân Bích Việt giương mắt nhìn, thần thức xuyên qua mây mù mênh mông, mấy ngọn núi Thương Nhai, đâu đâu cũng có đệ tử tu bổ trận pháp, chỉnh sửa hoa và cây cảnh. Thỉnh thoảng có một đội tuần vệ hơn mười người đi qua. Ngoài ra, dòng người ở Chấp sự đường vẫn ào ào như trước, Luận công đường vẫn mở lớp, mọi thứ cũng không có gì khác trước trận đại chiến.

Tô điểm thêm phong cảnh đầu xuân thì cũng có vẻ vui vẻ phồn thịnh, vạn vật đổi mới.

"Sân của ta ở bên đầm nước lạnh của Hề Hoa phong, ngươi có muốn qua đó chờ ta trước hay không?"

Ma Tôn nhíu mày nhìn hắn.

"Nếu như các sư huynh sư tỷ biết chuyện này thì nhất định sẽ lo lắng, bọn họ đã rất mệt mỏi… Còn nữa, Chưởng môn chân nhân đã lớn tuổi, cũng không chịu được kích thích đâu."

Nếu như lão gia gia Chính Dương Tử thấy đồ đệ của mình chỉ ra ngoài một chuyến đã thành Ma Tôn, chỉ sợ sẽ tức giận đến phun máu. May là với cảnh giới của bọn họ bây giờ, bất luận cấm chế gì trong Thương Nhai sơn cũng không gây trở ngại, hơn nữa đại trận hộ sơn bị hư hại, chỉ cần Ma Tôn cố gắng thu lại khí tức thì cũng không có ai có thể phát hiện ra.

Ân Bích Việt vốn tưởng rằng người này có tính tình kiêu ngạo, khẳng định không muốn làm chuyện giấu diếm, không nghĩ tới là đối phương đáp ứng một tiếng, "Được, ta chờ ngươi trở lại."

Nói xong thân ảnh khẽ nhúc nhích, đã biến mất tại chỗ cũ.

Lúc lên núi, Ân Bích Việt chưa từng tránh né những người khác, vì vậy sau khi có một người nhận ra hắn, rất nhiều đệ tử liên tiếp làm lễ với hắn, càng có thêm nhiều người nghe tin mà đến, đường núi cách đó không xa bị vây đến nước chảy không lọt. Chỉ là khí chất của hắn quá mức lãnh đạm, khiến người khác nhìn từ xa đã sinh lòng kính sợ, không dám tiến lên quấy rầy. Chỉ có thể lén lút truyền âm với bạn hữu.

"Đó là Ân sư huynh sao?"

"Ân sư huynh trừ ma ở Đông Địa đã trở lại!"

"Ngươi có cảm thấy tu vi của Ân sư huynh tăng tiến nhanh không, ấy, sao lại không thấy Lạc sư huynh?"

"Nghe nói Vực Vẫn Tinh ở Đông Địa hoàn toàn phong ấn rồi…"

Hắn không nghĩ tới tình trạng này, may là từ ngọn núi chính vang lên tiếng chuông, sau ba tiếng chuông, bầy chim bị làm hoảng sợ bay về rừng, trong lòng mọi người tỉnh táo lại, như nước thủy triều rút, ai về chỗ nấy.

Chỉ thấy Hà Yên Vân chạy tới từ xa xa, kích động đến mức thở không nổi, Nguyễn Tiểu Liên đuổi theo phía sau.

Thiếu nữ áo hồng sau khi đứng lại thì nghiêm túc chào một cái, ngược lại cũng có mấy phần chững chạc, "Ân sư huynh. Sau khi nhận được tin, muội vốn tưởng rằng lâu lắm hai người mới về. Mọi chuyện trên núi đều tốt hết, hôm qua sư phụ đã bắt đầu bế quan an dưỡng…"

Chính Dương Tử bế quan, Lạc Minh Xuyên cũng không ở đây, là đệ tử thân truyền của Chưởng môn, rất nhiều chuyện cần sắp xếp quản lý ở Thương Nhai đều rơi trên vai Hà Yên Vân.

Ân Bích Việt gật đầu, "Gần đây muội đã khổ cực rồi."

Hà Yên Vân có chút ngượng ngùng, "Khổ cực cái gì, trước khi đi thì Lạc sư huynh đã viết rõ ràng những chuyện đó, muội chỉ làm theo thôi. Lạc sư huynh… Chưa trở về sao?"

Ân Bích Việt nói, "Huynh ấy bị thương nhẹ, huynh để huynh ấy dưỡng thương ở chỗ huynh rồi. Huynh tới là để gặp Chưởng môn cùng các sư huynh sư tỷ."

Nói không chừng chờ tới lúc hắn trở lại, người trong viện đã từ Ma Tôn biến thành Lạc Minh Xuyên.

Hà Yên Vân yên lòng, Nguyễn Tiểu Liên cười nói, "Ân sư huynh vừa trở về, sao ngươi lại hỏi Đông hỏi Tây

như vậy, để sư huynh đi làm chính sự đã, rồi có gì hỏi thăm sao."

Nếu Chưởng môn đã bế quan, sau khi Ân Bích Việt cáo biệt hai người thì liền đi thẳng tới Hề Hoa phong.

Biển mây cuồn cuộn bên vách núi, Quân Dục thu kiếm quay người, "Sư đệ."

Khí tức của người nọ vẫn lạnh lẽo thấu xương, hàng loạt tia kiếm ý chưa biến mất, bồng bềnh giữa vách núi.

Ân Bích Việt tiến lên phía trước, "Đại sư huynh."

Quân Dục gật đầu hỏi thăm.

Giữa đồng môn luôn có sự hiểu ngầm như vậy, mỗi người đều trải qua cuộc chiến sinh tử và có lĩnh ngộ lớn riêng của mình, sau khi gặp lại ngôn từ lời nói cũng không gần gũi, chỉ cần một ánh mắt là đủ.

Hắn lấy ra một tờ giấy mỏng từ trong tay áo, nói rõ mọi chuyện, rồi đưa cho đại sư huynh.

"Chưởng viện tiên sinh nói, đây là do sư phụ viết trước khi đi mộ kiếm, có thể giải đáp thắc mắc của chúng ta."

Quân Dục nhận bằng hai tay, sau khi mở ra, hai chữ rồng bay phượng múa to lớn đập vào mắt hai người.

Ân Bích Việt nhất thời không nói gì cả, nghĩ thầm việc này chắc chỉ có mỗi sư phụ làm thôi. Còn nữa, đại sư huynh không hổ là đại sư huynh, thật là bình tĩnh. Chưởng viện tiên sinh cũng lợi hại, đã sớm dặn cẩn thận là không cho đi hỏi nữa.

Nét chữ của Kiếm Thánh cứng cáp, phóng khoáng vô cùng, lại chỉ viết có hai chữ 'Đừng tới'.

Sắc mặt của Quân Dục vốn lạnh lùng, giờ khắc này cũng nhìn không ra vui hay giận. Chỉ gấp gọn tờ giấy một lần nữa, để vào áo. Bình tĩnh nói, "Cảnh giới của sư đệ tăng tiến nhanh, rất tốt. Có chỗ nào không ổn hay không?"

Lời nói đơn giản, nhưng Ân Bích Việt có thể cảm thấy đại sư huynh đang lo lắng, "Tu vi vững chắc, chỉ là tâm tình khác thường… Nhị sư tỷ phá sinh tử quan, tình huống khá giống đệ, đệ đang định đi hỏi tỷ ấy."

"Đi đi, từ khi sư muội về phong thì chưa từng bước ra khỏi cửa viện."

Đại sư huynh chẳng mấy khi nói câu dài, xem ra tình huống của sư tỷ cũng không tốt.

Ân Bích Việt đi trên đường núi Hề Hoa phong, chợt có hoa mai lạnh dính vào áo, hoa mai lững lờ.

Nhớ tới lần đầu tiên xuống núi đi Chiết Hoa hội, hắn cũng đi đường này đi từ biệt sư tỷ. Sư tỷ dọn ra một đống pháp khí, nhất định phải để hắn mang theo. Bây giờ đường núi không đổi, chỉ là thời tiết khác nhau, tâm tình của bọn họ cũng không như ngày hôm qua.

Mùa xuân giữa núi đến muộn, vẫn là cơn gió se lạnh thổi tan mây mù.

Liễu Khi Sương đang viết chữ trên bàn trước cửa sổ, nghe được tiếng gõ cửa, nói một tiếng 'Mời vào'.

Trong phòng đốt hương đàn, khói nhẹ lượn lờ.

Nữ tử mặc trường sam cầm bút trước bàn, thân hình thẳng tắp, mặt yên tĩnh như hồ.

Nàng đang chép một quyển Đạo kinh, hạ bút vững vô cùng, không nhanh không chậm.

Ân Bích Việt tiến lên xem, đã thấy nét chữ ngang dọc như đao kiếm thương kích, cõi lòng lạnh lẽo đập vào mặt.

Đầy giấy đều là lưỡi nhọn sắc bén.

"Nhị sư tỷ…"

"Tứ sư đệ." Liễu Khi Sương không ngừng viết, người lại bất động như núi.

'Thế gian ngoại trừ chuyện sinh tử, nhưng chuyện khác nào phải chuyện lớn gì? Người qua sinh tử quan, ngay cả tính mệnh cũng không quan tâm, lòng như dòng nước lặng, ngoại vật không thể lay động.'

Hắn quên mất mình đã nghe câu nói này ở đâu, chỉ cảm thấy nó vô cùng chính xác.

Liễu Khi Sương chép xong một chương thì để bút xuống, mời hắn vào chỗ.

"Tỷ biết vì sao đệ lại đến, nhưng đáng tiếc tỷ không giúp được gì cho đệ. Đây là quy tắc, nếu có người có thể dùng sức của bản thân phá vỡ cân bằng của trời đất thì quá mức nguy hiểm, không thể làm gì khác hơn là để người như vậy không còn ý muốn làm loạn đạo trời. Cho nên cảnh vô tình tối cao ấy mới là phần cuối của đạo lớn."

Trong lòng Ân Bích Việt lạnh lẽo.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ từ góc độ của mình, chỉ cho là tâm tình dưới đáy lòng của mình quá mức nhỏ bé so với đạo lớn mênh mông vô biên. Cũng như người đã thấy biển rộng thì sẽ không để ý một hạt bụi, cho nên lĩnh ngộ càng nhiều, sức mạnh càng lớn, thì cách nhân gian càng xa.

Nhưng sư tỷ lại thay đổi một góc độ khác. Người muốn thay trời đổi đất thì tu vi không tới, người có tu vi đạt tới thì tình cảm lãnh đạm, không có ý muốn. Chỉ có như vậy thì sự vận hành của đạo trời mới có thể vĩnh viễn không bị cản trở.

Phần cuối của đạo lớn cũng chỉ còn sự cô độc.

"Xin hỏi sư tỷ, nếu như rồi sẽ có một ngày, lòng không còn vướng bận, chuyện đời cũng quên đi, tu hành còn có ý nghĩa gì nữa?"

Liễu Khi Sương lắc đầu, "Sao lại có một ngày quên mất chuyện đời?"

Ánh mắt của nàng xuyên qua khung cửa sổ, không biết đặt ở nơi nào, "Tỷ đã đáp ứng với một người, phải sống cho tốt, phải nhớ kỹ nàng ta. Không thể thất tín với người khác."

Ân Bích Việt nhìn nàng, trong lòng khẽ động, rất nhiều hình ảnh chợt lóe trước mắt, không cần tính toán cũng rõ ràng.

Vì vậy hắn hỏi, "Sư tỷ cảm thấy mình phụ Ngọc cung chủ?"

Liễu Khi Sương đi tới trước bàn đề bút, lật qua một trang Đạo kinh, bình tĩnh nói,

"Chưa từng hứa hẹn, nói gì phụ lòng."

Ân Bích Việt thất vọng không nói nên lời.

Từ biệt sư tỷ đi về tiểu viện của mình.

Mặt trời lặn về hướng Tây, nhưng không có ánh nắng chiều rực rỡ, cây cỏ núi đá trên Hề Hoa phong đều bị bao phủ trong nét trời chưa tối hẳn.

Bỗng nhiên có người gọi hắn, "Lão tứ!"

Ân Bích Việt quay đầu lại, thấy Yến Hành ôm vò rượu nhảy xuống từ trên cây.

"Tam sư huynh, huynh… Huynh không sao chứ?"

Không phải là huynh đánh với Lâm Viễn Quy một trận, bị hành rất thảm sao? Xương cốt cũng không biết gãy bao nhiêu khúc.

Yến Hành biết hắn muốn hỏi cái gì, vung vung tay, "Đừng nghe lão ngũ nói bậy trong thư, xương cốt của huynh rất cứng rắn đây."

Rồi lại lập tức thở dài nói, "Đòi mạng thật mà, tu vi của đệ tăng nhanh như vậy… Vậy một chút tôn nghiêm làm sư huynh của huynh chẳng còn một chút nào rồi."

Yến Hành lấy ra một phong thư, "Lúc trước đệ gửi thư cho Thanh Lộc kiếm phái, đây là hồi âm của Chung Sơn, thương thế của người này không tốt, chỉ có thể đọc nội dung còn Tống Đường thì viết thay… Huynh tiện tay mang về cho đệ."

Ân Bích Việt áy náy nói, "Bị thương nặng như thế sao… Làm phiền bọn họ rồi."

Yến Hành cả kinh nói, "Thật sự là kỳ quái, Tống Đường đã chắc chắn là đệ sẽ nhất định nói câu đã làm phiền đó."

"Tống môn chủ còn nói cái gì nữa?"

"Còn nói là nếu như đệ nói câu đó thì chính là không coi bọn họ là bằng hữu."

Ân Bích Việt cười rộ lên, "Gần đây tam sư huynh luôn ở lại Thanh Lộc kiếm phái sao?"

Yến Hành nhớ tới lời Đoàn Sùng Hiên trước khi đi đã trêu chọc hắn "Cả ngày toàn chạy tới Nam Địa chạy, thật là y chang con rể đưa tới cửa." Cũng không cảm thấy không tự nhiên, thẳng thắn thừa nhận, "Đúng vậy. Tống Đường kế vị không lâu, huynh không yên lòng."

Lời mới ra khỏi miệng, lại nghĩ tới câu 'Huynh và người ta quen thuộc lắm sao, làm gì mà tới lượt huynh không yên lòng?' của Đoàn Sùng Hiên thì mới cảm thấy cảm xúc ứ đọng, phi thân nhảy lên cây, ném đi vò rượu, rút đao chạy xuống dốc núi.

"Lão tứ đệ đi trước đi, huynh đi tìm đại sư huynh đánh một trận."

Nói đơn giản chút thì chính là đi tìm ngược.

Ân Bích Việt chỉ cảm thấy tam sư huynh vốn tùy tính, hứng thú kéo đến nên muốn luận bàn với đại sư huynh.

Hắn mở thư ra xem, hành văn ngắn gọn, ngoại trừ một câu thấy tin như gặp mặt thì không có mấy lời hàn

huyên thừa thãi nào nữa. Lời kể rất ít, chuyện núi đá sụp đổ, khói bụi dâng tận trời chỉ gói gọn trong một lá thư.

"… Trăm vạn năm trước, chủ nhân của Phong Vũ kiếm đúng là đã ngã xuống dưới cửa Lưỡng Nan. Do cơ duyên mà Phong Vũ kiếm thăm lại chốn xưa, ta cũng vào một loại cảnh giới huyền diệu nào đó…"

Gió đêm thổi đi sương mù giữa núi, rất giống sương sớm ở ngoài Diệp thành bị kiếm khí bổ ra. Một kiếm 'Tà Phong Tế Vũ' của người kia, như ánh sao bị chấn động rơi xuống trên con sông thu. Với sinh mệnh dài dằng dặc của người tu hành, những cuộc chiến trên võ đài đó không tính là đã xa xăm, nhưng dường như chỉ trong một đêm, kiếm đạo và cuộc sống của bọn họ đã thay đổi vô cùng lớn.

"Giác ngộ bản ý của Phong Vũ kiếm, tâm tình lúc ấy của ta, chính là sáng nghe đạo, chiều có chết cũng không hối tiếc… Nhưng ta đại khái là có vướng bận với cuộc sống."

Ân Bích Việt vừa đi vừa xem, mãi đến tận khi đọc xong câu cuối cùng.

"… Chỉ nhớ rõ chưa đuổi đi Ma tu, muôn phương lắm khó khăn, ta không dám đi trước một bước. Thù lớ của sư phụ chưa trả, môn phái chưa hưng thịnh, ta cũng không dám không tiếc mạng."

Sau khi trò chuyện với nhị sư tỷ thì hắn càng thất vọng, vừa nâng mắt đã đối diện với ngói xám và tường trắng quen thuộc.

Tường là tường thấp, ngói là ngói cũ. Sân của hắn trang trí rất đơn giản, nếu như xung quanh Hề Hoa phong có mây mù mờ ảo quanh năm thì nhìn gần giống như là một nhà dân bình thường nào đó.

Cửa gỗ hơi lay động, 'kẽo kẹt' một tiếng rồi mở ra.

Trong phòng ngủ có đốt đèn, tia sáng xuyên qua cửa sổ giấy, in một vùng vàng ấm trên thềm đá.

Ân Bích Việt mới nhớ tới ở nơi này có người đang chờ hắn.

Hắn đẩy ra cửa phòng ngủ, không biết tại sao lại mở miệng nói một câu,

"Ta đã trở về."

Đèn đuốc chập chờn, ở gian ngoài không có ai.

Sau tấm bình phong ở phòng trong vang lên một tiếng cười khẽ.

Tiếng cười khàn khàn, vang vọng trong bóng đêm an tĩnh. Giống như có viên đá rơi xuống mặt hồ yên tĩnh, làm gợn tầng tầng sóng. Một sợi lông quạ rơi vào chén rượu chứa ánh trăng.

Sự triền miên không thể tả được.

Ân Bích Việt đi tới từng bước một, chỉ thấy trong màn giường cuốn lên một nửa, người kia xõa tóc đen nửa dựa vào đầu giường, vạt áo trung y trắng như tuyết mở lớn, lộ ra lồng ngực da thịt như ngọc.

Ánh nến nhạt nhòa tiến vào phòng, soi khuôn mặt người nọ nửa sáng nửa tối, bóng mi in dưới hàng mi dày. Sắc mặt không rõ ràng, nhưng lại sinh ra tia tà khí yêu dị, như là yêu ma câu lấy hồn phách người khác.

Giọng người nọ cũng như gió xuân say rượu, mang theo ý cười, âm cuối vút lên,

"Ngươi đi gặp người nào, đọc thư của ai? Đã vậy trễ thế này mới trở về."

111. Chương 111: Gió Đêm Xuân Thổi Nghìn Cây Hoa

Lòng hoảng hốt trong nháy mắt, Ân Bích Việt nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Lúc mở ra lại thì ánh mắt trong trẻo, không nhiễm bụi trần.

Tay áo dài của hắn lay động, đứng chắp tay.

Cánh cửa sổ bằng gỗ không có gió mà lung lay, nhẹ nhàng mở ra. Gió đêm lạnh lẽo và ánh sao tiến vào, thổi đi ấm áp khô nóng khiến đầu óc người ta mê man.

Thổi màn giường khẽ bay lên, tóc đen của người kia tùy ý tung bay.

Ân Bích Việt đi tới bên giường, cúi đầu cúi người. Cái tư thế này khiến cho bọn họ cách nhau rất gần, gần như là hơi thở hòa vào nhau. Hắn thậm chí có thể cảm nhận được ý cười, lồng ngực chấn động của đối phương.

Sau đó hắn giơ tay, kéo cổ áo của người trước mặt, khiến cho chúng nó khép lại, rồi lại buộc chặt vạt áo.

Lần đầu tiên hắn làm chuyện như vậy, động tác không thạo mà nghiêm túc.

Cuối cùng lui lại hai bước, bình tĩnh nói,

"Gặp các sư huynh sư tỷ, đọc thư Chung Sơn gửi tới. Có chuyện gì thì nói, không nên dùng pháp thuật mê hoặc ta."

Người dựa ở trên giường không tỏ rõ ý kiến, nâng tay sửa sang lại cổ áo, hiển nhiên là bị buộc quá chặt nên có chút không thoải mái. Cho dù như vậy, người nọ vẫn thuận theo lời của hắn, "Ngươi đã hỏi những người kia, kết quả thế nào?"

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút, "Đại khái là phải có vướng bận."

Ma Tôn nhíu mày, "Vướng bận của ngươi còn chưa đủ sao?"

Ân Bích Việt trầm mặc.

Hắn vướng bận hồn phách chia lìa của sư huynh, sư phụ chẳng biết lúc nào thì trở về, đồng môn ở Hề Hoa phong, còn có bằng hữu ở ngoài Thương Nhai. Tính ra một chút thì cũng không ít.

Ánh mắt của người kia nặng nề, như đáy sâu dưới biển, "Cho nên vướng bận thôi còn chưa đủ, còn phải có dục vọng."

Ân Bích Việt thấp giọng lặp lại, "… Dục vọng?"

"Đói thì muốn no bụng, lạnh thì muốn có thêm quần áo, là dục vọng cơ bản nhất của cuộc sống, tìm kế sinh nhai, cầu danh cầu lợi, là những dục vọng sau no ấm, chúng sinh nóng vội với sống, nóng vội với chết, đều ép ra dục vọng."

"Là người tu hành, ngươi vốn nên có dục vọng với sức mạnh, theo đuổi ngộ đạo. Nhưng bây giờ lại chẳng có gì cả."

Dáng vẻ của người trước mắt lười biếng, lời nói lại áp sát từng bước,

"Không có chuyện vùng vẫy trong đau khổ, cũng không có chuyện cầu mà không được, ngươi làm sao mà có nổi dục vọng?!"

Ân Bích Việt không thể không thừa nhận là đối phương nói rất có lý, "Ngươi nghĩ ra cách rồi?"

"Nghĩ được cách khiến cho ngươi sinh ra dục vọng, ngươi bằng lòng thử không?"

"bàn luận về đạo với ta sao? Hỏi ra chỗ ta không rõ?"

Tiếng cười đã biến mất vang lên lần thứ hai, "Hà tất phải làm chuyện phiền phức như vậy, nói chuyện 'Ấm no sinh dâm dục' đi, dục vọng không phải là thứ dễ dàng nhất sao?"

Ân Bích Việt ngơ ngác.

Đi một vòng lớn như vậy, hóa ra nó lại ở đây.

Đều là cạm bẫy đã xếp sẵn!

Không thể kìm nén nổi, những hình ảnh lung tung không thể diễn tả bỗng nhiên nổi lên. Trong hang núi tối đen, ánh lửa nóng rực, những cái đụng chạm thân mật… Rồi lại đối diện với khuôn mặt của sư huynh, đáy lòng lại như bị lông chim gãi một cái, ấm áp mềm mại.

Hắn ổn định lại suy nghĩ, bất đắc dĩ thở dài, "Sao ngươi lại biến thành cái bộ dạng này?"

Sư huynh là chính nhân quân tử khỏi cần phải nói, nhưng lúc hắn là Ý Lăng Tiêu, sư đệ Mạc Trường Uyên của hắn tính tình đạm bạc, trong nóng ngoài lạnh, đối đãi với hắn vô cùng tốt. Cho dù sau đó có nhập Ma, cũng chỉ còn lại nét lạnh như băng xa cách người khác ngàn dặm.

Bất kể là ai, cũng sẽ không làm chuyện hoang đường như vậy.

Ma Tôn biết hắn đang suy nghĩ gì, cười nhạo nói, "Ngươi đã sắp biến thành dáng vẻ của Chân Tiên rồi, nếu như ta giống với cùng kiếp trước, chúng ta sẽ giẫm lên vết xe đổ."

Năm chữ 'giẫm lên vết xe đổ' vừa được nói ra, Ân Bích Việt liền nhíu mày, "Cãi chày cãi cối."

"Ngươi không muốn sao?"

Gió đêm tiến vào phòng bỗng trở nên lạnh lẽo. Ánh nến bị thổi lúc sáng lúc tối.

Hắn không trả lời, ý từ chối rất rõ ràng.

Uy thế khủng bố mà to lớn kéo đến trong căn phòng nhỏ hẹp. Ánh nến đột nhiên tắt. Bàn, giá sách, bức bình phong, giường, tất cả đều rung động trong bóng tối. Hắn biết sự kiên trì của đối phương đã cạn.

Luôn luôn cười, đi nơi nào, làm cái gì đều cho hắn quyết định, dáng vẻ dễ thương lượng mọi chuyện quả nhiên là giả.

Ánh sao chiếu vào, lúc đi ngang qua giữa bọn họ thì hơi khúc chiết. Hình ảnh kỳ diệu mà quái lạ.

Sức mạnh khổng lồ va chạm nhau, đã khiến không gian biến hình.

"Được rồi." Ân Bích Việt đánh vỡ sự giằng co, lại không nghĩ ra lý do gì mới có thể làm cho đối phương dừng lại.

Nếu như đã nói từ trước, Mạc Trường Uyên có muốn hủy trời diệt đất thì hắn cũng không ngăn được. Nhưng tại sao người nọ lại không có ý khiêu khích tới đại trận hộ sơn?

Cuối cùng đành phải nói, "Giường sắp sụp rồi, ta không có cách nào để ngủ."

Lý do này ngay cả chính hắn cũng cảm thấy buồn cười.

Mà bất ngờ thay, khí tức nguy hiểm một giây trước còn đang quẩn quanh sắp vượt qua ranh giới giới thịnh nộ của Ma lại đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Người kia giơ tay hơi phe phẩy ống tay áo, đứng dậy xuống giường, "Ngươi ngủ đi, ta đi a gian ngoài tĩnh tọa."

Sau đó hắn thật sự đi ra ngoài, đi ngang qua Ân Bích Việt.

Ánh sao ngút trời rơi trên người hắn.

"Xin lỗi."

Ân Bích Việt quay người lại nói, hắn không biết tại sao lại muốn xin lỗi, chỉ cảm thấy đối phương đại khái là rất khó để vượt qua.

Loại khổ sở này giống như đang đứng trên đỉnh núi tuyết Thông Thiên, nhìn thấy Mạc Trường Uyên cầm kiếm chỉ về phía hắn.

Ma Tôn dừng bước, nhưng không quay đầu lại,

"Không cần nói xin lỗi, ngươi không có sai. Đúng là ta cãi chày cãi cối." Người nọ trả lời vấn đề kia một lần nữa, "Trăm vạn năm trước, ta sống quá ngột ngạt, trong lòng nghĩ cái gì cũng không nói cho ngươi, ngươi nhất định rất phiền chán. Ta đã nghĩ, dù sao ngươi cũng không thích bộ dáng của Mạc Trường Uyên, lần này được làm lại từ đầu, nên sống tùy tiện một chút. Muốn cái gì, thì cũng để ngươi biết."

Hắn ta nghiêng người cười cười, "Bây giờ xem ra, dù ta có mang bộ dáng gì, ngươi đại khái cũng không để ý. Dù sao trong lòng có đạo lớn, tình ái ân oán có đáng là gì?"

Lòng Ân Bích Việt rung động, chân nguyên dâng trào, một bình phong vô hình ngưng tụ. Ngăn cản trước người của người nọ.

Nếu phải nói tiến bộ lớn nhất của hắn ở đời này là gì, thì đó nhất định là 'Chưa nói xong thì không cho đi'.

Hắn mở miệng kêu, "Sư đệ."

Một tiếng gọi này rất giống với rất lâu trước kia, chia cách trăm vạn năm nhân gian cũng không còn tồn tại nữa, "Lên núi bái sư, khai ngộ tu hành, sau đó bị cõi trần nhuốm lấy, rèn luyện sinh tử, khi đó lòng có sinh ra tình ái hay không ta thật sự không hiểu, dù sao chuyện cũ đã qua rồi, ân oán khó theo đuổi. Ta chỉ biết là ta đã đi vào ba ngàn thế giới để cầu đạo một lần nữa chỉ để thay đổi số mệnh với ngươi."

"Nhưng ta không thể lừa ngươi, bất kể ngươi mang bộ dáng gì thì cũng không có gì khác nhau. Bởi vì bây giờ hai hồn của ngươi chia lìa, khiến ta hiểu được tình ái kiếp này, vùi sâu trong đó, là nửa hồn phách kia."

Cho nên ta không cần gì cả. Mạc Trường Uyên cũng được, Lạc Minh Xuyên cũng được, sư huynh cũng được sư đệ cũng được, kiếp trước kiếp này, ta chỉ có một người là ngươi.

Đạo lớn là gì, tất cả mọi thứ cũng không bằng ngươi.

Sao dần tối đi. Ánh trăng chuyển về Tây, rời khỏi khung cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, người kia nói, "Ta hiểu rồi."

Chỉ có câu này, sau đó đánh vỡ bình phong, đi ra ngoài.

Ân Bích Việt nghe thấy tiếng vỡ tan yếu ớt trong không khí, lui lại mấy bước, cụt hứng ngồi ở trước giường.

Hắn không biết mình làm vậy có đúng hay không. Lần bộc bạch này có làm tổn thương đối phương hay không.

Một giây sau, ánh nến ở gian ngoài sáng lên lần nữa.

Tiếng bước chân trầm ổn vang lên, Ân Bích Việt nâng mắt, chỉ thấy người rời đi không ngờ đã trở lại.

Mở r hai tay về phía hắn, ánh nến rọi sáng ý cười ôn hòa trong mắt.

Hơi thở quen thuộc không sai đi đâu được, Ân Bích Việt thử ôm lại đối phương,

“Sư huynh…”

Thật sự là đã lâu không gặp.

Lạc Minh Xuyên ôm người vào trong ngực, âm thanh có chút khàn,

“Huynh đã trở về.”

Ngủ cùng giường với nhau cũng không phải lần đầu tiên.

Không có thẹn thùng lúng túng, hai người chỉ nằm cùng một chỗ. Tắt đèn đóng cửa sổ, thả xuống màn giường, Ân Bích Việt còn thay đổi một tư thế thoải mái, tự cho là rất bá đạo ôm vòng qua eo sư huynh.

Không khỏi nghĩ đến, xem ra chuyện Hợp Tịch phải gấp rút, nếu không thì việc không danh không phận này quá oan ức cho sư huynh.

Hai má dán chặt lồng ngực hơi chấn động, giọng của Lạc Minh Xuyên vang lên trên đỉnh đầu hắn,

“Thời cơ đã tới, ngày mai huynh sẽ bế quan.”

‘Chờ một thời cơ, hai người dung hợp với nhau.’ Đại sư Vô Vọng từng nói như vậy.

Cho nên không cần nhiều lời giải thích nữa, Ân Bích Việt cũng rõ ràng ý này.

Đã vậy còn quá nhanh.

“Việc này hung hiểm khó dò, ngày mai chúng ta Hợp Tịch trước đi.”

“Việc đó không làm ẩu được. Chờ huynh xuất quan rồi sắp xếp sau, còn phải làm lễ phục, phát thiệp mời, Thương Nhai mở sơn môn, mở tiệc lớn mời khách và bạn cả ba ngày…”

“Đều là huynh mượn cớ. Sau khi Hợp Tịch thì số mệnh liên kết với nhau, huynh là sợ lúc bế quan có bất trắc gì đó thì sẽ liên lụy đệ, đúng hay không?”

Lạc Minh Xuyên không có gì để nói. Sư đệ ở chút chậm ở một số mặt, nhưng phần lớn là nhạy bén thông suốt trong các tình huống, không thể gạt được.

Ân Bích Việt giương mắt nhìn y, cả giận nói, “Nếu mà sợ mấy cái đó, vậy thì chúng ta còn làm đạo lữ làm

gì nữa?"

Lạc Minh Xuyên lập tức vỗ lưng thuận khí cho người kia, "Là huynh sai rồi." Rồi bỗng nhiên cười rộ lên, "Xúc cảm của đệ hình như đã trở lại, xem ra có thể khiến đệ tức giận cũng là chuyện tốt…"

Ân Bích Việt suy nghĩ một chút, "Đại khái là bởi vì có dục vọng Hợp Tịch với huynh."

Hoặc là nói tối hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, còn toàn là chuyện có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của ta.

Giọng của Lạc Minh Xuyên trầm xuống, "Đệ tin tưởng lời hắn ta nói?"

"… Có mấy phần lý."

"Vậy chúng ta thử xem?"

Ân Bích Việt vừa định hỏi 'Thử cái gì?', thì câu nói 'Ấm no sinh dâm dục' nhảy ra trong óc, khiến cho hơi thở của hắn loạn một chút.

Chờ chút, đừng nói là giống như chuyện hắn nghĩ chứ.

Bỗng nhiên có mấy lọn tóc phất qua gò má của hắn, hơi có chút ngứa. Ánh sao bị che đi mất, Lạc Minh Xuyên cúi người xuống, đè tay hắn lại dưới thân. Sóng ngầm phun trào trong mắt, như là có ánh sáng.

Bọn họ trao một cái hôn thật dài.

Không giống với những cái hôn lướt qua rồi thôi lúc trước, hoặc là cái hôn dứt khoát hung ác tới từ một phương, nụ hôn này rất sâu, cũng rất triền miên.

Ân Bích Việt không nhắm mắt, nhìn thẳng vào đáy mắt Lạc Minh Xuyên. Giống như là muốn khắc người nọ vào tâm trí.

Vừa trúc trắc đáp lại, chỉ cảm thấy từ môi lưỡi đến toàn thân, gống như là đang ngâm trong dòng nước ấm, mềm yếu bất lực.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, tinh thần cũng mơ màng ngẩn ngơ, muốn nói gì đó nhưng nơi cổ họng lại chỉ có thể phát ra tiếng nghẹn ngào không rõ ràng. Tựa như một con vật nhỏ bất lực.

Ở chốn hoang vu bốc lên ánh lửa, vì vậy ngàn dặm đều bốc cháy. Gió xuân thổi qua một đêm, cây hoa lần

lượt nở rộ.

...

Vào lúc gần như hỏng mất, Ân Bích Việt nghe thấy giọng khàn khàn bên tai, dường như mang theo ý cười, "Sư đệ, đệ xem, đệ có dục vọng, Chân Tiên sẽ không có dục vọng."

"Đệ chớ có trách huynh, huynh chỉ sợ không chờ được đến lúc xuất quan, đệ đã hoàn toàn biến thành dáng vẻ vô dục vô cầu, một thân thanh tịnh rồi."

"Nếu như phải nói trên cõi đời này có thứ gì khiến huynh thật sự sợ hãi, thì việc đó chính là mất đi đệ."

Nhưng hắn đã không có cách nào suy nghĩ ý nghĩa trong lời đó, chỉ là vô thức giãy giụa, "Sư huynh, đệ khó chịu..."

Quân tử như ngọc trong ngày thường lại đột nhiên trở nên cứng rắn, "Gọi tên huynh."

"Lạc Minh Xuyên, Lạc Minh Xuyên..."

******

Chờ đến khi Ân Bích Việt hoàn toàn tỉnh táo lại thì đã là giữa trưa hôm sau.

Nắng nhạt đầu xuân chiếu vào trong phòng, những hạt bụi nhỏ lơ lửng trong nắng.

Trong mặt kính nước phản chiếu khuôn mặt của hai người, hắn ngồi ở trước bàn, Lạc Minh Xuyên đứng ở phía sau, vấn tóc cho hắn.

Sợi tóc trắng bạc chảy qua ngón tay thon dài, bị chia làm hai nửa, nửa buộc nửa thả.

Lạc Minh Xuyên nhìn người trong gương, cười khổ nói, "Giận sao?"

Giận cũng phải, y là người làm sai.

Ân Bích Việt đang trầm tư hoàn hồn lại, "Đệ chỉ cảm thấy kỳ quái, sư huynh sao lại làm được..."

Rõ ràng cảnh giới của đệ tiến triển cực nhanh, tâm chí kiên cố, Già Lan đồng thuật sao lại dễ dàng mê hoặc đệ như thế? Lúc trước Ma Tôn muốn dùng thuật mê hoặc nhưng không phải đã bị đệ phát hiện sao?

Lạc Minh Xuyên nghe vậy thì trong lòng đau nhói,

"Bởi vì đệ tin huynh. Không phòng bị huynh."

Nhưng huynh lợi dụng sự tin tưởng của đệ. Mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Rất thất vọng đi.

Mặt kính nước vỡ vụn, hóa thành hơi nước tung bay như khói. Lược ngọc trong tay gãy thành hai khúc, nằm trong lòng bàn tay.

Mãi đến tận khi thanh niên tóc trắng xoay người lại, lộ ra nụ cười đã lâu không gặp,

"Thật tốt."

Lạc Minh Xuyên tưởng mình nghe lầm, "Cái gì?"

Ân Bích Việt thở dài nói, "Sớm biết như thế này mà có thể giải quyết tất cả vấn đề, thì còn dằn vặt làm gì nữa..."

Nếu không phải cách này quá xấu hổ, thì hắn thật sự rất muốn viết thư nói cho Chưởng viện tiên sinh. Dù Tiên sinh có đọc qua bao nhiêu điển tịch thì cũng không nghĩ ra cái cách này.

Ân Bích Việt đứng lên, tự thấy mình phong lưu, nhẹ nhàng vuốt lại cổ áo cho sư huynh, "Khổ cực cho sư huynh rồi. Như đệ bây giờ, ít nhất có thể chống đỡ tới khi huynh xuất quan."

Hắn rốt cuộc cảm nhận được thiện ý của thế giới này. Vui vẻ, tràn đầy hy vọng như cây khô gặp mùa xuân.

Vô tình tối thượng, không bằng việc xuân phong nhất độ. (=việc mây mưa)

Thật sự là tốt.

Lạc Minh Xuyên choáng váng.

Rốt cuộc phải giải thích sao cho sư đệ hiểu trong chuyện này đệ ấy là người chịu thiệt?

Vì vậy y thở dài.

Ân Bích Việt lập tức trở nên khẩn trương, “Sư huynh?”

Lạc Minh Xuyên dẫn hắn đẩy cửa đi ra ngoài.

Đầu xuân cây cỏ đâm chồi ra hoa, màu xanh nhạt thấm dần lớp sương mù quanh năm không tan ở Thương Nhai.

Ngày xuân chậm chạp, cây cỏ um tùm.

“Huynh chỉ đang nghĩ, đời này thật may mắn được mệnh trời chiếu cố mới đổi lấy được một người như đệ.”

Chẳng biết lúc nào mà mấy cây hoa anh đào hoang đã mọc lên trong đình, trên cây là nụ hoa nhỏ bé yếu ớt run run trong gió.

Ân Bích Việt đứng ở bên cây hoa cười, “Nào có chiếu cố gì, huynh mất hết cả thân tu vi dưới Lâm Uyên kiếm, đi vào luân hồi để cầu một cơ hội thay đổi; mà đệ lại hủy đạo tu lại qua nhiều thế giới…”

“Hôm nay có thể có được niềm vui ở cùng với nhau, đều là do huynh và đệ tìm kiếm chỗ sống trong đường cùng, phản nghịch với trời đi sửa mệnh để đổi lấy cơ hội.”

Mãi đến rất nhiều năm sau, Lạc Minh Xuyên vẫn còn nhớ cảnh này.

****

Lúc khí trời trở nên ấm áp, Thương Nhai sơn đầy hoa dại cây cối, cỏ mọc én bay.

Có chim xanh bay tới theo gió xuân đến từ khắp nơi, mang đến tin tức khác nhau.

Liễu Khi Sương nhận được thư Đoàn Sùng Hiên gửi tới từ Bắc Địa.

Thư rất dài, ba trang đầu đều là đang xin nhờ sư tỷ chuyển lời thăm hỏi tới từng người, hỏi từ tu hành hỏi đến ăn uống. Bốn trang sau thì viết về tình hình gần đây của mình, chủ yếu là oán giận không khí trong hoàng thành khô nóng, còn Loan Nhị gần đây thì càng ăn càng nhiều, cho nên sau khi thu nhỏ người thì mập thành một cục.

Chính sự không đề cập tớ một câu.

Yến Hành đoán hắn đại khái đã làm Hoàng Đế, không thể lộ vẻ vui giận, cũng không thể nói nhiều, nhịn quá lâu nên có một chút không bình thường.

“Tội nghiệp lão ngũ.”

Ân Bích Việt xem xong thì cười rộ lên, “Còn phải làm phiền sư tỷ viết thư hồi âm.”

Liễu Khi Sương gật đầu, “Không phiền.”

Quân Dục nói, “Viết là mọi thứ đều ổn.”

Ân Bích Việt nói, “Đại sư huynh không ngại thì nói hai câu đi, ngũ sư đệ mà thấy thì nhất định sẽ rất mừng rỡ.”

Nhưng trong lòng lại nghĩ đâu chỉ là mừng rỡ, Lải Nhải mà thấy ‘đại sư huynh vậy mà nói câu dài kìa’ thì có thể mừng tới năm sau luôn.

Sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc của Quân Dục lộ ra mấy phần căng thẳng, ngón tay cầm kiếm hơi trở nên trắng, nhíu mày như là đang khốn khổ ngộ đạo, “Vậy thì thêm một câu…”, hắn nghiêm túc nghiêm túc nghĩ ngợi, “Quả thật là rất tốt. Chớ mong nhớ.”

Yến Hành suýt chút nữa cười ra tiếng.

Ân Bích Việt mang thái độ khác thường đáp rất dài, “Sư tỷ viết cho đệ ấy là đệ Hợp Tịch, ghi tên vào sách ở từ đường của Thương Nhai, đại sư huynh thay mặt sư môn nhận lễ, đệ và Lạc sư huynh lấy máu làm khế ước. Từ đây về sau đã là người có gia có thất. Đợi khi Lạc sư huynh xuất quan, hai người chúng đệ sẽ du lịch thiên hạ, có lẽ sau này sẽ đi Bắc Địa thăm đệ ấy…”

Yến Hành như là hiểu được điều gì, cũng hồi đáp rất dài.

Liễu Khi Sương ghi nhớ từng lời.

Ân Bích Việt than thở trong lòng, ngũ sư đệ chính mắt thấy cuộc chiến sống còn giữa sư tỷ cùng Ngọc cung chủ, với sự thông minh của đệ ấy, sợ là đã cảm nhận được tâm tình khác thường của sư tỷ. Cho nên mới định kỳ viết thư dài gửi về.

Vì để cho sư tỷ nghĩ và làm những thứ khác mà không phải ở trong phòng cả ngày chép Đạo kinh. Trong lúc vội trăm bề mà lại viết nhiều như vậy, cũng coi như rất là để ý.

Hà Yên Vân cùng Nguyễn Tiểu Liên nhận được thư của Khúc Đôi Yên.

Chữ viết của thiếu nữ vẫn rất duyên dáng, nhưng giữa nét bút lại có thêm chút rầm rộ. Lưu loát đọc hết ba trang, đại ý là Liêm Giản và các thành trấn xung quanh cũng tu sửa sắp xong rồi, môn phái lại đi vào

quỹ đạo một lần nữa, nửa cuối năm thì chuẩn bị mở sơn môn, chiêu mộ đệ tử mới. Còn Lãm Nguyệt kiếm của nàng ta thì đã đạt được bảy phần chân nghĩa, nếu như cha mẹ của nàng ta vẫn còn thì nhất định sẽ chạy đi nói với bạn bè họ hàng rồi.

Quan trọng nhất là, nàng ta sắp chuẩn bị thổ lộ lần thứ ba trong đời.

Đáng sợ tới mức Hà Yên Vân ăn hết hai con gà nướng, Nguyễn Tiểu Liên tập một bộ quyền Đảo Sơn mới tỉnh táo lại.

"Ta nói ngươi viết đi! Ngươi nói cho nàng ta biết, ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ, dù sao bây giờ nàng ta là tông chủ, mọi hành vi đều ảnh hưởng tới uy danh của môn phái, không được xúc động. Khiến cho nàng ta tỉnh táo mộ chút, tốt nhất là hẹn thời gian gặp mặt, chúng ta cùng nhau bàn đại sự, bày mưu cẩn thận rồi mới hành động…"

Hà Yên Vân nói, Nguyễn Tiểu Liên viết chữ như rồng bay phượng múa.

"Cuối cùng thuận tiện hỏi à cái người xui xẻo… Khụ, gạch bỏ chữ xui xẻo đi, mà nàng ta nói là anh tuấn vô song, cực kỳ tiêu sái đó là ai."

Hà Yên Vân thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc là đệ tử của môn nào phái nào, thế gia đại tộc nào mà có thể yên lặng cướp được đệ nhất mỹ nhân Khúc Đôi Yên.

Đặc biệt là toàn bộ Liêm Giản sau lưng mỹ nhân này, nắm trong tay một nửa giang sơn ở Nam Địa.

"Sao nàng ta lại rơi vào lưới tình nhanh như vậy? Đầy giấy toàn là tình thế bắt buộc, sốt ruột không phải quân thì không gả, không có một chút dấu hiệu nào… Lẽ nào bây giờ đang có xu hướng làm chuyện lớn trong im lặng sao? Giống như sư huynh của ta cùng Ân sư huynh vậy, chưa chi đã âm thầm Hợp Tịch?" (quân là một loại xưng hô)

Nguyễn Tiểu Liên để bút xuống, cuốn thư bỏ vào ống trúc nhỏ, cột chắc vào chim xanh, "Lạc sư huynh cùng Ân sư huynh là tình huống đặc biệt, với cảnh giới bây giờ của bọn họ, suy nghĩ rất nhiều thứ, không phải là chuyện chúng ta có thể đoán ra… Còn Đôi Yên ấy, nàng ta luôn sốt ruột như vậy, ta cần phải gửi một con gà hấp lá sen và gạo nếp cho nàng ta, nói không chừng khi nàng ta ăn xong thì quên mất luôn chuyện lấy chồng."

Hà Yên Vân suy nghĩ một chút, "Thôi, đừng gửi nữa, ta hi vọng nàng ta có thể gả sớm một chút, như vậy chúng ta có đủ bốn người, có thể làm bàn mạt chược…"

"Ngươi là sợ ta gửi cho nàng ta rồi thì ngươi không có đồ ăn hả?"

Hà Yên Vân rất thành thực, "Đúng vậy, ta sợ."

112. Chương 112: Sao Lại Hận?

Sắp tới tiết thanh minh, mấy cơn mưa xuân lạnh rơi xuống, giội rửa vùng đất bằng, rửa sạch vết máu đọng lại, làm nhạt vết tích mà phép thuật tàn phá để lại.

Linh mạch ở cánh đồng tuyết của Đông Địa đã ổn định, tuyết ở vùng ranh giới tan theo gió xuân, nước tụ lại thành một dòng chảy nông, chảy hợp vào sông Mân, cuồn cuộn chảy về phía Đông.

Lục đục có người trở lại cánh đồng tuyết, con đường máu từ điện Trường Uyên tới đỉnh núi tuyết đã sớm bị vùi lấp, chỉ có mấy cung các điện sụp đổ trong Kim cung yên lặng tỏ rõ tất cả, rất nhiều người còn nhớ mặt đất run rẩy vào ngày đó, dị tượng trên bầu trời đêm.

Lâm Uyên ra khỏi vỏ, trời đất cùng chứng kiến hai kiếm, 'Tinh Hà Trầm' phá trận Thiên Ma Sát trăm năm, 'Sơn Hà Quy' lay động linh mạch trên cánh đồng tuyết.

Vì vậy không ít suy đoán được lan truyền về cảnh giới của Ân Bích Việt, rất nhiều kẻ hoảng sợ, có kẻ không tin nổi. Với thiên phú tu hành cùng lĩnh ngộ kiếm đạo, tu vi vượt qua hạn chế thời gian tuổi tác không phải là không có, chỉ là chưa có người làm được tới trình độ như thế. Chưa từng có ai, về sau cũng không nhất định sẽ có người làm được.

Thế giới này có khác biệt rất lớn, vừa lại giống như không có.

nhiều thế lực tranh giành ở Đông Địa, mấy thế lực đại Ma tu nhanh chóng quật khởi, thành lập thành bang, vẽ lại bản đồ. Binh mã Bắc Địa trở về từ khắp nơi, với lần tự thân xuất chinh lần này của tân Hoàng Đế, chỉnh đốn lại binh quyền, gia cố phòng tuyến quanh biển, cũng nhổ tận gốc tàn dư của đảng làm phản.

Mấy ngày nay, học trò trong học phủ rất hối hả, sửa xong tường thành của Vân Dương thành. Sau đó đọc sách như thường lệ, vẫn lên lớp học như thường.

Khúc Đôi Yên chính thức làm đại điển kế vị vào một ngày gió xuân lùa cành liễu. Không có cha mẹ chủ trì điển lễ cho nàng ta, càng không có trưởng lão nào có tư cách thay thế. Nàng ta tự mình mang mão cao, cầm lên quyền trượng tông chủ, lập lời thề trước sự chú ý của muôn người. Tiếng hô 'Trời phù hộ Liêm Giản' vang vọng cả núi.

Chung Sơn bị thương rất nhiều, Trình Thiên Vũ dìu hắn xuống giường bước đi. Đi nởi sâu nhất trong biển trúc, đi bái tế nơi chôn quần áo và di vật của Chu Viễn Đạo.

Nam Địa không thể so với Tây Địa, tu sửa sau chiến tranh gặp rất nhiều vấn đề, Tống Đường bị chuyện trong môn phái đè đến không thể thoát thân. Chỉ là thỉnh thoảng trên đường quay về sân, y sẽ nghĩ rằng sẽ có người ném một vò rượu xuống từ trên cây.

Bão Phác tông từng là chốn độc đoán của Dư Thế, bây giờ Dư Thế biến mất, thì bắt đầu nội loạn, mấy vị trưởng lão không phục nhau, chỉ nói là phải đề cử tông chủ mới nhanh một chút, không ai nói chuyện báo thù. Lâm Viễn Quy đi vào từ đường, mang đi bài vị sư phụ hắn, lúc đó trên đường núi có đầy đệ tử cầm kiếm, thậm chí có trưởng lão lớn tiếng quát hỏi, nhưng không ai dám xuất kiếm. Trơ mắt nhìn hắn đi ra sơn môn, từ đây không biết tung tích, nhân gian không còn thấy Sóc Tuyết kiếm.

Vào ngày xuân gió ấm phá tan mùa Đông, chuyện lớn chuyện nhỏ hoặc chuyện chấn động một thời, hoặc chuyện xảy ra trong âm thầm, đều ghi lại dấu ấn đậm trong sử sách, hoặc chỉ là mấy nét bút ít ỏi. Bất kể là trần gian khói lửa hay là núi non mây mù, tóm lại cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.

Cuộc sống của Ân Bích Việt trở nên yên bình, nhưng lời đồn đãi thì dậy sóng.

Có người nói hắn muốn bế quan cầu chứng đạo hư không, có người nói hắn phải thừa dịp Bão Phác tông nội loạn, đoạn tuyệt truyền thừa của bọn họ, thậm chí nói là hắn muốn đẩy thẳng Thập Vạn Đại Sơn, nhất thống Tây Địa.

Gần như chắc chắn rằng hắn sẽ y như Kiếm Thánh khi còn trẻ vậy, làm chút chuyện lớn rầm lớn rộ.

Nhưng trên Hề Hoa phong, Ân Bích Việt tự mình xem núi xem mây, có lúc đi bồi sư tỷ chép Đạo kinh. Hai người cũng không nói gì, đi kèm với mưa xuân hơi lạnh ngoài cửa sổ thì có thể chép cả một buổi trưa.

'Phù Sinh Hoan' ở Xuân Tụ lâu vừa ra khỏi hầm chứa, Yến Hành đã phải xuống núi du lịch, nói là du lịch, chiếu với trước kia của hắn thì không bằng nói là lêu lổng.

Vừa vặn gặp trúng một năm đầy gió xuân, Thương Sơn điểm màu xanh, 'Xuân Sơn Tiếu' đang run rẩy trong vỏ, kiếm ý của Quân Dục đang rực cháy.

Vì vậy vào đêm ấy trước khi Yến Hành đi, ba người bọn họ đánh một trận bên vách đá.

Khi thì từng người vào trận, khi thì hai người bắt tay công kích một người, thay đổi trong nháy mắt, toàn bằng ý nghĩ, rất là sảng khoái.

Cho dù ở Hề Hoa phong có màn chắn, bọn họ cũng không dùng chân nguyên, như kiếm khí và đao ý tung hoành vẫn cắt cho biển mây xẻ năm xẻ bảy.

Lúc ánh sao dần chìm, Yến Hành nằm trên đất gác chéo chân, Ân Bích Việt ngồi trên vách đá, Quân Dục dựa cây, ôm kiếm đứng.

"Thật sự là sảng khoái mà." Yến Hành thở dài nói, "Không biết thương pháp của lão ngũ luyện thế nào rồi, lần sau kêu đệ ấy tới, để đệ ấy chịu đòn…"

Ân Bích Việt cười rộ lên, “Sợ là không được, đệ ấy có trợ giúp.”

Quân Dục ‘ừ’ một tiếng,tỏ vẻ đồng ý.

Ân Bích Việt nói là đội cận vệ kia, mà Yến Hành hiển nhiên nghĩ lầm rồi, vỗ đùi, “Đúng vậy, đệ ấy còn có một con chim, chắc chắn nó sẽ bán mạng giúp đệ ấy.”

“Không, đệ ấy có bốn con chim.”

“...”

Yến Hành nghĩ thầm, tính như vậy, mấy người đều có người giúp đỡ, chờ Lạc Minh Xuyên xuất quan thì chắc chắn sẽ giúp lão tứ, nếu như sư phụ trở lại thì chắc chắn sẽ giúp đại sư huynh. Bây giờ nhị sư tỷ không động đến võ, cũng không giúp được mình, tính thế nào cũng chỉ có mình cô đơn chịu đòn.

Chuyện này là sao đây.

Vừa Đông vừa chuyển trắng, một tia sáng vàng nhô ra khỏi biển mây.

Yến Hành nhảy lên một cái, mang theo cả người đầy ngoại thương, ngửa mặt lên trời cười to, đạp lên nắng sớm đi xuống núi.

Lại qua hơn nửa tháng, Chính Dương Tử cùng mấy vị trưởng lão bàn bạc, nói là việc tu sửa sau chiến tranh đã xong, mọi thứ đều đã đi vào quỹ đạo, Luận công đường của Thương Nhai cũng nên mở lớp.

Liền cho người tới hỏi Ân Bích Việt có muốn đi giảng bài trên Luận công đường hay không.

Ân Bích Việt không biết nên giảng cái gì, khi cảnh giới của hắn tăng lên, hắn càng ngày càng cảm thấy rằng mọi người có đạo của mọi người, chính đạo vẫn có ngã rẽ, người ngoài không thể nói chính xác được.

Chỉ là bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Lạc Minh Xuyên thường xuyên đi giảng bài, chính hắn cũng từng chờ sư huynh đến lúc tan học.

Vì vậy ngày hôm sau hắn đi đến Luận công đường.

Trong đường không còn chỗ ngồi, ở hành lang cũng có đầy người đang đứng. Thấy hắn đi tới thì tránh ra một con đường từ xa xa, khom mình hành lễ.

Đối với những cái nhìn nóng bỏng dưới đài, Ân Bích Việt có chút sốt sắng, “Hôm nay ta dạy dẫn khí nhập

thể và khơi thông kinh mạch, người trên Phạt tủy cũng không cần học, có thể rời đi."

Không ai động đậy, ánh mắt khát cầu sáng quắc cũng không thay đổi.

Ân Bích Việt bất đắc dĩ nghĩ, lẽ nào mọi người chỉ tò mò về hắn, cũng không quan tâm hắn nói cái gì sao?

Lúc này hắn rất hoài niệm trạng thái cảm xúc hờ hững, ít nhất khi đó không hề sốt sắng, hắn vừa căng thẳng thì đã há mồm nói bậy, "Ta vốn cũng không biết nên giảng gì, chỉ là ta là đạo lữ của Thủ đồ Thương Nhai, có trách nhiệm dạy tu hành nhập môn, bây giờ huynh ấy bế quan, đương nhiên ta phải gánh vác trách nhiệm này…"

Vẻ mặt hắn hờ hững, giọng bình tĩnh, rất là nghiêm trang.

Tất cả mọi người dưới đài trợn to hai mắt.

Vô số người truyền âm hợp lại thành một cái lưới lớn, nhanh chóng tới lui trong đường.

"Ta không nghe lầm chứ? Ân sư huynh và Lạc sư huynh đã Hợp Tịch rồi!"

"Đạo tổ ở trên! Ta còn tưởng rằng chỉ có một mình ta nghe thấy!"

"Tim ta đập nhanh quá trời, trời ạ, tình cảm của bọn họ thật tốt!"

Ân Bích Việt khẩn trương hơn, "Đừng hỏi ta Lạc sư huynh của các ngươi khi nào xuất quan, ta không biết, ta cũng rất nhớ huynh ấy…"

Chờ hắn phản ứng lại mình nói cái gì thì hận không thể lập tức cắt ra không gian để chạy trốn. Mà nói thì đã nói rồi, chạy thì còn mất mặt hơn, chỉ có thể nhắm mắt nói, "Được rồi, chúng ta lên lớp."

"Vạn vật có linh, thiên địa có âm dương, cũng sinh ra linh khí cùng trọc khí, chúng ta là người tu hành, bất kể là linh tu hay võ tu…"

Lần lên lớp này rất là thành công, Ân Bích Việt không quen nói, nhưng cảnh giới có đó, nói về mấy chuyện nhập môn này, thông thuận như nhà cao thác đổ.

Rất nhiều năm sau, nhóm tiểu đệ tử lớn lên, đến tuổi xuống núi du lịch, không ít người nhớ tới ngày đó nhưng vẫn cảm thán, "Ngươi tin không, lúc ta tu hành nhập môn ấy, là do Chân Tiên dạy đó…"

Nhưng mà trước mắt, ấn tượng sâu nhất của mọi người vẫn là câu "Ta cũng rất nhớ huynh ấy." của hắn.

Tại giới tu hành, người lựa chọn việc kết đạo lữ không nhiều, phần lớn đều hết lòng tin việc một mình cầu đạo, cũng không muốn liên kết số mệnh với người khác, phúc học cùng chia.

Mấy môn phái có chủ trương khổ tu thanh bần ví như Thanh Lộc, cả môn phái rất ít thấy người kết đạo lữ.

Thuật pháp của Liêm Giản không nói là phải thanh tâm quả dục, cựu tông chủ cùng Á Thánh Khúc Giang còn là giai thoại trăm năm, trong môn phái từng có một lần xuất hiện việc vui liên tục, nhưng mà yêu đương của thiếu niên hao mòn qua năm tháng đến gần như không còn, hai bên ghét nhau, trở thành oán lữ, thậm chí còn gây ra chuyện một bên phải ngã xuống. Vì vậy liền có môn quy người quen biết dưới năm năm thì không được Hợp Tịch.

Ân Bích Việt giảng ở Luận công đường rất khiến người ta thán phục. Bởi vì chuyện này tỏ rõ bọn họ không chỉ Hợp Tịch song tu, mà còn phá vỡ truyền thống đạo lữ "Chí cao chí minh nhật nguyệt, chí thân chí sơ phu thê". (Cao nhất sáng nhất là trời trăng, thân mật gần gũi nhất là vợ chồng)

Sau đó thì Ân Bích Việt trở về suy nghĩ một chút, cũng không thấy quẫn bách như vậy nữa, người lại còn cảm thấy phô ra thì cứ phô ra đi, sau này mọi người đều biết sư huynh là của mình, khỏi bị người khác nhớ nhung.

Dù sao sư huynh của ta ưa nhìn tu vi cao, tính cách dịu dàng xót người, sao tìm được người thứ hai trong thiên hạ?

****

Từ biệt Chưởng viện tiên sinh cùng đại sư Vô Vọng, từ đêm ra khỏi học phủ ấy, Vân Dương thành đèn đuốc sáng choang, bóng cây lắc lư.

"Ta không muốn đợi thêm nữa, kéo dài như vậy chỉ có tăng thêm phiền, không bằng ngươi và ta đánh cược một ván đi."

Ma Tôn nói như thế.

Người hỏi là Lạc Minh Xuyên.

"Cược thế nào?"

"Đánh cược trăm năm gút mắc giữa ta và hắn hơn xa mấy năm ngắn ngủi của các ngươi kiếp này."

Lạc Minh Xuyên lắc đầu, "Hà tất phải vậy, ngươi và ta là một thể, có nhân quả với nhau, cần gì phải nói rõ ràng?"

"Không nghe hắn chính miệng nói một câu, ta không cam lòng." Ma Tôn cười cười, "Nếu như thua cuộc, ta sẽ dung hợp làm một với ngươi. Nếu hắn thương ngươi, dù sao cũng sẽ chia cho ta một chút nhỉ."

Vào đúng lúc này, hắn ta không giống Ma Tôn một đời đi ngược với trời, chỉ giống một người phàm tầm thường nào đó không cầu gì nhiều. Bất kể là mưu sinh vẫn là mưu yêu, chỉ cần được một chút là đã thỏa mãn rồi.

Lạc Minh Xuyên trầm mặc không nói.

Tựa như vượt qua dòng thời gian, nhìn thấy mình của trăm vạn năm trước.

Cho là có thể ở bên người Ý Lăng Tiêu là đủ rồi, trong lòng nghĩ cái gì cũng chẳng nói. Muốn cũng không nhiều, chỉ một chút là tốt rồi.

Ai biết số mệnh tương khắc, làm bạn cũng biến thành yêu cầu xa xỉ, cuối cùng trở nên điên cuồng.

"Được, ta đáp ứng ngươi."

"Cảm tạ."

Bây giờ Lạc Minh Xuyên nhập định đã lâu, ngồi chiếu tự quan tìm thấy được chỗ mấu chốt.

Trong biển ý thức mênh mông nổi lên sóng to gió lớn, mây mù lượn lờ ở trên. Cách đó không xa, trên một hòn đảo có một người đứng chắp tay, áo dài tung bay.

Trong hoàn cảnh riêng tư mà im lặng thế này, y nhìn đối phương, như là đang cầm kính tự soi mình.

"Ngươi còn hận không?"

Người kia cười nhạt, "Sao lại hận? Một tia tàn niệm lưu lại trong kiếm, trăm vạn năm trôi qua nhanh, chỉ còn chấp niệm mà thôi."

Sóng biển ngập trời, thoáng cái đã nhấn chìm hòn đảo, thân hình của hắn ta bị sóng lớn đánh tan, "Một thân sát nghiệt nghiệp quả của ta, khi độ kiếp ngươi nên cẩn thận."

Lạc Minh Xuyên nói, "Từ đây ta chính là ngươi, ngươi chính là ta."

Suốt quãng đời còn lại ta và ngươi cùng trải, sát nghiệp của ngươi để ta gánh vác.

******

“Chân nguyên vận hành chậm thôi, quá lớn sẽ gây ứ đọng, đại khái là có ba khả năng, một loại là do linh mạch bản thân chật hẹp…”

Ân Bích Việt lần thứ hai đi giảng bài ở Luận công đường. Đáp ứng sự năn nỉ của chúng đệ tử, tiết này là để giải đáp thắc mắc.

Đang giảng đến một nửa, tự dưng lại cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp, liền ngừng lại.

Hắn đi đến phía trước cửa sổ, chỉ thấy đầu cành cây hoa đào mới nở, chim tước đua tiếng. Đúng lúc gặp gió ấm thổi đến, hoa rơi bay vào đường, nhuộm mùi quần áo.

hay cho một cảnh xuân rực rỡ.

Chúng đệ tử nhìn theo hắn, mặt lộ vẻ không rõ.

Không đợi họ suy đoán ra cái gì, sắc trời tối lại trong chớp nhoáng. Có tiếng hót thể lương của chim, tiếng nức nở của dã thú.

Ngoài cửa sổ cát bay đá chạy, gió dữ gào thét.Mây đen dày đặc kéo đến từ bốn phương tám hướng, giữa lúc gió nổi mây vần, cả Thương Nhai như rơi vào đêm đen.

Thân hình Ân Bích Việt thoắt một cái, biến mất không còn tăm hơi.

Mọi người lao nhanh ra Luận công đường, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, các loại pháp khí cũng sáng lên, “Chuyện gì xảy ra?”

“Có địch đột kích sao?”

Ngước mắt không nhìn thấy người thanh thiên đâu, chỉ thấy Lâm Uyên kiếm ra khỏi vỏ, chém ra một con đường trong mây đen, thẳng lên trời!

Tiếng chuông Thương Nhai gấp gáp vang lên.

Sau mây dày, còn có tia sấm chớp, dường như ẩn chứa sức mạnh cực kỳ khủng bố.

Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến từ xa xa, truyền rõ vào trong tai mọi người,

"Đạo lữ của ta có việc, tiết học hôm nay ngày khác nói tiếp."

113. Chương 113: Kiếp Tận Thành Duyên

Từ khi ép ra một giọt máu đầu tim ở từ đường Thương Nhai, ghi vào sách Hợp Tịch, Ân Bích Việt liền có thể cảm nhận được có một sợi dây vô hình, len lỏi vào số mệnh nhấp nhô của hắn, nối giữa hắn và Lạc minh Xuyên.

Cái cảm giác này rất vi diệu, giống như là có cách xa bao nhiêu thì cũng có thể biết đối phương vui hay giận, sống hay chết.

Thế gian này ko6ng còn mối liên hệ nào thân mật hơn nữa.

Giống như bây giờ, khí tức của Lạc Minh Xuyên liên tục tăng lên, khó có thể ức chế, hắn cũng cảm thấy. Thậm chí quan lòng cũng sẽ bị loạn, muốn nâng kiếm vọt vào tĩnh thất, tận mắt nhìn thấy đối phương còn khỏe mạnh.

May là Quân Dục ngăn cản hắn.

Một kiếm Xuân Sơn Tiếu chém ngang, xuất hiện trên mây đen, trước mặt Lâm Uyên. Như núi non trùng trùng điệp điệp, đê dài khoá sắt, chặn lại đường đi.

"Chuyện độ kiếp không thể giúp đỡ nhau, dễ dàng xảy ra biến số."

Ân Bích Việt đột nhiên tỉnh táo, chuyển người rơi xuống trên mái cong chính điện, hít sâu một hơi. Lúc này đừng nói thay Lạc Minh Xuyên chặn kiếp, thậm chí hắn cũng không thế tiến vào phạm vi sét đánh xuống, bằng không sẽ nhiễu loạn không khí của thiên đạo, kiếp nạn sẽ càng mạnh hơn.

Dù sao là người tu hành, tự chịu nhân quả, đều tự vật lộn với số mệnh.

Theo tiếng chuông vang vọng của Thương Nhai, đông đảo đệ tử vọt tới từ khắp nơi như thủy triều, tụ tập tại trước chính điện của ngọn núi chính, nhìn bầu trời thay đổi trong nháy mắt.

Giọng của Chưởng môn Chính Dương Tử xuyên qua tiếng gió, "Đệ tử tử Phạt Tủy trở xuống bảo vệ tâm thần, phong bế linh thức, từ Phạt Tủy trở lên ngưng tụ chân nguyên ở tai mắt, xem thiên kiếp. Hoặc có sở ngộ thì lượng sức mà làm, không được miễn cưỡng."

Những trưởng lão phong chủ bế quan ẩn cư nhiều năm không thấy tăm hơi cũng tới, hơn mười người đứng ở phía sau Chưởng môn.

Mây đen vốn che kín bầu trời đã tụ lại thành vòng xoáy, càng áp càng gần, gió dữ mang theo sức mạnh dồi dào, khiến lòng người rung động.

Vô số người ngước mắt nhìn ra xa, cảm xúc dâng trào, khó mà diễn tả bằng lời.

Chính Dương Tử không khỏi cảm thán, "Không nghĩ tới lúc sinh thời mà còn có thể nhìn thấy thiên kiếp."

Lần trước, là lúc Vệ Kinh Phong độ kiếp thành Thánh. Tình cảnh rõ ràng trước mắt, tựa như chỉ mới hôm qua.

Gió dữ gào thét, sét mây xoáy nhanh, ánh sáng và nhiệt độ không ngừng tích tụ, tạo ra ánh lửa bừng bừng.

Bầu trời như châm lửa, lửa bay khắp nơi, nuốt trời cắn đất.

Đối diện với sức mạnh hùng vĩ của tự nhiên, sức mạnh của đạo trời như vậy, con người nhỏ bé như giun dế. Lại muốn dùng sức một người chống lại sét đánh.

Hà Yên Vân lẩm bẩm nói, "Sư phụ, con đột nhiên cảm thấy chúng ta có thể tu hành đã là kỳ tích khó mà tin nổi."

Rất nhiều người có thể nhìn thấy dị tượng ở Thương Nhai sơn, mức độ linh khí biến đổi kịch liệt, bất kể là người tu hành ở đại lục nào cũng có thể nhận biết. Sau khi Kiếm Thánh rời đi, thiên hạ đã cho ra một vị Thánh nhân sao? Hay là, còn trên cả Thánh nhân?

Sau khi khiếp sợ, mọi người khắp nơi đều có suy nghĩ riêng.

Người bên ngoài hâm mộ, kích động, khiếp sợ, Ân Bích Việt lại không. Hắn chẳng qua là cảm thấy buồn bực.

Khi thì nghĩ đến việc sư huynh lựa chọn bế quan ở tĩnh thất ở vùng hoang vắng sau núi mà không phải ở trong viện của mình, hẳn là sớm đoán được thế này. Thiên kiếp chưa đủ để đáng sợ.

Khi thì lại cảm thấy lúc đầu hai hồn mới dung hợp sẽ có hung hiểm, với tính cách đáng tin của sư huynh, chắc chắn sẽ áp chế việc đột phá lại. Giống như lúc rút lấy tu vi của Quan vậy. Tình huống bây giờ rõ ràng là áp chế không nổi.

"Rầm rầm rầm —— "

Sấm sét nổ vang, mặt đất dưới chân rung động.

Thân ảnh Ân Bích Việt biến mất không còn tăm hơi trên mái cong. Lâm Uyên kiếm trở vào vỏ, thu lại khí tức toàn thân.

Hắn đi tới phía sau núi Thương Nhai, tính ra phạm vi sét đánh, đi tới nơi gần nhất.

Gió dữ thổi ống tay áo của hắn tung bay phần phật.

Tĩnh thất phía sau núi là sửa lại từ một hang núi, lúc này phù văn trận pháp trên đó đã bị phá hủy, đá vụn rơi xuống.

Bất ngờ thay, Lạc Minh Xuyên phá quan mà ra.

Người có cảnh giới hơi yếu chỉ có thể nhìn thấy một bóng người vút đi trong không khí, trong nháy mắt đã xuất hiện trên mây đen.

Gió lùa đầy tay áo bào, tóc đen tùy ý tung bay, như Thần Ma giáng thế trong ánh lửa.

Về phần thủ đoạn huyền diệu trong đó, cho dù có chân nguyên ngưng tụ ở hai mắt, cũng không có cách nào nhìn được một phần.

Người có cảnh giới tuyệt diệu tận mắt quan sát kiếp, thì lại phá vỡ tưởng tượng trong quá khứ,

"Hóa ra độ kiếp không phải chịu đựng sét đánh, mà là phải đánh một trận với biển lửa trên trời?"

Bóng người trên trời tiện tay phất tay áo, một luồng sức mạnh tràn trề không gì chống đỡ nổi bỗng dưng xuất hiện. Mây đen u ám bị gió xé rách, tản ra như đống sợi bông.

Khi dư âm của sức mạnh đó đánh xuống mặt đất, Chính Dương Tử không chút do dự mở ra đại trận hộ sơn. Màn chắn phát ra ánh sáng vàng run rẩy trong sấm gió, nhân gian và trời bị ngăn cách.

Ân Bích Việt ngơ ngác nhìn. Hắn thậm chí có thể nhìn thấy trong mây kiếp bị xé rách, có khe nứt không gian kinh khủng, còn có vô số sợi dây nhỏ đan nhau cắt đi tất cả, đó là pháp lý trời đất cùng quy tắc.

Hắn biết rõ sư huynh đã hiểu đạo pháp hơn xa hắn.

Lâm Uyên kiếm không ngừng kêu ong ong.

Lưu hỏa nóng rực bắn tung toé, như sao băng rơi suốt đem dài.

Tiếng nổ vang liên tiếp, cũng không phải tiếng sấm, mà là tiếng sức mạnh khổng lồ va chạm nhau.

Không biết qua bao lâu, ánh lửa tan đi, mây đen lại xanh.

Ánh nắng trong trẻo bắn ra từ khe hở của đám mây, chiếu khắp mặt đất.

Khắp nơi như bị một cơn mưa trút nước gột rửa, từng cọng cây ngọn cỏ đều trở nên rực rỡ.

Bên trên trời xanh lại không thấy bóng người nữa.

Rất nhiều người vẫn đắm chìm trong cảnh tượng kì dị của trời đất, còn chưa hoàn hồn.

Lâm Uyên kiếm trở lại yên tĩnh.

Cảm giác được mối liên hệ bí ẩn giữa hai người đột ngột tan vỡ trong phút chốc.

"Nhìn thấy thế giới lớn hơn nữa, chạm vào rìa quy tắc, cần phải chứng đạo hư không sao?"

Giống như lúc ta là Ý Lăng Tiêu của kiếp trước sao?

Hắn có chút hoảng rồi.

Bỗng trong lòng sinh ra ý nghĩ, hốt hoảng quay đầu lại.

Người kia đang yên đang lành đứng ở chỗ cách hắn ba bước, khí tức vẫn còn không thể thu thả lại như thường, đến nỗi uy thế lộ ra ngoài.

"Sư đệ."

Rõ ràng là có ác lưỡi nhọn sắc bén đến mức không thể tới gần, nhưng lúc cười rộ lên lại như noãn ngọc phát ra ánh sáng.

Tựa như lần đầu gặp gỡ.

Ân Bích Việt nhào tới ôm lấy y, rất không có cốt khí mà cọ cọ.

Gió sương đao kiếm, ánh máu lạnh lẽo, trải qua trăm vạn năm tham sân si oán, cách nhau cả trời, đều bay

theo gió.

Kiếp tận thành duyên.

****

Hôm sau, Thương Nhai sơn trở nên quạnh quẽ rất nhiều. Không ít người đối diện với sức mạnh của lẽ trời mà sinh ra cảm ngộ trong lòng, dường như có dấu hiệu đột phá, nên đi bế quan.

Ở ngoài Thương Nhai lại náo nhiệt, dị tượng bầu trời trong veo không tiêu tan, sao vào buổi tối cũng sáng cực kỳ, linh khí dày hơn so với bình thường, một ít người tu hành đi cả ngày lẫn đêm tới Tây Địa, tập hợp dưới Thương Nhai sơn.

Ân Bích Việt cũng có cảm ngộ, thường cùng Lạc Minh Xuyên bàn đạo đến khuya, hợp lẽ ở cùng một chỗ.

Cuối xuân đêm trăng, gió xuân mang đi ấm. Ánh đèn sáng lên, cảnh vật tán loạn, không khỏi khiến tinh thần người ta lững lờ.

"Chín tầng sét lửa, trận chiến đó rất à dọa người, may là không có việc gì."

"Thiên La Cửu Chuyển vốn là công pháp phản trời, chia hồn tái thế cũng thế, độ kiếp đương nhiên phải khổ cực chút." Lạc Minh Xuyên giải thích cho hắn, hai bóng dáng chồng lên nhau, giống như vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

"Số mệnh của sư đệ hùng hậu, đạo pháp thuần khiết, khi độ kiếp nhất định sẽ ôn hòa an ổn."

"Đệ không cầu ôn hòa an ổn gì cả." Ân Bích Việt lắc đầu, "Lo lắng của đệ là sau khi đột phá. Lẽ nào sư huynh không lo lắng sao?"

Lạc Minh Xuyên mang vẻ mặt mờ mịt, "Sư đệ ý là…"

Ân Bích Việt cảm thấy mình quá không biết xấu hổ, nhưng có cách nào khác đâu, đạo lữ nhà mình thành thật như vậy, nên mình nên chủ động trong việc giường chiếu một chút, "Chúng ta song tu đi."

Lạc Minh Xuyên sững sờ trong nháy mắt.

Ân Bích Việt thầm nghĩ rằng mình có nói quá hàm súc hay không, dù sao khi cùng nhau luyện kiếm, chiêu ra chiêu vào cũng coi như là song tu mà?

"Khụ, coi như là người phàm kết hôn thì cũng có động phòng hoa chúc, xuân tiêu một khắc. Sau khi huynh và đệ Hợp Tịch thì không phải huynh bế quan tu luyện, thì là chúng ta cùng nhau tu hành, thật sự là… Sư huynh chiều đệ một lần đi."

Nói xong thì không nhịn được táy máy tay chân, đi cởi nút buộc vạt áo của Lạc Minh Xuyên.

Tuy nói lão phu lão thê ở chung theo kiểu tế thủy trường lưu làm người ta dễ chịu, mà Ân Bích Việt tự cho là mình máu nóng, mỗi ngày đối mặt với người trong lòng, sao mà kìm chế được. Lại nghĩ tới hai lần kiều diễm triền miên trước, trong lòng ngứa một chút. (Tế thủy trường lưu: Khe nhỏ sông dài, ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng, trong hoàn cảnh này thì là yêu ít nhưng yêu mãi.)

Thấy người nọ không đáp, hắn nâng mắt dò hỏi, âm cuối cong lên, "Ừ?"

Lạc Minh Xuyên một phát bắt được tay hắn, trong mắt tràn đầy ý cười, "Có gì mà không thể."

Sư huynh biết chủ động, Ân Bích Việt rất thỏa mãn cũng rất thoải mái.

Lúc ý loạn tình mê thì có chút không biết làm sao, "Bây giờ đệ phải làm gì? Sau đó thì sao?"

Lạc Minh Xuyên đáp, "Không cần làm gì cả, rên là tốt rồi."

Sau đó Ân Bích Việt rốt cuộc hiểu rõ rất nhiều, hắn rất hối hận.

Hối hận đến mức hận không thể tìm hiểu về huyền bí của thời gian, trở lại quá khứ, lay tỉnh chính mình không biết trời cao đất rộng.

Bây giờ chỉ có nước mắt, đều là nước trong đầu lúc ấy. (ở đây, chữ 'nước' là 'thủy' trong cụm 'tế thủy trường lưu' bên trên.)

Quỳ cầu năm tháng yên tĩnh đời này an ổn.

Quỳ cầu chí thân chí sơ phu thê. (Thân sơ nhất là vợ chồng)

Lúc trời tảng sáng, Ân Bích Việt nước mắt mông lung, cổ họng khàn khàn, nghẹn ngào nuốt nước mắt cầu xin, "Sư huynh, huynh tha cho đệ lần này đi, đệ chịu không nổi nữa…"

"Với cảnh giới bây giờ của sư đệ, thân thể mạnh mẽ vượt xa người phàm, sao lại có chuyện chịu không nổi…"

Ân Bích Việt vẫn nỗ lực lắc đầu, "Không…"

Lạc Minh Xuyên liền hôn đuôi mắt của hắn, giọng nói vô cùng dịu dàng cẩn thận,

"Huynh rất sợ sau khi đệ đột phá cảnh giới thì biến thành Chân Tiên vô dục vô cầu. Bây giờ đệ nhịn một chút, để cho huynh yên tâm."

*****

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, khí trời dần dần khô nóng.

Các thư sinh trong học phủ đổi đồng phục mùa hạ, măng mới mùa xuân trên núi Thanh Lộc bắt đầu sinh trưởng.

Hầm băng ở hoàng đô Bắc Địa mở ra, từng xe từng xe vận chuyển về cửa cung cùng những phủ trạch của quý nhân.

Người tu hành không biết nóng lạnh, chăm chú nghiên cứu uy lực còn sót lại của lôi hỏa kiếp của đạo trời, người nơi phố phường càng thích một chén trà lạnh, rồi nói chút chuyện phiếm thú vị.

Việc vui được nói nhiều nhất chính là việc tông chủ Liêm Giản tông sắp Hợp Tịch.

Chỉ là không gọi Khúc Đôi Yên là đệ nhất mỹ nhân nữa, bởi vì so với quyền lực địa vị, mỹ mạo ngược lại trở thành thứ yếu.

Khúc Đôi Yên Hợp Tịch với Trần Dật, sau khi định ra ngày lành tháng tốt, thì phát thiệp mời rộng rãi. Mời mỗi một môn phái thế gia có tiếng, tính ra có hơn một nửa giới tu hành.

Hôn kỳ càng tới gần, mười dặm Liêm Giản đều mang màu đỏ mềm mại, niềm vui tung bay, thành trấn bên dưới ngọn núi cũng nước lên thì thuyền lên.

Khúc Đôi Yên viết thư cho Hà Yên Vân, nét bút lại càng thêm sắc bén,

"Sau cuộc chiến trừ ma thì người người thấp thỏm, thậm chí có lời đồn rằng Liêm Giản từng trải rất nhiều kiếp nạn, thực lực tổn thất lớn, đã không xứng là môn phái đứng đầu Trung Địa, không còn đáng sợ nữa... Bọn họ muốn tìm tòi thật giả, lại không dám manh động, ta liền cho bọn họ một cơ hội đến Liêm Giản sơn. Cho nên không chỉ có phải làm, mà còn phải làm cho thật lớn."

Đọc xong, Hà Yên Vân chảy mồ hôi lạnh ròng ròng,

"Đôi Yên thật không dễ dàng mà, đại điển Hợp Tịch mà như là lấy chồng rồi đánh nhau vậy."

Nguyễn Tiểu Liên thở dài, "Dù sao nàng ta là tông chủ, dù sao cũng phải nghĩ nhiều."

Sau đó nữa, nội dung bức thư liền biến thành việc vặt hằng ngày, giữa những hàng chữ tất cả đều là trạng thái tiểu cô nương đang đợi gả.

Lần này người nhận thư là Nguyễn Tiểu Liên, đọc xong một nửa thì rất là khó hiểu. Hà Yên Vân trực tiếp lật tới dòng cuối cùng, chỉ thấy trên đó viết, "Dù sao Trần Dật đã nói, mọi chuyện đều có đệ ấy lo, muốn ta đừng có sầu."

Hai người tương đối nghẹn lời, chuẩn bị hành lí để khởi hành.

Sư phụ của Nguyễn Tiểu Liên là phong chủ của Hề Bình phong thích náo nhiệt chọn hơn mười vị đệ tử, muốn đại biểu Thương Nhai sơn đi xem lễ.

Lúc đến Chấp sự đường lĩnh quà cưới, Hà Yên Vân tự nói, "Đưa pháp khí làm gì, còn không bằng đưa nàng ta hai con gà hấp gạo nếp."

Nguyễn Tiểu Liên nói, "Ta có mang theo mà!"

Lạc Minh Xuyên viết một ngọc giản chúc mừng, ngôn từ thành khẩn, chân thành mong ước một phen, cuối cùng hạ xuống ấn Thương Nhai.

Ngày hôm đó, Ân Bích Việt đến hậu điện tìm y, vừa vặn nhìn thấy, cười nói,

"Hóa ra là Khúc tông chủ có chuyện vui."

Tính ra Chiết Hoa hội chỉ là mấy năm ngắn ngủi trong quá khứ, mà mấy năm này xảy ra quá nhiều chuyện. Cho nên thiếu nữ áo tím gặp bên Thu hồ cũng giống như đã là chuyện cũ năm xưa.

Lạc Minh Xuyên nói, "Đệ còn nhớ nàng ta."

Đây là một câu trần thuật.

Ân Bích Việt không hề cảm thấy gì mà gật đầu, "Ừ, có duyên gặp mặt một lần. Tính tình của Khúc tông chủ thẳng thắng, dung mạo xinh đẹp, danh bất hư truyền. Sư huynh không nhớ sao?"

Hắn đánh giá sắc mặt của Lạc Minh Xuyên, bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, không chút do dự đổi giọng, "Đương nhiên ở trong lòng đệ, sư huynh là đẹp nhất. Người bên ngoài không bằng một phần vạn."

Hà Yên Vân đứng ở một bên nhận thư chúc mừng, lập tức chào từ biệt hai người, không muốn ở lại thêm một chút nào nữa.

Chạy rồi còn nghe thấy giọng sư huynh dịu dàng vang lên,

"Nói bậy bạ gì đó. Hồng nhan xương khô, bề ngoài có gì mà quan trọng."

Ân Bích Việt nghe vậy, cũng coi mình cả nghĩ quá rồi, đạo lữ nhà mình tính tình rộng rãi, làm gì mà ghen?

"Đệ là sợ sư huynh giận đệ..."

Lạc Minh Xuyên ôn hòa cười rộ lên, dù là ai thấy cũng phải khen một tiếng quả là quân tử,

"Sao huynh lại giận đệ. Dù sao cũng là người quen biết cũ, nếu như sư đệ muốn đi ễ Hợp Tịch của Khúc tông chủ, huynh nguyện cùng đi chúc mừng."

Nhưng mà đêm hôm ấy, Ân Bích Việt lại hối hận không chịu nổi một lần nữa.

*****

Trong núi không biết năm tháng.

Đoàn Sùng Hiên vẫn gửi thư dài như trước, oán giận Bắc Địa năm nay nhiều nước mưa, nên phải phòng chống lũ lụt từ rất sớm.

"Tam sư huynh chắc là rất rỗi rãnh, tới giúp đệ trị thủy đi, dù sao huynh có thể 'Rút đao cắt nước' mà, đâu thành vấn đề. Còn tứ sư huynh lần trước có nói muốn tới Bắc Địa thăm đệ, sợ là huynh đã sớm quên mất, thật đúng là có đạo lữ thì quên mất sư đệ..."

Liễu Khi Sương đọc không nổi nữa, để cho bọn họ tự coi.

Yến Hành xem xong thì cạn lời, "Mỗi tháng huynh gấp rút về một lần là để xem đệ ấy nói cái này sao? Đệ ấy không thể làm một vị minh quân có tài có đức sao?"

Ân Bích Việt nói, "Bên người ngũ sư đệ không có ai để nói chuyện, sợ là đã khổ cực."

"Có gì mà cực khổ, đệ ấy có chim mà, bốn con lận."

Ân Bích Việt nghĩ thầm, huynh cũng không thể để Hoàng Đế ngày nào cũng quang minh chính đại đi chơi chim được?

Tu hành không biết năm tháng.

Ngày ấy, Ân Bích Việt và Liễu Khi Sương chép Đạo kinh, tâm như mặt hồ bằng phẳng. Lúc về viện, khí tức không ngừng tăng lên, hắn biết mình sắp sửa đột phá.

Hắn liền bước đến biển mây trên vách đá, chờ đợi mây kiếp tụ tập.

Mây kiếp mềm mại như sương, ánh lửa sáng như mây ráng chiều, hắn dùng lôi hỏa rèn Lâm Uyên kiếm lần nữa.

Tất cả đều thông thuận, ánh sáng vàng mênh mông bao phủ Thương Nhai sơn.

Vật chuyển sao dời, nóng lạnh xuân thu.

Hơn mười năm sau, linh khí ở năm đại lục luôn luôn biến đổi lớn. Không ngừng truyền ra tin tức có người đột phá.

Cho nên người sau này nghe nói có nơi xuất hiện một vị Á Thánh thì cũng sẽ không cảm thấy khó tin nữa.

lời tiên đoán của Chưởng viện tiên sinh hoàn toàn được chứng thực, đây là một thời đại Quần Tinh rực rỡ.

Các thiếu niên tài năng kinh người đó rồi sẽ trưởng thành rồi trở thành một nhân vật lớn một mình gồng gánh một phương. Bọn họ sống ở thế giới này, tu hành, ngộ đạo cùng nhau chiến đấu.

Chiến đấu với đối thủ mà số mệnh đã định, chiến đấu với chính mình trong quá khứ, chiến đấu với quỹ đạo của sao và vận mệnh khó lường.

Vĩnh viễn không thôi.—————— **Hoàn chính văn**

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vang-sang-bach-hoa-cua-nhan-vat-phan-dien